75

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

Proletari din toate țările, uniți-vă!

magazin

Anul III Nr. 91 ★ Sîmbătă 4 iulie 1959 ★ 8 pagini — 1,50 lei

STAGIUNE FESTIVĂ

Ancheta noastră printre directorii de teatre: „Ce pregătiți pentru cea de a 15-a aniversare a lui 23 August?“

Canicula acestor zile de vară închide pe rînd porțile teatrelor bucureștene. Dar sub aparența liniște a fațadelor, deasupra cărora nu se mai aprind firmele cu neon, activitatea n-a încetat cu totul. E ceasul definitivării repertoriului viitoarei stagiuni. Angajamentul teatrelor de a deschide anul acesta stagiunea la 23 August cu piese din dramaturgia originală dă acestor pregătiri o notă de avînt și entuziasm tineresc, ale căror rezultate vor fi, desigur, premierele celor șase teatre dramatice ale Capitalei, așteptate cu nerăbdare și curiozitate de toți iubitorii de teatru.

Pe prima scenă a țării

Tovarășul AUREL BARANGA director artistic la Teatrul Național „I. L. Caragiale“ ne-a spus următoarele în legătură cu pregătirile ce se fac pe prima scenă a țării:

— *Vom prezenta în premieră, la 23 August, piesa „SURORILE BOGA“, de* Horia Lovinescu, *care zugrăvește o epocă zbuciumată din istoria poporului nostru. Este vorba de lupta comuniștilor dusă împotriva fascismului, pentru eliberarea și democratizarea țării. Spectacolul, realizat în regia lui Moni Ghelerter și cu decorurile pictorului Bortnovski, prilejuește o excepțională creație actriței Irina Răchițeanu.*

Stagiunea noastră la sala Comedia *începe însă cu 10 zile mai devreme. În decada 13-23 August vom relua „Tragedia optimistă“, în regia lui Vlad Mugur, cu echipa de tineret care s-a bucurat în această stagiune de prețuirea publicului și a criticii, „Anii negri“ de Aurel Baranga și Nicolae Moraru, piesă închinată luptei partidului în ilegalitate, precum și comedia populară „In Valea Cucului“ de Mihai Beniuc, inspirată de lupta actuală din satele noastre.*

Un dramaturg nou la „Municipal“

Artista poporului, Lucia Sturdza Bulandra, răspunzînd anchetei noastre, ne-a informat că Teatrul Municipal pregătește întîmpinarea lui 23 August cu două premiere teatrale pe ambele scene ale teatrului și cu reluarea tuturor pieselor românești din stagiunea actuală.

— *La sala „Filimon Sîrbu“* — ne-a spus interlocutoarea noastră — *vom prezenta noua piesă a scriitoarei Lucia Demetrius intitulată „Vlaicu și feciorii lui“. Piesa se inspiră din realitățile satului de după eliberare și zugrăvește conflictul dintre un bătrîn*

Ana ROMAN și Eugen ATANASIU

• *(Continuare în pag. 4-a)*

PRIETENIE

In cinstea celei de a 15-a aniversări a eliberării patriei

Concurs de fotografii organizat de „Romînia liberă“ și „Magazin“

Ziarul „ROMINIA LIBERA“ și revista „MAGAZIN“ organizează în cinstea celei de a 15-a aniversări a eliberării patriei noastre, un concurs de fotografii.

Fotografiile urmează să prezinte multiplele și variatele realizări înfăptuite în acești ani în patria noastră.

Regulamentul concursului prevede următoarele:

— Concursul este deschis tuturor fotografilor amatori.

— Fiecare participant poate trimite un număr nelimitat de fotografii.

— Mărimea fotografiilor trebuie să fie de cel puțin 9×12 cm.

— Fotografiile nepublicate nu se înapoiază.

— La concurs nu se primesc fotografii care au mai apărut în ziare, reviste etc.

• *(Continuare în pag. 2-a)*

ARTISTUL ȘI UNELTELE SALE: Pictorul CORNELIU BABA, maestru emerit al artei, în atelierul său de lucru. Fotografia: Emil WECHSLER

PE ȘANTIERELE CAPITALEI

Acolo unde se construiește noul Circ de Stat

Închipuiți-vă că v-ați cumpărat bilete la primul spectacol al noului Circ de Stat din Capitală. Și pentrucă e vorba de primul spectacol în noua clădire, vă vom servi drept ghizi...

Noul Circ de Stat din București se află în cartierul Tei. Chiar dacă ați mai fost prin aceste locuri, le veți recunoaște greu acum. Clădirea circului cu corpurile sale anexe, parcul minunat care-l înconjoară, le fac de nerecunoscut. Parcul a apărut într-un timp record. Bineînțeles, s-au plantat aici pomi care numai puieți nu erau. Are nenumărate alei plăcut aranjate, principalele fiind asfaltate, un lac pe o întindere de 1 hectar care va fi folosit și pentru spectacole de circ pe apă, lumină fluorescentă, iar ca întindere cuprinde o suprafață de 18 ha. Pentru a vă da seama ce reprezintă această suprafață vă putem spune că Cișmigiul se întinde pe 16 ha.

Esplanade de acces

Pentru a intra în circ aveți de ales între două căi de acces, mai bine zis două esplanade, construite una dinspre str. Ștefan cel Mare, cealaltă dinspre str. Barbu Văcărescu, clădirea circului fiind așezată la intersecția lor. S-ar putea să vi se pară puțin departe de centru. Totuși aveți o mulțime de posibilități pentru a ajunge acolo. In primul rînd, aveți de ales între tramvaiele 9, 17 și 26 care vă lasă chiar în fața acestor esplanade de acces. Sînt și cîteva stații fixe pentru autobuzele destinate transportării publicului după spectacol, către mai multe direcții principale ale orașului. In sfîrșit puteți veni cu un Getax care intră în parc și vă lasă chiar în fața clădirii circului. De altfel, sînt în parc spații pentru parcarea a peste 200 mașini.

Pentru că sînteți încă pe drum, vă vom da cîteva amănunte despre clădire. Are o formă originală și, s-ar putea spune, chiar sugestivă. E făcută parcă pentru a folosi ca ele-

Lucia MANOLESCU

• *(Continuare în pag. 2-a)*

ELECTRONICA REVOLUȚIONEAZĂ MEDICINA

• Proteze electronice pentru orbi • O mașină electronică de stabilit diagnostice • Electro-encefalograful

Marile progrese ale electronicii moderne au reușit, într-un timp extrem de scurt de nici măcar două decenii, să revoluționeze o mare parte a activităților științifice și tehnice. Datorăm electronicii o gamă întreagă de cuceriri epocale, începînd cu creierele electronice și terminînd cu planeta artificială. In marșul său triumfal, electronica este acum pe cale de a cuceri un nou domeniu, de cea mai mare importanță în medicină.

Datorită sensibilității și preciziei lor, dispozitivele electronice ne pot ajuta să detectăm și să măsurăm activități extrem de subtile ale organismului.

Curenții electrici foarte slabi care apar la bătăile inimii sînt amplificați de zeci și sute de mii de ori și transformați într-o curbă vizibilă pe banda înregistratoare a electrocardiografului. Fiecare inflexiune a acestei curbe spune specialistului mai multe despre inima pacientului decît zeci de „ascultări“ făcute „cu urechea liberă“. Aparate și mai perfecționate, Vectorcardioscoapele, fac să apară direct pe ecran această curbă în mișcare, putîndu-se astfel observa activitatea inimii. Se poate urmări chiar și mersul operațiilor pe inimă, fapt care a salvat multe vieți omenești.

Ing. A. NEGREA

• *(Continuare în pag. 5-a)*

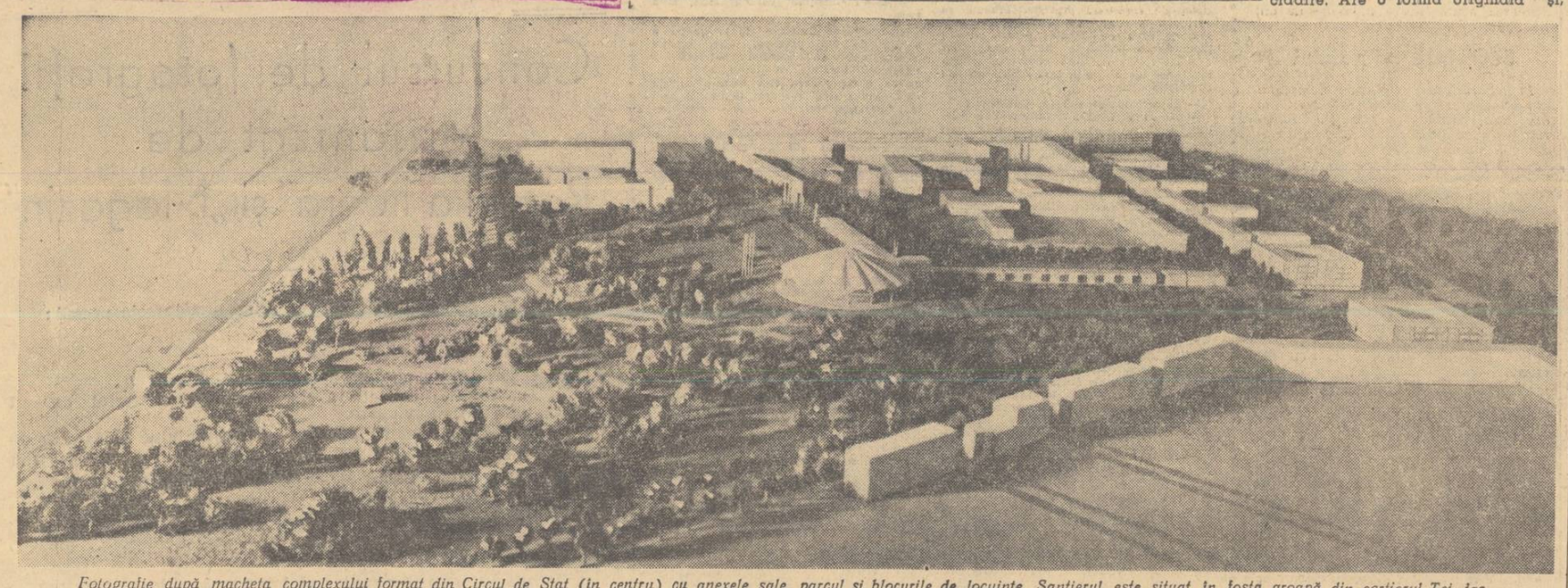

Fotografie după macheta complexului format din Circul de Stat (în centru) cu anexele sale, parcul și blocurile de locuințe. Șantierul este situat în fosta groapă din cartierul Tei, iar lucrările de construcție sînt în curs.

În acest număr:

Însemnări dintr-o călătorie în S.U.A. „PUBLICITY“

PĂMÎNTUL CARE VINDECĂ RĂNI

Un film povestit **Escadrila „Liliacul“**

Praga, iunie 1959: ***Congresul modei***

ALBINELE PRODUC ȘI... ULEI COMESTIBIL

O interesantă problemă rebusistă FANTEZIE ILUSTRATA

Carnet pedagogic Alina are un frățior

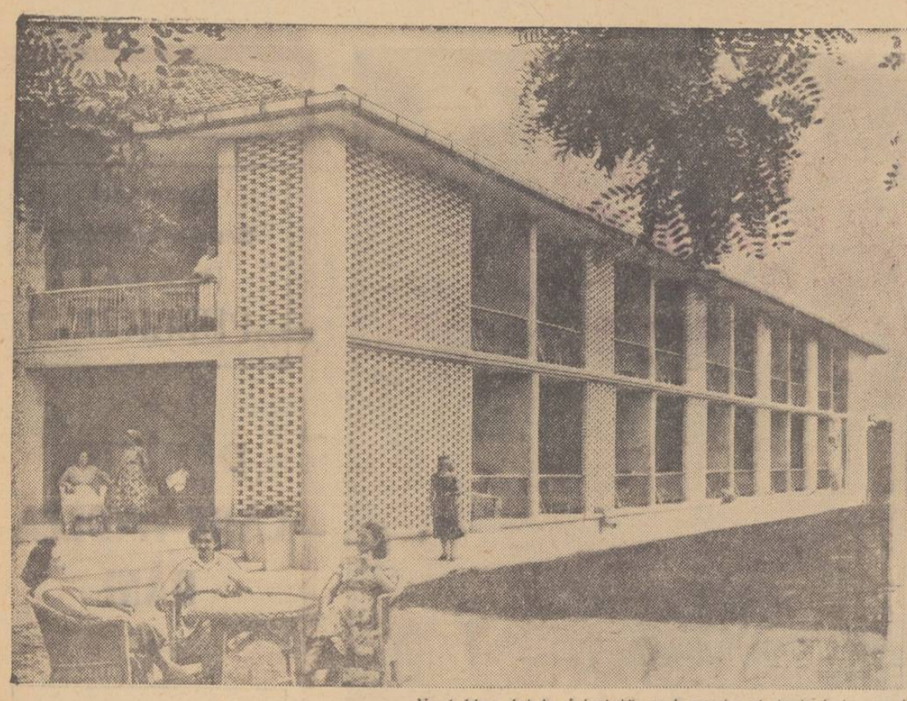

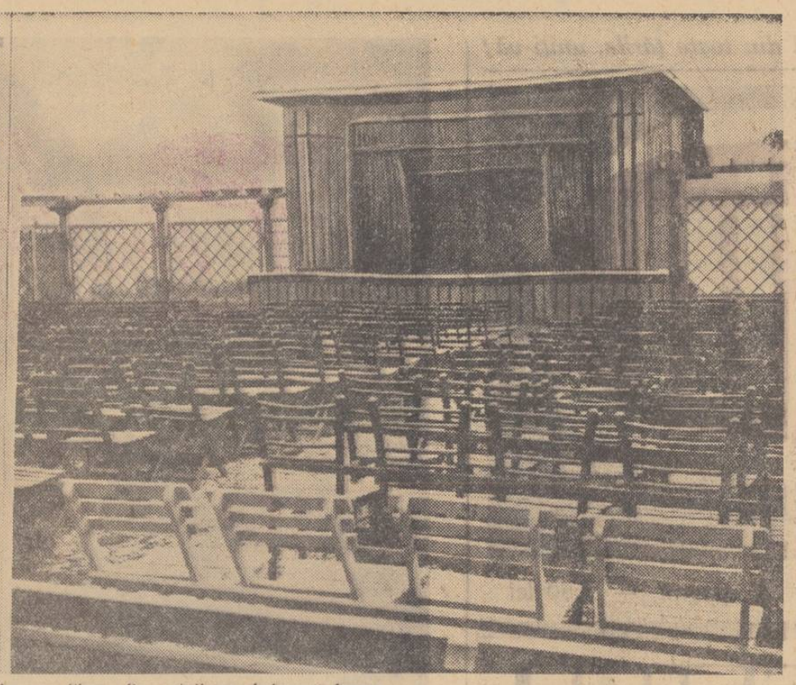

Noul bloc dat în folosință anul acesta și teatrul-cinema în aer liber, din stațiunea balneară Amara.

PĂMÎNTUL CARE VINDECĂ RĂNI

De milenii oamenii sînt beneficiarii miraculoaselor efecte terapeutice ale nămolului. Încă acum 4.500 de ani egiptenii se ungeau cu mîlul adus de Nil în timpul revărsărilor, iar scriitori din antichitate ca Discorides, Galenus, Pliniu cel Bătrîn au pomenit de „pămîntul care vindecă răni".

Metoda egipteană a ungerii cu nămol a rămas valabilă pînă în zilele noastre, ea dovedindu-se de-a lungul vremurilor extrem de eficace în vindecarea diverselor boli. Acest adevărat izvor al tămăduirii a fost folosit și la noi în țară din timpuri străvechi, faima nămolurilor românești trecînd departe peste hotare.

Lacul „miraculos"

În inima Bărăganului, la vreo 100 km. de București, se află o baltă despre care se dusese vestea că ar fi „făcătoare de minuni", cei ce se scăldau în ea însănătoșindu-se. Atrași de miracolul apelor acestui lac mulți ciobani din Ardeal, Rîmnicu Sărat și Buzău au coborît cu turmele de oi — unii dintre ei rămînînd prin aceste meleaguri și-au făcut chiar bordeie pentru iarnă. Așa a luat ființă satul Amara, al cărui teren aparține Mînăstirii Slobozia, clădită în 1645 de Matei Basarab. Lacul are o întindere de 127 hectare și este înconjurat de pădure. Anul acesta se împlinesc 60 de ani de cînd pe malurile lui s-a făcut prima instalație de băi calde, iar prima analiză a apelor sale s-a efectuat în 1887 de către Petru Poni, care a constatat bogăția lor în sulf, magneziu și fier. De altfel și azi femeile din partea locului spală rufele în lac fără săpun, apa fiind bogată în sulfați.

Mergînd cu autobuzul cu etaj al I.R.T.E.I., cel ce a mai căldătorit cu ani în urmă pe aceste meleaguri notează între altele cu satisfacție că au dispărut norii de colb ce se ridicau ca un vîrtej la trecerea oricărui vehicol pe vechea șosea, ce nu se deosebea cu nimic de un drum de care.

Slobozia, orașul reședință al raionului cu același nume, ne primește împodobită sărbătorește. Străzile și casele sînt ornate cu zeci și sute de steguleț multicolore. Are loc un eveniment sărbătoresc în viața slobozenilor: festivalul raional al tineretului. Încă un sfert de oră și coborîm în comuna Amara, ținta călătoriei noastre.

Noutăți din Amara

În față vedem o curte mare, acolo unde pe vremuri erau instalate băile. Bucuros de oaspeți, directorul Vasile Remetea ne servește imediat noutățile iar cu autobuzul stațiunii plecăm... pe teren. Bătrînul și veșnic tînărul medic emerit I. Tătăranu, cunoscut ca o somitate în domeniul balneologiei, împreună cu tov. Vlad Nicolae, responsabilul cultural, ne întîmpină și ne conduc prin „Plantația C.C.S. Amara" arătîndu-ne amenajările din stațiune.

Iată blocul dat în folosință anul acesta. O clădire frumoasă, gen vilă, cu două etaje, cu terase, avînd o capacitate de 120 locuri. Îl vizităm și rămînem plăcut impresionați de mobilierul și condițiile de cazare asigurate oamenilor muncii. Aflăm că încă un bloc asemănător se va construi în curînd, iar pentru 1960 se proiectează ridicarea altor cinci blocuri legate între ele, pentru ca să se poată face tratamente și iarna. Alături se află blocul alimentar, care va fi dat în folosință în cursul lunii iulie. Nu cu puțină mîndrie călăuzele ne vorbesc despre această frumoasă realizare. Reținem faptul că este unul din cele mai moderne din țară, aci putînd lua masa 700 de persoane și că întregul proces de preparare a mîncărurilor va fi mecanizat. El este înzestrat cu o instalație de aer condiționat, laboratoare de cofetărie, ascensoare pentru mîncare — sălile de mese fiind la etaj — cameră frigorifică și spălătorie mecanică de vase. În drum spre plaje vedem și un ring de dans, iar clubul pe care l-am vizitat are televizor, două stații de radioamplificare, o bibliotecă și diverse jocuri distractive. Peste tot în jur flori, verdață, arbuști — totul îți încîntă privirea. În apropiere e un teatru-cinema, unde zilnic rulează un film sau joacă o echipă artistică. Unii își fac cura de soare, în alt loc se joacă o partidă de șah, iar dincolo, sub o umbrelă, o mamă își ajută copilul bolnav de paralizie să se îmbrace...

Mirați de faptul că nu simțim prezența proverbialilor țînțari, care altădată inundau aceste locuri, aflăm că larvele lor au fost ucise încă din primăvară cu prilejul acțiunii de desmuștizare organizată de Sanepid.

Niște cazane uriașe ne atrag apoi atenția. Este locul unde se fac băile calde și împachetările cu nămol. Aici sînt 24 de căzi pentru băi și 22 pentru nămol, iar în cazane se încălzește apa adusă din lac. Tot aici maseuze pricepute fac bolnavilor în fiecare zi masajul medical.

Deși era duminică pe doctorul Nicolaescu, medicul șef al stațiunii, l-am găsit consultînd pe noii veniți. De la el și de la doctorul Tătăranu am aflat multe lucruri interesante. Mai întîi că se proiectează asfaltarea malurilor lacului și că de-a lungul acestuia urmează să se construiască cu timpul numeroase vile ale întreprinderilor din București și din regiune. Că anul trecut stațiunea a primit 40.000 de vizitatori. Apoi că la Amara se pot trata cei bolnavi de reumatism, afecțiuni ginecologice, bolile sistemului nervos periferic — nefrita și sciatica, — sechelele poliomielitice, spondiloza, artrozele și ulcerele varicoase, deoarece nămolul de la Amara este la fel de bun ca cel de la Tekirghiol, lacul fiind ca origine un ochi de apă rămas din marea care acoperea acum cîteva milioane de ani Bărăganul.

Secretele nămolului

În legătură cu originea nămolului am aflat că el se formează incontinuu din flora, fauna și substanțele minerale care se găsesc în lac. Minusculii chimiști, nenumăratele specii de bacterii, prepară substanțele chimice și biologice, viitorii constituenți ai nămolului negru. Pornind de la principiile formulate și experimentate de celebrul savant sovietic Filatov cu privire la descoperirea stimulatorilor biogeni, substanțe care se nasc în țesuturile pe cale de dispariție, care introduse în organismul omenesc activează reacțiile vitale, contribuind astfel la vindecarea diverselor boli, s-au făcut și la noi experiențe cu un material biologic pe care natura îl oferă gata preparat: nămolul. Din nămol s-au obținut stimulatori biogeni prin extracție și distilare ca biostimulina, filtrate și distilate care cicatrizează rănile și vindecă ulcerul varicos. Sub formă de injecții ele vindecă dezinteria, iar sub formă de pilule sînt luate pe cale bucală de cei bolnavi de gingivită. De asemenea s-a constatat că nămolul conține substanțe asemănătoare cu foliculina, folosită în afecțiunile ginecologice, iar cei bolnavi de colicistită se tămăduiesc cu ajutorul împachetărilor cu nămol pe stomac.

S. SĂVEANU

După plajă, puțină odihnă nu strică...

Fotografii: A. CONSTANTINESCU

Cea mai bănoasă afacere

În foarte industrializata Mare Britanie, una din cele mai bănoase ramuri de producție este fabricarea de reviste ilustrate pentru femei. Tînăra englezoaică dă cîteva monede pentru o publicație multicoloră și, răsfoindu-i paginile, începe să creadă că și ea ar putea deveni una dintre minunatele „miss" cu rochii de la „Balenciaga", cu „Rolls Royceuri" la culoarea pantofilor și a poșetei, cu vile ultraconfortabile la munte și la mare.

Ea nu știe cît de rentabile sînt iluziile pe care le cumpără, pentru marile grupuri financiare care își disputa dreptul de a vinde morfină spirituală femeilor. Cercurile financiare apreciază că în curînd, după înghițirea tuturor concurenților, nu vor mai rămîne pe piață decît două concerne rivale: grupul „Daily Mirror", care editează revistele „Vogue", „Woman's Weekly" (tiraj 1.600.000 exemplare), „Woman's Illustrated Valentine" și „Marilyn" și grupul „Odhams", căreia îi aparțin „Woman", „Woman's Realm" și care preluînd firma „Hulton Press" controlează săptămînalele „Ewerywoman", „Housewife" și „Ideal Home" și se pregătește acum să înghită și concernul „Newnes", ceea ce îi va aduce veniturile celor 3.800.000 de exemplare săptămînale ale revistelor „Woman's Own", „Woman's Day" și „Mirabelle" și îl va face să devină grupul cel mai puternic.

Evident, aceste trusturi au în mîinile lor și cotidiene și săptămînale cu conținut general, dar revistele pentru femei sînt privite ca afacerea cea mai bună. Marile trusturi de presă exploatează năzuințele secrete ale unor femei care visează la bunăstare, confort și o brumă de eleganță, care rîvnesc o viață mai lipsită de griji și mai ușoară.

În Anglia, țara de obîrșie a sufragetelor, femeile mai au încă de luptat pentru a obține măcar recunoașterea dreptului de salariu egal la muncă egală. Pare de necrezut dar chiar și în unele domenii ale muncii intelectuale se practică asemenea discriminări. Profesoarele, de pildă, sînt mai prost plătite în Anglia decît profesorii.

Un statistician a socotit că cele 3.000.000 de femei care lucrează în industriile prelucrătoare primesc salarii totalizînd aproximativ jumătate din salariile încasate de același număr de bărbați lucrînd în aceleași domenii. Această enormă diferență este cauzată de doi factori: în primul rînd femeilor li se oferă aproape exclusiv funcții inferioare; în al doilea rînd, pentru una și aceeași muncă bărbații sînt plătiți automat mai bine. Dacă aceste 3.000.000 de femei se înscriu printre cititoarele revistelor susnumite fără îndoială că ceea ce găsesc ele printre poze și istorioare este nu reflexul propriei lor existențe ci posibilitatea de a evada pentru cîteva ore din ea.

Revistele feminine din Anglia trec cu discreție sub tăcere probleme „unladylike", adică nepotrivite pentru a fi discutate de doamne, cum ar fi problema șomajului. Și cu toate acestea în Anglia sînt multe femei șomere și majoritatea acestora nu primesc derizoria indemnizație de șomaj.

Felicia ANTIP

PE ȘANTIERELE CAPITALEI

(Urmare din pag. I-a)

ment arhitectural într-un basm. Închipuiți-vă o clădire complet rotundă, în care puteți privi cu ușurință prin vitraliul continu care închide de fapt întregul foaier. Vitraliul dă posibilitate nu numai să se vadă dinafară scările interioare, dar oferă spectatorilor și priveliștea minunată a parcului fără a fi nevoie să iasă din clădire. Circul e acoperit de o cupolă ondulată cu tirant din beton armat precomprimat. E vorba de o frumoasă cupolă ondulată cu un diametru de 60,60 metri, colorată în bleu. Culoarea s-a obținut prin presărarea de granule de mase ceramice pe stratul de izolație. Peste această cupolă, mai bine zis în vîrful ei, se află o alta mai mică, — are totuși un diametru de 15 m. — de aceiași formă ondulată, și de aceiași culoare.

Cupola, avînd o înălțime de 21 m., se sprijină pe 16 stîlpi. Și încă un amănunt: structura este din beton armat, parte din ea în beton aparent (culoarea naturală a betonului)...

O vizibilitate perfectă

Ați ajuns, ați intrat în clădire, ați trecut pe la garderobă și vă aflați în sală. Pînă la începerea spectacolului puteți privi în jur. Vă interesează desigur forma sălii. După cum vedeți, sala e înconjurată de o galerie care dă în foaier, formînd un balcon. De aici puteți privi sala în toată întinderea ei. Observați că este un amfiteatru continu, grupat în jurul arenei. Are forma unei farfurii adînci cu un diametru interior de 44 m. și o capacitate de 2350 locuri. Prin forma sa, ca și datorită lipsei oricăror stîlpi în interior, sala asigură o vizibilitate perfectă în orice loc. Este interesant rezolvată și problema scărilor de acces, care apar din loc în loc ca niște spații dreptunghiulare ce întrerup amfiteatrul. Se preconizează în viitor crearea unei arene mobile, ceea ce va face posibilă organizarea unor spectacole pe apă (dresură de foci, de pildă).

Coloritul e folosit și în interior. Amfiteatrul e colorat în verde în partea lui exterioară, adică fundul farfuriei adînci cu care l-am comparat mai înainte.

Dacă treceți în foaier uitați-vă la pardoseli care sînt din mase ceramice cristalizate, fabricate în țara noastră.

Folosim timpul acordat unei pauze, pentru a vă arăta instalațiile moderne ale sălii, care asigură condiții optime pentru iluminat, încălzit, ventilație. Bine înțeles, temperatura caldă sau rece, după cerințele anotimpului este asigurată prin instalațiile de aer condiționat.

La sfîrșitul spectacolului puteți vizita menajeria, o clădire modernă ce se întinde pe o suprafață de 1000 m. p. cu compartimente speciale pentru tot felul de animale, cu lumină fluorescentă și aer condiționat; corpul de clădire care asigură cabine pentru 100 artiști; sala de repetiție cu manejul care oferă posibilitatea repetării succesive a 30—40 numere pe zi, unde se formează și o sală de grupare pentru intrarea în arenă. Artiștii se bucură de condiții excepționale pentru repetiții ca și pentru pregătirea lor în vederea spectacolelor.

Blocurile de locuințe

Trebuie să vă spunem ceva și despre blocurile de locuințe ce vor fi construite în viitor, blocuri care vor forma cadrul parcului către străzile Ștefan cel Mare și Barbu Văcărescu și vor avea circa 1000 de apartamente.

Credem că v-a plăcut atît clădirea circului cît și parcul puternic luminat care prezentau cu adevărat o priveliște ca de basm...

Am devansat puțin stadiul lucrărilor actuale ale întregului complex al Circului de Stat ce se află în construcție în cartierul Tei și — ghidîndu-ne după machetă ca și după spusele autorilor proiectului, arh. N. Porumbescu și ing. A. Lupescu — ne-am închipuit primul spectacol de circ în noua clădire. De fapt, timpul care ne desparte de această zi nu mai e atît de lung. Deocamdată lucrările sînt atacate din plin. La clădirea circului s-au turnat fundațiile iar eșafodajul pentru amfiteatru și cupole este în curs de execuție. La menajerie, lucrările de zidărie sînt executate în proporție de 60 la sută și s-a turnat planșeul acoperitor pe primul tronson al clădirii. În sfîrșit, la corpul de legătură cu clădirea circului au fost turnate 50 la sută din punctele de fundații.

*

Într-o strînsă colaborare, colectivul de proiectanți de la Institutul Proiect — București, care lucrează chiar pe șantier, ca și constructorii grupului de șantier nr. 8 al Întreprinderii nr. 1 Construcții-Montaj din Capitală, se străduiesc să execute în cele mai bune condiții și în termenul cel mai scurt posibil, lucrările.

Lucia MANOLESCU

Un muzeu al culturii muzicale

Un mare muzician, pianist, pedagog și compozitor rus, artistul poporului din U.R.S.S., A. Goldenveiser, a dăruit recent statului sovietic bogata sa arhivă, apartamentul său devenind sucursala Muzeului culturii muzicale.

Colecția muzicianului Goldenveiser cuprinde peste 10.000 cărți rare, cinci mii exemplare caiete de muzică, albume, desene, manuscrise, sculpturi.

Printre acestea se află colecția completă a operelor lui J. S. Bach, scrisori ale lui L. Tolstoi cu care Goldenveiser a fost prieten în ultimii 15 ani de viață ai scriitorului, autografe ale lui Rossini, Meyerbeer, Herzen, Dostoevski, ediții ale operelor lui Pușkin publicate în timpul vieții scriitorului, fotografii ale marilor muzicieni, scriitori și artiști ruși cu inscripții, etc.

În acest muzeu pot găsi date interesante și prețioase toți acei care se interesează de viața culturală și muzicală a Rusiei începînd din anul 1890 încoace.

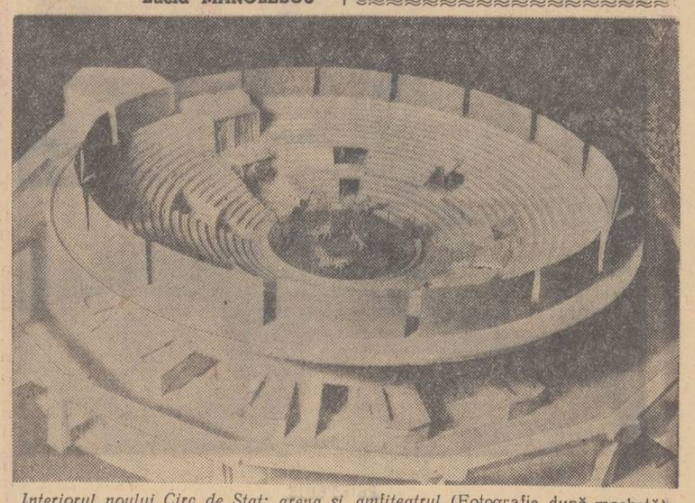

Interiorul noului Circ de Stat: arena și amfiteatrul (Fotografie după machetă)

POȘTA Redacției

ION A. OLARU II—Vutcani (Huși). Credeți-ne că nu dispunem de instrumentele muzicale pe care ni le solicitați. Le găsiți însă cu siguranță la magazinele propriu zise. La fel și cataloagele respective.

GEORG SCHONEMANN—Craiova. Am citit cu plăcere scrisoarea dv. în care ne demonstrați că există mari deosebiri între pythoni și șerpii boa. Mulțumindu-vă pentru obiecțiile aduse, vă informăm că aceste lucruri ne erau cunoscute încă de multă vreme. Deși scrisoarea nu aduce noutăți, totuși ne-a plăcut datorită stilului său spiritual (nu veninos). Ce-ar fi dacă ați încerca să scrieți și despre alte subiecte ?

V. PANĂ—Giurgiu. Debutul dv. e mai mult decît mulțumitor. Făcînd abstracție de poezia „Ploaie de vară", care ni se pare cam ...diluată, ați reușit să scrieți cîteva epigrame promițătoare.

Sîntem bucuroși să găzduim în rubrica noastră cîteva din primele producții adresate unei publicații. Drept care acționăm în consecință :

Unui înfumurat care se crede poet și și-a lăsat să-i crească părul lung la ceafă :

Să ți-o spun, așt cuteza
Nu știu însă de-mi dai dreptul
Ți-a crescut prea mare freza
Și-ți acoperă ...talentul.

Unei gospodine căreia nu-i place să muncească la casa sa, umblînd cu bîrfeli :

Casa ți-e dezordonată
Și-i firesc să fie așa
Dumneata ești ocupată
Te ocupi de-a ...altora

Unui casier căruia îi pare rău că a fost înlocuit din slujbă :

Dacă n-ai fi procedat
Restul să ți-l insușești
Astăzi nu s-ar fi întîmplat
Ca de „rest" să te călești.

IOAN HENȚIU—Deva (str. Tribunul Boteanu 23) Doriți să faceți schimburi de vederi și cu cetățeni din țară nu numai cu cei din U.R.S.S., R. D. G., R. Cehoslovacă, R. P. Ungară. În acest scop, v-am publicat adresa. Vă mulțumim pentru cele două fotografii din regiunea dv. ce ni le-ați trimis.

Țineți-ne la curent în legătură cu corespondența ce o veți stabili pe baza ajutorului ce vi-l dăm.

M. MARINESCU—Tulcea. Scriind Oficiului Național de Turism „Carpați" cu sediul în București, veți putea afla tot ce vă interesează.

EMIL OPRIȘANU—București. Aprecierile dv. sînt mai mult decît măgulitoare. Am simțit totuși, citind în partea nescrisă a scrisorii (adică printre rînduri) că aveți și unele lipsuri de semnalat. Dorim să le auzim. De aceea scrieți-ne despre ele nelntîrziat.

Regretăm că nu vă putem pune la dispoziție numerele vechi din revista noastră, numere ce vă lipsesc din colecție. Cu acest prilej răspundem și altor tovarăși care ne cereau același lucru.

TECAR AMANOF—Popești Leordeni. Ați observat probabil, înainte de a citi rîndurile adresate dv. că v-am scris de astă dată corect numele.

Acum să trecem la răspunsul ce-l datorați lui Aurel Codreanu din Alba Iulia. La epigrama lui, am fi vrut să-i oferim din partea dv. un răspuns la fel de bun. Dar cel pe care l-ați prezentat e atît de anemic încît n-a putut rezista publicării.

Cu învoirea tov. Aurel Codreanu, vă mai acordăm o pășune pînă veți ajunge să dați replica cuvenită.

Succes !

ȘT. GAINĂ—Slobozia. Actorului Colea Răutu îi puteți scrie la Teatrul Muncitoresc C.F.R. din București.

N. BĂLĂNESCU — București. Scrisoarea adresată elevilor școlilor elementare care au început practica de vară, nu o putem publica în întregime. Extragem din ea următorul apel : „Începînd practica în fabrici, uzine, pe șantiere și ogoare participați cu toată inima la tot ceea ce aveți de lucrat. Priviți cu luare aminte în jurul vostru și înțelegeți mai bine ce însemnătate are munca ce se desfășoară acolo, cum trebuie să o prețuiți".

A. I. MIHU—Cluj. Ne așteptam de la dv. la lucruri mai bune. Reluați tema și trimiteți-ne toate variantele. Poate că una din ele va fi corespunzătoare.

V. BÎRCA—Timișoara. Nu sînt lipsite de valoare schițele „Prietenie" și „În camera de vis-a-vis". Vom căuta o modalitate mai convenabilă pentru a discuta asupra inițiativării unor deficiențe ce le prezintă aceste schițe. Cu anumite clarificări, schița „Prietenie" (în special) ar putea fi publicabilă.

C. NICOLAU — Sinaia. Fiind în apropiere de fabrica de la Bușteni, sînteți cel mai avantajat în cunoașterea problemelor hîrtiei. Conservarea hîrtiei este în funcție și de calitatea ei dar și de evitarea acțiunii factorilor externi.

V. D. ANDREESCU—București. Portretul muncitoarei fruntașe nu arată în suficientă măsură frumoasele trăsături de caracter ale eroinei, fiind scris cu mijloace sărace de redare.

Probabil că același lucru vi l-au spus și cei cărora le-ați mai trimis materialul deoarece la noi a venit cam a treia copie...

Cronica gastronomului

Puicana Nineacăi

L-am găsit pe prietenul meu Costache într-o cu totul excepțională bună dispoziție. În deplină uniformă de bucătar, cîntărea în laborator o frumusețe de puicană, jumulită, pîrpălită, cănătuită, în sfîrșit numai bună de pus la foc.

— Dar de cînd ai început tu să lucrezi cu cîntarul ? îl întreb mirat.

— La mîncarea pe care o s-o gătesc acum nici nu se poate altfel. Or fi ei poate pe lumea asta bucătari încercați, care după o îndelungată experiență să se poată lipsi de acest aparat, eu însă, trebuie să recunosc, n-am ajuns încă la această perfecțiune. E o chestie de precizie, de riguroasă precizie. Trebuie să socotești la copt între douăzeci și douăzeci și ceva de minute, pentru fiecare jumătate de kilogram de pasăre, altfel e bucluc. Așa că, fără ceasornic și cîntar, cam greu să-ți iasă bine această apelpisită mîncare.

— Și ce mîncare e asta, Costache ?

— Ai să te lămurești îndată. E o mîncare de zile mari. E gustoasă și cam scumpă. Dar fie, că face, e fără pereche.

Zicînd acestea, Costache îmi făcu semn să iau loc pe singurul scaun aflător în bucătărie (vroiam să zic laborator, dar m-a luat tocul pe dinainte), în timp ce el s-a așezat pe-un scăunel scund, cu trei picioare și de lemn nevopsit. A deschis apoi caietul căpătat de la Nineaca și scoțînd din el o foaie liberă, mă întrebă, fluturînd foaia :

— Știi tu, băiete, ce-i asta ?

— Te pomenești c-o fi rețeta.

— Rețeta ca rețeta, îmi răspunse Costache plin de voioșie, dar e tratatul de pace cu Nineaca.

— Cum așa ?

— Se plîngea bătrîna că o cam supără „maiul" (așa-i zic moldovenii ficatului). Cred că nu avea nici pe dracul, dar lacomă cum o știam, am înțeles repede că nu era vorba decît de o mică indigestie. I-am luat totuși de la „Plafar" niște flori de anghinar și i-am recomandat trei cești de infuzie pe zi. I-a trecut pe loc supărarea și a rămas convinsă că asta a pus-o pe picioare și spunea la toți : numai cu ceaiul lui Costache m-am tămăduit. Simțindu-se bine, m-a poftit la ea. M-am înfățișat mai de timpuriu și i-am preparat cu mîna mea niște macaroane cum știu eu și o cremă de zahăr ars. Ce să-ți spun ? Atîta s-a bucurat bătrînica, încît, așa afurisită cum e, mi-a dat una din cele mai frumoase pulcane îngrășate de ea și hîrtia asta, spunîndu-mi :

— Acu, văd și eu Costache că ești bucătar. Ia și hîrtia asta, în care vei afla cum s-o gătești. Poate că tu vei găti-o mai bine ca cea pe care ai mîncat-o la mine deunăzi, în orice caz, nu strică să ai rețeta.

Terminîndu-și logodul, prietenul meu Costache intră în acțiune.

După cum am spus, toaleta pulcanei era făcută. Costache a început operația tocînd pe fundul de lemn, mai întîi pătrunjel, pe urmă mărunțaiele (inimă, ficat, rînză), după care a frecat pielea orătaniei cu zeamă de lămîie.

— Asta-i menține carnea albă, mi-a spus.

A scos apoi Costache de la ghețar o bucată de unt proaspăt, cam cît un „Turkestan" de mărime potrivită, a amestecat tocătura cu untul, a umplut cu ea burta păsării și-a cusut-o cu ață albă. Ajuns aici, a așezat în fundul unei tăvi mari bucățele de lemn crucis, improvizînd astfel un grătar miniatură, pe care a așezat pasărea după ce pusese o bucată bună de unt și-n tavă.

— Pasărea nu trebuie să atingă fundul tăvii și nici să înoate în sos, îmi declară Costache. Amănunt important, concluse el cu gravitate.

A luat apoi Costache focul, a băgat pulcana la cuptor și din momentul în care a început să prindă culoare, a tot stropit-o, puțin cîte puțin, cu smîntînă proaspătă, pînă s-a rumenit bine. Untul scurs din pulcană și care s-a amestecat cu smîntîna, l-a scurs într-un castronaș cald, turnînd peste sos zeama de la o lămîie și așezînd la urmă pulcana pe o farfurie, se înțelege tot caldă.

Cuvîntul „inefabil" nu poate da decît o vagă idee despre savoarea acestei mîncări. Costache jubila.

— Cu ce vin s-ar putea onora, mă întrebă el copleșit de propria-i operă, această minune ? „Băbească de Nicorești" sau o „Fetească neagră de Cotnar" ? Am de amîndouă.

Întîmplarea a făcut să am în buzunar răspunsul gata. Zic :

Sfrijită ca o sfîntă Vineri,
Mi-a spus o babă : La Romîni,
„Băbească" place mult la tineri,
Pe cînd „Fetească" la bătrîni.

— Așadar „Fetească !".
— Așa te vreau, bătrîne !

PĂSTOREL

Concursul de fotografii organizat de „Romînia liberă" și „Magazin"

(Urmare din pag. I-a)

— Cele mai bune fotografii vor primi următoarele premii :
PREMIUL I : 750 lei.
PREMIUL II : două premii a 500 lei.
PREMIUL III : două premii a 300 lei.
CINCI MENȚIUNI a cîte 100 lei.

— Fotografiile publicate în ziar vor primi onorariul cuvenit conform tarifelor în vigoare.

— Fotografiile pentru concurs se primesc pînă la data de 10 august 1959, pe adresa ziarului „ROMINIA LIBERA" sau revistei „MAGAZIN (Piața Scînteii 1) cu mențiunea „Pentru concursul de fotografii".

— Fiecare fotografie va fi însoțită, pe lîngă explicația respectivă — care trebuie riguros verificată — de prenumele, numele, adresa și ocupația autorului.

Recomandăm participanților să folosească mijloace corespunzătoare pentru expedierea fotografiilor în așa fel încît ele să nu se deterioreze.

Au venit „de dincolo“...

Cînd a luat, în aprilie, salariul, Manfred a privit parcă cu alți ochi uzina. A mai zăbovit prin curte, a privit lung halele spațioase, mașinile, pe colegii cu care a lucrat laolaltă ani de zile. S-a plimbat apoi prin oraș, prin bătrînul și dragul lui Nürenberg și spre seară și-a făcut bagajele. Și-a luat rămas bun de la ai săi și a plecat. Spre est. Spre regiunea de graniță...

★

— Numele dv.?
— *Manfred Schultze.*
— De unde veniți?
— *Din Nürenberg.*
— Vîrsta?
— *22 de ani.*
— Profesia?
— *Metalurgist.*
— Ce v-a îndemnat să veniți de dincolo?

Documente personale, eliberate de autoritățile vestgermane și predate de refugiați.

Manfred a zăbovit puțin. L-a privit în ochi pe funcționarul centrului de primire a refugiaților de la Saasa, cu care discuta și i-a răspuns:

— *În apropiere de Nürenberg sînt amplasate tunuri atomice americane. Ele mi-au dovedit destul de clar în ce scop vor să le folosească... și în ce scop vor să ne folosească pe noi.*

Și Manfred a vorbit pe larg despre indignarea pe care o simte văzînd procedeele ce se folosesc pentru înarmarea Germaniei Occidentale, despre greutățile economice ale țării, despre nesiguranța față de ziua de mîine. După aceea Manfred a predat actul de identitate pe care l-a avut în vest, a primit documente noi, o repartizare pentru un serviciu la o uzină metalurgică bani de buzunar și, plin de mulțumire, împreună cu alți tineri veniți tot în acele zile „de dincolo“, a pășit în noua lui viață.

La centrul de primire de la Saasa, la cel din Eisenach și la celelalte centre de primire a refugiaților sosiți în Republica Democrată Germană, „de dincolo“, din Republica Federală Germană, e în permanență un mare aflux de oameni. În ciuda propagandei deșănțate pe care Bonn-ul o desfășoară împotriva Republicii Democrate Germane, în ciuda amenințărilor și a presiunilor autorităților federale sute și sute de cetățeni vestgermani trec zilnic pe furiș granița dintre cele două state germane. În trei luni de zile, între 15 decembrie 1958 și 15 martie 1959, au sosit în R.D. Germană, venind din Germania Occidentală, 19 638 persoane. Acest număr cuprinde foarte mulți tineri care refuză să servească în Bundeswehrul condus de foști generali hitleriști, familii întregi de muncitori care vor să aibă o muncă asigurată, intelectuali sătui de politica antinațională a lui Adenauer. În ceea ce privește numărul tinerilor veniți în R.D.G. din Germania Occidentală el s-a ridicat — în perioada aprilie 1957 (cînd au început încorporările în Bundeswehr) și pînă în mai 1959 — la peste 40 000!

De ce vin atît de mulți oameni „de dincolo“? Pentru a afla răspuns la această întrebare mulți ziariști germani și străini s-au deplasat la centrele de primire și au stat de vorbă cu refugiații.

★

Pentru a înțelege mai bine cauzele care-i determină pe cei „de dincolo“ să vină în Republica Democrată Germană e deajuns să cercetezi mai bine situația celor două state germane, direcția în care evoluează ele. Germanilor din Republica Federală li s-a promis de ani de zile o situație economică înfloritoare. Or, economia Germaniei Occidentale trece prin tot mai mari greutăți. Din cauza crizei, în cursul anului 1958 siderurgia vestgermană și-a redus numărul muncitorilor cu 18.000, cei rămași urmînd să lucreze cu un orar săptămînal redus (și cu salariu redus corespunzător). Concedieri s-au făcut și în industriile cărbunelui, oțelului, textilă etc. *„Alături de haldele negre de cărbune din regiunea Ruhr,* scrie ziarul vest-german „DIE WELT“, *au crescut înfricoșător și rudele lor, „haldele albe“ ale industriei textile, gîtuită și ea de criza de desfacere. Aici, în această regiune, unde există cea mai dezvoltată industrie textilă de pe continentul european — peste 10.000 de muncitori trebuie să se mulțumească de mai bine de un an cu săptămîna de lucru incompletă. Au fost efectuate peste 5.000 de concedieri“.* În timp ce monopolurile storc venituri uriașe, cîștigurile muncitorilor se reduc mereu. Germanilor din R. F. Germană Bonn-ul le repetă mereu: „Nu se poate să ne înțelegem cu R. D. Germană, ea nu există“. Dar cetățenii vest-germani constată că statul muncitorilor și țăranilor germani există că prestigiul său internațional crește mereu, că el duce o politică pașnică, profund națională, iar economia sa înflorește continu, în ritm rapid.

Conștiința că actuala politică a guvernului de la Bonn e contrară intereselor poporului german cîștigă teren în Germania Occidentală și ea i-a îndemnat pe Manfred Schultze, pe Hans Koch, pe Horst Herberth și pe miile de refugiați să treacă în R.D. Germană, să înceapă o nouă viață. Conștiința că politica lui Adenauer e nerealistă, antinațională, determină pe tot mai mulți vest-germani să ia atitudine împotriva Bonn-ului.

Dar o asemenea evoluție a evenimentelor nu e pe placul lui Adenauer și al cercurilor monopoliste care îl sprijină. Simțind cum politica lor devine din ce în ce mai nepopulară ei întreprind manevre de diversiune, provocatoare, de felul celei organizate în Berlinul occidental, care nu face parte din Germania Occidentală, a alegerilor prezidențiale. Asemenea manevre demască însă pe organizatorii lor, dovedesc nu forță ci slăbiciune. Ele sînt specifice tocmai spiritului revanșard, războinic, pe care îl detestă tot mai mulți vestgermani.

U. VĂLUREANU

INSEMNĂRI DINTR-O CĂLĂTORIE IN S. U. A.

„Publicity“

Duminică de mai la New York. Căldura e de nesuferit din primele ceasuri ale dimineții. Uriașele clădiri ale cetății atlantice își desmint numele, zgîriind nu norii, ci seninul neîntinat al cerului. Soarelui i s-a defectat pe semne termostatul, care s-a fixat cu două luni prea devreme la indicatorul „iulie“. Asfaltul străzilor și betonul caselor reverberează fierbințeli neiertătoare, iar celebra briză oceanică e absentă de la serviciu.

E duminică și nu am nimic de făcut. Ies agale din hotel, nehotărît dacă s-o pornesc spre grădina zoologică sau spre un cinema cu aer condiționat. În drum, conformîndu-mă unui vechi obicei bucureștean, mă opresc la un chioșc să-mi iau ziarul.

...Și la început, nu înțeleg. Poate că chioșcarul mă confundă. Poate că semăn leit cu cel care colectează rebusurile. Altfel nu văd de ce mi-ar da în brațe trei kilograme de *„New York Herald Tribune“*.

Chioșcarul zîmbește în fața europenei mele nedumeriri:

— *E numărul de duminică, domnule!*

Numărul de duminică! 120 de pagini! Orice dilemă devine deplasată: am ce face toată ziua.

Mă așed la tejgheaua lucioasă de zinc a unui „drug-store“ [1]), comand o cafea cu lapte și reazăm giganticul tom jurnalistic de vitrina în care se răsfață o centură pentru hernii.

„Ce fenomen paradoxal! îmi zic în gînd. Americanii sînt inventatorii faimoaselor „digest“-uri, care reduc „Război și pace“ la 40 de pagini și „David Copperfield“ la 25. Atunci de ce această hipertrofie monstruoasă a ziarului?“.

Dar pe măsură ce îl frunzăresc, răspunsul își face loc: covîrșitoarea majoritate a paginilor este ocupată nu de ceea ce în termeni ziaristici se numește „materie“ (articole, informații, foiletoane etc.) ci de reclame. Sau, dacă preferați, de *publicity*.

PUBLICITY! Noțiunea în fața căreia orice business-mann face „drepți!“. Ingredientul fără de care orice produs, oricît de bun și oricît de ieftin ar fi el, nu are căutare. Paravanul sub care, orice produs oricît de prost și oricît de scump ar fi el, poate fi vîndut cu mari beneficii...

Publicity nu e numai reclama. E știința reclamei, e ideologia reclamei, e industria reclamei. Întregul comerț al lumii occidentale — și în special al Americii — stă sub semnul lui *publicity*.

Au apus de mult vremurile cînd gazetele americane își invitau cititorii, în termeni rezervați, să cumpere ciocolata X sau parfumurile Y, sau mătăsurile Z, pentru că sînt de excelentă calitate și se vînd la un preț convenabil. Asemenea metode patriarhale nu mai au curs pe piață. Ele au fost înlocuite cu altceva.

Și iată cîteva mostre — alese la întîmplare — din acest „altceva“.

— O fotografie care se întinde pe 6 coloane înfățișează o tînără femeie, dormind senină într-un pat somptuos, în timp ce o vagă lumină lunară filtrează prin draperiile de brocart ce maschează fereastra. Un zîmbet ușor filfîie pe buzele tinerei femei, căreia soarta pare să nu-i fi precupețit nici frumusețea, nici bogăția, nici să-i fi întinat conștiința curată. Legenda fotografiei glăsuiește lapidar: „Somn returburat grație laxativului MIRACLE“;

— O suită de desene (ceea ce în S.U.A. se numește un „comic strip“) narează tristele mezaventuri ale adolescentului Jim, care eșuiază lamentabil în toate încercările sale de a face curte fetelor. Sub ochii noștri vedem cum Jim îi declară amor lui Judy, care întoarce însă capul, cu un aer în acelaș timp scîrbit și îndurerat. În cele din urmă, Jim află de la fidelul său amic John cauza insucceselor sale. Aceasta rezidă în gura lui, care vorbește bine, arată frumos, dar miroase urît. Lui Jim nu-i rămîne decît să facă gargară cu Mentonin pentru ca s-o cucerească în doi timpi și trei mișcări pe Judy, adorata sa cu olfacțiunea prea sensibilă;

— Un text ceva mai bogat, însoțit de abundente ilustrații, demonstrează o dată mai mult ceea ce îndeobște se cunoaște și anume că viața omului e ca iarba cîmpului. Și ție îți se poate întîmpla un accident, care să-ți lase soția văduvă și copiii orfani, asemenea celor care plîng nemîngîiați într-una din fotografii. Cu totul altceva ar fi însă dacă te-ai asigura din timp la „Mondial Insurance Co“. Vezi în acest sens cealaltă fotografie, unde familia răposatului (asigurat) surîde cu atîta satisfacție, încît îți încolțește în minte bănuiala că defunctul a fost lichidat înainte de termen.

...Și așa mai departe, și așa mai departe. Sănătatea, succesul în afaceri sau în dragoste, genul de muncă sau genul de odihnă, casa, mîncarea, mobila, educația copiilor, îngrijirea cățeilor și pisicilor de rasă, automobilul, cărțile, călătoria în Europa, de toate, dar absolut de toate se ocupă *Publicity*.

Sub steagul larg desfășurat al lui *Publicity*, pășesc în marș cadențat o armată întreagă de gazetari, poetaștri, desenatori, fotografi, tehnicieni de toate felurile. Căci *Publicity* își are subtilitățile sale, care depășesc cu mult simpla inserție a unui anunț comercial.

Nu uitați, de pildă, că reclama pentru un stingător de incendiu va avea mai multe șanse de succes dacă va fi plasată imediat după știrea care anunță un foc catastrofal la Cincinatti. În același mod, reclama pilulelor liniștitoare (celebrele „tranquilisers“) este potențată de vecinătatea informației care vestește creșterea procentului de sinucigași în Statele Unite.

„Consumăm *prea mult alcool! Prezentul și viitorul poporului nostru sînt în pericol! Luptați împotriva alcoolismului!*“

Emoționat de acest apel — în chenar roșu — l-am arătat unui prieten american, cu care discutasem îndelung despre *Publicity*.

— Iată și un anunț onest! I-am spus eu. O reclamă „contra“ și nu „pentru“.

Prietenul meu a izbucnit în rîs:

— *Naivule! Ah, ce naiv ești! Reclama aceasta este numai explicit „contra“. Implicit este însă „pentru“. Știi cine o plătește?*

— Vreo asociație de temperanță?

— *Asociațiile de temperanță nu au fonduri pentru publicitate, căci le cheltuiesc în beții monstre. Nu, iubitule, reclama asta o plătește ori „COCA-COLA“, ori „PEPSI-COLA“...*

— Ce legătură...?

— *O legătură foarte strînsă. Cel care se va lăsa impresionat de acest anunț, nu va mai bea — un timp cel puțin — vin, bere sau whisky. Apa, după cum singur ai constatat, este de nebăut și contrară oricărei tradiții americane. Deci cetățeanul respectiv va fi silit să recurgă la o limonadă de tipul „Coca-cola“ sau poate „Pepsi-cola“.*

— Așa, vasăzică?

— *Chiar așa!*

Mi-am dat seama că e chiar așa cîteva săptămîni mai tîrziu, cînd a izbucnit un mic scandal de presă. S-a descoperit anume că un ciclu de articole foarte științifice despre dezavantajele fumatului, articole împănate de statistici și semnate de ilustre nume medicale, fuseseră inspirate (și subvenționate) de o mare firmă producătoare de chewing-gum. Mecanismul funcționa în același fel ca la patetica chemare anti-alcoolică: lăsați-vă de fumat, *deci* mestecați gumă.

Un aspect deosebit de original îl capătă *Publicity* la radio și televiziune. Ea furnizează de altfel principala sursă de venituri a stațiilor de radio și televiziune americane. Orice program, vorbit, cîntat sau dansat, are un „sponsor“ (firmă care îl comanditează). Pînă și buletinele de știri! De unde, situații de un comic neverosimil, care aduc mai mult cu skeciurile lui Mircea Crișan, dar care sînt riguros autentice:

„(Voce de tenor, dulce și insinuantă): *Veți asculta acum un radio-jurnal oferit de săpunul-fulgi PERSIL, care a revoluționarizat gospodăriile americane.* (Voce de bariton energică): *Din Bonn, corespondentul nostru ne anunță că dr-ul Adenauer a luat poziție categorică împotriva recentelor propuneri est-germane și s-a pronunțat net împotriva oricăror negocieri.* (Vocea de tenor): *Nu-i așa că spălatul rufelor murdare este o problemă? Bine înțeles că da! Dar iată, PERSIL rezolvă problema!* (Vocea de bariton): *Cancelarul și-a confirmat încă o dată punctul său de vedere în această problemă.* (Vocea de tenor): *PERSIL spală alb, alb, alb de tot. Cît de greu e să speli fără PERSIL!* (Vocea de bariton): *Nu ne sperie greutățile, a declarat cancelarul Adenauer...*“

Vocea de tenor. Vocea de bariton. Adenauer. Rufe murdare. Bonn. Săpun. fulgi. Nu vrem unificare. Vrem Persil. Tenor. Bariton. O farandolă amețitoare, un potpuriu delirant de idei și cuvinte te lasă pînă la urmă năuc și istovit, ca după un cosmar. Pe plan optic, același lucru se întîmplă la televiziune: un spectacol, un concert sau un film, sînt întrerupte cu regularitate, din două în două sau din trei în trei minute, pentru ca să se anunțe „sponsor“-ul programului și să ți se prezinte produsele cărora li se face reclamă.

Îmi amintesc că am „vizualizat“ (cum spun americanii) un astfel de concert. Din cînd în cînd, pe chipul inspirat al violonistului, care executa partea solistică a concertului în Re major de Brahms, apărea în supraimpresie o farfurie plină cu macaroane „Maggi“. De atunci, de cîte ori aud concertul pentru vioară de Brahms, simt în gură gustul molatec al tubularelor paste făinoase.

Conform Constituției americane, orice cetățean al Statelor Unite are dreptul *„să urmărească fericirea“. Publicity* îl ajută în această goană după ceea ce în lumea capitalistă este pentru cei mulți numai „fata morgana“.

Pînă și spectrul atît de temut al crizei economice își găsește explicația pe linie de *Publicity*. Scade vertiginos producția? Nu s-a făcut destulă *Publicity!* S-a redus considerabil desfacerea de mărfuri către populație? Prea puțină *Publicity!* Crește în fiecare lună numărul șomerilor? Mai multă *Publicity*, cît mai multă *Publicity! Publicity!* Noțiune în fața căreia orice business-man face „drepți“!

N. MINEI

[1]) *„Drug-store“-ul este o cafenea-cofetărie-lăptărie-bufet-librărie-drogherie-mercerie-galanterie-laborator-foto etc. etc. etc.*

FAPTE MICI DIN LUMEA LARGĂ

Iluzii pierdute

E greu de crezut că acum în secolul energiei atomice și al cuceririi cosmosului există încă pe lume oameni care trăiesc în condițiile societății primitive.

Totuși astfel de oameni există. Aceștia sînt locuitorii băștinași ai Australiei. Goniți în deșerturile de piatră lipsite de apă și arse de soare, în pădurile regiunilor centrale și de nord ale țării, lipsiți de drepturi, fără apărare și privați de cele mai elementare condiții de existență omenească, ei trăiesc cum trăiau oamenii din epoca de piatră. Indigenii își procură hrana vînînd fiarele cu ajutorul sulițe și săgeții confecționate de ei, dorm în peșteri pe pămîntul gol, n-au nici măcar colibe. Acești oameni nefericiți sînt condamnați la o moarte sigură.

lentă din cauza inaniției cronice și a bolilor.

Cei mai „fericiți“ dintre ei trăiesc în așa-numitele rezervații, unde sînt folosiți cîte odată de către fermieri la munci grele, primind pentru aceasta o plată de mizerie care abia le ajunge pentru hrană. Le este interzis să locuiască acolo unde locuiesc albii și nu au dreptul să părăsească rezervațiile. Vinovații de încălcarea acestor reguli sînt aspru pedepsiți, puși în fiare sau li se imbracă un jug pe gît. Le este interzis totul. Ei trebuie numai să se supuie și să rabde.

Autoritățile se străduiesc prin orice mijloace să ascundă fața de străini situația tragică a indigenilor. Dar adevărul nu-l poți ascunde!

În asemenea cazuri autoritățile recurg la trucuri. Astfel, nu de mult regina-mamă a Angliei a vizitat Australia, venind din Londra. La recepția festivă din orașul Camberra a fost prezentată reginei o copilă indigenă în vîrstă de 15 ani, Ruf Dailaigt. Aceasta trebuia să servească ca o ilustrare vie a „grijii guvernului australian față de indigeni“. Tînăra vorbea foarte bine englezește și era îmbrăcată într-o rochie albă frumoasă. Regina a onorat-o conversînd cu ea binevoitor și a întrebat pe cineva din aristocrația locală dacă această fetiță capabilă are condiții bune de trai. „Înalta personalitate“ a încredințat-o pe regină că se va face, bineînțeles, totul... Tînăra era în culmea fericirii...

A doua zi însă, imediat după plecarea reginei din Australia, fata a fost dusă din nou în rezervația din Hells-Krik, luîndu-i-se totodată și frumoasa rochie albă. Acum, ca și în trecut se adăpostește într-o jalnică colibă făcută din bucăți de pînză de cort, unde își duce traiul mama ei bolnavă, cu o droaie de copii mici, rupți și veșnic flămînzi.

În acea seară tristă cînd tînăra băștinașă s-a întors acasă, odată cu fumul focului la care se pregătea cina săracă au zburat și visurile ei despre o viață omenească mai bună.

„Patriotism“

De la o vreme încoace, în cercurile militare din Statele Unite ale Americii se duce o luptă surdă. În mod formal, această luptă ar urmări un „interes patriotic“: specialiștii de la Pentagon se întreabă de zor care rachete balistice să fie adoptate definitiv de către armata americană: „Nike-Hercule“ sau „Bomarc“?

După cum anunță ziarul francez „COMBAT“ pe această temă se duc discuții aprinse chiar în cele mai înalte foruri legislative ale S.U.A. Congresmenii sînt împărțiți în două tabere deoarece Comisia de alocări a Camerei Reprezentanților a comprimat în mod serios creditele pentru fabricarea rachetelor „Bomarc“, în timp ce Comisia serviciilor armatei din Senat s-a grăbit să reducă creditele pentru arma rivală, racheta „Nike-Hercule“.

Pentru aplanarea certurilor a intervenit însuși președintele Eisenhower. El, spune „COMBAT“, a „recunoscut indirect existența și activitatea unui «lobby al producătorilor de muniții», care se străduie să influențeze parlamentul și Pentagonul prin intermediul unor personalități sus puse! Acest fapt ar fi reeșit și dintr-o „depoziție a generalului Douglas Mac Arthur referitoare la ofițerii superiori care fac parte din conducerea unor întreprinderi“.

Cu alte ouvinte, totul se reduce nu la așa-zise interese patriotice, ci la profiturile unor monopoluri. Colonelul sau generalul fabricant cutare afirmă că e mai bună racheta „Nike-Hercule“, pentru că aceasta îi aduce lui venituri mari, iar rivalul său, un alt colonel sau general „care face parte din conducerea unor întreprinderi“ susține pe „Bomarc“ din aceleași interese ...patriotice.

Succesul „Volgăi“ enervează pe unii

Nu de mult, în Grecia s-a desfășurat un concurs internațional de automobile. La cererea unor cetățeni greci, organizatorii au îngăduit ca din rîndul mașinilor aliniate la start să facă parte și un automobil de fabricație sovietică, „Volga“. După cum se știe acestui tip de automobil — care se exportă de cîțiva ani și în Grecia — nu i se fac adaptări speciale în vederea concursurilor. Prin acceptarea la start a „Volgăi“ se urmărea deci denigrarea tehnicii sovietice deoarece organizatorii erau încredințați că ea va rămîne în urmă. Dar iată că mașina a pornit în cursă alături de automobile special construite pentru concursuri cum ar fi Ford — Fairlane, Pleymouth — Ford, Woxhall, Jaguar și altele. Cei care o conduceau erau I. Momferratos și P. Ianicostas. Tot timpul automobilul s-a menținut în frunte. El a terminat cursa pe locul II întrecînd mașini produse de uzinele din S.U.A., Anglia și Germania Occidentală. Membrii juriului, enervați că provocarea lor n-a dat rezultatele așteptate, au dat dispoziție ca automobilul să părăsească imediat locul unde sosise. Aceasta pentru a împiedica pe reporteri și pe cetățenii care i înconjuraseră să-l fotografieze și să-i admire.

Hitler și sfîntul Castulus

Puțin timp înainte de terminarea războiului, pictorul german Karl Lacher, membru al unei organizații de rezistență, a fost prins de hitleriști și condamnat la moarte. Întîmplarea a făcut ca sentința să nu poată fi executată.

În 1946 Lacher, care trăiește la München (R. F. Germană), a primit o comandă pentru pictarea geamurilor la biserica Landshut. Trebuind să picteze martiriul sfîntului Castulus el a avut o idee originală: a dat celor trei călăi chipurile lui Hitler, Göring și Goebbels.

Pictura lui Lacher a stîrnit mult interes și numeroși vizitatori vin zilnic să privească scena pictată. Acest lucru nu convine însă unor cercuri militariste, revanșarde, din Germania occidentală, care au protestat împotriva picturii lui Karl Lacher. Probabil că aceste cercuri ar dori canonizarea lui Hitler!...

De pretutindeni

ÎN TIMPUL Marelui Război pentru Apărarea Patriei, Varazdit Ivanian, absolvent al Institutului de Politehnică din Erevan, și-a pierdut vederea din cauza unei răni. Colegii săi i-au ajutat să învețe să scrie și să citească, după metode speciale folosite pentru orbi. Astfel, el a putut intra ca asistent în cadrul Institutului Politehnic. Teza susținută recent, despre determinarea proprietăților mecanice ale polimerilor, i-a adus titlul de candidat în științe tehnice.

●

UN ANUME Leslie Cooper, din Londra, a calculat, după afirmațiile sale, că femeile ar ocupa cabinele telefonice publice în medie cîte 20 de minute, în timp ce convorbirile bărbaților nu ar însuma decît trei minute. De aceea el a propus să se instaleze în capitala Angliei cabine telefonice separate pentru femei și bărbați...

●

MAISTRUL armurier Nikolai Greaznov a confecționat o armă de vînătoare cu două țevi, care poate încăpea într-o mînă. Lungimea acestei arme miniaturale este de 13 cm, iar diametrul țevilor de 5 mm. Ea este perfect finisată și încrustată cu argint. Arma este prevăzută cu două cartușe, o măsurătoare pentru pulbere, o vergea și o șurubelniță.

●

UN GRUP de arheologi italieni au dat de urmele vechiului oraș roman Lavinium, fondat de legendarul Enea și cunoscut doar din relatările istoricilor. Săpăturile, la o distanță de 29 km. de Roma, au adus la lumină ruinele unui cimp funerar, cu 13 altare, așezate în rînd. S-a mai găsit o tăbliță de bronz cu o inscripție care se referă la Romulus și Remus.

●

LA MARIGLIONE, o comună în apropiere de Napoli (Italia), un grup de cetățeni a făcut o demonstrație împotriva autorităților, care încurajează specula deșănțată a negustorilor. Descoperind că speculanții achiziționează kilogramul de cartofi de la țărani cu prețul de 6 lire

și-l revind cu 40, cetățenii au cerut cu vehemență intervenția poliției. Atentă la doleanțele populației, poliția a intervenit... aruncînd bombe lacrimogene împotriva demonstranților și arestînd pe unii dintre ei (cum se vede din fotografia pe care am reprodus-o mai sus).

●

IN ANII URMĂTORI, în Uniunea Sovietică vor fi editate dicționare în 93 de limbi. Uniunea Sovietică se află pe primul loc din lume în ce privește editarea de dicționare. Sute de dicționare sînt editate în limbile popoarelor U.R.S.S. care în trecut nu aveau scriere proprie.

●

ÎN CURSUL săpăturilor de pe insula Elba s-a găsit un craniu cu un diametru de 30 cm al unui animal necunoscut din epoca preistorică. Specialiștii presupun că ar fi craniul unui dinocerat — un animal din epoca preistorică de mărimea elefantului, dar fără trompă. Aceste animale, care au trăit în epoca terțiară, aveau două coarne și colți mari.

●

ACADEMIA de Științe a R.S.S. Uzbece a creat în delta fluviului Amu-Daria cea mai mare rezervație de floră și faună din Asia Centrală sovietică. Pe teritoriul acestei rezervații, întinsă pe 200 km² sînt reprezentate 11 regiuni geografice.

●

SĂ TOT fi gospodină, peste cîțiva ani, mai puțini sau mai mulți, cînd cucerirea electronicei va căpăta aplicații practice din cele mai variate. Imaginați-vă că gospodăria va fi prevăzută cu un dulap în care hainele vor fi periate cu ajutorul undelor ultrasonice; o mașină de spălat, uscat, sterilizat rufele — tot electronică; un robot care va supraveghia bucatele puse la gătit, le va potrivi gustul și le va scoate de la foc cînd vor fi gata — totul cu ajutorul unui aparat minuscul, pe care gospodina — dar i se va mai putea spune gospodină? — îl va mînui de la distanță, de la serviciu sau de la plimbare, cu ajutorul undelor ultrasonice...

●

ÎN zilele noastre struții nu sînt crescuți numai în țările cu climă tropicală, ci, pentru necesitățile grădinilor zoologice de pe continentul european, în special în parcul de animale de la Lesna din Cehoslovacia. Pînă astăzi au fost „produși“ aici nu mai puțin de 156 de struți care au fost exportați în lumea întreagă sau schimbați cu alte animale rare.

●

LA UNA din reprezentațiile muzicale care au avut loc recent la Bayreuth, o cîntăreață de la Opera de stat din Bavaria a interpretat rolul lui Cherubino din „Nunta lui Figaro“ cu o voce „împrumutată“. Deoarece cîntăreața suferise de o inflamație a gîtului și întrucît nu a fost găsit în timp util nimeni care s-o înlocuiască, vocea ei a fost suplinită de o colegă ce se găsea așezată în mijlocul orchestrei, cîntăreața mimînd numai textul. Trucajul nu a fost observat de nimeni din auditoriu...

●

CONDUCĂTORII auto de pe șoseaua de la Duarte din California au oprit îngroziți mașinile, cînd au întîlnit în calea lor un automobil la volanul căruia se afla o gorilă. Ei au crezut că se află față-n față cu unul din monștrii filmelor de groază hollywoodiene. În urma investigațiilor ulterioare, s-a constatat că în turismul respectiv nu se aflase o gorilă, ci actorul Charles Larocca, care se întorcea de la turnarea unor scene ale unui film cu subiect exotic și care uitase să se demachieze...

●

UN STRAVECHI așezămînt omenesc datînd din neolitic, a fost descoperit în provincia Cekiang, din R. P. Chineză. El se întinde pe un teritoriu de 15.000 de metri pătrați și a fost alcătuit din diferite forme de locuințe-peșteri. În medie, s-au găsit la fiecare 50 de metri pătrați, o tonă de oase de animale, provenind în deosebi de la cerbi, porcine și cîini. Din peșteri au fost scoase pînă acum și unele vase ceramice.

Un film povestit

ESCADRILA „LILIACUL"

O producție a studiourilor DEFA — Berlin. Scenariul HANS SZEKELY. Regia: ERICH ENGEL. Imaginea: KARL PLINTZNER. Muzica: prof. HANS EISLER. In distribuție: WOLFGANG HEINS, GÜNTHER SIMON, KURD PIERITZ, WERNER LIERCK, NGUYEN THI HOA, NGUYEN DANH TAN.

Anul 1954. „Războiul murdar" împotriva poporului vietnamez continuă. Colonialiștii francezi sînt însă tot mai des înfrînți de către armata vietnameză de eliberare.

Pentru a veni în sprijinul agresorilor, imperialiștii americani utilizează cele mai abile și criminale procedee. Așa își face apariția în apropierea frontului, generalul american Lee, fost comandant al insulei

Taivan, acum om de afaceri și conducătorul unei escadrile particulare de transport.

Fără să piardă vreo ocazie de a arăta că escadrila „Liliacul" nu poate fi utilizată în acțiuni militare, Lee organizează noapte de noapte, în ascuns, transportul de oameni și armament către o fortăreață asediată. D'Allard, colonelul francez care dirijează întreaga acțiune, promite piloților mulți bani în schimbul reușitei.

Dar cine sînt acești piloți? Ei sînt recrutați dintre tinerii crescuți în anii celui de al doilea război mondial. Tăriți în război, ei n-au avut răgazul să-și facă vreo profesiune, nu cunosc nici o meserie. După

ce au bombardat orașele germane și japoneze ca piloți ai aviației militare americane, ei au plecat să lupte în Vietnam.

Dar într-o bună zi cifrul secret al escadrilei cade în mîinile vietnamezilor. Se află astfel ora și ruta transporturilor. Artileria antiaeriană a armatei vietnameze de eliberare intră în acțiune. Unul cîte unul, avioanele ai căror piloți purtau de circumstanță inscripția „acest pilot particular american nu este combatant", cad doborîte de tirul artileriei. Totuși, combatanții deghizați continuă să lupte cu disperare. Atrași de mirajul unei vieți lipsită de griji, pe care le-o promisese D'Allard piloții americani își riscă viața. Pînă la urmă,

aproape toți și-o pierd, prăbușindu-se cu avioanele și cu visurile lor de îmbogățire pe pămîntul strămoșesc al Vietnamului.

Acest pămînt este apărat cu vitejie de nenumărați patrioți. Chiar în tabăra dușmanilor acționează luptători neînfricați, a căror jertfă nu este zadarnică. Studentul Dong, care fusese luat prizonier de război și acum era folosit drept cheiner la barul american, duce împreună cu Thao, translatoarea lui Lee și a lui D'Allard, acțiunea de subminare a pozițiilor inamicului. Împreună cu Dong, Thao reușește să

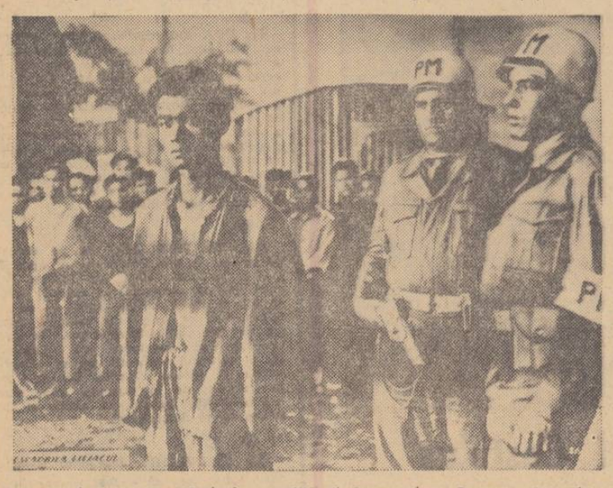

arunce în aer depozitul de muniții al francezilor. Dong este prins, torturat și apoi condamnat la moarte prin spînzurătoare. Bănuită că ar fi avut legături cu el, Thao este spionată și amenințată să împărtășească o soartă asemănătoare. Dar ea va fi salvată de către Mitch Bryke, ultimul supraviețuitor al escadrilei „Liliacul". Înțelegînd că nimeni și nimic nu poate face din sacrificiul său în slujba unei cauze nedrepte o faptă eroică, Bryke refuză să mai fie unealtă a colonialiștilor. Cu cel din urmă avion el fuge împreună cu Thao.

Pe platourile de filmare de la Buftea

Cîteva semnale sonore, repetate ne-au făcut să ridicăm privirea spre indicatorul luminos de pe culoarul studioului, care anunța în clipiri insistente: „atenție se filmează pe platoul 2".

Ne-am strecurat în grabă pe ușa platoului, nimerind într-o încăpere vastă, în semiîntunericul căreia, oameni grăbiți alergau dealungul decorurilor cu miros de vopsea proaspătă, printre reflectoare, pe pasarelele ce susțin decorurile.

— Lumina! comandă operatorul Ciobotaru.

În încrucișarea reflectoarelor apare din umbră interiorul unei camere țărănești, cu pereții văruiți pe care atîrnă cîteva farfurii și ulcele pictate; într-un colț vatra stinsă, de-alungul peretelui un pat așternut cu o scoarță înflorată. În mijloc masa cu lampa de gaz.

Între timp, regizorul examinează atent ultimul retuș al machiajului și personajele, trei oameni îmbrăcați în uniformă militară — respectiv Pelinoiu, Tomiță și Burlacu, oamenii biroului cifru care intră în cadru, ocupîndu-și locurile indicate.

Pe postamentul aparatului de filmat, în loc regizorul Lucian Bratu, alături de operator, care cu mîna pe maneta aparatului, stă gata de filmare.

— Liniște vă rog! Gata sunetul? întreabă regizorul.

— Gata! se răspunde de la masa de sunet.

— Atenție... motor!

Tăcerea imobilizează pe toți cei de prinprejur, ațintindu-le privirile asupra cadrului. Secretara de platou ridică clacheta rostind repede „steaua 192, turnat 5".

Soldatul Pelinoiu (Radu Gheorghe) care se găsea la fereastra camerei, dă la o parte hîrtia groasă de camuflaj, privind afară. În noapte fulgere se întretaie. Lunecînd pe travling, camera îl urmărește cum vine îngîndurat spre lavița pe care Burlacu (Dem. Rădulescu) stă întins cu un ziar în mînă.

— Ce-i cu Barbu, unde-i Barbu? întreabă Pelinoiu descumpănit.

Burlacu tulburat se ridică în capul oaselor, privește spre Tomiță (I. Ciprian), care caută ceva în buzunarul vestonului atîrnat în cui și nu răspunde, preocupat și el de același gînd. Între timp Burlacu și Tomiță fac cîteva reflecții tăioase pe marginea unei știri din gazetă și izbucnesc în rîs.

Ușa de la intrare pocnește sec. În penumbra pragului se ivește Barbu (Stamate Popescu), al patrulea cifrator. Rîsul le-a înghețat pe buze. Privirile li s-au lipit de fața acestuia, lividă, cu trăsături săpate adînc.

— Stop! comandă regizorul, declarîndu-se mulțumit de cadrul tras. În timp ce actorii se retrag pentru cîteva minute și luminile reflectoarelor pîlpîind, se sting, regizorul și asistentul său Poluxis Cristu, își iau răgazul de a-și aprinde cîte o țigară.

— După cum văd, este vorba de acțiunea romanului „La miezul nopții va cădea o stea" al scriitorului Teodor Constantin.

— Exact. Filmul va fi realizat după scenariul scris de autorul romanului împreună cu Dumitru Carabăț și regizorul aici de față, ne spune zîmbind asistentul Poluxis,

Acțiunea romanului a comportat unele modificări și completări în scenariul cinematografic. De altfel subiectul romanului pare a fi destul de cunoscut.

Ne găsim în zilele următoare eliberării. Armatele sovietice împreună cu cele românești, în ofensivă, urmăresc pe teritoriul Ardealului trupele hitleriste ce mai opun încă o rezistență serioasă. Marele Stat Major al armatelor românești descoperă că într-o unitate de comandă s-a infiltrat un spion, care furnizează nemților informații asupra planului operațiunilor militare. Se bănuiește că nemții, cu ajutorul omului lor, sînt în posesia cifrului nostru. În această situație, trimisul Marelui Stat Major, caporalul Ulea, vine să lucreze la biroul cifru, cu sarcina de a descoperi pe spion și a-i anihila acțiunile.

De-alungul scenelor captivante ale filmului, Ulea acționează cu mult curaj, voință, perspicacitate și inteligență scăpărătoare, reușind să dibuiască firul cel bun, din încîlceala de ipoteze, prezumții, piste false și curse cu care îi este înțesat tot drumul acțiunii.

Depănîndu-l cu abilitate, el duce la izbîndă misiunea primită.

O echipă harnică, cu mult elan de muncă, condusă de regizorul Lucian Bratu și asistenții săi, Poluxis Cristu și Popescu Petre, însumînd un mănunchi de actori talentați printre care: Emanoil Petruț, Geo Maican, Mihai Mereuță, Sandu Rădulescu, Stamate Popescu, I. Ciprian, Dem. Rădulescu și alții, se străduiesc să creeze un film bun.

— Mai avem în față încă 2.000 de metri de peliculă de filmat, ne-a spus regizorul Bratu, așa încît... la lucru!

M. NEACȘU

Marele cîntăreț negru Paul Robeson în rolul lui Othello, pe care-l interpretează pe scena Teatrului din Stratford upon Avon din Anglia

Artistul poporului PETRE ȘTEFĂNESCU-GOANGĂ repurtează un remarcabil succes în opera „Falstaff" de Verdi, pe scena Teatrului de Operă și Balet al R.P.R.

Ecouri

CINEMATOGRAFICE

● ANUL ACESTA arată directorul Studioului cinematografic „Albania Nouă" Lazar Lipivani, în paginile revistei „Nendori", constituie pentru noi un important examen. Împreună cu prietenii noștri vom realiza cîteva filme. În colaborare cu studioul „Mosfilm", urmează să realizăm un film artistic consacrat luptei de eliberare națională a poporului albanez. Un film despre prietenia albano-azerbaidjană va fi turnat în colaborare cu colegii cineaști din Azerbaidjan.

● PRECUM se știe, recent Charlie Chaplin și-a sărbătorit a 70-a aniversare. Printre felicitările primite cu acest prilej a fost și scrisoarea deschisă a prietenului său Ivor Montague, ziarist și critic cinematografic englez, publicată în „Daily Worker", „Dragă Charlie — se arată în scrisoare între altele — mulți o să te laude astăzi... însă știi prea bine că mulți dintre acei care te bat prietenește pe umăr ți-ar înfige cu plăcere un cuțit pe la spate. După părerea lor, tu n-ar trebui să nutrești vederile tale. Noi însă, oamenii simpli avem toate motivele să fim fericiți și să ne bucurăm pentru tine".

Montague amintește acțiunile lui Chaplin împotriva lui Hitler și împotriva macchartismului subliniind că „pentru noi, Chaplin este în primul rînd omul care s-a proclamat cu mîndrie „atițător la pace" chiar în toiul „războiului rece".

Presa anunță că Chaplin intenționează să reînvie pe eroul său legendar cu mustăcioara, ghete scîlcite și baston. „Charlie în satelit" este titlul filmului sonor, pe care Chaplin îl va realiza în culori.

● „SÎNT OM DE CULOARE" este titlul unui film pe care l-a realizat etnograful francez Jean Rouche cu prilejul cercetărilor sale din Abidjan. Ziarul „L'Humanité" arată că acest film cu adevărat african este pătruns de spiritul umanismului și al prieteniei.

● LA STUDIOUL Mosfilm sînt în curs filmările la filmul sovietic „Prima zi de pace" a cărui acțiune se petrece în zilele de 9 și 10 mai din primăvara anului 1945. În rolurile principale ale filmului apar Valeri Vinogradov și talentata dansatoare a Mossovietului, Ludmila Butenina.

● DUPĂ poemul „Apostolul" a lui Petőfi Șandor, studiourile din Italia și Iugoslavia pregătesc o coproducție cu același titlu.

● LA LONDRA se fac actualmente pregătiri pentru turnarea unui film după „Comedianții" lui John Osborne. În rolul principal al filmului va apare Laurence Olivier.

● VIITORUL film al lui Louis Malle intitulat „Libertate", adaptare după un roman al lui Joseph Conrad, va avea drept cadru insulele grecești și un vapor pe care echipa de filmare va rămîne peste o lună de zile. Regizorul caută acum un interpret pentru rolul unui quadragenar de tip anglo-saxon și o interpretă pentru rolul unei tinere de tip mediteranian.

● JEAN GABIN, interpretul filmului „Marile familii", film care a rulat la Moscova cu prilejul festivalului filmului francez, a fost desemnat de regizorul Denys de la Patellière ca interpret pentru viitorul său film „Strada des Praires" a cărui turnare a început la începutul lunii iunie. Alături de marele actor al ecranului francez din distribuția acestui film mai fac parte Marie-José Nat, Roger Dumas, Claude Brasseur și alții.

LITERARE

● SCRIITORUL bulgar Emilian Stanev, cunoscut ca maestru al genului scurt, a publicat recent prima parte a romanului „Ivan Kondarev".

În această lucrare, Stanev zugrăvește un tablou al vieții într-un orășel bulgar după primul război mondial. Pe fundalul cotidianului cenușiu, al descompunerii morale a lumii burgheze, autorul arată totdeauna în mod veridic creșterea forțelor revoluției.

● ÎN IRAK a apărut cartea „Gloriosul 14 Tammuz" în care sînt adunate poeziile scrise în dialectul irakian și consacrate luptei poporului din Irak împotriva imperialismului, a reacțiunii și pactului de la Bagdad.

● ANUL 1959 a fost declarat în Polonia anul lui Iuliusz Slovacki, marele poet revoluționar polonez. În acest an se aniversează 110 ani de la moartea și 150 de ani de la nașterea sa. Teatrele din țară vor prezenta cu acest prilej 31 de premiere cu piesele lui Slovacki. Au loc concursuri pentru cea mai bună interpretare din lucrările poetice ale lui Slovacki, se organizează expoziții. În septembrie va avea loc sesiunea științifică a Academiei de Științe a R. P. Polonă consacrată lui Iuliusz Slovacki.

Editura „Ossolineum" va edita în 14 volume opera marelui fiu al poporului polonez.

● DOUĂ EDITURI (una din R.D.G. și alta din R.F.G.) au ajuns la un acord privind editarea în comun a moștenirii poetice a lui Bertolt Brecht. Volumele cuprinzînd lirica lui Brecht vor apare în toamna acestui an.

● ZIARUL „Sunday Times" a publicat în trei numere, noi materiale despre viața și creația lui George Byron, descoperite în colecția strănepoatei marelui poet.

● ÎN BELGIA apar foarte puține cărți ale scriitorilor belgieni — scrie săptămînalul francez „Lettres Françaises". Mulți literați preferă să-și editeze lucrările în Franța.

În toate antologiile poeziei franceze contemporane pot fi întîlnite lucrări ale poetului belgian Robert Hoffain. În Franța, a apărut în Editura Universitară, volumul de versuri al lui Marcel Tiri — după aprecierea revistei — unul din cei mai buni poeți ai Belgiei.

Stagiune festivă

(Urmare din pag. I-a)

și fiii săi care au, pe diferite planuri, viziunea nouă, elanul tineresc, dorința de a trăi și munci în colectiv. În regia lui Horia Popescu și cu o distribuție din tre cele mai bune (Ștefan Ciubotărașu, Petrică Gheorghiu, Octavian Cotescu, Benedict Dabija, Marieta Rareș, Mimi Enăceanu, Vasilica Tastaman, Lucia Mara Dabija) sperăm că piesa va fi bine primită de către publicul bucureștean ca și celelalte trei piese ale Luciei Demetrius reprezentate pe scena teatrului nostru.

La sala Matei Millo, promovăm un nou dramaturg: Dorel Dorian cu piesa „Dacă vei fi întrebat". Acțiunea piesei se încheagă în jurul unui asasinat comis asupra unui muncitor în ziua de 23 August 1944. Distribuția cuprinde printre alții pe Septimiu Sever, Ionescu Gion, Vili Ronea, Paul Sava, Gina Petrini, Nelli Sterian. Regia o semnează Dinu Negreanu. În decada care precede marea sărbătoare, vom relua pe scenele teatrului „Arcul de triumf" și „Recolta de aur" de Aurel Baranga, „Dansatoarea, gansterul și necunoscutul" de Victor Birlădeanu. „Trei generații" de Lucia Demetrius, „Răzvan și Vidra" de B. P. Hajdeu și celelalte piese românești aflate în repertoriu.

„Ediție specială" la Teatrul Tineretului

Aflată în plină repetiție, piesa *„Ediție specială"* de Mariana Pîrvulescu urmează să vadă luminile rampei tot în cinstea marii sărbători. În legătură cu noul debut în dramaturgie, ne-am adresat tov. C. Sîncu, directorul Teatrului Tineretului, pe scena căruia va fi reprezentată această piesă.

— Am concentrat în distribuția piesei — care tratează despre lupta unor tineri comuniști, redactori ai unei gazete de partid, împotriva uneltirilor reacțiunii și pentru reforma agrară din 1945 — cele mai bune forțe actoricești. Piesa tratează în același timp adeziunea țărănimii muncitoare la cauza partidului, recunoscînd-o ca pe a sa proprie. În regia lui N. Massim, cu decorurile de Ion Mitrici, vor interpreta: Florin Vasiliu, Al. Ciprian, Liliana Țicău, Nică Ciprian, Mircea Angelescu, Cornel Gîrbea, Gigi Păunescu, Haralambie Polizu. Dat fiind faptul că piesa a intrat în repetiție de abia de cîteva zile, direcția teatrului a luat toate măsurile pentru a asigura spectacolului un nivel artistic cît mai înalt. În acest sens am prevăzut ca în perioada de la 20 iunie la 1 august întregul colectiv de creație să continue repetițiile la o cabană pe Cioplea.

De la 1 august începem stagiunea în grădini. De asemenea, vom face deplasări în fabrici, în uzine și în împrejurimile Bucureștiului. Sperăm că reprezentarea piesei „Ediție specială" să constituie, atît pentru teatrul nostru, cît și pentru publicul iubitor al dramaturgiei originale, un prilej nimerit de afirmare a noilor talente care înfloresc neîncetat în regimul nostru democrat-popular.

— Dv. ce pregătiți?

— Din păcate nu mi-am putut îndeplini dorința de a regiza piesa de deschidere a stagiunii în teatrul pe care-l conduc. Voi avea însă prilejul să pun în scenă piesa „Nota zero la purtare" de Octavian Sava și Virgil Stoenescu tot pe scena unui teatru de tineret: Teatrul Tinerei Generații din Dresda. Este spectacolul festiv cu care Teatrul întîmpină aniversarea celor 10 ani de activitate.

La Teatrul din Giulești

Teatrul Muncitoresc C.F.R. Giulești a început întîmpinarea celei de-a cincisprezecea aniversări a Eliberării cu o serie de deplasări în cluburile întreprinderilor „23 August", „Kirov", „I.C.A.S.", Depoul București-Triaj la clubul „Finanțe-Bănci" etc. cu spectacolele din repertoriu. Cu privire la planurile de viitor, tovarășa Elena Deleanu, directoarea Teatrului C.F.R., ne-a declarat:

— Ne propunem să prezentăm în premieră la 23 August o piesă originală. Este vorba de o lucrarea a lui Paul Everac, cu o temă legată de marele eveniment istoric.

O altă piesă inspirată de evenimentele de la 23 August 1944, la care lucrăm încă cu autorii, este scrisă de doi actori din colectivul nostru de la Giulești, Mihai Constantinescu și Mircea Cruceanu. Amploarea montării pe care o pretinde acest spectacol ne-a determinat să amînăm premiera lui. În vederea completării repertoriului cu piese originale am mai lucrat cu cîțiva autori. Acțiunea de promovare a dramaturgiei românești cu teme contemporane, continuă după cum vedeți, în mod consecvent. Faptul că autorii consacrați nu se prea îmbulzesc să... treacă podul pînă la noi în Giulești, ne-a silit să recurgem la nume noi și în special la forțele interne, actori ai teatrului. Rezultatul nu a fost chiar atît de slab dacă ne gîndim că piesa „Răzeșii lui Bogdan" de Ernest Maftei a luat premiul întîi pe țară, la Festivalul teatrelor dramatice de anul trecut, și că același spectacol este totodată și un succes remarcabil de cassă. Iată așa dar cum o soluție născută din dificultăți obiective a devenit o metodă de lucru.

Ana ROMAN și Eugen ATANASIU

Roza vînturilor

L. F. Céline se vaită...

Unul dintre cei mai ilustri colaboraționiști francezi, familiar lui Speidel și Pétain, a ridicat din nou capul zilele trecute în Franța pentru a vorbi despre... suferința sa.

Lupul pocăit, pe vremuri secretarul particular al lui Laval, a recunoscut cu autentică ipocrizie că maculatura pe care a scris-o la ordinele Gestapo-ului este, ce-i drept, vătămătoare tineretului francez. L. F. Céline a mai adăugat că în calitate de scriitor colaboraționist n-a fost capabil niciodată să transmită un mesaj, o idee... „Am fost și sînt un om de stil" a încheiat el. În cursul acestei spovedanii patronată de televiziunea franceză, Louis Ferdinand Céline încurajat de anumite cercuri, a reproșat publicului francez nepăsarea de care dă dovadă față de „marea sa suferință" și față de stilul incomparabil al operelor sale. Ingratitudinea publicului francez față de suferințele fostului agent al Gestapo-ului nu este numai nepăsare ci și o negare justă a operelor acestuia, al căror stil petainist este tot atît de vătămător ca și conținutul lor.

Erori regretabile

Publicația „Bulletin Critique du livre francais" Tome XII, nr. 9/35.730, inserează o judicioasă recenzie asupra romanului scriitorului Cezar Petrescu „Intunecare", apărut în limba franceză în Editura în limbi străine București și difuzat în străinătate prin intermediul Societății „Cartimex". Autorul acestei recenzii ține cu orice preț să spună ceva și despre viața autorului. Și acest ceva este... decesul subit al scriitorului Cezar Petrescu în anul 1957... La mijloc, după cum reiese din acest articol consacrat operei romancierului Cezar Petrescu, nu este vorba de rea credință ci de o regretabilă confuzie, datorită lipsei de informare a editorilor acestui buletin.

Trebuie să transmitem acestor editori că autorul romanului „Effondrements" (titlul romanului „Intunecare" în limba franceză) se află în deplină sănătate și putere creatoare și că persoana la care se referă autorul notei este scriitorul Camil Petrescu, de la al cărui deces s-au împlinit de curînd doi ani.

Salvați pe Johnny

Scriitoarea americană Nathalie A. Scott, a publicat mai multe cărți și studii cu privire la pericolul de care-l reprezintă delicvența juvenilă în S.U.A. „Povestea doamnei Murphy" se referă la ravagiile alcoolismului în S.U.A. Nathalie A. Scott scrie că cele mai multe infracțiuni, 90 la sută, sînt săvîrșite de tineri americani în stare de ebrietate... Problema este mult mai complexă, arată scriitoarea, și ea se referă la urmările catastrofale ale alcoolismului asupra tinerilor americani, urmări care duc la degenerare fizică și morală. Ultima sa carte „Salvați pe Johnny" este un adevărat strigăt de alarmă adresat națiunii americane cu privire la situația disperată a tineretului din S.U.A. amenințat de degenerare.

G. CUIBUȘ

Cititorii întreabă — „Magazin" răspunde

DOINA CIUTACU — Călărași: In interviul publicat în nr. 81 al revistei noastre, actrița Silvia Popovici arăta că pregătește rolul Ioana Boga din piesa **„Surorile Boga"** de Horia Lovinescu. Scrieți-i pe adresa Teatrului Național „I. L. Caragiale". Actriței Zenaida Kirienko scrieți-i la „Mosfilm". Irinei Brejchova scrieți-i la studioul „Barandov".

E. P. HUEDIN — Elinei Bistritkaia, artista dv. favorită, îi puteți scrie la studioul „Mosfilm". Preferabil în limba rusă.

TURCU C. DORU — București: Pentru că vă interesați cu atîta pasiune de felul în care se poate adresa corespondența unor actrițe de film ca V. Teleghina, Elina Bistritkaia Jana Brejchova, Liudmila Gurcenko, Rodica Tapalaga, Stela Popescu și altele, vă sfătuim să urmăriți cu atenție rubrica noastră dar și filmele pe al căror generic veți afla întotdeauna numele studioului care le-a produs. Evident, corespondența trimisă nu necesită o specificație expresă și amănunțită a adresei, în afară, bineînțeles, de oraș și țara respectivă. Pe cît posibil însă scriți corect numele adresantului și cu atît mai bine dacă puteți în limba țării respective.

WEXLER CLARETA — Pașcani: Protagonistul filmului Sinha Moça este Anselmo Duarte care interpretează rolul avocatului Rodolfo Fontes.

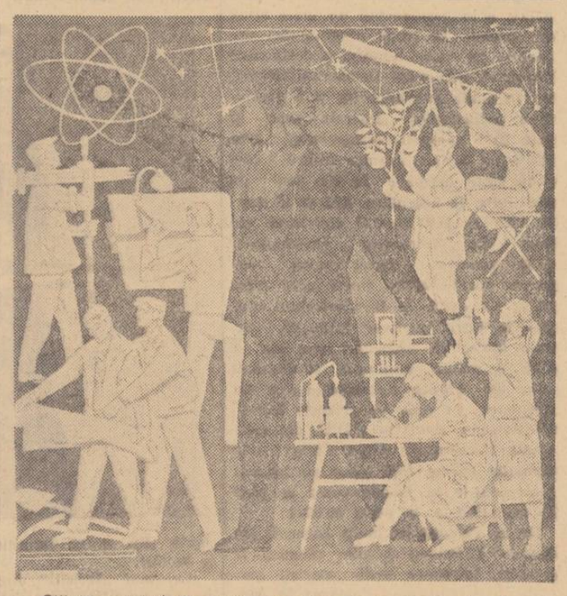

„Știință și tehnică", proiect pentru decorarea Caselor de cultură raionale din București, întocmit de colectivul Perahim (A. Stoicescu, S. Vasiliu, N. Danu).

Electronica revoluţionează medicina

(Urmare din pag. 1-a)

Sensibilitatea aparaturii electronice merge însă şi mai departe: curenţii electrici produşi de funcţionarea creierului pot fi şi ei înregistraţi cu ajutorul electroencefalografului.

Datorită sensibilităţii uriaşe a acestor aparate electronice, care pot sezisa turburări extrem de slabe, s-a ajuns la posibilitatea de a se preveni apariţia unor boli de inimă sau nervoase, luîndu-se măsuri de prevenire cu mult înainte ca boala să se fi declarat.

Dimensiunile liliputane ale dispozitivelor electronice au deschis posibilităţi cu totul noi în domeniul diagnosticului: pacientul înghite o pilulă, care în timp ce-şi urmează drumul prin tubul digestiv, transmite prin radio diverse date: temperatură, aciditate. Aparatele de măsură, aparatul de radioemisie şi bateriile, sînt cuprinse într-un volum care nu depăşeşte dimensiunile unui sîmbure de prună.

În domeniul protezelor, electronica a determinat mari progrese. Cunoaştem cu toţii protezele auditive care cuprind microfon, amplificator şi acumulatori, încăpînd într-un singur braţ de ochelari. Au fost înregistrate succese şi în realizarea protezelor pentru orbi. „Mîna artificială" sovietică a fost admirată de către toţi vizitatorii expoziţiei de la Bruxelles.

Însuşirile speciale ale maşinilor electronice de calculat vor revoluţiona în curînd domeniul analizelor de laborator şi diagnosticat.

Cu ajutorul calculatorilor electronici, multe analize vor putea fi făcute automat şi, mai ales, perfect, ţinîndu-se seama de absolut toate indiciile posibile şi făcîndu-se şi prelucrarea lor statistică — totul în cîteva minute.

Institutul de Biofizică, în colaborare cu laboratorul de modelare electronică al Academiei de ştiinţe a U.R.S.S., a realizat schema unui analizator electronic automat al structurilor microscopice. Acest aparat va putea recunoaşte şi număra automat diverse elemente ale sîngelui (leucocite, globule roşii) şi ale preparatelor biologice. Aparatul va fi combinat şi cu un microscop cu televiziune, cu amplificare electronică a imaginii, cu ajutorul căruia va deveni pentru întîia oară posibil să se observe la microscop microorganisme vii şi structuri biologice fine, care în microscoapele optice şi electronice sînt distruse de către fascicolele prea intense de lumină sau de electroni.

O aplicaţie şi mai spectaculoasă o va reprezenta maşina electronică de stabilit diagnostice. Pentru a se pune un diagnostic corect este necesară luarea în consideraţie şi confruntarea unui mare număr de factori: simptome, senzaţii ale bolnavului, analize de laborator, precum şi comparaţia cu alte cazuri, consultarea literaturii medicale etc. Executarea în bune condiţiuni a unui asemenea diagnostic ar cere ca o întreagă echipă de medici să se ocupe zile sau săptămîni întregi de cîte un singur bolnav, ceea ce în mod practic nu este prea uşor. O asemenea lucrare poate fi efectuată însă în bune condiţii de către o maşină electronică specială, datorită marii capacităţi de memorizare şi a posibilităţilor aproape nelimitate de confruntare, selecţie şi comparare a sute de variante de răspunsuri ce se pot da problemei puse. În Uniunea Sovietică au şi început lucrările pentru realizarea unei asemenea maşini, care va putea fi de mare ajutor medicilor, jucînd rolul unui „consilier medical" combinat cu o uriaşă bibliotecă, dînd răspunsuri în timp record. Ea va putea fi consultată şi de la distanţă, prin telefon sau radio. Astfel, în anumite cazuri, ea va putea fi folosită şi cînd în preajma bolnavului nu se află nici un medic, cînd la comunicarea simptomelor, ea va „teleindica" diagnosticul şi tratamentul, salvînd bolnavul.

Imensul teritoriu al Uniunii Sovietice face ca asemenea maşini să poată aduce servicii nepreţuite. Ele vor fi amplasate în diverse centre regionale şi vor fi legate prin telefon automat şi radio cu localităţile mai îndepărtate.

Noile aparate sînt destinate să realizeze o adevărată revoluţie în multe ramuri ale medicinii, ridicînd posibilitatea de combatere a bolilor la un grad de eficacitate cu totul nebănuit.

Ing. A. NEGREA

TRATAMENT CHIRURGICAL AL MALADIEI LUI PARKINSON

Maladia lui Parkinson este o afecţiune cronică a sistemului nervos central care se manifestă printr-o paralizie agitantă. Ea imobilizează puţin cîte puţin capacitatea de muncă a omului, cel suferind devenind adesea un invalid.

Institutul ştiinţific de neurochirurgie al Academiei de medicină al U.R.S.S. a reuşit recent să trateze această grea boală prin metode chirurgicale. Metoda se bazează în esenţă pe distrugerea globului palid, lîngă straturile optice cu o injecţie de alcool de 96°. Mai întîi se administrează o injecţie cu novocaină în regiunea formaţiilor subcorticale ale creierului. Apoi, într-un răstimp de 10 zile se administrează trei injecţii cu cîte un milimetru de alcool.

Sub direcţia profesorului B. Egoroy, la institutul de neurochirurgie s-au efectuat mai multe operaţii de acest fel care, în cea mai mare parte, s-au soldat cu rezultate bune. Tremurul membrelor a dispărut aproape total, tonusul muscular a scăzut la normal, s-a ameliorat vocea, alura şi starea generală a bolnavilor.

În prezent, colectivul institutului analizează în amănunţime rezultatele obţinute şi se ocupă de perfecţionarea metodei folosite.

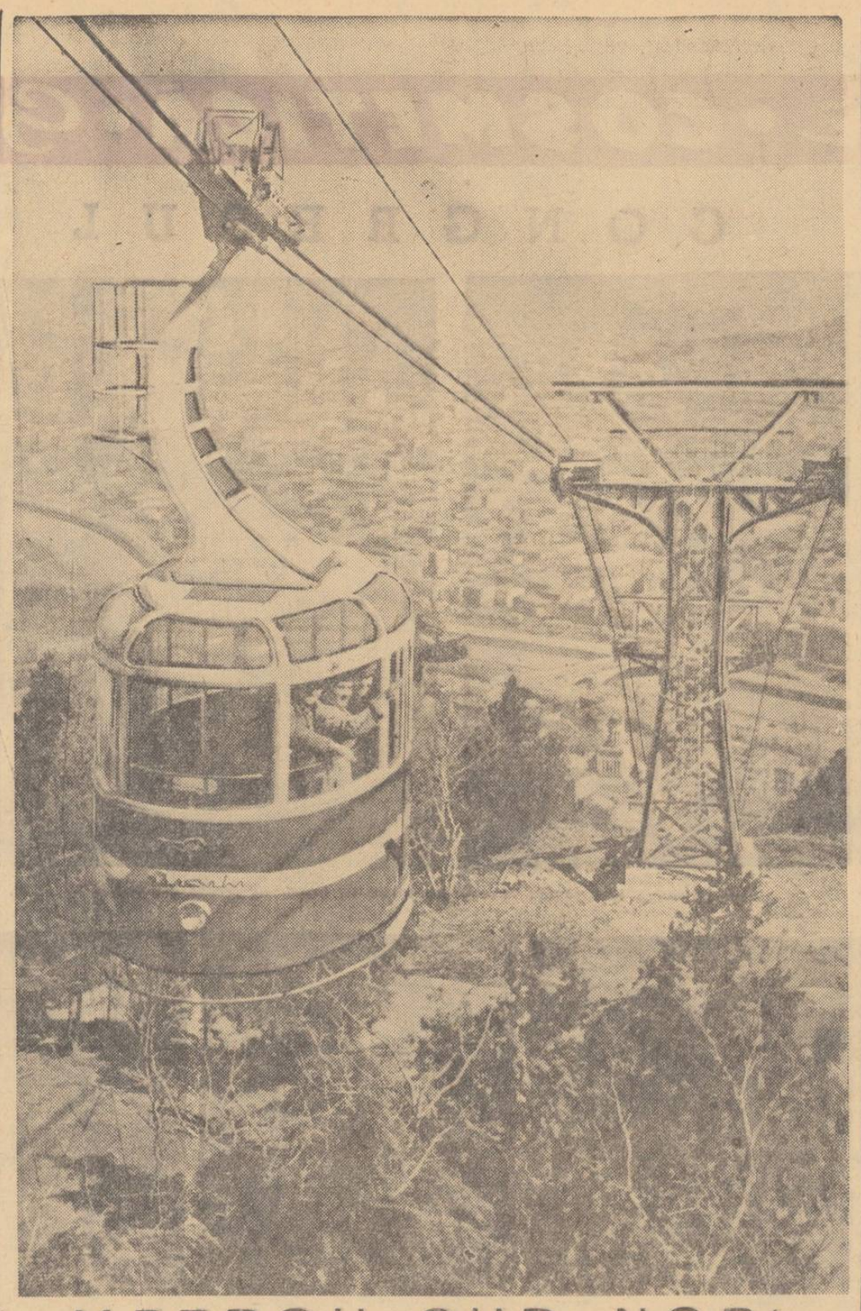

METROU SUB NORI

Parcul de cultură şi odihnă este locul preferat unde locuitorii oraşului Tbilisi îşi petrec timpul lor liber. Acest parc este însă situat la o mare înălţime.

În zilele sărbătoririi a 1500 ani de la întemeierea oraşului Tbilisi, locuitorii lui au primit un dar minunat — un funicular, care leagă piaţa Rustaveli cu Parcul de cultură şi odihnă. Diferenţa de înălţime dintre staţia de jos şi cea de sus este de aproape trei sute metri. Funicularul poate transporta în timp de o oră şase sute de oameni.

Lacul cu cinci straturi

Cel mai interesant lac din lume, în privinţa compoziţiei apei, este un mic lac de pe insula Kildin din nordul U.R.S.S., ale cărui ape sînt împărţite în cinci straturi. Primul strat — cu apă dulce, care se formează din topirea gheţarilor şi din precipitaţiile care cad în el, este populat cu peşti obişnuiţi, de apă dulce. Al doilea strat — cu apă ceva mai sărată — este populat cu meduze şi crustacee. În al treilea strat — cu apă sărată de mare — trăiesc peşti marini pitici, actinii şi stele de mare. În al patrulea strat — cu apă de culoare roşie — vieţuiesc numeroase bacterii purpurii. Al cincilea strat de apă este stratul cu hidrogen sulfurat.

Tapete ce încălzesc

La Institutul de tehnologie chimică fină din Moscova există o cameră fără sobă, radiatoare sau alt corp de încălzit. Chiar şi atunci cînd afară e frig, în această cameră este cald. Ea este încălzită de tapete.

Cum funcţionează aceste tapete calorice: pe pereţi sînt prinse trei tapete din material sintetic — polimeri. Acestea sînt introduse într-un aparat electric original alcătuit din trei straturi de foi de cauciuc. Una din foi este conducătoare de electricitate. Cînd se dă drumul curentului electric, ea se poate încălzi pînă la 40 grade. Un mecanism special reglează temperatura.

Tapetele calorice vor fi folosite nu numai în casele de locuit dar şi la tapiţatul, deci încălzirea vagoanelor de cale ferată, automobilelor şi avioanelor.

Eclipsă de stea

Un fenomen astronomic cu totul ieşit din comun se va desfăşura în ziua de 7 iulie a acestui an. La această dată, planeta Venus va acoperi steaua de mărimea întîia Regulus, din constelaţia Leului. Eclipsarea unei stele de mărimea întîia de către o planetă nu a fost niciodată observată pînă acum. Numai două stele de acest fel, Regulus şi Spica, pot fi eclipsate, din cauza poziţiei lor din apropierea imediată a orbitei planetelor Soarelui.

De 7 ori mai înaltă decît Niagara

În munţii Georgiei se proiectează construcţia unui baraj de beton care va atinge aproape 250 m. înălţime. Barajul va îndigui rîul Inguri ale cărui ape vor pune în mişcare turbinele unei noi centrale. Sala de maşini a centralei se va afla la 350 m. adîncime.

Această cascadă va fi de 7 ori mai înaltă decît aceea a Niagarei.

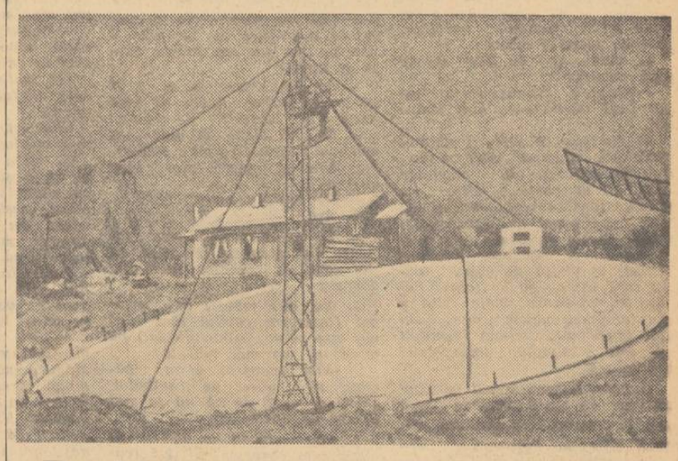

Radioportretul Soarelui

În timpul eclipsei solare totale, cînd Luna ascunde discul strălucitor al Soarelui, devine vizibilă aureola din jurul lui. Aceasta este „coroana solară" — păturile superioare ale atmosferei Soarelui. Dar dacă luminiscenţa coroanei se pierde de obicei în strălucirea razelor, în schimb radiaţia coroanei, ultravioletă, invizibilă, extrem de intensă, exercită o influenţă nestînjenită asupra pămîntului; anume de acest proces este legată ionizarea păturilor superioare ale atmosferii terestre.

Pentru aceasta e deosebit de important să putem observa coroana solară nu numai în timpul rarelor şi scurtelor eclipse solare, ci şi în oricare alt timp, independent de vreme şi de condiţiile de vizibilitate. Aceasta ne-ar ajuta să dezvăluim, mai adînc, legătura dintre fenomenele solare şi cele terestre.

Nu de mult, au fost create în acest scop radiotelescoape care captează radioundele Soarelui şi stelelor. Undele radio nu sînt eclipsate de razele luminoase, pătrund prin nori şi ceaţă, permiţînd observarea Soarelui pe orice vreme. Cu ajutorul ace stor aparate s-a reuşit să se studieze coroana solară.

Un asemenea radiotelescop a fost construit la staţiunea ştiinţifică din Crimeea a Institutului de Fizică „Lebedev" al Academiei de Ştiinţe a U.R.S.S. Oglinda acestui radiotelescop este formată dintr-o adîncitură în pămînt, de formă parabolică, căptuşită cu beton şi cu un strat de zinc şi îndreptată spre sud. Un radioaparataj suprasensibil captează şi măsoară intensitatea undelor radiofonice concentrate în focar. Schimbînd obiectivul după mişcarea Soarelui se poate obţine o imagine clară a radioradiaţiei coroanei solare de pe toată suprafaţa Soarelui.

Imaginile Soarelui căpătate pe această cale s-au dovedit inegalabile. S-au imprimat clar sectoarele cu cea mai intensă radiaţie, mult mai „strălucitoare" decît radiaţia discului solar. A circulat ipoteza că aceste sectoare corespund „petelor solare", vizibile pe imaginile obişnuite ale Soarelui. Totuşi, cînd s-au suprapus „petele radiofonice" pe fotografia discului solar, o parte din ele nu au corespuns cu „petele solare" bine cunoscute tuturor. Probabil sectoarele cu o puternică radioradiaţie sînt legate de regiunile cu o temperatură înaltă din coroana solară. Cu ajutorul radiofotografiilor noi reuşim să descoperim părţile „fierbinţi" ale Soarelui şi să stabilim o imagine clară a răspîndirii temperaturii, a densităţii şi a altor caracteristice ale coroanei solare, adică la o înălţime mult mai mare de suprafaţa cromosferii, deci cu mai mult succes decît cu ajutorul observaţiilor optice obişnuite.

„Ce se vede în acest clişeu? Probabil puţini cititori vor reuşi să dea un răspuns corect la această întrebare: în clişeu se vede unul dintre cele mai mari radiotelescoape din lume. Diametrul lui e de 30 de metri.

Albinele produc şi... ulei comestibil

Cunoscîndu-mi marea pasiune pentru apicultură, colegul ce mi-a înmînat pliculţinu să precizeze:

— *De la stuparii voştri. Uite,* continuă el examinînd ştampila — *aveţi şi o asociaţie?!*

Corespondenţa, după cîte şi-a dat seama şi colegul, venea din partea Asociaţiei crescătorilor de albine din R.P.R. Am parcurs conţinutul scrisorii. Colegul nu pleacase. L-am întrebat:

— Tu care le ştii pe toate, spune-mi ce angajament crezi că şi-au luat stuparii noştri?

— *Nu-i greu de ghicit,* mi-a răspuns cel chestionat. *Albinele vor da desigur mai multă miere şi ceară. Atîta... mă descurc şi eu în d-ale apiculturii.*

— De data aceasta este vorba, în primul rînd, de ulei. Da, de ulei comestibil — am precizat, văzîndu-l că mă priveşte uimit — bun de turnat în salată de roşii...

Pentru a lămuri lucrurile am citit atunci conţinutul scrisorii: *„Asociaţia noastră şi-a propus să mobilizeze membrii săi în acţiunea de a asigura — cu ajutorul albinelor — polenizarea raţională a cel puţin 100.000 hectare cultivate cu floarea soarelui. În felul acesta se vor putea obţine în plus 12.000 tone ulei şi 3.500 tone de miere într-o perioadă cînd lipsesc alte surse nectarifere în zonele respective".*

Puţină botanică

În biologia plantelor, polenizarea florilor reprezintă o verigă foarte importantă care asigură procesul fecundării şi prin urmare perpetuarea speciilor. Pînă în anul 1750 se credea că, în cazul plantelor cu polenizare încrucişată, fecundarea se realizează — prin aducerea polenului de pe alte plante — numai cu ajutorul vîntului. Încet îşi face loc părerea că şi insectele contribuie — în cazul plantelor aşa zise entomofile — la transportul polenului. În lucrarea sa *„Acţiunea polenizării încrucişate şi a autopolenizării în lumea plantelor"*, Charles Darwin demonstrează rolul insectelor în această direcţie.

Se apreciază că albinele contribuie efectiv la polenizarea a 50 de plante entomofile. Amintim cîteva din plantele care se bucură de atenţia albinelor: floarea-soarelui, rapiţa, muştarul, (culturi de cîmp), lucerna, trifoiul, sulfina (plante furajere), mărul, părul, viţa de vie (plante horti-viticole), pepenii, dovleceii (culturi legumicole), coreandrul, cicoarea, salvia (plante uleo-eterice şi medicinale), salcîmul, castanul, arţarul (plante forestiere) etc.

Cercetările care s-au efectuat în Uniunea Sovietică, precum şi de către colaboratorii Staţiunii centrale de cercetări pentru sericicultură şi apicultură din Bucureşti, au stabilit că prin folosirea albinelor în acţiunea de polenizare se realizează importante sporuri de producţie. În comparaţie cu polenizarea artificială manuală, polenizarea cu albinele a culturilor de floarea-soarelui costă de 51 ori mai puţin, asigură o fructificare în proporţie de 90 la sută a florilor şi contribuie la realizarea unei producţii cu 42 la sută mai mare. La semincerii de trifoi şi bostănoase, producţia sporeşte chiar cu 2—3 ori, la trifoiul roşu de 5 ori.

Cîteva curiozităţi

Nici în acţiunea de polenizare, albinele nu-şi dezmint hărnicia! O statistică făcută în urma unor îndelungate cercetări demonstrează că la transportul polenului la pomii fructiferi albinele au participat în procent de 76,6 la sută. Dintre celelalte insecte — muşte, furnici, cărăbuşi, albine sălbatice şi viespi — doar bondarii „au făcut faţă" într-o măsură oarecare. Procentul lor de participare: 7,6 la sută. Această activitate prodigioasă a albinelor se datoreşte şi faptului că au corpul bine adaptat din punct de vedere morfologic pentru polenizare şi nu sînt distruse — ca celelalte insecte — prin lucrările de combatere a dăunătorilor. În cursul unei zile frumoase, albinele efectuează opt zboruri cu o durată de aproximativ 30 minute fiecare, vizitînd 1.200 flori (într-un minut o albină vizitează în medie 5 flori).

Un cercetător sovietic a stabilit că, deşi albina transportă la fiecare zbor 0,5—5 milioane grăunţe de polen, cel mai ridicat procent de fructe legate se înregistrează atunci cînd florile primesc mai multe vizite. Căpşunii, de pildă, dau bune rezultate cînd albinele vizitează florile de 21—25 de ori. Cu cît florile secretă mai mult nectar — şi mai ales din acela care conţine mult zahăr! — cu atît sînt mai căutate de albine. Pentru un nectar care avea 40 la sută zahăr, albinele au făcut un drum de 1.500 metri, reuşind nectarul aflat lîngă stupină, deoarece acesta conţinea mai puţin zahăr.

Dresarea... albinelor

La o albină tînără abia ieşită din celulă se formează treptat reflexe condiţionate care prezintă o importanţă deosebită în adaptarea organismului la condiţiile de mediu. După cum se ştie, culesul nectarului şi polenului constituie un instinct înăscut al albinelor. Treptat, mirosul, culoarea, forma şi locul unde se află florile — devenind excitanţi condiţionaţi — semnalizează albinelor prezenţa nectarului şi a polenului. Apicultorii s-au gîndit ca în vederea asigurării unei bune polenizări a culturilor agricole să dreseze... albinele. Culturile de trifoi roşu fiind cam ocolite de albine, acestea au fost hrănite cu sirop aromatizat (sirop în care s-au introdus petale de trifoi roşu). În scurt timp, s-a format un reflex condiţionat nou şi trainic la mirosul acestor flori. Albinele dresate au început să viziteze mult mai des culturile de trifoi. Există şi alte mijloace de a dresa albinele. Se urmăreşte, de pildă, formarea reflexului condiţionat faţă de un anumit loc şi răspîndirea albinelor în cîmp cu ajutorul unor... repere. Pentru a grăbi strămutarea albinelor de la o cultură la alta se administrează — în vederea stingerii reflexului condiţionat creat — o substanţă neagreată de acestea.

★

Încheiem aceste rînduri urînd harnicilor noştri apicultori succese în obţinerea unor cantităţi tot mai mari de... ulei comestibil, fructe, vin etc.

Ing. Th. MARCAROV

POŞTA AGRICULTORULUI AMATOR

I. IONIŢĂ — Ploeşti: După cum ne scrieţi, grădina dv. este invadată de dăunători şi molime. Melcii fără casă (Limaxi) care trăiesc pe lîngă casa dv. şi vă distrug zarzavaturile şi florile, îi puteţi combate presărînd praf de var pe locurile unde circulă. Puricii verzi, pe care aţi încercat să-i distrugeţi cu praf D.D.T., se combat cu Detox-emulsie. În ceea ce priveşte pulberea albă (Făinăria) care usucă bobocii şi răsucesc frunzele la trandafiri, această boală se combate prin prăfuire repetată cu pulbere de sulf.

M. FRÎNCU — Cluj: Unii preferă să aibă iepurii „în bătaia puştii" iar alţii să-i crească pe lîngă casă. Dv., din cele ce am dedus din scrisoarea trimisă, sînteţi din ultima categorie. Şi fiindcă această ocupaţie — care la dv. este o adevărată pasiune — cere o seamă de cunoştinţe, vă recomandăm lucrarea ing. Bălăşescu, apărută recent în Editura Tineretului. Iepurii din rasele Chinchilla, Albastru vienez şi Argintiu francez se pot procura numai de la crescători amatori. Deci nu scăpaţi ocazia de a vizita expoziţii de animale mici care se organizează periodic în bătrînul centru ardelean.

SILVIA HUSARESCU — Bucureşti. De regulă, îngrăşămintele de potasiu se înlocuiesc cu cenuşa de la sobe. Dar pentru îngrăşarea plantelor cultivate în jurul casei, puteţi folosi îngrăşăminte combinate ce se găsesc în pachetele de un kilogram şi de o jumătate de kilogram, la magazinele pentru desfacerea produselor chimice. Aceste îngrăşăminte sînt bune şi pentru îngrăşarea plantelor cultivate în ghivece.

JENICA LIVINŢ — Codăeşti (Vaslui): Cum s-ar zice, albinele dv. au primit „ordin de repartiţie" într-un stup sistematic. Trecerea familiilor de albine din stupii primitivi s-o faceţi într-o seară cînd nu este prea răcoare. Veţi rezema stupul (cu capacul scos sau cu o gaură făcută în partea de sus dacă e coşniţă) de scîndura de zbor a stupului sistematic. Apoi... aprindeţi o ţigară şi trimiteţi fumul prin partea de jos a stupului primitiv pe care îl ciocăniţi cu un beţişor. Încet, încet, albinele împreună cu matca vor ieşi afară şi tot cu ajutorul fumului le veţi sili să intre de pe scîndura de zbor în „locuinţa repartizată". Este bine să cereţi sfatul unui apicultor cu experienţă pentru a desface stupul primitiv şi în deosebi pentru controlul familiilor de albine nou mutate.

UN NOU MATERIAL DE CONSTRUCŢIE

OREBETONUL

Aţi auzit pînă acum de această denumire? Desigur că nu. Orebetonul este un nou material de construcţie realizat în oraşul Timişoara şi, pe înţelesul tuturor, înseamnă beton din coji de orez. Inovaţia aparţine tînărului inginer N. I. Voina, cercetător la laboratorul din Timişoara al I.P.C.S.C.M.C., şi are un istoric interesant. Tînărul inginer a observat cum în fiecare an, la periferiile oraşului, numeroase camioane aruncă zeci de tone de coji de orez rămase ca rezidii de la orezăriile existente aici. Bătute de ploi, vînt şi soare, cojile de orez îşi păstrau intacte proprietăţile cîţiva ani. Această constatare l-a determinat să le studieze.

Şi, într-adevăr, probele de laborator au scos în evidenţă faptul că în comparaţie cu alte materiale de origină vegetală folosite în construcţie, — stuf, lemn, paie — cojile de orez prezintă o serie de avantaje: o stabilitate mai bună în timp, datorită conţinutului ridicat de $Si O^2$, sînt imputrezibile; au punctul de aprindere la peste 500° C ceea ce le face practic neinflamabile.

Aceste proprietăţi ale cojilor de orez i-au sugerat inginerului Voinea ideea de a le transforma în material de construcţie. Astfel că în scurt timp, el a elaborat o tehnologie originală care i-a permis să realizeze trei sortimente de plăci de orez cu beton cu o mare aplicabilitate practică: 1. Plăci termoizolatoare care înlocuiesc stabilitul; 2. suporţi pentru parchete; 3. panouri pentru pereţi despărţitori.

Plăcile termoizolatoare, de pildă, sînt cu circa 8 lei la metru pătrat mai ieftine decît stabilitul, putîndu-se reduce în acelaşi timp şi grosimea minimă a unui zid — care de cărămidă este de 37,5 cm — la 25 cm., asigurînd o bună izolaţie termică şi fonică. Deci prin folosirea acestor plăci se fac imense economii de cărămidă, se măreşte spaţiul util al locuinţelor şi se accelerează ritmul construcţiilor. Iar ca produs prietăţi trebuie să mai arătăm că orebetonul are o greutate specifică aparentă mică — întrînd în categoria betoanelor uşoare — iar certificatul de izolare termică este de 5 ori mai bun ca cel al cărămizilor şi de 10 ori mai bun decît al betonului obişnuit... Acum, într-o hală a T.R.C.L.-ului s-a înfiinţat o adevărată fabrică de producere a plăcilor din coji de orez, a cărei capacitate — odată organizat întreg fluxul tehnologic — va fi de 100 m.p. pe zi.

Ing. Virgil LAZĂR

Televiziunea şi mersul trenurilor

Ochiul telecamerei dă omului posibilitatea să pătrundă în locuri greu accesibile şi uneori chiar foarte primejdioase pentru dînsul: în reactorul nuclear, înăuntrul cuptoarelor marilor oţelării, în adîncimile oceanelor, etc. Televiziunea găseşte o largă întrebuinţare în industrie, contribuind la automatizarea multor procese de producţie.

În clişeul de faţă se vede staţia de cale ferată Liublino de lîngă Moscova. Pe ecranul televizorului se pot zări liniile de căi ferate, vagoanele ce pleacă. Cu ajutorul telecamerei, dispecerul vede fiecare vagon, fiecare indicator.

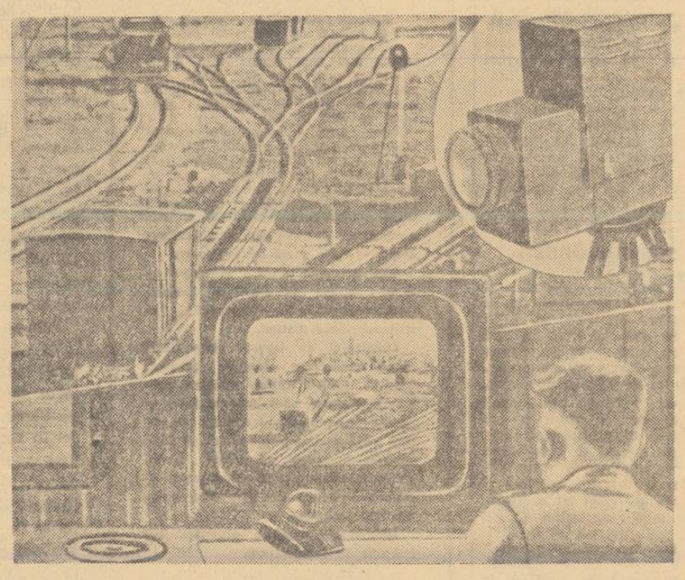

Nedespărţiţi...

După gratiile de fier păşeşte încet un uriaş leu. În jurul cuştii stă liniştit un cîine. Aceştia sînt Ceandr şi Tobik, prieteni de aproape 10 ani. Ceandr a fost adus în parcul zoologic din Moscova din Riga, cînd avea numai trei luni. La început, puiul de leu era foarte trist. Dar iată în cuşcă a fost introdus şi un căţeluş. Tobik a mirosit încăperea necunoscută, şi, descoperind un biberon, a început să consume prinzul străinului. Atunci Ceandr grăbit, a încercat să înlăture musafirul nepoftit, dar acesta l-a muşcat de nas şi puiul de leu s-a îndepărtat.

Acum, Ceandr nu poate trăi fără micul lui prieten. Rămînînd în singurătate, sălbăticiunea face gălăgie şi se aruncă în gratiile de fier.

Secţia parcului zoologic moscovit, condusă de colaboratorul ştiinţific Galia Grigorieva Bogdanovici încă de mult educă împreună animale diferite. Lucrătorilor parcului zoologic le-a reuşit încercarea de a împrieteni un lup cu o capră, o pisică cu o veveriţă şi un ursuleţ cu un cîine.

Iată o companie „nedespărţită": cocoşul Petea, surioara — vulpe şi frăţiorul — motan. Odată, în parcul zoologic a fost adusă şi o mică vulpe. Puiul de vulpe îngheţa şi, ca să fie încălzit într-un fel oarecare, au ataşat pe lîngă dînsul un motănaş. Cînd au mai crescut, în cuşcă a apărut şi un cocoş. Se părea că noul venit se teme de vulpe, dar aceasta nu s-a întîmplat. Cocoşul se poartă destul de ţanţoş. Cînd îi este frig el sare pe spinarea vulpei şi, după cum îi este obiceiul, îşi încălzeşte în blana ei ghiarele înghe ţate.

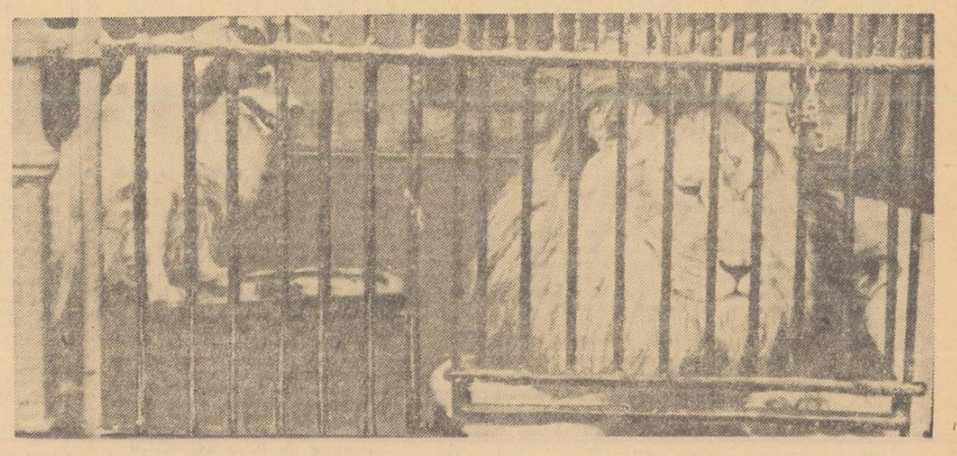

SFATURI • Modă • COSMETICĂ • Gospodărie

Colțul pedagogului

Alina are un frățior

Alina e supărată. Asta se vede clar, fără nici o greutate: ochișorii îi sînt triști, tace mereu (ceea ce se întîmplă în cazuri foarte rare) și lucrul cel mai de necrezut este că a mîncat mai mult din poftețe decît din plăcere pachețelul de ciocolată pe care îl aduc pentru ea, de cîte ori vin în vizită la familia ei de care mă leagă o veche prietenie. Am găsit-o stînd pe un scăunel, fără să se joace, deși ținea în mînă pe „domnișoara ciufulici păpușica" prietena ei cea mai bună; care deși are nasul julit și un picior lipsă a rămas totuși tovarășa nedespărțită de joacă a fetiței.

— Alina, ce-i cu tine? De ce ești necăjită?

Fetița n-a răspuns. A intervenit însă mama care m-a lămurit.

— Nu știu ce are. În ultimul timp s-a schimbat mult, e mereu bosumflată, îmi răspunde urît, nu mai este o fetiță cuminte. Să nu-i mai aduci ciocolată, să-i aduci lui Petrișor. Și mama ridică în brațe pe noul membru al familiei, frățiorul Alinei, în vîrstă de patru luni cu care începu să se joace. Fetița nu răspunse nimic. Oftă și ne întoarse spatele. Nu i-am dat importanță, mi-am închipuit că este o simplă indispoziție trecătoare.

După amiaza a trecut pe nesimțite. Pe seară prietena mea s-a dus în camera cealaltă să-i facă baie lui Petrișor și să-l culce. Soțul ei citea ziarul, iar eu ședeam cu Alina căutînd s-o înveselesc puțin și în special să aflu cauza supărării ei, care nu mai trecea.

La un moment dat și-a dus la gură degețelul, făcîndu-mi semnul unui st.. și înclinînd capul spre camera de alături spuse:

— Auzi cum îi vorbește mama lui Petrișor? Din direcția spre care arătase Alina se auzea glasul prietenei mele care își alinta copilul. Într-o clipă am înțeles totul, am vrut însă să mă conving și am răspuns:

— Mămica îl alintă pe Petrișor, așa te-a alintat și pe tine cînd ai fost mică, acum e rîndul lui. Îți pare rău?

— Da! Răspunsul a sunat categoric. Știam că Alina iubește toți copiii vecinilor și că își dorise mult un frățior. De ce această schimbare de atitudine? Simplu capriciu sau există cauze serioase?

— Păi bine Alina, tu ai vrut să ai un frățior. Acum îți pare rău? Nu-l iubești?

— Nu, nu vreau să mai am nici un frățior. Nu-mi trebuie. Mai bine să plece, mai bine fără el.

— De ce?

— Așa!

— De ce așa? Tu ești surioara lui, mămica și tătucu au doi copii, îi iubesc pe amîndoi și...

— Nu, nu-i iubește pe amîndoi (interveni copilul fără să mă lase să-mi termin gîndul) pe mine nu mă mai iubește!

— Nu-i adevărat Alina, părinții vă iubesc pe amîndoi. După ce crezi tu că nu te mai iubesc pe tine?

— Văd cum să nu văd!! Ai auzit cum vorbește cu „el" (cuvîntul „el" era marcat prin intonație). Înainte vorbea și cu mine așa, acum toată ziua îl ia numai pe el în brațe și îl sărută; eu dacă mă apropii îmi spune „lasă-mă Alina, tu ești mare".

— Păi sigur că ești mare, căutam eu s-o îmbunez.

— Da, dar cînd vreau să împing și eu căruciorul îmi spune: pleacă Alina, tu ești mică! Ai să-l răstorni! Ei ce zici? N-am mai zis nimic. Fetița continuă:

— Și tata și bunica...

— Ei ce-i cu ei?

— Toți întreabă mereu: Ce face băiatul nostru? A mîncat băiatul? Cum se simte băiatul? Pe mine nu mă mai iubește nimeni. Nici nu-mi mai spune nimeni nici o poveste. Și vezi, acum ți-a spus și ție să-i aduci lui Petrișor ciocolata... spune tu mă mai iubește?

— Sigur că te iubesc Alina și toată lumea te iubește, ai să vezi tu că așa este.

Am luat-o în brațe. Fetița se lasă alintată. Se vedea că are nevoie..

Cînd am plecat, prietena mea m-a condus și mi-a spus:

— Alina are dreptate. Am auzit totul și mă doare în suflet că n-am înțeles-o și că am procedat greșit față de ea. E adevărat, am neglijat-o, aparent desigur, dar am neglijat-o. Voi încerca să repar totul.

Peste două săptămîni am venit din nou la ei. În casă domnea voia bună. Provocată de mine, fetița mi-a spus:

— Știi, ai dreptate, și pe mine mă iubește mămica și tătucu. Mămica mă lasă s-o ajut să împingă căruciorul, o ajut și cînd îi face baie... și îmi spune iar povești. Nu mi-a spus atunci pentru că o duruse în gît. Da, da toată lumea mă iubește și tătucu și bunica. Și eu îi iubesc pe Petrișor, e fratele meu și știi cînd o să aibă voie, te rog să-i aduci și lui ciocolată.

M-am bucurat. Partida era cîștigată.

Lili PLAIU

COLȚUL cosmeticienei

ROXANA — Orașul Stalin: Spălați fața cu apă, dar fără săpun și folosiți următoarea cremă: ceară de albine 15 gr., unt de cacao 10 gr., ulei de arahide 60 gr., (sau de parafină pentru uz intern), lanolină 15 gr., apă distilată 10 gr., tinctura benzoe 1 gr., vitamina A uleioasă 5 cm³. Ridurile nu pot fi complet îndepărtate, ele se pot doar atenua. Nu vă expuneți razelor solare fără a avea fața unsă cu o cremă protectoare.

M. C. I. — Craiova: Regiunea cu pori dilatați va fi spălată cu apă caldă și săpun de bărbierit, apoi clătită cu apă rece. O dată pe zi, de preferință seara, o veți șterge cu loțiunea: alcool (de 70°) 100 gr., camfor 1 gr., rezorcină 0,50 gr., acid salicilic 1 gr., tinctura benzoe 1 gr. Săptămînal, punctele negre vor fi scoase — făcîndu-se fetei în prealabil o baie de aburi — după care veți aplica o mască de lauri timp de 20—30 minute.

Pentru a împiedica acea cojire de care vă plîngeți puteți folosi de 2—3 ori pe săptămînă următoarea cremă: stearină 15 gr., ceară albă 1 gr., ulei de vaselină 2 gr., vaselină 1,5 gr., amoniac 6 gr., apă distilată 75 gr., borax 0,70 gr. Porii dilatați nu se mai pot închide complet niciodată.

Împotriva cearcănelor faceți comprese cu o infuzie de flori de nalbă.

MONICA — Craiova: Sînteți foarte bine proporționată și nu sînteți prea slabă. Tenul uscat nu are nevoie de săpun, deoarece folosirea acestuia accentuează uscăciunea pielii.

DODO — Craiova: Există norme bine stabilite în legătură cu înălțimea și greutatea, dar acestea se referă la adulți. Dv. însă sînteți încă în plină dezvoltare și la această vîrstă cîțiva centimetri mai mult în talie nu au nici o importanță. Pentru a dezvolta corpul armonios faceți gimnastică și sport, în special înotul.

Spălați fața cu apă caldă și săpun de bărbierit și ștergeți-o zilnic cu loțiunea: alcool (de 70°) 100 gr., acid salicilic 1 gr., camfor 1 gr., acid boric 1 gr., tinctura benzoe 1 gr. Suprimați din alimentație: murăturile, sosurile, conservele de carne, mezelurile, brînza fermentată, alcoolul. În schimb, căutați să consumați multe fructe și legume proaspete, iaurt, lapte, brînză proaspătă, miere.

Z B B — București: Trebuie să vă adresați Spitalului Colțea sau Spitalului de urgență.

A. P — Pătîrlage: Da, apa de ploaie este foarte indicată în cazul dv. Nu este recomandabil să folosiți săpun, nici măcar cel de bărbierit. Crema de care aveți nevoie are următoarea formulă: ceară de albine 15 gr., unt de cacao 10 gr., ulei de parafină pentru uz intern 60 gr., lanolină 15 gr., apă de trandafiri 10 gr., tinctura benzoe 1 gr.

Sanda NOREANU

Țesături parfumate

Vizitatorii care au trecut prin fața standului de țesături al Expoziției economice a R. P. Chineze ce a fost deschisă în Parcul de cultură și odihnă „I. V. Stalin" din Capitală, au simțit la un moment dat, adierea unui suav miros de parfum. Acestea nu proveneau de la vre-o instalație de pulverizare, din cele ce se obișnuesc în sălile de spectacol. Eticheta unuia din materialele expuse te lămurea imediat asupra sursei parfumului: „țesături parfumate".

Acest articol este o specialitate a prietenilor chinezi, unde arta textilă cunoaște o tradiție și o măestrie artistică neîntrecută. În general este vorba de țesături de bumbac, care la finisaj sînt fierte sub presiune într-o autoclavă, în a cărei baie a fost introdusă esența de lemn mirositor (de exemplu ananas) sau de diferite flori (de pildă lotus). Fierberea se face pînă ce esența pătrunde în interiorul fibrei de bumbac (în lumen). Fixată acolo, esența se desagregheză încetîncet, răspîndind un parfum discret și înviorător în timpul purtării. Țesătura își păstrează mirosul plăcut, pînă la 10—15 spălări.

La țesăturile din viscoză posibilitatea de aplicare a acestui procedeu este redusă, întrucît prin el scad unele însușiri de filare ale firului. În schimb există o altă posibilitate practică de adaptare, care se studiază și la noi în țară, aceea de a introduce în baia de apret a țesăturilor de lînă — în special cele din fire mai groase, așa numite cardate — esența de parfum. Prin aceasta se înlătură mirosul, oarecum neplacut, rămas de la diferitele uleiuri tehnice, ce se folosesc în timpul preparării firelor.

IMBRĂCĂMINTE SPORTIVĂ

Sporturile de vară ne atrag spre lacuri, pe terenurile vaste de curînd amenajate, la munte și la mare. Să ne pregătim o ținută potrivită sportului preferat.

Pentru bicicleta și motocicleta cea mai practică ținută în cazul că ieșim afară din oraș este cea cu bluză sport, cu buzunare aplicate, peste pantalon confecționată din balon doc Trotuș. Sub această bluză se poartă o alta, simplă, crolata gen maillot, din orice fel de bumbac sau tricot de bumbac.

La tenis, cînd nu purtăm sort, o fustiță plisată din gabardina de bumbac sau lînă subțire, cu o bluză pe dinafara, avînd un plastron incrustat din același material în întregime în alb oferă un aspect proaspăt și grațios.

Pentru canotaj, peste costumul de baie, ia pantalon se poate purta o bluză gen cazacă decolată, fără mîneci, cu buzunar aplicat, cu șiștul în părți, din balon, Trotuș sau doc.

Spre seară sau dacă ne-a ars prea mult soarele, sub bluză se îmbracă un scampolo de bumbac într-o culoare asortată, uni sau în dungi. O basmaluță pe cap ne ferește de razele puternice ale soarelui.

Înotul, sportul cel mai răspîndit, cere o ținută mai puțin specială: astfel vom putea îmbrăca peste un costum de baie din bumbac, în sau din tricot, o fustă încrețită în talie, cu cută dublă în față, adîncul de cuta fiind mai mare într-o parte și neîncheiat, astfel încît fusta se poată ușor desbrăca și să nu se vadă piciorul la mers. Un bolero simplu cu 2 butoniere în partea de sus, unde se închide cu 2 nasturi sub formă de buton de manșetă, complectează bine fusta. Se poate confecționa din bumbac sau în uni sau imprimat. Cordonul este din polivinilin într-o culoare vie, asortată la imprimeu.

Desene de Dora TONESCU

CONGRESUL MODEI

De la stînga la dreapta: *Modele prezentate de Casele de creație din U.R.S.S., R. P. Bulgaria, R. D. Germană și R. P. Polonă.*

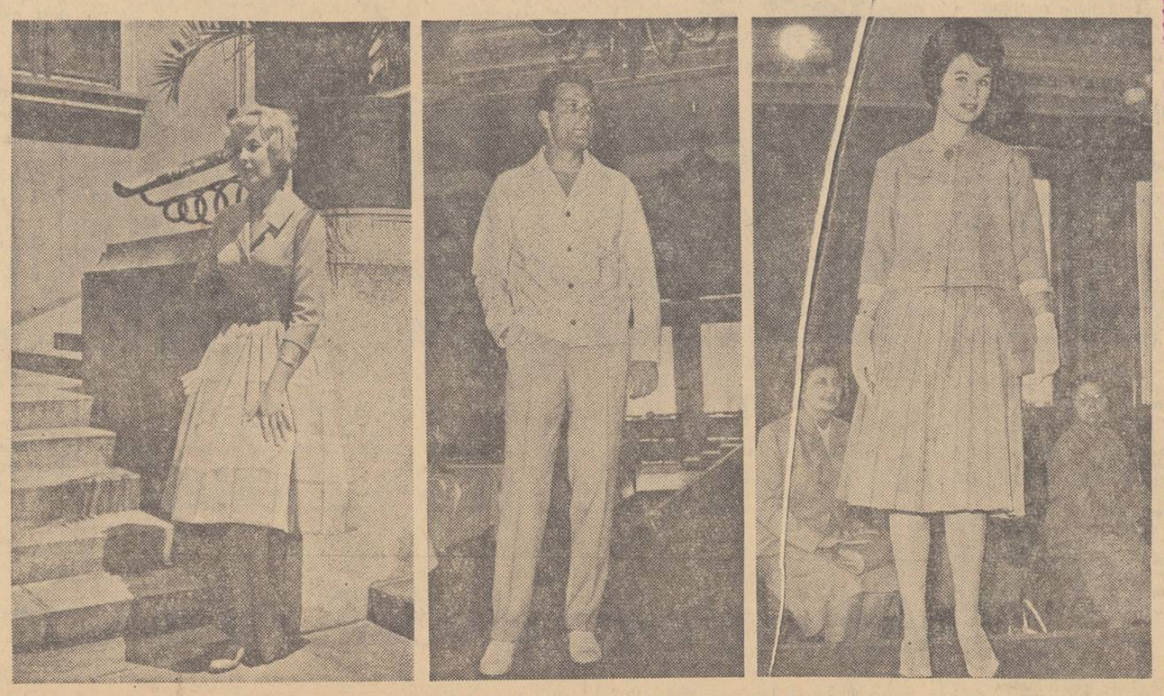

De la stînga la dreapta: *Modele din R. P. Ungară și R. Cehoslovacă.*

Praga, iunie 1959

Cel de al zecelea „Congres al modei" al Caselor de creație din țările socialiste s-a deschis în această lună la Praga, cu participarea specialiștilor din R. P. Bulgaria, R. Cehoslovacă, R. D. Germană, R. P. Polonă, R. P. Română, R. P. Ungară și U.R.S.S.

Cu acest prilej, fiecare delegație a prezentat în cadrul „paradei modei", un număr de circa 60 de modele pentru toate anotimpurile. Îmbinînd bunul gust, eleganța, discreția și frumosul cu spiritul practic, modelele prezentate au stîrnit cele mai bune aprecieri.

În fotografiile pe care le reproducem în această pagină sînt prezentate cîteva din modelele apreciate la „Congresul modei". Fotografiile ne-au fost furnizate de agenția cehoslovacă C.T.K., prin intermediul agenției române de presă „Agerpres".

Curierul nostru

VIOLETA — Iași: Ceea ce v-ați propus dv. să faceți nu este numai recomandabil, dar chiar absolut necesar. Terminînd cursurile școlii începute v-ați putea pregăti pentru o calificare superioară. Noi vă sfătuim să nu vă lăsați impresionată de unele greutăți prin care va trebui să treceți în această perioadă. Gîndiți-vă la satisfacția pe care o veți avea ulterior și la perspectiva ce vi se deschide. Credem că veți aprecia că merită puțin efort.

AMELIA — București: Nu credeți oare că și felul dv. destul de ciudat de a vă purta cu el l-a determinat să adopte, în cele din urmă, această atitudine? Noi credem că da. Totul are o limită. Cum ați și văzut de altfel, exagerările nu au nici un rost. O schimbare bruscă nu v-ar ajuta la nimic. Discutați însă cu el, la un ton mai moderat, asupra neînțelegerilor ce s-au ivit. Cu bunăvoință, înțelegere și mai multă solicitudine, mai ales din partea dv. puteți face ca lucrurile să revină pe făgașul lor normal.

S. C. — Arad: Ne bucurăm și noi pentru succesele pe care le-ați înregistrat la cursul de croitorie organizat în cartierul dv. de comisia de femei. Și fiindcă vreți să vă dovediți „măiestria" în fața soțului dv. vă vom pune la dispoziție în pagina noastră cîteva din modelele cerute. Credem însă că nu vă veți rezuma doar la a lucra pentru familie și că veți căuta să antrenați cît mai multe femei la activitatea obștească. Exemplul dv. va fi desigur convingător.

MARIA V. — Sighet: Așa-zisele metode pedagogice folosite de prietena dv. în creșterea copilului ei nu pot duce la nici un rezultat bun. Dv. ca prietenă a ei, aveți datoria să-i atrageți atenția. Nu vă speriați de faptul că se poate supăra. Chiar dacă pentru moment se va simți ofensată, îi va trece imediat ce se va convinge că aveți dreptate. Vă va fi chiar și recunoscătoare.

NELU I. — Sibiu: Păcat că scrisoarea dv. adresată nouă nu a citit-o și soția dv. înainte de a o trimite redacției. Poate că în acest fel nici nu ar mai fi trebuit să așteptați acum răspunsul nostru. Lucrurile le-ați fi lămurit de mult. Cu o singură condiție însă și anume: cele la care v-ați gîndit, judecata aspră pe care ați făcut-o unor comportări ale dv. să nu rămînă fără urmări practice. Înfăptuiți cele ce v-ați propus și nu veți mai avea neînțelegeri. Nu este nevoie de mai mult. Orice sfat al nostru ar fi de prisos.

LENA — Tg. Mureș: Vă mulțumim pentru sugestie. Fiind însă puțin depășită, vom ține seamă de ea în toamnă. Acum n-ar avea nici un sens să publicăm așa ceva.

RELI — Brăila: Vechiul proverb „graba strică treaba" vi se potrivește cum nu se poate mai bine. De ce să procedați cu atîta... viteză? La vîrsta dv. cîteva luni de așteptare nu pot fi o „veșnicie", cum credeți. Părinții dv. au chibzuit foarte bine lucrurile și au perfectă dreptate cînd caută să vă mai tempereze. Acum preocupați-vă de examenele pe care le mai aveți de dat amîndoi. După aceea veți avea tot timpul să rezolvați și problemele sentimentale.

N. C. — Vaslui: Sîntem înclinați să credem că n-o să vă confecționați toată garderoba dv. o singură dată. Cum însă noi nu putem publica în același număr toate modelele ce va trebuie vom ține seamă de cerințele dv. în alcătuirea viitoarelor rubrici de modă.

LUCIA S. — Turda: În rezolvarea cazului dv. ați găsit singură cea mai bună soluție. Și părerea noastră este — fiindcă ne-ați cerut-o — că singura cale de ieșire din impasul în care vă aflați era numai aceasta. Vă dorim mult succes.

Ce gătim? Cum gătim?

MENIUL SĂPTĂMÎNII

6—12 IULIE 1959

— Pește prăjit; chiftele de zarzavat cu salată; orez cu fructe.

— Salată de dovlecei cu maionează; budincă de tofca cu carne; compot.

— Ciorbă de fasole verde; tocană națională; fructe.

— Mazăre și carote sote; ardei umpluți; budincă de griș cu sirop de zmeură.

— Ochiuri pe roșii, cu smîntînă; pilaf cu ficat; prăjitură cu vișine.

— Dovlecei cu sufleu de brînză; boboc de rață cu varză; tartă cu fructe.

— Clătite cu spanac; pîrjoale cu cartofi; compot.

Dovleceii sînt în toi, prospețimea lor fiind dovedită prin luciul verde deschis al cojii. Deși mai puțin hrănitori ca alte legume, dovleceii sînt totuși prețuiți pentru gustul lor fin și plăcut pentru ușurința cu care sînt digerați, precum și pentru varietatea felurilor în care se pot pregăti. Iată cîteva rețete.

Dovlecei cu sufleu de brînză

Alegeți 4—5 dovlecei frumoși. Se rad și se taie în patru, întîi în lat, apoi fiecare bucată în două, în lungime. Se opăresc în apă clocotită cu sare. Se scot, se scurg, iar cînd s-au răcit, fiecare sfert se scobește înăuntru. Separat se face un sos gros dintr-o lingură rasă de unt și o lingură plină de făină, care se stinge cu o ceașcă de apă sau de lapte; se amestecă mereu să nu se facă cocoloși, pînă se îngroașă bine și se desface de pe cratiță. Se dă la o parte să se răcească, apoi se adaugă două linguri de brînză rasă, sare și pe rînd două gălbenușuri și cele două albușuri bătute spumă. Cu această compoziție se umplu sferturile de dovlecei și se așează unele lîngă altele într-o farfurie rezistentă la foc, unsă cu unt. Se presară deasupra brînză rasă, se dau la cuptor și se țin pînă ce crește umplutura. Se servesc imediat.

Salată de dovlecei cu sos maioneză

Se aleg dovlecei mijlocii și foarte proaspeți. Se curăță și se taie în bucăți potrivite, nu prea mărunt. Se pun la fiert în apă clocotită cu sare și se țin cîteva minute, pînă încep să se moaie. În timp ce se răcesc dovleceii, se face sosul: într-o cărticioară mică se desface o linguriță cu vîrf de făină, cu puțină apă rece. Se pune pe foc și se amestecă pînă se îngroașă ca o smîntînă. Se răstoarnă într-un castron și se amestecă de cald cu o lingură rită de muștar; se adaugă un gălbenuș, se freacă bine împreună, și se toarnă 100 gr. ulei, puțin cîte puțin, ca la maioneză. Se potrivește de sare și de acru.

Se scurg dovleceii din apă, cu grijă să nu se sfărîme și se așează pe farfurie. Se presară 2 căței de usturoi, tocați mărunt (facultativ). Se acoperă cu sosul maioneză și deasupra se presară verdeață tocată. Sosul astfel pregătit este cu totul asemănător cu adevăratul sos maioneză: este gustos și foarte spornic. Fiind făcut cu ou puțin, se recomandă ca sos dietetic, persoanelor care țin regim.

Clătite cu dovlecei

Faceți un aluat de clătite din două ouă, o ceașcă de făină și o ceașcă de lapte. Se curăță un dovlecel mijlociu și se rade prin răzătoarea cu găuri mari (să obținem cam 2-3 linguri de dovlecel ras). Se scurge ușor în mînă și se amestecă cu aluatul de clătite. Se adaugă o mînă bună de mărar tocat și se potrivește de sare. Se fac în tigaie clătite, ca cele obișnuite, și se prăjesc frumos pe o parte și pe alta, la foc mijlociu, ca să fie bine pătrunse. Pe măsură ce sînt gata, se presară pe fiecare puțin cașcaval sau brînză telemea rasă și se împăturește în patru.

Model prezentat de Casele de creație din R.P. Română

Practic

ÎNGRIJIREA OBIECTIVELOR LA APARATUL FOTOGRAFIC

Începe sezonul de excursii. Aparatul de fotografiat este un auxiliar ce nu trebuie să lipsească nici unui excursionist. Achiziționarea unui asemenea obiect nu mai este astăzi o problemă, ținînd seama că aparatele românești „Orizont" se vînd în rate.

Prima grijă a fotografului amator este îngrijirea obiectivului. Într-adevăr obiectivul este piesa cea mai importantă și mai delicată a unui aparat fotografic. El trebuie ferit de lovituri, de umezeală și de praf. După fotografiere, obiectivul trebuie acoperit cu capacul său, sau în lipsa acestuia, cu o piele de căprioară.

Este necesară o mare precauție de a nu-l atinge cu degetele, întrucît transpirația mîinilor fiind acidă, atacă suprafața lentilei.

Obiectivul nu trebuie șters decît atunci cînd este absolut necesar. Cînd îl curățim trebuie înlăturat praful cu ajutorul unei pensule fine, apoi se îndepărtează murdăria cu puțină vată înmuiată în alcool și bine stoarsă. Surplusul de alcool poate pătrunde în interiorul obiectivului și dizolvă balsamul cu care sînt lipite lentilele între ele.

Obiectivele murdare provoacă neclaritate în fotografiere.

VINUL DE MIERE

În antichitate, vinul de miere sau hidromelul — după Plinius, o descoperire a lui Aristeus, rege din Arcadia — avea mare căutare. Mitologia scandinavă, prețuind hidromelul, îl hărăzea după moarte eroilor ce aveau să se bucure de fericirea Walhallei. Într-adevăr, un hidromel bine pregătit este adesea superior vinului obținut din struguri. O descriere amănunțită a procesului de fabricație a acestei băuturi o găsim în cea de-a XII carte a lui Columella. Totuși, în indicațiile pe care le dăm privind pregătirea hidromelului ne ghidăm după practica apicultorilor noștri. Doar dînșii cunosc mai bine... pretențiile băutorilor contemporani.

Într-un vas smălțuit (poate fi și un cazan de aramă cositorit) se toarnă apă — de la izvor sau apă de ploaie — care se fierbe. Pentru o damigeană de 10 kg. este nevoie de 7—7,5 litri de apă. În apa care fierbe, mierea — este necesară o cantitate de 2,5-3 kg. — se adaugă cu o lingură, puțin cîte puțin. Trebuie să avem grijă să amestecăm într-una, altfel mierea se prinde de fund. Lăsăm apoi apa îndulcită cu miere să fiarbă cîteva minute și apoi tragem vasul de pe foc. Spuma, care s-a adunat la suprafață, o îndepărtăm cu lingura. Cînd temperatura conținutului a scăzut la 30—35 grade, turnăm lichidul în damigeană pe care n-o astupăm, și introducem fermentul. Acesta poate fi un hidromel vechi, drojdie de hidromel, sau păstură din faguri proaspeți. Unii apicultori, pentru a obține un hidromel medicamentos, folosesc ca ferment măceșe coapte (bogate în vitamina C) în următoarea proporție: un kg de fructe la un kg. de miere dizolvată.

Procesul de fermentare este bine să se desfășoare într-o cameră unde se menține o temperatură constantă de 25—30 grade. Se poate adăuga vinului de miere, busuioc, salvie — pentru miros și o lingură de zahăr ars — pentru culoare. Damigeana — după terminarea fermentației — se duce într-o pivniță, pentru ca lichidul să se limpezească. Apoi, vinul se trage în sticle și se poate consuma. O ultimă indicație: vinul de miere nu este chiar inofensiv cînd se consumă în cantități mari!

REBUS MAGAZIN

Jocuri și cuvinte încrucișate

FANTEZIE ILUSTRATA

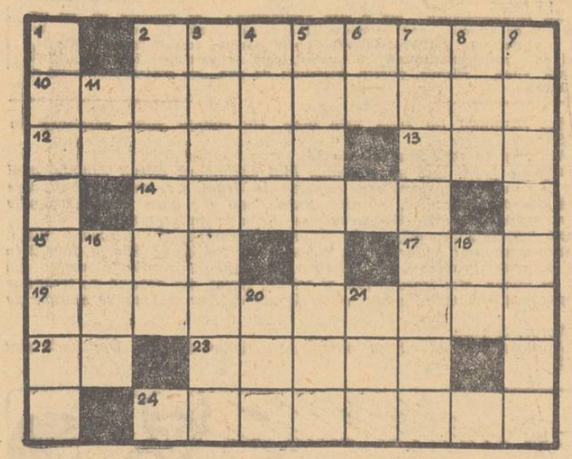

În cadrul rubricii de azi, publicăm o fantezie rebusistă ilustrată, care solicită dezlegătorilor un spor de atenție.

După cum se vede, semnificațiile obișnuite sînt înlocuite printr-un desen care corespunde unui anumit număr din careu, atît pe orizontal cît și pe vertical. Deci, urmăriți cu atenție desenele pentru a găsi semnificațiile corespunzătoare. Cînd le veți găsi pe toate, puteți să vă declarați mulțumit: jocul a fost dezlegat.

Joc și desene de A. PAVEN

ORIZONTAL

VERTICAL

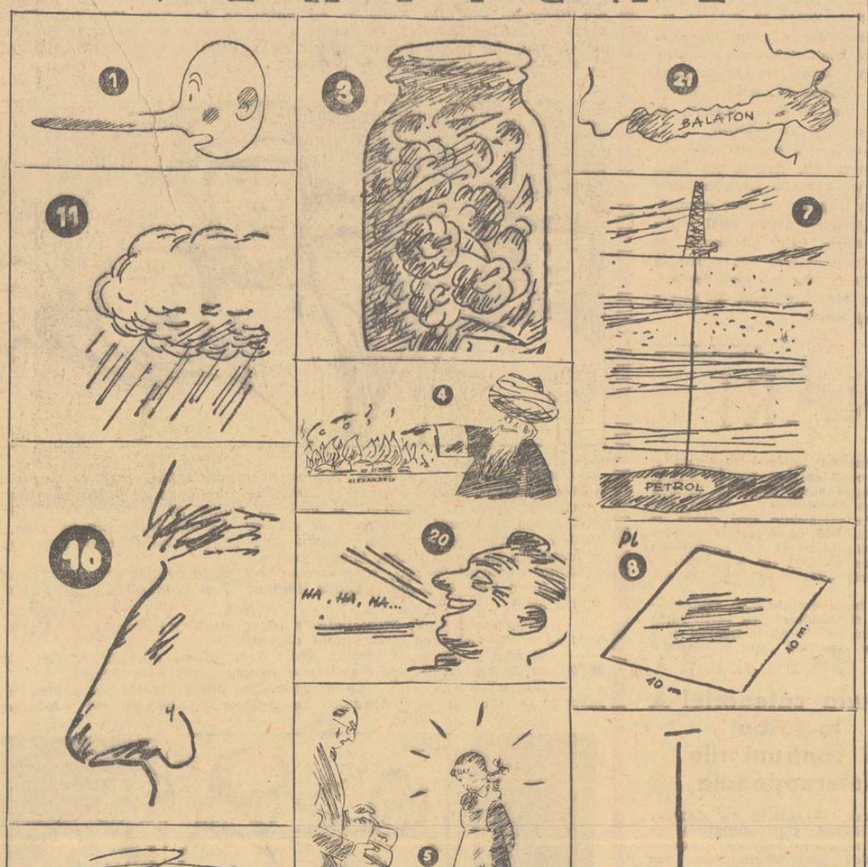

Dezlegările jocurilor apărute în numărul trecut

VESTIMENTARA

ORIZONTAL: Munți – Bretele – Oceane – Orașel – Leonida – Impas – In – Tauri – Ille – Niță – Cămașă – N – Ace – Parada – Po – Iacată – E – Cor – B – Țipa – Actori – Lorca – Revista – Apel – Horă – T – C – Ne – Isis – Trupă – Arestați – Omis – Rastit – Balenă.

COLORATA

ORIZONTAL: Astimpăra – MG – A – Moluște – Balet – Coral – Ridicate – Ila – Rasad – Ricin – Ile – Tug – Pani – T – Na – Fr – Eseu – Aba – E – Criș – Ir – Ila – Zalr – Carpen – Rd – An – Localitate – Prepelițe – Eros – P – Paradoxuri – E – Mălură – Amidon.

V. CRIVĂȚ

SERENADA

„Mai spune-mi că nu m-ai uitat!"

FRED GHENĂDESCU

Dedicat acelora care pleacă în excursii ca să facă chefuri.

— Știți, la munte presiunea atmosferică scade...
— Aha! Și atunci fuica se urcă la cap!...

S. NOVAC

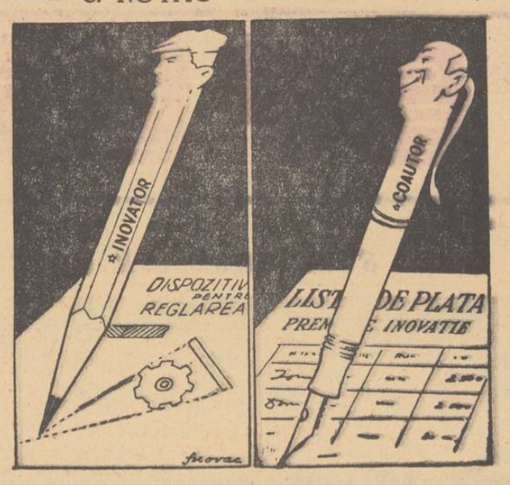

Fără cuvinte

A. PAVEN

Unele cronici literare sînt scrise într-un limbaj de neînțeles.

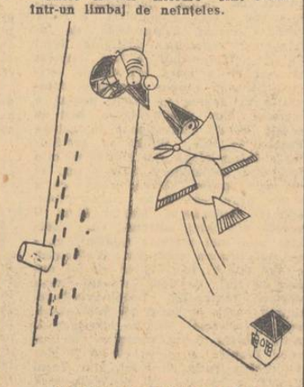

PASĂRILE ÎNTRE ELE

— Cumpărași ziarul?
— Nu, pentru că nu are cronică literară!

PAVEL ILIEȘ

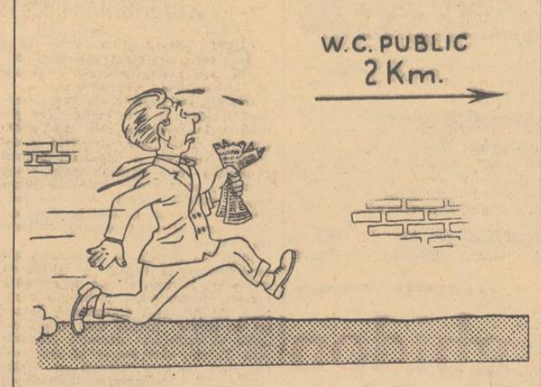

Fără cuvinte

MIRCEA ANANIA

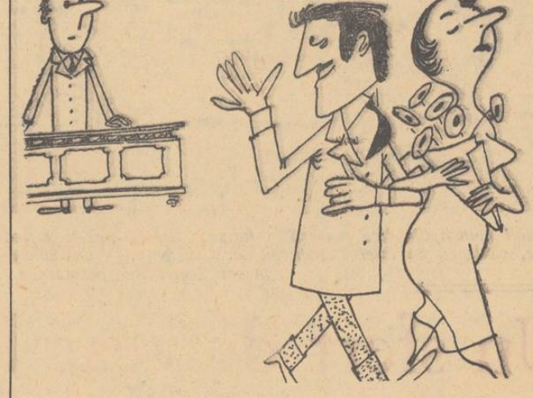

BULEVARDISTUL, plecînd de la ofițerul stării civile:
— La revedere!

C. BRINDAȘU

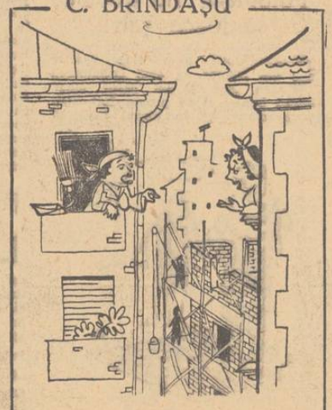

— Auzi, dragă: construiesc peste tot blocuri!... să nu ai unde arunca un gunoi!

GH. ROLEA

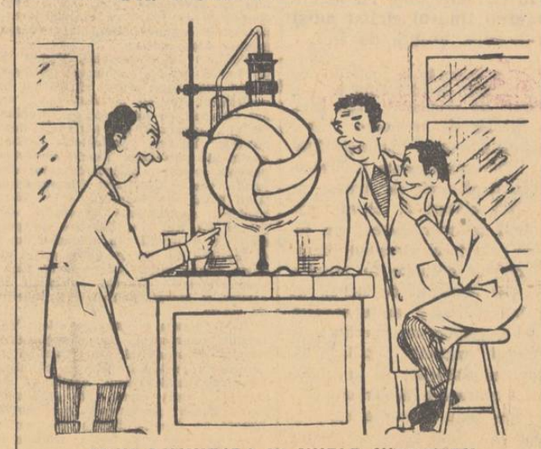

LUNI DIMINEAȚA ÎN UNELE INSTITUȚII
Analiză!...

I. BOTOȘENEANU

La unele magazine alimentare se constată o vădită lipsă de spirit gospodăresc

— Haide să intrăm, să vedem ce au mai adus...
— Îți spun și fără să intrăm: marmeladă și ulei.

ȘAH • ȘAH • ȘAH • ȘAH • ȘAH • ȘAH • ȘAH • ȘAH

Partide

Alb: Keres — Negru: Gligorici

Jucată la turneul internațional de la Zürich mai – iunie 1959

1.	e4,	e5	20.	Dd2. g6
2.	Cf3,	Cc6	21.	Na3, Tad8
3.	Nb5,	a6	22.	Tab1, Nc8
4.	Na4,	Cf6	23	De3. Ng7
5.	0-0,	Ne7	24.	De, de
6.	Te1,	b5	25	Ted1, Nf8
7	Nb3,	0—0	26.	N:f8, T:f8
8.	c3,	d6	27.	Dg5§ Ce8
9.	h3,	Nb7	28.	De7! Cg7
10.	d4,	Ca5	29.	Cf1, Ce6
11.	Nc2,	Cc4	30.	Ce3, Cf4
12.	b3,	Cb6	31.	Rf1, f6
13.	Cbd2,	Cbd7	32.	Cg4. Cd3
14.	Nb2,	c5	33.	T:d3!, cd
15.	Cf1,	Te8	34.	N:b3, Rh8
16.	a4,	Nf8	35.	C:f6!, Tf6
17.	Cg3,	Dc7	36.	Cg5, T:f2
18.	Dd3,	c4	37.	Rg1, Tf1+
19.	b:c,	b:c	38.	Rh2. și negrul cedează.

Alb: Claudiu Manolescu (București)

Negru: Pompiliu Bacalu (Baia Mare)

Jucată în grupa nr.35 a concursului prin corespondență dotat cu „Cupa Magazin".

1.	e4,	e5;	13.	Ce5, N:d4
2.	Cf3,	Cf6	14.	Ng6. d5
3.	Nc4,	Nc5	15.	Df3+, Nf5
4.	c3,	Cf6	16.	N:f5, N:e5
5.	d4,	e:d	17.	N:eg+, Nf6
6.	c:d	Nb4	18.	N:f6, Tg8
7.	Cc3,	C:e4	19.	Ng5+, Cf5
8.	0—0,	C:c3	20.	D:f5+. Df6
9.	b:c3.	N:c3	21	N:f6, g:f6
10.	Db3,	N:a1 ?22.		D:f6+. Re8
11.	N:f7+.	Rf8	23.	Df7+, Rd8
12.	Ng5,	Ce7	24.	Dd7 mat.

Pierderea negrului a fost provocată de mutarea 10...N:a1 În această variantă trebuia jucat 10. d5 la care ar fi putut continua 11. N:d5, 0—0. 12. N: f7 +, Rh8 etc.

Lv. ce ați muta? (4)

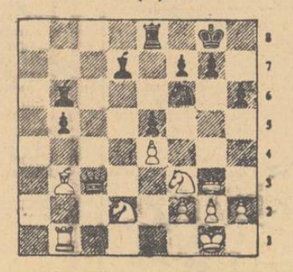

Într-o partidă în care s-a ajuns în poziția de mai sus albul a jucat h3, pentru a evita atacul Cg4. Dv. în locul albului ați fi făcut aceeași mutare? Sau ați fi încercat să găsiți o combinație de cîștig?

Soluția exercițiului nr. 2: 1D:h7! Acest sacrificiu de damă deschide complect poziția negrului. 1...R: h7 2.Th5 +. Rg6 3.Cg6 !! Poanta Din cauza legăturii pionului f, nu se poate lua calul și matul cu Th8 este inevitabil.

Soluția problemei de acum un secol: 1.Ce:d5 + 1, C d5 2.Ne3 + 1, C:e3 3.Tc4 + 1, C:c4 4.Dd2 + 1, C:d2 5.Cd5 mat!

O fantezie de efect: patru figuri se sacrifică pentru a permite albului să dea mat!

REZULTATE DIN „CUPA MAGAZIN"

GRUPA 1: Ing. *Ștefaniu Constantin* (București) – *Gheorghiu Gabriel* (tatăl). (Buc.) remiză. GRUPA 3: *Gheorghiu Gabriel* fiul (Buc.) – *Bădălută Ștefan* (Buc.) remiză. GRUPA 25: *Teodorescu Corneliu* (Buc.) – *Păcurariu Aurel* (Buc.) 1—0, *Dona Șerban* (Buc.) – *Teodorescu Corneliu* remiză. GRUPA 27: *I. Dobrescu* (Constanța) – *Ghemiușliu Gh.* (Buc.) 2—0. GRUPA 30 *Vrabie Viorel* (Constanța) – *Balica Gr.* (Buc.) 1—0.

Un Spasski... ce oslovac!

Șahul contemporan ne-a obișnuit cu precocitatea campionilor săi. Sovieticii Spasski și Tal, americanul Fisher, argentinianul Panno, toți acești proaspeți mari maeștri au obținut laurii consacrării înainte de a fi împlinit vîrsta majoratului... Exemplul clasic rămîne însă, fără îndoială, șahistul Boris Spasski din Leningrad, cel care la 16 ani a strălucit pentru prima oară, cu prilejul turneului internațional de la București, în iarna anului 1953.

Dar iată că un alt „caz" remarcabil vine să se alăture celor precedente. La ultimul campionat al R. Cehoslovace, desfășurat la Bratislava la începutul acestui an, locul doi a fost obținut de un tînăr elev din Kladno, pe nume *Miroslav Hort*. Acesta abia a împlinit 15 ani. Ceea ce nu l-a împiedicat să întreacă o serie întreagă de jucători cu reputație (printre care și pe următorii clasați în turneu – Ujtelki și Blatny) iar cu învingătorul campionatului, marele maestru L. Pachman, să facă remiză. Hort a totalizat 11 1/2 puncte din 17 posibile, îndeplinind norma de maestru al sportului.

Iată felul precis în care tînărul maestru își conduce piesele negre la victorie într-una din partidele campionatului:

Jares — Hort

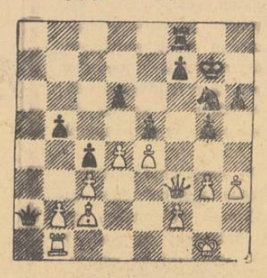

A urmat 28.. b4! (pseudo-sacrificiu de pion pentru obținerea unui asalt în centru) *29.c:b e:d 30. Dd1 d3 31. Na4 Tb8 32. b5 Ce5 33. Rg2 Ta8* și acum albul este condamnat la pieire *34 Ta1 D:b2 35. Th1 Dd4 36 b6 c3 37.b7 Tb8 38. f3 Cc4* și albul s-a recunoscut învins

R. PALT

Soluțiile jocurilor distractive apărute în numărul 90

4 TRIUNGHIURI – 1 PĂTRAT

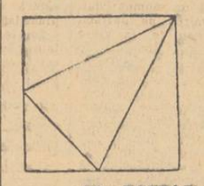

GĂSIȚI TRIUNGHIUL

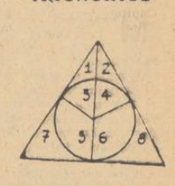

UN PĂTRAT ÎMPĂRȚIT ÎN CINCI PĂRȚI EGALE

Luați pătratul și împărtiți-l în patru după cum este marcat în desen (cu linii punctate). După aceea trageți patru linii așa după cum vedeți în desen. Obțineți nouă bucăți pe care le numerotați de la 1 la 9. După decuparea lor le veți asambla după cum vă indică desenele și veți obține în acest fel cinci pătrate egale!

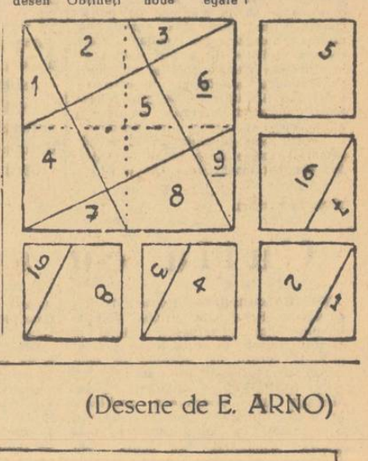

COPII, DESENAȚI ȘI VOI!

(Desene de E. ARNO)

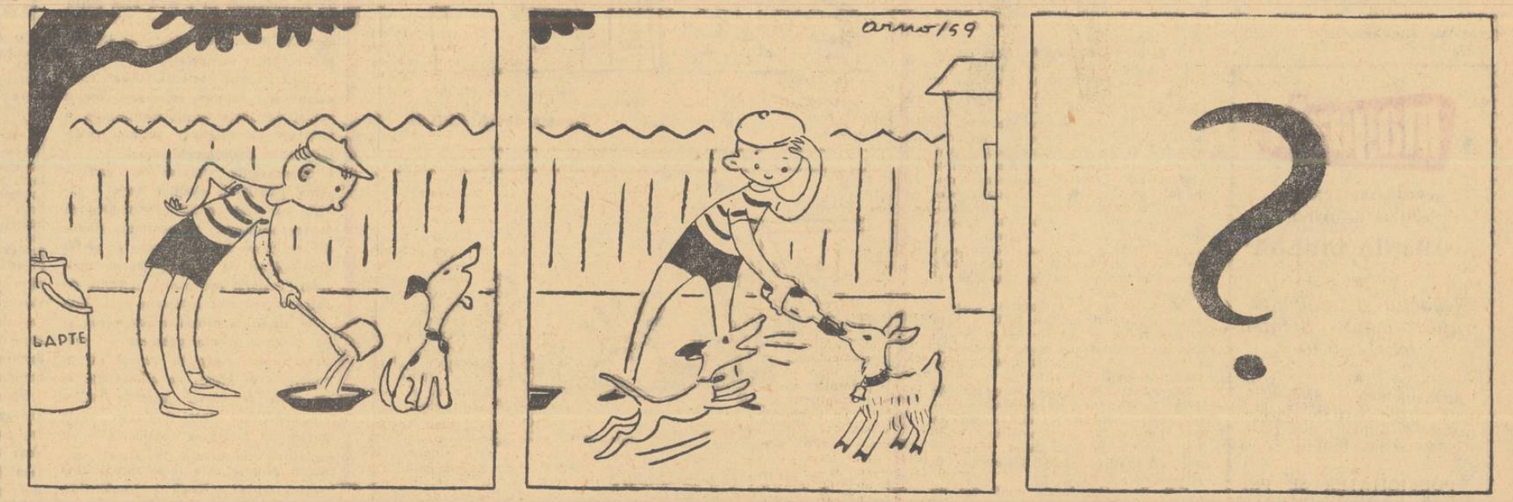

Gigel și Azorel sînt în vizită la o gospodărie agricolă colectivă. Azorel nu vrea să bea laptele pe care i-l dă Gigel.

Gigel dă laptele cu biberonul unui nou prieten al său, Ieduț. Azorel latră, arătînd astfel că vrea să bea și el laptele cu biberonul.

Copii, desenați cum credeți voi că împacă Gigel și pe Azorel și pe Ieduț. Trimiteți-ne desenele voastre și vom publica pe cele mai reușite.

SPORT

STADIONUL DIN CONSTANȚA

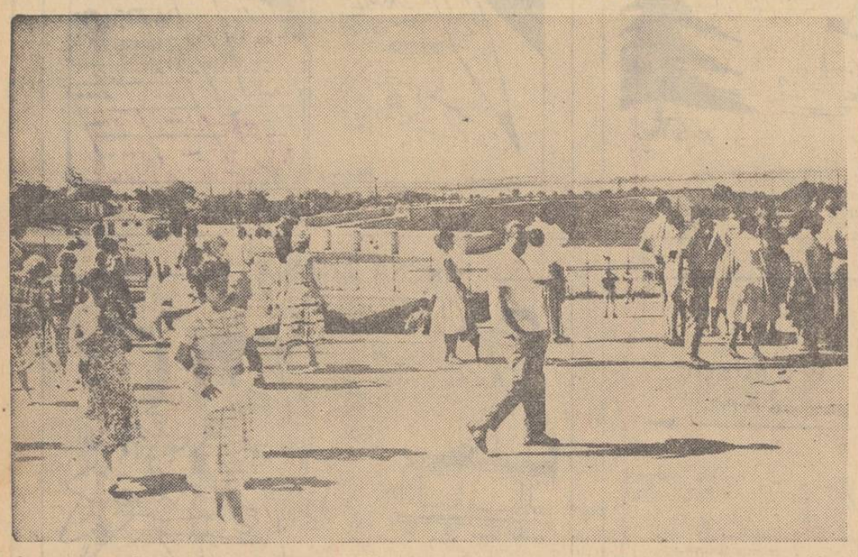

Oamenii muncii din țara noastră și turiștii străini care-și petrec vilegiatura pe litoralul Mării Negre, vizitează cu interes stadionul din Constanța, — una din marile baze sportive construite în anii democrației populare.

Un sfert de veac la ghidon

Ne despart puțini ani de cînd un ciclist trecut de prima tinerețe, dar caracterizat printr-o rară perseverență, își înscria, în ciuda vîrstei sale, numele printre primii sosiți ai marilor curse cicliste interne și internaționale. Ciclistul veteran, care avea sute de kilometri înscriși în palmaresul activității sale, trăiește și azi în amintirea iubitorilor de ciclism care îl urmăreau cu admirație în cursele sale, își legau speranțe de succesele lui, aveau încredere că bătrînul, dar mereu tînărul ciclist nu-și va desminți trăsăturile recunoscute unanim; dîrzenie, perseverență, voință de fier.

L-am întîlnit cu cîteva zile în urmă pe temerarul TRAIAN CHICOMBAN, sudor la una din secțiile uzinei de tractoare „Ernst Thälmann", din Orașul Stalin. Veșnic efervescent și neobosit, așa cum îl cunoșteam și în cursele cicliste, Traian Chicomban era preocupat cu problemele muncii secției în care lucrează azi.

Deși foarte ocupat, în fața unei discuții pe temă ciclistă ispita întrece pentru un moment preocupările exprese și „bătrînul" Chicomban se lasă furat de amintirile, legate de sportul iubit, înscrise în memoria sa de-a lungul unei prodigioase activități de aproape un sfert de veac deasupra ghidonului.

Cariera de ciclist și-a început-o în Brașov, cu mulți ani în urmă la ghidonul unei... trotinete. Chemarea pentru acest sport a simțit-o încă de pe atunci. Fiu de muncitor cu 8 frați în casă, el și-a văzut visul cu ochii atunci cînd a reușit, cu prețul unor sacrificii cunoscute numai de el, să-și cumpere o bicicletă sau mai bine zis ceea ce rămăsese dintr-o bicicletă care „pe vremuri" fusese bună. Așa și-a început cariera ciclistă Traian Chicomban.

Primul concurs oficial la care a luat parte, s-a desfășurat în anul 1929, pe distanța Brașov-Zărnești și retur (40 km). Cu toată debilitatea ei, bicicleta a rezistat „eroic", Chicomban reușind în aceste condiții să ocupe un onorabil loc III.

În 1934 Traian Chicomban participă la primul concurs veritabil, „Turul Romîniei", la care mai concurează și în anii 1935 și 1936 clasîndu-se mereu pe primele locuri. Apoi competiția se întrerupe. Reluată în anul 1946 competiția ciclistă „Turul Romîniei" aduce la startul ei și pe Traian Chicomban, care concurează în echipa Romîniei alături de Marin Niculescu, Nae Chicomban, Norhadian, Pantazescu etc. ocupînd locul I pe echipe. Evoluția ciclistă a lui Traian Chicomban urmează o linie ascendentă. În anii aceștia cu totul aparte sînt condițiile oferite sportivilor și, firește cu totul aparte și rezultatele. În anul 1948 el ocupă locul III în cursa Praga-Varșovia și tot în anul 1948, în campionatul balcanic, echipa Romîniei din care făcea parte alături de M. Niculescu, Nae Chicomban etc. ocupă locul I dintr-un număr de 17 țări, primul loc la individual revenind tot unui alergător romîn, Marin Niculescu. Succesele sportive ale lui Traian Chicomban s-au succedat în pas cu anii. 1949: cursa Varșovia-Praga, locul II pe echipe; 1948: turul Ungariei; locul III pe echipe; 1951: primul campionat al R.P.R.; 1951: locul II în „Cursa Scînteii" etc.

Sînt victorii pe care veteranul Chicomban și le amintește stăpînit de nostalgia inerentă unei treceri în revistă oricît de succintă ar fi ea, a zecilor de curse lungi parcurse de-a lungul anilor.

Astăzi, la vîrsta cînd participă la activitatea sportivă doar cu sufletul, Traian Chicomban își dăruiește întreaga sa pasiune creării noii generații de cicliști, care se bucură de condiții pe care cicliștii de altă dată le considerau de domeniul fanteziei. La uzinele de tractoare „Ernst Thälmann", unde muncește Traian Chicomban poate fi văzut zilnic, după orele de muncă, pe bicicletă alături de elevii săi, pornind la antrenament pe șoselele din jurul Orașului Stalin.

Succesele obținute în pregătirea noii generații de cicliști nu au întîrziat să-și arate roadele. După o comportare meritorie în circuitul regiunii Stalin, din echipa muncitorilor de la „Tractorul" antrenată de Traian Chicomban, s-au distins o serie de elemente talentate ca Andrei Folbert, Walter Tigler, etc. Echipa pe care o antrenează azi, compusă din tineri muncitori ai uzinelor de tractoare, îi îndreptățește speranța că peste puțin timp ciclismul romînesc se va îmbogăți cu noi elemente care să ducă mai departe tradiția de care se bucură acest sport în țara noastră.

E. PITULESCU

MERELE ȘI TITLUL OLIMPIC

Maratonul este o probă atletică care cere concurentului un mare consum de energie. Pe parcursul unei astfel de întreceri sînt instalate „puncte de alimentare", de la care alergătorii își iau alimentele și băuturile indicate, consumîndu-le din „mers". Așa se întîmplă acum, dar nu la fel se petreceau lucrurile și cu ani în urmă. Pe atunci, alimentația rațională, condusă după anumite cerințe, nu-i prea preocupa pe sportivii vremii. Unei asemenea neglijențe i se datorează și... pierderea unui titlu de campion olimpic. Se disputa, în 1904, proba olimpică de maraton. După aproximativ 25 km în frunte se afla alergătorul cuban Felix Carvajal. Între el și restul concurenților era o distanță de mai multe sute de metri. La un moment dat, lui Carvajal i s-a făcut foame. Zărind pe șosea un măr, n-a mai stat mult pe gînduri și s-a urcat în pom, culegîndu-și cîteva mere pe care a început apoi să le mănînce cu poftă. Merele, fiind însă cam verzi, i-au produs alergătorului cuban niște crampe violente. El a fost nevoit să încetinească ritmul, apoi să se așeze pe marginea șoselii și, în cele din urmă, să fie întrecut de alți concurenți, pierzînd victoria pe care o avea, cum se spune, „în buzunar".

— Am avut de luptat cu 50 de adversari, a spus după cursă Carvajal, dar am fost învins de... 3 mere!

Cutia cu scrisori

TH. CALOIANU — Brăila: 1) Recordurile R.P.R. la triplu salt și lungime sînt următoarele: 15,47 m (stabilit recent de Sorin Ioan) și 2) În privința cererii dv. socotim că este cazul s-o adresați revistei „Sport".

FR. SCHUSTER — Odorhei: 1) Informația dv. corespunde realității. În R. P. Ungară se practică un joc asemănător cu oina noastră care poartă denumirea de melta. Nu cunoaștem alte amănunte. 2) Echipa Vasas n-a cîștigat niciodată Cupa Campionilor Europeni ci o ediție a Cupei Europei Centrale.

GH. STROESCU — Buzau: Pentru a vă lămuri, credem că este util să scrieți direct clubului sportiv „Progresul" str. Dr. Staicovici 14. 2) Rugbiul american este un joc foarte brutal care periclitează direct viața jucătorilor. În anul 1958, 16 jucători de rugbi americani și-au pierdut viața în urma accidentelor suferite în timpul meciurilor.

M. ROȘU — București: Cam multe întrebări într-o singură scrisoare! Constantin a trecut pe la următoarele echipe: Progresul I.C.A.S. București, Locomotiva Iași și sportului se acordă în funcție de performanțele sportive realizate și de activitatea pedagogică și obștească depusă pe tărîm sportiv.

M. LUPU — Birlad: 1) Numai stadionul Republicii are instalație necesară pentru meciuri în nocturnă. 2) După informațiile pe care le posedăm Ștefan Dobay activează ca antrenor într-un oraș din Transilvania (mi se pare Toplița) 3) La fotbal avem 36 de maeștri ai sportului și un maestru emerit.

V. VIDRAȘCU — Oradea: Costică Toma, portarul echipei C.C.A. este maior. A jucat înainte la o echipă din campionatul districtual București. În meciul cu Turcia el a fost căpitanul echipei.

M. ZAMFIRESCU — Filipeștii de Tîrg: 1) Jucătorul de care vă interesați este accidentat, iată explicația absenței lui. 2) Nu cunoaștem unde vor juca. 3) În legătură cu concursul nostru sportiv veți răspunsul în pagină.

C.B. Regretăm foarte mult, dar nu avem posibilitatea să ne folosim de materialul dv. tocmai pentru motivele pe care le presupuneți. Am predat scrisoarea dv. Editurii Tineretului care are o secție de literatură sportivă.

Magazin

revistă săptămînală editată de ziarul

„ROMINIA LIBERA"

Redacția și administrația piața Scînteii tel. 17.60.10

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzori din întreprinderi și instituții

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI, tel. 17 60.10. interior 1400

Concursul nostru sportiv

Odată cu disputarea ultimei etape a campionatului categoriei B de fotbal, cînd s-a precizat și cea de a doua echipă care a cucerit primul loc în seria I-a și și-a asigurat promovarea în categoria A., se cunosc și răspunsurile exacte la concursul sportiv organizat de revista „MAGAZIN" și anume:

1) Ce echipă va ocupa primul loc în campionatul categoriei A. de fotbal? = **PETROLUL PLOEȘTI.**

2) Care vor fi cele două echipe care vor promova din categoria B în categoria A? = **MINERUL LUPENI** și **T.A.R.O.M.** (Rapid II) **BUCUREȘTI.**

3) Care vor fi cele două echipe care vor retrogada din categoria A. în B? = **ȘTIINȚA TIMIȘOARA** și **ȘTIINȚA CLUJ.**

La distribuirea premiilor pe care le-am anunțat la timp, participă cititorii care au răspuns exact la toate cele trei întrebări (adică au indicat numele celor cinci echipe de mai sus). În cazul în care nu se vor găsi răspunsuri cu numele celor cinci echipe se vor lua în considerare cele cu patru. Dacă vor fi mai mulți cititori, care au dat cinci sau respectiv patru răspunsuri exacte, se va proceda prin tragere la sorți.

Comisia de triere și-a început activitatea, avînd de verificat peste 6000 de buletine. În numărul nostru viitor vom publica rezultatul acestei trieri, precum și locul și data distribuirii premiilor.

Varietăți • Varietăți • Varietăți

O pilulă de fotbal argentinian

Cîtim adesea (și de aceea ni se pare un reîn cunoscut) despre „temperamentul" vulcanic al fotbaliștilor argentinieni.

Jocurile întrerupte din cauza vreunui incident la care participarea poliției nu rezolvă de cele mai multe ori raporturi de forțe, victimele — desigur nevinovate — ale unei pasiuni neînțelese care explodează în arena sportivă, accidentele triste ce întrerup o carieră sortită altfel succesului, sînt adeseori subiectele unor articole care stîrnesc mirarea cititorului nostru.

Duminica trecută, la Constanța, am avut prilejul să înghit o pilulă de fotbal argentinian, oferită de un mare jucător, de un artist al balonului rotund, ce jucătorul argentinian importat de clubul italian care apără culorile și emblema orașului Alessandria. Tacchi, căci despre el este vorba, după ce ne-a încîntat cu dantelăriile sale, cu șuturile bombă, cu driblingul său amețitor și cu puterea de pătrundere, ne-a făcut să regretăm aplauzele pe care i le dăruisem. Ce a făcut Tacchi? În urma unui fault comis de Hașoti, pe care rapida extremă stîngă a Alessandriei îl driblase scurt, Tacchi s-a repezit la jucătorul romîn și l-a lovit cu piciorul, fără ca adversarul său să fi avut mingea și cu toate că arbitrul acordase deja lovitură liberă în favoarea echipei Alessandria.

Pînă aci nimic deosebit. Numai că pe Tacchi această răzbunare imediată nu l-a calmat. Și atunci el a lovit în continuare, tot cu piciorul său... de aur (stîngul) pe toți care se apropiau de el: adversari ori parteneri deopotrivă. În fața protestelor vehemente ale publicului Tacchi împărțea generos șuturi în picioarele celor din jurul său. Căpitanul Alessandriei, Aldo Nordi, a încercat și el să-și readucă coechipierul la ordine, dar Tacchi l-a tras o pereche de palme! Ce a primit în schimbul lor? O lovitură de cap în gură, astfel că peste cîteva clipe doi oameni păreau să seu terenul: Tacchi, eliminat de arbitru și Nordi, pentru a fi îngrijit de medic.

De pe banca pe care se aflau, Valentini, impresarul care organizase turneul Alessandriei în Romînia și antrenorul echipei, priveau neputincioși și jenați circul deslănțuit de Tacchi. După meci, în autobuzul care-i ducea pe italieni spre hotel, nimeni nu discuta despre cele petrecute pe teren. Să le fi considerat drept normale, ori poate perioada de vînzări-cumpărări inaugurată odată cu terminarea campionatului italian să fi fost cauza acestei tăceri?

Em. V.

Soarta unui ciclist profesionist

În 1956 Turul ciclist al Franței se încheia cu senzaționala victorie a lui Roger Walkowiak, un alergător de categoria II-a. Pentru prima oară în istoria marii probe rutiere, alături de Speicher, Pellissier, Bartali, Coppi, Bobet se înscria numele unui necunoscut. Întîmplarea lucase un renghi neașteptat patronilor de firme comerciale a căror reclamă fusese compromisă de înfrîngerea vedetelor. Cîștigînd turul Franței, Walkowiak a fost angajat imediat de o mare fabrică de biciclete, i s-au propus contracte, fotografia sa apărea în prima pagină a ziarelor. Dar gloria sa a fost de scurtă durată. Selecționat în echipa Franței în 1957, Walko se accidentează într-o etapă din Pirinei și este forțat să abandoneze. Cîteva luni el nu mai poate alerga, ceea ce e foarte grav pentru un ciclist profesionist. Antrenorul Marcel Bidot îl scoate din lotul național, casa Mercier nu-i mai plătește salariul, nu i se mai propun contracte. Walkowiak e dat uitării. În 1958 la startul din nou în tur, de data aceasta într-o echipă regională. Îmbolnăvindu-se, termină greu pe locul 95. Walkowiak nu mai primește nici un angajament. Anul acesta fostul cîștigător al Turului Franței, a sperat că va fi ales în echipa Paris Nord-est. Dar Turul Franței a plecat fără el. Walkowiak e un alergător uzat, — spun negustorii ciclismului profesionist. Nimeni nu mai are nevoie de Roger Walkowiak cel care sosea victorios cu trei ani în urmă la „Parc des Princes"...

Fotbaliștii nu trebuie să joace șah!

Conducătorii unui club sportiv din Irlanda au avut următoarea idee, care li s-a părut binevenită: ei au propus fotbaliștilor asociației ca în timpul liber să

joace cît mai mult șah. În acest fel, se gîndeau ei, fotbaliștii se vor odihni într-un mod plăcut și instructiv și în același timp se vor obișnui cu realizarea planurilor strategice. Într-adevăr, băieții au prins gustul șahului și își petreceau multe ore la tabla de joc. Totuși după cîtva timp, conducerea a retras dispozițiile anterioare. De ce oare? „Pentru că, — a arătat antrenorul, — de cînd fotbaliștii joacă șah, au început să se gîndească prea mult, ratînd numeroase faze și ocazii care cereau o hotărîre imediată."

O declarație a președintelui C. I. O.

Președintele Comitetului Olimpic Internațional, Avery Brundage, s-a înapoiat de curînd în Statele Unite dintr-o vizită făcută în mai multe țări europene printre care și Uniunea Sovietică. După cum arată ziarul „Sovietski Sport", într-o declarație făcută reprezentanților presei din New York, Brundage a subliniat că a fost impresionat în mod deosebit de organizarea gimnasticii în producție în Uniunea Sovietică.

„În fiecare zi, în jurul orei 11 — a declarat Brundage — muncitorii și funcționarii ruși deschid aparatele de radio și fac gimnastică fără să o trateze drept o glumă. Acolo (în Uniunea Sovietică — N.R.) această problemă este privită într-un mod foarte serios".

Exprimîndu-și părerea de rău în ce privește greutățile pe care le întîmpină introducerea gimnasticii în producție în S.U.A. Brundage a subliniat că americanii „trebuie să întreprindă ceva în această problemă".

„Noi, americanii — a spus Brundage — sîntem foarte slabi și gimnastica în producție ne-ar ajuta să ne întărim mușchii".

Cînd rezultatele sînt trucate...

Dacă în Statele Unite cele mai multe pariuri se fac în jurul ringurilor de box, în Marea Britanie la cursele de cîini iar în Franța și Italia la meciurile de fotbal, în îndepărtata Japonie acest record este deținut de cursele cicliste pe velodrom. Dar odată cu sistemul pariurilor organizatorii japonezi ai diferitelor reuniuni cicliste au importat din S.U.A. și obiceiul trucării rezultatelor. Cu puțină vreme în urmă spectatorii, care au asistat la un concurs de ciclism pe velodromul din orașul Chiba, s-au sezisat de „aranjarea" rezultatelor reuniunii. Pentru a-și manifesta dezaprobarea spectatorii au invadat pista velodromului luînd la bătaie pe cicliști și pe organizatorii reuniunii. Curînd velodromul din Chiba a căpătat aspectul unui adevărat cîmp de luptă, în cursul încăierării fiind distruse peste 100 de biciclete și sparte geamurile la cîteva clădiri apropiate. A fost necesară și intervenția poliției dar „spiritele" nu s-au liniștit decît atunci cînd organizatorii au anunțat că se obligă să plătească tuturor spectatorilor costul transportului cu taxiul pînă la locuințele lor. De unde se vede că uneori chiar și trișorii sînt în pierdere...

Fotbaliști cu botnițe...

Liga de fotbal (este vorba de fotbalul american asemănător rugbiului) din S.U.A. a publicat un comunicat prin care se avertizează echipele de fotbal americane că „mușcăturile de om sînt la fel de periculoase ca și cele de animal și necesită intervenția medicului".

Publicînd această știre, ziarul italian „Gazzetta dello Sport" din Milano face următoarea remarcă: „Fotbalul american e pe cale să pășească într-o nouă epocă de dezvoltare. În afară de căști... jucătorii vor trebui să poarte și botnițe"...

„Viața unor înotători"

După „Jucătoarea de baschet nr. 5", studioul de filme din Pekin a început să lucreze la un al doilea film inspirat din lumea sportului, al cărui titlu este „Viața unor înotători". Filmul prezintă portretul unui înotător, fiu al unui pescar, care ajunge să doboare recordul mondial la stilul bras. El înfățișează contrastul dintre viața pe care o duce tînărul înotător în China Populară și aceea a tatălui său, de asemenea un înotător renumit, în timpul regimului gomindanist.

Cum era și de așteptat la realizarea acestui film studioul din Pekin a atras un mănunchi de actori care în același timp sînt și buni cunoscători ai înotului. Astfel, rolul înotătorului bătrîn este interpretat de Su Și, cunoscut drept un expert în arta înotului, iar în rolul feminin, apare Su Mei, campioană de înot a provinciei Iunan.

INSTANTANEE SPORTIVE

— Stimați spectatori, spre a imprima partidei o alură cît mai dinamică, ea se va disputa într-un vagon de tramvai...

Desen de A. PAVEN

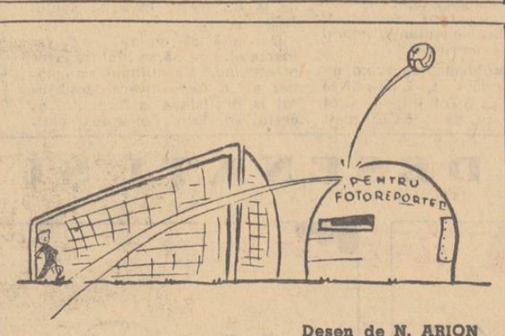

Desen de N. ARION

— De ce ți e rău portarului?
— A înghițit 5 goluri!...

Desen de Gh. CHIRIAC

ÎNSEMNĂRI

Unde ne sînt recordmanii?

Anul preolimpic 1959 a creiat o vie emulație în atletismul mondial. Performanțele atleților sovietici în primul rînd, apoi ale atleților polonezi, cehi, unguri, bulgari, și ai altor țări depășesc așteptările și planurile de pregătire preolimpică.

Din păcate, atleții noștri — cu singura excepție a recordmanei mondiale Iolanda Balaș — nu țin ritmul colegilor din țările socialiste. Pînă în prezent — și ne aflăm în plină vară — o singură normă olimpică depășită (Iolanda Balaș, la săritura în înălțime) și un singur record republican (acesta încă sub norma olimpică: Sorin Ioan, la triplu salt). Să recunoaștem că e mult prea puțin și să vedem de unde această rămînere în urmă, care poate și trebuie să fie copios recuperată.

După părerea noastră lipsa concursurilor interne de amploare a privat pe atleții noștri fruntași de o ambianță stimulativă, propice realizării unor performanțe bune.

Concursurile interne cu participarea TUTUROR atleților noștri fruntași, pot crea condiții emulative și pentru afirmarea elementelor tinere din ce în ce mai numeroase pe piste, care alături de fruntași (și cu sprijinul acestora) pot realiza salturile de valoare care sînt așteptate de la ele.

În sfîrșit, o pregătire judicioasă și un progres tehnic constant se realizează mai sigur în cadrul și în condițiile de climă, de alimentație și de viață de acasă, decît în acelea ale unor prea dese deplasări peste hotare. O asemenea aclimatizare cu condițiile concursului în afara mediului propriu este recomandată abia pentru partea finală a pregătirilor, cînd atleții noștri vor fi depășit normele olimpice și vor fi gata să participe la marile întreceri din 1960, de la Roma.

Evenimentul cel mai important și mai apropiat la care vor fi chemați să participe atleții noștri — jocurile balcanice de atletism — se va desfășura în septembrie anul acesta, la București. Iată un argument în plus ca atleții noștri să se pregătească în mediul ambiant cel mai potrivit: stadioanele „Republicii" și „23 August".

Pînă în septembrie deci, concursuri interne de amploare, cu participarea întregului lot de atleți fruntași și a tinerelor speranțe ale atletismului nostru.

Formula categoriei A la fotbal și confruntările internaționale

Formula 12 ECHIPE IN CAMPIONATUL CATEGORIEI A cu desfășurarea regulată a competiției (fără întreruperile din anii trecuți) se dovedește deosebit de utilă pentru progresul tehnic al fotbalului nostru. Terminarea în luna iunie a activității oficiale a dat federației și cluburilor noastre posibilitatea de a organiza un mare număr de întîlniri internaționale, care contribuie în mod indiscutabil la maturizarea echipelor și a jucătorilor. Iată, zilele acestea au evoluat și evoluează pe stadioanele din București și din alte orașe ale țării, Selecționata Republicii Populare Chineze, echipa italiană, din prima liga profesionistă Alessandria, vice-campioana Turciei Vefa, valoroasa echipă poloneză Gwardia și echipa cehoslovacă din prima categorie Spartak Trnava. (Aceasta din urmă își va începe turneul în compania echipei bucureștene „Metalul Titanii" din categoria B. în ziua de 7 iulie)

Prelungirea sezonului, prilejuită de această confruntare a fotbalului nostru cu fotbalul din alte țări, posibilă doar în condițiile unui program intern judicios și ferm, constituie una din căile pentru ridicarea valorică a fotbaliștilor noștri, — cale care, din păcate, nu a fost suficient bătută în ultimii ani.

Șt. R.

Adaptare după JACK LONDON

GOANA DUPĂ AUR

Ilustrații de BECA RIND

Kit Belliou—Smoke are o idee năstrușnică: să cumpere un lot de teren stîncos și sterp, să-l parceleze și apoi să-l pună în vînzare. Îl inițiază pe prietenul și tovarășul său Shorty asupra acestei afaceri. Acesta, cîtuși de puțin entuziasmat la început, cere să participe la afacere cînd constată vîlva stîrnită printre căutătorii de aur, de ciudata tranzacție a lui Smoke.

— S-a răspîndit un zvon prin oraș. Un simplu zvon, răspunse în sfîrșit Bill.

— Nu vrei să mi-l spui și mie?

Shorty nu primi nici un răspuns. Mai schimbară cîteva cuvinte, apoi Smoke și Shorty își văzură mai departe de drum. Cei cinci bărbați care veniseră din partea opusă, porniră acum după ei; după alte cîteva sute de metri grupul urmăritorilor se mărise. Erau acum vreo 60.

După jumătate de oră, sania și grupul urmăritorilor urcaseră colina. Cîinii fură deshămați chiar la ușa cabanei, iar Smoke și Shorty duseră în cabană păturile, proviziile și uneltele. După alte cinci minute lumina din cabană se stinse. Mai trecu o oră și cei doi ieșiră din cabană pe întuneric și începură să înhame din nou cîinii la sanie. Dar iată că se apropie de ei Bill.

— Noroc, Smoke.

— Noroc Bill. Văd că nu putem să scăpăm de tine. Dar unde sînt ceilalți?

— S-au dus să bea o dușcă. M-au lăsat pe mine să fiu cu ochii pe voi. Și fiți siguri că-mi voi îndeplini cu grijă sarcina. De altfel, dragă Smoke, greșești cumplit dacă-ți închipui că vei scăpa de supravegherea noastră. În fond — încercă el cu un ton mult mai dulce — sîntem cu toții prietenii tăi. Spune-ne și nouă secretul.

— Dragul meu, îi răspunse Smoke, sînt împrejurări cînd poți face confidențe prietenilor. Sînt însă altele cînd acest lucru e imposibil. Du-te mai bine și te culcă...

— Te înșeli, Smoke. Știnem mai tenaci decît păduchii de oaie, fu răspunsul lui Bill.

— Vă privește! încheie Smoke discuția. Apoi își îndemnă cîinii și porniră. Bill fluieră puternic și porni în urma lor.

Smoke îi ieși în față și-l apucă de mîneci.

— De ce nu-ți vezi de treabă, Bill? Nu vezi că ne inoportunezi? Apoi îl trînti în zăpadă și se aruncă peste el. În timpul acesta Shorty

dădu drumul cîinilor și se îndreptă în viteză spre sud. Cei doi se rostogoliră cîteva minute prin zăpadă, șuierînd din greu. Cînd sania dispăru printre coline, Smoke i se adresă din nou lui Bill:

— Ei, ai văzut? L-ai scăpat din ochi. Și acum, la revedere. Și încercă să se desclești. Dar n-apucă să se ridice că apăru întreg grupul, care urcase grăbit dealul. Smoke porni cu pas domol peste gheața fluviului. Era aproape opt dimineața și el intră la Slavovici. Luă o gustare, apoi se îndreptă spre cabană, urmărit de privirile intrigate ale minerilor.

Timp de două zile Smoke veni în fiecare zi la Slavovici, la bar și la teatru, aflîndu-se clipă de clipă sub o riguroasă supraveghere. Shorty dispăruse cu cîinii și cu sania. Nici un călător care venea din Bonanza, din Eldorado sau din Klondike nu putea să dea vreo lămurire. Shorty parcă intrase sub pămînt. În cea de a treia noapte, Smoke se furișă afară din cabană, dar fu imediat înconjurat de o gardă numeroasă. Nu mai erau 60, erau acum cel puțin 300 de persoane.

Urmat de această escortă, Smoke porni către bar, care se umplu de oameni. Rămase acolo pînă la 6 dimineața, apoi, cu o mutră pe care se amestecau furia și tristețea, și fără să salute pe nimeni, se ridică și părăsi localul, urmat îndeaproape de cei 300. La ora șapte Smoke urca, în fruntea coloanei de urmăritori, pania spre cabana lui Dwight Sanderson, pe fereastra căreia se vedea licărul unei lămpi.

Smoke ciocăni în ușă, care fu deschisă și în pragul ei apăru Shorty.

— Intră Smoke ți-am pregătit dejunul. Toți oamenii aceștia sînt musafirii tăi?

— Nicidecum. Apoi, întorcîndu-se către mulțime: Noapte bună, băieți. Cred că plimbarea aceasta matinală v-a priit...

— O clipă, Smoke, îl reținu Bill. Vrei să-mi spui de ce i-ai plătit 25.000 de dolari bătrînului Sanderson pentru lotul ăsta părăsit?

— Mă plictisești, Bill. Mi-am cumpărat locul acesta ca să-mi fac o cabană de vară și tu, împreună cu o întreagă bandă, mă supui unui

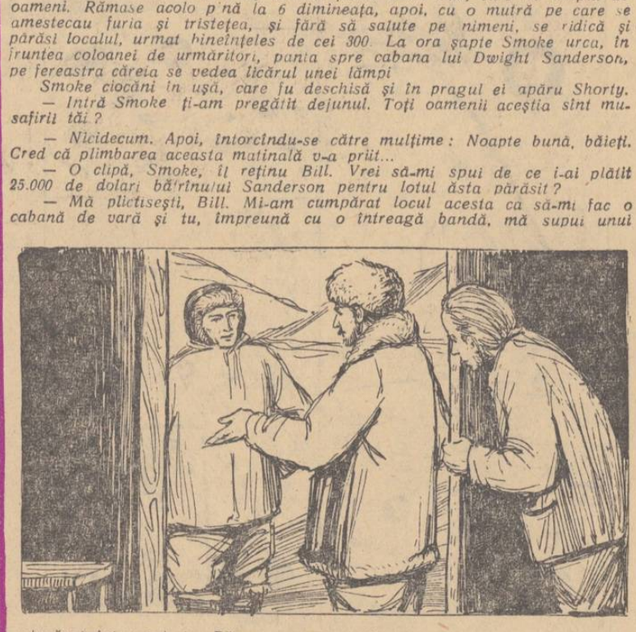

adevărat interogatoriu. Zău, nu e corect. La ce mai e bună o cabană de vară, dacă nu te poți bucura de singurătate și de liniște?

— Încă nu mi-ai răspuns la întrebare, Smoke! reveni îndîrjit Bill.

— Și nici n-am de gînd să-ți răspund. Hai să dejunăm, Shorty, se răcește cafeaua.

Cei doi amici intrară în cabană, în timp ce în grupul de afară întrebările și discuțiile nu mai conteneau.

— Să știți că Smoke a descoperit pe aici pe undeva un filon bogat. Altfel de ce ar fi plătit 25 000 de dolari lui Sanderson? se înverșună Bill.

— Cred că ai dreptate, observă Wild Water. Dar acum propun să mergem și noi să dejunăm.

La ora opt și jumătate, cînd se lumină bine de zi, Shorty deschise ușa cu precauție și aruncă o privire afară.

— De necrezut! exclamă el. Și-au luat tălpășița.

— Nu te impacienta, îl potoli Smoke. Curînd vor reveni. Și împreună cu ei jumătate din Dawson...

(Va urma)

Tiparul Combinatului Poligrafic Casa Scînteii — București.

43

BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

Proletari din toate țările, uniți-vă!

magazin

ANUL III ★ Nr. 92
Sîmbătă 11 iulie 1959
8 pagini — 1.50 LEI

Pentru merite deosebite în munca științifică și în activitatea obștească, cu prilejul împlinirii a 65 de ani de la naștere, tovarășa acad. Raluca Ripan a fost distinsă recent cu ordinul „Steaua Republicii Populare Romîne", clasa II. În clișeu tov. acad. Raluca Ripan în biroul său de lucru.

Fotografia : Mihai POPESCU

Carotajul radioactiv

În fața impunătoarei hale a garajului întreprinderii de carotaj și perforare din Ploești era în dimineața aceia mai multă animație ca de obicei.

Autoduba purtînd numărul 50.664 era gata de plecare. Pe această autodubă se află instalată stația nr. 1 de carotaj radioactiv.

Erau de față, printre alții, Nicolae Ionescu, inginerul șef al întreprinderii, Stelian Stoicescu, șeful echipei de lucru de pe stația de carotaj radioactiv nr. 1 și șoferul operator Alexandru Oprea.

— *Vom executa astăzi, tovarășe Stoicescu, un carotaj radioactiv la sonda 317 Moreni. Aceasta va fi a 900-a operație de carotaj radioactiv care se execută în schelele din țara noastră. Sînt sigur că pînă la 23 August ne vom îndeplini angajamentul luat și vom efectua și cea de-a 1.000-a operație,* încheie inginerul șef al întreprinderii, înmînînd șefului de echipă, fișa de lucru.

La cîteva ore după ce a ieșit pe poarta întreprinderii, instalația de carotaj radioactiv se afla în plină activitate la sonda 317 din schela Moreni.

Inginerul Nicolae Ionescu s-a oferit bucuros să ne vorbească despre „tainele" carotajului radioactiv.

— *Vedeți tubul acela care este introdus în gaura de sondă cu ajutorul cablului ce se desfășoară de pe granicul celei de-a doua mașini a instalației de carotaj radioactiv? Acest tub are înăuntru aparatura de fund pe care noi o numim „electrodă".*

— În ce constă această electrodă?

— *Ceea ce se poate vedea la suprafață este tubul de protecție al electrodei, tub protector în condițiile de lucru la adîncimi mari, respectiv la temperatură, umiditate, presiune etc. Informativ vă pot spune că tubul protector rezistă la o presiune de 700 de atmosfere. În interiorul tubului se află aparatura electronică: contori Gayger-Müller, amplificatori electronici, generatori electronici de înaltă tensiune. În partea de jos a tubului se află o sursă de neutroni. Sursa de neutroni (microparticule fără sarcină electronică) pe care o folosim noi este de tipul poloniu-beriliu, cu o putere radioactivă de 5 Curie.*

— Care este modul de funcționare al electrodei?

— *În partea de sus a electrodei se disting două compartimente. În contо-*

I. ILIEȘ

● (Continuare în pag. 2-a)

În cinstea celei de a 15-a aniversări a eliberării patriei

CONCURS DE FOTOGRAFII ORGANIZAT DE ZIARUL „ROMÎNIA LIBERĂ" ȘI REVISTA „MAGAZIN"

Ziarul „Romînia liberă" și revista „Magazin" organizează în cinstea celei de a 15-a aniversări a eliberării patriei noastre, un concurs de fotografii.

Fotografiile urmează să prezinte multiplele și variatele realizări înfăptuite în acești ani în patria noastră.

Regulamentul concursului prevede următoarele puncte:

— Concursul este deschis tuturor fotografilor amatori.

— Fiecare participant poate trimite un număr nelimitat de fotografii.

— Mărimea fotografiilor trebuie să fie de cel puțin 9x12 cm.

— Fotografiile nepublicate nu se înapoiază.

— La concurs nu se primesc fotografii care au mai apărut în ziare, reviste etc.

— Cele mai bune fotografii vor primi următoarele premii:

Premiul I: 750 lei.
Premiul II: două premii a 500 lei.
Premiul III: două premii a 300 lei.
Cinci mențiuni a 100 lei.

— Fotografiile publicate în ziar vor primi onorariul cuvenit conform tarifelor în vigoare.

● (Continuare în pag. 2-a)

Specialiștii care au contribuit la realizarea electrodei cu diametru redus.

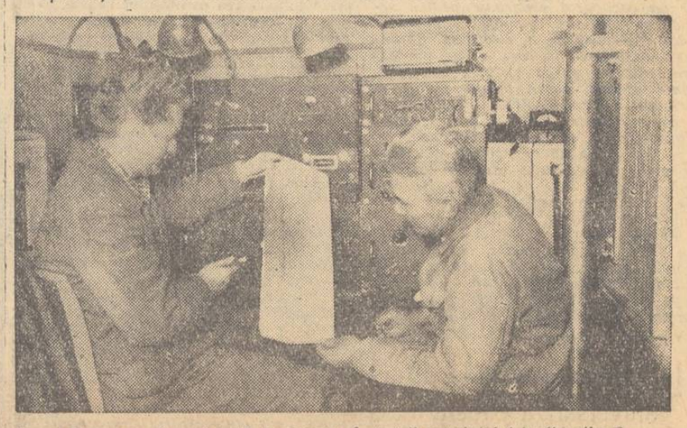

Diagrama înregistrată în urma efectuării carotajului radioactiv este studiată cu atenție.

Fotografii : I. VERMONT

DIN NOU GENEVA
la ordinea zilei

Într-una din zilele lunii trecute cînd Conferința miniștrilor de Externe se desfășura mai mult sub formă de convorbiri neoficiale iar în cercurile politice din Occident răsunau tot mai des glasuri cerînd întreruperea, măcar temporară a tratativelor, și-a făcut apariția la Geneva proprietarul unui mare restaurant de la Paris. El a venit special în orașul elvețian spre a achiziționa... masa rotundă în jurul căreia miniștrii de Externe își țineau ședințele plenare. Omul oferea nu mai puțin de 50.000.000 franci francezi pentru această masă, socotind că își va putea ușor fructifica investiția pe spinarea snobilor săi clienți.

Timp de cîteva zile o serie de ziare locale au acordat mai multă atenție ingeniosului restaurator parizian decît tratativelor miniștrilor de Externe. Cîntărind șansele parizianului, s-au adîncit cu cea mai serioasă mină în discuții „juridice" pentru a decide cui îi revine de fapt dreptul de a vinde masa — secției pentru Europa a O.N.U. al cărei sediu e Palatul Națiunilor din Geneva, ori chiar celor patru puteri.

...Masa n-a fost însă de vînzare. Speranța restauratorului parizian de a vedea masa rotundă instalată într-unul din saloanele localului său s-a dovedit la fel de deșartă ca și dorința celor ce s-au căznit timp de șase săptămîni la rînd să torpileze conferința miniștrilor de Externe... Acum masa stă gata să primească din nou în jurul ei delegațiile participante la tratative. „Pauza" impusă de puterile occidentale conferinței se încheie luni.

În Palatul Electoral unde se află instalată Casa Presei, activitatea a reînceput. O mare parte dintre corespondenții ziarelor și agențiilor de presă și-au și reluat locurile din sala imensă cu zeci de mașini de scris. Și fiindcă în momentul de față e încă liniște pe „frontul conferinței" ca și în culisele ei, cuprinsul corespondențelor datate de la Geneva se mărginește la recapitularea evenimentelor trecute și la scrutarea viitorului, în lumina celor ce s-au întîmplat în cele trei săptămîni de „pauză"...

Din păcate, bilanțul primei etape a conferinței nu e prea bogat; cele șase săptămîni de tratative n-au dus încă la rezultatele așteptate de popoare. Totuși schimbul de păreri care a avut loc a adus un anumit folos: s-au clarificat mai bine pozițiile participanților la conferință, s-au precizat divergențele existente, s-au făcut încercări de a apropia pozițiile părților în diferite probleme. Toate acestea nu pot desigur decît să ușureze continuarea lucrărilor conferinței și să deschidă perspective favorabile celei de a doua etape.

Asemenea perspective nu sînt însă pe placul unor anumite cercuri politice din Occident, în special celor de la Bonn de unde s-au făcut, în „pauza" dintre etapele tratativelor, cele mai sumbre aprecieri și pesimiste pronosticuri asupra viitoarelor șanse ale conferinței. Teoretizînd că „timpul e cel mai bun ajutor" — cancelarul Adenauer de la care a pornit de altfel inițiativa întreruperii conferinței — a invocat exemplul tratativelor pentru armistițiul din Coreea care au durat mai bine de un an și cele privitoare la reglementarea problemei Austriei care au durat și mai mult. Și demonstrînd ce fel de „ajutor" anume așteaptă de la tărăgănarea tratativelor, a pus la cale provocarea de la 1 iulie din Berlinul occidental, organizînd acolo alegerile prezidențiale pentru a întețí „războiul rece". De altfel, hotărîrea lui de a-și menține funcția de cancelar a demonstrat, așa cum recent scria Jean Maquet în „Paris Match", că Adenauer „încă nu și-a golit sacul cu răutăți". În intervalul dintre cele două etape ale conferinței a folosit din acestea pentru a-și întepa „aliații" britanici.

Faptul că poziția pe care se situează Anglia în problema tratativelor de la Geneva diferă într-o oarecare măsură de poziția celorlalte puteri occidentale, mai ales sub aspectul insistenței cu care Londra cere ca o conferință la nivel înalt să urmeze cu necesitate tratativelor miniștrilor de Externe, l-a încrîncenat rău pe cancelar. Și sperînd că va putea chema la ordine pe „indisciplinatul" aliat londonez, Adenauer a propus convo-

A. STANCIU

● (Continuare în pag. 3-a)

ELEVI ROMÎNI LA ȘCOALA DE BALET DIN LENINGRAD

Sînt în total șapte: cinci fete și doi băieți, studenți în ultimul an ai celebrei școli de coregrafie „Prof. A. Vaganova" din Leningrad, una dintre cele mai cunoscute pepiniere de balerini din lume.

Erau copii cînd au făcut primul drum, lungul drum de pe malul Dîmboviței, pînă pe cel al Nevei. Acum sînt cu toții adolescenți; mai au doar un an și vor da piept cu viața. Sînt însă pregătiți pentru aceasta; așa cum pregătite au fost la școala din Leningrad și cadrele de frunte ale baletului nostru cum sînt Gelu Barbu, Cora Benador, Gabriela Ioniță.

Sergiu Ștefanschi este una dintre tinerele speranțe ale baletului nostru. Fiul unui funcționar din București, s-a simțit atras de arta dansului încă din primii ani ai copilăriei. La școala de coregrafie din Capitală s-a evidențiat repede ca un element dintre cele mai talentate. S-a întîmplat ca atunci cînd la școala de coregrafie se dădeau examene de admitere în cl. VIII-a, să sosească în București maestrul de balet sovietic Gabrovici. A participat la examene și a fost plăcut surprins de aptitudinile tînărului Ștefanschi.

— Sergiu trebuie să-și perfecționeze măiestria, a fost el de părere. Ar fi bine dacă ar putea pleca pentru aceasta la Leningrad.

Chiar în acel an, prin grija Ministerului Învățămîntului și Culturii, Sergiu Ștefanschi a plecat spre malurile Nevei, în orașul creat de Petru cel Mare. Și nu a infirmat speranțele celor ce l-au trimis, fiind unul dintre elevii remarcabili ai școlii. De altfel, întreaga grupă românească de la Leningrad se bucură de bune aprecieri din partea profesorilor.

Dintre elevii romîni, biografia cea mai interesantă, cea mai semnificativă, o are însă Vintilă Grigore. Fiu de țăran sărac din comuna Cudalbi, regiunea Galați, a rămas orfan din primii ani ai vieții. Tatăl i-a pierit pe front, mama a fost doborîtă de lipsuri și înaniție în groaznica secetă care a succedat războiului. Vintilă a fost crescut în orfelinate; întîi la Tecuci, apoi la Cluj. În orașul clujean a fost remarcat de un profesor al școlii de coregrafie. Începînd să frecventeze

Paul MARIAN

● (Continuare în pag. 2-a)

Tînărul elev balerin Sergiu Ștefanschi

TURISM ȘI AGRICULTURĂ ÎN VECINĂTATEA MĂRII

La Mamaia ochiul turistului este pe rînd ispitit să pornească cercetător peste nesfîrșita întindere azurie a Mării, prilej perpetuu de reverie încîntătoare ori să odihnească pe unda Siut-Ghiolului, oglindă minusculă a uriașului marin ce-i stă în față. În acest cadru, unic în lume în felul lui, în care o fîșie îngustă de pămînt se așterne între apa sărată a Mării și cea dulce a unui lac, cu o plaje al cărei nisip pare cernut de o sită fină, cu urzeală de mătase, sărutat de soare din clipa răsăritului și pînă în cea a asfințitului, călătorul străin întîlnește acum nu numai o natură generoasă, ci și confortul dorit. Locurile par binecuvîntate pentru odihna ideală.

Iată de ce, încă înaintea primelor zile de iunie, hotelurile Oficiului Național de Turism „Carpați" din Mamaia au primit oaspeți. Veniți din munții Cehoslovaciei, ori din orașele industriale ale Germaniei de răsărit, turiștii admiră decorul marin, înfățișarea modernă a stațiunii, pitorescul și inedițul peisajului. Ei nu ignorează însă omul acestor locuri. Bine informați, oaspeții străini vorbesc despre colectivizarea Dobrogei, locurile sale istorice, particularitățile geografice ale regiunii, Deltă...

Și cu toate că soarele litoralului rominesc tentează irezistibil, adeseori turiștii îl trădează preferînd o excursie, un „tur al litoralului", sau o vizită la o unitate socialistă din sectorul agricol. M-am alăturat unui astfel de grup a cărui țintă era gospodăria colectivă „Olga Bancic" din Palazul Mare.

În urma autocarului rămîn regretele celor care, nemulțumiți locuri, se mulțumesc să fluture baticurile viu colorate. Abia ieșiți din Constanța, ajungem la Palazul Mare unde, mai vrednici cu cîteva minute, sosiseră alți turiști germani din Eforie.

De aci descopăr o altă față a Mamaii, văzută de pe malul Siut-Ghiolului, în bătaia pieziș a razelor amurgului, sub un unghi care i-a tentat fără excepție pe toți cei cu aparate de fotografiat și filmat.

Președintele colectivei, Gheorghe Bileca, întîmpină pe turiști cu bună dispoziție și intră degajat în subiect, molipsindu-i pe toți cu voia lui bună.

— Tovarășele o să mă iertе că le arăt un obraz nebărbierit, dar cred că așteaptă de la un președinte de gospodărie să vadă mai curînd ceva realizări în muncă, decît o față rasă de curînd...

Pe iarba proaspătă din curtea sediului, turiștii s-au întins la soare ori la umbra copacilor și ascultă. Fețele aprinse de soare, contrastînd cu părul blond al oaspeților, rochiile în-

Em. VALERIU

● (Continuare în pag. 2-a)

Turiști străini în vizită la gospodăria agricolă colectivă „Olga Bancic" din Palazul Mare.

Citiți în pagina a 8-a

Rezultatul trierii buletinelor depuse de participanții la CONCURSUL SPORTIV organizat de „MAGAZIN"

În numărul nostru viitor vom începe publicarea povestirii științifico-fantastice

CĂLĂTORIE ÎN ȚARA SURPRIZELOR

PE URMELE UNEI CIVILIZAȚII DISPĂRUTE ACUM CITEVA MILIARDE DE ANI.

de Paul MARIAN și Simion SĂVEANU

Carotajul radioactiv

(Urmare din pag. I-a)

Vă Gayger-Müller din primul compartiment au loc descărcări radioactive, datorită impulsurilor primite (bineînțeles în timpul lucrului în gaura de sondă) de la stratele străbătute.

— Nu ne-ați spus de ce sînt provocate aceste impulsuri radioactive.

— *De radioactivitatea natural-artificială caracteristică stratelor străbătute. Nisipurile, de exemplu, conțin mai puține nuclee (substanțe) radioactive pe cită vreme marnele sînt mult mai puternic radioactive.*

— Și în cel de-al doilea compartiment al părții superioare a electrodei ce fenomene se petrec?

— *În cel de-al doilea compartiment, contorii Gayger-Müller înregistrează efectul (impulsurile primite) în urma „bombardamentului" făcut asupra stratelor, de sursa de neutroni aflată în partea de jos a electrodei. Stratele „bombardate" reflectă ca un ecran radiațiile gama produse și care sînt prinse în dispozitivul de control din electrodă.*

Deci în electrodă sînt înregistrate atît impulsurile radioactive naturale, cît și cele provocate. Așa, după cum am mai arătat, aceste impulsuri sînt diferite ca intensitate în funcție de natura litologică a stratelor străbătute.

— Tot cea ce ne-ați spus se petrece de obicei la adîncimi de mii de metri. Cum pot fi cunoscute aceste impulsuri la suprafață?

— *Printr-un sistem de amplificare, impulsurile (radiațiile) gama sînt transmise la suprafață. În acest scop se folosește tot cablul cu care s-a lansat electroda, cablu care are un conductor interior izolat. Spre a vă putea lămuri mai bine asupra modului cum sînt primite și prelucrate impulsurile primite să mergem în autodubа unde este montată aparatura de înregistrare.*

Am urmat îndemnul inginerului șef. În interiorul autodubei, un adevărat laborator.

Inginerul Stelian Stoicescu tocmai studia împreună cu operatorul Alexandru Oprea, diagrama înregistrată.

— *Vedeți*, ne lămurește inginerul Stoicescu, *această diagramă reprezintă în esență compoziția litologică a stratelor. Aparatele care ne-au ajutat s-o obținem sînt: un numărător mecanic de particule (impulsuri sau radiații); un sistem de selectare pentru eliminarea impulsurilor parazitare și un osciograf electronic pentru urmărirea continuă (vizuală) a impulsurilor transmise de la electrodă. Cunoscînd adîncimea la care a fost înregistrată fiecare curbă și ceea ce reprezintă această curbă putem stabili cu precizie natura stratelor străbătute și ceea ce ne interesează în mod special: dacă stratele conțin țiței sau nu.*

— Ați putea să ne spuneți, tovarășe Ionescu, ce avantaje prezintă carotajul radioactiv față de celelalte sisteme de carotaj, în special față de carotajul electric folosit pînă în prezent?

— *Cu ajutorul carotajului radioactiv se obțin indicații precise, indiferent de condițiile prezentate de gaura de sondă și de stratele străbătute. Important este însă că se pot obține, cu ajutorul carotajului radioactiv indicații asupra naturii litologice și a compoziției straturilor, la sondele tubate deja, (și în special la sondele vechi abandonate), la sondele în foraj și care străbat masive de sare. În astfel de cazuri carotajul electric nu poate fi utilizat.*

— Care sînt rezultatele practice ale folosirii carotajului radioactiv în industria petroliferă?

— *Din cele 900 de operații pe care le-am executat, 234 au fost efectuate la sonde vechi, abandonate și despre care nu exista nici un fel de documentație. Majoritatea sondelor respective au fost repuse în producție, cu cheltuieli minime dînd importante cantități de țiței. În urma folosirii carotajului radioactiv numai în schela Moreni au fost reactivate 32 de sonde vechi care au produs mii de tone de țiței.*

S-au executat de asemenea 34 de operații la sondele în foraj care au străbătut masive de sare.

Datorită utilizării carotajului radioactiv, la aceste sonde nu s-a mai tubat coloana tehnică pentru izolarea stratelor de sare. Pînă la sfîrșitul anului 1958, în sectorul de foraj s-a realizat, datorită folosirii carotajului radioactiv, o economie de 40.000 m. burlane și 3.300 tone de ciment, reducîndu-se totodată timpul de săpare a fiecărei sonde cu circa 20 de zile. Numai la sonda 1114 Moinești petroliștii de la foraj au făcut, datorită folosirii carotajului radioactiv, economii în valoare de 694.000 lei.

— În afară de operațiile de carotaj radioactiv propriu-zis s-au mai executat și alte lucrări, folosindu-se elemente radioactive?

— *În primul rînd trebuie să arăt că am executat 85 de operații de carotaj radioactiv în industria minieră pentru explorările de cărbune, unde de asemenea s-au obținut rezultate economice deosebit de bune.*

În industria petroliferă am executat și 134 de operații cu trasori radioactivi.

Introducerea în noroiul de foraj sau cimentul pentru izolarea coloanei, a unor soluții care conțin izotopi radioactivi (ca de exemplu iod 131, zinc 65, fier 59, cobalt 60 etc.), ne-a ajutat să stabilim precis unde se produc pierderile de noroi în strat, unde este oglinda cimentului, unde este spartă coloana de tubaj.

— Ce perspective de viitor stau în fața colectivului întreprinderii de carotaj și perforări din Ploești, în ceea ce privește folosirea carotajului radioactiv?

— *La ora actuală, în cadrul întreprinderii noastre funcționează 5 instalații de carotaj radioactiv, toate primite din Uniunea Sovietică. Echipele de deservire a lor și în special cele din care fac parte tovarășii ingineri Stelian Stoicescu și Ion Savu, cît și șoferii operatori Ion Pătrășcioiu, Nicolae Alexandru și Ion Negoiță, au căpătat o înaltă calificare executînd în schelele de petrol ale patriei noastre, operații rapide precise și economice. Lunar, colectivul de muncă al întreprinderii noastre își îndeplinește și depășește cu mult sarcinile de plan.*

Nu ne vom opri însă la succesele obținute pînă în prezent. Un colectiv de muncă din cadrul laboratorului întreprinderii noastre a realizat o electrodă cu diametru redus, care poate fi folosită la sondele în producție fără extragerea tubingului, iar la sondele în foraj prin interiorul prăjinilor (în timpul forajului, fără extragerea garniturii). Extinderea folosirii acestei electrode stă în centrul preocupărilor noastre.

Studiem de asemenea posibilitățile de folosire a carotajului radioactiv prin măsurători gama-gama, iar în colaborare cu Institutul de Fizică Atomică experimentăm carotajul prin neutroni-neutroni. Sperăm că în curînd vom putea să vă informăm asupra rezultatelor practice obținute prin folosirea acestor metode noi de carotaj radioactiv.

★

Discuția susamintită a fost deseori întreruptă prin solicitarea interlocutorului în diverse faze ale procesului de execuție a operației, la sonda 317.

Atît petroliștii de la sondă, cît și cei de la echipa de carotaj radioactiv, au fost mulțumiți de rezultatele obținute. Diagrama înregistrată indică existența țițeiului. Sonda 317 va putea, deci, fi repusă în producție.

Ne-a impresionat în mod special felul cum s-a pregătit tovarășul inginer Stoicescu pentru extragerea electrodei din sondă. Echipat cu șort și mănuși din țesătură de plumb și cu dispozitive clește pentru manipularea sursei radioactive de la distanță, tovarășul Stoicescu arăta ca un adevărat radiolog.

Instalația de carotaj radioactiv nr. 1 a întreprinderii de carotaj și perforări din Ploești se îndreaptă spre alte schele, spre alte sonde care așteaptă să prindă viață.

I. ILIEȘ

În cinstea celei de a 15-a aniversări a eliberării patriei

CONCURS DE FOTOGRAFII ORGANIZAT DE ZIARUL „ROMÎNIA LIBERĂ" ȘI REVISTA „MAGAZIN"

(Urmare din pag. I-a)

— Fotografiile pentru concurs se primesc pînă la 10 august 1959 pe adresa ziarului „Romînia liberă" sau revistei „Magazin", cu mențiunea „Pentru concursul de fotografii" (Piața Scînteii 1).

— Fiecare fotografie va fi însoțită pe lîngă explicația respectivă, care trebuie riguros verificată, de pronumele, numele, adresa și ocupația autorului.

Recomandăm participanților să folosească mijloace corespunzătoare pentru expedierea fotografiilor în așa fel încît ele să nu se deterioreze.

CORNELIU GEORGESCU — București: Primăvara aduce soare, vote bună, pomi înfloriți și, în cazul dv. și al multor altora și poezii. Răspunzînd invitației ce o faceți de a ne spune cuvîntul în legătură cu cele două poezii ale dv. ce ne-au sosit, căutăm să vă satisfacem dorința. Am fi dorit să vă spunem numai lucruri bune despre primele încercări. Cum însă, aceasta n-ar fi în folosul dv., deocamdată vă vom declara că încercările sînt slăbuțe, ca mai aveți nevoie încă de multă trudă pînă veți ajunge să trăiți satisfacția lucrului bine împlinit. La scrierea versurilor, trebuie să fiți foarte atent să nu mai apară formulări ca acestea: „Pe jos și iarba a-nceput să crească" (dar poate crește și pe sus ?) sau „Privind la verzi copacii de prin curți". Versuri ca acestea contorsionate nu aduc frumusețe poeziei.

MARIN FLOREA — Brad: Într-unul din numerele viitoare, la rubrica „Vreau să știu", vă vom da unele date din viața și activitatea compozitorului romîn Ivanovici, creatorul încîntătorului vals „Valurile Dunării".

Despre compozitorul străin de care ne întrebați, nu vă promitem că vă vom răspunde curînd. Trebuie să facem unele investigații care cer timp iar din partea dv.... răbdare.

CIO-CIO-SAN — Rm. Vîlcea: Nu numai cei care studiază „literele" au șanse sporite să scrie literatură de bună calitate. Chiar și cei de la „Științe juridice", cum sînteți dv., pot avea această șansă, dacă întrunesc cerințele cuvenite. De altfel, regretul că nu v-ați înscris la facultatea de filologie, se observă și în producții. Ca să vă însuflăm încredere în forțele proprii, am vrea să vă spunem ca în istoria literaturii noastre există și titrați în drept. Să mai începem enumerarea lor nu e cazul.

D. MICLAU — Dumbrăveni (Suceava): Vom ține cont în alcătuirea viitoarelor numere ale revistei noastre de sugestiile dv.

Fiți fără grijă! Nu uităm moda pentru bărbați. Dacă ați urmărit revista, ați văzut că amintim de ei, chiar dacă uneori, pagina în care apar cele scrise în legătură cu moda bărbătească, cuprinde articole în mare parte adresate femeilor.

În problema ilustrațiilor, vă sfătuim să ne scrieți mai tîrziu, cînd vă veți stabili acasă.

FLORIN NICOLAU — București: Așa cum am mai răspuns și altor cititori, nu vedem necesară schimbarea formatului revistei, deoarece, pe format mare putem să vă prezentăm mai bine, din punct de vedere grafic, conținutul revistei. Făcînd propunerea în numele unui grup de cititori, credem că le veți comunica punctul nostru de vedere, rugîndu-i și rugîndu-vă totodată și pe dv. să faceți și alte observații critice în legătură cu publicația noastră.

E. PETIT — București: Ne interesează mai mult schițe cu subiecte din actualitate. Aceasta nu înseamnă că amintirile sînt excluse din planul nostru. Ele trebuie însă să lumineze momente importante și oameni însemnați, în măsură să atragă pe cititorii noștri a le citi.

Amintirile personale scrise de dv., nu se încadrează în cele spuse mai sus.

MARIA MARGARETA — Sighișoara, str. Gh. Lazăr, 36 și ȘERBAN SEVERIN — Cisnădie, raionul Sibiu, str. Băilor, 25: Aceasta fiindu-vă adresa, cei dornici să facă schimburi de vederi din țară cu dv., vă vor trimite ilustratele pe care le doriți. Dorim să obțineți cît mai numeroase.

CORNEL MIHAILESCU — Sinaia: Căutați documentele la Arhivele Statului din București. S-ar putea să găsiți acolo ceea ce vă trebuie.

ION MAREȘ — Telciu: Chestiunea ce o ridicați este foarte clară. Totalitatea relațiilor de producție dintre oameni alcătuiește baza economică a societății.

GH. IORDACHE — București: Ne solicitați să vă publicăm desenele (dacă merită) sau să... le aruncăm la coș (în caz contrar). Noi adoptăm o a treia soluție: vă răspundem la „Poșta redacției". Răspunsul nostru cu părere de rău, este negativ. Desenele nu spun nimic, iar umorul e făcut de dragul umorului, neținînd nimic. S-ar putea ca viitoarele desene să aibă succes. Cine știe?

NINA și A. CUCIUC — Recaș: Cunoscîndu-vă preferințele, v-am recomanda să urmăriți revista „Cercetări filozofice". O lucrare care vă va fi de folos este „Originea religiei" de Charles Hainchelin, apărută în 1956 în Editura politică.

Observația ce o faceți tov. Nina Cuciuc în legătură cu textul citat din volumul de critică literară, este întemeiată. Am comunicat obiecțiile dv. autorului.

O. PÎSLARU — București, M.I.O. — Giurgiu, GH. MEDA — Hunedoara, ELENA ZALUTEANU — Tulcea, CONSTANȚA ANTONESCU — Medgidia, V. BÎTA — Orșova, ELISABETH — Bîrlad, M. AXANI — Rădăuți, S. AVRAM — Rm. Vîlcea, EUGEN SIMA — Galați, C. APESCARIȚEI — București, ELENA POPESCU — Vălenii de Munte, GEO CIOLCAN — București, C. MARIAN — Ploești, MARIA HOLBAN — București, LIANA VAL — Baia Mare, ILIE DAN VIOREL — București: Perseverînd, veți realiza mai mult. Producțiile trimise sînt nepublicabile.

Moravuri și năravuri

ACORDURI STRIDENTE...

Orașele mari cu mulțimea lor de locuitori, cu continua forfotă a străzilor, a magazinelor, localurilor și sălilor de spectacole, cu cea a stadioanelor, șirandurilor și gărilor, cu zgomotele sirenelor din fabrici și uzine care vestesc matematic schimburile, au o „respirație" a lor proprie. Intreaga această „respirație" a unui mare oraș cum este de pildă Bucureștiul nostru are tonurile unei uriașe simfonii înmănunchiate din sunetele cele mai diverse ce se adună singure. Dacă le-am individualiza, am recunoaște printre ele sunetele neînsemnate provenite dintr-un „bună ziua" strigat vesel de la fereastra unui proaspăt bloc de locuințe; un „ce mai faci" cu uzualul lui răspuns schimbat între doi prieteni; fuga pe caldarîm a trotinetei unui țînc ce se crede cal înaripat; duduitul camioanelor care transportă diferite mărfuri ca și toate chemările așteptate de auzul ascuțit al gospodinelor: „Aragazul...", „Gheața...", „Sifonarul...", „Ziare...", „Poșta..." etc.

Muzica aceasta place și locuitorilor orașului și celor ce numai îl vizitează, pentru că ea vorbește tuturor în limbajul ei, despre viața clocotitoare de aici, despre munca, despre bucuriile fiecăruia.

In această muzică, sînt însă strecurate și „acorduri" supărătoare. Un vecin își rodează în curte motorul motocicletei care dă semne de oboseală. Îi dă drumul cam pe la două după amiază (dacă n-o face de la cinci dimineața) și o ține așa fără întrerupere cu pocnelile și sforăielile de rigoare pînă pe la miezul nopții. Magazinul „Radio-Popular" de alături își face reclama reparațiilor, amplificînd la difuzorul așezat la stradă programul posturilor noastre de radio. O expoziție cu vînzare prezintă fără contenire la megafonul care vorbește trecătorilor de pe stradă, calitățile aparatului electric minune, fără de care — se pare — gospodina n-ar face nici o treabă.

Și mai sînt și „mostre" mai mici. La Moși mămica și tătucu au cumpărat „puiului" o trompetă. Și-l vezi, dar mai ales îl auzi pe băiețaș în „exercițiul funcțiunii" la ore cînd ai vrea să te odihnești, pentru că mămica și tătucu — care vor și ei să se odihnească — îl povățuiesc și-l conving: Du-te joacă-te cu trompețica în curte. Dar să nu faci zgomot prea mare că se supără tanti.

Să vă mai amintesc despre unele audiții de radio — mai tari decît concertul propriu zis — ce răzbesc de la un apartament învecinat sau de peste drum în jurul orelor 22—24 (concert de noapte) pentru că aparatul de radio a fost deschis la toată puterea?

S-ar putea ca tonul și forma exemplificărilor să vi se pară ușor glumețe. În schimb efectele ce le produc manifestările amintite, ca și cele foarte numeroase din aceiași categorie neamintite aici, sînt de altă natură. Fără să parafrazez argumentele cu mari amănunte științifice ale unui specialist în materie, pot afirma cu certitudine că excesul acesta de zgomote (dealtminteri cu totul și cu totul inutil) este din cale afară de dăunător, stricînd liniștea și repausul cetățenilor, amenințînd sănătatea lor. Deci nu e vorba aici de ceva ce-ți place sau nu-ți place, ci de ceva care vatămă, de ceva ce trebuie înlăturat fără cruțare.

La Moscova, unde activitatea și circulația este cu mult mai intensă decît în Bucureștiul nostru, claxonatul și orice alte zgomote inutile sînt interzise iar locuitorii se bucură de o liniște desăvîrșită în timpul orelor de repaus.

La noi, instrucțiunile privind sancționarea contravenienților la dispozițiile referitoare la apărarea ordinei și liniștei obștești — aprobate de o proaspătă hotărîre a Consiliului de Miniștri — încadrează printre ele și producerea de zgomote sau larmă care tulbură liniștea locuitorilor.

Cu legea în mînă, putem și trebuie să pornim într-un front al opiniei publice, împotriva celor ce primejduiesc sănătatea altora, nesocotind repetat și cu bună știință liniștea obștească. Punînd la punct și desființînd astfel pe toți acești contravenienți, eliminînd stridența zgomotelor supărătoare, îndeplinind o datorie cetățenească, creăm posibilitatea unei conviețuiri sănătoase și civilizate.

Alice MIHALCEA

Turism și agricultură în vecinătatea mării

(Urmare din pag. I-a)

florate ale fetelor, elegantele autocare dominînd aleile înguste cu inveliș de piatră mărunțită, aparatele fotografice în neîntrerupta și discreta lor activitate, copiii satului strînși roată mai pe de lături, alcătuiesc un tablou viu, colorat, proiectat pe siluetele masivelor construcții de la Mamaia, svîrlite parcă dincolo de apa Siut-Ghiolului. Nota de omogenitate evidentă e dată aci de interesul comun al tuturor celor care ascultă.

— Gospodăria noastră împlinește în curînd 9 ani. Era în iulie 1950 cînd i-am semnat actul de constituire...

Cu degetele groase ale mîinilor încrucișate, puțin emoționat, poate obosit, mîndru de alegerea pe care oaspeții străini o făcuseră venind la gospodăria al cărei președinte este de la înființare, Bileca vorbește curgător, cu miez și mai ales convingător. Turiștii germani atenți, apreciază dublul limbaj: al inimii și al statisticii.

— La început: 64 de familii, 17 cai, 6 vaci și 11 căruțe. Zestre de fată săracă... Pămînt: 346 de ha., primite la reforma din '45. În primul an am produs mai mult cu 40% decît țăranii din afara gospodăriei. Atunci oamenii s-au înscris cu duiumul. În 1952 au intrat în gospodărie 94% din numărul familiilor. Acum avem 15 construcții, 1.700 ha., 72 de vaci cu lapte, 1.500 de oi, 2.470 păsări și 24 de scroafe de prăsilă.

Expresiile tehnice abundă (țăranul de altădată a urmat o școală specială de doi ani ce a funcționat pe lîngă Institutul agronomic din București), iar interpretul este întrecut de turiști care identifică aproape instantaneu cuvintele. Nici n-a terminat președintele expunerea sa asupra gospodăriei și întrebările au și început: Cum conduce consiliul activitatea gospodăriei? Sînt și femei în conducere? Ce proprietate personală au colectiviștii? Sfatul popular cum contribuie la succesele gospodăriei? Ce tehnicieni îl sprijină pe președinte? Vacile sînt fecundate artificial, ori nu? Cît lapte dă o vacă? Cît a cîștigat un colectivist anul trecut? etc. etc.

Președintele și cei trei ghizi interpreți abia mai pot face față cu răspunsurile. Mai ajută și țăranii aflați pe la locurile vizitate (o femeie vorbește perfect germana, deși de peste 40 de ani nu o mai cheamă Weber Clara, ci Zăgăneanu Clara). Se rostesc cifre și fapte convingătoare. Aud și însemn în fugă: zootehnia aduce 40 la sută din veniturile gospodăriei; în acest an se va dezvolta sectorul legumicol; cîștigăm între 800.000 lei și 1 milion anual din grădinării; în 1964 vom avea 150 ha de vie altoită; brigada piscicolă de la Mamaia (vedeți că se poate vorbi și despre altceva decît de plajă și băi de soare la Mamaia?) a produs pînă în prezent 14 vagoane de pește (60 la sută din planul anului curent); 250 de țărani au aparate de radio (înainte de 1950 nu era nici unul în sat); anual se construiesc 30—40 de locuințe individuale; satul s-a electrificat, apa potabilă a ajuns în curțile și casele oamenilor; autocamionul gospodăriei cară zilnic mobilă de la oraș pentru țărani; șase copii din sat sînt acum studenți, fiind primii din sat care au ajuns la facultăți!...

Notez. Notează și oaspeții. Vor să-l cunoască și pe președinte. Dacă e din sat? Are copii și cîți anume? Ce meserie a avut? E membru de partid? La rîndul său, Bileca cere lămuriri și-și ia note.

— Sînt mecanic de locomotivă, spune Rudolph Brückner din Mülzensang Yakot, un om între două vîrste, cu față supță, înviorată de niște ochi jucăuși, cu brațe scurte pe care vinele par bucăți de frînghii răsucite. Sînt vechi membru al Partidului Comunist, adaogă el, subliniind vorba cu un gest energic al mîinii.

— Poate v-a surprins curiozitatea mea exagerată. Dar ca primar trebuie să știu de toate. Vă mirați? Am doar 22 de ani, spune Döhler Löschner, fost mecanic, acum „Bürgermeister" la Oberwellenborn.

— Nu, nu sînt agronom, ci jurist. Kurt Yeball este numele meu și locuiesc la Frankfurt pe Oder. Problemele economice nu pot lăsa pe nimeni nepăsător. Iar lucrurile care se petrec în satele minunatei dv. țări, cu atît mai puțin...

Autocarele au fost de mult lăsate uitării. Turiștii sînt doar obișnuiți cu drumurile. Și slavă domnului, gospodăria are acum 1.700 ha! Despărțirea e grea, cu toate că întrebările au conținut, găsindu-și răspunsul. Oamenii se simt acum mai legați, mai apropiați. S-au legat doar prietenii ce nu vor putea fi uitate așa de curînd.

Em. VALERIU

ELEVI ROMINI LA ȘCOALA DE BALET DIN LENINGRAD

(Urmare din pag. I-a)

cursurile școlii clujene, Vintilă i-a uimit curînd pe toți prin talentul său. Aceasta a determinat conducerea școlii să-l propună să fie trimis pentru perfecționare la Leningrad. De trei ani Vintilă învață baletul în școala de renume mondial de pe malurile Nevei. Vacanțele de vară și le-a petrecut pînă acum în București la familia lui Sergiu. În acest an însă, Vintilă și-a regăsit familia. A scris sfatului popular din Cudalbi și a aflat că are o soră care locuiește în comună. Este emoționant să ne închipuim cum s-a desfășurat această întîlnire dintre frate și soră. Copilul hămesit de țăran de acum 13—14 ani este astăzi un adolescent plin de vigoare, un baletist talentat.

Ce s-ar fi întîmplat cu Vintilă dacă nu ar fi trăit în anii puterii populare? Vă lăsăm să dați singuri răspunsul, dragi cititori.

Am vorbit pînă acum doar despre băieți. Ca să suplinim această lipsă de curtoazie, trebuie să spunem că și cele cinci fete se mențin printre fruntașele anului lor în școala leningrădeană. Leni Dacian — fiica cunoscutului nostru cîntăreț, — Rodica Simion, Magdalena Popa, Luminița Dumitrescu și Liliana Diaconescu fac cinste țării noastre în școala de peste 250 ani vechime din str. Rossi 2. De altfel, spectacolele pe care le-au dat pînă acum tinerii noștri baletiști în cadrul Filarmonicii din Leningrad sau Casei Savanților din acest oraș s-au bucurat de un mare succes. Magdalena Popa în „Serenada spaniolă", Sergiu Ștefanschi în „Pas des trois" din „Lacul lebedelor", precum și ceilalți elevi romîni în baletul „Spărgătorul de nuci" au fost viu aplaudați.

Cu multă dragoste mi-au vorbit elevii romîni veniți în vacanță despre profesorii lor. Artistul emerit M. M. Mihailov, profesoara N. V. Balteceva, s-au străduit mult ca să cultive aptitudinile tinerilor dansatori. În școală, elevii romîni au făcut și strînse prietenii. Sergiu și Vintilă, bunăoară, sînt nedespărțiți de Igor Erșov din Kiev, de Slava Nicolaev din Baku, de albanezul Stoia Mihalaci. În orele libere toți cinci se plimbă în grup prin Leningrad, vizitează muzeele, merg în Golful Finic sau la Peterhov, iarna fac schi în împrejurimile orașului.

Elevii școlii se bucură de condiții deosebite de instruire și de viață. Bursa de 700 ruble pe lună le permite să poată mînca bine, să se poată îmbrăca convenabil. Dormitoare confortabile, o cantină bună, săli de exerciții dintre cele mai moderne, posibilitatea de a face practică la Teatrul academic „Kirov", iată doar o parte din avantajele de care se bucură.

Prin grija statului nostru de democrație populară, datorită marelui sprijin prietenesc al Uniunii Sovietice, șapte elevi din țara noastră sînt pregătiți în condiții cu totul deosebite pentru a contribui la dezvoltarea artei coregrafice romînești. Îi așteptăm la anul pe scenele noastre și le urăm să fie demni de renumele școlii unde și-au desăvîrșit aptitudinile.

Paul MARIAN

CONSULTAȚII

Desene de GH. CHIRIAC

CHILIPIRGIUL

DOCTORUL: — Zi 331 — N-a lași la 20?...

ZGIRCITUL

DOCTORUL: — Dă mîna să-ți iau pulsul... — Nu dau nimic. Consultațiile sînt gratuite!

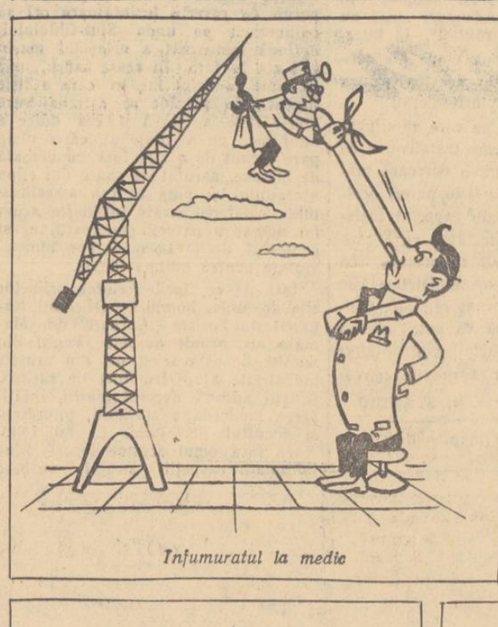

Înfumuratul la medic

GURA CASCA

DENTISTUL: Asta nu are nevoie de anestezie!...

CASIERIȚA „DISTRATA"

— Trebuie să am 4 milioane de globule roșii. — Văd că ai 4.800.000! — Se mai întîmplă. Citeodată uit să dau restul...

BIROCRATUL

DOCTORUL: — Sînt ai d-tale toți patru? — Da, un original și patru copii...

Cronica gastronomului

Rețete de gătit ciuperci

Primesc:

Un colectiv de tineri, lucrăm umăr la umăr,
În arta culinară conduși de o vedetă
Și ne silim cu toții citind număr cu număr,
Să ilustrăm la plită, ce scrie la gazetă.

Elevi ai lui Costache, gătit-am multe mese,
Cu rigurozitate urmîndu-i iscusința.
Și cum pe-această oale am dobîndit succese,
Ne arătăm aicea și-acum, recunoștința.

Deci să ne ierte „șeful" cumva de-l stingherim.
Însă găsirăm astăzi ciuperci la „Aprozar"
Și ne-ntrebăm cu toții: au cum să le gătim?
La tavă? Cu smîntînă? În spuză? La grătar?

Vedeta ce visează rețete inedite
În timp ce colectivul din juru-i tace pește,
Anticipat se linge pe buze nevăpsite
Și așteptînd rețeta îi foarte mulțumește.

Așa că ținînd seamă că-l roagă și vedeta,
Și că ne dați concursul și dumneavoastră, sper ca
Prietenul Costache dictîndu-vă rețeta,
În numărul ce vine, să nu uitați ciuperca.

★

Iaca, n-am uitat. Cu răvașul la buzunar m-am dus glonț la prietenul meu Costache. L-am găsit la masa lui de lucru, răsfoind caietul „nineacăi" și zimbind.

— Are ea rețete bune nineaca, zice, dar multe nu mai merg azi. S-au făcut progrese și-n bucătărie. Am să-i fac o demonstrație: să vii și tu.

— Lasă asta, zic, citește.

Și-i întind plicul. Costache citește, surîde și-mi spune:

— Scrie:

CIUPERCI LA CUPTOR

Curăți, sărezi, piperezi și pui la cuptor. Tai ceapă felii, opărești ceapa, o tai mărunt, scoți ciupercile, pui ceapa tocată peste ele, le bagi iar la cuptor și le lași trei minute.

— Dar de ce opărești ceapa?

— Ca să-i scoți iuțeala și ca să nu se ardă la foc, bobocule! Scrie înainte: Picioarele ciupercilor le curăți, le toci și le fierbi în lapte. Piperezi, sărezi, amesteci cu albuș de ou răscopt, tocat și el mărunt și umpli ciupercile cu această tocătură. Pui în fiecare ciupercă o bucățică de unt proaspăt și iar bagi la cuptor. Cînd începe untul să se încingă îngălbenindu-se, scoți vasul din cuptor și presari peste ciuperci pătrunjel tocat. Le bagi din nou la cuptor, unde nu trebuie să stea mai mult de un minut, pentru că altfel se amărăște pătrunjelul. Dacă nu ai unt, poți face aceeași preparație și cu untdelemn.

CIUPERCI ÎN UNTDELEMN

Ungi o tavă cu untdelemn. Așezi pe fundul tăvii un strat de bețișoare (dacă nu ai altceva, scobitori). Așezi pe acest grătar improvizat ciupercile, punînd în fiecare ciupercă o picătură de untdelemn. Bagă la cuptor. Faci ca mai sus, picioarele ciupercilor fierte în lapte, ceapă opărită și tocată mărunt. Cînd încep să se zbîrcească ciupercile, tragi tava de la cuptor și umpli ciupercile cu tocătură. Storci un pic de zeamă de lămîie, presari pătrunjel tocat și bagi iar la cuptor.

Am scris aici întocmai, precum mi s-a dictat
De-o fi rețeta proastă, Costache-i vinovat.

PĂSTOREL

MIRIDIANE

Glezos - omul și patriotul

„Gemetele copiilor înfometați din satul meu natal m-au făcut să mă gîndesc pentru prima oară la viața socială și de atunci aceste preocupări nu m-au mai părăsit niciodată". Cu aceste simple și mișcătoare cuvinte Manolis Glezos a încercat să exprime tîlcul adînc al atitudinii sale politice, a contribuției pe care o aduce la lupta pentru eliberarea poporului grec de sub jugul mizeriei și al înapoierii, pentru descătușarea lui din lanțurile reacțiunii.

In noaptea de 30 spre 31 mai 1941, ferindu-se de privirile sentinelelor naziste, Manolis Glezos s-a strecurat cu nespusă îndrăzneală printr-unul din subteranele ce duc chiar la picioarele Acropolei, pe al cărei fronton spînzura drapelul hitlerist. Ajungînd sus, Glezos a dat jos și a sfîșiat odiosul simbol al agresiunii și al barbariei. Acest act de curaj a galvanizat spiritul poporului grec și a reprezentat un mesaj de speranță pentru toți acei care gemeau sub teroarea ocupanților. Hitler în persoană a dat ordin ca această ofensă să fie spălată cu sîngele eroicului tînăr care nu împlinise încă vîrsta de 20 de ani.

Glezos a reușit să scape din ghiarele Gestapoului și atunci cînd, în 1942 și 1944, a căzut în mîna poliției, nu a fost recunoscut. A reușit să scape astfel de două ori, fără ca zbirii să fi bănuit măcar că în mîinile lor se află tocmai omul pe care-l căutaseră în zadar prin toate colțurile Greciei.

După înfrîngerea fascismului, el continuă să lupte pentru independența țării sale, grav compromisă de presiunile și intervenția armată a anglo-americanilor în treburile interne

Iată-l pe Manolis Glezos pe cînd era liber și-și exercita profesia de ziarist, primind pe mama unui deținut politic care-i cerea sprijin pentru fiul ei

ale Greciei. Glezos nu a avut altă preocupare decît aceea de a sluji cauza păcii. Patriot înflăcărat care lupta modest și neobosit pentru ideile sale, el a devenit în scurt timp, ținta preferată a reacționarilor din Grecia.

In 1948, cînd era director al ziarului „Risospatis" Manolis Glezos a fost arestat și condamnat la moarte pentru publicarea unui articol în care denunța completa supunere a guvernului grec față de guvernele imperialiste străine. Sentința nu a fost aplicată. Valul de indignare suscitat de această intenție criminală în țările întregii lumi, a oprit mîna călăului. Un an mai tîrziu, în cursul sîngerosului război civil, a fost condamnat la moarte pentru a treia oară, sub motivul că a încercat să se expatrieze, plecînd în Franța. Oamenii democrați de pretutindeni, ziariștii, printr-o acțiune comună și hotărîtă l-au smuls din nou plutonului de execuție. In anul 1954 Glezos se afla în închisoare, grav bolnav. Fiind eliberat, eroul Acropolei și-a reluat lucrul cu același entuziasm cu care luptase în timpul regimului de ocupație.

Alegerile politice din 1958, în pofida unei legi și a unor metode electorale care încurajau în mod fățiș frauda și înșelătoria, consfințesc o mare victorie politică a partidului E.D.A., care cîștigă 79 locuri în parlament față de numai 18 cît avusese pînă atunci și devine astfel cel de-al doilea partid național al Greciei. Uniunea radicală națională a lui Karamanlis pierde o mulțime de voturi. Totuși, datorită așa-zisei „majorități relative" — și a altor mașinații de aceeași natură, partidul lui Karamanlis reușește să se mențină la putere.

Alarmate de numărul crescînd de voturi date partidului E.D.A., cercurile reacționare trec la contraatac. Kalandis, fost ministru în guvernul dictatorial fascist al lui Metaxas, este numit ministru adjunct al securității statului. Acțiunile de intimidare față de partizanii democrației se intensifică. In mod sistematic se împiedică difuzarea ziarului „Avghi", organul partidului E.D.A. Arestările și deportările se înmulțesc pe zi ce trece. Arestarea lui Manolis Glezos este o sfidare. Trimițîndu-l în fața unui tribunal militar, autoritățile grecești arată prin aceasta că urmăresc exterminarea lui Glezos.

In zilele în care civilizația, pe care omul o cioplise cu atîta greutate în granitul secolelor, părea să se consume în focul unui război blestemat, Fucik scria așteptîndu-și moartea: „Oameni, fiți vigilenți!". Pery pregătea cu jertfa sa „les lendemains qui chantent" (viitorul fericit). Acelea erau timpurile în care Manolis Glezos aprindea cu gestul său, pe Acropole, flacăra speranței, care arăta drumul celor care se ridicau împotriva asupririi. Acelea erau timpurile cînd Curiel cădea sub gloanțele asasinilor, într-o străduță din Milano, sîngele său stropind ediția încă proaspătă a ziarului lui Gramsci. Acesta este un tezaur care nu va fi împrăștiat în cele patru vînturi. Angajamentul de a apăra valorile rezistenței este încă valabil.

Numele lui Glezos, ca și numele lui Alleg, este simbolul corectitudinii profesionale, al curajului politic. Glezos a intrat în legendă. Aceasta nu este însă o legendă mitologică. Este însuși spiritul nemuritor al poporului grec. Este spiritul libertății nemuritoare care nu are granițe.

Acum, cînd viața scumpului nostru tovarăș și coleg este din nou amenințată, ne alăturăm glasului opiniei publice de pretutindeni. Valul de mînie împotriva acestui grav atentat la libertățile cetățenești, trebuie să fie atît de puternic încît să treacă de zidurile tăcerii și ale minciunii și să-l vestească pe Glezos și ceilalți demnocrați că partizanii păcii și democrației din lumea întreagă sînt alături de ei. Popoarele lumii cer: libertate lui Glezos și celorlalți luptători politici antifasciști.

Dante POLI
ziarist italian

Politică, farsă și business... atomic

Serviciul de propagandă al Casei Albe a pus deunăzi în circulație o broșură, prin care guvernul american se angajează să construiască solide adăposturi, întru apărarea tuturor cetățenilor, fără deosebire de sex, vîrstă, religie și chiar... de culoare, împotriva atacului atomic pe care vechiul, cruntul, implacabilul și bine știutul inamic stă gata-gata să-l dezlănțuie.

Ce-i va fi îndemnat pe promotorii războiului rece să lanseze această nouă mostră de literatură termonucleară?

Că doară broșuri pe aceiași temă au apărut nenumărate în Statele Unite. Și tot pe aceiași temă, de multă vreme se joacă, cam la un an odată, o deochiată și spectaculoasă farsă, intitulată „Alarmă atomică" și care merită să fie recapitulată.

Farsa începe așa:

Un infernal concert de urlete sinistre, scoase de sirenele tuturor uzinelor, vapoarelor, locomotivelor, automobilelor, dau de veste locuitorilor din Washington, New York și alte orașe, al căror număr și importanță variază de la o dată la alta, că avioane și submarine străine vin asupra lor cu năpraznică viteză, cu o grea încărcătură de bombe și cu intenția de a le face una cu pămîntul. E primul tablou al farsei.

Al doilea:

Nu trece mult și locuitorii acelorași orașe pot viziona, pe principalele străzi și bulevarde, impresionanta defilare a lungi șiruri de șclipitoare Cadillacuri în care membrii guvernului, guvernatori de state, congresmeni, faimoși comandanți de oaste și bine înțeles, capii dinastiilor stăpînitoare ale marei finanțe și ale marei industrii, fug pe disperate din localitate către o tainică destinație.

In tabloul următor este vorba tocmai de adăposturi, prin văgăuni de munte unde eroii s-au refugiat spre a fi mîntuiți, chipurile, de primejdia de a fi metamorfozați de suflarea atomică a inamicului în imperceptibile grămăjoare de cenușă radioactivă.

Așa se termină farsa.

Dar broșurile?

Ei! In aceste broșuri, nenumărate, editate de serviciile de specialitate, cercurile guvernamentale, pline de generozitate, dau sfaturi gratuite și minunate spre a pune și restul populației la adăpost împotriva ravagiilor dezagregării atomului.

Omul de pe stradă este astfel îndemnat ca imediat după auzul alarmei să se trintească, neapărat lîngă un perete sau un gard, cu o batistă pe cap. Sau, și mai bine ar fi, dacă s-ar păzi aruncîndu-se cu iuțeală în apă... de se află vreuna prin partea locului.

★

Or, iată că în proaspăta broșură, guvernul oferă în locul vechilor sfaturi miraculoase și caraghioase, adăposturi, ca să zicem așa în carne și în oase.

Mare deosebire! Dar mai este una. Vizuinele astfel oferite nu mai sînt gratuite. Se vînd în cinci modele, după pungă. Cinci modele. De la unul zis „de lux", care costă 1.500 dolari, pînă la cel „economic" de 150 de dolari.

Ce se va întîmpla cu americanii care n-au nici măcar 150 de dolari? Mădularele lor nu merită a fi salvate în cele mai „democrate" state din întreaga lume „liberă"?.

La urma urmei, operația e cu două fețe. Contopind cu îndeminare, după un încercat obicei, afacerile guvernamentale cu cele personale, politicienii businessmeni, urmăresc, pe de o parte, o trezire a isteriei atomice, care a cam început a picoli, iar pe de alta, beneficii în dolari, care numai bine ar prinde pe vremea asta de criză, depresiune, recesiune, declin — sau cum vreți să-i mai ziceți.

Numai că socoteala de acasă nu se potrivește cu cea din tîrg. In rîndul maselor americane stăruie tot mai tare gîndul că nu adăposturile pot feri omenirea de ravagiile aezagregării atomului, ci interzicerea folosirii bombelor atomice.

M. EDEL

Ecoul unei căderi de guvern

Guvernul izraelian al lui Ben Gurion și a dat demisia, după scandalul provocat de hotărîrea cercurilor guvernante din Izrael de a lipra armament Germaniei Occidentale.

Demisia acestui guvern a fost cerută cu insistență de opinia publică din Izrael, care nu uită, care nu poate uita, atrocitățile săvîrșite de hitleriști în rîndurile populației evreești.

Tranzacția de armament izraeliano-vestgermană, ca și demisia guvernului Ben Gurion, au avut un puternic ecou nu numai în Izrael, dar și în alte țări. Ziarul britanic „Daily Express", comentînd aceste fapte arată că „în Anglia, mult prea multe persoane sînt neplăcut surprinse de hotărîrea izraelului. Și ziarul arată că „aceste persoane" își pun întrebarea: „cum pot oare evreii (autoritățile izraeliene n.n.) să comită o asemenea faptă după ce au suferit atîta de pe urma germanilor" (a hitleriștilor n.n.)? In legătură cu aceasta, ziarul britanic face următoarea remarcă: „Dar aceste persoane ar trebui să se întrebe altceva. Ele ar trebui mai curînd să se întrebe: cum poate Anglia să favorizeze reînarmarea Germaniei?"

Asemenea întrebări se aud tot mai des în occident și ele dovedesc limpede creșterea opoziției maselor față de politica nerealistă a reînarmării Germaniei Occidentale.

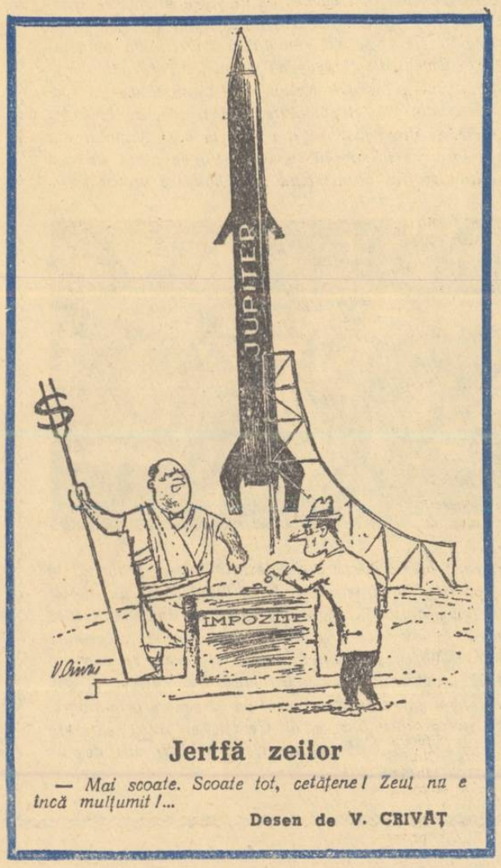

Jertfă zeilor

— Mai scoate. Scoate tot, cetățene! Zeul nu e încă mulțumit!...

Desen de V. CRIVĂȚ

DIN NOU GENEVA LA ORDINEA ZILEI

(Urmare din pag. I-a)

carea unei conferințe occidentale la nivelul cel mai înalt în „pauza" de la Geneva. Inițiativa lui n-a dus însă la nici un rezultat.

Incercarea de a se pune la unison poziția puterilor occidentale se va face abia în ajunul redeschiderii conferinței, cînd miniștrii de Externe occidentali urmează să țină — conform expresiei folosite de ziarul „La Tribune de Geneve" — „un tardiv consiliu de război".

Majoritatea presei britanice exprimă optimismul cercurilor politice engleze care speră că punctul de vedere al Albionului va fi determinant în ceea ce privește fixarea poziției occidentului în cea de a doua etapă a tratativelor. „Manchester Guardian", de pildă, subliniază că există de pe acum posibilități în vederea realizării unui acord provizoriu privitor la Berlin.

„Observer" consideră la rîndul său că pînă la sfîrșitul anului se va stabili o bază suficientă de acord între Est și Vest pentru a învinge rezervele președintelui Eisenhower în ceea ce privește conferința la nivel înalt.

Iată prin urmare care e climatul în care se reiau tratativele miniștrilor de Externe. Pe de o parte asistăm la continuarea eforturilor sovietice în vederea găsirii unor soluții reciproc avantajoase, menite să ducă la împrăștierea norilor neîncrederii și a consolidării păcii. Pe de altă parte, în occident se desfășoară acțiuni al căror obiectiv este zădărnicirea încheierii oricărui acord.

Opinia publică internațională cere însă cu fermitate ca tratativele să ducă la rezultate fructuoase. Și, neîndoielnic, mai devreme sau mai tîrziu, popoarele vor ști să-și impună punctul de vedere.

A. STANCIU

„Legiunea străină — rușine a civilizației"!

Presa vest-germană relata recent despre cazul tragic a doi tineri din Germania occidentală — Wolfgang Hellbauer din Saarbrücken și Arnold Quix din Düisburg (acesta din urmă minor) — care, ademeniți de cei ce recrutează cadre pentru legiunea străină franceză și trimiși să lupte în Algeria, n-au mai putut suporta infernul de acolo și au încercat să evadeze. Tentativa de evadare dînd greș, cei doi au căzut pe mîna poliției militare franceze, care i-a predat autorităților legiunii... Quix a murit în cursul „anchetei", iar ultima știre despre Hellbauer spunea că a fost legat cu picioarele de spatele unui Jeep și tîrît pe șosea. ...Dar soarta zguduitoare a acestor doi tineri nu este însă un caz izolat.

Opinia publică vest-germană, sezisîndu-se de o serie de cazuri, a cerut socoteală autorităților federale care îngăduie ca tineretul din R.F.G. să fie ademenit în legiunea străină. După cum semnala ziarul vest-german „Metall", care apare la Frankfurt pe Main, din 150 de tineri recrutați săptămînal de agenții legiunii străine în diferite țări din Europa occidentală, 120 sînt din R.F.G. Pe de o parte spiritul militarist și de aventură în care e educat tineretul din apusul Germaniei, pe de alta șomajul în creștere, înlesnesc acestor agenți să găsească în tinerii vest-germani, cei mai mulți încă minori, carne de tun pentru Algeria.

Și opinia publică din alte țări occidentale a luat atitudine împotriva ademenirii tinerilor în legiunea străină franceză. In parlamentul din Belgia s-au făcut cîteva interpelări pline de îngrijorare împotriva faptului că în ultima vreme a crescut numărul recrutărilor de minori pentru serviciul legiunii străine franceze. Presa belgiană a deschis o campanie în care înfiera „metoda medievală de recrutare" a agenților legiunii. In Anglia s-a alăturat luptei împotriva acestor recrutări chiar și ziarul „Times", care luînd poziție, într-un mod neobișnuit de ascuțit pentru un ziar cu tradiție conservatoare, subliniază că metodele folosite pentru recrutarea minorilor în legiunea străină franceză echivalează cu deportarea.

Dar cele mai energice proteste au fost semnalate în Elveția. In această țară, „Comitetul împotriva întrării tinerilor elvețieni în legiunea străină" a deschis recent o campanie puternică împotriva „Legiunii străine — rușine a civilizației". Acest comitet a închiriat special un stand la Tîrgul de mostre elvețian, larg vizitat de oaspeții din diferite țări veniți în Elveția, stand care servește pentru propagandă împotriva recrutării. Sprijinul oficial de care se bucură această campanie a opiniei publice elvețiene nu este de loc plăcut vecinilor francezi ai Elveției. Ambasada Franței din Berna, de pildă, a și refuzat din această pricină să răspundă la invitația de a vizita Tîrgul de mostre.

Campania împotriva „Legiunii străine — rușine a civilizației" ia proporții tot mai mari în țările Europei occidentale, mai ales sub presiunea părinților îngroziți că și copiii lor ar putea cădea victimă agenților de recrutare ai legiunii și să ajungă să piară în iadul algerian, ori să devină criminali de război.

A. S.

Fapte mici DIN LUMEA LARGĂ

Agresorii creerului

In cadrul unui program emis de televiziunea britanică cu cîtva timp în urmă, s-a petrecut un fenomen care a indignat profund opinia publică din Anglia.

Telespectatorii asistau la transmiterea unui film. După aceasta urma un program publicitar. Și cum nimeni nu avea poftă să asiste la rularea unui șir lung de produse, se pregăteau cu toții ca după sfîrșitul filmului să închidă aparatul sau să schimbe postul. Cu toate acestea s-a întîmplat un fenomen ciudat. Treisferturi dintre telespectatori nu s-au mișcat din fața aparatelor și au vizionat, în consecință, programul publicitar.

Ce se întîmplase? Secretul acestui fenomen a fost dat în vileag cîteva zile mai tîrziu. O serie de ziare engleze au dezvăluit faptul că telespectatorii au continuat să urmărească emisiunea întrucît li se transmisese niște mesaje „subliminale" prin care au fost îndemnați să continue să privească respectivul program. Inconștient, telespectatorii s-au supus îndemnului.

Tehnica transmiterii acestor „mesaje" e următoarea. Pe ecran se proiectează anumite „imagini" sau „mesaje" într-un ritm atît de rapid încît ochiul și urechea omenească nu au timpul să le înregistreze în mod conștient. Mesajele sînt imperceptibile pentru organele de simț, dar ele sînt înregistrate de subconștient. Astfel se face influențarea spectatorilor.

Practica a indignat opinia publică britanică. Motivul este lesne de înțeles. Aceste „mesaje" nu sînt destinate pur și simplu să atragă spectatorii la vizionarea numai a unor banale programe publicitare. Ele sînt întrebuințate mai cu seamă pentru a întărîta spiritele în timpul rulării filmelor de groază. Este cazul, de exemplu, al unui film intitulat „Omenirea moare urlînd". Acesta conținea nici mai mult nici mai puțin decît 40 de „mesaje" și „viziuni" subliminale care repetau cuvintele și imaginile referitoare la „moarte" și „sînge".

Mai există și un alt interes în vederea transmiterii acestor mesaje. Cu prilejul rulării unui alt film de groază, spectatorilor li s-a înmînat cîte o poliță de asigurare pentru cazul „cînd ar fi murit de spaimă în cursul vizionării filmului". Pentru cei care ar fi leșinat în timpul spectacolului, a fost pregătit „un post de prim ajutor"!

Recurgînd la aceste metode odioase, cercurile conducătoare din țările capitaliste s-au gîndit să folosească tehnica respectivă și pentru a transmite muncitorilor „mesaje" cu îndemnul de a-și intensifica pînă la epuizare ritmul de muncă.

In lumina futuror acestor fapte apare limpede care sînt cauzele pentru care opinia publică britanică și-a intensificat protestul împotriva acestor practici.

Mincinoșii din Dusseldorf

Iată încă un fapt care ilustrează rîvna cu care provocatorii vestgermani caută să învenineze atmosfera în intervalul dintre prima și cea de a doua parte a conferinței de la Geneva a miniștrilor Afacerilor Externe. Ziarul vest-german „Industrie Curier" din Düsseldorf a publicat o știre „senzațională", provenită, după cum afirmă, din izvoare „sigure". Potrivit acestei informații, la Moscova ar fi fost pus la punct — fiți vă rog atenți — „un plan ofensiv" de trimitere în țările occidentale „a 5000 de agenți secreți în plus". Iar pentru cei care nu ar vrea să dea crezare acestor povești este adăogată și explicația că „marea acțiune a rușilor se află în strînsă legătură cu criza Berlinului".

Dar partea cea mai „senzațională" a informației este lăsată la sfîrșit unde se încearcă să se... demonstreze că „Plenara C.C. al P.C.U.S. e legată într-o oarecare măsură de această hotărîre a guvernului rus".

Ce se urmărește prin lansarea acestei baliverne? Pe de o parte, după cum am arătat, intensificarea încordării internaționale, pe de altă parte se încearcă dezinformarea opiniei publice. După cum se știe, popoarele urmăresc cu interes și admirație impresionantele succese economice ale U.R.S.S. Plenara C.C. al P.C.U.S. a avut în acest sens sarcina de a elabora noi și importante hotărîri în vederea mersului înainte spre comunism. Și cum mincinoșilor de la Dusseldorf le vine tot mai greu să ascundă cititorilor realizările oamenilor sovietici, ei s-au gîndit să-și desfășoare acțiunea provocatoare într-un mod mai original. Numai că minciuna are, după cum se știe, picioare scurte. Și de data aceasta instigatorii vestgermani au dat greș în acțiunile lor. Nici un om cu mintea sănătoasă din occident nu va putea să confunde problemele de automatizarea producției cu fantezistul plan pe care ziariștii vestgermani au încercat să-l trîmbițeze pe toate drumurile.

„Windmill girl" - urile vor să se miște...

Windmill este numele unui teatru de varietăți din Anglia. Figurantele acestui teatru și în general cele care joacă în revistele de mare montare, au „libertatea" — conform legilor britanice — de a apare goale pe scenă, cu condiția ca în tot timpul reprezentației să rămînă riguros imobile. Acestor figurante englezii le spun „Windmill girl".

De curînd, Malcolm Muggeridge, unul dintre cei mai competenți comentatori britanici de politică externă, a introdus acest termen și în domeniul diplomației. Referindu-se la poziția delegației engleze în cadrul tratativelor de la Geneva a miniștrilor de Externe, el a constatat cu amărăciune — după cum anunță ziarul francez „L'EXPRESS" — că „eforturile de conciliere ale diplomației engleze au încetat la Geneva și că aceasta se află în prezent în situația unei „Windmill girl".

Comentînd poziția guvernului englez în cadrul politicii occidentale, ziarul francez, referindu-se în general la „criza Occidentului", provocată, printre altele și de alianța cu Adenauer, lasă să se înțeleagă că englezii se gîndesc tot mai mult la ideea de a renunța la sprijinirea politicii agresive a guvernului de la Bonn. „Anglo-saxonii — scrie „L'EXPRESS" — nu sînt împiedicați „să sacrifice" pe aliații lor din Germania occidentală, nici de legături oculte, nici de solidaritatea Internaționalei capitaliste. Ei se tem pur și simplu ca Adenauer să nu reacționeze împotriva unei astfel de trădări..."

Dar ce-i împiedică pe englezi să „divorțeze" de Adenauer? Dacă e să dăm crezare „L'EXPRESS"-ului ei sînt împiedicați în aceasta de faptul că „nu au reușit să-i convingă pe americani și cu atît mai puțin pe francezi, care continuă să fie solidari cu guvernul de la Bonn".

Ziarul apreciază că „Macmillan și Selwyn Lloyd au făcut mult, îndeosebi mergînd la Moscova. De atunci însă, aliații lor îi obligă să se mențină imobili și îi împiedică să exploateze avantajele pe care le obținuseră, îndeosebi în privința unei dezangajări în Europa".

Pe bună dreptate ziarul conchide: „Mai devreme sau mai tîrziu, englezii vor trebui să-i convingă pe aliații lor că au obosit jucînd rolul unor „Windmill girl".

„Windmill girl"-urile vor, după cît se pare, să se miște și aceasta, de bună seamă, nu-i de bun augur pentru „solidaritatea" atlantică.

DE PRETUTINDENI

MARKLEN KUTATELADZE lucrează în atelierul „Mhatvari" din Tbilisi. Obiectele cizelate de el din os și alte materiale împodobesc muzeele din Georgia și au fost expuse la multe expoziții internaționale. Impresionat de nuvela lui Hemmingway „Bătrînul și marea", Marklen Kutateladze i-a trimis scriitorului american un cadou lucrat de mîna sa. Și anume, un corn, recipient național georgian pentru vin, pe care a imprimat scene din poemul național „Cavalerul în blană de tigru", precum și din nuvela „Bătrînul și marea".

●

LA PARIS s-a deschis un cinematograf „Rotonda" în locul faimoasei cafenele cu aceeași denumire din cartierul Montparnasse. De numele acestui loc sînt legate numeroase pagini ale istoriei vieții culturale a Parisului.

In timpul emigrației, V. I. Lenin venea des în acest local, unde se întîlnea cu revoluționari ruși. Pe panourile murale din cinematograf, printre alte nume ale vizitatorilor ilustri, figurează numele lui Lenin.

●

MEDICII din orașul Siamin (China de est) au obținut rezultate bune în tratarea afecțiunilor cronice ale ficatului prin mijloacele medicinei populare chineze. La peste 50 la sută dintre bolnavi au fost restabilite în întregime funcțiile hepatice, au dispărut orice simptome de boală.

●

RECENT, în cadrul unei serbări sportive care a avut loc la Budapesta s-a ținut un concurs de dexteritate la care

au participat numeroase ospătărese din capitala R.P. Ungare.

In fotografie: Unele din cele mai bune ospătărese în timpul concursului.

●

PATRUZECI și cinci de minute a așteptat, într-o ceață deasă, un mecanic de locomotivă cu un mărfar, la o răscruce, întrucît se credea în fața unei lumini roșii de semafor. Presupusul „stop" nu era în realitate decît puloverul roșu al unui motociclist, care aștepta și el la rîndul său, de trei sferturi de oră, trecerea trenului, pînă cînd în cele din urmă au fost lămurite lucrurile...

●

IN U.R.S.S. urmează să fie editate peste 250 de cărți ale savanților și scriitorilor din S.U.A. Un loc important în planurile editoriale îl ocupă literatura științifică, lucrările reprezentanților diferitelor curente și orientări în istoriografia, filozofia și economia americană. Vor fi editate lucrarea profesorului Haberler „Inflorire și depresiune", „Ideile războiului și păcii în filozofia contemporană", de Horowitz și „Filozofia păcii" de Sommerville.

●

SOCIETATEA de Transporturi rutiere și feroviare din Manila a rezolvat într-un mod original tariful pentru copii. Plata unei jumătăți de bilet sau a unui bilet întreg e în funcție de... cîntar — adică aidoma coletelor poștale.

●

RESPINS de o cămilă care și-a manifestat preferința pentru un frumos cangur alb, un dromader dintr-un circ italian a devenit ...neurastenic. La Roma el și-a atacat în mai multe rînduri rivalul, iar la Genua i-a mușcat pe cei ce-l supravegheau. Consultîndu-se un veterinar, acesta a declarat că insuccesul în dragoste l-a dus la nebunie. Nefericitul dromader a fost împușcat.

●

INTR-UN spital din statul Maine (S.U.A.), Marie Cyr, în vîrstă de 48 ani, a născut al... 27-lea copil. Mama și copilul au trecut cu bine examenul...

●

LOCALITATEA Dannemora din statul New York a fost cotropită de șoboleni. Pornind de la niște lăzi de gunoi aflate în centru, rozătoarele au pus stăpînire pe aproape întreg orășelul. Femeile și copiii nu se încumetă să iasă în stradă pe întuneric. Primarul din Dannemora conduce lupta împotriva acestei plăgi, luptă în care populația se folosește de ciomege și... arme de foc.

●

IN ELVEȚIA a fost consumată recent o cantitate de brînză veche de 120 de ani. Cei care au consumat-o afirmă că brînza a fost foarte gustoasă.

●

IN ANUL 1948, Cehoslovacia a fabricat numai 2098 mașini de spălat. Cu zece ani mai tîrziu, a fabricat 313.000. In felul acesta, R. Cehoslovacă a ajuns pe primul loc în lume în ceea ce privește

producția de mașini electrice de spălat, socotite pe cap de locuitor. In fotografie, mașina electrică modernă de spălat rufe „Romo", produsă în Cehoslovacia.

●

IN APROPIERE de Kaliningrad se va construi primul acvariu oceanic sovietic, care va constitui un rezervor artificial destinat studiului peștilor și animalelor de ocean. Acvariul oceanic va fi format din 50 de bazine care vor dispune de un micro-climat asemănător condițiilor naturale ale diferitelor mări și oceane ale globului.

●

O MAȘINA mecanică a scos la iveală la Cincinatti scheletul unui mamut mort de 10.000 de ani. Directorul muzeului din oraș a precizat că acest mamut avea aproape 4 m. înălțime, șase metri lungime și cîntărea probabil... 27 tone.

LITERATURĂ
TEATRU
CINEMA
MUZICĂ
PLASTICĂ

MEDALIOANE ● MEDALIOANE ● MEDALIOANE ● MEDALIOANE ● MEDALIOANE

Violonistul Ștefan Ruha

Pe Ștefan Ruha trebuie să-l asculți, să-i simți lunecarea fină a arcușului pe corzile neobosite ale viorii, să te bucuri, să te miri și să trăiești laolaltă cu el fiecare notă care se zbuciumă, se tînguie și ride ca un om. Nu e deajuns însă să-l asculți; trebuie să-l vezi mișcîndu-se, să-i înțelegi felul agitat, să discuți cu el ca să-i poți citi neastîmpărul feții, să-i surprinzi modularea vocii nerăbdătoare cînd trebuie să-ți împărtășească impresii despre concertele date, despre public, sau tonul modest, timid aproape, cînd îi ceri să-ți vorbească despre succesele sale. Între omul Ruha și încercatul violonist nu e nici o deosebire. Aceeași trăire sinceră și puternică de pe scenă o vei afla și în viața de zi cu zi a talentatului muzician.

La 27 de ani Ștefan Ruha e deja stăpîn pe talentul său, pe întreaga sa personalitate. În mai puțin de un an și jumătate Ștefan Ruha a trăit emoțiile și bucuria deplină a succesului și a cîștigat simpatia și aprecierea lumii muzicale de la noi și de peste hotare. Încă de la concursul Ceaikovski, compozitorul sovietic Șostakovici spunea că „Minunatul virtuos violonist român Ștefan Ruha a cucerit simpatia muzicienilor și amatorilor de muzică", iar Aram Haciaturian vorbind despre trăsătura caracteristică a talentului său spunea că această trăsătură „este o tehnică desăvîrșită, o tehnică ce cîntă o sonoritate plină și bogată în nuanțe îmbinată cu expresivitate fină".

Concursul Ceaikovski a fost un preludiu, un mare pas spre viitoarele succese.

Lui Ștefan Ruha, moscoviții îi pronunță numele cu dragoste și nu e deloc de mirare că a fost invitat să imprime pe discuri. Prietenul său, valorosul pianist Ferdinand Weiss, care l-a acompaniat la toate concertele îmi spunea deunăzi că „nicăieri publicul nu l-a primit cu atîta căldură și simpatie ca în U.R.S.S. și că numele Ruha este pentru toți sovieticii un „nume mare".

Ruha nu și-a dezmințit „numele. La concursul „George Enescu" ținut în septembrie 1958 la București, violonistul a obținut premiul I care-l consacră definitiv și îndreptățește pe deplin spusele marelui violonist sovietic David Oistrah: „Ștefan Ruha cîntă cu multă sinceritate, emoționant, vădind temperament și un remarcabil simț al stilului. Tînăr încă, Ruha va obține dacă va persevera pentru desăvîrșirea măestriei sale — și sînt convins că va face acest lucru — multe succese în cariera sa artistică"...

Și într-adevăr, Ștefan Ruha, perseverent și îndrăzneț, a făcut acest lucru la concursul ținut în Capitala Franței. Marele premiu Jacques Thibaud a confirmat încă odată aprecierile marilor muzicieni despre el, aprecieri care se răsfrîng asupra întregii școli violonistice românești. Ziarele franceze L'Humanité, Figaro în interviurile luate lui Ștefan Ruha și prietenului și colaboratorului său Ferdinand Weiss au apreciat impecabila interpretare a acestora și au elogiat măestria artistică a acestui tînăr continuator al lui Enescu.

În mai puțin de un an jumătate Ștefan Ruha a obținut trei mari succese: în fața publicului moscovit, la București și în fața publicului parizian.

Unii se vor întreba desigur cum a putut obține Ștefan Ruha aceste victorii record pentru că talentul oricît de incontestabil ar fi nu e totuși suficient pentru asemenea răsunătoare succese.

Zilele acestea imediat după reîntoarcerea sa din Paris am stat de vorbă cu Ștefan Ruha:

„Nu, numai talentul nu e suficient. Ce m-aș fi făcut fără atenția și grija cu care am fost înconjurat de prieteni, de profesori, de personalitățile noastre muzicale, ba chiar de întregul popor, care m-a urmărit cu atenție și grijă, insuflîndu-mi curaj în munca de grea răspundere a unui muzician al țării. Și mai ales ce aș fi putut realiza fără condițiile minunate care mi-au fost asigurate de partidul și guvernul nostru?"

Și într-adevăr Ștefan Ruha are dreptate. Ce ar fi putut face fără toate acestea? Ce ar fi ajuns el cu 20 sau 30 de ani în urmă, cînd în țara noastră stăpîneau boierii și capitaliștii, cînd șovinismul și ura afișată de stăpîni dezbinau poporul și nu permiteau niciunui om „de jos" și mai ales unuia ce aparținea unei naționalități conlocuitoare să se distingă în vreun fel?

Violonistul Ștefan Ruha.

Născut la Carei, dintr-o familie destul de numeroasă — 6 copii — Ștefan Ruha are ca învățător pînă la vîrsta de 9 ani pe tatăl său, violist maghiar, care pe lîngă faptul că trebuia să asigure numai cu arcușul existența întregii familii căuta să insufle fiului său în puținul lui timp liber dragostea pentru muzică, să-l învețe „o meserie", așa cum spunea el.

Mai tîrziu în anii regimului nostru, Ștefan Ruha intră orchestrant la opera maghiară din Cluj și peste puțin timp devine student bursier la conservatorul „Gheorghe Dima" din Cluj.

Încă în timpul studenției evidențiindu-se prin subtilitatea și priceperea cu care sensibiliza sub arcușul său fiecare coardă, Ștefan Ruha este premiat la concursul național organizat în cinstea Festivalului Mondial al Tineretului și Studenților de la București.

De aci încă un pas și Ștefan Ruha devine concert-maestru al Filarmonicii din Cluj. Mereu neobosit, dedicîndu-se cu tot elanul său tineresc muzicii fără să precupețească nici un efort, Ștefan Ruha, dornic de a da patriei sale tot ce are mai bun, întreaga sa forță creatoare, începe să urce vertiginos spre treptele înalte, tot mai înalte ale frumosului, ale perfecțiunii. Și iată-l astăzi pe violonistul Ștefan Ruha al cărui nume este pronunțat cu aceeași dragoste în orașele patriei noastre, la Moscova, la Paris, pe violonistul Ștefan Ruha, unul dintre miile de talente ridicate din popor spre slava patriei socialiste care l-a crescut.

Martha ALBOIU

Tînăra actriță Tamara Buciuceanu în piesa „Rapsodia Țiganilor".

IN ZILE DE VACANȚA...

La Institutul de teatru „I. L. Caragiale"

Au început zilele de vacanță. În institutele de învățămînt sau în alte școli nu mai găsești efervescența de peste an; nu mai observi tumultul și voioșia specifice tinereții.

Intre zidurile școlii s-a așternut acum liniștea. Am întîlnit-o într-una din diminețile zilelor trecute pe coridoarele Institutului de teatru și artă cinematografică „I. L. Caragiale". Doar în birourile administrative se mai aude tăcănitul mașinii de scris și se mai văd funcționari aplecați asupra hîrtiilor de pe birouri. La rectorat, singur în biroul său, un prea cunoscut actor căruia anii i-au argintat părul. Este artistul poporului, Costache Antoniu, rectorul Institutului.

— Am venit — i-am spus maestrului — să-mi vorbiți despre ultima promoție de studenți. Acum, la sfîrșit de an, se văd mai bine roadele Institutului.

— Da. Noi, profesorii, culegem acum, ca și în anii trecuți roade bogate. Personal, sînt foarte mulțumit. De altfel, cred că același lucru ar putea spune fiecare dintre colegii mei profesori. Sîntem mîndri de absolvenții noștri, după cum același sentiment de mîndrie îl simțim cînd ne gîndim și la Institutul nostru, a cărei activitate cred că o cunoașteți.

Rectorul mi-a vorbit aproape o oră despre studenți și Institut. Și în vorbele lui am observat o dragoste fierbinte pentru viitorii noștri actori și pentru Institutul de teatru care numai în anii puterii populare s-a putut ridica la rangul de învățămînt superior.

Accentuez sublinierea care aparține rectorului:

— Te rog să scrii așa, — îmi spune maestrul — numai în anii puterii populare... Pentru că Institutul, în forma lui de azi, cu condițiile excepționale de studii și avantajele pe care le au studenții, este una din realizările regimului nostru, realizare cu care ne mîndrim și care în trecut nu a fost și nu ar fi fost posibilă.

Convorbirea ne este întreruptă. În biroul rectorului apare un alt maestru, și el profesor al Institutului. Este cunoscutul regizor Ion Șahighian:

— În clasa mea am avut elemente bune, ba chiar excepționale.

Convorbirea alunecă spre trecut.

— Aș vrea să insist asupra unui lucru esențial: diferența dintre perspectivele actualului absolvent de Institut și ale absolventului vechiului Conservator, care, lipsit de angajament, bătea multă vreme la ușile teatrelor, în majoritate particulare.

Ce se întîmplă cu actualul absolvent? Noi am dat anul acesta o promoție de 25 absolvenți. Vor bate ei pe la ușile directorilor de teatre? Dimpotrivă. Ei se bucură de un plasament sigur la teatrele noastre de Stat, unde chiar în această vară — și anume la 15 august — vor intra direct în producție. În paranteză aș spune că respectivele teatre abia îi așteaptă pentru a-și completa colectivele. De altfel, așa s-au petrecut lucrurile și cu absolvenții ultimilor ani, tinerele noastre promoții.

...Tinerii actori ai ultimelor promoții, schimbul de mîine al scenelor noastre.

Să aruncăm o fugară privire asupra lor. Un proaspăt absolvent al Institutului de Teatru poate fi la început doar o promisiune. Dar dezvoltarea ulterioară a acestuia pînă la conturarea personalității sale artistice nu ar fi posibilă fără asigurarea unor condiții necesare. Pășind direct de pe băncile și podiumurile Institutului pe scenele teatrelor, proaspeții absolvenți sînt înconjurați de grija conducerilor teatrelor noastre de Stat și dragostea actorilor mai vîrstnici, printre care unii le-au fost profesori. În astfel de condiții rezultatele nu se lasă mult așteptate. Este cazul tinerilor actori Florin Vasiliu, Liliana Țicău, Ion Ciprian, Olga Tudorache de la Teatrul Tineretului, despre care se vorbește astăzi ca de niște actori formați. Pe Olga Tudorache, de pildă, am văzut-o în ultimele stagiuni urcînd treptele măiestriei artistice, de la Mașenka din „Cadavrul viu" la Ioana din „Suflete tari" și pînă la „Antigona"; Florin Vasiliu și-a dovedit și el măiestria artistică în multe din spectacolele Teatrului Tineretului.

O dovadă elocventă a căldurii și înțelegerii cu care sînt primiți absolvenții Institutului pe scenele teatrelor este și „îndrăzneața" regizorilor de a le oferi roluri de mare răspundere. Și îndrăzneala se soldează de cele mai multe ori cu succese ca, de pildă, cel obținut de Stamate Popescu căruia i s-a încredințat rolul Lenin din „Familia" jucată pe scena teatrului „C. Nottara".

Șirul absolvenților Institutului, ale căror promisiuni nu s-au lăsat deloc așteptate, ar putea continua și pe spații mai mari. Ne rezumăm doar a menționa nume ca: Tamara Buciuceanu (Giulești), Ileana Predescu și Luci Mara (Municipal), Florin Piersic și Gh. Popovici-Poenaru, Liliana Tomescu și Eva Pătrășcanu, Gilda Marinescu și Gheorghe Vrînceanu (Iași), Cristina Tacoi (Oradea) și încă mulți alții.

Dar pe lîngă prilejul ce se dă astăzi tinerilor actori de a-și dezvolta o întreagă gamă de posibilități actoricești, ei se bucură și de răsplătiri de invidiat. Horea Popescu și Liliana Tomescu, de pildă, au fost distinși cu Medalia Muncii și au luat premii la diferite concursuri. Numeroși alți tineri actori au mai fost premiați pentru interpretări valoroase, iar altora li s-a oferit prilejul de a ne reprezenta peste hotare.

...Cuvintele maestrului Costache Antoniu îmi stăruie și acum în memorie: **„Te rog să scrii așa: Toate acestea n-ar fi fost posibile în trecut".**

Miron LIVIU

Actorul Stamate Popescu de la Teatrul „Nottara"

ECOURI CINEMATOGRAFICE

● DUPĂ binecunoscutul roman al clasicului maghiar Jókai Mór, **„Saracii bogați"**, regizorul maghiar Ban Frigyes a început de curînd pregătirile în vederea turnării unui film.

● CARMINE GALLONE, regizorul filmului italian **„Cartagina în flăcări"**, proiectează crearea unui nou film istoric, denumit „Istoria Babilonului".

● AGENȚIA de informații Usia din S.U.A. a întocmit o listă de filme realizate în studiourile de la Hollywood a căror prezentare în străinătate a fost interzisă de autoritățile americane.

Se consideră că aceste filme cuprind o serie de aspecte ale vieții americane **„care prezentate în țările străine nu servesc intereselor S.U.A."**

● STUDIOURILE din Bulgaria au terminat de curînd un film în culori de popularizare a științei denumit „Florile de pe Muntele Înalt". Filmul prezintă spectatorilor o serie întreagă de flori din munții Bulgariei. Coloritul deosebit al filmului este o încîntare pentru spectatori.

● ÎN INDIA s-a ecranizat romanul **„Crimă și pedeapsă"** al lui Dostoievski. În rolul lui Raskolnikov joacă renumitul actor indian Raj Kapoor.

MUZICALE

● ORCHESTRA de cameră din Praga va pleca în cursul acestei veri într-un turneu în America de Sud. Orchestra va da concerte în Venezuela, Columbia, Peru, Chile, Argentina, Uruguay și Brazilia.

● TEATRUL de Operă din Budapesta a prezentat de curînd „Castelul prințului Barbă Albastră", singura operă a compozitorului maghiar Bela Bartok, scris pe un libret al lui Bela Balazs.

LITERARE

● ÎN LEGĂTURĂ cu aniversarea a 200 de ani de la nașterea lui Friedrich Schiller, la Weimar unde a trăit marele poet vor avea loc diferite manifestări. În noiembrie urmează să aibă loc o conferință științifică consacrată marelui poet, dramaturg, umanist și luptător pentru unificarea Germaniei. În cursul anului, urmează să apară o ediție jubiliară în cinci volume din opera lui Schiller.

● ÎN NORVEGIA a apărut de curînd romanul **„Ai 62-lea Jonsen"**, al tînărului scriitor norvegian Torfin Haukas. Romanul, care este prima încercare literară a tînărului scriitor, are ca temă viața într-o cazarmă N. A. T. O. Haukas descrie într-un mod realist viața abrutizantă din aceste cazărmi care amintește de disciplina oarbă, neomenoasă a militarismului prusac.

● LA VARȘOVIA s-a deschis o expoziție Andersen. La expoziție s-au prezentat — în afară de edițiile daneze și poloneze ale cărților marelui scriitor danez — o serie de desene, manuscrise și însemnări ale scriitorului.

Roza vînturilor

Pugacev indezirabil...

La aproape două sute de ani de la moarte și la patru mii de kilometri distanță. Emelian Pugacev, răzvrătitul, mai dă dureri de cap autorităților!

Cînd, unde, cui?

Recent, în Algeria zguduită de furtuna războiului de eliberare, și anume autorităților colonialiste franceze.

Este vorba de interzicerea proiectării în cinematografele din Algeria a filmului italian Furtuna, *realizat de regizorul Alberto Lattuada. Adaptare liberă a cunoscutei nuvele a lui Pușkin, „Fata căpitanului", filmul lui Lattuada se bazează pe un studiu adîncit al lucrării „Istoria răscoalei lui Pugacev" semnată de marele poet rus.*

Apariția pe ecranele algeriene a unui comandant de răscoale, investit cu calitățile pe care i le atribuie istoria și legenda lui Emelian Pugacev, e fără îndoială supărătoare pentru cei ce caută să înăbușe în sînge lupta pentru libertate a popoarelor din Africa...

Teatru demențial...

Pictorul Salvador Dali a convocat recent pe reprezentanții presei din capitala Franței, pentru a le aduce la cunoștință planurile sale de viitor. Oricît de multe manifestări ale demenței occidentale au văzut în cariera lor de reporteri ai presei de scandal, gazetarii prezenți nu și-au putut ascunde stupoarea în fața „revoluțiilor" pe care pretinde să le aducă în teatru supurealismului: „Vreau să montez pe o scenă pariziană un spectacol care se va termina cu înundarea spectatorilor pînă la brîu în... grîu. Pentru a amplifica efectul, cortina va cădea asupra unei ciocniri catastrofale între 30 de motocicliști".

Se pare să Salvador Dali are o viziune cam prea optimistă asupra răbdării publicului, de vreme ce mai anunță și o adaptare scenică „originală" a piesei „Don Iuan", pentru care pretinde că e necesară aducerea pe scenă a unei locomotive în funcțiune...

Smell-O-Vision

Filmul mirositor e o noutate care a mai eșuat de cîteva ori pînă acum. Totuși se mai găsesc oameni întreprinzători care încearcă — din cînd în cînd — să prezinte această invenție veche și nulă din punct de vedere artistic, drept „ultima senzație" a artei cinematografice.

Printre aceștia se numără și producătorul american Michael Todd-junior, moștenitorul defunctului producător al filmului Inconjurul pămîntului în 80 de zile. *Sub eticheta de „Smell-O-Vision-System", el încearcă să lanseze cu mult tapaj publicitar un nou film „parfumat" care urmează să ofere spectatorilor 14 mirosuri diferite.*

O CARTE POVESTITĂ

ANDRE STIL: „Ne vom iubi mîine"

Sîngerosul război purtat de colonialiștii francezi împotriva poporului algerian continuă să se reflecte viguros în conștiința a numeroși scriitori francezi progresiști. Combătînd cărțile vădit apologetice la adresa parașutiștilor ca „La Bataille" de Jaques le Prevost sau cărți care vorbesc în mod abuziv despre ordinea din Algeria, așa cum face Marcel Amrouche în „Terres et hommes d'Algerie" au apărut recent în Franța o serie de romane care condamnă acest război colonial. Demn de reținut este și romanul tinerei Assia Djebar, „La Soif", dedicat intelectualilor algerieni care au intrat în rîndurile armatei algeriene de eliberare națională. Daniel Anselme cu romanul său „La Permission" este socotit un adevărat purtător de cuvînt al tinerilor intelectuali francezi care se opun războiului. „La Permission" este povestea unui tînăr francez care, revenit acasă într-o scurtă permisie, preferă să se sinucidă decît să se reîntoarcă la unitatea sa, în iadul de gloanțe, de ură și sînge din Algeria. O adevărată revelație pentru acei francezi care urăsc războiul este însă ultimul roman al lui André Stil „Ne vom iubi mîine" (Nous nous aimerons demain). Cunoscutul romancier comunist francez se ocupă în ultima sa carte de ecoul pe care-l are în conștiința tineretului francez murdarul război colonial din Algeria.

„Ne vom iubi mîine" este în primul rînd un roman de dragoste dintre Raymond și Annie, doi tineri muncitori la aceeași uzină. Raymond și Annie locuiesc în același cătun. Se cunosc din copilărie, se întîlnesc la balurile de sîmbătă seara. Dragostea lor apare pe neașteptate. Raymond ca atîția alți tineri de 20 de ani își mărturisește dragostea sa Annie-ei, într-o seară la cinema, în timpul unui tango, în pauza unei ședințe sindicale.

Tinerii nu se vor iubi decît o vară. Raymond trebuie să plece în Algeria. Războiul răscolește conștiința tînărului muncitor, răstoarnă și suprapune valorile în mintea sa. Într-o zi, Raymond se reîntoarce acasă din infern, se reîntoarce cu conștiința zdrobită. Tînărul cu privirea senină nu mai este același. Annie și Raymond nu se mai regăsesc. Războiul le-a ucis dragostea. Jocurile de altă-dată par desuete, bucuria îl insultă. Raymond a văzut copii înfometați, în zdrențe, cerșind pe străzile Algeriei. Tînărul a participat, a fost obligat să participe la arestarea familiilor felahîlor, la așa-zisele operațiuni de curățire ale armatei franceze. Raymond s-a supus orbește ordinelor primite în primele zile. Apoi, totul a devenit o tortură de nesuportat, un coșmar. Tînărul muncitor nu-și poate explica cum de a acceptat să lovească în oameni nevinovați, să-l strivească pentru totdeauna. Dar iată că într-o bună zi fantasinul Raymond nu va mai scrie pe pereții cazărmilor „L'Algérie Francaise". Raymond este hotărît. Va trage de acum înainte asupra stîncilor goale. Dar iată că tovarășul de luptă al lui Raymond este ucis de un algerian. Raymond trece peste propria sa hotărîre. „Războiul e război", spun cei din jurul său. Cu conștiința răvășită de durere, Raymond ochește, trage. Algerianul din fața sa se prăbușește, Raymond se apropie de el. Nu-l ucide. Este incapabil de a face un asemenea gest. Prizonierul va fi însă ucis de alți Raymonzi.

Raymond se simte un ucigaș, un asasin de rînd. Gîndul că ceea ce a făcut este o crimă, îl chinuie zile și nopți. Pentru tînărul muncitor, francezul căzut pentru colonialiști, ca și algerianul ucis de parașutiști, aveau același drept de a se bucura de viață. Mîine cînd poporul algerian va fi liber Raymond nu va mai putea să privească în ochii unui algerian. Și pentru Raymond întoarcerea acasă, la ai săi, în mijlocul atîtor oameni care trăiesc petrec, ca și cînd nimic nu s-ar fi întîmplat, este dureroasă, derutantă. Indiferența unora îl îndîrjește și mai mult. Crima la care a participat îl face să devină ursuz. Remușcarea îi cuprinde inima asemenea unei maladii. Raymond este dezgustat de viață. Ar vrea să se războiască cu întreaga lume.

André Stil a ales ca erou un tînăr muncitor cinstit, așa cum sînt milioane în Franța. Oroarea tînărului Raymond de a fi slujit drept unealtă în acest război nedrept, împotriva poporului algerian, nu este un caz izolat. Pînă la urmă, Raymond va lupta alături de alți tineri ca el pentru sfîrșitul războiului din Algeria, care va însemna în același timp sfîrșitul chinuitoarelor probleme de conștiință ale tineretului francez, care este silit să participe, în ciuda voinței sale, la înăbușirea luptei poporului algerian.

G. CUIBUȘ

Un film povestit

Nevasta mea cîntă

O producție a studiourilor „DEFA" — Berlin. Scenariul și regia: **Hans Heinrich.** Imaginea: **Eugen Klagemann.** Muzica: **Gerd Natschinski.** Interpreți: **Lore Frisch, Günther Simon, Maly Delschaft, Alice Prill, Herbert Kiper, Evelyn Künnecke, Mario Lerch etc.**

O familie fericită! Cine ar putea crede că Gerda, supusa soție a lui Gustel Wagner, mamă grijulie și gospodină modestă, va aduce în curînd tulburarea în acest pașnic cămin? Bărbatul ei este un om cu vederi înaintate. La locul lui de muncă apreciază capacitatea femeilor și, în principiu, recunoaște dreptul lor la independență. Cînd este vorba însă de a îngădui soției sale să apară pe scenă, să cînte la festivalul organizat de magazinul unde lucrează și el, Gustel Wagner își dezvăluie apucăturile de despot. Și toate astea ar mai merge dacă ar fi vorba doar de o singură apariție, de un singur spectacol. Dar vocea și talentul Gerdei au fermecat publicul și au atras asupra ei atenția renumitului tenor Lorenzo Fabiani. El îi propune Gerdei să cînte alături de el în viitorul spectacol al teatrului „Tivoli".

Gerda visa de mult, în taină, să cînte, să se consacre

scenei și nu poate renunța la acest nesperat prilej de a-și înfăptui o veche și adîncă năzuință. Noua ei ocupație aduce, e drept, unele tulburări în gospodărie. S-ar putea însă găsi o soluție pentru toate, dacă Gustel s-ar arăta ceva mai înțelegător. Dar acesta se încăpățînează să-și apere prerogativele de soț și stăpîn și nu e dispus să se împace cu noua independență cucerită de Gerda. Ostilitatea lui mai e agravată și de gelozia care a început să-l chinuie de cînd o știe pe soția sa mereu în preajma lui Lorenzo Fabiani, celebrul „idol al femeilor". Gerda însă își iubește soțul și rezistă cu multă grație și înțelepciune avansurilor cuceritorului ei partener.

Premiera spectacolului se apropie și Gustel n-a izbutit încă s-o facă pe Gerda să renunțe la cariera ei de cîntăreață. Șantajul sentimental, apelul la sacrele îndatoriri de soție și mamă au rămas fără succes. „Nefericitului"

soț nu-i mai rămîne decît să se alieze cu rivala Gerdei, o anume Eva Rettich, cîntăreață fără voce, care ține cu orice preț să devină artistă. Ca să-i netezească fiicei sale drumul spre glorie, mama Evei e gata la orice. A jurat s-o scoată pe Gerda din teatru și a pus la cale un scandal care urmează să izbucnească în seara premierei. Gustel s-a alăturat și el acestui plan sperînd că umilită și dezamăgită, Gerda se va cumineți și va renunța la visurile ei, redevenind soția supusă și modestă de odinioară.

Spectacolul a început. Neliniștit, cu conștiința nu tocmai împăcată, Gustel rătăcește prin teatru, de la bufet în culise, și din subsoluri din nou la bar. Alcoolul din care a încercat să soarbă curaj, nu-l prea ajută să facă față situației. Iar atunci cînd ia o hotărîre radicală și..

o urmează pe Gerda pe scenă, exprimîndu-și protestul în fața spectatorilor, intervenția lui e luată drept un număr comic din program Scandalul pregătit de doamna Rettich eșuează, în timp ce publicul îi face Gerdei o primire triumfală. Vocea și farmecul tinerei cîntărețe își exercită pînă la urmă vraja și asupra mult încercatului ei soț. Glasul acesta cald pe care-l aude parcă pentru prima oară, chipul acesta încîntător e al Gerdei, al soției sale. În fond, pare el să-și spună acum, nu e chiar atît de rău dacă nevasta mea cîntă...

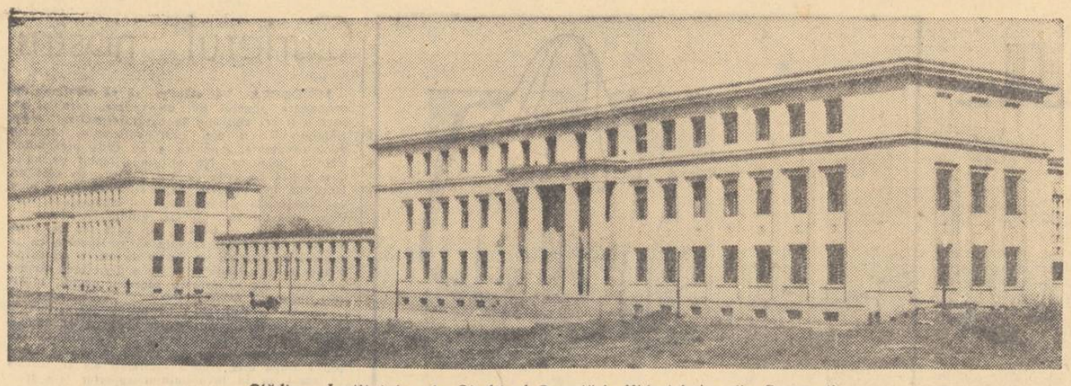

Clădirea Institutului de Studii și Cercetări Hidrotehnice din București

Înflorește știința românească

APA ȘI VIAȚA

Un filozof din antichitate a denumit apa — esență a lucrurilor. Și ceea ce dreptate avea Thales în observația sa precum că dacă nu e apă, nu e nici viață. Este atîta dependență între apă și viață, într-atîta e legată refnoirea vieții de apă, iar în secolul nostru într-atîta e legată economia, viața popoarelor de apă, încît te și întrebi uneori cum de n-a avut țara noastră atîția zeci de ani un institut hidrotehnic?

De vreo 2 ani, mulțumită regimului democrat-popular, Institutul există. Cînd intri în imensa hală, pe care gazdele o numesc modest Laboratorul de cercetări hidraulice, te întîmpină un zgomot nefiresc de apă în necontenită scurgere. Nefiresc pentru că intensitatea zgomotului e destul de mare (ai senzația cîteodată că te afli în apropierea unui rîu tumultos care a întîlnit nu știu ce obstacole în cale), dar în același timp îl percepi neuniform. Cînd te familiarizezi însă un pic cu mediul și urmărești scurgerea aceasta necontenită care vine prin zeci de guri, pe furtunuri, țevi de fier, coloane groase și subțiri, care formează o adevărată rețea, ici strecurîndu-ți-se sub picioare, dincolo circulînd deasupra ta; cînd urmărești drumul apei în bazine și din bazine, peste grătare, circulînd pe canale cu albii nefiresc de naturale, prin vitrine transparente înzidite; cînd sui-du-te pe unul din multe-le podețe de fier cu mișcări de translație, urmărești scurgerea febrilă sau domoală a apei împinsă de pompe pe care le auzi bubuind înfundat undeva sub pămînt; cînd urmărești apoi — umblînd pe ziduri strîmte — aparatele complicate sondînd apa, sondînd nisipul, piatra, cărbunele în timp ce fulgerele aparatelor de fotografiat umplu hala; cînd oameni amabili îți explică în amănunt procesele ce se petrec aci și cînd în fața ta se descoperă în miniatură Dunărea și Argeșul, Siretul și Ialomița, Marea și Bicazul, te cuprinde un sentiment de admirație și prețuire pentru cercetătorii modești care fac aci, în Institutul de Studii și Cercetări Hidrotehnice, importante studii pentru economia țării.

Laboratoarele Institutului sînt numeroase. (De fapt institutele încă în construcție, toate activitățile neavînd decît 1—2 ani vechime). Noi am ales doar unul pentru reportajul de azi, deși știam că vom nedreptăți pe celelalte.

Laboratorul pe care-l vizităm se ocupă de cercetări hidraulice pe modele. Cu alte cuvinte, se reproduc pe modele la scară redusă unele amenajări sau construcții hidrotehnice proiectate și se experimentează în condiții de laborator comportarea lor. Se stabilește, astfel, dacă soluția proiectantului a fost bună sau se indică o altă soluție optimă. E nevoie oare de aceste experimentări? Nu dau oare metodele de calcul teoretic siguranța necesară? Nu! Pentru că fenomenele hidraulice sînt determinate de factori care nu pot fi prinși uneori în calculele teoretice în mod precis și de aci posibilitatea erorilor. Iată de pildă problemele hidraulice ale albiilor

Modelul albiei Siretului la traversarea unui pod

naturale: sînt cazuri cînd trebuie corectate pentru că altfel duc la distrugerea unui pod, a unui terasament de cale ferată, a unor terenuri agricole. Nu se poate prevedea precis cum va acționa apa în noile condiții: totul e în funcție de curenți, de natura solului, de gradul de eroziune etc., etc. De aceea în laborator, se reproduce albia naturală a rîului, se încearcă diferitele soluții, iar apoi, pe baza legilor de similitudine, se trece la partea cea mai spectaculoasă: transpunerea lui în realitate.

Iată, de pildă, o porțiune a albiei Dunării la scara 1:200. Se află în fața noastră un canal de 20 m. — care reproduce, aidoma modelat geometric, patul Dunării pe circa 4 km., inclusiv ostroavele, meandrele, depunerile aluvionare etc. Apa curge pe canal cu viteza proporțională Dunării. Pe cercetători (șef de laborator — ing. E. Răzvan) îi interesează cum se va comporta fluviul în ipoteza că pe o parte a albiei va fi instalată, de exemplu, o hidrocentrală. Și iată că viteza Dunării la locul strîmtorat arată că la debitul maxim se petrec fenomene neprevăzute. Cărucio-rul suspendat, cu mișcări de translație înzestrat cu aparate de măsurat înregistrează modificări în curenți și albie, pe care aparatul de fotografiat le fixează. Urmează firesc, căutarea altor soluții.

Sau iată o porțiune din Argeș. Aici se studiază fenomenele „furtului de apă". E vorba în cazul de față de construcția unei hidrocentrale care va „fura" bineînțeles o parte din apă pe care va trebui s-o restituie rîului, după folosire, printr-un sistem de canale. Problema care stă în fața cercetătorilor — în frunte cu ing. V. Jelev — este aceea de a găsi traseul, forma optimă a canalului ultim pentru a nu se produce turburări care să primejduiască așezările omenești în aval, terenurile agricole etc. În cazul de față patul cimentat este întrerupt la un moment dat și în locul lui sînt presărate pietre pe un fund de nisip. Apa curge din bazinul care reprezintă „hidrocentrala" cu cîțiva litri pe secundă ceea ce reprezintă la scară debitul hidrocentralei. Și iată că în locul unde canalul se reîntîlnește cu albia, nisipul și pietrele sînt răscolite, creîndu-se niște gropi minuscule: 1—2 cm. S-ar părea că n-are importanță. În realitate înmulțite cu 40 (aceasta e scara) veți ajunge la gropi de 4—8 metri. Într-o albie ca a Argeșului, asemenea gropi pot crea mari neplăceri. Este tocmai ce încearcă să evite cercetătorii căutînd sisteme de construcție și consolidare cît mai leftine.

Sînt doar două exemple din zeci cîte se află aici în laborator. Și nu pot încheia reportajul fără a mai aminti cîteva studii deosebit de interesante întîlnite în laborator. În primul rînd un canal cu pereții din sticlă în care se studiază „domesticirea" apei după ce a trecut prin construcții, cînd energia ei trebuie distrusă prin disipatoare — instalații de domesticire pe fundul apei — în albia rîului. Este vorba apoi de cercetările interesante pentru construcțiile prizelor de captare a apei din rîuri sau fluvii ca și de canalul cu pantă variabilă (de asemenea cu pereții de sticlă) în care se pot studia fenomene de scurgere la diferite pante. La acesta s-a adaptat un dispozitiv de creare a valurilor, cu ajutorul căruia se vor reproduce pe modelul plajelor de la Eforie și Vasile Roaită valurile mării — bineînțeles la scară — și se vor stabili cele mai bune construcții de diguri pentru conservarea și îmbunătățirea plajei.

Deosebit de interesante sînt și instalația de modelare cu aer și multe, multe altele, pe care din motive de spațiu nu le putem înfățișa și în care tinerii noștri cercetători realizează pentru prima dată în istoria acestui domeniu al științei românești studii de mare valoare.

M. RADIAN

Semiconductorii azi și mîine

Majoritatea minereurilor care formează scoarța pămîntului, aproape totalitatea oxizilor, sulfurile și o întreagă gamă de alți compuși minerali sînt semiconductori. Au fost astfel denumiți pentru proprietățile lor electrice.

Faptul că interacțiunea fizicii și industriei s-a intensificat considerabil de cîțiva zeci de ani încoace, a dus la progrese rapide în domeniul semiconductorilor. În fizică, în studiul corpurilor solide, semiconductorii dețin incontestabil primul loc și suscită în fiecare an o literatură abundentă. Pe de altă parte, utilizarea lor practică pune în funcțiune vreo 20 de ramuri industriale.

Timp de 50 de ani tehnica radioului a făcut apel numai la lămpile cu vid. Totuși, aparatele cu semiconductori oferă avantaje considerabile: dimensiunile lor sînt reduse, consumă de zeci de ori mai puțină energie electrică și tensiunile cerute sînt mai joase; funcționează îndată ce e pus în legătură, timpul necesar încălzirii filamentelor fiind suprimat; sînt mai solide, în sfîrșit, se adaptează mai bine producției în serie.

Tranzistorii găsesc o largă aplicare în radioelectricitate, televiziune, detecțiunea electromagnetică, construcția calculatoarelor electronice etc. Ei au dat naștere unei industrii importante.

Electrotehnica nu cunoaște decît conductorii din metal, care transformă în energie electrică abia 0,2 la sută din căldura primită. Randamentul semiconductorilor e mult superior: s-au creat pile termoelectrice care transformă 6—8 la sută din energia calorifică produsă. Nu e mare lucru, e adevărat, randamentul centralelor moderne fiind mult mai mare, totuși simplicitatea procedeului face să uităm inconvenientele sale.

În anumite frigidere de uz casnic, frigul e produs de către o pilă termoelectrică care face să scadă pînă la 0°C temperatura aflată în interior. Frigiderele de acest tip nu au compresoare nici motoare electrice, nici sistem de fluide.

Semiconductorii se pot aplica și în domeniul important al măsurării intensității luminoase, al temperaturii, al presiunii etc., dat fiind că conductibilitatea lor se mărește sub acțiunea acestor factori.

Vom cita încă cîteva domenii în care a devenit curentă utilizarea semiconductorilor. Pentru a crea cîmpuri magnetice intense în aparatele de radio și a reduce la maximum dimensiunile instalațiilor se recurge la ferite, semiconductori ale căror proprietăți magnetice se apropie de cele ale fierului. Acești răi conductori nu se încălzesc și nu antrenează pierderi de energie dacă sînt așezați într-un cîmp alternativ.

Semiconductorii sînt foarte des folosiți la stabilirea tensiunilor curentului, reglarea curenților electrici, etc.

În domeniul radiocomunicațiilor, folosirea semiconductorilor va permite fiecăruia să comunice de la distanță cu cine va voi și să-l vadă pe interlocutor. Dacă omul va reuși să stăpînească spațiul, o astfel de legătură va fi posibilă și în Cosmos.

La o distanță nelimitată se vor putea telecomanda mijloacele de transport și detecta orice obiect, determina condițiile temperaturii, umiditatea și luminarea locului propus pentru explorare, se va putea realiza viziunea nocturnă.

Care sînt posibilitățile semiconductorilor în ceea ce privește producția de energie?

Randamentul mașinilor noastre termice nu atinge 50 la sută. Aceasta înseamnă că jumătate din căldura cheltuită se pierde. Pilele termoelectrice vor produce cantități enorme de energie electrică grație transformării acestei călduri astăzi irosită.

Înainte de apariția centralelor atomice, razele solare constituiau pentru om unica sursă de unde putea trage energia necesară. Ele se află la origina cărbunelui, petrolului, turbei, vîntului și fluviilor. Astăzi încă, soarele furnizează pămîntului o cantitate de energie de milioane de ori mai mare ca cea produsă de om. Se poate afirma chiar de acum că pilele termoelectrice și îndeosebi celulele fotoelectrice, vor permite transformarea directă a energiei razelor solare în energie electrică, iar costul instalațiilor nu va depăși pe cel al celorlalte centrale. Construind mai întîi centrale mici, folosind energia solară pentru pomparea apelor subterane și irigarea zonelor cu climat uscat, se vor putea rezolva apoi alte probleme importante.

Căldura degajată de radiatoarele de încălzire centrală și transformată de pile termoelectrice va furniza locatarilor imobilului o energie electrică gratuită.

Visul cel mai scump al inginerilor electricieni va fi realizat: energia electrică va fi produsă fără a extrage cărbunele și a-l duce la centrală.

Fiecare apartament va avea un frigider care va costa de 4—5 ori mai puțin ca un metru pătrat suprafață locativă. Temperatura în camere va fi menținută de aparate, la același nivel, în tot timpul anului. Va fi suficientă cheltuirea unei cantități minime de energie electrică pentru a putea încălzi apa iarna și a o răci în timpul verii.

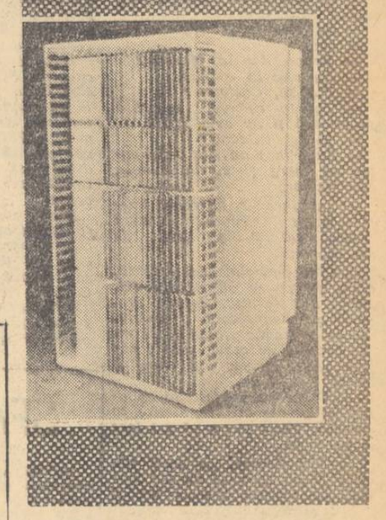

De sus în jos: ● *Termopila TGN—1 alimentează cu curent postul emițător — receptor al colhozului, realizînd o putere de 12—13 wați. Sursa sa de căldură este un simplu reșou cu petrol* ● *Acest frigider miniatural permite obținerea aproape instantanee a unor temperaturi în jurul a minus 30 de grade* ● *Dulap frigorific (văzut din spate) de uz casnic, creat de Institutul semiconductorilor din U.R.S.S.*

Agricultorul amator

Vecinul columbofil

Zilele trecute, vecinul meu a adus din piață doi porumbei de toată frumusețea. Soția — neîndurîndu-se să-i taie — l-a convins că este mai bine să-i crească. O zi, două, au mers lucrurile cum au mers. Dar iată că vecinul meu are nefericita inspirație să-i lase slobozi. Și duși au fost..

— Bine, omule — i-am spus — n-ai știut că ai avut porumbei voiajori? Ei beneficiază de un dezvoltat simț de orientare. S-au întors la vechea porumbărie, spre surpriza și bucuria fostului proprietar. Un columbofil adevărat începe cu pui „nezburați", care — în cîteva zile — se obișnuiesc cu noua locuință.

Convins că are de-a face cu un columbofil cu experiență, păgubașul mi-a pus cîteva întrebări, gîndindu-se poate că unele sfaturi îi vor prinde bine cu alt prilej.

— Poate că am greșit, alegînd această rasă de porumbei.

— Ba alegerea a fost bună. Exemplarele din această rasă de porumbei sînt frumoase, caută hrană la distanțe apreciabile (nu trebuie hrăniți din mînă), dau o producție de carne — socotind puii obținuți în cursul unui an — de cîteva kilograme.

— Creșterea porumbeilor necesită construcții speciale?

— O porumbărie poate fi amenajată într-un pod mai spațios. Cu ajutorul unor scînduri se pot confecționa cîteva boxe. Desigur că este bine să construiești pe un loc mai ridicat o porumbărie volieră (din scînduri sau zidărie). În peretele din față, orientat spre sud, vei instala o fereastră de zbor de dimensiuni care să asigure o circulație nestingherită a „locatarilor".

— Care sînt preferințele porumbeilor voiajori în ceea ce privește hrana?

— Un porumbel trebuie să primească 15—20 grame grăunțe de cereale, 25 grame leguminoase și 5 grame sămînță de cînepă sau in. În funcție de anotimp se va administra în rație: verdeața sau varză albă și morcov tocat. În permanență porumbeii vor avea nutrețuri minerale: făină de scoici, sare, făină de oase etc. Hrana se va da în două tainuri: dimineața și după amiază.

— Nu s-ar putea ca porumbeii să fie ținuți în permanență închiși?

— Porumbeii care nu efectuează zboruri cel puțin în jurul porumbăriei nu prea dau rezultate. De aceea, cînd puii ating vîrsta de 4—5 luni vei începe dresajul. Pentru aceasta este bine să ceri sfatul colegilor de la asociația „Columbofilia". Un singur lucru vreau să te rog: cînd dai semnalul de zbor sau chemi porumbeii la hrană, să fluieri... cît mai delicat. Nu de alta, dar să nu regret, în orele de odihnă, că te-am sfătuit să crești porumbei.

Ing. Th. MARCAROV

Tehnologul automat

La Institutul de automatică al R.S.S. Ucrainene este în curs de realizare un sistem automat care îndeplinește anumite funcțiuni ale unui specialist tehnolog. Acest dispozitiv cibernetic va automatiza elaborarea proceselor tehnologice ale prelucrării mecanice a pieselor.

Dispozitivul de introducere va transmite sub formă de cod de pe desen pe banda perforată datele cu privire la dimensiunile piesei, precizia prelucrării etc. Banda va fi introdusă într-o mașină de calcul specializată cu o vastă „memorie" și o „logică" dezvoltată.

„Tehnologul automat" va înlocui munca mai multor specialiști și va asigura un nivel înalt la proiectarea proceselor de prelucrare mecanică a pieselor pentru diverse mașini-unelte.

Cît prețuiește un miligram de cobalt

Adesea cobaltul — un microelement de cea mai mare importanță pentru întărirea rezistenței organismului și creșterea productivității animalelor — se găsește în cantități extrem de mici în nutreturi. Crescătorii de animale s-au gîndit că n-ar fi rău ca rațiile să fie completate cu adaus de săruri de cobalt. Acum cîțiva ani, problema influenței adausului de cobalt în hrana animalelor a început să fie studiată de colaboratorii Institutului de Cercetări Zootehnice din București. Despre rezultatele experiențelor efectuate pe purcei, rațe și curci vom vorbi în cele ce urmează.

S-a stabilit că clorura de cobalt care se administra sub diferite forme (în apa de băut, în hrană etc.) nu înlocuiește hrana, ci are calitatea de a stimula pofta de mîncare și de a îmbunătăți gradul de folosire a hranei. La gospodăria agricolă de stat Dragalina, regiunea București, s-au efectuat experiențe pe un număr de 372 purcei proveniți din fătările de primăvară și de toamnă, precum și pe 34 de scroafe. Purceii care au primit clorură de cobalt, la vîrsta de 30 de zile, au depășit cu 12,9 la sută pe ceilalți „confrați". Alți purcei au primit „soluția miraculoasă" într-un mod mai original: prin... laptele supt. La purceii a căror mame au primit adaus de clorură de cobalt în hrană, sporul de greutate a fost, la vîrsta de 30 zile, de 9,1 la sută.

Dar acestea n-au fost singurele urmări. Scroafele care au beneficiat de cobalt au slăbit în timpul alăptării cu 19,64 la sută din greutate, pe cînd la celelalte mame, gradul de slăbire a fost de aproape 26 la sută. În total s-a apreciat că la o scroafă cu purcei s-au cîștigat, prin administrarea clorurii de cobalt, 19,3 kg. greutate vie și s-a cheltuit cu cumpărarea soluției... 0,65 lei.

Clorura de cobalt s-a administrat ca adaus în hrana bobocilor de rață și a puilor de curcă, începînd de la vîrsta de 6—10 zile. Rezultatele au întrecut orice așteptări. Atunci cînd au atins vîrsta de o lună, bobocii de rață, de pildă, erau cu 50,6 la sută mai grei decît semenii lor care n-au beneficiat de soluție. S-a constatat că viitorii rățoi sînt cei mai cîștigați de pe urma „curei cu cobalt". În timp ce la lotul martor, masculii depășeau femelele doar cu 2,8 la sută, la lotul bobocilor de rață care primeau clorură de cobalt, masculii erau cu 23,6 la sută mai grei. Schimbarea pufului embrionar în penaj de adult, a avut loc cu o lună mai devreme la bobocii care primiseră cobalt, față de cei care n-au beneficiat de acest tratament. Prețul clorurii de cobalt necesare pentru întreaga perioadă de creștere pînă la 3—4 luni se ridică pe cap de pui doar la 0,05—0,10 lei. Cum se vede, un kilogram de carne de porc sau de pasăre se poate obține cu cheltuieli minime.

Ultrasunetul și șobolanii

Scoicile care se fixează de corpul unui vapor fac ca în ultimă analiză consumul de combustibil al vasului să crească întrucît se mărește suprafața de frictiune. Încercările de pînă acum de a ține la distanță aceste animale acvatice prin vopsele toxice au dat rezultate pozitive, însă vopselele trebuiau reînoite foarte frecvent.

În timpul din urmă, știința a recurs la o nouă metodă: corpul vasului este pus în stare de vibrații foarte fine printr-un aparataj ultrasonic. S-a arătat că scoicile au părăsit pereții exteriori ai navei. Cu această ocazie, s-a constatat un lucru neașteptat: șobolanii au părăsit vasul cu vibrații ultrasonice, urechile lor fiind sensibile pentru anumite frecvențe sonore pe care urechea umană nu le poate percepe.

Floarea incendiatoare

O floare a incendiat nu demult în India o pădure. Cînd agenții silvici au anunțat faptul, el păru la început forurilor competente de domeniul unei fantezii „prea aprinse". Cercetările de laborator întreprinse au arătat însă, că uleiurile eterice emanate de o anumită plantă s-au aprins sub razele calde ale soarelui și ele au fost într-adevăr cauza incendiului forestier.

Mumii mexicane

Treizeci de mumii, a căror vechime este estimată la 1500 pînă la 2000 de ani, au fost găsite într-o peșteră în apropiere de Yecora (Mexic). Această interesantă descoperire fusese făcută de un băștinaș încă cu 17 ani în urmă, el a păstrat însă secretul pe care nu l-a destăinuit decît acum unui antropolog. Mumiile aparțin tribului Pimas, ai cărui urmași răsleți mai trăiesc și în zilele noastre în Mexic și Arizona. Ei au dat dovadă încă din epoca precolumbiană de un înalt nivel de cultură.

Freze conduse prin magnetofon

Un grup de muncitori și ingineri din secția experimentală a Uzinei de freze din Gorki, a realizat un tip de freze conduse de magnetofon. Alături de mașini s-au instalat difuzoare. Muncitorul nu mai trebuie nici măcar să apese pe buton pentru a pune în funcțiune mașinile. Este suficient să pronunțe în fața microfonului cîteva cuvinte care se înregistrează pe o bandă de magnetofon. Semnalele pe care le emite pelicula potrivit cu cuvintele înregistrate, pun în funcție mașina și întregul proces de prelucrare a pieselor metalice, se desfășoară fără ca omul să se atingă de mașină.

«COPIII ALBAȘTRI»

Una din recentele operații pe inimă este aceea care salvează așa zișii „copii albaștri" de la o moarte prematură. Copiii albaștri sînt cei ce se nasc cu o anumită conformație defectuoasă a inimii.

Înainte de naștere, în stadiul de foetus, cavitatea stîngă și cea dreaptă a inimii comunică între ele, reoxigenarea sîngelui fiind asigurată de corpul mamei. Cu puțin înainte de naștere, această comunicație este întreruptă, iar cavitățile dreapta și stînga ale inimii devin autonome. La copiii normali, partea stîngă a inimii primește sîngele oxigenat de către plămîni și-l dă în circulație. Partea dreaptă primește sîngele amestecat venit din organism, sîngele „albastru" și îl trimite din nou în plămîni spre a fi din nou regenerat. Atunci însă cînd în urma unei conformații defectuoase, comunicația persistă, sîngele regenerat de plămîni este amestecat în interiorul inimii cu sîngele „albastru" și de aci rezultă o asfixie aproape permanentă.

Copiii născuți cu asemenea defecțiuni obosesc și gîfîie foarte repede la cel mai mic efort, uneori chiar cînd mănîncă, fac dese crize cu fenomene de asfixie, convulsii, cianoză etc. Dezvoltarea lor fizică și psihică întîrzie, nici unul nu ajunge la vîrsta adultă. Culoarea pielii lor este albastră din pricina proastei oxigenări a sîngelui.

Acesta este cazul așa-zișilor „copii albaștri"...

Tratament medical pentru ei nu există. Pînă în urmă cu cîțiva ani, erau condamnați. Medicii nu puteau ajuta cu nimic, căci cine avea îndrăzneala să corecteze un defect organic plasat în centrul inimei, să opereze inima?

Operațiile pe cord, efectuate în ultimii ani, au deschis perspective de vindecare și în această boală.

În momentul de față, „copiii albaștri" se operează nu numai în străinătate, dar și la noi. Operațiile — care se efectuează la clinica spitalului Colțea, condusă de prof. dr. N. Hortolomei, necesită o serie de pregătiri. Diagnosticul trebuie să fie foarte precis, căci malformația care determină această greșită circulație a sîngelui poate fi foarte diferită. Copilul face o serie de examene: electrocardiogramă, fonocardiogramă, angiocardiografie, cateterism cardiac și altele. După ce diagnosticul a fost precizat, copilul face o serie de tratamente preoperatorii care să asigure desfășurarea operației în condiții optime.

Intervențiile se execută de către specialiști cu înaltă calificare profesională, prof. N. Hortolomei sau prof. Voinea Marinescu, și în general reușesc foarte bine.

Astăzi, în clinica respectivă se pot vedea mulți copii în convalescență, după operația care a permis sîngelui să-și ia circuitul normal. Pielea lor capătă încetul cu încetul — pe măsură ce sîngele oxigenat schimbă sîngele „albastru" — culoarea roză a pielii de copil.

Alți copii așteaptă încrezători operația care-i va face sănătoși.

A. MIHU

PLANTE DE TIP MARȚIAN

După cum a anunțat eminentul astrobotanist sovietic Gavriil Tihov, Agnessa Semenenko, cercetătoare științifică în sectorul de astrobotanică al Academiei de Științe a R.S.S. Kazahe, a stabilit pe cale experimentală posibilitatea de a se cultiva pe pămînt plante de tip marțian.

Este îndeobște cunoscut — a explicat G. Tihov — că vegetația pe pămînt se adaptează mediului înconjurător, desfășurarea acestui proces fiind relativ rapidă. Datorită unității materiale a lumii, se poate afirma că și pe planeta Marte trebuie să acționeze aceeași lege a unității organismului și mediului.

Aplicînd metoda spectrofotografiei relative, Agnessa Semenenko a demonstrat că plantele terestre, private pe cale artificială de clorofilă, se adaptează celor mai neînsemnate modificări ale condițiilor de iluminare. Prin urmare, a arătat prof. Tihov, dacă plantele terestre sînt izolate de mediul în care s-a format ereditarea lor în procesul dezvoltării evolutive, iar aparatul lor de pigmentare se distruge (se elimină clorofila), activitatea lor fermentativă va fi intensificată și ele își vor reconstitui aparatul de fotosinteză. Acest fapt dovedește posibilitatea de a se cultiva pe pămînt plante ale căror curbe spectrale vor avea benzi invizibile de absorbție a clorofilei, aproape identice cu benzile „mărilor" de pe planeta Marte.

Rezultatele experiențelor întreprinse de Agnessa Semenenko s-au dovedit interesante și pentru selecționatori. Cu ajutorul lor ei vor dobîndi o nouă posibilitate de a distinge soiurile și hibrizii, de a preciza diagnosticul lor, de a asigura pe cîmp controlul fotosintezei plantelor. Astfel se îmbină cercetările cosmice cu cele agricole și agrobiologice.

G. Tihov, decan al astronomilor sovietici, s-a făcut cunoscut prin remarcabilele sale lucrări în domeniul astrofizicei. El este fondatorul astrobotanicei, nouă ramură a științei, care studiază viața plantelor pe alte planete și în special pe Marte.

De sus în jos: ● *Higrometru cu semiconductori destinat măsurării umidității aerului și al gazelor industriale* ● *Aparatele cu semiconductori își găsesc aplicații tot mai largi în economia rurală; în clișeu, recipient izoterm* ● *Masă cu semiconductori pentru microtomie, — folosit în cercetările medicale și biologice și în producția hîrtiei.*

Sfaturi — MODĂ — Cosmetică — GOSPODĂRIE

Colțul pedagogului

VACANȚA

Serbarea dată în cinstea încheierii anului școlar s-a terminat. Curtea școlii e plină de lume. Elevi, părinți, profesori discută împreună, comentînd rezultatele anului terminat și făcînd proiecte pentru anul ce va începe în toamnă. Dar subiectul cel mai frecvent este vacanța. Vacanța! Cum îți petreci vacanța?...

În jurul meu s-au strîns activa elevi din clasa a V-a, împreună cu părinții lor.

— Ce faci tu în vacanță, Puișcașu?

— Eu plec la bunici, cu fratele meu.

— Bravo, dar tu, Moraru?

— Eu plec în colonie.

— Dar tu, Costescu?

— Tot în colonie, tovarășă profesoară și de abia aștept.

— Și tu, Olteanu?

— Eu... încă nu știu... Aș putea să merg și eu în colonie, dar mama...

— Iar începi? intervenii imediat mama micuțului Olteanu Andrei, cu un ton gata de ceartă.

Simțind pericolul unei explozii, eram cît pe ce să schimb discuția, dar băiatul, hotărît probabil să lămurească o problemă ce îl frămînta, mă trase cu îndrăzneală de mînă, spre a mă face să-l privesc din nou și spuse:

— Tovarășă profesoară, spuneți și dv. mamei ce bine e în colonie; poate așa o să mă lase și pe mine.

— Vai Andrei, ce copil rău ești! Ți-am spus să nu mă mai sicîi cu colonia. Nu te las și gata; și apoi întorcîndu-se către mine îmi spuse că soțul ei a adus de la întreprinderea unde lucrează un formular, care completat de părinți, dă dreptul copilului să meargă într-o colonie la mare. Totul băiatului este de acord ca acesta să plece în colonie, ea, mama, se opune însă cu îndîrjire. Bineînțeles că din această cauză sînt veșnice discuții în contradictoriu, dar ea nu va ceda în ruptul capului.

— De ce nu lași copilul la mare? Ce vrei să faci cu el pe timpul vacanței? — am întrebat-o.

— Mie mi s-a dat un bilet la odihnă prin sindicat. Voi face o cerere să-mi aprobe să-l iau și pe el cu mine, e doar mare, nu va face stricăciuni în vila în care vom fi cazați.

N-am apucat să-i răspund, căci mama elevului Costescu, care asculta foarte atentă discuția interveni:

— N-o să-ți aprobe, tovarășă, și pe bună dreptate, căci sindicatul asigură odihna oamenilor care sînt în concediu după un an întreg de muncă. Pentru copii s-au organizat tabere și colonii, ce să caute ei cu oamenii mari în vilele C.C.S.-ului?

— Ce-ai zice, tov. Olteanu, se amestecă în discuție un alt părinte, dacă locul pe care l-ai căpătat dumneata la odihnă l-aș cere eu pentru copilul meu? Ei ce-ți zice? Vezi, fiecare cu rostul lui.

Începusem să nu mai fiu luată în seamă. Părinții vorbeau, destul de aprins, între ei. Am spus ceva mai tare ca să mă fac auzită:

— Spune-mi te rog, de ce nu vrei să lași copilul în colonie?

— Nu-l las, tovarășă profesoară, nu-l las! Nu-l las să plece de lîngă mine, să rămînă fără controlul meu. Ce-l trebuie colonie? Ce-o să facă el acolo? Să umble toată ziua prin soare, pînă i-o veni rău? Ce, parcă cineva o să aibă numai grija lui? Toată ziua cu joaca nici n-o să mai pună mîna pe o carte să citească. Și ce, parcă știu eu cu cine o să fie împreună? Copiii lăsați singuri fără părinți fac tot felul de prostii. Și ce-o să mănînce? Că el... numai fasoane face! Sigur, să-l las să se ducă și să mi se întoarcă slăbit sau bolnav. Nu, nu, mai bine acasă.

Mama vorbise pe nerăsuflate, spusese toate cîte îi trecuse prin cap și prin suflet. Se făcu o clipă de tăcere. Mă pregăteam să-i răspund, dar tot mama lui Costescu mi-o luă înainte:

— Nu o las pe tov. profesoară să-ți răspundă pentru că ai crede că îți vorbește ca un pedagog. Îți răspund eu ca mamă a unui copil de vîrsta băiatului dumitale. Și eu anul trecut m-am zbuciumat înainte de a-mi trimite feciorul în colonie. Îl trimiteam prima oară și îmi făceam tot felul de probleme. Cînd s-a întors am văzut că tot zbuciumul meu fusese zadarnic. Vreau în primul rînd să-ți spun că în colonie copiilor li se servește masa de cinci ori. Au un program foarte bine organizat și nu sînt lăsați nici o clipă fără supraveghere. În colonie sînt profesori care sub o formă potrivită vacanței, îmbogățesc cunoștințele elevilor. Credeți-mă, prietenă dragă, că copiii noștri, care își petrec vacanța în tabere și colonii sînt cu adevărat niște copii fericiți.

— Vezi mămico, vezi, mă lași și pe mine?

Tov. Olteanu a zîmbit și după o clipă a adăugat: „Bine, am să mă mai gîndesc".

Îmi pare bine că a răspuns așa, căci cu cît o să se gîndească mai mult, o să-și dea seama că copiii care își petrec vacanța în tabere și colonii au cu adevărat o vacanță plăcută și instructivă.

Lili PLAIU

SFATURI COSMETICE

NICOLETA CRISTESCU: Folosiți în continuare apa caldă și săpunul, de două ori pe zi. Timp de cîteva zile faceți comprese cu loțiunea următoare: pepsină 10 gr., acid lactic 5 gr., acid boric 3 gr., glicerină 5 gr., apă 110 gr., apoi extrageți punctele negre (cu degetele învelite în tifon steril) după ce ați masat fața în prealabil cu ulei călduț și i-ați făcut o baie de aburi. La urmă dezinfectați cu alcool. Zilnic veți șterge fața cu această loțiune: acid acetic 7 gr. alcool camforat 7 gr., alcool (de 70°) 100 gr., acid salicilic 0,50 gr.

INA — Craiova: Fața trebuie spălată cu apă caldă și săpun de 2—3 ori pe zi. Zilnic o veți șterge cu loțiunea următoare: eter 100 gr., alcool 100 gr., tinctură benzoe 2 gr., camfor în soluție 2 gr. Faceți băi de soare, sport, plimbări în aer liber. Combateți constipația și luați vitaminele A și B complex. Suprimați din alimentație: murăturile, carnea conservată, sosurile, brînza fermentată, mîncările piperate, ardeiate sau prea sărate, alcoolul. Pîine, dulciuri și grăsimi în cantitate mică. În schimb consumați multe legume și fructe, brînză proaspătă, miere, lapte. Carnea friptă sau fiartă. Pentru gene folosiți uleiul de ricin.

FLORICEL — București: Loțiunea care vă interesează are următoarea formulă: alcool (de 70°) 100 gr., camfor 1 gr., acid salicilic 1 gr., acid boric 1 gr., tinctură benzoe 1 gr. Pentru a împiedica acea uscăciune a pielii de care vă plîngeți, o dată la cîteva zile este bine să adăugați apei cu care clătiți obrazul puțin oțet cosmetic ca de pildă: alcool 50 gr. apa distilată 40 gr., acid salicilic 1 gr., acid acetic 6 gr. Dacă observați că tenul suportă bine crema pe care o folosiți, puteți continua. Pentru gene și sprîncene nu există decît două soluții: ori folosiți creionul dermatograf și rimelul ori vă adresați unei cosmeticiene care vi le va vopsi cu o vopsea specială.

MIRELA O. — Galați: Vă rog să-mi comunicați adresa dv, spre a vă răspunde prin poștă.

PETRONELA — București: Vă sfătuiesc să vă adresați clinicii de dermatologie a spitalului Colentina unde se fac asemenea intervenții. Deoarece însă bănuiesc că aveți o dereglare glandulară consider că ar fi bine să consultați un medic endocrinolog spre a se preîntîmpina tulburările ce ar putea să survină mai tîrziu.

LISA — Loco: După toate probabilitățile aveți ceea ce se cheamă un ten alergic. Nu mi-ați scris însă cum îl îngrijiți și ce cremă folosiți. De asemenea aș vrea să știu dacă folosiți briantină. Reveniți așa dar cu o scrisoare detaliată și menționați adresa exactă spre a vă putea răspunde prin poștă.

Sanda NOREANU

E BINE SĂ ȘTIȚI...

... pentru a scoate o pată de unsoare sau grăsime de pe o țesătură de bumbac (cazul balonsaidelui) sau de lînă, se folosește metoda următoare: puneți sub pată, o cîrpă albă curată, pentru a evita întinderea petei în timpul operației de curățire, după care „bateți" pata cu o perie îmbibată într-un solvent (neofalină sau tricloretilenă). Pe măsură ce cîrpa de dedesubt se murdărește, prin absorbirea unsoarei, deplasați-o pentru a avea din nou un suport curat. După dizolvarea completă a petei, eventualele „margini" se vor scoate, ștergînd cu o cîrpă muiată în același solvent, operație care se face în cercuri, din exterior spre centru (răspuns cititoarei Ec. E. S.-Fetești).

... rochiile din taftа trebuie în general curățate numai chimic. O spălare cu apă înmoaie țesătura și distruge complet tușeul care nu mai poate fi reparat. Puteți eventual să încercați a le spăla în casă cu benzină, însă numai dacă, înmuind un colț al țesăturii în apă, nu observați o strîngere prea tare. În acest caz se impune neapărat curățirea pe cale chimică. Procedeul de spălare în casă, cu neofalină este următorul: obiectul se cufundă în neofalină suficientă, spălîndu-l prin repetate înmuieri și stoarceri, prin apăsare între ambele mîini. După aceea se clătește în neofalină proaspătă, se stoarce prin apăsare între ambele mîini și se atîrnă la aer. Tratată astfel cu atenție și ținînd cont și de recomandarea inițială — țesătura își va păstra caracterul inițial, nu se va strînge, iar mirosul de neofalină se va pierde repede (răspuns cititoarei V. B.-Adjud).

... din păcate, petele de cerneală nu se pot înlătura de pe hîrtia colorată, cu nici un fel de procedeu. Materialele plastice (cazul și al plexiglasului sau al celuloidului) nu se lipesc cu produse ajutătoare ci prin „sudură" — în procedeu modern —, electronică. Ar trebui să indicați la ce obiect vă referiți, fiindcă plexiglasul este incasabil. În ceea ce privește celuloidul, fiind un material foarte inflamabil, nu vă sfătuim să încercați singur a-l „suda" (răspuns cititorului Mițean V. — Pașcani).

...pentru a scoate petele de albuș de ou de pe țesăturile colorate (cazul șantungului galben) încercați să spălați materialul cu apă călduță, în care ați adăugat amoniac în proporție de 10%. După aceea clătiți în mai multe ape curate. (răspuns cititoarei Rădiță Nidia — București).

... hainele din material impermeabil — cum e cazul țesăturii „Cabana", folosită la confecționarea hainelor de vînt, — se spală cu apă călduță, în care s-a dizolvat, în prealabil, săpun neutral (de ex. fulgi de săpun sau săpun de bărbierit). Se va clăti ulterior în atîtea ape, pînă ce nu mai rămîne urmă de săpun. (răspuns cititoarei Apononia—Telișu).

... pentru curățirea genților de vinilin e suficient să le frecăm ușor, fără să apăsăm — în special la obiectele în culori albe sau deschise, cum e cazul genții despre care pomeniți — cu o cîrpă albă curată, îmbibată cu clăbuc de săpun. Probabil că dv. ați practicat o frecare prea viguroasă, astfel că poșeta vi s-a îngălbenit. Va trebui în acest caz, să vă adresați unei cooperative de specialitate, pentru a o revopsi. (răspuns cititoarei Rica M.—Oradea)

...pentru cazul dv. ar fi indicat să folosiți plisajul așa numit în formă de „raze de soare" cu cutele în genul burdufului de acordeon, care să înceapă de la 20—25 cm în jos de tivul de la talie. Pentru confecționarea unei asemenea fuste este indicat să vă adresați unei cooperative de specialitate. (răspuns cititoarei Vrancea)

Scrumierele

S-ar putea ca subiectul să vi se pară de minimă importanță. Totuși de formatul, amplasarea și numărul scrumierelor depinde ca să realizăm acel vis al fiecărei gospodine: să lăsăm musafirii să fumeze în voie, fără a avea însă la urmă, desagreabilul neajuns al unei încăperi pline de resturi de țigară.

Feluritele forme de scrumiere ce se găsesc în comerț, fie că sînt din sticlă, porțelan, faianță, aragonit, tablă etc. își au fiecare rostul lor. Astfel, pentru fumatul cu intermitențe, între „două fumuri" cum se zice, cele mai practice scrumiere sînt cele de aproximativ 15 cm lărgime și 4—5 cm înălțime. O inovație foarte interesantă va fi noua scrumieră crematoriu, care va fi produsă la întreprinderea „Bela Brainer" din Timișoara. Această scrumieră, foarte practică, este compusă din două părți, plus un mecanism. Partea de jos crematorul — are forma unui vas și este suficient de mare, pentru a înmagazina resturile a zeci de țigări. Partea de sus este scrumiera propriu zisă. Fundul acestei părți se poate deschide însă, prin acționarea unui buton cu arc, care pătrunde prin mijlocul scrumierei, pînă în fundul crematoriului. Această deschidere se face printr-o mișcare centrifugală, datorită căreia scrumul aflat pe fundul scrumierei este „precipitat" în crematoriu. Putem executa această operațiune ori de cîte ori dorim, astfel că pe de o parte nu este necesară deplasarea pentru golirea scrumierei, iar pe de altă parte se evită risipirea scrumului în aer.

Cînd avem mai multe persoane în casă, și în special fumători, principala noastră grijă este să plasăm cît mai multe scrumiere și cît mai la îndemîna musafirilor. În felul acesta înlăturăm neajunsul căderii scrumului pe jos.

● Dacă timpul de afară nu vă îngăduie să deschideți ferestrele și în încăpere aveți mulți fumători, puteți plasa discret, două-trei luminări aprinse în cameră. Flacăra acestora „înghite" pur și simplu fumul de țigara. Operația o veți repeta la anumite intervale, înainte ca fumul să devină prea gros, pentru ca ea să aibe astfel și un caracter ocazional.

● În cazul unui mic accident — căderea scrumului pe jos — procedați în felul următor, pentru a-l culege fără a se împrăștia: udați cu puțină apă vîrful degetului arătător de la mîna dreaptă. Apropiați ușor degetul de partea superioară a scrumului. Acesta se va lipi de deget și cu băgare de seamă îl veți putea „transborda" în scrumieră.

● Imediat după ce musafirii au plecat, deschideți larg ferestrele și ușile, pentru a da naștere la un curent de aer (bine înțeles avînd grijă să „asigurăm" ușa și fereastra respectivă). În lipsa acestei aerisiri naturale, dacă vremea nu îngăduie, plasați în mijlocul încăperii un vas umplut cu apă, în care ați adăugat o linguriță de amoniac. Lăsînd acest vas toată noaptea, veți avea a doua zi surpriza plăcută, de a vă găsi încăperea fără urmă de miros de fum de țigară.

Doina POPA

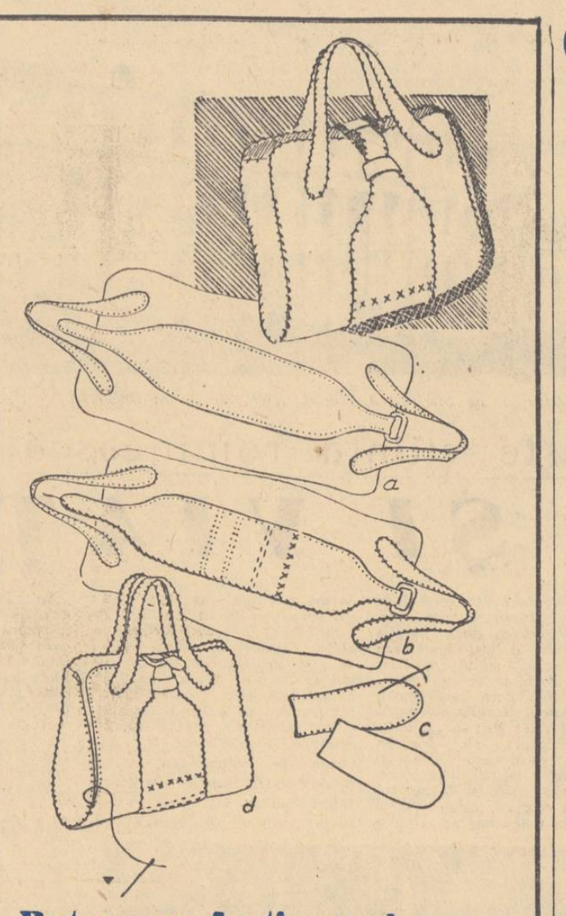

Putem confecționa singure

Dacă găsim printre vechiturile noastre o „geantă", o poșetă mai mare, demodată, o servietă uzată, dar care mai prezintă unele „oaze" de piele bună, în sfîrșit dacă dăm peste o bucată de piele de porc sau de căprioară pe care nu o folosim, cu multa bunăvoință și cu puțină îndeminare putem alcătui un lucru frumos; o poșetă practică la birou, la strand.

La cele de mai sus adăugăm cîțiva metri de curelușe subțiri (așa ceva se găsește oricînd, ca deșeu, prin atelierele de curelărie sau marochinărie). Este vorba despre curelușe înguste, care să intre în gaura unui ac gros (de cusut saci) și subțire doar cît să nu se rupă, cînd coasem cu ea. Ne mai trebuie și vreo 10—12 cm. de curelușe obișnuită (o fostă curea de ceasornic e tocmai bună), foarte puțin ciel de cismărie, o bucată de mătase, satin, serj sau orice alt material pentru căptușeală și în sfîrșit o cataramă oarecare, îmbrăcată sau nu în piele.

Toate aceste materiale pot fi de o singură culoare, dar e mai bine dacă sînt de nuanțe diferite. E și mai frumos dacă sînt de culori contrastante.

Cele cinci desene lămuresc, credem, totul, așa că ne putem rezuma numai la cîteva explicații de amănunt.

Ne facem tipar din hîrtie pentru fiecare piesă, tipar pe care îl putem croi și răscroi pînă ce-l nimerim la fel cu mocăul din desen, respectiv pînă cînd ajungem la mărimea dorită, sau la cea pe care ne-o permite materialul de care dispunem. Croim apoi pielea după tipar, făcînd așa încît nimic să nu se piardă. Facem rost de o sulă cu care găurim fiecare piesă pe liniile arătate în desen. Pe margini coasem cursiv, pe mijlocul pantei de susținere coasem în cruciulițe. Găurile trebue să fie la distanțe absolut egale unele de altele și să fie în număr egal pe ambele piese ce vin cusute una de alta.

Lipim benzile de susținere de corpul propriu zis al poșetei, montăm și coasem pe dinăuntru curelușele cele late (pe cea care ține catarama și pe cea în care se prinde vîrful benzii cu care închidem poșeta) apoi, cu toată grija și răbdarea posibilă, coasem de-a lungul marginilor și pe unde mai trebuie, așa încît curelușa care servește și pentru cusătură, dar și drept podoabă, să fie cu fața mai frumoasă spre exterior.

Curierul nostru

MINODORA: Vă sfătuim să vă mențineți în continuare punctul dv. de vedere, care ni se pare a fi cel mai bun în cazul respectiv. Nu ne îndoim că veți mai găsi suficiente resurse de... rezistență, pentru a nu ceda presiunilor terților persoane. Ne surprinde faptul că nu-și dau seama că ceea ce vor să facă nu este un lucru de loc potrivit. Explicați-le că nu e bine să întreprindă nimic pînă nu terminați școala. După aceea... vă veți mai gîndi.

MIRCEA S. — Galați: Ne pare rău că o să vă dezamăgim, dar trebuie să vă spunem că la rubrica noastră nu vă putem da nici o rețetă de vindecare în „boala" dv. Nu a găsit încă nimeni o rețetă care să asigure succesul deplin. Încercați la alți... medici.

FL. D. — Falticeni: La întreprinderea textilă din orașul dv. găsiți exact ceea ce vă interesează. Poate fetele de acolo ci fi fost chiar colege de școală cu dv. De ce nu le urmați exemplul? După cîte sîntem informați ele se înscriu în acest an în învățămîntul superior fără frecvență. Asemenea perspective pot sta și în fața dv. dacă urmați exemplul lor. Stînd însă acasă și așteptînd... norocul, n-o să realizați nimic.

R.I.A.: — La prima întrebare veți găsi răspuns la rubrica din pagina respectivă. La întrebările privind rubricile din pagina noastră, vă informăm că în afară de ultima, toate vor face obiectul unor articole. La colțul cosmeticienei veți citi despre ceea ce vă interesează iar rețetele culinare cerute vor fi publicate la rubrica „Ce gătim?" Cum gătim?" Mai așteptăm și alte propuneri, cele trimise fiind binevenite, fapt pentru care vă mulțumim.

NINA — Tulcea: Faptul în sine este destul de ciudat. Dacă au luat o asemenea „hotărîre" fără măcar să vă întrebe, spuneți-le să o păstreze pentru ei personal. Oricîtă înțelegere ar avea cineva nu poate să admită încălcarea pînă și a celor mai elementare reguli de conviețuire. Chiar dacă ar fi fost o glumă, nu se admite să se facă atîta zarvă în jurul ei și mai ales prezentînd-o tuturor ca un lucru serios. De aceea, cu astfel de oameni e bine să aveți de-a face cît mai puțin.

IONEL N.: Cînd ne spunem părerea în cazurile sezisate de cititorii noștri, ținem seama de faptele reale, așa cît ne sînt ele descrise. La fel și în cazul dv. De aceea nu vă putem da un sfat „favorabil" pentru faptul că dv. ne-ați scris. Din contră. Noi credem că părinții dv. au perfectă dreptate și dacă nu urmați sfatul lor o să greșiți foarte mult, lucru de care o să vă dați seama mai tîrziu! Entuziasmul tineresc e foarte bun dar nu trebuie canalizat pe căi greșite.

LICA V. — Ploești: Modele asemănătoare celor cerute de dv. am mai publicat la timpul respectiv. E adevărat că omul gospodar își face vara sanie și iarna căruță, dar totuși e cam prematur să publicăm acum modele de mantouri. Să nu credeți cumva că vom aștepta toamna ci doar sfîrșitul ...verii.

ST. C. — Lugoj: E cam pretențios să numiți aceasta marea dragoste. Cel puțin așa sîntem înclinați să credem din citirea faptelor cuprinse în scrisoarea dv. care nu ne-a dus la concluzia că în viața dv. s-a ivit „o mare problemă" — cum

vă place să o numiți. Fiți liniștit. Continuați să vă întîlniți, să discutați, să vă plimbați, să mergeți la spectacole, fără să vă faceți probleme fiindcă nu aveți de ce.

LILIANA T. S.: Lucrurile sînt atît de simple încît nu vedem de ce să le complicați cu presupuneri, cu bănuieli cu nimic întemeiate și care vă răpesc liniștea familiei. Oare nu e mult mai simplu să discutați cu soțul dv. toate aceste „probleme" și să le lămuriți pe loc? Ar fi mai liniștitor pentru dv. Feriți-vă însă de a cădea mereu în acest păcat de a lua drept bun tot ce spun unii răuvoitori. fiindcă nu e bine să puneți mereu la îndoială cinstea unui om în care trebuie să aveți perfectă încredere.

S. F. — Baia Mare: Presupunerea dv. a fost întemeiată. Materialul respectiv ne-a sosit prea tîrziu la redacție. Sperăm că în alte împrejurări o să fiți mai operativ.

MARIETA ST. — București: S-ar putea foarte bine să fie o simplă coincidență. De aceea credem că e bine să vă lămuriți întîi despre ce este vorba și dacă e cazul să ne scrieți. Ar fi inutil să ne spunem părerea înainte de a avea dv. certitudinea asupra faptelor respective.

MARCELA I: Nu poate fi vorba decît de o simplă neatenție a funcționarului respectiv De altfel, prevederile Codului Familiei sînt atît de clare, încît nu e cazul să fie interpretate în alt sens decît cel real. Sezisați responsabilul cu asigurările sociale din comitetul de instituție și lucrurile vor putea fi lămurite operativ.

CICI: Noi socotim că acest joc este foarte periculos. Dacă-i continuați vă complicați singură situația. Nu vă amăgiți cu vorbe. Mai bine discutați deschis tot ceea ce nu ați „îndrăznit" să vă spuneți. Mai greu va fi mai tîrziu, cînd lucrurile se vor afla de la alte persoane. Cel puțin, în faza actuală mai pot fi multe îndreptate.

NUȚI D. — Tîrgoviște: În situația dv., cel mai bine ar fi să terminați învățămîntul mediu și apoi să vă înscrieți la o facultate. La conducerea întreprinderii dv. puteți lua toate datele necesare. De altfel, a apărut recent, și în presă Regulamentul cu privire la organizarea învățămîntului seral și fără frecvență.

Ce gătim? Cum gătim?

MENIUL SĂPTĂMÎNII

13—19 IULIE 1959

— Salată de fasole grasă cu asturoi; dovlecei cu brînză, la cuptor; omletă cu vișine

— Supă de gulii; musaca de vinete; fructe

— Conopidă cu sos alb; mîncare de rinichi; plăcintă cu vișine

— Șnițel de legume, cu salată; spaghete cu sos de roșii; compot

— Salată de vinete și ardei; fasole verde cu carne; friganele cu zahăr

— Ciorbă țărănească; roșii umplute cu ficat; fructe

— Pilaf cu ciuperci; antricoate la grătar, cu cartofi și salată; spumă de albuș, cu zmeură

Șnițel de legume

Se fierb împreună sau separat, în apă cu sare: 2 morcovi, 1 pătrunjel, cîțiva cartofi fără coajă, 1/4 de varză mică, o mînă de fasole verde, una de mazăre boabe. Se scurg bine din apă și se toacă împreună, afară de mazăre potrivit de mărunt. Separat se amestecă o lingură de făină cu două ouă, se adaugă zarzavatul, o lingură de brînză rasă și sare, dacă mai trebuie. Se la cu lingura din compoziție, se fac chiftele rotunde cu mîna dată prin făină și se turtesc apoi în formă de șnițel, pe un fund presărat cu pesmet. Se rumenesc în untură și se servesc cu salată.

Roșii umplute cu ficat

Pentru 6 persoane se aleg 12 roșii netede, frumoase, se taie capacul și se scobesc înăuntru.

Se taie 250 gr. ficat felii și se prăjesc ușor în unt. Se trec apoi prin mașina de tocat, împreună cu trei chifle muiate bine în lapte și stoarse. În untul rămas de la ficat se prăjește o ceapă tăiată mărunt, se amestecă cu tocătura, la care se mai adaugă 2 gălbenușuri, o lingură de unt proaspăt, 2 albușuri bătute spumă, sare și piper după gust. Cu această tocătură se umplu roșiile, se așează în cratiță, peste fiecare roșie se pune o bucățică de unt și se dă la cuptor la foc bun. Miezul scos din roșii se fierbe, se trece prin sită și se toarnă peste roșii, după ce acestea s-au rumenit puțin. Înainte de a servi se adaugă 2—3 linguri de smîntînă.

Omletă cu vișine

Se scot sîmburii de la 1/2 kg. de vișine, se amestecă cu puțin zahăr pisat și se țin cîtva timp, ca să lase zeamă. Se scurg prin strecurătoarea de macaroane. Se pun într-un castron 4 linguri de făină, se amestecă cu 4 ouă întregi, un praf de sare și 2 linguri de zahăr pisat. Se subție cu o ceașcă nu prea plină de lapte și cu o lingură de rom, astfel încît aluatul să fie ca o smîntînă. Se topește puțin unt într-o tigaie, se toarnă o parte din compoziție, se presară vișinele și dea supra se toarnă restul compoziției. Se coace o jumătate de oră la cuptor. Se răstoarnă pe farfurie, se presară zahăr și se servește caldă.

Ce este discul microsion

Discurile microsion (ceea ce înseamnă cu șanțuri de dimensiuni micrometrice) nu numai că permit o înregistrare de lungă durată, dar și ca dimensiune au un diametru redus, față de discurile obișnuite, fiind deci mai avantajoase și la transport sau manipulare. Acestea nu sînt însă singurele avantaje ale microsioanelor. Ele sînt mult mai puțin fragile — practic chiar incasabile — și mai ales perfect netede, dînd astfel o audiție cu totul lipsită de acel sgomot de fond, pe care-l au discurile clasice. Din punct de vedere al greutății, discurile „micro" sînt, la aceiași suprafață, aproximativ de două ori mai ușoare, decît cele din rășini naturale.

În sfîrșit finețea și lipsa de granulație a rășinilor sintetice stau la baza posibilității de a diminua lărgirea șanțurilor, respectiv de a obține o „lungime" mărită a înregistrării.

Discurile microsion au o durată, pe fiecare față, între 5 minute (deci cu aproximativ 25—60% mai mult decît cele obișnuite) la un diametru cam jumătate cît un disc normal și putînd merge pînă la 22 minute, la un diametru obișnuit de disc mare. Aceste simple date sînt suficiente pentru a ne arăta ce posibilități se deschid amatorilor de muzică, în special pentru înregistrările de lungă durată: concerte, opere etc. Toate acestea fac ca, practic, costul mai ridicat al unui asemenea disc să se compenseze cu avantajele enumerate mai sus.

Discul microsion se folosește cu un ac special a cărui finețe trebuie să corespundă dimensiunilor extrem de reduse ale discului. Dacă am utiliza un ac obișnuit, acesta, datorită grosimii sale, ar „încăleca" peste șanțurile discului.

Dintr-un scaun de bucătărie

Dintr-un scaun de bucătărie, cu spate, o lădiță potrivită și cîteva stinghii, putem confecționa un scaun pentru copil, practic, comod și ieftin. Așa cum ne arată fig. 1 ne procurăm o lădiță care culcată cu fundul în sus, să nu depășească lățimea scaunului de bucătărie. Punem pe fundul lădiței un strat de paie, talaș sau lînă, acoperim cu o bucată de material vechi sau pînză de sac și punem deasupra o bucată de mușama, de care o batem de jur împrejur cu cuișoare obținînd astfel un fund capitonat. Cu o lișie de material sau mușama capitonăm și părțile laterale ale lădiței.

Fixăm cu cuie 4 stinghii verticale (cîte două de fiecare parte a lădiței capitonate) care să fie cu 6—8 cm mai lungi decît înălțimea lădiței (fig. 2)

Acestea le prindem cu alte două stinghii orizontale (cîte una de fiecare parte a lădiței) care trebuie să fie mai lungi decît lățimea șezutului, ca să treacă cu vreo 8—10 cm. dincolo de spatele scaunului de bucătărie.

În partea care depășește spatele, facem cu un burghiu cîte o gaură, prin care trecem un băț rotund, care fine fixat scăunelul capitonat. Cînd vrem să scoatem scăunelul de pe scaun, tragem afară bățul din găuri.

În fața scăunelului capitonat batem o scîndurică, pe care copilul își poate ține lucrările sau pe care punem farfuria cînd dăm copilului să mănînce.

Toate marginile stinghiilor și scîndurilor le ștefuim cu glaspapir și băgăm de seamă să nu rămînă vreun capăt de cui afară ca să nu se sgîrie copilul.

Putem vopsi scăunelul cu culoare de ulei.

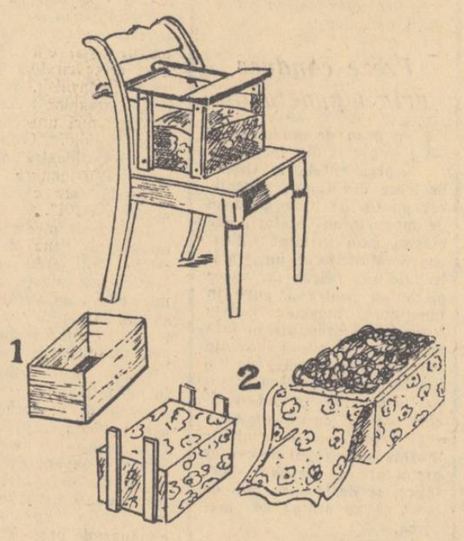

MUSTRARE

Pentru ce mă bați mămică?
Nu vezi tu cît ești de mică?
Geaba îmi aduci de toate
Că visez și-n vis: mă bate!

De nu-ți iese tortul bine
Dai cu bătătoru-n mine,
De te certi cu vreo vecină,
Tot eu, tot eu sînt de vină!

Ieri Sorina m-a-ntrebat:
„Tata, mama... te mai bat?"
Nu știam ce să răspund,
Nu-i frumos să mint, s-ascund,

Dar să-i fi răspuns că da
Oho, ce mi se-ntîmpla!
Spune, mamă, că-i ușor:
Sînt fetiță sau covor?

Olga BRATEȘ

A) Bluză din material în dungi decoltată. Garnitură la gît și mîneci din dungi adunate.

B) Bluză dreaptă din poplin sau olandină, cu garnitură de nasturi și fundițe.

C) Tot din olandină sau poplin o bluziță cu gulerul degajat și garnitură de tighele albe.

D) Din material în dungi o bluziță decoltată cu garnitură la gît și fentă din material alb.

E) Bluză gen sport pe dinafară strînsă pe cordon în direcția șoldurilor.

1) Fustă cu linia dreaptă, închisă într-o parte, practică de purtat în fiecare zi.

2) Din doc, trotuș sau balon, o fustă cu linia evazată și cordon trasat prin corseletă.

3) Fustă tinerească din stambă în dungi. La cordon și jos pe fustă, garnitură din dungă colorată.

4) Fustă cu linia dreaptă și buzunare laterale mari.

5) Închisă la două rînduri o fustă largă cu linia mult evazată. Buzunare laterale.

Desene de Raia SOLOMONICA

FRED GHENĂDESCU

În unele locuri, agronomii și tehnicienii agricoli sînt imobilizați în birouri, dîndu-li-se însărcinări pur administrative.

— Stăm de săptămîni închiși în birou. Aș vrea să ies la cîmp...

— Dar nu acum, cînd avem atîta de lucru. Distracțiile duminica!...

NELL COBAR

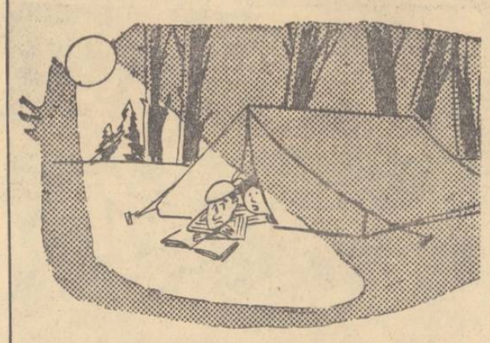

— Stinge dragă odată lampa aia, că mor de somn!...

V. CRIVĂȚ

— Ajurisită pisică! Iar n-o să mă creadă nevastă-mea că vin de la ședință!...

G. BADEA

— Cum pot să mă decid, dacă mă zorești în halul ăsta?...

MATTY ASLAN

SE MAI ÎNTÎMPLĂ...

— M-a făcut mama olteeaaan, măăiii...

— Ce ți-ai pus mintea cu mine,... măi Ioane măăii...

S. NOVAC

— Pe cinstea mea că-s rupți de viață caricaturiștii ăștia, parcă se mai întîmplă asifel de cazuri în realitate...

AL. CLENCIU

— Am numărat restul conform avizului și trebuie să-mi dați 2 lei.

— Regret, dar pe aviz nu scrie să vă dau 2 lei, ci numai să numărați... restul!

V. TIMOC

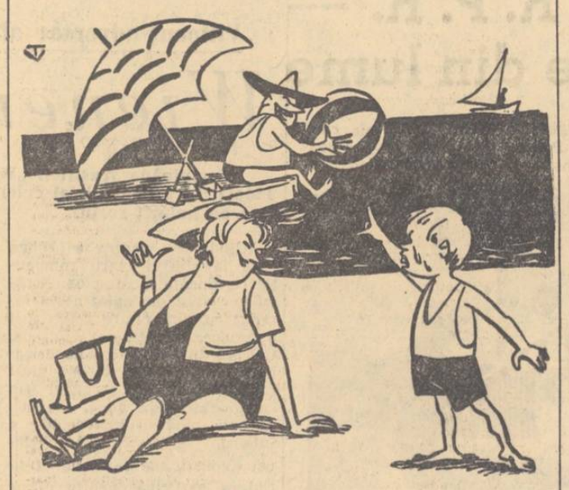

— Tătîcu se joacă de două ore în locul meu!

— Lasă-l săracu! Tot anul a învățat în locul tău...

Jocuri distractive

Puteți să răspundeți?

Vă prezentăm din nou un număr de zece întrebări diferite, la care sînteți invitat să încercați să răspundeți pentru a vă verifica cunoștințele.

Răspunsurile la aceste întrebări le veți găsi în numărul nostru viitor.

1) Care este ziua cea mai scurtă a anului?

2) Ce cantitate de aer inspiră un om într-un minut?

3) Care este viteza vîntului pe secundă, atunci cînd clatină copacii?

4) În ce țări ziua este egală cu noaptea în tot timpul anului? (cu excepția acestor țări, în toată lumea numai de două ori pe an ziua este egală cu noaptea).

5) Cunoașteți care este suprafața pămîntului? Ce suprafață este ocupată de mări și oceane?

6) Încașii cunoșteau roata? Dar fierul?

7) Știți cînd a împlinit secolul nostru vîrsta de un miliard de secunde?

8) Cunoașteți cumva numărul varietăților de scoici existente în lume?

9) Care este patria curcanilor?

10) De unde vine cuvîntul alo?

SOLUȚIA JOCULUI „ÎMPĂRȚIREA CADRANULUI" APĂRUT ÎN NUMĂRUL 90

Prima oară săgețile vor fi așezate între 8 și 3 și între 10 și 11. A doua oară între 4 și 5 și 8 și 9. Veți obține următoarele rezultate:

11 + 12 + 1 + 2 = 26;
10 + 9 + 3 + 4 = 26;
8 + 7 + 6 + 5 = 26.

FILATELIE

„Cartea de vizită a țării" numesc unii mărcile poștale. Și pe bună dreptate. În pătratul sau dreptunghiul de hîrtie sînt înfățișate figurile unor oameni de seamă ai țării respective, imagini din natură sau din realizările ei, frînturi din istorie. Mulți oameni renumiți, literați, politicieni sau oameni de știință au fost colecționari pasionați de mărci poștale. Să amintim doar pe Goethe și Maxim Gorki, pe Roosevelt, Gheorghi Dimitrov și academicianul I. Pavlov. Acesta din urmă a spus într-un rînd medicului său: „Mărcile acționează mai bine asupra sănătății mele decît bromul dv..." În colecționarea mărcilor Pavlov vedea o formă a odihnei active. În zilele noastre nu mai puțin de 45 de milioane de oameni sînt colecționari de mărci.

ȘAH • ȘAH • ȘAH • ȘAH • ȘAH • ȘAH

Rezultate în „Cupa Magazin"

GRUPA 1: **Valeriu Rotărescu** (Buc.) — **Gabriel Gheorghiu** — tatăl (Buc.) 1—0; GRUPA 3: Gabriel Gheorghiu, fiul (Buc.) — Milescu Mironel (Buc). 2—0; GRUPA 7: N. Botezatu (Sinaia) — V. Drug (Mediaș) remiză; N. Botezatu — Al. Vidican (Tim.) remiză; GRUPA 34: Manda Gh. Const. (Cîmpulung) — Petrescu Mihai (Buc.) 1—0; GRUPA 35: Mocuț Ovidiu (Moldovița) — Scurtu Ionel (Sibiu) 1—0; GRUPA 43: Cornblum Eug. (Buc.) — Cojocaru Ștefan (Tufești) 1—0; GRUPA 53: Pompiliu Bacalu (Baia Mare) — Adrian Rădulescu (Buc.) 0—1; GRUPA 64: S. Sulman (Piatra Neamț) — Cujiu Alex. (Buc.) remiză.

Partide

Alb: GHEORGHIU GABRIEL
Negru: ing. CRISTEV LIUBEN
Jucată în cadrul grupei 1 a turneului prin corespondență „Cupa Magazin".

1. d4 d5 2. c4 d:c4 3. Cf3, Cf6 4. e3 e6 5. Nf1:c4, c5 6. 0—0 a6 7. De2 b5 8. Nb3 Nb7. Albul are la dispoziție două continuări. 9. a4 sau 9. Td1 Cbd7 10. Cc3 Ne7 ajungîndu-se la poziția modernă critică a gambitului damei acceptat. În partidă albul a preferat să joace 9. Td1 Cbd7 10. a4b4 11. Cbd2 prin intervertire de mutări ajungîndu-se după mutarea 11. Cbd2 a albului la poziția survenită într-o partidă Keres-Reshevsky 1937. În această poziție negrul a preferat mutarea 11... a5 care are drept scop blocarea pionului a4 și eliberarea cîmpului a6 pentru nebunul din b7. 12. Cc4 Dc7 13. Ce5 C:e5 14. C:e5 (Poate că mai bine pentru alb era să joace 14. d:e5 14. Cd7 15. f4) 14... Nd6 15. f4 N:e5 16. d:e5 Ce4. Calul negru din e4 ocupă o poziție excelentă, stînjenind dezvoltarea flancului damei a albului. 17. Nc2 0—0 18. Dc4 Dc6 19. De2 Tfd8 20. Df3 T:d1 21. N:d1 Dd5 Dama neagră pătrunde în poziția adversă. 22. h4 Td8 23. Ne2 Cd2 24. D:d5 24. T:d5 25. Rf2 Cb3 26. Tb1 Td7 (amenință... 27. Ne4 cu capturarea turnului) Ne4 28. Nc4 N:b1 29. N:b3 Nb3 30. Nd2 Nebunul din c1 abia acum face prima mișcare. După cum se va vedea, el este nevoit să se retragă în poziția inițială după cîteva mutări. 30... c4 31. Nd1 Ne4 32. Nf3 Nc2 33. Nc6 Tc7 34. Nb5 c3. Negrul își valorifică superioritatea de pioni pe flancul damei. 35. Nc1 Tc8. Turnul se îndreaptă spre d1 prin d8. Această pătrundere decide repede partida. 36. Re2 Td8 37. b:c3 b:c3 38. Nc4 Td1 39. Na3 Ta1 40. Nc5 Nd1+ și albul cedează căci urmează 41. Rd3 c2 și pionul nu mai poate fi oprit.

Comentarii de ing. CRISTEV LIUBEN

★

B. HORBERG (Suedia) — A. KOTOV (U.R.S.S.)
Jucată prin telegraf — 1959

1. e4, c5 2. Cf3, e6 3. d4, c:d4 4. C:d4, a6 5. Cc3, Dc7 6. g3, b5 7. Ng2. Nb7 8. 0—0, Cf6 9. Te1, d6 10. Cd5 11 *O frumoasă jertfă de figură pentru obținerea unui atac puternic.* 10... e:d5 11. e:d5 șah, Rd8 12. Ng5, Rd7. *O poziție interesantă: pentru calul sacrificat albul a obținut o situație în care dintre figurile sale albe doar turnul este inactiv, în timp ce din figurile negre trei figuri stau pasive.* 13. c4. *Pentru a deschide coloana a în vederea aducerii și a turnului.* 13... h6 14. N:f6 șah, C:f6 15. c:b, a:b 16. Db3. *O mutare puternică, după cum o caracterizează marele maestru Kotov. Negrul nu poate juca Dc4 deoarece urmează De3!* 16... Dc5 17. Cc6 șah, N:c6 18. d:c, Ta7 19. Tec1, Db6 20. a4, d5 21. a5, Db8 22. N:d5, Nd6 23. N:f7, Tf8 24. Ng6, Ta6 25. Tc2, Rc7 26. Nd3, Ta8 27. Nf1, Da7 28. D:b5, Tb8 29. Df5, Dd4 30. a6, De4 31. Da5 șah, Tb6 32. Dd2, Ta8 33. Td1, De7 34. Nh3, Ta7 35. Dd4, Nb4 36. Df4 șah, Dd6? 37. T:d6, N:d6 38. Df5 *și negrul cedează.*

Dv. ce ați muta? (5)

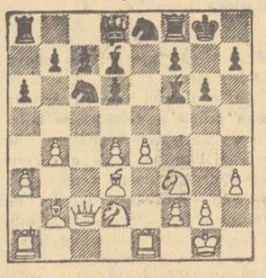

În poziția de mai sus pentru negru, care se află la mutare, este tentantă mutarea b5, care i-ar permite să ia în stăpînire cîmpul c4. Această mutare nu este însă indicată, ea duce la pierdere. De ce?

★

Soluția exercițiului combinativ nr. 3 (Capablanca — Alehin) 1...De7 2. Tb8, Dc7 3. Tf8, Rg7 4. Ta8, Db7!! și acum dacă albul deplasează turnul urmează mat în două mutări sau cîștigarea damei: Te1 șah, Rh2 și D (T) h1 mat.

Poșta șahului

COJOCARU VALERIU — Vaslui: (Grupa 45). Dacă partenerul, odată cu mutarea sa, vă anunță că întrerupe partida pentru un timp, dv. trebuie să-i răspundeți imediat, în limita timpului de gîndire, și nu după expirarea termenului de întrerupere. Excepție se poate face atunci cînd jucătorul care întrerupe cere să i se răspundă după perioada în care încetează să mai joace.

MERDARIU ION — Buciumeni: Mutările indicate de dv. constituie într-adevăr soluțiile corecte ale celor două probleme.

PRELIPCEANU CONSTANTIN — București, grupa 57: Continuați partidele cu Georgescu Radu ținînd o dublă evidență a timpului de gîndire: atît după versiunea dv. cît și după cea a partenerului de joc.

ING. EUG. HANG — Abrud, grupa 10: În situația sezisată în urma retragerii unui jucător ați obținut, dv. și ceilalți parteneri, cîte 2 puncte.

O CARTE NOUĂ: „Lenin în fața tablei de șah"

Este știut faptul că marelui Lenin îi plăcea jocul de șah. Într-o scrisoare adresată lui D. I. Ulianov, Lenin a reprodus chiar un studiu al fraților V. și M. Piatov, care i-a plăcut mult; în scrisori și amintiri ale rudelor lui Lenin se amintește adeseori de pasiunea pentru șah a lui Lenin. Cunoscutul maestru internațional problemistic Gerbstman, docent la Universitatea din Alma Ata, a avut o inițiativă remarcabilă. El s-a folosit de amintirile fratelui lui Lenin, Dmitri Ulianov, ale tovarășei lui Lenin, Nadejda Krupskaia, ale sorei sale Maria, ale prietenilor lui Lenin, Mark Elizarov, Pantelеimon Lepeșinski și a altora, pentru a scrie o culegere de povestiri „Lenin în fața tablei de șah". Această carte va fi tipărită la Alma Ata, în anul 1960, cu prilejul împlinirii a 90 de ani de la nașterea lui Lenin.

REBUS MAGAZIN

Jocuri și cuvinte încrucișate

LA MARE...

ORIZONTAL: 1) Sistem de înot, perfect orizontal — Umbrelă de soare în cutie! 2) Un dor eminescian legat de mare — Ochiul mării; 3) Aici poate fi auzită... „Marea" lui Debussy — Mamifer! 4) La nivelul mării — Doctori — Ajunge la mare prin intermediul Dunării! 5) O găsești la noile construcții de pe litoral — Ca marea; 6) În mare — Punct cardinal — Dinmite mondene; 4) Am în mînă — Bărci cu pînză; 5) Pun — Oraș antic (în Icaria); 6) Vin în număr tot mai mare să viziteze litoralul (sing.) — Zile în calendarul roman; 7) Pronume interogativ — Și cel cărula i se adresează; 8) Acu; 9) O perlă a litoralului — Fondatorul statului bulgaro-valah; 10) Se simt la mare ca acasă — Între Eforie și Mamaia; 11) Dă glas viorii — Totalitatea vaselor (pl).

Maria DUMITRESCU

LA VOLAN

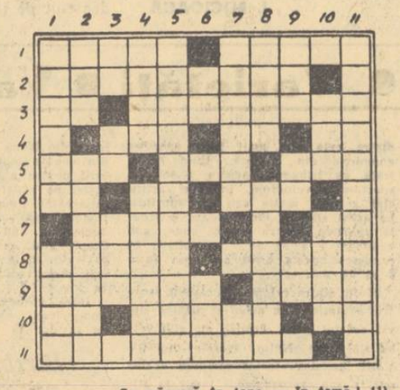

ORIZONTAL: 1) Un nou tip modern de autoturism fabricat în U. R. S. S. — Ușă mică. 2) Ajută șoferilor să se orienteze. 3) Tina Toma — Întîlnire neplăcută. 4) Ziua are 24 (pl.) — Notă muzicală — Un meci mul. 5) Marca unui nou și apreciat autobuz de fabricație sovietică — Nume feminin — Scap din vedere. 6) Un șofer fruntaș printre fruntași — Vocale consecutive — Foc (fig.). 7) Cunoscută marcă cehoslovacă de autocamion — Preț pe jumătate! 8) Șoferii îl caută dreapta — Oraș în Ardeal. 9) Luptă corp la corp — Acoperit de zăpadă. 10) Ovine — Se măsoară în tone — În temă! 11) Călătorie.

VERTICAL: 1) Se schimbă cu mîna și se menține cu piciorul — Agent de circulație automatizat; 2) Oficiul Național de Turism — Cea a automobilului a început la 1875; 3) Lucia Donose — Roi fără început! — Campioni; 4) Șal de India — Cu mintea ațintită la ceva (fem, pl.); 5) Îl are fiecare motor de automobil; 6) Servește la cusut — 12 luni (pl.) 7) Totalitatea sculelor, mecanismelor etc. unui atelier de reparații auto — 1959; 8) Derivat al sodiului — A potrivi; 9) Întreprinderea regională de electricitate — Patria lui Abraham — În cric!; 10) Autocamioane la ieșirea din fabrică — Dau de lucru șoferilor și bucătarilor; 11) „Pufnește/ Zbîrnîie/ Se întoarce/ Și lasă în urma lui pe drum/ Miros albastru de benzină/ Și nori de pulbere/ Și fum" — Topîrceanu (pl.).

Ion POPOVICI

ACTORI ȘI ROLURI

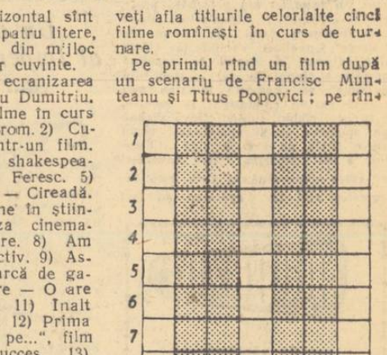

ORIZONTAL: 1) Artistă emerită, joacă la Teatrul Național „I. L. Caragiale" (Marieta) — „Harap ...", basm de Ion Creangă. 2) Personaj feminin din piesa „Rețeta fericirii" de Aurel Baranga — Actor al Teatrului Național „I. L. Caragiale" (Ion-Ionescu) — Eu. 3) Le aruncă domnițele aleșilor lor, în basmul „Înșir-te mărgărite" de Victor Eftimiu — Cioban. 4) Întrecere de floretă — Actor al Teatrului Tineretului (Florin). 5) Constantin Bărbulescu — Actor al Teatrului Armatei (Nicolae). 6) Locuință (fig.) — Intre cal și călăreț. 7) Plantă erbacee — Patria lui Stradivarius. 8) Pomadă — ...Makagonova, artistă sovietică de cinema, cunoscută din rolurile interpretate în filmele „Școala curajului", „O vară neobișnuită", „Steaguri pe turnuri" etc. — Monedă. 9) Artistă emerită, cîntă la Teatrul Satiric „C. Tănase" — Tinta tinerei lui Cyrano, în poemul dramatic „Cyrano de Bergerac" de Edmond Rostand — Chiot. 10) Personaj feminin din piesa „Citadela sfărîmată" de Horia Lovinescu — Începe montarea — Nu scoate nici o vorbă. 11) Întrebare — Artist al poporului (Gr. Vasiliu). 12) Pajul din opera „Bal mascat" de Verdi — ...Rusu, actriță a Teatrului Național „I.L.Caragiale".

VERTICAL: 1) Actriță a Teatrului Național „I. L. Caragiale". (Celia) — Artist emerit, joacă la Teatrul Tineretului (Alexandru) 2) Actor al Teatrului Național „I. L. Caragiale" (Marcel). — Personaj din drama istorică „Apus de soare" de Barbu Delavrancea. 3) Actor al Teatrului Municipal (George) — Nimic la început! 4) Partenerul ei. — Autorul piesei „Rețeta fericirii". 5) În lumină! — Traian Grozăvescu — Personaj din tragedia „Don Carlos" de Fr. Schiller. 6) Partenerele lor — Birlic — Zece pe jumătate! 7) Sabina Mușatescu — Artist al poporului (George) — Actor de pantomimă. 8) Stație pe o linie ferată care pleacă de la Timișoara. — Personaj titular al unei drame de H. Ibsen. 9) Începe numărătoarea. — Actriță a Teatrului Național „I. L. Caragiale" (Elena) — Lucia Rădulescu. 10) Intrigantul din drama istorică „Ovidiu" de Vasile Alecsandri — Tainic. 11) Pescărus albastru — Urechiate! 12) Primă balerină a Teatrului de Operă și Balet din București. (Irinel) — Buimac. 13) Familia în drama „Suflete tari" de Camil Petrescu — ... Anca, actriță a Teatrului Național „I. L. Caragiale".

D. BARTOLOMEU

Noi filme românești

Pe fiecare rînd orizontal sînt două cuvinte de cîte patru litere, litera de pe coloana din mijloc fiind comună ambelor cuvinte.

1) ...„de martie", ecranizarea după nuvela lui Petru Dumitriu, unul din cele șase filme în curs de producție — Hipodrom. 2) Curate — Personaj dintr-un film. 3) Cinstit. — Erou shakespearian. 4) Încotro? — Feresc. 5) Spațiu pentru boxeri. — Cireadă. 6) Zăvor. — Diviziune în științele naturii. 7) Pînza cinemascopului — Sală mare. 8) Am fost — Un erou colectiv. 9) Aspre — Școlar 10) Marcă de garanție pentru tractoare — O are fiecare cinematograf. 11) Înalt — Ornament muzical. 12) Prima melodie — „Întîlnire pe...", film sovietic de mare succes. 13) Trandafir — Liniștesc. 14) Vîrf în Carpați — Omorît. 15) Privește — Cinematografia, de pildă.

Pe rîndurile verticale (albe) veți afla titlurile celorlalte cinci filme românești în curs de turnare.

Pe primul rînd un film după un scenariu de Francisc Munteanu și Titus Popovici; pe rîndul din mijloc un film după I. L. Caragiale și un film de I. Constantin și D. Carabăț; pe ultimul rînd un film de Francisc Munteanu și Titus Popovici și un film de Horia Lovinescu.

Tudor VASILESCU

Jocul inițialelor

Găsiți cuvinte corespunzătoare următoarelor semnificații:

1) Vînt plăcut; 2) Cotă; 3) Din nou; 4) Specie; 5) În acest loc; 6) Material subțire; 7) Lucrează pămîntul; 8) Adăpost pentru vite; 9) Ritm.

Schimbînd inițialele veți găsi noi cuvinte după cum urmează: 1) A lucri reflectînd lumină multicoloră; 2) Privește!; 3) Parte a rezultat; 4) Față; 5) În acest loc; 6) Ardere cu flacără; 7) Curelușă de mașină; 8) Tratament; 9) Stadion.

Inițialele celor 18 cuvinte citite în continuare vă vor da numele unei forme de culturalizare a maselor care ia un avînt tot mai mare.

(N.R. Două cuvinte: Primul de 7 litere, al doilea de 11).

Corina DĂNESCU

Copii, desenați și voi! (Desene de E. ARNO)

Greu e să fii pescar. Iată, Azorel a adormit, iar Gigel se gîndește cum poate să doarmă și să prindă pește în același timp.

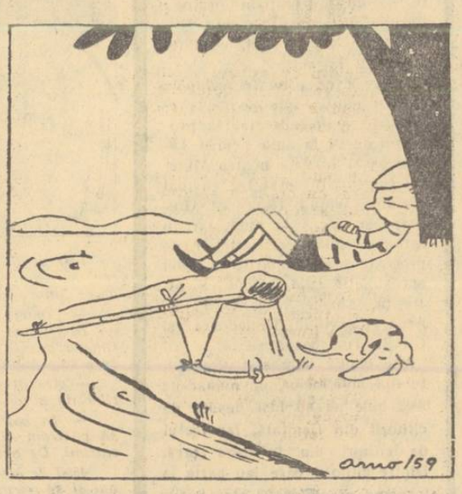

După cum vedeți, Gigel a găsit soluția: o nouă metodă de a prinde pește și de a dormi liniștit, fără grijă.

Copii, desenați voi ce se va întîmpla mai departe. Trimiteți-ne la redacția noastră desenele voastre și le vom publica pe cele mai reușite.

Patinoarul artificial din cadrul complexului sportiv „23 August" din Capitală — care a găzduit recentul turneu internațional de volei — este una din numeroasele baze sportive moderne cu care a fost înzestrată mișcarea noastră sportivă, în anii regimului de democrație populară. **Fotografia : C. ANTONIER**

Echipa de volei a R. P. R. — printre cele mai bune din lume

Turneul internațional de volei disputat recent în capitala patriei noastre — un mic campionat mondial, cum l-a apreciat antrenorul echipei R. P. Polone, G. Grohowski — a confirmat odată în plus valoarea ridicată atinsă de voleiul nostru pe plan internațional.

In 1955, la București, cu prilejul campionatelor europene organizate aici, echipa noastră masculină a ocupat locul II, reușind pentru prima oară o performanță de mare prestigiu. In 1956, la campionatele europene de la Praga, echipa noastră a dobîndit din nou același invidiat loc fruntaș.

Șirul de frumoase și răsunătoare performanțe realizate de atunci de voleibaliștii noștri au confirmat prestigiul voleiului românesc — a cărui strălucire și popularitate se confundă cu anii regimului democrat-popular. De la un sport cu o activitate anonimă — așa cum era pe vremea regimului burghezo-moșieresc — practicat de o mînă de sportivi — pe terenuri și în săli improvizate, voleiul nostru a ajuns un sport de mase de o valoare cunoscută în lumea întreagă. Anul trecut, după victoria realizată la Paris în Turneul Capitalelor, dotat cu trofeul Martini, ziarul „l'Information" scria printre altele: *„Primul Turneu al Capitalelor a înscris în istoricul său un mare învingător: echipa Bucureștiului. In cursul celor trei zile în care s-a desfășurat turneul, rominii și-au arătat marele lor talent, fiind superiori cu o clasă echipelor rivale".* Aceasta venea la scurt interval după campionatele europene de la Praga, în care — cum am mai spus — echipa țării noastre a ocupat locul doi (din 20 de țări participante).

Bunele aprecieri însoțesc acum aproape pretutindeni evoluția voleibaliștilor noștri. Recent, de pildă, după primul joc al echipei noastre în turneul internațional din București, președintele Federației ungare de volei, dr. Holvay Endre, a ținut să spună: *„Echipa R.P.R. este cu adevărat printre cele mai bune din lume. Constat cu mulțumire că în țara dvs. voleiul este un sport foarte popular, ceea ce explică apariția unor jucători de certă valoare mondială".*

Fază din meciul de volei dintre reprezentativele feminine ale R.P. Ungare și R. Cehoslovace (0—3).
Fotografia : B. CIOBANU

Voleiul a străbătut în cei 15 ani de existență ai Republicii noastre un drum uriaș: de la anonimat la definitiva consacrare internațională. Iată de ce aplauzele furtunoase ale asistenței au acoperit cuvintele rostite de președintele Federației de volei, tov. general Petre Dumitrescu, la deschiderea turneului internațional organizat la complexul sportiv „23 August": *„Noi, Federația română de volei, împreună cu mii de sportivi din patria noastră, sîntem bucuroși să găzduim o asemenea competiție care înmănunchiază cele mai bune echipe din Europa și chiar din lume. Acest turneu l-am închinat celei mai scumpe și mai mari sărbători naționale a poporului romîn, zilei de 23 August".*

Recentul turneu internațional de volei din Capitală a dat un plus de strălucire voleiului nostru, căci echipa țării noastre a ocupat locul întîi într-o dispută în care erau angajate echipele R. Cehoslovace, Moscovei, R.P. Polone, R. P. Ungare și R. P. Chineze. Cîștigînd toate partidele susținute, voleibaliștii noștri au arătat totodată un joc de foarte bună calitate, o pregătire fizică și tactică corespunzătoare unei performanțe de o asemenea amploare. Antrenorul echipei Moscovei, fostul internațional Vladimir Schiagin, ne-a declarat la încheierea turneului: *„Am cunoscut pentru prima oară pe voleibaliștii romîni în 1949, la campionatele mondiale de la Praga. Atunci, voleiul românesc abia își făcea intrarea în marea arenă a voleiului mondial. De atunci însă, an de an, a crescut vizibil și a ajuns astăzi la o clasă înaltă, echipa dvs. fiind printre fruntașe în Europa și în lumea întreagă. Clasa voleiului românesc a fost dovedită odată în plus și în reușitul turneu internațional organizat pe minunata bază sportivă a Complexului „23 August". Dintre jucătorii romîni mi-a plăcut, pentru deosebita lui clasă mondială, Koman".*

Progresul și valoarea atinsă de voleiul nostru, creșterea necontenită a bazei lui de masă, condițiile materiale ce i sînt asigurate, sînt chezășii ale viitoarelor succese ce avem dreptul să le scontăm de la voleibaliștii noștri.

I. BOCIOACĂ

Viitorul adversar al „Petrolului" în Cupa campionilor europeni

Wiener Sport Klub

Campioana Austriei, „Wiener Sport Klub", va fi adversarul echipei „Petrolul" Ploești în primul tur al celei de a 5-a ediții a Cupei campionilor europeni la fotbal. Așa au hotărît sorții.

Aflîndu-se pentru a doua oară la startul marii competiții continentale, campionii noștri vor avea de luptat de la început cu una dintre cele mai puternice formații din Europa. Celebră în epoca „Wunderteamului", Wiener S. K. a jucat mult timp un rol secundar în campionatele de după război. Aceasta pînă în 1958, cînd a întrerupt seria victoriilor echipei Rapid Viena și, cîștigînd titlul, a participat pentru prima oară la Cupa campionilor europeni.

Debutul său în această întrecere a coincis cu o mare surpriză. In primul tur echipa „albnegrilor" a surclasat cu 7—0 echipa „Juventus", campioana Italiei, a eliminat apoi pe Dukla Praga (3—1, 0—1) și a cedat doar în sferturile de finală în fața lui Real Madrid, cîștigătoarea competiției.

Anul acesta Wiener S. K. a cîștigat din nou campionatul Austriei, după un duel strîns cu F. C. Rapid, eterna sa rivală. Deși a întrecut pe Rapid numai cu două puncte (46 contra 44) Wiener a realizat un adevărat tur de forță, terminînd neînvinsă campionatul. Din 26 de partide, a cîștigat 20, 6 jocuri au fost nule; a marcat 104 goluri și a primit numai 35. In meciurile decisive din retur Wiener S. K. a învins cu 3—2 pe Rapid, cu 5—1 pe Wacker, cu 4—2 pe Viena, cu 6—0 pe Graz. Echipa Wiener S. K., care împlinește peste cîteva zile 76 de ani de existență, a redevenit favorita publicului vienez, dar mai ales a federației austriace de fotbal.

Șapte din jucătorii echipei antrenate de Hans Pesser, fost internațional de mare prestigiu și antrenor cu reputație, au fost selecționați în reprezentativa Austriei care a învins de două ori Belgia (4—2, 2—1). In afara interlui stînga, înaintarea Austriei a fost înaintarea lui Wiener S. K. extrema dreaptă **Horak** (considerat cel mai bun produs al fotbalului austriac după Hanapi), interul dreapta **Knoll**, centrul atacant **Hoz** (19 ani, un nou Sindelar), extrema stîngă **Skerlan**. Au mai jucat în națională apărătorii **Hasen Hopz, Oslanski** și **Szonwald** (portar). Căpitanul echipei este mijlocașul **Borschandt**, fost și el mult timp titular în echipa Austriei. Wiener este o echipă tînără, care a adus de doi ani un suflu nou în fotbalul austriac. Antrenorul Pesser a promovat mulți juniori în prima garnitură și a imprimat totodată echipei un nou stil de joc. Wiener a fost una din primele echipe austriace care a renunțat la stilul clasic al școlii vieneze, înlocuind jocul de înfiloriturî și pase scurte, cu un joc direct, rapid, realist, bazat bineînțeles pe solide cunoștințe tehnice. Săptămîna trecută Wiener S. K. și-a adăugat o nouă victorie în palmares, învingînd cu 3—0 echipa faimosului Pele, F. S. Santos, campioana Braziliei. Chiar și numai acest rezultat este o carte de vizită elocventă.

Intîlnirea „Petrolul" Ploești-Wiener S. K. promite iubitorilor de fotbal din țara noastră un eveniment de zile mari.

Concursul nostru sportiv

REZULTATUL TRIERII BULETINELOR

Un singur concurent a indicat toate cele 5 răspunsuri exacte

Comisia care a triat buletinele participanților la concursul nostru sportiv și-a încheiat lucrările. Din totalul buletinelor primite au fost găsite 6283 variante care întruneau condițiile prevăzute de regulamentul concursului. Dintre aceste buletine A FOST GĂSIT NUMAI UN SINGUR BULETIN CU TOATE RĂSPUNSURILE EXACTE. Autorul acestei deosebite „performanțe" este tovarășul ALEXANDRU MARINCA, str. Col. Iacobini 24, raionul Grivița Roșie, București, care astfel, în lipsă de contra candidați, A CÎȘTIGAT PREMIUL I: un echipament complet de turism compus din bocanci, pantaloni și pulover.

Tovarășul Marinca s-a arătat deosebit de inspirat, în cele opt variante pe care ni le-a trimis, întrucît mai are încă 3 variante cu cîte 4 răspunsuri exacte! Cîștigătorul premiului I a avut aproape mereu „soliste" cele două echipe care au promovat: Minerul Lupeni și Tarom și surprinzător — cele două formații care au retrogradat: Știința Cluj și Știința Timișoara.

Un amănunt nu lipsit de interes este faptul că varianta cu cele cinci răspunsuri exacte a fost... ultima care a fost completată...!

Restul premiilor, respectiv una pereche bocanci de schi speciali, una pereche de schiuri, cinci rucsacuri, cinci treninguri și cinci mingi de fotbal cu cameră, adică în total 17 premii, urmează să fie trase la sorți, participînd cititorii care au cîte 4 răspunsuri exacte. In această categorie se află 70 de cititori din țară și Capitală cu cîte o variantă, 3 cu cîte trei variante și 6 cu cîte două variante.

Tragerea la sorți a acestor premii va avea loc VINERI 17 IULIE, ORA 17, la redacția revistei „Magazin" de la Combinatul „Casa Scînteii" (corp C. 1 stînga). Invităm pe această cale pe cititorii și participanții la concursul nostru sportiv să la parte la tragerea la sorți a premiilor. (inclusiv pe tov. Al. Marinca !).

★

Acum vă prezentăm cîteva date statistice:

La concursul nostru sportiv s-au primit peste 6300 de buletine. Surprizele produse de echipa Petrolul, care a cucerit titlul de campioană republicană și mai ales cea provocată de retrogradarea echipei Știința Timișoara, au determinat o severă triere a buletinelor. Un mic calcul statistic ne-a arătat că pentru primul răspuns (ce echipă va ocupa primul loc în campionatul categoriei A) răspunsurile s-au împărțit astfel: C.C.A. 44 la sută, Dinamo 43 la sută, Petrolul 9 la sută, celelalte echipe 4 la sută. Pentru retrogradare cele mai multe voturi le-au întrunit în ordine: Farul Constanța 54 la sută, Știința Cluj 37 la sută, celelalte echipe 9 la sută.

In ceea ce privește echipele care urmau să promoveze, preferințele s-au îndreptat în proporție de 90 la sută pentru Tarom și 53 la sută pentru Minerul Lupeni. In seria I-a au mai întrunit Metalul Titanii și Unirea Iași cîte 4 la sută, iar în seria a doua celelalte 47 de procente s-au împărțit în mod aproximativ egal între C. S. M. Reșița, Amefa Arad, C. F. R. Arad, Corvinul Hunedoara și C.F.R. Timișoara.

Alte cîteva date statistice: din totalul buletinelor, un număr de 3095 buletine au fost depuse de cititorii din Capitală, iar restul de cititori din întreaga țară. Dintre cititorii care iau parte la tragerea premiilor 22 sînt bucureșteni, iar restul din țară.

ÎNTRE 16—19 IULIE LA CONSTANȚA

„Criteriul european" de tenis de masă al juniorilor

Între 16 și 19 iulie se vor desfășura la Constanța întrecerile celei de a V-a ediții a „Criteriului european" de tenis de masă al juniorilor, la care și-au dat adeziunea de participare 10 țări: R.P. Ungară, R.D. Germană, R.P. Polonă, R.P. Bulgaria, R.F. Germană, Austria, Grecia, Turcia, U.R.S.S. și R.P.R.

Cu participarea ce se anunță, „Palatul Sporturilor" din Constanța — frumoasa bază sportivă ridicată în anii democrației populare — va găzdui dispute de mare dinamism, la care vor concura cei mai buni juniori și cele mai bune junioare din Europa — cunoscut fiind că „Criteriul european" e de fapt campionatul european al acestor categorii de jucători.

De ediția precedentă a campionatelor europene de juniori la tenis de masă, care a avut loc anul trecut la Falkenberg (Suedia), ne leagă amintiri dintre cele mai frumoase. Atunci, tot în compania reprezentanților din 10 țări, jucătorii și jucătoarele țării noastre au realizat o neobișnuită performanță. In întrecerile pe echipe, ca și în probele individuale (băieți și fete), Maria Golopența, Mariana Barasch, Gh. Cobîrzan, Radu Negulescu și Tiberiu Covaci au dus la victorie culorile țării noastre, stabilind o categorică superioritate: șapte titluri cucerite din șapte puse în joc.

Cele patru zile de concursuri de la Constanța vor chema pe jucătorii și jucătoarele noastre la grele dispute, împotriva unor adversari bine pregătiți, în care vor avea de apărat (și consolidat) și prestigiul și titlurile cîștigate la Falkenberg. E ceea ce noi, și întreaga noastră opinie publică sportivă, le urăm să realizeze.

Varietăți • Varietăți • Varietăți • Varietăți

„Călăul din Bethune" mănîncă bătaie

O importantă manifestare de catch a opus cu puțină vreme în urmă la Nantes pe unul dintre cei mai reputați luptători de catch din lume, cunoscut sub denumirea de „Călăul din Béthune" campionului mondial Gilbert Leduc. Meciul s-a terminat din nefericire prost, pentru „Călău" și organizatori. După cum relatează ziarul „La Tribune de Geneve", publicul excitat la culme și „indignat" de faptul că, înșelînd numele și reputația sa, „Călăul din Béthune" se comporta în ring mai curînd ca un condamnat la moarte, a invadat ringul, rupînd cîteva scaune pe spinarea sa și spargîndu-i capul cu o sticlă de vin. Replica „Călăului" a fost imediată, cîțiva adversari și chiar unul din cei care s-au încumetat să i la apărarea au fost făcuți k.o în cîteva minute. Au trebuit să intervină 40 de polițiști pentru a împiedica publicul să-și manifeste mai departe „talentele" huliganice în subsolul sălii de sporturi „Champs de Mars", unde numeroși spectatori îl așteptau pe „Călău" pentru ca să-i aplice o nouă corecție. Pînă la sfîrșit, „vedeta" reuniunii a trebuit să fie scoasă afară din sala sub protecția gratiilor unei... dube a poliției.

Un campionat al Imperiului Britanic la... Marsilia

Campionul profesionist de box al Imperiului Britanic la categoria pană, Percy Lewis, somează. In prezent, el își petrece timpul vînzînd fructe la Oxford, în așteptarea unui organizator care să-i ofere un meci. Oferta mult așteptată i-a venit dar din orașul... Marsilia. Lewis va primi 3.000 de lire, dacă acceptă să încrucișeze mănușile cu un anonim boxer nigerian Rafin King, care, cu ocazia unei reuniuni în acest oraș, a lăsat o impresie frumoasă. Bine înțeles, pentru ca întîlnirea să fie mai atractivă, a fost pus în joc și titlul de campion al Imperiului Britanic.

Răspunzînd întrebărilor unor ziariști, Percy Lewis a declarat că a acceptat această propunere oarecum neobișnuită, deoarece în întreaga sa carieră de boxer profesionist nu a susținut decît 17 meciuri și are de hrănit soția și doi copii. Cît privește afirmația că acest campionat se desfășoară oarecum în afara limitelor general admise ale Imperiului Majestății Sale, managerul lui Lewis, Wicks a răspuns: „Precedentul a fost de acum creat. Nu s-a disputat recent meciul pentru titlul de campion al Insulei Trinidad la... Londra ?".

1706 școli sportive pentru copii

La 30 iunie s-au împlinit 20 de ani de la inaugurarea primului stadion pentru copii din Uniunea Sovietică, construit la Moscova. In prezent, stadionul este una dintre cele mai mari baze sportive complexe din U.R.S.S., fiind înzestrată cu tribune pentru 10.000 de spectatori, velodrom, patinoar artificial și mai multe săli de sporturi. La acest stadion funcționează o școală sportivă pentru copii, unde, sub conducerea a 50 de specialiști, se pregătesc peste 2.000 de copii între 6 și 18 ani.

Mulți dintre cei mai cunoscuți sportivi sovietici s-au numărat printre elevii acestei școli. Printre ei, sînt fotbalistul Igor Netto, marele maestru Vasili Smislov, fostul campion al lumii la șah, recordmanul lumii la triplu salt Oleg Fedoseev, campioana mondială la gimnastică Sofia Muratova, campionul țării la șaișki Viaceslav Scegolev, în vîrstă de 18 ani.

In Uniunea Sovietică există acum 1706 școli sportive pentru copii, în care fac cunoștință cu sportul aproape 300.000 de persoane. Peste 9 milioane de copii sovietici participă cu regularitate la diferite activități sportive.

Din nou despre rasismul din Africa de Sud

Federația de rugbi din Noua Zeelandă, a primit o invitație de a trimite echipa reprezentativă într-un turneu în Africa de Sud. Pornind la alcătuirea lotului jucătorilor, federația a ținut seama de „precedentele" create cu prilejul diferitelor turnee întreprinse în această țară de alte echipe și, în consecință, a hotărît să nu includă în reprezentativă nici un jucător de culoare. Este de aceea pe deplin justificată campania de protest împotriva acestei discriminări rasiale, care a început deopotrivă în Marea Britanie, în Noua Zeelandă cît și în Australia. Cu atît mai curioasă apare de aceea atitudinea primului ministru al Noii Zeelande, Walter Nash, care, interpelat în parlament a declarat că „guvernul său nu intenționează să se amestece în această afacere".

Pînă una alta, jucătorii de culoare din Noua Zeelandă au fost scoși din echipa reprezentativă de rugbi a țării pentru a nu supăra, doamne ferește, pe rasiștii sud-africani. Și toate acestea s au petrecut exact în perioada cînd Comitetul Olimpic din Africa de Sud a trimis o scrisoare Comitetului Olimpic Internațional, prin care-și ia angajamentul de a nu mai propovădui discriminarea rasială în sport.

Intre vorbele și faptele rasiștilor sud-africani este însă o distanță ca de la cer la pămînt.

Biriba a găsit un manager!

La campionatele mondiale de tenis de masă, desfășurate în primăvara acestui an la Dortmund (R.F.Germană), o adevărată revelație a constituit-o micuțul jucător brazilian Ubiraci da Costa, cunoscut și sub porecla de „Biriba", care la cei 13 ani ai săi a uimit pur și simplu pe maeștrii încercați ai paletei prin viteza, tehnica și temperamentul său. Puțină lume a aflat însă că micul „Biriba", neavînd bani să plece în Europa, a trebuit să apeleze la „filantropia" unui anumit dr. Midosi, proprietarul unei mari hacienda din Brazilia. Dr. Midosi a acceptat să finanțeze deplasarea tînărului jucător la Dortmund, cerînd în schimb ca să devină... managerul său. După cum scrie ziarul „Junge Welt", în momentul de față Dr. Midosi îl însoțește peste tot pe micul „Biriba" pe care-l prezintă drept un star de varieteu. El nu a ascuns, de altfel, nici motivele care l-au îndemnat să facă aceasta, declarînd că visul lui suprem este ca Ubiraci da Costa să cîștige titlul de campion mondial pentru ca astfel, el să poată spune: „Eu, dr. Midosi, am ajutat pe acest tînăr cu banii mei. In consecință, mi se cuvin și mie o parte din onoruri..." Pînă una alta, micul Biriba are un manager, ceea ce în limbaj occidental înseamnă nu un sprijinitor, ci un exploatator.

— Tovarășe arbitru, vă rog să mă sancționați. Am avut o atitudine nesportivă față de adversarul meu direct...

Desen de V. VASILIU

Înainte de meci

Desen de V. CRIVĂȚ

magazin

revistă săptămînală editată de ziarul „ROMÎNIA LIBERĂ"

★

Redacția și administrația piața Scînteii tel. 17.60.10

★

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții.

★

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI, tel. 17.60.10, interior 1400.

Adaptare după JACK LONDON

GOANA DUPĂ AUR

Ilustrații de BECA RIND

Kit Belliou—Smoke are o idee năstrușnică: să cumpere un lot de teren stîncos și sterp, să-l parceleze și apoi să-l pună în vînzare. Il inițiază pe prietenul și tovarășul său Shorty asupra acestei afaceri. Acesta, cîtuși de puțin entuziasmat la început, cere să participe la afacere cînd constată vîlva stîrnită printre căutătorii de aur, de ciudata tranzacție a lui Smoke. Și acum, ei pregătesc organizarea „afacerii"

Apoi Smoke își expuse planul de acțiune: Shorty va pleca chiar în dimineața aceea în oraș. Va cumpăra toată pulberea de dinamită care se poate găsi. Pe urmă va merge să comande o duzină de fitiluri de stîncă lui Breck. Va vorbi despre o expediție de minerit în stil mare. Nu va fi zgîrcit la vorbă, astfel ca Breck să aibă la rîndu-i ce povesti.

Mai tîrziu va da o raită prin oraș, să mai audă ce se spune. După aceea se va reîntoarce la cabana de pe colină.

Spre seară, cînd reveni la cabană, Shorty era plin de entuziasm:

— Imi pare rău că nu l-ai văzut și tu, Smoke. Dawsonul este un adevărat furnicar. Mîine o să-i avem pe toți aici...

Incă din cursul nopții Smoke și Shorty trecură la treabă. Loveau în zidul de stîncă ei cabanei cu niște ciocane învelite în bucăți de sac, astfel ca zgomotul să nu se audă prea departe. Totuși — și asta și voiau cei doi — zgomotele surde tot răzbeau pînă afară, în preajma cabanei. Incetul cu

incetul, grupul curioșilor se adunase din nou pe colină, cu Bill și cu Wild Water în frunte urmărind cu atenție încordată zgomotele ciocănițurilor.

După un timp, cu răsuflarea întretăiată de efort, Smoke ieși din cabană, ștergîndu-și broboanele de sudoare de pe frunte.

— A! Sînteți aici? O clipă numai și sînt al vostru. După ce-și îmbrăcă o haină groasă, reveni în curte.

— E cam devreme pentru o vizită, se adresă el lui Wild Water. Ce vînt te-a adus pe partea asta a fluviului? Ai plecat la vînătoare? Poate cauți ouă?...

— Să uităm asta, Smoke și să vorbim serios.

— Vreți să cumpărați loturi, nu? continuă Smoke. E un teren admirabil pentru construcții pe aici. Vedeți însă că noi nu sîntem dispuși să vindem. N-am trasat încă nici planul terenului. Reveniți cumva săptămîna viitoare. Și acum, la revedere. Scuzați-mă că nu vă poftesc înăuntru, dar îl știți pe Shorty. E un maniac. Pretinde că a venit aici ca să guste din

plin parcă și liniștea... Acum doarme și nu vreau să-l trezesc pentru nimic în lume.

Le strînse la cîțiva din ei mîinile și se strecură în cabană.

Wild Water și Bill își aruncară o privire foarte semnificativă.

— I-ai văzut genunchii pantalonilor? murmură Bill, cu vocea sufocată. A umblat printr-un puț, asta se vede de la o poștă.

Observînd cu atenție împrejurimile cabanei, cei doi ajunseră repede la concluzia că se află în preajma unor roci aurifere și că Smoke și Shorty au descoperit filonul principal. In timpul acesta, malul fluviului se umplea de oameni. Aproape tot Dawsonul se îmbulzea spre cabană.

Wild Water nu mai putu rezista. Bătu cu putere în ușa cabanei și cînd Smoke îi deschise, i se adresă pe un ton hotărît.

— Am venit să cumpăr. Vreau să fiu primul și să pot alege lotul cel mai convenabil.

— Să nu ne pripim, Wild. Să-i așteptăm și pe oamenii aceia care urcă acum colina. Vrei să ne aprindem pace în cap cu ei?

Peste cîteva minute mulțimea se apropie de cabană. Erau aproape cinci mii. Iar printre ei vreo duzină de polițiști, conduși de un locotenent.

— Oameni buni, tovarăși, îi se adresă Smoke forțîndu-și la maximum coardele vocale. Nu am început vînzările. Nu sînt trasate încă loturile. O vom face abia săptămîna viitoare. Așteptați răbdare!

— Ne doare în cot de loturile tale, îl întrerupse o voce din mulțime. Ne interesează ce se află dedesubt. Subsolul... Subsolul...

— Dar de unde vreți să știm ce se află în subsol? le replică Smoke. Tot ceea ce știm este că dispunem de un teren foarte atrăgător.

— Da, da! îl întări Shorty. Un teren superb ca pitoresc, un colțișor foarte liniștit. Cei care iubesc liniștea și izolarea pot găsi aici locul ideal.

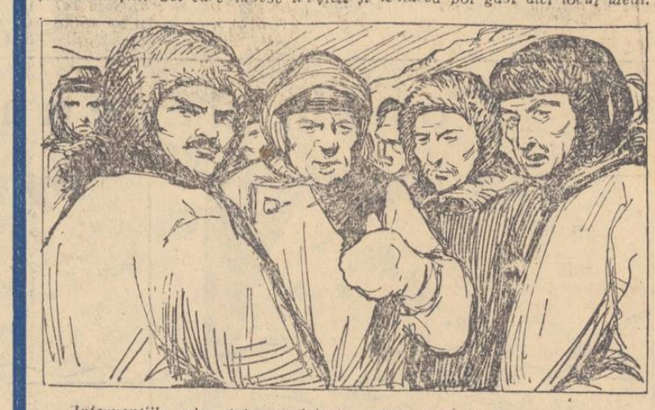

Intervențiile celor doi proprietari nu făcură decît să mărească rumoarea. Nu, nu o să se lase înșelați. Știu ei ce știu, oricît de vicleni vor să se arate Smoke și Shorty. Nu, nu mai e timp de așteptare.

— Vindeți imediat. Și specificați că cedați și drepturile subterane.

In fruntea celor care vociferau se aflau bineînțeles Bill și Wild Water. Cineva propuse ca întregul lot să fie preluat. Să se constituie o societate care să-l pună în exploatare.

— Are dreptate! Așa trebuie procedat, susținură majoritatea căutătorilor de aur.

— In cazul acesta, obiectă Smoke, noi, Shorty și cu mine trebuie să păstrăm direcțiunea. Păstrăm trei cincimi și punem în vînzare două cincimi. De acord?

4800 de cetățeni subscriseră, depunînd fiecare cîte 10 dolari în pudră de aur și se retraseră, urmînd ca a doua zi, în Dawson, să fie îndeplinite toate formele legale de constituire a societății.

(Va urma)

Tiparul Combinatului Poligrafic Casa Scînteii — București.

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

Proletari din toate țările, uniți-vă!

magazin

Anul III Nr. 93 ★ Sîmbătă 18 iulie 1959 ★ 8 pagini — 1,50 lei

În acest număr:

Corespondențe speciale din:

GENEVA
ATENA
NEW-YORK

◆

Noi filme romînești pe ecrane

◆

BARITINA ROMÎNEASCA

◆

MODA
Rochii din stambă

◆

In ajunul meciului de fotbal
dintre reprezentativele
U.R.S.S. și R.P.R.

Măsurile pentru ridicarea nivelului de trai al oamenilor muncii

—izvor de noi energii creatoare pentru dezvoltarea mai departe a construcției socialiste în patria noastră

În pauza de la ora 10 dimineața, muncitorii de la atelierul de motoare al uzinelor „23 August" din București citesc Hotărîrea plenarei C.C. al P.M.R. și primesc cu vădită mulțumire măsurile luate de partid pentru îmbunătățirea nivelului de trai al oamenilor muncii din patria noastră.

În aceste zile sărbătorești premergătoare mărețului eveniment al celei de a 15-a aniversări a lui 23 August, oamenii muncii din patria noastră au luat cunoștință cu un deosebit entuziasm de măsurile pentru o nouă îmbunătățire a nivelului lor de trai cuprinse în Hotărîrea plenarei C. C. al P.M.R. din zilele de 13—14 iulie a.c.

Pretutindeni, în uzine, pe șantiere, în instituții, în școli și în unitățile socialiste din agricultură, documentele plenarei, citite cu mare interes și atenție, au produs o puternică emulație. Pornind cu mai mult avînt la îndeplinirea sarcinilor lor de producție, oamenii muncii au intensificat lupta pentru creșterea producției și a productivității muncii, pentru realizarea de economii, pentru continua sporire a acumulărilor socialiste — izvorul marilor succese de pînă acum și ale succeselor viitoare ale poporului nostru muncitor.

Oamenii muncii, în frunte cu eroica noastră clasă muncitoare își iau angajamente concrete, care vor conduce negreșit la realizarea și depășirea sarcinilor de a se economisi pînă la sfîrșitul anului cel puțin 1 miliard lei peste economiile planificate.

Muncitorii hunedoreni răspund prin fapte

Miercuri seara, cînd difuzoarele au început să transmită textul Hotărîrii, sute de oameni ai muncii din marele centru industrial Hunedoara s-au oprit lîngă difuzoare ca să asculte cuvîntul partidului. În locuințele din noile cartiere muncitorești, sau la locurile lor de muncă, oamenii au vrut să afle cît mai repede veștile bune, — măsurile care privesc viața lor de astăzi, hotărîrile deosebite luate de partid. Muncitorii de la laminorul de 800 mm. n-au încetat lucrul, dar la această oră tîrzie și-au trimis cîțiva reprezentanți lîngă difuzor, care apoi să le relateze cele auzite.

Ilea Iordan, prim laminorist, Șerban Gherasim, șef de echipă la cuptoarele adînci, Ion Burtică, dispecer și alții, au scos bucățele de hîrtie și au început să noteze. La sfîrșitul schimbului discuțiile dintre laminoriști au fost pline de mulțumire. Ei își exprimau bucuria față de măsurile luate și recunoștința față de partid.

Unii au plecat spre casă discutînd, cu mu'tă însuflețire, iar ceilalți au început lucrul cu mai mult avînt. Pînă în zorii zilei laminoriștii din schimbul tineretului ȘI-AU DEPĂȘIT PLANUL CU 14 LA SUTĂ. Acesta este însă doar un prim succes al laminoriștilor, în semn de recunoștință pentru măsurile luate de partid. Ei au realizat numai anul acesta aproape 1 milion lei economii și s-au angajat ca pînă la sfîrșitul anului să mai dea cel puțin 900.000 lei. În felul acesta răspund muncitorii hunedoreni sarcinei de a se realiza și depăși angajamentul clasei muncitoare: economisirea unui miliard de lei peste prevederile acestui an. De asemenea, muncitorii hunedoreni și-au depășit planul cu 7.500 tone laminate și sînt hotărîți ca la sfîrșitul anului să raporteze că au realizat cel puțin 13.000 tone în plus.

I. COJOCARU

Alte zile, altă prețuire

Pe dealul Pandurilor din Capitală, la Institutul Pedagogic, se află de cîteva zile la specializare, un mare număr de învățători veniți din cîteva regiuni ale țării. Majoritatea au absolvit școala normală în jurul anului 1930, gustînd astfel din amarul apostolatului din vremurile apuse. Sînt oameni cărunți, învățători care acum se pregătesc a deveni profesori, oameni care au educat numeroase promoții de elevi.

Am întîlnit într-una din primele ore ale dimineții de joi, pe o seamă dintre ei și cum era și de așteptat, discuțiile s-au purtat în jurul recentei Hotărîri.

Dimineța, cînd le-au sosit ziarele, au parcurs cu mult interes raportul prezentat de tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej.

De altfel, nu odată documentele partidului nostru vorbeau despre munca și sprijinul dat cadrelor didactice. Acest lucru au ținut să-l sublinieze învățători ca Bîrsan Ștan din comuna Măgura, raionul Alexandria, Stela Botescu din Cîmpina, Maria Predoi de la Roșiorii de Vede, P. Niculescu din Tulcea și mulți alții.

Fără vrere, discuțiile au lunecat și spre trecut, spre condițiile mizerabile în care își duceau viața cadrele didactice.

Dumitru Marin învățător din Comarnic, Constantin Iancu de la Dragalina — Călărași și Ion Graur de la Bălteni — Slatina au multe amintiri dureroase. După absolvirea disprețuitei școli normale, au urmat anii de șomaj. Ca să fie încadrați, au luat calea ministerului. Rînduri compacte de învățători au manifestat pe străzile Bucureștiului. Nu cu puțină emoție își amintesc aceștia de faptul că lor li s-au alăturat muncitori metalurgiști, tipografi, zidari. Ca să-i împrăștie, poliția i-a împroșcat cu apă colorată. După această demonstrație, pentru „normalizarea" situației, unii învățători au fost încadrați în posturi, însă lefurile mici ce le aveau nu li s-au plătit cu lunile.

„Dacă aș găsi un leu rătăcit prin buzunare, nu l-aș da nici mort la un învățător", spunea un bancher, în calitatea sa de ministru de finanțe.

Ce să mai vorbim de plata cu bonuri a salariilor? Mulți din învățătorii aflați de față, fiind constrînși de foame să vîndă aceste bonuri, le-au dat cu 15 la sută din valoare. Din munca lor s-au îmbogățit și mai mult atîția samsari care au mai încasat pe desupra și dobîndă la bonurile cumpărate.

Acum, cadrele didactice trăiesc alte vremuri. Munca lor este respectată și prețuită. Într-un ziar ce-l are în mînă unul din învățătorii veniți la curs, se observă o subliniere cu creionul. Sînt cuvintele din Raport care arată că: *„este necesar să se majoreze salariile cadrelor didactice, astfel ca ele să corespundă în mai mare măsură rolului și importanței ce se acordă învățători-*

Const. SÎRBU

• *(Continuare în pag. 2-a)*

„CAPITALA AURULUI VERDE"

Corespondență specială din Moscova

O lumină smeurie se reflectă în sticlă; mestecenii tremură sub geam și stîlpii parcă sînt cuprinși de roșeață. Am ieșit în cerdac. Zorile plutesc deasupra Arhanghelskului. Totul e interesant: și multitudinea de culori și uriașele distanțe — chiar cu avionul drumul pare fără sfîrșit.

Dar orașul? Apele limpezi ale frumoasei Dvine, încetinindu-și ușor mersul aproape de Marea Albă, se revarsă în larg pe o lărgime de 5 km. Aici se află orașul Arhanghelsk. Nu există un oraș mai întins în lume. El se prelungește ca o fîșie îngustă de-a lungul rîului, pe o distanță de... 101 km. În schimb, îți este suficient doar un sfert de oră ca să-i străbați „lățimea". Tramvaiele au linii foarte lungi și un

G. IUROVSKI

• *(Continuare în pag. 2-a)*

O cheamă Marica Alexandru. Numele ei nu spune nimic necunoscătorilor. Dar la Drăgănești-Olt, regiunea Pitești, nu mai e de mult o anonimă. Lucrează la gospodăria de stat de acolo, deservește o modernă combină. Prin mîinile ei trec zilnic sute de saci încărcați cu grîu greu din noua recoltă. Muncitorii o urmăresc cu admirație. „Fain lucrează Marica noastră", spun ei, încîntați. Ca ea sînt mii în rîndul celor ce făuresc pîinea, belșugul poporului.

Fotografia: Mihai POPESCU

ORAȘUL ÎNTRE PATRU APE

Așezări noi create în anii noștri sînt multe. Unele — Victoria de pildă — s-au născut în plin cîmp, pe locuri odinioară cu totul pustii. Altele s-au suprapus satelor sau tîrgurilor, urbanizîndu-le, transformînd din rădăcini viața, obiceiurile localnicilor.

Onești fac parte din cea de a doua categorie. Satul dintre dealuri și ape pe care legenda îl arată a fi înființat de un păstor pe nume Oană se vede copleșit de către marele oraș, modernul oraș pe care toată țara îl cunoaște de pe acum ca cel mai important centru al industriei chimice din Moldova. Emoționantă, plină de contraste, această luptă dintre nou și vechi sugerează cît se poate de plastic transformările înnoitoare prin care trece întreaga noastră țară.

Orașul învinge

Cînd cobori din încă modesta gară Onești, ai la început impresia că te afli într-un sat ca toate satele. O uliță îngustă — e drept, pietruită — te conduce spre șoseaua națională ce trece printre case scunde de țară. O pornești deci spre șosea cu gîndul să cauți sfatul popular. Deodată însă, surpriză: din urmă te ajunge un autobuz cu inițiale I.G.O. (Intreprinderea de gospodărire orășenească) și cu inscripția Gară-Blocuri. Mai tîrziu vei afla că nu e singura linie de autobuz din Onești și că frecvența cu care circulă mașinile ar putea fi invidiată de locuitorii altor orașe din țară.

Ai luat deci un prim contact cu atmosfera de oraș. Urmează imediat altele. Doar cîțiva pași și dai peste un salon de coafură și cosmetică; apoi un elegant restaurant unde cîntă, așa cum ne anunță în mod cam strident, cam nepotrivit un afiș, „Lena Alexe de la radioteleviziunea din București". Urmează un cinematograf cu familiarul „Azi nu mai sînt bilete" care te transpune în atmosfera bucureșteană. Dar ceea ce te face imediat să-ți dai seama că la Onești se desfășoară o activitate variată, clocotitoare, sînt afișele. Lipite pe garduri ele

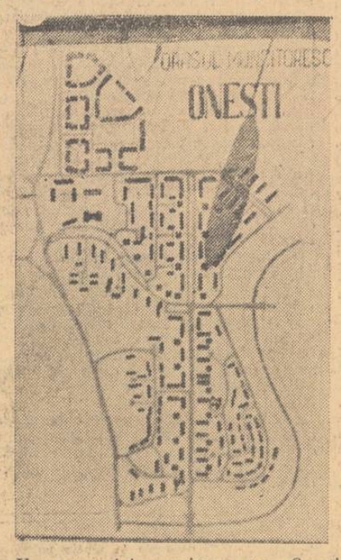

Harta orașului muncitoresc nou Onești

vestesc Festivalul orășenesc al tineretului, că se organizează o reuniune tovărășească, un concurs de tir, că la casa de cultură s-a deschis expoziția despre „originea omului", că în curînd va avea loc turneul unui teatru bucureștean, că...

Da, fără să ajungi în orașul propriu zis, care începe la capătul liniei de autobuz, înțelegi lesne că în ciuda uliților și căsuțelor de țară care încă mai există, la Onești orașul învinge.

Cifre dar nu numai atît

În apropierea sfatului popular orășenesc se află un panou imens cuprinzînd două hărți: una poartă inscripția Onești 1938, iar cea de a doua Onești 1959. Cea dintîi arată un sat cu o ulită lungă și două mai mici așezate perpendicular pe prima; a doua hartă, un întreg oraș cu străzi multe și drepte, cu o magistrală care desparte în două noua așezare urbană. Așa arată astăzi Onești. Peste cîțiva ani va arăta din nou cu totul altfel.

Cînd partidul a luat inițiativa construirii la Borzești a celui mai mare complex al industriei chimice din țară, s-a pus problema creării unor condiții corespunzătoare de cazare pentru zecile

Paul MARIAN

(Continuare în pag. 2-a)

Automatizarea și problemele ei

Interviu cu tov. acad. prof. univ. Gr. C. Moisil

Termocentrala Paroșeni. Hidrocentrala Sadu. Linia de rulmenți de la fabrica de rulmenți din cadrul Uzinelor „Steagul Roșu" din Orașul Stalin. Iată doar numai cîteva din marile unități de producție din țara noastră, cu un înalt stadiu de automatizare. În ultima vreme, despre automatizare a început să se vorbească tot mai mult. Întrucît știința este aceea care dă o prețioasă contribuție la progresul tehnic, la rezolvarea diferitelor probleme legate de automatizarea complexă, am solicitat tov. acad. prof. GR. C. MOISIL, vicepreședinte al Comisiei de automatizare a Academiei R.P.R., să ne răspundă la cîteva întrebări pe această linie.

— În întreaga lume — *ne spune tov. acad. Moisil* — automatizarea industriei este o problemă de prim plan. Este destul ca cineva să citească expunerea tovarășului N. S. Hrușciov privind cifrele de control ale planului septenal, pentru a și da seama de importanța pe care o are problema automatizării industriei în U.R.S.S.

Dacă țara noastră n-a ajuns încă în stadiul de dezvoltare a industriei sovietice, nu trebuie uitat că și noi vom merge pe același drum pe care merge industria din lumea întreagă și — în special — industria sovietică.

— *Am fost informați că în curînd la Institutul de Fizică Atomică al Academiei R.P.R. va fi terminată construcția celei de a doua mașini electronice de calcul din țara noastră. Puteți*

Mircea SCRIPCA

• *(Continuare în pag. 2-a)*

Vedere a centrului orașului arctic Arhanghelsk. În stînga, clădirea și piața Teatrului.

Măsurile pentru ridicarea nivelului de trai al oamenilor muncii

(Urmare din pag. 1-a)

ţor şi profesorilor în viaţa social-culturală a ţării".

Mărirea salariilor tarifare ale cadrelor didactice confirmă adevărul din cuvintele subliniate. La îndemnul partidului, cadrele didactice s-au avîntat în multe acţiuni de mare importanţă social-culturală. La Dragalina, pe şesul Bărăganului, burghezo-moşierimea a lăsat 1.770 analfabeţi la 1.000 de familii, adică aproape 2 analfabeţi de fiecare familie. Acum întreg satul ştie carte. Învăţătorul Ion Miu de la Cogealac— Istria, ne vorbeşte despre contribuţia învăţătorilor la transformarea socialistă a acestui sat dobrogean. Azi Vasile Grigorescu, şeful secţiei de învăţămînt a raionului Domneşti, regiunea Bucureşti, ţine să arate că elevii din satele raionului fac dese excursii în Bucureşti pentru a vizita muzee şi întreprinderi. Ion Teodorescu din Comarnic arată cum a fost împărţit satul în sectoare culturale iar în fiecare sector s-a înjghebat un „punct de convorbire" în cadrul căruia se ţin conferinţe, se distribuie cărţi din biblioteca comunală. Asemenea „amănunte", nu lipsite de semnificaţie, au fost prezentate şi de mulţi alţii. Către sfîrşitul discuţiei Constantin Iancu, cel care vorbea despre sprijinul moral dat de muncitori în anii grei ai exploatării, ar vrea să adauge ceva.

Dar nu este nevoie de cuvinte. Se înţelege că ar vrea să spună şi odată cu el să spună cu toţii că acum cadrele didactice, prin condiţiile materiale mai bune ce le-au fost puse la dispoziţie, simt aproape clasa muncitoare, partidul său.

Ceasul arată ora de începere a noii ore de curs. Unul cîte unul, interlocutorii se retrag. Îndreptîndu-se spre sala de curs, duc cu ei dorinţa evidentă de a se pregăti şi mai bine la aceste cursuri, fiecare în specialitatea lui, pentru ca tot mai preţioasă şi mai bogată să fie contribuţia lor la opera de construcţie socialistă, răspunzînd şi de astă dată cu aceeaşi dragoste chemării partidului.

Const. SIRBU

Socoteli bătrîneşti...

Aproape trei decenii de muncă. Şi nu orice muncă. La întreprinderea de foraj din Ţicleni, Ioan Ivănescu a muncit cea mai mare parte din anii aceştia pe care-i poate număra acum cu degetele. A trecut şi prin multe schele petrolifere lucrînd a dezbenzinare. A venit vremea cînd şirul anilor trecuţi i-au dat dreptul la odihnă şi la pensie. Pensia e într-adevăr de bătrîneţe, dar Ioan Ivănescu e încă în depline puteri.

A citit Hotărîrea din care a aflat despre majorarea salariilor cu adîncă mulţumire, dar fără surprindere. Aştepta aceste măsuri cu încrederea pe care o are în puterea clasei muncitoare condusă de partid. După cum scrie în Hotărîre şi în raportul tovarăşului Gh. Gheorghiu-Dej, pensia lui de acum (594 lei) va creşte la aproximativ 900 lei.

— Dar la reducerea preţurilor nu te gîndeşti ? Şi asta intră în socotelile mele. Cu reducerile anunţate pentru cele 2.600 sortimente de produse industriale şi alimentare, pensia mea va fi şi mai mare !

Avea dreptate moş Ivănescu...

Dar parcă multe socoteli nu s-au clarificat ca acum şi în alte familii de pensionari ! Victoria Căruntu cu cei trei copii ai săi, cu o pensie de urmaş rămasă de la soţul ei decedat, fost muncitor la „Mao Tze-dun" sau Ioana Cardoş, văduva muncitorului Badea Cardoş, vor putea să-şi facă socoteli şi mai îndrăzneţe. Pensiile lor se vor tripla aproape.

Lucia MANOLESCU

Pe străzile Capitalei, cetăţeni de toate vîrstele fac grupuri în faţa chioşcurilor de ziare şi iau cunoştinţă cu bucurie de prevederile Hotărîrii plenarei C.C. al P.M.R.

ORAŞUL între patru ape

Vedere din noul oraş Oneşti

(Urmare din pag. 1-a)

de mii de oameni ai muncii care vor lucra aici. Drept urmare, în anul 1955 în dealul satului Oneşti au început să se construiască primele blocuri de locuinţe. Celor 529 apartamente construite pînă acum li se vor adăuga pînă la sfîrşitul acestui an încă 750. Apoi, în 1960 se vor construi 1.200—1.300 apartamente, acest ritm urmînd a fi păstrat pînă în anii 1964—65, cînd oraşul va ajunge la dimensiunile prevăzute în planul său de sistematizare.

Am dat cîteva cifre. Ele pot exprima desigur, mult ; însă nu totul. Ar trebui să vezi blocurile frumos ornamentate, cu loggii şi balconaşe, impunătoarele arcade care leagă între ele incintele, magazinele care pot rivaliza cu cele mai moderne unităţi din Capitală, ar trebui să vezi spaţiile verzi, cu numeroase bănci, cu balansoare şi leagăne, din interiorul incintelor, mulţimea elegantă care se plimbă seara pe strada principală, copiii grăsuţi, veseli şi bine îmbrăcaţi al căror glas se aude pretutindeni, ar trebui să vezi toate acestea ca să-ţi poţi face cît de cît o imagine a Oneştilor de azi.

O raită prin oraş

— Acestea sînt ultimele trei blocuri care se construiesc în acest cvartal.

Însoţitorul meu, unul din diriginţii şantierelor de locuinţe de la Oneşti, îmi arată trei clădiri masive în faţă de finisare care închid ultima incintă a cvartalului din dealul oraşului.

Le vizităm. Formate din cîte două şi trei camere, avînd fiecare cămară, baie, bucătărie spaţioasă, locuinţele dau impresia că vor satisface exigenţele viitorilor locatari.

— Cum staţi cu calitatea lucrărilor ? întreb gazda. Anul trecut s-au adus critici unora dintre locuinţe în ce priveşte în special finisajele.

— E drept, dar între timp ne-am sporit mult exigenţa atît noi, beneficiarii, cît şi constructorii.

La ieşirea din această ultimă incintă, două clădiri masive ies puternic la vedere. Una, terminată, este căminul nefamiliştilor ; a doua, în stadiu de finisaj, noua şcoală.

Căminul trezeşte vizitatorului o surpriză din cele mai plăcute. Camerele nu sînt numai curate, numai spaţioase şi luminoase, ci de-a dreptul elegante : cu divanuri-studio noi noute, şifoniere largi, covoare aspectuoase, perdele la geamuri ; mă rog tot ce-i trebuie omului să se simtă bine la casa lui. Cu siguranţă că tinerii muncitori ce locuiesc aici se simt reconfortaţi după o zi de muncă. O impresie bună lasă şi şcoala, deşi stadiul lucrărilor nu-ţi poate oferi încă o imagine deplină asupra ei. Faptul că şcoala e extrem de spaţioasă este însă de natură să liniştească părinţii din Oneşti ; căci parcă nicăieri n-am văzut atîţia copii — bineînţeles ţinînd seama de proporţiile localităţii, — ca în acest oraş.

Facem cunoştinţă cu maistrul constructor Constantin Creţu, cu maistrul montor Nicolae Ciurea, cu numeroşi muncitori printre care voi cita pe mozaicarul fruntaş Ştefan Popescu, pe instalatorii Stoian Marin şi Samoilă Graur, pe electricianul Nicolae Crotlog, oameni de nădejde ai şantierului.

— În toamnă cred că elevii vor învăţa în şcoală nouă, le zic.

Pînă la 23 August nici nu mai avem ce face pe aici.

— Cu condiţia ca Întreprinderea de Stat Oneşti să ne livreze în sfîrşit cazanele pentru încălzirea centrală, are rezerve maistrul Ciurea.

Mi s-a părut că dirigintelui nu i-a plăcut întorsătura conversaţiei. Drept care, m-am grăbit să consemnez în reportaj doleanţa maistrului Nicolae Ciurea.

Inginerul Dumitrescu, şeful lotului de instalaţii al şantierului ne arată nişte accesorii din masă plastică proaspăt sosite de la fabrica „Bucureşti".

— Sînt foarte frumoase, numai că unele din ele ar trebui lucrate mai cu grijă.

Apreciez exigenţa inginerului, mai ales că ea se referă şi la alte domenii. De pildă, la activitatea cultural-sportivă din oraş, după părerea sa insuficientă.

— E drept că nu se poate face totul deodată dar de un stadion şi de un ştrand tare am simţi nevoia aici. Şi de o viaţă culturală mai intensă. E drept : avem club, avem televizoare, casă de cultură, cinematograf, dar ne trebuie mai mult.

Şi alţi oameni de pe şantier mi-au vorbit despre aceasta doleanţă. Este un fapt pozitiv această sete de cultură a muncitorilor, de care sfatul popular ar trebui să ţină mai mult seama.

Cvartalul trei

— Aci, pe acest imens teren viran se va înălţa cvartalul doi. Încă din acest an încep lucrările edilitare şi fundaţiile a 14 blocuri mari de cîte 64 m. lungime fiecare. Prin mijloc, acolo unde se vede borna aceea, va merge magistrala pînă la Caşin, pe care îl va trece peste un pod masiv de piatră. Cîndva pe aici vor trece troleibuze. Colo în fund, unde se văd acoperişuri de casă, începe cvartalul trei, în bună parte de-acum terminat...

Ascult explicaţiile şi caut să-mi imaginez cum vor arăta aceste locuri peste cîţiva ani.

Pătrundem în cvartalul 3. Ai spune că în primăvara anului trecut aici nu erau decît cîmp şi grădini ? În mai 1958 au fost începute 290 apartamente dintre care unele sînt deja locuite, iar altele pe cale de a fi recepţionate.

În această privinţă, a recepţionării, am fost de faţă la duelul dintre diriginte şi inginerul Ilie Oprea, şeful şantierului. Dirigintele îşi formulase pretenţiile de îmbunătăţire a finisajelor, pe baza observaţiilor proprii, iar şeful şantierului se angaja să ţină seama de ele. Se pare într-adevăr că exigenţa privind calitatea lucrărilor a sporit...

Cu acest prilej îl cunoaştem şi pe meşterul Profir. E un bărbat înalt, între două vîrste, voluminos şi flegmatic. Conduce instalarea stîlpilor de beton pentru reţeaua electrică.

— Un stîlp e strîmb, îi spune inginerul Trebuie înlocuit.

Maistrul sare ca ars :

— Să-l înlocuiesc ? Să arunc 3.000 lei pe fereastră ? Mai bine stau o noapte întreagă să-l îndrept. Ştiu eu cum să-i vin de hac, cît îi el de stîlp de beton.

Pe malul Caşinului, fierbere mare. Cursul rîului este regularizat prin construcţia unui dig masiv. Se lucrează intens şi la podul de piatră al magistralei, viitorul punct de acces în oraş. Se fac lucrări de canalizare, instalaţii de apă... Deşi situat între patru ape — Trotuş, Tazlău, Oituz şi Caşin — oraşul se poate alimenta cu apă potabilă doar din ultimul rîu. De pe acum se fac lucrări pentru sporirea debitului, în vederea acoperirii necesarului oraşului în dezvoltare.

Multe ar mai fi de spus despre Oneşti. Bunăoară despre noua fabrică de pîine din cartierul gării, despre construcţiile în perspectivă : creşă şi cămin, o şcoală profesională, restaurant nou, grup administrativ, cinematograf, casă de cultură, spital, stadion, palat al telefoanelor etc. Cei viitori circa 30.000 locuitori ai noii aşezări vor avea toate motivele să fie satisfăcuţi de oraşul lor, de frumosul lor oraş, pe care li l-a dăruit partidul, regimul de democraţie populară.

Paul MARIAN

Păstrăvăria Lăpuşna

De sus, din munţii Gurghiului, şuviţa vie de cristal susură printre forme geometrice dintre cele mai felurite. Cîntul de veacuri al apei n-ar fi atît de săltăreţ dacă granitul şi calcarul nu i-ar ţine calea.

Privite de sus, cele şase bazine în care se string cîteva izvoare par oglinzile soarelui. Dacă s-ar încumeta să facă baie în adîncul lor, s-ar răcori de-a binelea. Dar soarele e cuminte. Iar apa, ca orice apă de munte, te îngheaţă. Şi dacă soarele se abţine să se scalde, cu atît mai mult omul stă rezervat. Şi totuşi, există vietăţi care nu se tem de fiorii temperaturilor ce umblă în preajma lui zero : păstrăvii. În acest mediu rece îşi depun icrele, se înmulţesc şi cresc.

Spre seară, cînd muscuţele fără minte, ademenite de boarea plăcută a apei, îşi lenevesc aripioarele spre capcana nebănuită, începe dansul panglicilor de argint. Lăcomia păstrăvilor nu poate fi stăvilită numai cu cele douăzeci de kilograme de carne tocată, servită zilnic. Şi-apoi ei nu vor să-şi piardă din agilitate. Ochiul ager sta la pîndă în cuta apei. Într-o fracţiune de secundă ţîşneşte ca săgeata din unda cea mai adîncă şi niciodată nu-i scapă prada. Păstrăvul nu dă greş. Dansul e ritmic, viu, trepidant. Deşi în aparenţă încarcerat, păstrăvul se dezvoltă aci în voie, avînd create condiţiuni dintre cele mai bune. Sub atenta supraveghere a omului, creşte nestingherit. Hrana îi este asigurată cu regularitate matematică. Dar nu numai hrana. Omul se îngrijeşte şi de sănătatea lui.

Păstrăvăria Lăpuşna e încadrată numai cu doi maiştri păstrăvari.: soţii Vasile şi Maria Gliga. Dar ei nu cunosc oboseala. Pe Maria Gliga am găsit-o mutînd păstrăvii dintr-un bazin într-altul.

— De ce ? am întrebat-o.

— Ca să nu prindă mucegai, *a răspuns cu seriozitate. Totuşi, am crezut că glumeşte.*

— Da, da ! *a accentuat ea.* Se bat, se rănesc uşor şi prind mucegai. Trebuie schimbaţi numaidecît în alt bazin.

Tovarăşa Maria se scuză că nu poate sta prea mult de vorbă. A pus carne la fiert. Peştii o mănîncă şi nefiartă, dar ea o fierbe întotdeauna. S-ar putea să mai fie şi stricată pe alocuri sau infectată, cine ştie cu ce microbi. Cît sînt de lacomi, păstrăvii ar înfuleca-o oricum şi s-ar îmbolnăvi. De ce să nu-şi ia, mai bine, toate măsurile de precauţie ? După răcire, carnea intră la maşina de tocat. Se distribuie apoi în ratiile stabilite. E o plăcere să priveşti cum bancul de păstrăvi se adună în jurul hranei, întocmai ca puii de găină în jurul cloştei. Numai că la număr păstrăvii sînt foarte mulţi.

— Planul ne-a fixat de şase sute de mii, *explică tovarăşa Maria.* L-am depăşit cu şase mii, *zîmbeşte ea, lăsînd să se vadă o dantură minunată. Obrazul, neted şi alb, ca de crin, i se îmbujorează uşor. E o femeie frumoasă. Ştie să privească în faţă, cutezător.*

— Patruzeci şi două de mii au crescut dolofani. Priviţi ! *arată ea.* Acum mă iertaţi. Trebuie să merg la muls.

— *Aveţi şi vaci ?*

Rîde de-a binelea de naivitatea întrebării.

— Nu. E vorba de lipan. Un alt soi de peşte de munte. Poftiţi să vi-l arăt !

Abia se poate zări cîte un exemplar. E iute foc.

Între timp soseşte şi tovarăşul Vasile, cu carnea — hrana peştilor pentru a doua zi. Înainte cu cîteva clipe, soţia îl aştepta cu nerăbdare. Totuşi, nu-l întîmpină. Întîrzie în faţa bazinului cu lipan. Aş fi vrut să-i pun o întrebare. Dacă nu m-am priceput, mi-a pus ea :

— Poate vreţi să ştiţi cum l-am prăsit? E o poveste întreagă. *Îşi potriveşte o şuviţă castanie pe după ureche şi mă priveşte în ochi. Mîndria i se citeşte pe faţă. Pare mai înaltă, mai zveltă.*

— Lipanul nu creşte la un loc cu păstrăvul. Asta o ştiu toţi păstrăvarii. Păstrăvul mănîncă icrele lipanului. Dar noi am izbutit. I-am separat cu grijă şi am luat toate măsurile să nu intre unii la alţii. Apoi, nu dăm răgaz lipanului să-şi depună icrele oriunde. I le mulgem noi. Poftiţi să vedeţi casetele unde clocesc icrele !

Icrele aurii, de mărimea bobului de mei, strălucesc pe fundul unor cutii, rînduite sub un şopron nu prea înalt. În casete apa se primeneşte incontinuu.

— Ouşoarele albe sînt sterpe, *explică maistrul păstrăvar. Apoi prinde cu îndeminare un lipan şi, cu dragoste de părinte grijuliu şi cu îndeminare de mamoş priceput, îl palpează uşor. Bobiţele de aur — lipanul în germene — încep să cadă una cîte una în caseta care va servi de culcuş. Femela, înţelegîndu-şi parcă înaltu-i ţel, se linişteşte. Se pare că degetele dibace ale mamoşului nici nu mai întervin.*

— Cu patruzeci de mii de puieţi am populat pînă acum rîurile dimprejur, *întrerupe tăcerea tovarăşa Maria.*

— Mamă ! *strigă o voce de copil.*

— Mă cheamă fetiţa, *tresare cu sprinteneală de munteancă.*

O elevă de nouă ani ne întîmpină cu zîmbete.

Înserarea, mai întîi de prin văi, începe să pătrundă pînă la noi. Apoi cuprinde încet şi piscurile. Apa lipăie tot mai rar, pe măsură ce jocul panglicilor argintii încetează. Faţa celor şase oglinzi este încrustată acum cu bulgării scînteietori ai boltei răsturnate.

Undeva, pe creste, răsună glas molcom de bucium, ca un cînt dulce de leagăn.

Oare or fi adormit păstrăvii ?...

Vasile FULGEANU

Noi date despre descoperirea Americii

Literatura istorică şi geografică afirmă că Columb a descoperit America în mod întîmplător.

Totuşi, recent, D. I. Ţukernik, docent la Institutul pedagogic „Abai" din Kazahstan, membru activ al Societăţii geografice din U.R.S.S. şi candidat în ştiinţe istorice, a prezentat noi date interesante despre expediţia lui Cristofor Columb, prin care combate această părere.

D. I. Ţukernik a găsit scrisoarea lui Ferdinand Columb, în care acesta arată că a descoperit în actele tatălui său o instrucţiune secretă. Înainte de plecare, Columb a împărţit copii după aceasta căpităniilor tuturor corăbiilor, cu dispoziţia să le deschidă numai în cazul cînd corăbiile se vor pierde una de alta în timpul furtunii. În acest document foarte important se arăta că flotila trebuia să înainteze cu viteză maximă ziua şi noaptea şi să parcurgă o distanţă de 700 leghe (circa 4200 kilometri). După aceasta urma ca să navigheze numai în timpul zilei. Ferdinand Columb credea, pe bună dreptate, că tatăl său a putut să întocmească un astfel de plan numai ştiind precis că în aceste locuri trebuie să existe pămînt. Este just arătată în instrucţiune şi distanţa de la insulele Canare (de unde în anul 1422 a ieşit flotila lui Columb) pînă la insulele de răsărit ale grupului Antilelor — aceasta fiind de aproximativ 750 leghe. S-au păstrat amintirile lui Carcy Valeho participant la expediţie, cu privire la faptul că într-adevăr întreaga flotilă s-a condus în timpul navigării pînă la descoperirea noilor pămînturi de acest document.

Astfel, studierea minuţioasă în original a cronicilor spaniole, portugheze şi italiene, precum şi a ediţiilor rare engleze şi franceze care se păstrează în cele mai mari biblioteci din Moscova şi Leningrad, a ajutat omului de ştiinţă sovietic să arunce o lumină nouă asupra problemei descoperirii Americii.

„CAPITALA AURULUI VERDE"

(Urmare din pag 1-a)

grafic atît de exact, încît cetăţenii îşi fixează ceasurile după el.

Oraşul este înconjurat din trei părţi de păduri de brazi. Oricît ar părea de ciudat, dar aceste păduri seculare leagă Arhanghelskul cu alte ţări. Pe bună dreptate oraşul este denumit „Capitala aurului verde". De aici, încă din timpurile cele mai vechi, porneau pe drumul mării vestiţii brazi de Marea Albă, atît de căutaţi de constructori.

În ziua sosirii mele, în port se afla motonava „Indigarca". Căpitanul motonavei, Alexandr Fedorovici Pinejaninov ne-a spus :

— „Am transportat buşteni la Marsilia, Bordeaux şi în alte oraşe. Acum vom porni cu un transport de celuloză. Vreau să mulţumesc din suflet docherilor francezi. Nu ne-au reţinut cu descărcatul."

Nu am fost citiţi de puţin mirat de respectul cu care a fost întîmpinată în port motonava „Indigarca". În iarnă, spărgînd cîmpuri groase de gheaţă, vasul a sosit pentru încărcătură în port. Călătoria de iarnă a motonavei e un indiciu al intrării în primul an al septenalului. Acum vor veni tot mai multe vapoare care vor completa flota arctică.

„Capitala aurului verde" are cu ce să se mîndrească. Aici lucrează mai multe instituţii ştiinţifice care studiază pădurea. Am vizitat Institutul forestier şi forestiero-chimic al Academiei de Ştiinţe a U.R.S.S. O colaboratoare foarte tînără, pe nume Maria Fedcenco, ne-a povestit :

— Au trecut timpurile cînd pădurea era tăiată fără să ne gîndim la viitorul ei. Azi noi rezolvăm o întreagă serie de probleme complicate. Ea a citat şi cîteva cifre de-a dreptul uriaşe. Tăierea pădurilor atinge pînă la 100 mii hectare pe an. Suprafaţa de tăiere va fi extinsă : că să fie scoase din adîncimile taigăi noi milioane de metri cubi de buşteni, în septenal vor fi construite multe mii de kilometri noi de drumuri. Şi nimic nu trebuie să se piardă. Nici surcelele, care vor fi transformate în septenal de industria chimică, în materiale preţioase.

Soarta „capitalei aurului verde" e în strînsă legătură cu marile evenimente din taiga. Tăierea pădurilor şi prelucrarea celulozei — aceasta e baza economică a Arhanghelskului. M-am interesat cum se va reflecta acest lucru în dezvoltarea oraşului ?..

Mai simplu ar fi fost să merg la sovietul oraşe-

Vechea emblemă a oraşului Arhanghelsk.

nesc, unde rublele sînt calculate în metri cubi pe şapte ani înainte. Am preferat să aflu însă părerea oamenilor de rînd. Am stat de vorbă cu muncitori, artişti, şoferi, gospodine : nici unul nu era indiferent. Mi-au povestit despre construcţia a 20 de fabrici noi pentru îmbrăcăminte, încălţăminte ; mi-au vorbit despre construirea unor noi şcoli, biblioteci, cluburi, despre gazificarea locuinţelor, despre televiziune, despre noi construcţii de case, poduri, despre împodobirea oraşului lor cu sculpturi şi monumente. Aceste poveştiri simple se legau una de alta ca un tablou al viitorului săpat în mozaic.

În Arhanghelsk am mai făcut cunoştinţă cu pictorul arctic Victor PreobraJenschi şi cu Ana Gorşcova.

— Să vorbească cui nu-i place că noi, artiştii, trăim numai cu comenzi sociale, — a spus Preobrajenschi. Poţi oare să nu-ţi imaginezi peisajele viitorului ? Pictorul sovietic nu este un om indiferent. Lui îi stă clară în faţă ziua de mîine. Mă grăbesc să termin astăzi un peisaj, ştiind cît de repede se va schimba el mîine...

...Ziua următoare a fost şi ea clară şi plină de soare. Am plecat cu avionul spre Moscova. Sub aripile lui se zăreau siluetele caselor înşiruite de-a lungul rîului Dvina, iar mai departe, nepătrunsele păduri ale Arhanghelskului. Într-adevăr, pe bună dreptate Arhanghelskul a fost numit „capitala aurului verde".

G. IUROVSKI

Cronica gastronomului

O SUPĂ DE SEZON

Un prieten, filolog, mi-a împrumutat de curînd un dicţionar al Academiei franceze, tipărit în 1835, în care speram să găsesc explicaţia unor cuvinte ieşite din uz şi pe care urma să le tălmăcesc în româneşte slovă, într-o traducere la care lucrez. N-am găsit însă ceea ce căutam. Am găsit în schimb alteeva, care drept să spun m-a bucurat mai mult şi anume, cîteva foi îngălbenite şi, desigur, scrise cu foarte mulţi ani în urmă. Pe foile acelea erau însemnate cu cerneală violetă şi cu o frumoasă caligrafie, cîteva reţete de mîncare. Autorul sau autoarea, dacă nu cumva numai copistul (sau copista), era desigur moldovan (sau moldovancă). Asta sare-n ochi după o sumă de cuvinte ca : lingurolul cel cu „borle", bostă naşi (dovlecei), „moare de curechi" (zeamă de varză) ş.a., care revin mereu, în cele cîteva foi pe care le am în faţă. Care va fi fiind originea acestor reţete, e greu de stabilit şi-apoi nici nu-i treaba noastră. Ceea ce ne interesează în cîrpa ce faţă e că, dintre toate, una mi a atras atenţia îndeosebi. Am încercat-o şi mi-a plăcut. Am socotit atunci, că e de datoria mea s-o comunic cititorilor „Magazinului", care îmi face cinstea să urmărească această rubrică. Reţeta purta titlul următor : Supă aperitivă de sezon. **În dreptul cuvîntului aperitivă era un asterisc şi în josul paginii următoarea :**

NOTA

Nu înţeleg de ce s-a substantivat (sic!), cuvîntul aperitiv. E adjectiv. Vine de la **aperitivus**, care la rîndu-i vine de la **aperire** — a deschide (adică poftă de mîncare). Apoi să mă slăbească acei ce numesc vinarsul, ţuica, drojdia, tescovina şi chiar holerca, aperitive. Dacă vor în adevăr să-şi stîrnească poftă de mîncare, să încerce dumneaolor supa de mai jos.

Transcriu întocmai :

„Pentru şase persoane trebuie 700-800 gr. pătlăgele roşii, mari, frumoase şi bine coapte, 50 gr. untdelemn, 2-3 căţei de usturoi, o ceapă, piper pisat, sare, o crenguţă de cimbru şi-o foaie de dafin. Taie mata pătlăgelele în două şi pune-le binişor într-o cratiţă zmălţuită. Toarnă peste ele un pahar cu apă, ceapa tăiată rotocoale, usturoiul, cimbrul şi foaia de dafin. Lasă circa jumătate de oră la foc molcom. Trece apoi prin sită şi tot apeşi cu furculiţa sau lingura de lemn pina ce nu mai rămîne în sită decît pielea, simburii şi condimentele de la fierturâ. Pune din nou la foc zama, adăugînd untdelemnul (şi piper cît pofteşti). Mai adaugă apă, ca supa să nu fie prea groasă. Cînd începe a fierbe, stinge-o cît îţi place. Cine vrea, poate înlocui untdelemnul cu unt". Ce-aţi şi poftă bună!

PĂSTOREL

Automatizarea şi problemele ei

(Urmare din pag 1-a)

să ne daţi amănunte asupra rolului acestei maşini în automatizarea industrială ?

— Maşina electronică de calcul are întrebuinţări foarte variate. Una din utilizările ei este de a efectua calculele în procesul de proiectare inginerească. Graţie rapidităţii cu care face aceste calcule, maşina electronică este în măsură de a calcula mai multe versiuni — de pildă ale unui baraj — care pot fi comparate între ele şi dintre care se poate alege versiunea cea mai avantajoasă.

Un alt mod de întrebuinţare este acela de a introduce maşina de calcul în chiar procesul industrial. Spre exemplu, se asociază o maşină de calcul cu o freză. Maşina conduce după un program dat mişcările frezei, calculînd în fiecare moment coordonatele punctului în care freza acţionează şi reuşind astfel ca freza să lucreze cu cea mai mare precizie.

Un al treilea mod de utilizare îl aflăm în procesul de comandă al unei unităţi automatizate. Aparatele de măsură automate culeg informaţiile privind, de pildă, temperatura, presiunea, concentrarea şi alte date, în fiecare moment al procesului de fabricaţie. Aceste date sînt transmise postului de comandă, care are o maşină electronică de calcul. Această maşină prelucrează informaţia primită şi dă ordinele necesare continuării procesului de producţie.

— *Automatizarea joacă rol numai în industrie ?*

— Fireşte că nu. În U.R.S.S. se efectuează experimentări pentru conducerea automată a tractoarelor. Acest lucru deschide perspective pentru automatizarea în agricultură.

Este foarte actuală apoi problema automatizării operaţiilor de birou, de gestiune şi de planificare. Sînt chiar unele probleme care ar trebui rezolvate de un birou de calcul în multe luni sau chiar ani, şi care sînt efectuate, cu ajutorul maşinii electronice de calcul, *în numai cîteva ore.*

— *Se pot efectua traduceri şi diagnoze medicale cu ajutorul maşinii electronice de calcul ?*

— Da, există începuturi în acest sens. Cercetări asupra traducerilor automate se fac în special în U.R.S.S. şi S.U.A. Despre cercetările asupra diagnozei medicale am auzit pentru prima oară acum doi ani, la Institutul de specialitate al Academiei din Kiev, unde mi s-a şi explicat felul în care se poate obţine acest lucru.

Atît în cazul traducerilor automate, cît şi în cazul diagnosticului automat, metoda este următoarea : atunci cînd cineva face o traducere, el foloseşte anumite reguli gramaticale; odată ce aceste reguli pot fi scrise clar, adică pot fi *formalizate*, ele se pot transforma într-un program de lucru pentru maşină Tot astfel, atunci cînd un medic pune un diagnostic, el culege anumite date (pulsul, tensiunea arterială, temperatura, rezultatul diferitelor analize etc.), compară apoi aceste date cu simptomele tuturor maladiilor cunoscute şi constată că ele se potrivesc unei anumite maladii.

Odată ce aceste criterii sînt expuse clar, adică sînt formalizate, ele pot fi transmise maşinii electronice.

— *Se ocupă cineva în ţara noastră de astfel de probleme ?*

— Fireşte. Un colectiv condus de ing. V. Toma, de la Institutul de Fizică Atomică — constructorul primei noastre maşini electronice de calcul — are în studiu teoria programării *acestei maşini.* De astfel de probleme se ocupă şi membrii colectivului de teorie algebrică a mecanismelor automate, condus de subsemnatul, colectiv ce cuprinde tineri cercetători de la Institutul de Matematică al Academiei R.P.R. şi de la Facultatea de matematică şi fizică a Universităţii „C. I. Parhon". Sîntem pe punctul de a constitui un colectiv mixt al institutelor de matematică şi de lingvistică ale Academiei R.P.R. sub conducerea acad. prof Al. Rosetti şi a subsemnatului, pentru a lucra în domeniul traducerilor automate. La Cluj, un colectiv condus de acad. prof. Emil Petrovici şi prof. Tiberiu Popovici lucrează în acelaşi domeniu.

— *Cu ce alte probleme se ocupă colectivul dv ?*

— De mai multă vreme, colectivul nostru a abordat problemele matematice ale teoriei algebrice a mecanismelor automate şi anume ale schemelor cu contacte şi relee. Cele peste 90 de lucrări de valoare în această direcţie, au fost strînse într-un volum, tipărit recent în Editura Tehnică sub titlul „Teoria algebrică a mecanismelor automate".

În încheiere, pot să vă spun că tematica colectivului nostru de cercetări s-a lărgit simţitor. Noi am început să studiem — şi am ajuns deja la bune rezultate cum sînt circuitele cu elemente electronice, tuburi electronice, inele magnetice, criotroni etc.

Mircea SCRIPCĂ

IOAN SÎRBU — Topliţa (Regiunea Autonomă Maghiară) : Scriitorului preferat îi puteţi scrie pe adresa Uniunii Scriitorilor din Bucureşti. Reţinem îndemnul cu care vă încheiaţi scrisoarea : „Vă doresc mult succes şi... cît mai mult accent în revista dv. pe cinematografie".

Ne permiteţi o mică rectificare : „mai mult accent şi pe cinematografie", spunem noi, fiindcă în afara de această artă mai sînt şi alte cele se cer oglindite în coloanele noastre.

TIBERIU BRAESCU — Bihor : Critica dv. adresată celor care au obiceiul să aştepte totul de-a gata, este anemică. Desenul care vrea să satirizeze această raclă nu spune mai nimic.

Şi apoi, critica nu este concretă. La cine v-aţi gîndit cînd aţi schiţat desenul ? Era mai bine dacă dădeaţi şi un nume, două. În felul acesta, cei criticaţi vă ţineau minte mai bine.

H. FRUCHTMANN — Bucureşti : Dornic să vă hărţuiţi cu unul din cititorii din Giurgiu care a publicat în „Magazin" cîteva epigrame, ne cereţi să mijlocim ajungerea pînă la acesta a unui răspuns în versuri. Satisfăcîndu-vă doleanţa, „Poşta redacţiei" îşi face serviciul pînă la capăt. Adresantul ne e cunoscut.

DRAGU HORIA — Buşteni : Am citit cu atenţie rîndurile în care ne arătaţi că aveţi 16 ani şi cîteva luni (mulţi ani şi multe luni înainte !), că vă place să scrieţi poezii, că de poezie nu vă veţi „despărţi toata viaţă" şi aşa mai departe. Totul pînă aici este foarte bun. Singura poezie ce ne aţi prezentat-o : „Toamnă" ne îndeamnă să vă spunem însă, că pe lîngă atîtea preocupări frumoase, sa o înscrieţi şi pe cea de a învăţa cît mai mult din tehnica versificaţiei. Aveţi neaparată nevoie.

C. PINTILIE — Iaşi : Autorul de care vă interesaţi este la prima sa lucrare de proporţii mai mari.

CICI E. — Bucureşti : Pentru participarea la concurs, adresaţi-vă Radiodifuziunii şi Televiziunii noastre. Nu este nici o supărare dacă ne-aţi scris.

GH. CODREANU — Iaşi: Cînd v-am spus că versurile dv. sînt scrise în maniera topîrceaniana, aţi răspuns cu umor : „ma simt magulit de faptul că el (Topîrceanu n.n) a găsit de cuviinţă să scrie acelaşi lucru, luîndu-mi-o înainte". Trimiţîndu-ne şi alte poezii, constatam că v-a luat-o înainte şi Mihail Eminescu şi cîţi alţii...

E timpul s-o luaţi şi dv. înaintea altora.

GOLIATH — Petroşani : Ne spuneţi că după 30 ani de contabilitate, v-aţi satura şi să mai fiţi „şoarece de birou" şi că aţi vrea să deveniţi instructor al unei formaţii de teatru, mai ales că aţi absolvit un curs de regie la şcoala populară de artă.

Ce aveţi de făcut în această direcţie ? Înjghebaţi în cadrul întreprinderii în care lucraţi, un colectiv teatral şi munciţi pentru a prezenta lucruri cît mai frumoase. Dacă vă veţi evidenţia, vă va veni mai uşor să deveniţi instructor, căci nu este deajuns numai să vrei să realizezi ceva. Trebuie să şi înfăptuieşti. Aceasta este valabil chiar şi pentru un coşcogea Goliath.

ILIE GHERLAN — Medgidia, E. KAIADOROBOI, RMY — Argeş, ELENA ANIŢEI — Roman, SIMICIOV ADELAIDA — Tulcea, NARCOVSKI VISSYA — Focşani, T.M. — Constanţa, M. TIMOIANU — Mizil, IRINA TOTH — Timişoara, MIHAI DUMITRU — Băileşti, SANDU FLORICA — Tîrgovişte, ANDREI PREDA — Drăgăşani C. ZVORICI — Constanţa : Problemele ridicate de dv. se pot rezolva adresîndu-va secţiilor de învăţămînt ale sfaturilor populare, care au primit instrucţiuni detaliate din partea organelor de resort.

CONSTANTIN ANDRAŞ — Ceahlău (Piatra Neamţ): Ne vom strădui, în limita posibilităţilor, să prezentăm lucrările valoroase ce apar în edîturile noastre. Dacă doriţi, puteţi să trimiteţi scrisoarea pentru scriitorul Dumitru Almaş pe adresa revistei noastre. I-o vom înmîna.

CORNELIA MOLDOVAN — Sibiu : E greu să identificăm cîntecul preferat numai după versurile : „Dimineaţa, la fereastra mea/ a bătut în geam o rîndunea". Poate mai ştiţi vreo cîteva versuri. Să vedem mai precis despre ce rîndunea e vorba.

MIRIADA

După „weekend"-ul de trei săptămîni

Corespondenţă specială din Geneva

Miniştrii de Externe şi-au reluat convorbirile, după o perioadă de întrerupere a conferinţei de trei săptămîni. Cine a avut nevoie de o astfel de pauză în desfăşurarea conferinţei se ştie foarte bine de toată lumea. Partea occidentală, nedorind să accepte şi neîndrăznind să respingă făţiş propunerile sovietice, şi-a manifestat dorinţa de a întrerupe conferinţa, pentru a „medita" asupra acestor propuneri.

Oare acum, după acest „weekend" vor părăsi occidentalii vechea lor platformă pe care s-au situat pînă acum? Aceasta e întrebarea care se pune cu insistenţă la Geneva.

Din felul cum au decurs dezbaterile de pînă acum (la ora cînd telefonez acest material), se pare că ar exista unele indicii în legătură cu situarea puterilor occidentale pe o poziţie mai realistă. În acest sens, ziariştii occidentali aflaţi aici încearcă să justifice acest punct de vedere mai ales prin prisma declaraţiilor făcute de Christian Herter şi Selwyn Lloyd înaintea reluării convorbirilor.

Faptul că reprezentanţii unor puteri occidentale adoptă o poziţie mai raţională demonstrează că respingerea premeditată şi sistematică a propunerilor sovietice devine din ce în ce mai greu de realizat. O recunoaştere a necesităţii abandonării tacticii din prima etapă a conferinţei începe să devină tot mai vizibilă atît în presa engleză, cît şi, ceva mai timid însă, în cea americană. Revista „News Chronicle", de pildă, avertizează partea occidentală că numai printr-o privire realistă a problemelor de la Geneva se va putea ajunge la perspective de acord. „Nu prin reluarea unor vechi teze criticabile—subliniază revista „News Chronicle"—şi a insistenţei pentru menţinerea nedefinită a unei stări de lucruri permanent inflamabile... vor putea progresa lucrările, ci printr-o negociere flexibilă, urmărind perspective de acord".

Cei mai mulţi comentatori şi observatori prezenţi la Geneva consideră că va fi greu pentru occidentali să se menţină — şi acum, în cea de-a doua parte a conferinţei — pe poziţiile obstrucţioniste anterioare din cauză că opinia publică mondială a reacţionat negativ la încercările occidentale de a aborda problemele în aşa fel, încît să nu se ajungă la nici un rezultat.

Unele ziare sînt chiar mai categorice, arătînd că jocul de v-aţi-ascunselea nu mai are nici un rost. „Uneori, simpli cititori de ziare — scrie „Gazette de Lausanne" — par să le fi fost mai clare formulările sovietice decît unor diplomaţi experimentaţi..." Politica „nu"-ului este demult o politică perimată. Însuşi ziarul „Die Welt" recunoaşte că „doar presa vest-germană se mai încumetă — conform tradiţiei — de a retipări articolele funebre scrise în luna mai, la deschiderea conferinţei şi de a reactiva argumentul inutilităţii continuării discuţiilor".

Să sperăm că cei trei miniştri de Externe occidentali Christian Herter, Selwyn Lloyd şi Couve de Murville nu se vor mai lăsa antrenaţi de manevrele agresive ale partenerului lor vest-german şi că acum, după reluarea discuţiilor, vor da dovadă de o atitudine mai realistă în felul de a pune problemele aflate pe ordinea de zi a conferinţei şi vor răspunde încercărilor necontenite de apropiere a punctelor de vedere făcute de miniştrii de Externe ai Uniunii Sovietice şi Republicii Democrate Germane.

Dacă cercurile conducătoare occidentale, ostile reglementării problemei germane pe calea tratativelor, vor ridica din nou piedici artificiale în calea desfăşurării normale a lucrărilor conferinţei, va apare încă odată limpede că puterile occidentale nu doresc cu nici un preţ soluţionarea problemelor litigioase.

Pînă în momentul în care transmit această corespondenţă nu au avut loc decît două şedinţe publice. De aceea este dificil în momentul de faţă să se facă vreun pronostic asupra rezultatelor discuţiilor care au loc la Geneva între miniştrii de Externe. Un lucru este însă sigur. Dacă partea occidentală va abandona odată pentru totdeauna atitudinea nerealistă faţă de propunerile concrete făcute de delegaţia sovietică, se vor înregistra rezultate substanţiale. Faptul însă că opinia publică internaţională exercită o presiune tot mai hotărîtă asupra puterilor occidentale ne permite să vedem că jocul respingerii la nesfîrşit a unor propuneri judicioase nu mai poate continua multă vreme. Fie că vor, fie că nu, puterile occidentale vor fi nevoite să ţină cont de voinţa opiniei publice internaţionale!

Mircea RĂDULESCU

iulie 1959.

Manolis Glezos, cu cătuşele la mîini, fotografiat pe cînd era debarcat la Pireu, de pe vasul care-l aducea din insula Creta pentru a fi transferat la închisoarea Averoff din Atena

O înscenare judiciară ruşinoasă

Interviu cu deputatul italian Mario Berlinguer

Corespondenţă specială din Atena

Procesul intentat împotriva lui Manolis Glezos şi a celorlalţi democraţi greci, apare, pe zi ce trece ca o provocare inspirată şi pregătită de către cercurile conducătoare pentru a da o nouă lovitură mişcării progresiste din Grecia. Dar această înscenare judiciară se îndreaptă împotriva organizatorilor ei. De acest lucru îşi dau seama tot mai mulţi oameni. Despre aceasta ne-a vorbit şi deputatul italian Mario Berlinguer, care asistă la acest proces.

Mario Berlinguer este expert în probleme de drept, avocat renumit care a luat parte la faza finală a proceselor care au avut loc în Italia, în 1945, împotriva mişcării muncitoreşti şi ţărăneşti. Împreună cu colegii săi, jurişti din Belgia, Anglia, Italia, el urmăreşte desfăşurarea monstruosului proces de la Atena. Am profitat de acest fapt pentru a-i pune cîteva întrebări. Iată ce ne declară acesta:

ÎNTREBARE: Ce părere aveţi dv., ca avocat, despre aspectul pur juridic al procesului în curs împotriva lui Manolis Glezos şi a celorlalţi democraţi din Grecia?

RĂSPUNS: Sub aspectul juridic acest proces apare ca fiind pe deplin lipsit de orice motivare. Lipsa de validitate a legii nr. 375 „împotriva spionajului" şi a hotărîrii care a atribuit Curţii Marţiale dreptul de a-i judeca pe Glezos şi tovarăşii săi, apare ca evidentă. Nu există nici un om, fie chiar total lipsit de experienţă, care să nu-şi dea seama că această lege este complet lipsită de orice fundament juridic, în oricare scop ar fi ea invocată.

Această problemă juridică, aparent atît de complicată, nu este în realitate decît cheia de boltă pe care se sprijină întreg actul de acuzare. Organizatorii procesului doresc ca Manolis Glezos să fie implicat într-un proces care să fie de resortul tribunalelor militare. Campania de persecuţie împotriva patriotului grec este în plină desfăşurare. Acuzarea, denaturînd aspectul real al faptelor, vrea ca Manolis Glezos să fie condamnat pentru spionaj; şi în acest scop el a fost tradus în faţa unui tribunal militar care va putea să pronunţe o sentinţă capitală.

Ingrijorător este mai ales faptul că toate dezbaterile au fost puternic influenţate de dorinţa acuzării de a-l învinui pe Glezos de spionaj. Preşedintele instanţei, de pildă, a dat o deosebită importanţă depoziţiilor martorilor acuzării, scoţînd în relief acele aspecte ale declaraţiilor uneltelor poliţiei care ar fi putut să-l incrimineze pe acuzat în sensul dorit de acuzare. Dar martorii acuzării, în loc să se prezinte la bară şi să declare în ce anume ar fi constat presupusa activitate de spionaj a lui Glezos, s-au mărginit să formuleze nişte acuzaţii vagi, răstălmăcind în chip tendenţios istoria Partidului Comunist din Grecia.

ÎNTREBARE: Lumea întreagă urmăreşte cu încordare fazele procesului care se desfăşoară în prezent la Atena. Care este, după părerea dv., atitudinea păturilor muncitoreşti din Italia?

RĂSPUNS: Glezos a fost implicat în acest proces sub absurda acuzare că ar fi adăpostit în casa unei surori de-a lui pe un conducător de frunte al Partidului Comunist Grec, Coliannis. Din dezbaterile procesului nu rezultă nicăieri că Coliannis s-ar fi întors cu adevărat în Grecia, şi cu atît mai puţin că s-ar fi întîlnit cu Manolis Glezos în casa surorii acestuia. Şi cu toate acestea, pe baza unor supoziţii nedovedite cu nimic, acuzarea susţine acelaşi silogism absurd, anume că: Manolis Glezos s-ar fi întîlnit cu Coliannis şi că aşadar s-a făcut vinovat de delictul de spionaj.

O asemenea manevră grosolană nu poate decît să provoace dispreţul tuturor oamenilor cinstiţi din lume. Asistăm aci nu la un proces, ci la desfăşurarea de forţe a unui sistem politic care se bazează nu pe fapte concrete, ci pe silogisme, în încercarea de a-şi putea motiva hotărîrile. Aceste silogisme, pînă şi oamenii cei mai lipsiţi de cunoştinţe juridice şi politice, le resping ca fiind pur şi simplu inventii şi minciuni.

Poporul nostru care, aci în Grecia, cu toată funesta aventură fascistă, este iubit şi stimat de către poporul grec, îşi dă perfect de bine seama de înaltul dramatism al acestui proces care a ajuns la faza sa finală şi îşi exprimă întreaga sa solidaritate faţă de toţi democraţii aparţinînd tuturor tendinţelor şi curentelor politice care luptă cu curaj pentru nobila cauză a democraţiei. Poporul nostru va face tot ce-i va sta în putinţă spre a apăra cauza lui Glezos care este însăşi cauza libertăţii ce nu cunoaşte graniţe şi îngrădiri de nici un fel.

Faptul însăşi că în Italia, la fel ca în toate ţările lumii, şi-au ridicat glasul de protest oameni aparţinînd celor mai diferite păreri politice şi categorii profesionale, este o dovadă a puternicii solidarităţi cu generosul popor grec.

DANTE-POLI

17 iulie 1959

De ce a fost răsturnat guvernul Ben Gurion

Totul a pornit de la o informaţie apărută în revista vestgermană „DER SPIEGEL". Această publicaţie dădea pe faţă un fapt ţinut sub cheie atît la Bonn cît şi la Tel Aviv: guvernul Ben Gurion a încheiat cu guvernul de la Bonn o tranzacţie prin care Izraelul se obliga să vîndă Bundeswehr-ului revanşard 250 000 aruncătoare de grenade.

Ştirea a avut efectul gazului turnat peste focul ce mocnea în rîndurile opiniei publice izraeliene, nemulţumită de cursul politicii interne şi externe a guvernului Ben Gurion

Sub presiunea opiniei publice a fost convocat parlamentul. Ben Gurion a încercat să se scuze. „Tranzacţia noastră de armament cu Germania este justificată de un considerent foarte important pe care însă nu pot să-l dezvălui" — a îngăimat Ben Gurion prins în cleşte. 45 de deputaţi au votat împotriva acestei tranzacţii, iar 6 s-au abţinut. Au votat împotrivă chiar şi deputaţii, membri ai partidelor „AHDUT AVODA" şi „MAPAM" care făceau parte din coaliţia guvernamentală.

Datorită însă sprijinului dat guvernului de către deputaţii partidului de extremă dreaptă, al „sioniştilor generali", Ben Gurion a putut strecura prin parlament o rezoluţie de aprobare a tranzacţiei dintre sionişti şi cercurile militariste vest-germane, reprezentate îndeosebi prin numeroase personalităţi ale celui de al treilea Reich hitlerist. Rezoluţia a întrunit însă doar o majoritate de 12 voturi.

Împotriva tranzacţiei dintre guvernul izraelian şi militariştii vest-germani au luat poziţie pînă şi unele ziare ca „LAMERHAV", cunoscut prin apropierea lui de partidul „AHDUT AVODA" din coaliţia lui Ben Gurion, care scria: **„Nici în cele mai cumplite coşmaruri nu ne-am fi putut închipui că la 20 de ani de la izbucnirea celui de al doilea război mondial şi exterminarea poporului evreu de hoardele armatei hitleriste, statul izraelian va livra armament pentru a reînarma armata germană. Acest armament este fabricat de muncitori izraelieni, de cei care s-au salvat de uriaşa catastrofă şi s-au smuls din lagărele hitleriste ale morţii, de cei ai căror fraţi şi rude au fost ucişi de nazişti. Acest armament va servi unei armate refăcute, în care se găsesc ofiţeri şi soldaţi ce au participat la exterminarea poporului evreu".**

În ţară se desfăşurau demonstraţii, se cerea demisia guvernului. La 5 iulie, guvernul lui Ben Gurion a căzut.

În Occident se fac încercări pentru a prezenta această căderea ca „un fapt accidental". Lucrul acesta este un fals evident. Guvernul Ben Gurion a căzut pentru că ducea o politică antipopulară, atît internă cît şi externă. Politica sa de favorizare a păturilor conducătoare şi înavuţite a adîncit serios mizeria maselor populare. Două treimi din totalul muncitorilor izraelieni trăiesc dintr-un venit aflat sub minimul necesar existenţei. Anul trecut, numărul şomerilor totali şi parţiali era de 144.000 şi el continuă să crească. Adăugînd la aceştia şi pe membrii familiilor lor, plaga şomajului loveşte circa 400.000 de oameni, adică a cincea parte din populaţia Izraelului! În acelaşi timp, scad salariile oamenilor muncii ocupaţi în producţie. După datele furnizate de publicaţia economică a „HISTADRUT"-ului (Confederaţia generală a muncitorilor evrei) „numai între 1949—1956 salariul mediu al muncitorului industrial a scăzut cu 50 la sută".

Toate acestea stîrnesc nemulţumirea unor pături largi ale populaţiei din Izrael.

Deosebit de nemulţumită este opinia publică izraeliană de cîrdăşia tot mai strînsă dintre cercurile sioniste şi militariştii vest-germani. Personalităţi de seamă izraeliene vizitează Bonn-ul pentru a da „certificat de bună purtare" foştilor nazişti. În acelaşi timp hitlerişti notorii ca bancherul Hermann Abs, condamnat ca criminal de război, sînt primiţi la Tel Aviv cu toate onorurile de parcă nu aceştia ar fi vinovaţi de moartea a 6 milioane de evrei. Ei vin astăzi în Izrael pentru „ajutorarea" acestui stat, ajutor care înseamnă în realitate transformarea acestei ţări într-o bază militară agresivă în Orientul Apropiat.

Ultima măsură pe care a luat-o guvernul Ben Gurion — livrarea de armament pentru militariştii vest-germani — face parte din lanţul tot mai lung al legăturilor dintre cercurile guvernante izraeliene şi revanşarzii vest-germani. Masele largi şi-au dat seama încă odată că sioniştii numai în vorbe se pronunţă pentru „binele evreilor de pretutindeni" deoarece, în practică, intră în cîrdăşie cu militariştii vest germani care au mîinile pătate de sîngele multor milioane de oameni, printre care şi evrei.

Vasile NOAN

Ben Gurion a cerut în Cneset (parlamentul izraelian) să se renunţe la „tonul patetic antigerman", deoarece „persecutorii evreilor au fost zdrobiţi şi au dispărut", uitînd că foştii hitlerişti ocupă posturi de răspundere în R. F. Germană.

— Ghici?
— Cine!
— Aş! Vulturul german

Desen de V. VASILIU

AM VIZITAT UNIUNEA SOVIETICA FARA PAŞAPORT!

Corespondenţă specială din New-York

Am sosit în Piaţa Columb ceva mai devreme. Porţile Coliseumului erau închise şi şirul lung al celor ce aşteptau ora 11 amintea parcă de marile meciuri pentru titlu din Madison Square Garden ale lui Joe Louis. În faţa mea un adolescent discuta cu un om mai în vîrstă, probabil tatăl. Subiectul? „Sputnicii". Lîngă mine un ofiţer. Se tot uita la ceas. În urmă nişte femei tinere. Le preocupa moda rusească.

Ora 11.

Porţile Coliseumului, asemeni unei bariere de graniţă, se dau înlături. Fără paşaport, fără viza Departamentului de Stat, începem călătoria noastră prin Uniunea Sovietică. Ofiţerul îmi spune în glumă: „Nu văd nici o cortină de fier".

Coliseumul parcă nu-l mai recunoaştem. La parter ne întîmpină o superbă sculptură „Să facem din săbii pluguri", de Vucetici. Te gîndeşti fără să vrei: n-ar fi bine să se facă pluguri din săbii şi tunuri, din bombardiere şi tancuri? E parcă o invitaţie la coexistenţă paşnică. Escalatorul ne poartă în sala centrală. În inima New York-ului ajungem în plină Uniune Sovietică...

Secţia energetică. Hărţi, grafice, panouri, machete. Ghizii abia prididesc cu răspunsurile. Un bărbat mai în vîrstă, probabil un specialist, cercetează totul cu atenţie. Lîngă macheta hidrocentralei de la Stalingrad, luminată din interior şi exterior, poposeşte mai mult. În faţa unui panou citeşti că în 1958 producţia de energie electrică a U.R.S.S. a crescut de 114 ori faţă de cît era înainte de revoluţie. Am văzut şi pe altul care parcă nu vizita ci studia toate exponatele secţiilor ştiinţei şi tehnicii sovietice. Mult mai tîrziu, cînd l-am zărit îndreptîndu-se spre cartea de impresii, m-am transformat în detectiv: l-am urmărit. Am citit apoi impresiile lui: „M-a uimit progresul uriaş, realizat de Rusia în 40 de ani. Aţi parcurs un drum grandios într-o perioadă atît de scurtă pentru viaţa unei ţări. Cred şi sper că între marile popoare ale Americii şi Rusiei va fi pace". Semnătura: inginer William Gregor. Citesc cu acest prilej şi alte însemnări: „Excepţional! Văzînd tehnica dv. cosmică îndrăznesc să gîndesc că următoarea expoziţie a dv. va fi organizată pe... Lună. Expoziţia dv. permite să se vadă care sînt perspectivele omului în viitor". Semnat: „Un student american".

Diverse maşini sînt în funcţiune. Maşini ultramoderne care încîntă privirile specialiştilor. Una din ele produce din cînd în cînd o piesă metalică pe care este imprimat cuvîntul „Peace" (pace). Cei prezenţi zîmbesc aprobator. Între vizitatorii şi muncitorii ruşi care deservesc maşinile se poartă discuţii prietenesti. Întrebările curg:

— Cît cîştigă un muncitor în Uniunea Sovietică?

— Ce chirie plăteşti?

— Atît de mică?

— Maşinile automate pe care le aveţi sînt O.K. Dar ce fac muncitorii care sînt înlocuiţi?

— Va să zică, nu devin şomeri?

— Cum, un muncitor poate învăţa gratuit într-un institut de învăţămînt superior?

— Dar despre asta n-au scris ziarele noastre...

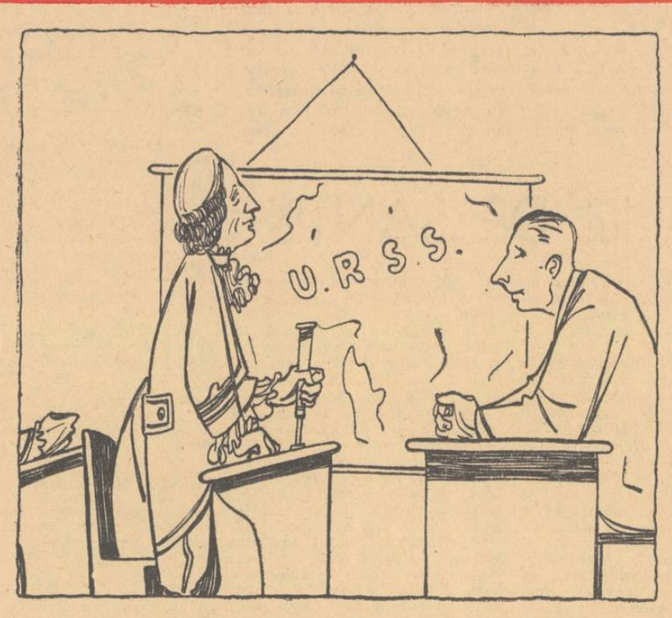

— Elev Columb, cine a descoperit lumea nouă?
— America! În sala Coliseum!...

Desen de V. VASILIU

Foarte mulţi descoperă cu uimire, în acestă călătorie fără paşaport, o lume nouă, îşi dau seama că ruşii i-au egalat în tehnică şi că în multe domenii (ah, sateliţii...) i-au şi întrecut.

Iată o altă însemnare semnificativă, pe care am găsit-o sub semnătura D. Crower, într-o altă carte de impresii:

„Totul este atît de grandios, atît de neaşteptat şi atît de uimitor, încît sînt pur şi simplu uluită".

La secţia „Ocrotirea sănătăţii" vizitatorii poposesc îndelung în faţa aparatelor de suturare rapidă, cu ajutorul cărora se suturează cu precizie, cu ajutorul unor copci metalice speciale, vasele sanguine, stomacul, intestinele şi alte organe. Folosirea acestor aparate ne explică ghidul, înseamnă aplicarea în chirurgie a noilor principii de mecanizare şi automatizare a operaţiilor chirurgicale. Multă lume urmăreşte şi demonstraţia aparatului pentru circulaţia artificială a sîngelui. În faţa inscripţiei „Durata medie a vieţii a crescut în U.R.S.S. de peste două ori în comparaţie cu Rusia prerevoluţionară", un tip care se plimba puţin cam încruntat prin expoziţie a strîmbat din nas.

— Eh, propagandă.

— Dar sputnicii tot „propagandă" sînt? — l-a repezit o vizitatoare care auzise remarca.

Cetăţeanul s-a îndepărtat grăbit. Cei foarte, foarte rar rău intenţionaţi sînt puşi la punct chiar de către vizitatorii americani. Este semnificativă întîmplarea pe care au relatat-o cîteva ziare. Un cetăţean a notat în cartea de impresii că prezentarea a prea multă tehnică aduce a propagandă. „Arătaţi-ne mai bine caii dv. de muncă" — cerea el. După care altcineva a scris: „Arătaţi-i măgarii, îi sînt rude".

Cînd am ieşit după cîteva ore din Expoziţia sovietică de la Coliseum mi-am dat seama că în călătoria mea fără paşaport prin U.R.S.S. am vizitat doar o mică parte a „teritoriului" rusesc. Voi reveni şi mîine aici.

J. PARKINS

iulie 1959.

Lăsaţi ceasul şi portmoneul la hotel...

Un ziarist francez aflîndu-se în S.U.A. înainte de a vizita — la iniţiativa Departamentului de stat — o şcoală medie din cartierul new-yorkez Brooklyn a întrebat dacă „nu cumva este mai prudent să lăsăm ceasul şi portmoneul la hotel cînd vom vizita această şcoală?".

Această întrebare n-a fost întîmplătoare, deoarece numai cu o zi înainte, ziaristul francez citise în ziarul „Daily News", faptul că în „cursul primelor luni ale anului curent în şcolile din New-York poliţia a operat 1300 de arestări, a dat 3.600 de avertismente scrise" şi că „alte 2200 cazuri sînt în curs de investigare". Delictele comise de tinerii americani în interiorul sau în apropierea şcolilor cuprind: asasinate, violuri, spargeri şi jafuri.

Despre aceste fapte vorbeşte şi corespondentul ziarului elveţian „Die Tat" care subliniază că însăşi „statisticile şi relatările presei americane arată că tineretul american de astăzi este o generaţie pierdută". Iar într-un raport al Biroului federal de investigaţii se arată că mai mult de o treime din „chiriaşii" închisorilor americane sînt tineri sub 25 de ani!

Toate pedepsele severe, uneori chiar barbare (în unele state federale copiii pînă la 15 ani sînt condamnaţi la închisoare iar tineri de 17 ani la pedeapsa capitală prin electrocutare sau gazare) nu pot să ducă la ameliorarea sau remedierea situaţiei.

Strategii războiului rece la lucru

Strategii războiului rece de la Washington nu mai ştiu ce să facă pentru a spori psihoza războinică, acum, cu prilejul reluării tratativelor de la Geneva a miniştrilor Afacerilor Externe. Grăitoare în acest sens este următoarea întîmplare.

De curînd, într-una din sălile Senatului american au avut loc şedinţe deschise ale subcomisiei Congresului pentru problemele atomice. Participanţii la lucrări au avut o sarcină specială. Congresmenii împreună cu un grup de „specialişti competenţi", grup compus din 30 de persoane, au hotărît „în spiritul liniştei şi al judecăţii clare" să îngrozească pe cetăţenii americani prezentîndu-le cu lux de amănunte imaginea fantastică a unui atac atomic masiv împotriva S.U.A.!

O serie de specialişti, printre care directorul tehnic al direcţiei atomice din Ministerul de Război, doctor Celton, s-au străduit să „lumineze" mintea americanilor de rînd, în care preşedintele subcomisiei, Polifield, susţinea că „ar exista un mare haos referitor la un posibil atac atomic, asupra armei nucleare şi a urmărilor folosirii ei în cazul unui război". Binevoitor, doctorul Celton a explicat: „O bombă cu o putere de 10 megatone poate face o groapă cu un diametru de aproape o jumătate de milă. În cazul unei asemenea explozii adăposturile subterane nu sînt de nici un folos. Toate clădirile din cărămidă vor fi distruse pe o întindere de 7 mile, iar clădirile cu carcasă pe o întindere de 9 mile. Din toate părţile vor izbucni flăcări. Persoanele care se vor găsi la o distanţă de 10 mile de locul exploziei vor fi atinse de ploile radioactive purtătoare de moarte. Chiar cei ce se vor găsi la 25 de mile de locul exploziei vor suferi arsuri şi se vor îmbolnăvi nevindecabil...".

Folosind hărţi şi scheme, subcomisia a descris posibilitatea unui atac atomic asupra a 70 de oraşe americane, precum şi asupra a numeroase construcţii militare de pe teritoriul S.U.A. şi al aliaţilor săi din blocul nord-atlantic. Cu acest prilej s-a lăsat să se înţeleagă că o asemenea agresiune ar putea veni din partea Uniunii Sovietice.

Presa americană, amatoare de senzaţional, a făcut o zarvă de nedescris în jurul acestei fantasmagorii. În articole se arată că încă din prima zi a războiului, pierderile de oameni ar putea fi de 49 de milioane de morţi şi răniţi! Ziarul „Washington Post and Times Herald" scria într-un articol redacţional: „Dezorganizarea socială şi politică a ţărilor, supuse unui atac nemiloscit, ar fi atît de mare, încît civilizaţia apuseană — dacă nu chiar viaţa — va fi ameninţată probabil cu dispariţia". Iar mai departe ziarul adaogă următoarele cuvinte cu tîlc: „Securitatea ţării noastre depinde de înţelegerea şi sprijinul pe care poporul îl va acorda politicii noastre externe..."

Ce arată toate acestea? Încercînd să înspăimînte populaţia cu poveşti despre primejdia unui atac atomic, monopoliştii americani caută să stoarcă din punga contribuabililor cît mai mulţi dolari în scopul înarmării şi să facă din oameni simpli americani părtaşi la politica isterei războinice pe care o promovează. Caută adică sprijin unei politici tot mai detestate.

Acesta este scopul intensificării psihozei războinice din S.U.A.

UN BALET INCHINAT MARII SARBATORI

Să tot fie două săptămîni de cînd am citit în gazete o informație referitoare la programele festive pe care ansamblurile artistice din Capitală le pregătesc în cinstea marii sărbători de la 23 August. Aflam din această știre că baletul ansamblului „Ciocîrlia" urmează să prezinte un tablou coregrafic intitulat „Marea sărbătoare", fără ca puținele rînduri care ne relatau vestea să divulge într-un fel și stadiul la care au ajuns repetițiile.

De curînd am primit invitația de a viziona acest tablou coregrafic pus la punct cu cele din urmă retușuri, pe care harnicul colectiv al „Ciocîrliei" ni-l prezintă cu anticipație de peste o lună.

Ceva despre autorii spectacolului...

Numele realizatorilor spectacolului ne-au fost destăinuite de invitația tipărită pe care o aveam în mînă, acum cîteva zile cînd am trecut pragul sălii C.C.S. Autorul libretului este Iacob Brummer. Împreună cu Tamara Cap, el semnează și montarea spectacolului. Muzica: Viorel Doboș, regia: Virgil Comșa, scenografia: Ofelia Tutoveanu. Înaintea primei lovituri de gong am încercat să stau de vorbă cu unul dintre autorii spectacolului. Am fost îndreptat către tovarășul Iacob Brummer, pe care, cum era și firesc, nu l-am aflat printre spectatorii din sală, ci în culise, tulburat de emoție.

— Un interviu? Nu credeți că este prematur?

— Dacă vă produce trac, puteți să nu ni-l considerați ca atare. În calitate de semnatar al scenariului și coautor al montării, sînteți firește în măsură să ne faceți istoricul spectacolului.

— Așa da, mai ales că ziua de azi *(13 iulie — n.n.)* este pentru noi o aniversare. Sînt exact două luni de cînd baletul a intrat în repetiție.

Am încercat să evocăm într-un scenariu coregrafic lupta poporului nostru condus de partid pentru libertate, lupta celor ce s-au împotrivit clicii trădătoare în anii războiului antisovietic, pregătind cu abnegație și eroism ziua eliberării. Acțiunea libretului continuă pînă în zilele noastre, culminînd cu marea sărbătoare de anul acesta. Documentarea am găsit-o în cărți, în exponate de muzeu, în amintirile participanților la luptele din ilegalitate și ale foștilor combatanți din formațiile patriotice de luptă precum și în memoriile fiecăruia dintre noi, care deși mai tineri unii, am fost într-o măsură mai mică sau mai mare martori oculari. Am lucrat cu toții într-un climat de mare însuflețire. Cînd spun entuziasm, elan, dăruire nu zic vorbe mari. Toți 59 de dansatori — atîția cere baletul — plus noi cei ținîlalți — ne-am limitat vreme de două luni preocupările la una singură: MAREA SARBATOARE să fie cinstită cum se cuvine.

Interlocutorul meu aruncă pe furiș o privire la ceasul de mînă. „Trebuie să începă spectacolul. Dorifi să mai aflați ceva?".

— Soliștii baletului.

— „Un muncitor ceferist" — Petre Vlaicu; „O tînără utecistă" — Marga Paraschivescu; „Un tînăr utecist" — Vasile Paraschivescu; „Mama" — Maria Brummer; „Logodnica" — Elena Tîrcolea; „Comisarul" — Boris Nicolov. Primii patru sînt laureați ai celui de-al V-lea Festival al Tineretului și Studenților de la Varșovia.

Cineva îmi șoptește: „Ca și autorul libretului...".

...și despre spectacol

Încercarea de a sublima într-un tablou coregrafic de 24 de minute evenimente istorice desfășurate pe aproape două decenii mi s-a părut în clipa discuției cu autorul libretului puțin cam temerară. Cu atît mai mult cu cît pentru obținerea acestei concentrate treceri în revistă avea să se folosească doar graiul mut al dansului și pantomimei. Și totuși succesiunea este apropiată de adevărul istoric și originală în rezolvări coregrafice.

„Un grup de trecători s-a oprit să citească un afiș pe care scrie cu litere negre: „Mobilizare generală". Ctitva muncitori, unul sau doi țărani, tineri, vîrstnici, o mamă cu un copil în brațe. Pe chipurile lor este întipărită durerea, revolta, ura... Doi soldați care pleacă la război își iau rămas bun de la logodnicele lor. Un june spilcuit măsoară ulița cu pași leneși de promenadă. Aruncă imprejur priviri insolente și sfidătoare. Pumnii amenință an al eliberării sale, partidului iubit.

O muzică simplă, comunicativă, directă, în care se fac simțite adesea ecourile melosului nostru popular și ale cîntecelor revoluționare înaripează dansul armonizînd mișcarea cu ideile pe care spectacolul este chemat să le împărtășească.

Realizatorii spectacolului, Marea sărbătoare rîvnesc cinstea ca baletul lor să figureze în programul festiv care va fi prezentat în seara zilei de 23 August la București. Pînă atunci artiștii mai au de trecut un examen la care s-au înscris de bună voie dintr-o veche obișnuință, intrată în viața lor de toate zilele: între 20 iulie — 5 august „Ciocîrlia" pleacă în turneu prin orașele și satele din regiunile Oradea și Cluj cu un program în care figurează și „Marea Sărbătoare". O mai instructivă „avanpremieră" pentru niște creatori care s-au deprins să vadă în ochiul critic al noului public criteriul cel mai înalt de apreciere a muncii artistice, n-ar fi fost cu putință...

Valentin BALTAG

Scenă din spectacolul coregrafic pregătit de ansamblul „Ciocîrlia" în cinstea celei de a 15-a aniversări a zilei de 23 August

Arta meșterilor cehoslovaci

Faima meșterilor și artiștilor cehoslovaci a depășit de mult granițele patriei lor. Preciziunea execuției îmbinată cu frumusețea produsului, indiferent care ar fi el, constituie secretul, dacă poate fi vorba aici de un secret al succesului. Ce știam din auzite sau din diversele obiecte disparate ce ne-au căzut întîmplător în mînă, o confirmă expoziția de sticlărie, ceramică și textile deschisă în sala Dalles. Prietenii noștri au trimis-o la București cu o mîndrie legitimă. Ea concretizează și pe acest plan succesele lagărului socialist.

Grija pentru om înseamnă și a crea acestuia dragostea pentru frumos, a-i crea posibilitatea ca la el acasă să aibă obiecte care, pe lîngă valoarea lor practică, să încînte ochiul. Fantezia cehoslovacilor e prodigioasă. Nu este greu să descoperi sursele de inspirație. Tradiția folclorică și bogăția de forme a naturii sînt nelimitate. Aplicarea lor asigură succesul. I-am întîlnit în ceramica ornamentală, în sticlărie și în pușinele — poate prea puținele — exponate ale industriei textile. Nu ne aflăm în fața unei limitări. Artiștii și-au luat doar ca punct de plecare aceste surse. În opera lor, căci majoritatea pieselor expuse sînt adevărate opere de artă, le amplifică, le comentează, ajungînd la forme cu totul noi. Un ceainic, o vază este o surpriză prin forma și valoarea pe care i-a acordat-o creatorul. În condițiile de viață pe care regimul democrat-popular le oferă oamenilor muncii, lucrările artiștilor cehoslovaci se îmbogățesc cu și mai multe sensuri. Formularea „produse de larg consum" concretizează o realitate. Elegantele vaze din sticlă șlefuită, de pildă, sau bibelourile din ceramică fină au încetat de a mai fi apanajul unor „rafinați".

Expoziția cehoslovacă se prezintă cu o carte de vizită mai mult decît meritorie. Anul trecut, la Bruxelles, în cadrul expoziției universale, piesele de ceramică aflate acum la București au fost încununate cu premii. Verificarea succeselor lagărului nostru pe plan internațional a devenit un fapt comun. Chiar dacă succesul nu ne aparține direct, ca în cazul de față, el se resfrînge și asupra noastră, umplîndu-ne de mîndrie.

Radu RUPEA

Patru decenii de existență

În vara aceasta Teatrul de Operă și Balet din București împlinește 40 de ani de existență.

Încă înainte de primul război mondial au existat încercări de formare a unui Teatru de Operă. Toate inițiativele pasionante, patriotice, ale unor oameni de artă devotați poporului, au dat însă greș, lovindu-se de zidul indiferenței oficialității. În anul 1919 un grup de muzicieni și artiști lirici entuziaști înființează primul nucleu al Operei din București. După doi ani, statul preia organizarea acestui grup muzical, însă în afară de formalitățile administrative, nu survine în această epocă și nici mai tîrziu vreun ajutor material substanțial din partea diferitelor guvernări burghezo-moșierești care se perindau la cîrma țării.

Înfruntînd însă greutățile, cîntăreți cu dragoste de țară, în care ardea nestinsă flacăra curată a pasiunii pentru muzica de operă, au reușit să țină sus în timpuri vitrege prestigiul artei interpretative românești. Anul acesta, la 40 de ani de la înființarea sa, Teatrul de Operă și Balet din București pregătește un muzeu cuprinzător, menit să oglindească întreaga istorie a creșterii acestei mari formațiuni muzicale.

Să privim împreună cîteva exponate. Iată afișele și documentele primului spectacol al primei grupări de artiști români care au cîntat în anul 1885 opera „Linda din Chamonix" de Donizetti cu un text integral tradus în limba română. Pentru noi a fost o treaptă superioară și în același timp un eveniment muzical deosebit. Atrag atenția de asemenea cîteva afișe în culori roșcate, pe format impunător ce îl vestesc pe Feodor Șaliapin dînd viață într-un șir de spectacole figurii tulburătoare a lui Boris Godunov. Fotografii ce păstrează patina vremii, avînd colțuri tocite, înfățișează o galerie de mari interpreți români de operă: Gheorghe Folescu, Alexandru Alger, Victoria Costescu Duca, Emilia Gușianu, Gheorghe Niculescu-Basu.

În alcătuirea muzeului poți găsi o scrisoare a lui D. Popovici-Bayreuth primul interpret de operă român ce a cîntat în cadrul operei wagneriene. În scrisoarea amintită, D. Popovici-Bayreuth, animator însuflețit și sprijinitor al Operei române, dezvăluie imaginea vieții tragice, plină de mari greutăți a cîntăreților de operă din România anilor 1930. Într-un ciclu de documente sînt oglindite acțiunile entuziaste și frămîntarea grupurilor de artiști pentru a putea să mențină Teatrul de Operă bucureștean prin vîrtejul anilor de criză economică și luptă împotriva atitudinii disprețuitoare față de artă a stăpînirii burghezo-moșierești.

Muzeul va zugrăvi în exponatele sale în mod detaliat și a doua parte a dezvoltării Teatrului de Operă și Balet din București: etapa de după 23 August 1944, etapa revoluției culturale în care a fost inclusă activitatea de data asta tot mai fructuoasă și mai amplă a acestei unități muzicale de primă importanță. În fotografii panoramice prinde viață noua clădire a Teatrului de Operă; afișe, programe și fotografii ale cîntăreților din U.R.S.S. și din țările de democrație populară marchează prin diversitatea lor uriașul ritm de strîngere a legăturilor muzicale dintre țările socialiste frățești și de dezvoltare impetuoasă a tematicii și orizonturilor. Scena mare a Teatrului de Operă și Balet din București a găzduit celebrități interpretative sovietice ca Valentina Maximova, Mark Reizen, Pavel Lisițian, Goar Gasparian din a căror experiență și măiestrie deosebită învață cîntăreții români. Scrisori, interviuri în care este manifestată încîntarea acestor mari interpreți față de publicul spectator și față de nivelul înalt al Operei noastre umplu inima de bucurie și de încredere.

În curînd muzeul acestei mari instituții muzicale se va deschide prezentînd într-un mod atrăgător și instructiv maselor de spectatori imaginea drumului atît de bogat în fapte al Teatrului de Operă și Balet bucureștean.

Adrian BELDEANU

Gheorghe Cozorici *va fi interpretul lui Mitriță Mitrache în filmul* „Vîntul de martie".

Cînd sufla „Vîntul de martie"

În mica sală de proiecție a studioului, retrăim alături de echipa filmului **„Vîntul de martie"** o întreagă epocă istorică, conservată pe benzile Jurnalului de actualități. Pe ecran se perindau, într-o cavalcadă de un intens și dramatic dinamism, imaginile de cronică ale agitatei epoci care a adus la putere, la 6 Martie 1945, primul guvern democrat al țării noastre. Frămîntata iarnă a anului 1944-45 învia în fața noastră, cu uriașele ei manifestații de mase care cereau alungarea din guvern a miniștrilor fasciști, cu sîngeroasele represiuni ordonate de apărătorii vechii orînduiri, cu primele acțiuni de expropriere pe cale revoluționară a moșiilor boierești. Sufla în acele zile un vînt tăios, înviorător totuși.

Lîngă mine, regizoarea Malvina Urseanu exclamă:

— Ia te uită ce vînzoleală, ce puternic „vînt de martie" bate peste aceste imagini! Acesta trebuie să fie tonul, diapazonul filmului nostru.

— Ce v-a determinat să alegeți pentru filmul dumneavoastră această epocă? De ce ați ales drept sursă de inspirație nuvela lui Petru Dumitriu?

— Primăvara lui 1945, pe mine personal m-a zguduit foarte puternic. Și cred că e nimerit ca artiștii generației noastre să vorbească despre evenimentele pe care le-au trăit și care au influențat întreaga lor conștiință. Cei ce vor veni după noi, vor avea poate o mai largă perspectivă istorică, dar nu vor simți cu atîta intensitate temperatura acelor clipe de încleștare. În nuvela lui Petru Dumitriu am găsit tocmai atmosfera „vîntului de martie" din care am făcut o parte din eroul filmului nostru.

— Personajele propriuzise ale filmului sînt cele din nuvelă?

— Numele unora dintre noi amintesc de personajele Cronicii lui Petru Dumitriu, dar situațiile, psihologia, problemele lor sînt altele. Ceea ce mi-am propus să subliniez este ideea luptei de clasă, a revoluției care

NOI FILME ROMINEȘTI PE PLATOU

își lua avînt în primăvara aceea. Nu va fi vorba de seculara foame de pămînt a țăranului. De data aceasta țăranii aspirau la altceva, la libertate și demnitate, pe care conduși de clasa muncitoare le cuceresc, înfăptuind lichidarea moșierimii ca clasă. Neliniștea care-i mînă pe eroii scenariului meu, fie că e vorba de tînărul țăran demobilizat Mitriță Mitrache sau de activistul de partid Bostaca, de primarul Eftimie sau de moșiereasa Elvira Vorvoreanu, e stîrnită și alimentată de „vîntul de martie" care bîntuie neobosit ca o prevestire, ca o chemare.

— Care sînt interpreții rolurilor principale?

— Pentru eroul nostru „titular" n-a fost greu să găsim interpretul potrivit. O elice de avion va deține cu succes rolul „vîntului de martie". Cu cei-lalți a fost mai anevoie. Am făcut o serie de probe și în prezent distribuția e definitivată. Ea va cuprinde pe actorii GHEORGHE COZORICI (Mitriță Mitrache), GHEORGHE ENACHE (Bostaca), OLGA TUDORACHE (Elvira Vorvoreanu), COLEA RĂUTU (Eftimie), DANA COMNEA (Maria), GEO BARTON (Prefectul), VASILE ICHIM (Gligore) și IONESCU GION (Vorvoreanu). Imaginea va fi semnată de operatorul Gheorghe Fischer, decorurile de Filip Dumitriu și Nicolaie Teodoru și costumele de Lucia Metsch.

— Cînd începeți filmările?

— Zilele acestea pe platoul de la Buftea, vom da primul tur de manivelă. După cîteva săptămîni de filmare în decoruri, vom pleca la exterioare. La Craiova vom realiza luarea prefecturii, iar filmările cu satul Salcia se vor face în regiunea București, la sfîrșitul verii și în primele luni de toamnă.

— Nu va fi greu să redați într-un peisaj de toamnă atmosfera acelor zile de februarie și martie?

— Am prevăzut această dificultate și cu ajutorul unui specialist pe care nu-l va pune la dispoziție Ministerul Agriculturii, vom proceda la defolierea cu substanțe chimice a pomilor care vor „intra în cadru". La fel vom proceda și cu anumite porțiuni de cîmp pe care vegetația va fi distrusă cu mijloace artificiale. Spectatorul însă va trebui să se creadă transportat în acele neliniștite zile de martie. Să nu-i răpim, dar iluziile dezvăluindu-i toate tainele pregătirilor noastre!

E. R.

Un nou film al lui DE SANTIS

Ați auzit vreodată de „greve pe dos"?

Nu se știe cine a avut prima dată ideea aceasta, dar armata de șomeri din Italia anilor de după război a recurs adeseori la metoda grevei „a rovescio" (pe dos) pentru a ieși din disperarea și mizeria cronică a lipsei de lucru. Grupuri de șomeri își creează singuri locul de muncă, pornind din proprie inițiativă lucrări de interes general, ca drumuri, poduri, asanări sau îndiguiri. Puse în fața unui fapt împlinit, autoritățile sînt silite, pînă la urmă să plătească munca prestată.

Povestea unei asemenea greve „a rovescio" se află în centrul noului film realizat de cunoscutul regizor italian Giuseppe De Santis și intitulat „Un drum lung cît anul".

Odiseia filmului însuși a durat mai mult de un an. Scenariul a fost scris încă din anul 1954 de către De Santis, în colaborare cu Elio Petri și Gianni Puccini. Materializarea subiectului a întîmpinat însă rezistența unită a cenzurii și a producătorilor. De altfel spiritul combativ al talentatului cineast italian i-a atras din totdeauna ostilitatea oficialității și boicotul capitaliștilor. Autorul filmelor „Vînătoarea tragică", „Nu e pace sub măslini", „Roma, orele 11" și „Oameni și lupi" nu se împacă cu compromisurile. El nu-și poate renega trecutul și principiile, fabricînd filme dulcegi și diversioniste. A continuat de aceea să propună producătorilor subiecte inspirate din cea mai fierbinte actualitate, care i-au fost firește respinse pe invariabilul motiv că „incită la ura de clasă".

Așa a trebuit să renunțe la proiectul filmului „Noi, cei ce facem să crească grîul", inspirat de marea mișcare țărănească de ocupare a pămînturilor necultivate din sudul Italiei. De aceea a trebuit să zacă altă vreme în sertar proiectul filmului „Un drum lung cît anul".

Cu prețul multor sacrificii, De Santis a izbutit în cele din urmă să realizeze ceea ce numește el „opera vieții sale". Împreună cu o echipă de cineaști italieni, în frunte cu actorii Massimo Girotti, Silvana Pampanini și Eleonora Rossi Drago, el a filmat pe coasta Dalmației — al cărei peisaj amintește aridele platouri ale Ciocciariei sale natale — un subiect specific italian.

Pe poteca ce leagă satul lor de orașul de pe malul mării, șomerii îl găsesc pe un anume Guglielmo care, împreună cu întreaga sa familie, a început să niveleze terenul: e vorba să se construiască aici o șosea. Oamenii se alătură cu entuziasm șantierului improvizat de Guglielmo. Dar primarul se grăbește să dezmintă zvonul. Comuna nu e dispusă să finanțeze lucrarea. Șomerii hotărăsc atunci să pornească greva „a rovescio". Pînă la urmă, munca lor va trebui plătită...

Timp de un an de zile, luptînd cu foamea și descurajarea, cu încăpățînarea micilor proprietari care nu înțeleg să renunțe la terenurile prin care trece șoseaua, dar mai ales cu ostilitatea bogătașilor, care recurg la forță pentru a-și apăra averile, greviștii continuă să-și croiască drumul spre mare. Un an greu în care Guglielmo duce pe umeri lui răspunderea luptei, în care neobositul Chiacchiera susține moralul tuturor și învinge îndărătnicia frumoasei văduve Giuseppina, în care ușuratecul Lorenzo învață prețul muncii și al solidarității. Șoseaua e gata. Autoritățile vor trebui să cedeze în fața faptului împlinit. Viitorul se arată mai senin: oamenii își cunosc acum puterea. Urmînd exemplul dat cu un an în urmă de Guglielmo, Lorenzo înfige pe alt șantier pancarta cu inscripția: „Șosea în construcție". Lupta continuă...

Acțiunea e plasată într-o regiune imaginară, dar realitățile prezentate în filmul lui De Santis rămîn legate de viața Italiei de azi. Mesajul filmului este acela al unui artist militant italian, care — depășind limitele artei neorealiste — nu se mai mulțumește doar cu denunțarea contradicțiilor sociale din țara sa, ci oferă prin intermediul imaginii artistice soluția acestor contradicții: lupta.

Ultima realizare a lui De Santis este pătrunsă de optimismul izvorît din solidaritatea umană, din conștiința puterii crescînde a clasei muncitoare din lumea întreagă.

Ana ROMAN

CITITORII ÎNTREABĂ „MAGAZIN" RĂSPUNDE

BRADICEANU GH. comuna Sintana: Șlagarul din filmul „Alo?... Ați greșit numărul!" a fost imprimat pe disc „Electrecord" așa încît vi-l puteți procura din magazine.

MANOLESCU KETY — Giurgiu: Rodica și Ștefan Tăpălagă sînt frați și studenți ai Institutului de teatru și cinematografie „I. L. Caragiale" unde le puteți scrie. După cum am scris la momentul potrivit, Maria Felix trăiește.

PRICEPUTU MARIN — comuna Viziru: Actorilor Radu Beligan și Ion Fintești-le la Teatrul Național „I. L. Caragiale" str. Cîmpineanu 3, Actriței Vasilica Tastaman scrieți-i la Teatrul Municipal, Bd. Schitu Măgureanu 1. Actorilor de film pe adresa studiourilor care au produs filmele.

CORNEL DOMOCOS — Slatina: Cam multe întrebări deodată. Cu atît mai multe cu cît pe dv. vă interesează „culisele" cinematografice și nicidecum fenomenul artistic propriuzis. Nu știm cu ce vă va îmbogăți cunoștințele dacă veți afla că Oleg Strijenov e căsătorit cu Maria Beibutova, Lucia Bosé a renunțat la film căsătorindu-se, că Gina Lolobrigida s-a născut în 1927 etc.? În ce privește publicarea unor biografii ale marilor artiști, dacă vă referiți într-adevăr la cariera lor artistică, vă încunoștințăm că am publicat și vom mai publica, bineînțeles cu prilejul nimerit.

UN GRUP DE MUNCITORI — Arad: După cum ați aflat dintr-un trecut reportaj, Gr. Vasiliu-Birlic pregătește rolul lui Pantelimon, responsabil sportiv al unei întreprinderi dintr-un oraș muncitoresc, în filmul-comedie „Băieții noștri". De asemenea, un alt rol în filmul „Telegrame" după I. L. Caragiale. În stagiunea viitoare, Gr. Vasiliu-Birlic va interpreta pe scena Teatrului Național „I. L. Caragiale" pe Ostap Bender din dramatizarea „12 scaune" după cunoscutul roman de Ilf și Petrov. Tînărul actor Florin Piersic pregătește rolul Romeo din piesa „Romeo și Julieta" de W. Shakespeare tot la Teatrul Național din București.

ING. M. C. și S. I. — Anina: Nu împărtășim părerea dv. că productiile amintite sînt și cele mai valoroase. De altfel, cînd e cazul, noi nu pregetăm să ne ocupăm de ele în coloanele noastre — cum facem chiar în numărul de față. Despre actorii preferați am publicat date biografice ample în revista noastră. Răsfoiți colecția „Magazinului".

ANICA SILVAȘ — Buhuși: Toți actorii despre care solicitați amănunte au îmbătrînit și apar foarte rar pe ecrane. Shirley Temple a cunoscut celebritatea în roluri de copii. De atunci au trecut însă mulți ani și are ea însăși copii.

GABY, DOINA, OLGA — Baia Mare: 1) Unul din cele mai recente filme în care apare actrița dv. preferată, Silvana Pampanini, se intitulează „Un drum lung cît anul", film despre care ne ocupăm chiar în coloanele alăturate. 2) Adresa solicitată n-o cunoaștem. 3) Nu cunoaștem nici amănuntul pe care doriți să-l aflați din biografia actorului sovietic Serghei Bondarciuk.

O carte povestită

Lorenzo Milani: „Experiențe pastorale"

Nu s-a scurs nici un an de zile de cînd Cetatea Vaticanului și-a vărsat mînia împotriva scriitorului francez Roger Peyrefitte, învinuit de a fi atentat la „morala" lumii catolice. Recent, Vaticanul a cunoscut noi momente de înaltă tensiune din cauza unui scandal literar. Semnalul a fost dat de „Osservatore Romano", organul Sfîntului Scaun, care a aruncat anatema asupra cărții „Experiențe pastorale", opera lui Don Lorenzo Milani, un preot catolic din parohia San Donato Florența.

Care este delictul pe care l-a comis tînărul preot catolic, a cărui carieră bisericească s-a încheiat cu publicarea acestei cărți? „Experiențe pastorale" este o culegere de documente, fapte și reflecții ale unui om generos, cu idei avansate, adunate de-a lungul anilor pe care l-a petrecut în provinciile italiene. Însemnările lui Lorenzo Milani converg în direcția unei singure probleme: autorul se întreabă cum se poate împăca ideia propagandei catolice cu mizeria maselor muncitoare din Italia pe de o parte, cu luxul și extravaganța magnaților italieni, pe de altă parte. Răspunsul îl găsim în cartea sa. „Care este sarcina catolicismului italian?" se întreabă tînărul eseist. „Aceea de a servi ca instrument politic în mîna burgheziei și a latifundiarilor italieni", răspunde el. Lorenzo Milani ajunge astfel să recunoască în clerul catolic inamicul nr. 1 al oamenilor muncii din Italia. Pleçînd de la această ideie, Milani dezvoltă o polemică strînsă împotriva caracterului superficial al cultului catolic. „La ce bun aceste procesiuni fastuoase, organizate cu prețul sărăcirii maselor, la ce bun? Cui folosesc? Maselor în nici un caz...". „Ele sînt prilejuri pentru ca lumea bună, așa zisa lume bună din Roma, Milano sau Florența să-și etaleze luxul și trufia", scrie Lorenzo Milani.

Eseistul devine mai crud atunci cînd se oprește asupra realităților din Italia de azi. El se ocupă în special de situația disperată a miilor de copii exploatați de patroni. Lorenzo Milani scrie că în Florența, oraș de veche cultură umanistă, problema exploatării minorilor capătă proporțiile unei adevărate tragedii. „Copiii din Florența — arată el în reportajul nuvelă „SENTINȚA LUI MAURO", muncesc de la vîrsta de 12 ani. La această vîrstă lucrează 12 ore pe zi: o săptămînă de zi și una de noapte. De minorii din Florența se ocupă un așa zis comitet de binefacere, patronat de un capitalist, un industriaș. Minorii ai căror părinți i-au abandonat străzii din lipsa mijloacelor materiale, copiii șomerilor din Florența, muncesc zi și noapte în fabricile unui capitalist, Danilo Baffi".

Mauro este și el un copil al străzii. Copilul nu știe ce înseamnă o școală. Nu a mers niciodată la școală. Nici nu va merge. 12 ore ziua sau 12 ore noaptea, aceasta este orarul de muncă al micului Mauro. „Danilo Baffi, binefăcătorul capitalist e mulțumit: noaptea fabrica sa lucrează cu aceiași rîvnă ca și ziua", scrie Lorenzo Milani. Lucrul acesta, continuă el, ar putea fi demn de laudă... cînd te gîndești însă că micii lucrători numără abia 12—13 ani, ți se întunecă mintea... e oribil!"...

Copiii din stabilimentele lui Baffi nu trec niciodată de vîrsta de 18 ani. Lui Danilo Baffi îi displac muncitorii trecuți peste această vîrstă. Suflătorii de sticlă din fabrica lui Baffi numără între 14 și 15 ani. Danilo Baffi preferă însă fetițele. Și pe deasupra, mărinimosul patron are pretenția ca fetițele să-i fie pe placul... Drăgălășenia lor e singura condiție care le conferă dreptul de a munci în fabrică, ca suflătoare în fabrica de sticlă. Rezultatul acestei nemiloase exploatări: cele mai multe din fetițele drăgălașe din San Donato, cu plămînii rupți, încep de la 18 ani, odată concediate, viața femeilor de stradă.

Danilo Baffi este un fervent susținător al acțiunilor caritabile. Capitalistul nu pierde niciodată liturghia de duminica dimineața. Cei din San Donato sînt obișnuiți să-l vadă coborînd din superba sa limuzină „Alfa Romeo", asemenea unui venerabil ocrotitor al suburbiei. Capitalistul are și momente de duioșie, mai ales duminica. Și cu un gest august îi place să arunce o ploaie de golegani cerșetorilor aliniați ca la parada în fața catedralei din San Donato.

Danilo Baffi nu este un personaj fictiv. Lorenzo Milani îl cunoaște bine. A stat deseori de vorbă cu el. Însetat de dreptate, tînărul autor i-a cerut capitalistului să înceteze exploatarea cruntă a copiilor din Florența. Danilo Baffi a făcut ochii mari. Insolentul preot a fost recondus afară, de către un servitor în livrea. Lorenzo Milani n-a stat mult pe gînduri. A scris o carte împotriva injustiției, a propagandei cu privire la prosperitatea Italiei, împotriva celor de teapa lui Baffi, împotriva binefăcătorilor catolici, împotriva tuturor celor care înfometează poporul Italiei. Lorenzo Milani știa ce îl așteaptă: a părăsit Florența cu sufletul împăcat și s-a înapoiat în satul său de munte de unde venise...

Vaticanul l-a exclus din rîndul clerului catolic. Cîteva zile mai tîrziu, pentru activitatea socială nepermisă unui slujitor al bisericii catolice, Lorenzo Milani a fost excomunicat. Cartea sa, „Experiențe pastorale", a fost condamnată de către toate ziarele catolice, dar mai ales printr-o severă ordonanță episcopală, dată de cardinalul bisericii din Florența. Din fericire însă, adevărul rostit de Lorenzo Milani nu poate fi excomunicat.

G. CUIBUȘ

ECOURI

CINEMATOGRAFICE

● ROBERT HOSSEIN și Marina Vlady, care au terminat de curînd filmul „SENTINȚA" (film cu 5 personaje, realizat de Jean Valère) sînt acum interpreții filmului „NOAPTEA SPIONILOR". Scenariul și regia aparțin lui R. Hossein.

● CELEBRUL regizor de cinema, Charles Vidor, a încetat din viață zilele trecute, la Viena. Charles Vidor este realizatorul filmelor „GILDA", „LEBADA", „ADIO ARMELOR" etc. El se afla la Viena pentru turnarea filmului „FLACARA MAGICA", film care avea ca temă viața lui Franz Liszt.

● LA PARIS vor fi proiectate în curînd, filme sovietice pentru cinerama. Spectatorii parizieni vor avea prilejul să vizioneze filmul „MARE ȘI FRUMOASA E PATRIA MEA". Acesta va cuprinde, de asemenea, episoadele „Dansatoarea Ulanova" și „Iarna rusă" din filmul „OGLINDA MAGICA".

● UN PURTATOR de cuvînt al Ministerului Culturii din U.R.S.S. a declarat că în Uniunea Sovietică fiecare orășean vizionează în medie 23 filme pe an, iar sătenii cîte 11 filme anual. Pentru anul 1965 se prevede o creștere cu 60 la sută a spectatorilor, ceea ce înseamnă că numărul acestora va ajunge la 5 miliarde pe an.

● ACTRIȚA franceză Mado Robin a vizitat de curînd, împreună cu soțul ei, U.R.S.S. Ea a cîntat în mai multe orașe, printre care Leningrad, Tbilisi etc.

● „CHEMAREA CERULUI" este titlul unui film științifico-fantastic, care se turnează acum în studiourile din Kiev. Pe lîngă lucruri închipuite în legătură cu viitoarele călătorii interplanetare, acest film înfățișează imagini ale unor realizări autentice ale tehnicii sovietice, privind rachetele.

● LA VIENA, Sophia Lohren turnează alături de Maurice Chevalier filmul „OLYMPIA". Realizatorul acestui film e Michael Curtiss.

TEATRALE

● TEATRUL Maiakovski din Moscova, a prezentat de curînd în premieră piesa „VIAȚA FURATA" de dramaturgul japonez Kaoru Morimota.

● TEATRUL „Madach" din Budapesta, a prezentat de curînd în premieră piesa „NASTRATIN HOGEA" de Soloviov-Vilkovici. Rolul principal al acestui basm popular dramatizat este interpretat de Zentne Ferenc.

● „BURGTHEATER" din Viena va prezenta în cursul stagiunii viitoare „TRAGEDIA UMANA" într-o nouă prelucrare a lui Rudolf Henz.

● TEATRUL „Jokai" din Budapesta, va prezenta în stagiunea de toamnă dramatizarea romanului „HAIDUCUL" al marelui scriitor clasic maghiar Moricz Zsigmond.

Giuseppina (Silvana Pampanini) nu vrea să-și părăsească gospodăria.

Îndrăgostit de o femeie măritată (Eleonora Rossa Drago), turbulentul Lorenzo (Ioo Pajer) nu-și găsește încă fericirea.

Lupta continuă. Lorenzo înfige pancarta pe un nou șantier de construcție.

O nouă victorie a industriei noastre extractive

Baritina românească

V-aţi gîndit vreodată că noroiul acela viscos, care se revarsă mereu la gura unei sonde în foraj, e unul din ajutoarele cele mai preţioase şi de nelipsit ale sondorilor ? Acest noroi care umple gaura de sondă, are printre altele, rolul să împiedice prin greutatea sa erupţia bruscă a ţiţeiului la suprafaţă — atunci cînd sapa atinge zăcămîntul.

Greutatea noroiului nu este însă întîmplătoare ci se datoreşte tratării noroiului cu un material cu însuşiri deosebite : baritina.

Baritina este un minereu preţuit de petrolişti pentru una din cele mai de seamă calităţi ale sale : greutatea. El este de patru ori mai greu ca apa, 1 dm³ de baritină cîntărind 4 kg. Pînă nu de mult timp baritina era importată.

O descoperire preţioasă

Anul 1951. In satul Cîşla — la cîţiva kilometri de Tulcea, odată cu iarna sosesc nişte specialişti. Cu cîte un ciocan în mînă ei străbat în lung şi lat

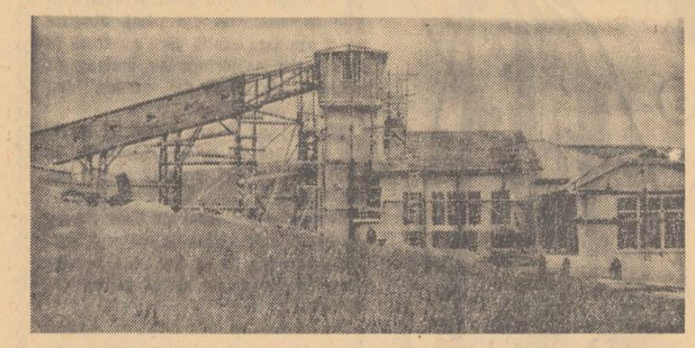

Aici se prelucrează baritina

cărările Văii lui Moş Grigoraş, coastele dealurilor Bechir, Trifan şi Dobrişan, bătute pînă atunci doar de ciobani şi turmele lor. Scormonesc mereu pămîntul, privesc atent fiecare bucăţică de piatră, sfredelesc în adînc cu perforatoarele, sapă galerii în coasta dealurilor. Se află între aceşti oameni geologul Vasile Bacalu născut într-unul din satele Deltei.

După trei luni de muncă încordată se înregistrează primul succes : descoperirea a două filoane de baritină. Cercetările continuă cu mai multă încordare şi baritina — piatra aceasta grea, uneori albă cu luciri sidefoase, alteori cenuşie şi aproape de nedeosebit de o piatră de pavaj — e semnalată şi în alte părţi : noi filoane în dealul Bechir, rezerve mari la Somova, în dealul Cortelu.

Cantităţile trebuie însă bine cunoscute şi munca geologului şi a minerilor devine din ce în ce mai atentă şi mai minuţioasă. Fiecare filon, fiecare zăcămînt e urmărit pas cu pas, forajele se fac tot mai apropiate — din 50 în 50 de metri. Uneori urma se pierde şi atunci forajele se îndesesc. După zeci de foraje şi sute de metri de galerii, după tot attea probe analizate, zăcămîntul începe să se contureze. La sfîrşitul primului an de cercetări—în 1952—geologul anunţă că exploatarea baritinei poate începe !

★

Se începe exploatarea baritinei pe dealul Cortelu. Minerilor încercaţi aduşi de la Altîn-Tepe, li se alătură mulţi din locuitorii satelor din împrejurimi.

Blocurile de baritină din cariera deschisă pe dealul Cortelu pleacă zilnic către Bucureşti pentru analiză şi prelucrare. Maistrul Geabluc — trimis aici ca „specialist" — îşi petrece timpul mai mult pe la cumetrii. Oamenii neîndrumaţi adună piatră cum le iese înainte.

Iată, însă, că la numai 2—3 luni după începerea „exploatării", lucrările de pe dealul Cortelu încetează. Pe dealul Cortelu nu e baritină ci doar piatră de var. Munca şi cheltuielile au fost zadarnice. Geologul e cel care a greşit'. Acestea sînt explicaţiile ce se dau. Pentru moment, cel puţin, se pare că nu mai e nimic de făcut. Dealul Cortelu pare sortit să rămînă închipuit că nu de mult locurile acestea erau aproape pustii. Astăzi încă de departe atenţia îţi e atrasă de clădirile noi — ridicate în numai cîteva luni de zile — de locuinţele minerilor veniţi din alte colţuri ale ţării, de sondele pentru foraj ale cercetătorilor, iar la ora schimburilor, de minerii care se îndreaptă spre casă sau spre locurile de muncă. S-au amenajat în aceste locuri mine şi cariere : pe dealurile Bechir şi Cortelu abataje la suprafaţă, pe dealurile Trifan şi Dobrişan — abataje la subteran. Şi transformarea locurilor e un proces care continuă sub ochii locuitorilor din satele vecine, mîndri că „de la ei" primesc azi sondorii baritină românească, mîndri că cei ce vor locui la Somova în noile locuinţe, acum în construcţie, vor avea lumină electrică şi apă în casă, mîndri că mulţi dintre ei sînt astăzi mineri fruntaşi. Căci transformarea radicală şi evidentă a acestor locuri trezite la o viaţă nouă, e însoţită de o tot atît de evidentă transformare a oamenilor.

Iată-l, de pildă, pe comunistul Petre Paraschiv, fiul celui ce a fost cu ani în urmă cel mai sărac om din Somova. E azi unul din minerii fruntaşi de la Cîşla. Abatajul 22 condus de el a dat numai în primele 10 zile ale lunii iunie a. c. 5 tone de minereu peste plan.

Alături de vechi mineri ca Dumitru Matei, Ion Buduşan, Iosif Sipoş „cei noi" legaţi de locurile de baştină pe care le văd acum înflorind, se străduiesc să smulgă pămîntului cît mai mult minereu.

Munca lor nu a rămas fără rezultate. De la Cîşla şi Somova pleacă azi în toate regiunile petrolifere peste 90 la sută din cantitatea de baritină necesară sondorilor. Aceasta înseamnă o economie anuală — prin reducerea importului — de aproape 30 milioane lei.

Acum, la Somova, sus pe dealul Cortelu se ridică o nouă şi importantă construcţie : staţia de flotaţie. Aici, minereul de baritină, chiar şi cei mai puţin bogat — supus unui tratament mecanic şi chimic — va fi curăţat de orice impurităţi şi adus la o concentraţie de 92—95 la sută. Clădirile principale — hala de zdrobire şi hala de filtraţie —sînt gata şi constructorii lucrează acum la clădirile auxiliare, la lucrările de alimentare cu apă din ghiolul Somovei. Intrarea în funcţie a staţiei de flotaţie prevăzută pentru începutul anului viitor va însemna o nouă victorie a industriei noastre extractive.

★

Aşadar, geologul Vasile Bacalu nu s-a înşelat. Şi pentru că nu s-a lăsat copleşit de greutăţi nici atunci cînd acestea păreau de neînvins, munca sa nu a rămas nerăsplătită. Ordinul Muncii şi, nu de mult, un frumos premiu şi certificatul de „descoperitor al zăcămîntului de baritină de la Somova", i-au încununat eforturile. Acum el îşi continuă cercetările. Pe cărările dealurilor, în întunericul galeriilor sau în micul laborator din curtea geamiei de la Tulcea, alături de tineri tehnicieni ca Aurel Peneş, Eugenia Filipovici, cărora le insuflă aceeaşi pasiune pentru munca de geolog, Vasile Bacalu se străduieşte să dea patriei şi regiunii în care s-a născut, mereu noi bogăţii.

Sonia MARCARIAN

Şi totuşi există baritină!

Aceasta e convingerea fermă a geologului. Cercetările sale, rezultatele obţinute nu puteau fi greşite ! Această siguranţă şi mai cu seamă sprijinul permanent primit din partea organelor de partid l-au ajutat să pornească şi mai hotărît la muncă. Trebuia demonstrat şi celor mai neîncrezători că baritina românească există şi că ea e tot atît de valoroasă ca şi cea adusă de peste hotare. Explorarea continuă. Munca de cercetare e îmbogăţită acum cu lucrări miniere. Baritina de la Cîşla şi Somova îşi dovedeşte calităţile. Geologului i se alătură ingineri şi tehnicieni mineri cu experienţă. Cunoştinţele asupra zăcămintelor de baritină se îmbogăţesc zi cu zi, metru cu metru. Anul 1955 aduce confirmarea definitivă a succesului. Fiecare filon, fiecare zăcămînt îşi găseşte locul în hărţi şi planuri. Calitatea baritinei de la Cîşla şi Somova e şi ea confirmată. Baritina românească trece cu succes examenul producţiei. După aproape 5 ani de la închiderea minei de la Cortelu, la 1 ianuarie 1956 exploatarea baritinei începe din nou, de data aceasta în mod organizat.

Se schimbă locurile, se schimbă oamenii

Cine trece azi prin Valea lui Moş Grigoraş sau din Somova spre Cortelu, cu greu îşi poate mai departe în stăpînirea deplină a ciobanilor şi a turmelor lor.

Ştiinţa şi viaţa

Vaccin împotriva arsurilor

Savantul sovietic Nikolai Fedorov a preparat recent un vaccin care pune la adăpost omul de consecinţele nefaste ale arsurilor. In decursul mai multor experienţe el a observat că animalele care au suferit odată arsuri suportă mai uşor stadiul de intoxicare la noile arsuri contractate. Această observaţie l-a dus la ideea că anticorpii ce se nasc în organism după o primă arsură produc o oarecare imunitate la intoxicaţiile ulterioare. Pentru a se proba această ipoteză era însă necesar să se demonstreze că substanţele toxice se formează în ţesuturile atinse de arsuri. In acest scop s-a injectat în singele a două grupuri de iepuri, două preparate diferite: unul conţinea bucăţi de piele sănătoase de cline iar celălalt bucăţi de piele arsă. Primul preparat a fost absolut inofensiv în timp ce al doilea a determinat foarte repede moartea iepurilor injectaţi cu el, care au murit cu simptome identice arsurilor adevărate.

O altă experienţă l-a dus pe savantul sovietic la concluzia că arsura este însoţită totdeauna de otrăvuri care sînt aceleaşi pentru toate animalele.

In urma acestor experienţe Fedorov a izbutit să obţină un ser împotriva acestor otrăvuri, care suprimă efectul urmărilor arsurilor asupra organismului. Sute de bolnavi dintre care unii condamnaţi la moarte au fost salvaţi datorită acestui ser.

Serul împotriva arsurilor e folosit în numeroase spitale din U.R.S.S. iar noua metodă a fost însuşită în numeroase ţări.

Folosirea izotopilor radioactivi în agricultura R. P. Ungare

La Institutul pentru irigaţii şi cultivarea orezului din Szarvas (R. P. Ungară) se studiază, cu ajutorul izotopilor raidoactivi, efectul diferitelor îngrăşăminte fosfatice asupra plantelor.
In fotografie : Măsurarea cu ajutorul izotopilor radioactivi a efectului îngrăşămintelor hiperfosfatice asupra unui lot de lucernă.

Instalaţie pentru cercetarea ionosferei

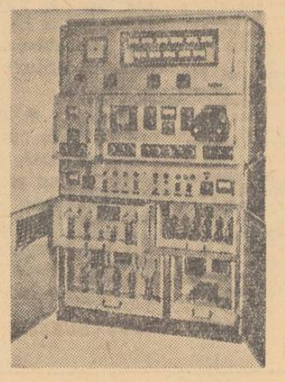

Un deosebit succes a înregistrat tehnica maghiară, realizînd instalaţia perfecţionată de cercetare a ionosferei, care la Expoziţia Universală de la Bruxelles din 1958 a obţinut Marele Premiu al Expoziţiei.

Ionosfera înconjoară pămîntul pînă la o altitudine de 100—300 km. şi reflectă, ca o oglindă, undele radiofonice. O sarcină a instalaţiei este de a furniza în mod regulat date din această sferă, ele putînd fi citite de pe fotografii (ionograme). Aparatul face fotografiile în mod automat şi poate fi manipulat de o singură persoană.

Cu ajutorul acestei instalaţii complet automatizate se pot înregistra în ionosferă erupţiile solare şi atunci cînd soarele nu se vede şi cînd timpul este înorat. Iar în afară de furnizarea datelor, instalaţia face posibilă şi examinarea fenomenelor ionosferice extraordinare, contribuind la explicarea unor fenomene pînă acum necunoscute.

Noutăţi tehnice sovietice

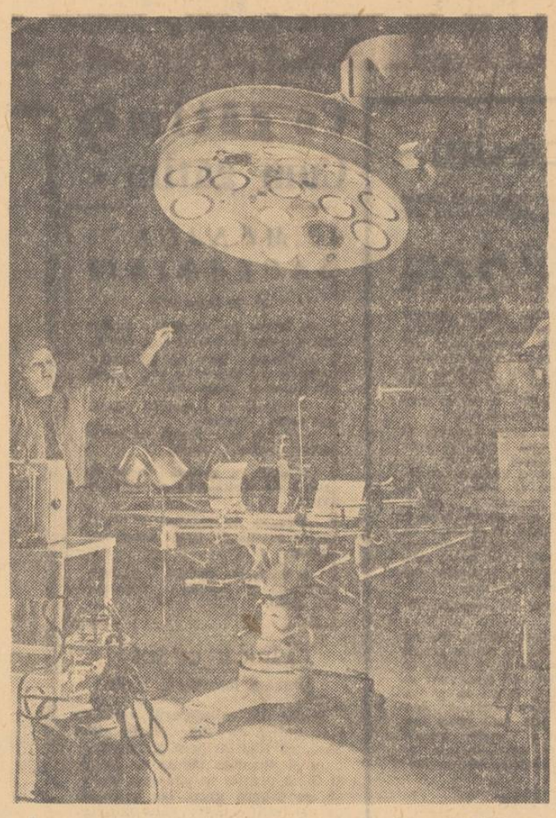

La expoziţia succeselor economiei naţionale a U.R.S.S. se află expus cel mai nou reflector chirurgical fără umbre, „Svet 15". In afară de reflectoare, în el sînt montate un aparat de fotografiat cu declanşare magnetică, un transmiţător de televiziune pentru observarea operaţiei, precum şi un izvor special de raze infraroşii, care permite descoperirea tumorilor.

De pretutindeni

UN GRUP de oameni de specialitate sovietici au reuşit să realizeze un cuţit special, care, fiind pus în stare de vibraţii ultrasonice, are proprietatea de a tăia lemnul. Prin folosirea originalului ferăstrău, nu se formează rumeguş, iar rindeaua devine de prisos, întrucît suprafeţele tăiate sînt absolut netede.

●

STATISTICILE prezentate cu prilejul Congresului medical ţinut la Hiroshima au arătat că printre persoanele expuse radiaţiilor nucleare la Hiroshima, morţii de cancer au fost cu 20 la sută mai mulţi decît printre persoanele neexpuse radiaţiilor. In general, din anul 1946 şi pînă la finele lui 1958 au murit în acest oraş din cauza cancerului 18.737 persoane.

●

UN GRUP de cercetători şi ingineri ucraineni au pus la punct un generator de unde radio, a cărui lungime nu depăşeşte cîţiva milimetri. Datorită acestui generator, specialiştii sovietici au posibilitatea să transmită pe o singură linie de comunicaţie zeci de programe de televiziune la mari distanţe şi să poarte simultan zeci de mii de conversaţii telefonice.

●

DREPT cea mai bătrînă floare trebuie considerat trandafirul din oraşul german Hildesheim. Vîrsta sa este apreciată la 800—1.000 de ani. Trandafirul continuă să înflorească.

●

CASIERIA asociaţiei pentru protecţia animalelor din San Sebastian (Spania) a rămas la un moment dat goală. Ca să remedieze precara situaţie financiară, asociaţia a organizat... o luptă cu tauri, în care, bineînţeles, au fost sacrificate mai multe asemenea patrupede.

●

EROII marelui Shakespeare s-au dovedit a fi foarte guralivi. Un statistician curios, care a calculat recent gradul acestei volubilităţi, a ajuns la concluzia că cel mai vorbăreţ erou este Hamlet, cu 1569 rînduri, urmat de Richard al II-lea cu 1169 şi de Othello cu 888 rînduri. Eroinele sînt mai taciturne. Prima pe listă, Cleopatra, nu vorbeşte decît 602 rînduri, iar ultima, Julieta doar 97...

●

CU OCAZIA unor recente săpături efectuate în cele două provincii ale R.A.U., o expediţie arheologică poloneză a făcut o serie de interesante descoperiri. Pe teritoriul anticului oraş Palmyra, a fost scoasă la lumină o poartă a cetăţii, un şir de coloane, cît şi un număr de străzi pricipale care duc spre aşa numitul tetrapilon. Aceste săpături îmbogăţesc cu noi date istorice capitolul reşedinţei reginei Zenobia, din veacul al II-lea al erei noastre, centru de căpetenie al civilizaţiei din acea vreme din bazinul Mediteranei răsăritene.

●

LA CENTRALA Charité a Institutului de Patologie din cadrul Universităţii Humboldt din Berlinul democrat, se conservă de ani îndelungaţi ţesuturile, după metoda de conservare la frig prin vacuum. Circa 40 de spitale şi clinici folosesc

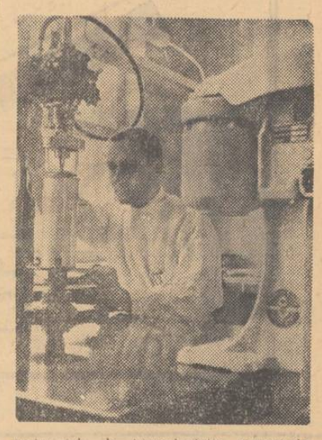

materialele de transplantaţie conservate la această centrală. De la conservarea ţesuturilor în vase de sticlă se trece acum la conservarea lor în vase de aluminiu. **In fotografie : Pregătirea vaselor de aluminiu, în care sînt conservate ţesuturile.**

●

„BARCA SOARELUI", lungă de 20 de metri, opera unor constructori de nave de acum 5.000 de ani, care a fost găsită cu cîţiva ani în urmă în piramida lui Cheops în Egipt, a fost restaurată zilele acestea. Ea va fi expusă în curînd în cadrul unui nou muzeu care se clădeşte la apus de marea piramidă.

Agricultorul amator

Ingrijirea pomilor în timpul verii

Iulian Lungu din Moţăţei Calafatului s-a adresat redacţiei cu rugămintea să-i comunicăm publicaţiile legate de cultura şi îngrijirea pomilor. Am dedus din aceasta că el are o livadă pe care doreşte s-o întreţină „ca la carte". Şi asta e foarte bine. Dar pentru a-i răspunde la întrebare, înseamnă să ocupăm spaţiul de faţă numai cu înşirarea de titluri de cărţi. Cum acestea se pot găsi la librării şi biblioteci, am socotit mai nimerit să dăm cîteva recomandări în legătură cu îngrijirea pomilor în timpul verii, mai ales că problema respectivă frămîntă pe mulţi ...amatori în ale pomiculturii.

Mai întîi, cîteva cuvinte despre lucrarea solului. Nu e bine să lăsaţi pămîntul din livezi înţelenit sau plin de buruieni, pentru că iarba sau buruienile consumă substanţele hrănitoare ; în plus, acestea adăpostesc o sumedenie de gîngănii dăunătoare pomilor. De aceea veţi prăşi terenul din livadă ori de cîte ori este nevoie, mai ales după ploi, împiedicînd astfel şi uscarea pămîntului. Dacă, totuşi, terenul din livadă se usucă, veţi uda pomii la rădăcină ; această lucrare trebuie oprită pe la mijlocul lunii august, pentru ca lăstarii tineri să-şi poată coace bine lemnul pînă-n toamnă.

In timpul verii, livezile sînt atacate de diferite boli şi insecte. Pentru aceasta veţi controla pomii periodic. Lăstarii tuturor pomilor atacaţi de pureci verzi, lăstarii de cireş şi vişin vătămaţi de putregaiul brun (Monilia), ca şi lăstarii de piersic atacaţi de „băşicarea frunzelor" se culeg şi se ard. La fel veţi proceda şi cu fructele căzute înainte de vreme — pricinuită de secetă, de atacul insectelor şi al bolilor, de vînturi şi furtuni, de grindină. Acestea se pot folosi şi ca hrană la animale, după ce au fost opărite în apă clocotită.

In acest an, recolta de fructe este, în general, bună. Pentru a împiedica ruperea ramurilor prea încărcate cu rod, veţi pune sub pomi proptele. Trebuie să aveţi grijă ca ramurile să nu fie îngrămădite, iar fructele să fie cît mai bine expuse la soare, pentru a creşte cît mai frumoase şi a căpăta gust mai bun. Şi pentru că ne referim la amatori, recomandăm, în încheiere, şi însăcuirea fructelor — lucrare ce apără fructele de boli şi insecte şi le feresc de zgîrieturi şi de arşiţa soarelui. Cum se procedează ? Simplu. Alegeţi cele mai frumoase fructe şi acoperiţi-le cu cîte o pungă de hîrtie (pergament) sau tifon. In cazul că folosiţi pungi de hîrtie, acestea se străpung din loc în loc cu un ac, pentru ca aerul să poată pătrunde în interior, la fruct. Cu două, trei săptămîni înainte de culeş, pungile se string de pe fructe, ca acestea să se coloreze frumos. Astfel obţineţi fructe bine dezvoltate, cu pieliţă curată şi netedă — fructe îmbietoare la consum.

Ing. Vasile CIAUŞU

PEISAJ NOCTURN BUCUREŞTEAN

Seară de vară în Bucureştii anului 1959. Marele oraş clocoteşte. Bulevardul 6 Martie, iluminat feeric, de becurile cu neon fluorescent şi de reclamele cinematografelor, ale căror raze se reflectă pe luciul ud al asfaltului, te transpune într-o lume de basm. O mare de oameni inundă trotuarele şi străzile. Un joc de lumini multicolore străluceşte peste veselia şi exuberanţa mulţimii, oprindu-şi reflexele becurilor pe faţadele noilor construcţii, pe vitrinele bogate, creindu-ţi o imagine de bunăstare, de voioşie şi înfrăţire. Troleibuzele albastre — de fabricaţie românească — străbat cu greu prin puhoi. Ajungînd în Calea Victoriei şi mai sus la Universitate dai de frumosul Bd. Bălcescu, înţesat şi el de cetăţeni. Este ora cînd mulţi ies de la cinema, teatru, inundînd grădinile de vară ale restaurantelor pentru a gusta o îngheţată sau a bea o bere.

E simbătă şi mulţi locuitori ai urbei lui Bucur se distrează plăcut în timpul orelor libere. Totuşi, la aceleaşi ore numeroase categorii de oameni ai muncii lucrează şi se străduiesc din răsputeri să-şi îndeplinească conştiincios misiunea. Există astfel o împletire armonioasă între munca de zi şi cea de noapte. Ceferişti, tipografi, medici, miliţieni, brutari, ţiteşti şi încă alte multe categorii de oameni ai muncii lucrează în schimburi de noapte spre a nu opri producţia, spre a preîntîmpina unele accidente, pentru alimentarea populaţiei etc.

★

Şi d-ta cititorule, cred că ai călătorit cu tramvaiul la orele tîrzii din noapte, atunci cînd voiai să pleci undeva, sau veneai de la lucru ori de la o distracţie. Voind să aflăm cîte ceva din munca de noapte a ţiteştilor ne-am îndreptat paşii mai întîi spre locul de unde este dirijat transportul în comun din Bucureşti. Şi iată-ne pătrunşi în statul major al tramvaiştilor, pe strada Armenească, unde încă de la intrare am surprins următoarea convorbire :

— Alo ! Da ! Aici dispecerul Ene Tudor. Cine-i ? Tu eşti, măi Ilie ? Cum ? Unde se întorc vagoanele ? La Agricultori. Nu uita însă să le spui să atragă atenţia taxatorilor să înştiinţeze publicul din vreme, dacă vor să nu aibă neplăceri. Auzi ? Nu uita lucrul ăsta. E foarte important. Apoi cel ce vorbise astfel — un om mic de statură, de vreo 55 ani — puse receptorul în furcă, după care mai vorbi două-trei minute la alt telefon, căci opt aparate se aflau pe cele două birouri din mica încăpere ce purta pomposul titlu de Dispeceratul central. Aşa am aflat că de aici, din această cameră de la etajul clădirii unde se află sediul Direcţiei generale I.T.B. era dirijată circulaţia vehiculelor de transport în comun din Bucureşti.

Aflînd scopul vizitei noastre nocturne, Ene Tudor se bucură. Şi aşa avu loc interviul cu totul original, de la miezul nopţii, în care interlocutorul nostru depăna faptele, aproape fără a fi întrebat.

— Lucrez permanent de noapte, cinci zile muncă şi o zi odihnă. Indiferent dacă e zi de sărbătoare sau nu, la fiecare a 6-a zi am liber 24 ore. Orice fel de schimbări, devieri, accidente întîmplate pe traseu se comunică în primul rînd aici şi se iau imediat măsuri. Două maşini de intervenţie cu o echipă specială sînt în orice moment gata de drum pentru a debloca linia. In fiecare noapte, de la orele 23 pînă a doua zi la opt dimineaţa, circulă în Capitală 88 de trenuri, pe traseele mai lungi fiind cîte 5—6 trenuri, iar pe cele mai scurte 2—3. Intreaga reţea de tramvaie este împărţită în 12 sectoare, fiecare capăt de linie şi o serie de puncte importante de pe traseu fiind legate, cu ajutorul unei reţele speciale telefonice, de dispeceratul central, această centrală avînd 120 de numere şi fiind pusă la dispoziţia dirijării circulaţiei. In 1945—46 erau numai 70 vagoane de tramvai, iar acum sînt peste 1.200.

Mai departe, aflu de la el că este în slujbă la I.T.B. din 1928, că a fost taxator şi controlor. Are o fată — Elena — laborantă la Institutul de cercetări petrolifere din Ploeşti şi un băiat — Ene — de 27 ani, maistru la baza I.T.B. nr. 1 de la Floreasca.

Munca la depou

Noapte. Ora unu. Ne îndreptăm spre depoul de vagoane Dudeşti unde sîntem întîmpinaţi de un tînăr slab şi înalt de vreo 27—30 ani. Este inginerul Constantin Chirvase, care, aflînd scopul vizitei noastre, ne dă explicaţiile necesare, arătîndu-ne pe concret ce se lucrează în depou. Iată-l pe Vasile Iorga, şeful echipei R zero, care ne arată cum în fiecare noapte se controlează motoarele vagoanelor cazate aci, cum se cercetează starea cilindrilor de aer comprimat de la uşi.

Îl întîlnim pe Dumitru Nişulescu, tînăr electrician, care ne spune că cea mai mare dorinţă a lui este ca să devină inginer. Aflînd că este înscris în clasa a X-a a liceului seral, îi urăm deplin succes. Despre Dumitru Voicilă şi Dumitru Petcu ni se spun numai cuvinte de laudă ; ei au construit un dispozitiv pentru tăiat nuturile la axele cardanice, uşurînd astfel munca din depou.

La 3500°

La orele 2 şi 30 minute dimineaţa, asistăm, pe str. Dristor, la capul liniei de tramvai nr. 4, la schimbarea unei linii. Cu acest prilej, facem cunoştinţă cu şeful echipei de sudură, cu pavatorul Dumitru Neagu şi cu lipitorii Gh. Popa şi Gh. Dinu, Gh. Atanasiu, şef sudor, ne dă cîteva indicaţii tehnice asupra operaţiei de sudură aluminotermică...

In faţa noastră, se află o oală în care este oxid de fier, aluminiu şi feromangan. Linia care urmează a fi sudată este încălzită pînă la temperatura de 1.200 grade cu ajutorul unei lămpi cu benzină foarte fină. La această temperatură, linia devine incandescentă. Conţinutul oalei este topit cu ajutorul prafului de magneziu la o temperatură de 3.500 grade şi apoi se toarnă în formă. Ni s-a explicat că în caz că linia este rece, cele două capete nu s-ar putea suda şi ar urma o explozie provocată de contrastul dintre răceala liniei şi temperatura ridicată a mineralelor din oală. O sudură de acest fel durează 30—45 minute după grosimea şinei.

★

Maistrul de serviciu Ştefan Diaconescu este grăbit. Mai e puţin şi se apropie ora 4, oră cînd autobuzele trebuie să plece pe parcurs.

— Azi avem o zi grea — ne explică el. Este duminică şi populaţia are nevoie de cît mai multe mijloace de transport, spre a merge la ştrandurile din oraş sau la cele din afară de oraş. De aceea, noi luăm toate măsurile ca nici un autobuz să nu rămînă în bază.

Şeful echipei de reparaţii, tov. Nicolae Dima, ne explică — la rîndul său — cum sînt reparate şi controlate maşinile. Aflăm că toate autobuzele de aici sînt de fabricaţie românească, că ele sînt noapte de noapte verificate, spălate şi şterse pentru ca a doua zi să se prezinte bine la control, că sînt echipe speciale de cîte doi oameni care se ocupă mereu de aceleaşi maşini.

★

Ca încheiere, am ţinut să-i facem o vizită — de astădată ziua — tov. inginer şef C. Petrescu, de la care am mai aflat cîteva noutăţi interesante.

In primul rînd, este vorba de problema amortizării zgomotului provocat de tramvaie. In legătură cu aceasta, este în studiu ca între bandajul metalic şi centrul roţii să se intercaleze un strat de cauciuc. S-au făcut experienţe pentru a se stabili caracterul cauciucului. Asemenea sisteme de anihilare a zgomotului, se aplică — cu bune rezultate — în Cehoslovacia şi Ungaria. In ceea ce priveşte noile remorci V. 12 — pe amortizoare de cauciuc, ele vor fi mai încăpătoare, mai uşoare şi un lucru interesant : ventilaţia se va face prin acoperiş. In curînd, se vor înfiinţa noi linii de autobuze, care vor fi deservite de maşinile Skoda sosite recent din R. Cehoslovacă. Şi o ultimă noutate : la clubul I.S.B. de pe strada Berzei, se deschide o expoziţie de inovaţii, organizată de sfatul popular al Capitalei, în care, printre altele şi la loc de cinste, este inovaţia care a dus la mărirea puterii de tracţiune a motoarelor de tramvai, ceea ce a făcut posibil ca să vedem pe străzi acele trenuri compuse din trei vagoane.

Simion SĂVEANU

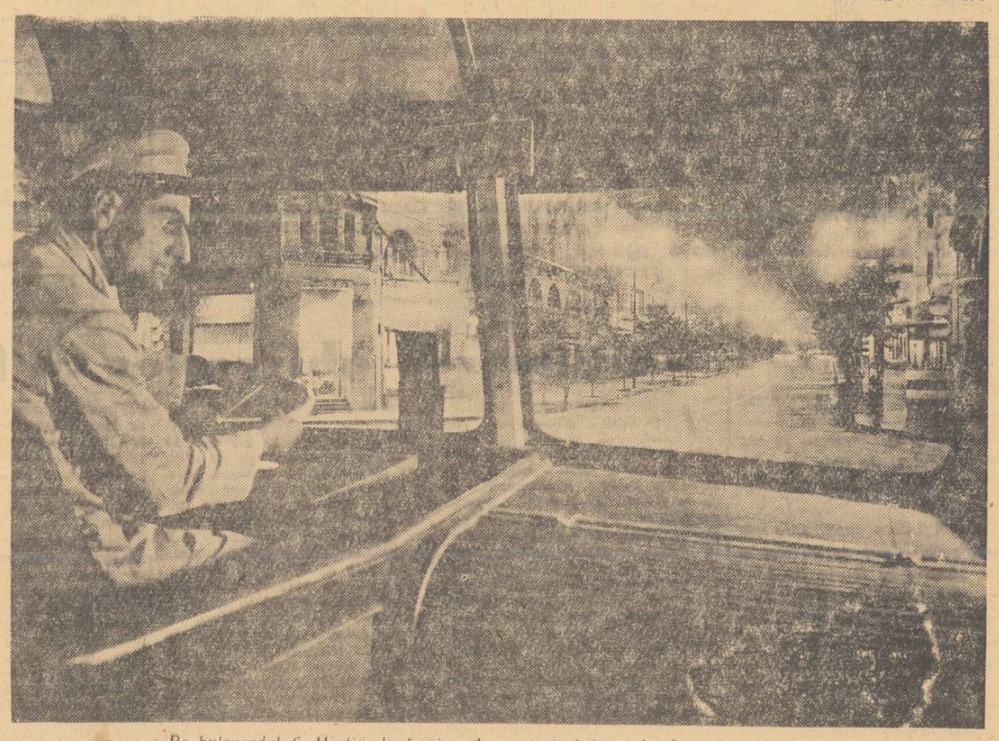

Pe bulevardul 6 Martie, la lumina de neon, troleibuzul îşi face cursa nocturnă.

Fotografia : Nicu VASILE

SFATURI • Modă • COSMETICĂ • Gospodărie

Pentru concediu

Pe lîngă valizele în care niciodată nu ne încap toate obiectele care ne sînt necesare la drum, ne trebuie, desigur, şi un sac de voiaj cuprinzător, comod şi practic.

Iată, vă sugerăm trei modele la alegerea dv.:

1. SACUL CU FERMOAR: Din material gros (doc sau tesătură de in în dungi), ne este necesar 1,30 m. Mai avem nevoie de un fermoar de 50 cm., sau de două a cîte 25 cm., care se închid la mijloc, şi de 4 inele.

Tiparul nostru arată croiala şi dimensiunile. Părţile laterale le croim în patru (fiecare în dublu), ca şi minerele şi petiţele. Tragem la maşină cusăturile laterale ale sacului, coasem apoi fermoarul sau fermoarele între două benzi şi-l prindem în deschizatura sacului. Fixăm de sac cele 4 inele cu ajutorul petiţelor, aşa cum se arată în desen şi prindem minerele trase solid la maşină. Pentru a face fundul sacului mai rigid, introducem un carton gros sau o bucată de talpă de cauciuc, croită după mărimea lui.

2. SAC IN DOUA CULORI: Din 75 cm. pînză colorată şi 30 cm. doc albastru închis, obţinem un sac foarte încăpător, uşor de executat. Croim din pînza colorată dreptunghiul cel mare, ale cărui dimensiuni sînt indicate pe tipar, iar din docul albastru, dreptunghiul mai îngust, de 20 cm. lăţime, precum şi fundul rotund. Tragem la maşină dreptunghiul îngust pe linia punctată a tiparului, consolidînd astfel partea de jos a sacului, care este dublu. Tragem cusătura laterală, verticală, pentru a închide sacul şi obţinem un cilindru, apoi fixăm fundul din material dublu. În partea de sus a sacului facem un tiv de 6 cm. şi batem inelele de metal prin care trasăm un şnur gros, de culoare contrastantă. Capetele şnurului le terminăm cu un nod sau cu două inele festonate.

Fixăm înăuntru, pentru întărire, un carton de aceleaşi dimensiuni cu fundul.

3. SAC BURDUF: Pentru acest sac ne trebuie 45 cm. doc lat de 140 cm., sau 90 cm, din cel de lăţime simplă. Croim tiparul indicat, care ne arată dimensiunile. Fundul, minerele şi petiţa se croiesc în dublu. Unim cu o cusătură partea laterală (verticală) ce reprezintă lăţimea dreptunghiului. Fixăm fundul, facem în partea de sus un tiv de 4 cm., lăţime cu două tigheluri distanţate, trasăm un şnur ce se înoadă pe dinafară, scos prin două găuri festonate. Îndoim în trei fişia pentru miner şi o tighelim frumos. Coasem la distanţă egală, pe tiv, două inele de metal, în care îndoim capetele minerului şi le tragem solid la maşină. Întărim fundul cu un dreptunghi de carton.

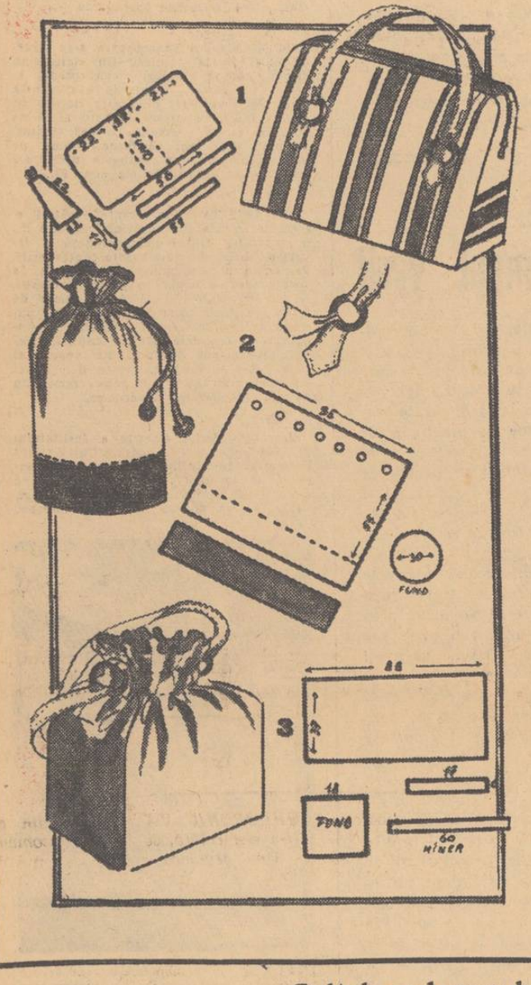

Ce gătim? Cum gătim?

MENIUL SĂPTĂMINII

20—26 iulie 1959

— Brînză cu smîntînă; dovlecei umpluţi cu miezul lor; fructe.

— Ciorbă acră de zarzavat; mîncare de vinete cu roşii; griş cu lapte şi zahăr ars.

— Omletă cu ciuperci; cartofi cu carne; compot.

— Salată de conopidă cu roşii; ardei umpluţi; fructe.

— Supă cu găluşte; rasol şi salată de castraveţi; plăcintă cu vişine.

— Fasole cu smîntînă şi friganele; tocană de ficat; salată de fructe

— Dovlecei prăjiţi; friptura înăbuşită şi cartofi; prăjitură cu caise.

Mîncări cu sos

Grăsimi folosite la gătit

Multe din mîncărurile noastre sînt gătite cu sos. Este ştiut însă, că felurile prea grase, precum şi sosurile făcute cu ceapă şi făină prăjite în grăsime încinsă, se digeră greu, iar în unele cazuri sînt chiar vătămătoare. De aceea, pe cît posibil, trebuie evitate rîntaşurile pregătite cu făină prăjită în grăsime.

Orice mîncare cu sos poate fi foarte gustoasă, şi mult mai sănătoasă, gătită astfel: Se pune în cratiţă ceapă tocată mărunt, odată cu carnea tăiată bucăţi, cu grăsime şi sare. Se toarnă cîte puţină apă şi se fierbe înăbuşit. Cînd carnea s-a frăgezit, se adaugă legumele, cîteva roşii tăiate felii, sau bulion şi puţină făină desfăcută cu apă rece. Se acoperă şi se lasă să fiarbă la foc mic, sau la cuptor, pînă ce mîncarea este gata. Astfel pregătit, sosul este legat, fără să fie indigest.

Pentru persoanele cu stomacul debil, se vor scoate cu totul din meniu orice fel de prăjeli, care irită mucoasa stomacului şi sînt dăunătoare sănătăţii.

Dintre grăsimile folosite în alimentaţie, **uleiul** este cel mai uşor digerat. El trebuie preferat altor grăsimi pentru prăjit peşte, şnitel, friganele, deoarece nu se înnegreşte la prăjit.

Untul este de asemenea uşor digestibil şi este bogat în vitamine. Se recomandă a fi folosit cît mai mult în alimentaţia copiilor. Cu unt se obţin cele mai gustoase prăjituri şi tot cu unt se revitaminizează mîncărurile, adăugînd o bucăţică de unt proaspăt în mîncarea luată de la foc. **Margarina**, un amestec de grăsimi vegetale şi animale, cu adaus de lapte, gălbenuş de ou, sare şi vitamine, deşi mai puţin gustoasă, poate înlocui untul. Dă rezultate foarte bune în prepararea unor prăjituri, în special a aluatului franţuzesc.

Grăsimea de porc este cel mai mult folosită în bucătărie, atît la gătit cît şi la prăjit. Mai rar se foloseşte la aluaturi şi prăjituri şi numai dacă nu are nici un iz.

Rochii din stambă

Foarte practice pentru dimineaţa, rochiile de vară din stambă, bine scrobite, sînt plăcute la purtat şi răcoroase. Dacă alegem o stambă imprimată cu fond mai închis, vom căuta să-i facem o garnitură din pichet subţire, de asemenea bine scrobită, pentru a da un aspect de prospeţime rochiei (schiţa nr. 1). Dacă fondul este deschis sau alb, vom căuta să obţinem un efect prin folosirea garniturilor închise sub formă de paspoal (schiţele nr. 2 şi 5), platca (schiţa nr. 3) sau eşarfă la talie (schiţele nr. 3 şi 5).

La o stambă în dungi vom obţine un efect frumos prin folosirea dungilor în diferite sensuri, dar cu un joc de dungi cît mai simplu (schiţa nr. 4).

Un amănunt important în privinţa croielii este lipsa cusăturii la talie, care este strînsă într-un cordon din material plastic sau eşarfă colorată.

Astfel schiţele nr. 1, 3 şi 4 sînt croite fără cusătură la talie, nr. 1 puţin evazată, nr. 3 mult evazată, nr. 4 pe fir drept, pentru a nu deranja dungile la cusăturile din părţi. Modelul nr. 2 are faţa croită fără cusătură la talie, care se strînge cu prelungirea spatelui sub formă de cordon lat, prins în doi nasturi.

Modelul nr. 3 are platcă şi eşarfă din olandină în culoare asortată la imprimeul rochiei. În faţă o cută dublă liberă.

Modelul nr. 4 fiind pe linie dreaptă, are o cută dublă în mijlocul spatelui, pentru a da posibilitatea de mişcare. Garnitură de dungi numai la decolteu.

Modelul nr. 5 se închide cu nasturi la spate, care are talia netăiată. În faţă, talia este tăiată, corsajul pe corp, fusta cu lărgime din cute duble, necălcate. Cusăturile din părţi ale corsajului sînt puţin deviate spre spate şi subliniate cu paspoal.

Desene de Dora TONESCU

CURIERUL NOSTRU

MICA B. — **Cluj**: Materialul scris de dv. nu este lipsit de interes, atît prin conţinutul, cît şi prin forma lui. Din păcate, el nu se încadrează în tematica actuală a paginii noastre.

O. C. — **Lupeni**: Ceea ce ne cereţi dv. am publicat deja în nr. 84 din 16 mai 1959. Vom mai reveni cu modele de fuste din bumbac în unul din numerele viitoare, ţinînd seama şi de cerinţa dv. şi de faptul că asemenea obiecte vestimentare sînt foarte mult folosite.

I. M. şi F. S.: Sîntem şi noi de părerea dv., că atunci cînd se ia o hotărîre de o asemenea importanţă, lucrurile trebuie bine gîndite şi analizate din toate punctele de vedere. Aşa faceţi şi dv. şi este bine. Nu putem fi însă de acord cu dv. cînd exageraţi unele amănunte încă nerezolvate, dar rezolvabile. Oricît aţi vrea, nu se poate porni de la început cu toate lucrurile puse la punct. De altfel, amănuntele despre care ne-aţi scris, prezintă o importanţă secundară şi, de aceea, credem că acestea nu trebuie să vă împingă spre o aminare a împlinirii dorinţei amîndorura. Vă urăm succes.

MIOARA — **Tg. Secuiesc**: S-ar putea ca această întîrziere să fie datorată şi unor motive independente de voinţa lui. Mai bine este, deci să aşteptaţi puţin să se lămurească lucrurile şi apoi să luaţi o hotărîre. În asemenea cazuri, graba nu ajută la nimic. Desigur, ca o astfel de comportare duce inevitabil la pierderea încrederii în persoana respectivă, dar trebuie văzute şi cauzele acesteia. Mai scrieţi-ne.

MARIN M. — **Satu Mare**: Ar fi fost bine să cunoaştem şi atitudinea adoptată de prietena dv. în faţa acestei situaţii. Dacă ea şovăie, atunci nu vă sfătuim să întreprindeţi încă nimic. Duceţi-vă la noul loc de muncă şi lăsaţi-o să mai reflecteze. Înseamnă că sentimentele ei nu sînt atît de puternice şi acest examen a fost edificator pentru dv. Dacă în schimb, trece peste toate situaţiile nou create şi porneşte cu entuziasm alături de dv., fiţi sigur că aveţi în ea un prieten devotat, care vă poate fi un bun tovarăş în viaţă. Am dori să avem veşti noi de la dv.

MIA E. — **Burdujeni**: Ne pare bine că v-au plăcut combinaţiile de rochiţe pentru fetiţe din nr. 85 al revistei noastre. Şi, fiindcă vă interesează în mod special, şi probabil şi pe alte cititoare, vom publica în curînd modele de rochii şi pentru fete de 12-15 ani. Desigur vă putem răspunde şi prin poştă, dacă vă interesează anumite probleme personale.

LILI P. — **Oradea**: Problema nu este nerezolvabilă. Cere însă multă răbdare. După cum singură scrieţi, soţul dv. are un fond bun. Ceea ce-l face ca uneori să nu se comporte întocmai faţă de familie, sînt aşa-zişii prieteni care-i sustrag de la preocupările familiare. Trebuie făcut să înţeleagă cît rău îi pricinuiesc aceşti prieteni şi va renunţa singur la ei. Pentru aceasta, trebuie să folosiţi cît mai multe argumente convingătoare, pe care să i le înfăţişaţi cu mult tact în clipele cînd se dedică familiei. Adevăraţii prieteni sau rudele vă pot fi şi ei de un real folos.

NICU M. — **Bacău**: Nu sînteţi singurul soţ care s-a convins în cele din urmă că nu avea dreptate. Păcat că spaţiul nu ne permite, dar ar merita să facem o rubrică a soţilor care au înţeles în cele din urmă cît de absurdă era atitudinea lor cînd se „supărau" că soţiile lor mergeau cîteva ore, pe seară, la cercurile de citit sau la cele de artă culinară sau de croitorie.

NICULINA — **Buzău**: Nimic mai simplu decît să-i scrieţi prietenei dv. şi să o rugaţi să vă explice cărui fapt se datoreşte atitudinea ei. După aceea veţi vedea ce-i de făcut, în funcţie de răspunsul ei. Dacă veţi crede că este cazul, scrieţi-ne.

T.M. — **Bucureşti**: Întrucît pentru dv. este posibil cu uşurinţă acest lucru, ar fi bine să treceţi pe la redacţie, unde am putea discuta pe larg materialul respectiv.

TUŢI — **Brăila**: Ne-aţi scris mult prea puţin pentru a putea şti exact despre ce este vorba. De aceea vă rugăm să reveniţi.

ANCA TH: Noi ne-am spune şi în cazul dv. părerea, aşa cum facem ori de cîte ori primim scrisori, dar, spre regretul nostru, de data aceasta ne este imposibil. Nu ne daţi în scrisoare nici un fel de amănunte. De altfel, v-ar fi şi greu aşa ceva, întrucît, după cum singură recunoaşteţi, îl cunoaşteţi de prea puţină vreme. Mai scrieţi-ne.

E BINE SĂ ŞTIŢI...

(Răspuns cititorilor noştri)

● Credem că este o eroare din partea dv. În ziar formula unsorii pentru uns hainele de piele a apărut astfel: 25% untură de peşte, 70% untură de porc şi 5% colofoniu, ceea ce face exact 100% *(răspuns cititorului TĂNĂSESCU — Fălticeni)*.

● Încălţămintea din piele de năbuc alb se curăţă cu benzină, după care se pudrează cu produsul aflat în comerţ (sau cu un amestec de cretă albă de şcoală şi carbonat de magneziu farmaceutic). După aceea o lăsăm să se usuce şi o periem cu o perie de haine veche. Părţile lucioase, care provin din atingerea pielii cu obiecte tari sau metalice, vor fi înlăturate, în prealabil, cu hîrtie de şlefuit, gumă moale, o bucăţică curată de crep sau cu periuţa specială de sîrmă, care se vinde în comerţ, odată cu praful.

Părţile foarte murdare se vor da cu lichid special (aflat de asemenea în comerţ) sau, la nevoie, întreaga încălţăminte se va revopsi prin sprijuire. În acest ultim caz va trebui să recurgeţi la serviciile unei cooperative de specialitate *(răspuns cititoarei FEODOR SUZANA.*

Sfaturi cosmetice

TRANSPIRAŢIA

Transpiraţia este un fenomen natural, necesar organismului, deoarece prin ea corpul elimină o parte din toxine. Cînd nu se respectă însă anumite reguli de igienă, mirosul ei — în orice caz destul de neplăcut — devine extrem de puternic şi de supărător pentru persoana respectivă şi mai ales pentru cei din jurul său.

Transpiraţia este mai puternică sub braţ şi la picioare. De aceea, aceste părţi ale corpului, mai mult decît celelalte, trebuie ţinute într-o stare de perfectă curăţenie.

În ceea ce priveşte subsuoara: pentru a înlătura transpiraţia, şi în tot cazul pentru a diminua abundenţa ei, se va folosi o loţiune anti-sudoripară, ca de pildă „Odo-ro-no" sau „Nivoza". După spălat, se şterge uşor subsuoara cu un tampon umezit cu loţiune şi se lasă să treacă cîteva minute pînă cînd soluţia aplicată se evaporează. În funcţie de abundenţa transpiraţiei, loţiunea se foloseşte zilnic, sau o dată la două-trei zile. De asemenea, o formulă excelentă de loţiune contra transpiraţiei este următoarea: formol 10 gr., eter 20 gr., alcool 30 gr. (a se ţine într-o sticlă perfect închisă şi departe de foc, deoarece amestecul se evaporează cu uşurinţă şi este uşor inflamabil). După folosirea loţiunii, este bine ca subsuoara să fie pudrată cu talc.

La unii oameni, oprirea completă a transpiraţiei sub braţ poate provoca unele neajunsuri, ca mîncărimi, eczeme, iritaţii etc. şi în acest caz se suprimă folosirea loţiunii respective, înlocuind o cu o cremă dezodorizantă, care are proprietatea de a permite transpiraţia, înlăturînd însă mirosul ei. O astfel de cremă se găseşte în comerţ sub denumirea de „Crema-Stop". Ea se aplică în strat subţire sub braţ, o dată la două zile. În acest interval efectul său nu dispare prin spălare.

O regulă elementară de igienă pe care toţi oamenii ar trebui s-o respecte este aceea ca picioarele să fie spălate în fiecare seară cu apă caldă şi săpun. Dacă există doar o uşoară transpiraţie, picioarele vor fi fricţionate — după spălat — cu alcool camforat şi pudrate cu talc mentolat, iar ciorapii vor fi schimbaţi zilnic. În cazurile însă în care transpiraţia este mai abundentă se va proceda în felul următor: se va face zilnic picioarelor o baie de apă caldă, la care se adaugă 25 g. de alaun la litrul de apă. Apoi, picioarele vor fi fricţionate cu alcool camforat şi pudrate cu următorul amestec: talc 90 gr., alaun 10 gr., acid salicilic 2 gr., acid tanic 3 gr. Această pudră se presară şi în ciorapi — care vor fi schimbaţi zilnic, şi în pantofi.

Femeile a căror faţă transpiră mult, vor evita, mai ales în anotimpul cald, fondul de ten şi pudra compactă şi vor şterge faţa zilnic, după spălat, cu următoarea loţiune: apă de trandafiri (sau apă distilată) 70 gr., alaun 6 gr., tinctură benzoe 5 gr.

Sanda NOREANU

Colţul pedagogului

Ce carte să citesc

Concediul de odihnă mi-l petrec de obicei la munte. Venind obosită, după un an de activitate, în primele zile, gust cu nesaţ din liniştea pe care mi-o oferă pădurea şi caut să fiu cît mai singură. Dar după cîteva zile de inactivitate începe să-mi lipsească prietenul meu cel mai bun: „cartea". Aşa s-a întîmplat şi anul acesta. Pentru a-mi alege cîteva cărţi pe care să le citesc pînă la sfîrşitul concediului, am venit la bibliotecă clubului sindical Sinaia, unde mă aflu. Are o bibliotecă cu un mare număr de volume care satisface gusturile variate ale tuturor vizitatorilor.

Stăteam într-una din zile în faţa fişierului, cînd atenţia mi-a fost atrasă de doi copii cam de 11-12 ani, care vorbeau foarte zgomotos.

— Măi, Costel, lucruri din astea citeşti tu?

Cel numit Costel ţinea în mînă „Nada florilor" de M. Sadoveanu şi privea foarte uimit la colegul său.

— Cum, dragă, eu am citit-o şi mi-a plăcut foarte mult. De altfel, ne-a recomandat-o şi la şcoală.

— Îţi spun „eu", fleacuri! Eu am citit-o de mult, cînd eram în clasele primare. Acum citesc cărţi serioase. Ce-mi pasă mie de ce ne spune la şcoală! Ştii, am citit „Decameronul" zilele trecute. Acum citesc „Cronică de familie" de P. Dumitriu. Am ajuns la vol. II. Ia-o şi tu, că e grozavă.

— Mămico, strigă Costel, să iau „Cronică de familie"?

— Nu dragul mamei, te rog să te ghidezi de lista de cărţi pe care ţi-a indicat-o tovarăşa profesoară.

Mi-am întors capul spre cea care vorbise atît de înţelept şi am văzut-o pe mama lui Costel care şedea de vorbă, după cum am înţeles imediat, cu mama celuilalt băieţel. Şi ele tot despre cărţi vorbeau.

— Vai, Fănuţ al meu e un băiat excepţional, citeşte enorm. A citit toată literatura pentru copii de mult... Acum citeşte orice carte îi cade în mînă. Nu alege. Şi citeşte cu o repeziciune! Ce să vă spun, le mănîncă, nu alta! La cîteva zile schimbă cărţile. Nici nu pot să-l urmăresc. Citeşte cărţi pe care eu nici nu le cunosc şi cărţi serioase, nu glumă!

— Eu urmăresc îndeaproape lectura lui Costel şi nu-l las să citească niciodată o carte care n-ar fi potrivită vîrstei lui. De obicei, la sfîrşitul lecturii îmi place să discut cu băiatul despre acţiunea cărţii şi despre personaje. Discuţia aceasta îl ajută să-şi explice unele fapte ce s-ar putea să-i fi rămas uneori neclare.

— Şi dacă nu cunoaşteţi subiectul cărţii? întrerupse prima.

— Dacă nu am timp să o citesc şi eu, caut măcar să mă informez asupra ei, iar de cele mai multe ori îl pun pe Costel să-mi povestească conţinutul — chiar şi al cărţilor pe care le cunosc. Acest procedeu îl ajută pe băiat să înveţe să se exprime clar, concis şi să folosească un vocabular ales. Discuţiile pe care le avem împreună îi fac şi lui şi mie plăcere.

— Eu nu am nevoie să fac acest lucru, reveni prima cu multă siguranţă, copilul meu este cu adevărat excepţional.

Ştiam din practica mea pedagogică că mama lui Costel are dreptate şi că ea procedează aşa cum trebuie. Dar ce e cu Fănuţ? Ce e cu „excepţionalul" Fănuţ? M-am apropiat de copii şi cu un ton normal, aşa cum te adresezi la o bibliotecă unui alt cititor, l-am întrebat:

— Citeşti „Cronică de familie"? E o carte bună, nu-i aşa? Ce părere ai de atitudinea Sofiei Cozianu?

Alesesem la întîmplare un personaj. Ceea ce bănuisem s-a adeverit. Copilul a bîlbîit ceva, dar n-a fost în stare să răspundă nimic. Nici nu ştia bine ce rol joacă acest personaj în firul acţiunii.

— Bine Fănuţ, ai şi uitat?

— M-am încurcat, că-i cam grea cartea asta, răspunse Fănuţ sincer, fiind luat prin surprindere.

— Păi dacă-i grea şi nu-i pentru noi, de ce mi-o recomanzi şi mie? Eu mai bine citesc ce ne-a indicat profesoara noastră, se amestecă Costel...

— Aşa să faci, Costel, am încheiat eu, căci numai aşa ai să culegi din plin roadele lecturilor tale.

Lili PLAIU

Întreţinerea ghivecelor cu flori

Îngrijirea pe care trebuie s-o dăm ghivecelor cu flori este intimă, în raport cu plăcerea, buna dispoziţie, veselia ce ne-o prilejuieşte înfrumuseţarea apartamentului cu o floare. Trebuie să avem grijă doar ca această îngrijire să fie constantă şi regulată, întrucît altfel, o floare lanată nu poate să ne producă decît un efect contrariu celui dorit. Ghivecele cu flori trebuie alese dintre acelea care au perioadă de înflorire de cel puţin o lună (cum sînt de exemplu călţunaşii).

Florile de grădină, pe care le ţuăm cu ghivece în timpul verii, fiind crescute în plin aer vor avea nevoie în primul rînd de multă lumină. Cu toate acestea, pentru a le prelungi perioada de înflorire, este indicat să evităm a le plasa sub „focul" soarelui.

Florile păstrate în ghivece au nevoie de umezeală şi, la anumite intervale, de îngrăşăminte. În ceea ce priveşte prima condiţie este bine de reţinut că florile absorb umezeală atît din aer, cît şi din pămîntul din ghiveci, iar dintre acestea două prima este de mare importanţă. De aceea este necesar ca ghiveciul să nu fie plasat în apropierea acelor surse de căldură pe care le folosim şi vara (sobă la bae, bucătărie, fier electric de încălzit, reşou electric, araguz etc.). Umiditatea pămîntului din ghiveci umiditate ce conţine hrana plantei, întrucît din ea îşi extrage seva, trebuie întreţinută în felul următor: se aşează ghiveciul într-o oală veche cu apă, astfel ca nivelul acesteia să depăşească nivelul ghiveciului şi se lasă astfel cîteva minute. În felul acesta pămîntul îşi „suge" singur apa necesară. În timpul perioadei de înflorire a plantei va trebui ca operaţia aceasta s-o prelungim la un sfert de oră zilnic.

Îngrăşămintele sînt necesare cu 15 zile înainte de a da planta în floare şi opt zile după căderea florilor. În acest scop putem folosi în afară de îngrăşăminte gata preparate şi singe de vită închegat.

Pentru a mări păstrarea umidităţii căutaţi ca la cumpărarea ghiveciului, să plasaţi între pămînt şi pereţii interiori ai ghiveciului un strat de nisip de rîu sau de turbă care au calitatea de a fi permeabile la aer.

Doina POPA

1. Rochie din două piese, cu un drapaj asimetric prins într-o fundă; decolteul croit în bie, formează de asemenea cîteva falduri lejere. Jacheta necambrată, are guler şal care se înoadă, lăsînd să se vadă rochia.

2. Această rochie are o mişcare elegantă în talie, prin care trece un cordon colorat asortat la imprime. Jacheta foarte decoltată cu efect de corsaj de rochie, se prinde în talie pe o bandă.

3. Rochie şi jachetă din şantung natural. Corsajul rochiei ajustat, se încrucişează lateral; fusta lucrată în cute adînci; jacheta se înoadă puţin mai jos de talie, într-o mişcare care porneşte din pensele bustului,

4. Rochie din mătase imprimată cu un mic cordon care porneşte din pense şi godează fusta. Jacheta cu efect uşor bluzant şi cordon fronsat.

Desene de B. VARLAM

Jocuri distractive

TRIUNGHIUL MAGIC

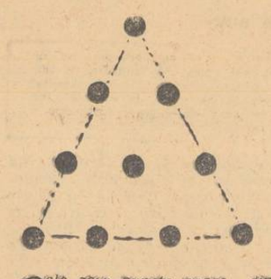

Cele zece puncte negre din desen sînt astfel așezate încît reprezintă un triunghi. Vă propunem să mutați numai trei din aceste puncte și să le aranjați în așa fel încît să obțineți tot un triunghi dar cu vîrful în jos.

Răspuns la întrebările apărute în numărul trecut

1. 21—22 decembrie.
2. Un om inspiră într-un minut 131 centilitri de aer, adică 786 litri într-o oră sau 18.864 litri într-o singură zi, deci aproximativ de 48 de ori mai mult decît volumul său.
3. Vîntul clatină copacii atunci cînd viteza sa este de 8 metri pe secundă. La 13 m. pe secundă îi scutură. La 21 m. pe secundă le rupe ramurile. La 28 m. pe secundă smulge arborii. La 34 m. pe secundă poate dărîma o casă, iar la 40 m. pe secundă distruge totul în calea sa.
4. În republica Ecuador, în nordul Braziliei, Congo belgian, Gabon (Africa), Sumatra, Jawa și insulele Galapagos.
5. Suprafața Pămîntului este de 510 milioane kilometri pătrați, dintre care 360 milioane kilometri pătrați, adică ceva mai mult de 7/10 este ocupată de mări și oceane. Volumul acestor oceane este de aproximativ 1.300 milioane metri cubi.
6. Incașii nu cunoșteau nici roata (pentru transporturi) nici fierul. Totuși ei au ridicat meroase construcții uriașe din blocuri masive, lustruite și asamblate perfect, fără ca pînă în prezent să se poată explica cum au reușit să ducă la capăt această muncă titanică.
7. Secolul nostru a împlinit un miliard de secunde la data de 8 septembrie 1932 (spre convingere... calculați!)
8. După aprecierea unor savanți în lume există peste 16.000 de varietăți de scoici.
9. Cu multe secole înainte de descoperirea Americii de Cristofor Columb (12 octombrie 1492, ora 14), aztecii se ocupau de creșterea curcanilor. Există și curcani sălbatici.
10. Este o formă simplificată de la cuvîntul „allons" (mergem), pe care l-au pronunțat primii oameni care au folosit telefonul pentru a indica că sînt gata a vorbi sau a asculta.

GH. CHIRIAC

CARICATURISTUL E DE VINĂ...

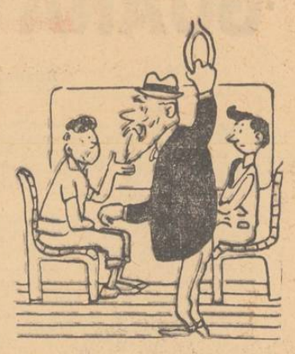

TINERII: — Prost crescut și caricaturistul ăsta, nu putea să deseneze un scaun și pentru bătrîni?...

—Dați-mi condica de reclamații! — Să vedeți, caricaturistul e de vină. N-a desenat-o!

— Sigur, acum cînd am marcat m-a lăsat afară din desen...

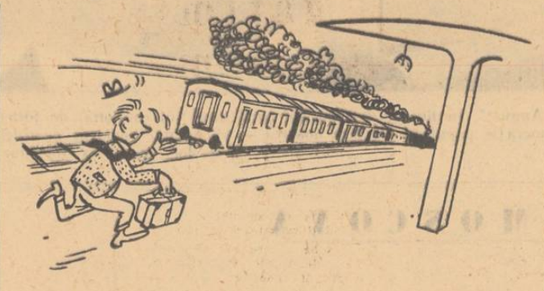

— Poftim, dacă mai desena un vagon nu pierdeam trenul...

— Tu nu te-ai bronzat de loc? — Ba da, dar caricaturistului i s-a terminat tușul...

FRED GHENĂDESCU

FAȚADA „DECORATIVĂ"
— Ce ai acolo lîngă coloana ionică?
— Pijamaua lui Năică.

V. TIMOC

Unele unități agricole nu folosesc toate mijloacele pentru evitarea pierderilor de recoltă.

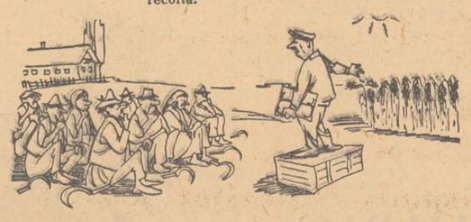

Agronomul „grăbit": — *Lanul fiind bine copt, ne-am adunat ca să vă vorbesc, tovarăși, despre... pierderile pe care le-am putea avea pînă la sosirea combinelor.*

NELL COBAR

BIROCRATUL: — D-ta nu vezi cîte propuneri am primit azi? Unde s-o mai pun și pe a d-tale?...

G. BADEA

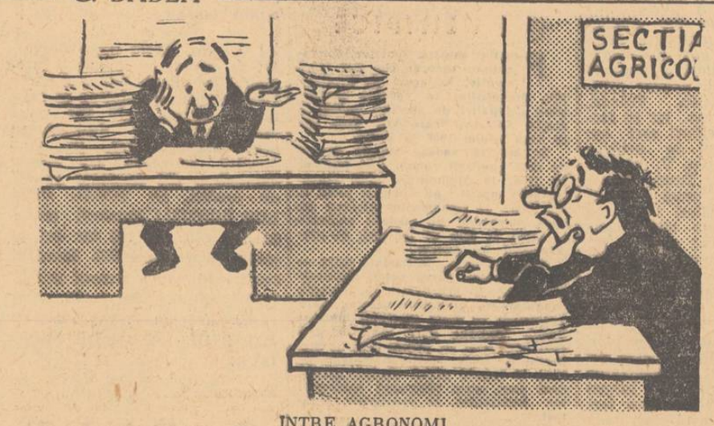

INTRE AGRONOMI
— Cum am face să știm precis cum se prezintă cîmpul?
— Imposibil, doar n-oi vrea să ieșim pe teren...

S. NOVAC

LENEȘUL
— E! Mai făcui o zi... somn!...

Copii, desenați și voi!

Dragi copii, ne-au bucurat foarte mult numeroasele scrisori, însoțite de desene, primite de la voi, prin care ați ajutat pe eroii noștri Mioara, Gigel și Azorel, să poată lua balonul agățat în copăcel, fără să rupă, să taie, sau să aducă vreo altă stricăciune pomișorului. Așa cum v-am promis, publicăm soluțiile cele mai bune.

Mai jos reamintim desenele publicate de noi:

Și iată cum au rezolvat problema cititorii noștri STOICESCU LILIANA, din clasa VI-a B., Școala 94 mixtă din București (desenul de sus) *și GHEORGHIU VALENTINA, din cl. II-a elementară, satul Lunca, comuna Asău, regiunea Bacău.* (desenul de jos).

Am mai primit desene bune de la: Șupeala Corneliu, *Poiana Țapului, raionul Cîmpina;* Petrovici V. Cristina, *Cluj, clasa VIII Șc. medie Gh. Șincai;* Grigore Constanța, *București, cl. V-a, Școala 181;* Leitner Alexandru, *București;* Iordănescu I. Petre, Cojocaru Vasile, Ene Stela — *Feteștí;* Luminița Ilie — *București;* Minețiu Raul — *Turda;* Nestianu Valentina, *București, cl. V-a, Șc. nr. I. N. Bălcescu;* Georgescu Mircea, *București, cl. I-a Șc. nr. 171;* Ionașcu Marian, *București, cl. V Șc. 7 ani nr. 152;* Constantinescu Viorel, *București cl. IV B Șc. 24 mixtă Tunari.*

REBUS MAGAZIN

Jocuri și cuvinte încrucișate

LA MUNTE

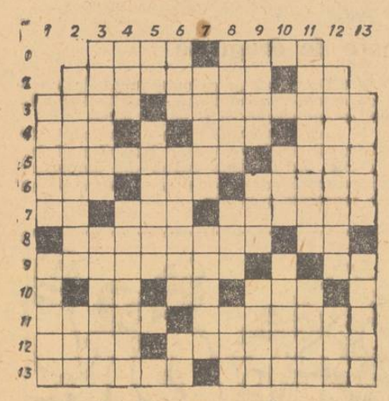

ORIZONTAL: 1) Locuință la pachet — Raită 2) Lanț muntos — La înălțimi 3) Bătrînele alpiniste... — ...și virsta alpinismului 4) Curelușă de mașină — Nume feminin — Sport 5) O simți mai puțin la munte — Din ea se fac ciorapi pentru alpiniști 6) Aceia — Organizația Națiunilor Unite — Cote mai mari! 7) Zina Marinescu — Acela — Au scris „Cartea Munților" 8) Sport la înălțime — Soare 9) Ținta alpiniștilor — Radu Dunăreanu 10) Început de vechime... — Și sfîrșit — ...Lugojano 11) Bărci mici — Hotar muntos 12) Nume feminin — A trece o înălțime grea 13) Mare și arsă — Predeal Urlătoare-Cabana Caraiman-Cabana Babele.

VERTICAL: 1) Are unele din cele mai frumoase chei din țară — Inaugurez 2) Prietenul Omului — Măsuri de suprafață 3) Hotel la înălțime — Nu-i tocmai plăcut s-o întîlnești pe munte 4) Le găsești pe tabelele indicatoare dintre cabane — Poziția celui care urcă o pantă dificilă 5) Radu Petrescu — Drum în serpentină 6) „Și-ntorcînd o clipă capul îndărăt l-a strigat din ușă: „Te-ai prostit di..." (G. Topîrceanu — În jurul unui divorț) — General — Pronume 7) La munte — Cît un munte 8) Duce în mînă. — Specialiști în ascensiuni — De bravură sau de ...naștere 9) Lega — În ce fel? — Orășel în Sahara 10) Porțiune — A reveni asupra unei decizii 11) Specific înălțimilor — Sinaia, Predeal sau Făgăraș 12) Ți-l fixezi înainte de a începe ascensiunea — Comună în Pirinei 13) Ați fost — Cîine de stînă.

Monica BUNESCU

Umor

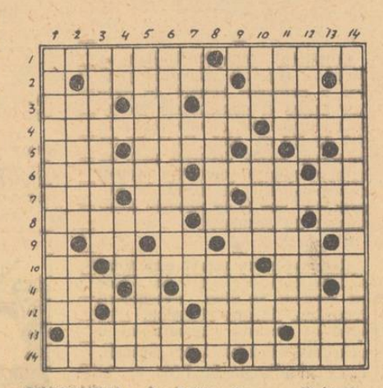

ORIZONTAL: 1) Prilej de umor — Artist al poporului din R.P.R. 2) Face opinie separată — Sfînt portughez 3) Sumă — Rece — Teatru de... 4) Ghiduși — Coastă 5) Munte elin — Provoacă rîs ironic 6) Faimos caraghios bucureștean — Are îndeminare — Cămași 7) Pronume — Iau durerea cu mîna — Glume 8) Există și la rîsete — Strig — Tudor Constantin 9) Verb de sezon — Secure — Se repetă 10) Rîs! — Hămesit — Prenume de fată 11) Greutate defunctă — Filmul comic e mai totdeauna așa 12) Gol nemarcat — Exclamație — Deobicei nu rîde 13) Calculi — A cunoaște 14) Hohote — Mai nimic.

VERTICAL: 1) Invitația fotografului (3 cuv.) 2) Nume feminin — Ieșiți 3) Nu se exprimă verbal — Ciolan 4) Uneori diftong — Chiot de bucurie — Țepi 5) Mulțime — Manifestare în temă 6) Neurolog specializat — Fire 7) Pronume — Slovă greacă — Crez 8) Pictor și caricaturist român — Gata de luptă 9) Notă — Reguli de cult 10) Pronume (reg.) — Se dă caraghiosului — Pește 11) Nu-l pe toate cărările — Premiat 12) Secătură — Maestru 13) Imperativ de mișcare — Istm incomplet — Nelipsiți din careuri 14) Genială figură tematică (2 cv.).

Const. IONESCU

TINEREȚE

ORIZONTAL: 1) Grandioasă manifestare a tineretului din toată lumea, care anul acesta are loc la Viena 2) O proprietate a pionierilor bucureșteni — Caracteristic tinereții 3) Oraș în Arabia — Există și unul al tineretului 4) În fabrici și uzine există unele formate numai din tineret (sing.) — În tinerețe 5) Tînăr admirator al lui Sadoveanu, Kaverin, Jules Verne — Lac în Irlanda 6) Înainte de poate — Piatră acră 7) Fată — Sau 8) Pentru ea luptă tinerii din lumea întreagă — Abreviație marină pentru distrugător — „Pace... prietenie", lozinca Festivalului Mondial al Tineretului 9) Prefix pentru ureche... — ...și un dinte stricat 10) Bătrînul, de către tineri 11) Scriitor romîn pentru tineret — Metal pentru medaliile primitor clasați la Festival.

VERTICAL: 1) Pîndesc — Unul dintre domeniile în care tinerii noștri au obținut frumoase succese 2) Autorul romanului „Tînăra gardă" — Acut 3) Orchestră romînească de muzică ușoară, laureată a Festivalului Mondial al Tineretului de la Moscova 4) Răsună de cîntecele voioase ale tinerilor care muncesc — Eugen Opriescu 5) Teodor Teodorescu — Titan decapitat — Inițialele Cehoslovaciei 6) Nume masculin — A da apă vițelor 7) Conjuncție latină — Soare — Cei al prieteniei face parte din titlul unui film sovietic, inspirat de Festivalul de la Moscova și din titlul unui cîntec de Laurențiu Profeta premiat de juriul Festivalului de la Viena 8) Comedie de Molière, în care bătrînul Harpagon vrea să se căsătorească cu tînăra Marianne (neart.) — Bine gîndit 9) Domeniu în care apar mereu noi tinere talente — Pir 10) Nota redacției — Subsemnatul — Mă odihnesc 11) Se pregătesc pentru examene și pentru festivalul de la Viena — Traian (abr.)

Mircea POPESCU

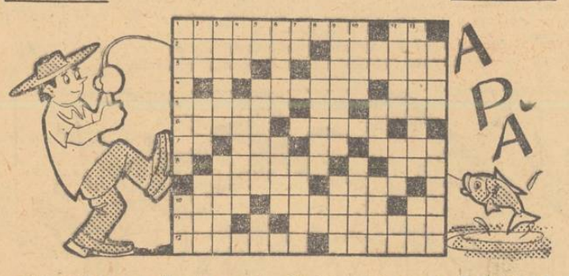

ORIZONTAL: 1) E tot o apă! — În corabiet 2) Metal oxidat prin ședere în apă Pasăre mare de baltă 3) Susține anumite arme de foc — Navă de tonaj mic 4) A ieși apă din pămînt — Generator de apă 5) Mică îmbarcațiune cu pînze sau aburi (pl.) — Adrian — Macara pe bordul vaselor 6) Fluviu în Italia — A iriga 7) Sodiu — Crustaceu ce trăiește prin lacuri și rîuri — Teșite! — Serviciu de patru ore pe bordul unei nave 8) Corabie mică cu pînze și lopeți — Nume feminin 9) Forță — Sport în apă 10) „ apelor", roman de Maria Vlad — Catarg — Culme. 11) Demonstrativ — Luntraș 12) Călătorie pe mare — Cei 12 fii ai lui Uranus (mit.).

VERTICAL: 1) A bate apa în piuă! — Parte a uscatului care înaintează în mare 2) Mică cabină pentru pînză, pe bordul navelor — Umedă — Tulpini de cereale. 3) A stăvili o apă curgătoare — Peste șablon (tipar) 4) Bătut în cap — Pasăre migratoare de baltă. 5) În Sena — Imaginare — În apă! 6) Vele — Tratament medical prin băi. 7) Unit! — Comună lîngă Abrud 8) Țărm anatomic! — Bună! 9) Acostat — Hotelul vapoarelor 10) Pești... anemici — Pot fi și de mare! 11) În ostrov! — Platformă plutitoare pentru transport Contingent. 12) Pești de apă dulce din familia crapului — La telefon — Cuvîntul gîștei 13) Carne de pește afumată (pl.) — Pește liniștit. 14) Tub prin puntea unei nave prin care trece lanțul ancorei — A trage la țărm.

Puiu RĂDULESCU

ȘAH • ȘAH • ȘAH • ȘAH

Rezultatele primului concurs sintetic de probleme de șah organizat de „Magazin"

Inițiativa revistei noastre de a organiza primul concurs sintetic de probleme de șah s-a dovedit binevenită. Numeroși șahiști au încercat să reconstituie două probleme de șah pe baza soluțiilor publicate și felul în care au reușit s-o facă dovedește că mulți dintre ei, dacă perseverează în domeniul problemelor, pot ajunge buni problemiști.

Iată, în primul rînd, cele două probleme

A. P. Guliaev 1928

Mat în 2 mutări. 1. Nd8!

V. L. Eaton 1952

Mat în 2 mutări. 1. Dh5!

Cercetînd reconstrucțiile trimise de participanți am constatat că unii concurenți (Jitariuc, Costa etc.) n-au sezisat la problema I necesitatea unui cal care să apere cîmpul d6 pentru a se evita dubla soluție: 1. Nd6, Cc6 oriunde 2.N:c7 sau Dd7 mat. Alți concurenți (Chendru de exemplu) au așezat nebunul alb pe diagonala d8 — h4, ceea ce permite dubla soluție 1.N:c6, d:c6 2 Dd7 mat. La problema a doua majoritatea concurenților au trimis reconstrucția fără nebunul negru din h4, neobservînd că astfel este posibilă dubla soluție 1.Dg5 șah, R:e6 2.De5 mat. Mulți concurenți au situat dama pe f3, ceea ce face ca în poziția inițială după 1...R:e6 să nu fie un mat pregătit. Unii au pus dama pe h2, ceea ce face ca după 1...Cc6 oriunde șah să nu existe răspuns de mat. Acestea sînt defecte care fac de cele mai multe ori ca o problemă să fie nepublicabilă.

Iată acum rezultatele

1) Ing. ADRIAN CIORANIC (Făgăraș) 16 puncte. Singurul concurent care a reconstruit corect ambele probleme; 2—10) BERGTHALER CRISTIAN (Petroșani), POPA VALERIU, ing. POPAZOV LEONARD, MATEI MIHAIL, PAUL HEINDT (Craiova), IONESCU VALENTIN, ing. TEODORU GEORGE (București), ing. BUTNARU EMIL și dr. SIMU OCTAVIAN (comuna Pojorîta) cu cîte 13 puncte; 11—12) PETROVICI VALERIU și ing. CRISTEV LIUBEN (București) cu cîte 11 puncte; 13) JITARIUC I. CONST (Sighișoara) 10 puncte; 14—22) EUG. CORNBLUM, GOILOV CONST., PETRESCU MIHAI, ADRIAN IONESCU VORNICU (București), I. MITTELMAN și LAZAR SCHWARTZ (Iași), GOGU MARICUȚOIU (Roșiori de Vede), IONIȚĂ P. ION și IONIȚU P. ELENA (satul Negreni, comuna Dărmănești, raion Pitești) cu cîte 8 puncte; 23—24) HORNEA ȘTEFAN (Timișoara) și TRAIAN COSTA (București) cu cîte 6 puncte; 25—26) CHENDRU GH. (București) și MELNIC VIRGIL (Craiova) cu cîte 5 puncte; 27) GH. ARDELEANU (Cîmpina) 4 puncte; 28—29) T. GRECESCU (comuna Mihai Viteazu) și SCHATZ WEMER (București) cu cîte 3 puncte.

Cîștigătorul acestui concurs, ing. Adrian Cioranic — primește un premiu în cărți de șah.

La cererea cititorilor anunțăm totodată

AL DOILEA CONCURS SINTETIC

deschis tuturor șahiștilor avansați și începători, amatori să reconstituie trei probleme corecte la care să se potrivească soluțiile de mai jos. La concurs pot participa și problemiștii experimentați care publică în mod obișnuit probleme. Problemele reconstituite trebuie să aibă numai soluțiile date mai jos, să nu existe și alte soluții care anulează problema. Problemele nu trebuie să aibă dualuri, adică la fiecare apărare a negrului albul să poată da mat numai într-un singur fel, cu o singură figură.

Iată acum soluțiile celor trei probleme:

PROBLEMA I

Soluția: 1 Tg4! zugzvang (mutare de așteptare)

Variante: 1. ...Rc1 2. Tc4 mat
1. ...Rd3 2. De4 mat
1. ...Rb3 2.D:d1 mat.

PROBLEMA II

Soluția: 1. Nb1! amenință 2. Cb3 mat.

Variante: 1. ...N:b1 2. D:a1 mat
1. ...D:b1 2.Dc3 mat
1. ...C:b1 2. De1 mat
1. ...Dd4 2.Cd7 mat
1. ...Ce4 2. Cd3 mat

PROBLEMA III

Soluție: 1 Ca7! amenință 2. C:b5 mat.

Variante: 1. ...d6 2. Dc5 mat
1. ...d5 2.Te4 mat
1. ...Na6 2.Cc6 mat
1. ... Nc6 2. C:c6 mat
1. ... Ne4 2. T:e4 mat
1. ... D:e5 2. Ce6 mat
1. ... T:e5 2. Cf5 mat.

Participanții la concurs vor trebui să trimită problemele reconstruite (desenate pe diagramă) pînă la data de 5 august 1959, pe adresa redacției revistei „MAGAZIN" cu mențiunea: **Pentru al II-lea concurs sintetic de probleme de șah.** Se vor acorda premii în cărți de șah.

Dezlegările cuvintelor încrucișate apărute în numărul trecut

ACTORI ȘI ROLURI

ORIZONTAL: Deculescu — Alb — Ina — Ulmeni — Io — Mere — E — N — Baci — Asalt — Vasiliu — Cb — Gărdescu — Cuib — Sa — R — I — M — R — Nap — Cremona — Ir — Roza — Dinar — Tănase — Nas — Ui — Irina — — Mo — Tace — Ce — G — Birlic — T — Oscar — Marcela.

LA MARE

ORIZONTAL: Plută — Cremă — Liniște — Far — Ateneu — Parc — Jos — Dri — Riu — Artă — Intins — Ae — Est — Ea — Ul — Intră — Rf — L — Coo — Email — Troleibus — O — Raze — Da — Ast — Aci — Petunie.

NOI FILME ROMINEȘTI

ORIZONTAL: Vînturi — Alberon — Lealear — Undevit — Ringriu — Ivaregn — Lataula — Era masa — Durelev — Utosala — Naltril — Arielba — Rozalin — Ineucis — Iatarta.

LA VOLAN

ORIZONTAL: Volga — Ușiță — Indicator — U — Tt — Accident — E — Ore — La — Oo — Zil — Li — Nit — As — Al — Jar — U — Tatra — R — Pr — Șosea — Care — Trîntă — Nins — Oi — Tona — Em — Pelerinaj — E.

JOCUL INIȚIALELOR

ORIZONTAL: Brizâ — Ratâ — Iară — Gen — Aci — Doc — Ar — Șură — Trenă — Iriza — Iată — Nară — Ten — Ici — Foc — Iră — Curâ — Arena Brigadă științifică.

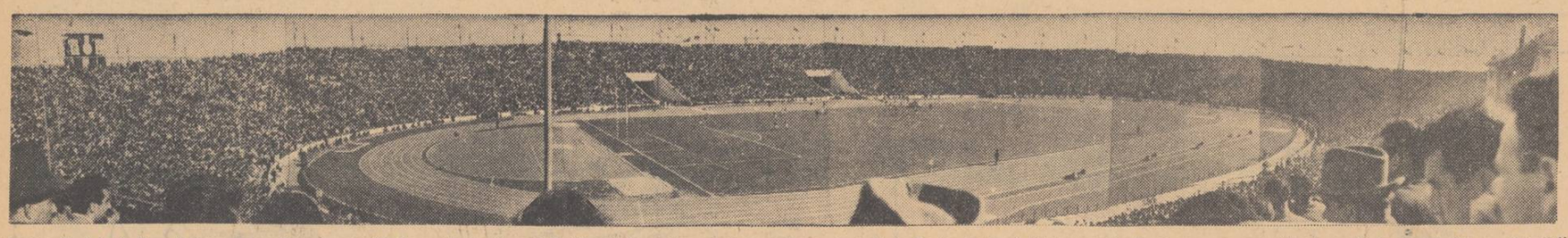

Iată măreţul stadion bucureştean din parcul „23 August", în timpul desfăşurării unui meci internaţional de fotbal. Peste două săptămîni — la 2 august — această minunată bază, mîndrie a mişcării noastre sportive, pe care a creat-o regimul de democraţie populară din ţara noastră — va găzdui revanşa partidei de fotbal din cadrul Jocurilor Olimpice, U.R.S.S.—R.P.R., a cărei primă ediţie va avea loc, mîine, la Moscova.

Fotografia: C. ANTONIER

MÎINE LA MOSCOVA

U.R.S.S. — R.P.R. la fotbal

în turneul preliminar al Jocurilor Olimpice

La Moscova, pe stadionul Luşniki, se va disputa mîine prima ediţie a întîlnirii de fotbal U.R.S.S. — R.P.R., din cadrul turneului preliminar olimpic.

Pentru turneul de fotbal al Jocurilor Olimpice din 1960, care se vor desfăşura în Italia, s-a înregistrat un interes deosebit. 49 de ţări din lumea întreagă — în afară de ţara organizatoare — şi-au dat adeziunea de participare. Pentru că dintre ele numai 15 pot juca însă alături de Italia—calificată din oficiu — în turneul final, care corespunde etapei optimilor de finală ale competiţiei, Federaţia internaţională de fotbal a împărţit aceste 49 de echipe în patru mari grupe geografice, cu 20 de serii, care să desemneze — prin jocuri preliminare — participantele turneului final.

Cele cinci serii ale grupei ţărilor asiatice vor desemna trei dintre aceste participante, din-tr-un total de 11 echipe, printre care se găsesc India, Afganistan, Turcia, Irak, Liban, Indonezia, Australia, Coreea, Japonia etc.

Tot trei participante va da grupa ţărilor celor două Americi, în care cele cinci serii întocmite au următoarea alcătuire: S.U.A. — Mexic; Suriname — Antilele Olandeze; Brazilia — Columbia; Argentina — Chile; Uruguay — Peru.

In aceste două grupe, echipele cîştigătoare ale seriilor (după întîlniri tur-retur) joacă în turnee aparte, din care primele trei clasate se califică pentru optimile de finală din Italia.

In cea de-a treia grupă, a ţărilor africane, cele şapte echipe înscrise au fost împărţite în trei serii: Nigeria — Ghana; Etiopia — Uganda; Republica Arabă Unită — Malta-Tunis. Cîştigătoarele seriilor se vor întîlni într-un turneu de calificare, în care primele două clasate vor obţine dreptul participării la turneul final.

A patra grupă, a ţărilor europene cuprinde şapte serii cu cîte trei participanţi, din care fiecare cîştigătoare de serie se califică pentru jocurile din Italia. In această grupă, în care participă şi ţara noastră, repartiţia pe serii este următoarea: Islanda, Danemarca, Norvegia, Finlanda, R.P. Polonă, Germania; U.R.S.S., R.P.R., R.P. Bulgaria; R.P.F. Iugoslavia, Grecia, Israel; Marea Britanie, Irlanda, Olanda; Franţa, Elveţia, Luxemburg; Austria, R. Cehoslovacă, R.P. Ungară.

Aşa cum a fost stabilit, meciurile preliminare din zona europeană trebuie jucate toate pînă la 1 mai 1960, iar din celelalte zone pînă la 1 ianuarie 1960.

Mai harnice s-au dovedit a fi pînă acum echipele seriilor a 14-a şi a 16-a din grupa ţărilor europene, care au şi susţinut patru întîlniri din turneul preliminar, încheiate cu următoarele rezultate: Danemarca — Islanda, la Reykjavik 4—2; Danemarca — Norvegia, la Copenhaga 2—0; Islanda—Norvegia la Reykjavik 1—0; U.R.S.S.—R.P. Bulgaria la Moscova 1—1.

Dintre aceste rezultate, desigur cel mai mult ne interesează cel de la Moscova, unde s-au întîlnit echipele din aceiaşi serie cu formaţia ţării noastre. In partida disputată la 27 iunie în capitala Uniunii Sovietice, echipa gazdă a prezentat o formaţie alcătuită numai din tineri jucători, conform regulamentului turneului olimpic de fotbal, care nu mai îngăduie participarea jucătorilor folosiţi în turneul final al campionatului mondial. Comportarea reuşită de tînăra formaţie sovietică în faţa experimentatei şi valoroasei echipe a R.P. Bulgaria s-a dovedit a fi plină de promisiuni. Chiar aşa însă, lotului sovietic i-au fost adăugaţi pentru întîlnirea cu R.P.R. jucători noi, printre care experimentaţii: Gogoberizde şi Mamîkin.

In Uniunea Sovietică — ca şi în ţara noastră — se face simţit un interes deosebit pentru întîlnirea interţări U.R.S.S. — R.P.R., care a mai cunoscut o ediţie în 1957. Atunci, tot la Moscova, cele două echipe au terminat la egalitate (1—1), după o întîlnire de mare dinamism, în care echipa ţării noastre a făcut una dintre cele mai strălucite partide din cariera ei. In comentariul său asupra acestui meci, crainicul sportiv al postului de radio Moscova a spus, printre altele: *„fotbaliştii romîni nu i-au dezamăgit pe spectatorii moscoviţi. Ei au jucat aşa cum i-am văzut totdeauna la Moscova, adică bine. Spontaneitatea acţiunilor, verva deosebită a atacanţilor, ca şi nivelul înalt al reprizei secunde vor rămîne multă vreme în amintirea iubitorilor fotbalului din Moscova"*. In echipa de atunci a Uniunii Sovietice au jucat, printre alţii, celebrii Iaşin, Netto, Voinov, Tatuşin, Ivanov, etc., iar în formaţia noastră jucători care fac parte şi din lotul de astăzi: Constantin, Călinoiu, V. Anghel, Ene I, Apolzan, Toma, Bone, etc. Acestora din urmă li se adaugă astăzi jucători tineri, ce s-au evidenţiat în ultimii ani şi care s-au ridicat pînă la nivelul echipei naţionale: Al. Vasile, Nunweiller, Popa, Todor, Mesaroş II şi Babone.

★

Lotul nostru a fost supus unui program de pregătire în care s-a urmărit în special omogenizarea formaţiei şi asigurarea formei jucătorilor. Jocurile ce au fost asigurate în această perioadă au fost subordonate acestor scopuri, neurmărindu-se în principal rezultatele în faţa partenerilor aleşi. S-ar putea totuşi reproşa acestor partide faptul că antrenorii lotului n-au realizat o mai frecventă folosire a formaţiei căreia i se va încredinţa misiunea jocului de mîine (căci aşa ar fi trebuit să procedeze, dacă era vorba de asigurarea omogenizării unei echipe).

Echipa noastră, aşa cum o cunoaştem din antecedente şi pe baza valorii jucătorilor ce o compun, este o formaţie cu mare putere de luptă, cu o valoare fotbalistică în creştere, datorită tinereţii majorităţii jucătorilor ei. In ansamblu, ni se pare capabilă să se comporte la nivelul reputaţiei fotbalului nostru din ultimii ani, ţinînd seama şi de dificila misiune ce o are de îndeplinit în faţa unui adversar valoros. E ceea ce-i urăm şi noi, împreună cu întregul nostru public sportiv, care doreşte ca după întîlnirea de mîine de la Moscova să afle din nou şi din comentariile crainicului sportiv al postului de radio Moscova: *„fotbaliştii romîni au jucat aşa cum ne-am dorit totdeauna la Moscova, adică bine"*.

I. BOCIOACA

Cutia cu scrisori

FREDERIC MOISES — Rupea: Vă mulţumim pentru amabila dv. scrisoare. Ne-aţi cerut să vă răspundem la nu mai puţin de şapte întrebări, care necesită mult timp pentru a vă putea răspunde. Deocamdată vă răspundem la primele întrebări: 1) Reuter n-a jucat în meciul respectiv; 2) In meciul cu Albania a jucat şi Iordache; 3) R. P. Chineză — R. D. Vietnam 1—0 (1—0). Pentru restul de întrebări altădată, bineînţeles dacă vom reuşi să găsim toate datele...

AL. BENEA — Ocna Mureş: Prima dv. întrebare nu este precis formulată şi vă rugăm să reveniţi (este vorba de prima echipă campioana de cînd s-a introdus jocul de baschet sau...?). Referitor la cea de a doua întrebare, este greu de dat un răspuns precis, fiindcă nu există o statistică în această privinţă. Au fost mulţi boxeri care au atins şi cite 110—120 kg. greutate.

O. COVACI — Breaza: 1) Vaczi. 2) Presupunerea dv. corespunde realităţii: în anul 1948, cu ocazia meciului R. P. Română—R. P. Albania.

P. MUŞAT — Constanţa: Echipele reprezentative de fotbal ale U.R.S.S. şi R.P.R. nu s-au întîlnit pînă acum decît o singură dată, mai precis în anul 1957, la Moscova. Meciul s-a încheiat la egalitate: 1—1.

I. IVĂNUŞ — Arad: 1) Pentru problema care vă interesează trebuie să vă adresaţi direct federaţiei de ciclism sau revistei „Cultură fizică şi sport". Nu ştim dacă asemenea aparate (home trainer) se găsesc de vînzare. 2) Primele Jocuri Olimpice de iarnă s-au disputat în anul 1924.

V. SCURTU — Iaşi: Dacă aveţi fotografii cu subiecte sportive şi bine realizate, puteţi să ni le trimiteţi în cadrul concursului nostru de fotografii închinat celei de-a 15-a aniversări a eliberării patriei noastre.

S. TUDOR — Bucureşti: Iată virstele jucătorilor de la Rapid de care vă interesaţi: Dungu 30 ani, Stancu 22, Macri 28, Copil 23, Olaru 28 Georgescu 23, Ene II 22.

— Formidabil, dar cum e posibil aşa ceva?
— Foarte simplu: datorită... fanteziei!

Desen de S. NOVAC

Campionul de tir îşi ajută soţia să bage aţa în ac...

Desen de AL. CLENCIU

Unii jucători de polo uzează de mijloace nesportive pentru a împiedica marcarea unui punct.

INTERPRETARE GREŞITĂ

— Eşti nebun de-i strigi „trage" în poarta noastră?...
— Nu i-am spus lui să tragă, ţi-am strigat ţie să-l tragi de picior!...

Desen de Fred GHENĂDESCU

SPORT

Insemnări

PREGĂTIRI PREOLIMPICE

Forurile noastre sportive conducătoare acordă cea mai mare atenţie, în acest an preolimpic, pregătirilor în vederea participării delegaţiei de sportivi romîni la marile întreceri care vor avea loc în vara anului 1960 la Roma.

Se are în vedere marele succes pe care sportivii romîni l-au realizat în 1956, la Melbourne, cînd reprezentanţii noştri au ocupat locul 8 din lume în clasamentul alcătuit pe baza numărului de medalii obţinute şi locul 11 (din 67 de ţări) în clasamentul pe puncte.

Este, de aceea, înţeleasă grija — care ar putea părea celor neavizaţi prematură — acordată de forurile conducătoare pregătirii acestui mare eveniment în viaţa sportului internaţional. Măsurile luate pînă în prezent dovedesc, în primul rînd şi mai presus de toate, sprijinul deosebit pe care îl acordă statul nostru, sprijin care cere acum răspunsul antrenorilor, activiştilor şi sportivilor fruntaşi.

Primul răspuns trebuie să fie realizarea normelor olimpice şi îmbunătăţirea valorică în disciplinele în care sportivii noştri au atins deja o clasă superioară: tir, canotaj, calaccanoe, box, gimnastică, scrimă, polo, pentation modern, călărie etc. In al doilea rînd, un salt de valoare în discipline foarte preţuite şi foarte populare, cum sînt atletismul, fotbalul, baschetul, ciclismul, înotul.

Numai Iolanda Balaş şi Cinca au realizat normele olimpice la atletism. Nu a fost realizat progresul prevăzut la tir. Este nesatisfăcător standardul de valoare al cicliştilor noştri. Putem fi mult mai exigenţi în privinţa performanţelor baschetbaliştilor şi fotbaliştilor noştri.

Fotbaliştii susţin mîine la Moscova primul lor examen în vederea calificării în turneul final al Olimpiadei. O asemenea calificare ar însemna, prin ea însăşi, afirmarea de mult aşteptată pe plan internaţional, a celei mai răspîndite discipline sportive.

Sportivii noştri, îndrumaţi permanent de antrenorii lor, au datoria de a folosi la maximum condiţiile ce li s-au creiat şi de a atinge pînă în primăvara anului viitor cea mai bună formă, astfel ca să se realizeze proiectul U.C.F.S. de a deplasa la Roma cea mai numeroasă delegaţie de sportivi romîni — de sportivi calificaţi, cu normele olimpice depăşite — care a reprezentat vreodată ţara noastră la jocurile olimpice.

Şt. R.

15 ANI DE SUCCESE SPORTIVE

Handbalul, un sport în plină dezvoltare

Handbalul este o disciplină sportivă care s-a dezvoltat în ţara noastră în ultimii ani, înregistrînd un salt calitativ excepţional, ilustrat în ultimă instanţă prin două succese răsunătoare, care ne-au situat pe primul plan al activităţii mondiale. Handbalistele noastre au cucerit titlul de campioane mondiale, iar handbaliştii noştri pe cel de vice-campioni mondiali.

Cum a fost posibilă o asemenea strălucită performanţă? In primul rînd ea se datoreşte sprijinului larg acordat mişcării sportive, de partid şi guvern. O contribuţie importantă la realizarea acestor succese revine şi federaţiei de specialitate, care a acordat o atenţie deosebită creşterii nivelului tehnic al acestei discipline.

Trebuie subliniată de asemenea grija care s-a acordat an de an asigurării bunei desfăşurări a competiţiilor interne, ridicarea la un nivel superior a muncii de instruire în asociaţiile sportive, bunei orientări a federaţiei în privinţa selecţionării jucătorilor (în mod special a celor tineri cu posibilităţi de creştere), condiţiilor create în ceea ce priveşte pregătirea jucătorilor şi muncii perseverente a antrenorilor.

★

Un sport foarte puţin dezvoltat în trecut, handbalul a înregistrat în ultimii ani o creştere vertiginoasă, cantitativă şi calitativă. Cîteva date vor reuşi mai grăitor să demonstreze acest fapt: Astăzi, în ţara noastră activează *469 echipe masculine, 408 feminine şi 487 de juniori*, IN TOTAL DECI 1.364 ECHIPE! Numărul antrenorilor este de 170 iar cel al arbitrilor de peste 550. Numărul celor legitimaţi a crescut astfel: *8.678 jucători, 8.096 jucătoare şi 11.670 de juniori şi şcolari*, IN TOTAL DECI 28.444 DE SPORTIVI!

In trecut jocul de handbal era practicat în mod special în oraşele din Ardeal: Oraşul Stalin, Sibiu şi Mediaş. Astăzi jocul de handbal este răspîndit în întreaga ţară.

„Secretul" acestei creşteri vertiginoase îl constituie faptul că toate marile competiţii de masă au avut incluse în program şi handbalul, că forma competiţională permite o largă participare a echipelor pe toate planurile (raion, regiune, calificare, divizia B, divizia A), că se acordă o atenţie specială întrecerilor rezervate pentru juniori şi şcolari. In acest an a avut loc primul campionat republican de juniori cîştigat de Voinţa Sibiu la băieţi şi de C.S. Tg. Mureş la fete. Dacă adăugăm şi sursa umană pe care o reprezintă şcolile sportive (pentru jucători) şi I.C.F. (cadre calificate), putem avea o imagine întregită a elementelor care au contribuit şi colaborat în comun la succesele şi dezvoltarea acestei ramuri sportive.

Astăzi handbalul nostru este şi el un strălucit ambasador al sportului romînesc, ocupînd un loc fruntaş în lume. Este încă o dovadă a superiorităţii mişcării sportive dintr-o ţară în care orînduirea democrat-populară a creat toate condiţiile necesare progresului sportului şi care are la bază sportul de masă.

Gh. RUSSU

CARNET OLIMPIC

Jocul de fotbal a fost acceptat în programul olimpic la cea de a V-a ediţie desfăşurată în 1912 la Stockholm. Invingătoare a fost echipa Angliei Turneele olimpice precedente au fost cîştigate de Belgia — 1920 la Anvers; Uruguay — 1924 la Paris; Uruguay — 1928 la Amsterdam; Italia — 1936 la Berlin; Suedia — 1948 la Londra; R. P. Ungară — 1952 la Helsinki; U.R.S.S. — 1956 la Melbourne.

★

Competiţiile şi manifestările artistice din cadrul celei de a 17-a olimpiade se vor desfăşura pe 20 de baze sportive. Cele mai importante sînt: Stadionul olimpic (100.000 locuri); aici va avea loc la 25 august 1960 festivitatea de deschidere a jocurilor, apoi probele de atletism şi călărie; Stadio Flaminio (45.000 locuri) pentru fotbal; Palazeetto dello Sport — haltere şi baschet; Palazzo dello sport — box, baschet; Piscina delle Kose — polo pe apă şi pentation modern; Stadio dei marni — hochei pe iarbă; Ferme di Caracolla — gimnastică; Basilica di Massenzio — lupte.

Pista velodromului olimpic va fi terminată în luna august. Ea este construită după modelul „pistei magice" a velodromului Vigorelli din Milano unde s-au doborît recordurile orei. Specialiştii consideră că va fi chiar mai rapidă deoarece în locul plăcilor de pin va fi folosit un lemn special care creşte în Camerun. Noua pistă olimpică lungă de 400 m. cu două linii drepte de 64,70 m., va putea rezista la toate variaţiile de temperatură şi va avea o durată de 25—30 de ani.

★

Comitetul olimpic italian a făcut o repetiţie generală pentru a cunoaşte timpul în care vor putea fi comunicate ziariştilor rezultatele exacte ale probei de 100 m. plat. Dacă nu va interveni nimic deosebit care să tulbure munca oficialilor atunci corespondenţii de presă în numai 5'3" vor fi în posesia buletinelor cu rezultate.

★

Cel mai mare secret este ţinut asupra persoanei care va aduce pe stadion în ziua deschiderii jocurilor, flacăra olimpică. Unii cred că această onoare va fi acordată atletului Luigi Beccali, campion olimpic la 1.500 m. în 1932. Alţii bănuiesc că flacăra olimpică va fi adusă de o tînără fată italiancă.

★

Expoziţia Olimpică de fotografie sportivă va fi deschisă în timpul jocurilor la Roma, în Palatul Sportului. Fiecare comitet olimpic naţional va putea trimite 10 fotografii în alb-negru şi 10 în culori care să ilustreze acţiuni sau expresii inspirate de tradiţiile olimpice.

Pentru cele 230 de manifestări care vor avea loc la diferite sporturi în cadrul J. O. de la Roma, au fost tipărite 4 milioane de bilete. Un bilet de intrare va costa în medie 1.000 lire italiene, ceea ce trebuie să recunoaştem că e foarte scump.

Magazin

revistă săptămînală editată de ziarul

„ROMINIA LIBERA"

★

Redacţia şi administraţia piaţa Scînteii tel. 17.60 10

★

Abonamentele se primesc la toate oficiile poştale, factorii poştali şi difuzori din întreprinderi şi instituţii.

★

PUBLICITATEA SE PRIMEŞTE LA ADMINISTRAŢIA REVISTEI, tel. 17 60.10, interior 1400.

Varietăţi • Varietăţi • Varietăţi

Piatkowski — halterofil

La 14 iunie pe stadionul „A 10-a aniversare" din Varşovia, campionul polonez Edmund Piatkowski a aruncat discul la 59,91 m. stabilind un nou record al lumii, superior cu 63 cm. celui deţinut, din anul 1953, de americanul Fortune Gordien. După ce timp de 10 ani consecutiv recordul mondial la aruncarea discului a aparţinut exclusiv atleţilor americani, acum el a intrat în posesia reprezentantului unei ţări din lagărul socialist.

Bine înţeles, pînă ce a ajuns la această performanţă de răsunet Piatkowski a avut de străbătut un drum lung şi greu. Deosebit de interesant este programul său de antrenament, care, aşa cum a fost reprodus de revista germană de specialitate „Leichtatletik", pune o mare bază pe ridicarea halterelor. După părerea lui Piatkowski, exerciţiile de haltere sînt neapărat necesare unui discobol. De aceea, în lunile de iarnă el face asemenea exerciţii cîte trei zile pe săptămînă; în timpul unui astfel de antrenament, care durează 2—2½ ore — el ridică între 10 şi 12 tone. O socoteală simplă arată că numai în sezonul de iarnă Piatkowski ridică haltere cu un total de peste 500 de tone.

Subscripţie publică...

Inaintea începerii tradiţionalului turneu internaţional de tenis de la Wimbledon, la Londra s-a disputat un alt mare concurs internaţional, organizat de „Queen's Club" (Clubul reginei). Nu mică a fost surpriza celor prezenţi cînd finala probei de dublu bărbaţi a fost cucerită de doi tineri australieni Frank Gorman şi Bob Rewitt, care au întrecut redutabilul cuplu danez Kurt Nielsen—Jorgen Ulrich. Surpriza a fost însă şi mai mare atunci cînd s-a aflat că cei doi cîştigători ai probei au putut veni în Marea Britanie numai ca urmare a unei subscripţii publice la care şi-au dat „obolul" australienii iubitori ai sportului alb.

De la această subscripţie se pare însă că au lipsit anumite persoane şi anume conducătorii federaţiei australiene de tenis, care în marea lor „grijă" faţă de talentele tinere au înţeles să nu le încurajeze în nici un fel participarea la un mare turneu internaţional.

O temerară echipă de fotbal

De cîtva timp, publicul sportiv din oraşul chinez Nankin este de-a-dreptul cucerit de echipa de fotbal a şcolii elementare Weikan. Această formaţie, care şi-a luat singură numele de „1 August-juniori", după acela al echipei Armatei populare chineze de eliberare, este alcătuită din cei mai tineri fotbalişti din şcoală, cei mai virstnic jucător avînd numai... 11 ani. Şi totuşi, anul acesta, echipa „1 August-juniori" a cucerit titlul de campioană şcolară a oraşului Nankin, după ce a cîştigat un turneu la care au luat parte încă 15 echipe şcolare, alcătuite bine înţeles din elevi care frecventează clasele superioare. Ultimele două meciuri susţinute de echipa „minune" din Nankin în compania a două alte formaţii şcolare au fost cîştigate la scorurile de ...12—0 şi 10—0. Tinerii fotbalişti din Nankin au fost văzuţi la „lucru" şi de V. A. Novoskoliev, redactorul responsabil al ziarului „Sovietki Sport", care a apreciat în mod deosebit talentul lor înăscut pentru jocul cu balonul rotund.

O altă particularitate a echipei „1 August-juniori" este că mulţi dintre componenţii ei, în ciuda virstei fragede, se numără printre fruntaşii şcolii la alte discipline sportive.

Din presa străină

După meciul Johansson—Patterson

Organele conducătoare, ziariştii şi în general toţi acei care în Statele Unite se preocupă de box — scrie ziarul elveţian „La Tribune de Geneve" — au amuţit cînd, în noaptea de vineri spre sîmbătă, suedezul Johansson l-a masacrat pur şi simplu pe campionul lumii la categoria grea, negrul Patterson. Toată lumea a mizat pe campion şi casele de pariuri nu au găsit nici o persoană (din fericire pentru ele) care să mizeze cîţiva dolari pe şansa (socotită inexistentă) a sărmanului european. Se vorbea despre incetineala jocului său de picioare şi de lipsa de experienţă, care îl făceau o victimă sigură a negrului yankeu, a cărui viteză de execuţie şi vitalitate au făcut impresie la antrenament.

Dar, uneori este o diferenţă între teorie şi practică şi atunci cînd arbitrul a oprit bătălia în repriza a treia, Patterson, năucit de o lovitură teribilă de dreapta a suedezului nu mai era decît o zdreanţă care nu se mai ţinea pe picioare şi îşi petrecea timpul între poziţia verticală şi cea orizontală.

Triumful scandinavului a fost astfel deplin şi sportivii vechiului continent trebuie să fie satisfăcuţi pentru titlul la categoria grea care părea inaccesibil unuia din reprezentanţii lor. Cît priveşte pe Patterson, a reieşit clar că el este departe de valoarea foştilor mari „grei" (Johnson, Dempsey, Louis, etc.) care au făcut gloria boxului american şi că el nu este în prezent decît un om bun pentru a fi folosit în reuniuni de mîna a doua. Astfel s-a spulberat un mit, puţin cam umflat de organizatorii avizi de senzaţional".

Adaptare după JACK LONDON

GOANA DUPA AUR

Ilustraţii de BECA RIND

Kit Belliou—Smoke are o idee năstrușnică: să cumpere un lot de teren stîncos şi sterp, să-l parceleze şi apoi să-l pună în vînzare. Il iniţiază pe prietenul şi tovarăşul său Shorty asupra acestei afaceri. Acesta, cîtuşi de puţin entuziasmat la început, cere să participe la afacere cînd constată vîlva stîrnită printre căutătorii de aur, de ciudata tranzacţie a lui Smoke. Şi acum, ei trag foloasele „afacerii".

După un sfert de oră, uşa cabanei se deschise şi îşi făcu apariţia Wild Water, urmat de Bill şi declară că vrea să intre mai virtos în afacere. Nu e mulţumit cu acţiunile ce i-au fost atribuite. Propuse lui Smoke să preia alte 1200 de acţiuni, din cota proprietarilor. „In felul acesta, te demonstră el, voi rămîneţi totuşi cu majoritatea".

— Dragă Wild, spuse Smoke, am să-ţi cedez o cotă de acţiuni. Te cunosc prea bine şi ştiu că nu ţi se poate rezista dacă ţi-ai băgat ceva în cap. Dar îţi atrag atenţia că nu-ţi cedăm decît 500 de acţiuni, la 50 de dolari bucata. E ultimul nostru cuvînt.

A doua zi, lumea începu să se amuze la Dawson. Veselia începu dimineaţa devreme, cînd Smoke se prezentă la Compania A.C. şi lipi un afiş.

Trecătorii se adunau, citeau şi plecau mai departe, neputîndu-şi stăpîni rîsul.

Iată ce scria pe acest afiş:

„Societatea de loturi a oraşului nou Tra-Lee îşi publică conturile. Acesta este primul şi ultimul său bilanţ.

„Orice acţionar care ar refuza să doneze cei zece dolari subscrişi spitalului din Dawson şi-i poate recupera, la cerere personală adresată lui Wild Water Charley sau în lipsa acestuia lui Kit Belliou, zis Smoke.

„Iată şi bilanţul:

SUME	PRIMITE	VARSATE
4.874 acţiuni a 10 dolari	48.740	
Lui Dawight Anderson pentru lotul de la Tra—Lee		10.000
Cheltuieli diverse: pulbere, macarale, drepturi ale comisariatului aurului		1.000
Vărsămînt către spitalul din Dawson		37.740
TOTAL:	48.740	48.740

De la Bill pentru 100 de acţiuni, cumpărate în particular la 50 de dolari bucata 5.000
De la Wild Water pentru 400 de acţiuni cumpărate în particular la 50 de dolari bucata 20.000
Lui Bill, în semn de recunoştinţă pentru serviciile sale ca promotor şi animator voluntar al afacerii 5.000
Vărsămînt către spitalul din Dawson 3.000
Lui Kit Belliou — Smoke şi lui Jack Shorty, drept sold pe piaţa ouălelor şi drept datorie morală 17.000
TOTAL: 25.000 25.000

Părţi nesubscrise: 7.126.

Aceste părţi, deţinute de Smoke şi Shorty (valoare: 0) vor fi cedate la cerere şi în mod gratuit, oricărui locuitor din Dawson doritor de a-şi schimba locuinţa din Dawson cu calmul şi solitudinea oraşului Tra—Lee.

SEMNAT: K. Belliou, zis Smoke, preşedinte, Jack Shorty, secretar.

O poveste de dragoste

— Trebuie să ne continuăm drumul repede şi cu orice preţ. Ni se termină proviziile. Dacă nu dăm de urmele vînatului sau ale indienilor albi, vom fi siliţi să ne mîncăm cîinii, pe cei şchiopi ca şi pe cei valizi.

Astfel i se adresă Shorty, în acea dimineaţă geroasă amicului său Smoke care se străduia să oblojească rănile celui mai bun cîine al lor. Se aflau, rătăciţi de mai multe zile, într-un ţinut pustiu din apropierea Munţilor Stîncoşi şi încercau să găsească posibilităţile de a atinge fluviul Yukon, înainte de a-şi fi epuizat proviziile şi forţele.

Hotărîră ca Shorty să plece înainte, în recunoaştere, în timp ce Smoke va mai rămîne o zi în tabăra lor improvizată, lîngă foc şi va confecţiona învelitori protectoare pentru picioarele cîinilor.

Trecură 24 de ore de la plecarea lui Shorty şi, conform înţelegerii, Smoke ridică tabăra, puse harnaşamentul pe cîini şi porni sania pe urmele amicului său.

Abia se umună de ziuă cînd atenţia îi fu atrasă de nervozitatea cîinilor, care se opriră ciulind urechile şi mîrîind. După puţin timp, Smoke văzu şase indieni care se îndreptau spre el.

Indienii îl înconjurară pe Smoke. Era evident că pe el îl căutau. Erau înarmaţi cu toţii şi Smoke înţelese că ar fi absurd să încerce să le reziste

atunci cînd li spuseră să lepede armele şi să li se predea. Indienii îi explicară apoi că drumul pe care vor merge este impracticabil pentru sănii. Preluară fiecare cîte o parte din încărcătura atelajului apoi dădură drumul cîinilor şi porniră spre partea unde se contura la orizont dantela cenuşie a lanţului de munţi. Prima noapte şi-o petrecură într-o tabără care părea să fi fost ocupată pînă nu de mult. Intr-o ascunzătoare săpată în gheaţă şi bine acoperită cu zăpadă, găsiră provizii de peşte uscat. Incărcară şi aceste provizii şi porniră mai departe.

(Va urma)

Tiparul Combinatului Poligrafic Casa Scînteii — Bucureşti.

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

CĂLĂTORIE ÎN ȚARA SURPRIZELOR

Pe urmele unei civilizații dispărute acum cîteva miliarde de ani

Citiți, începînd din acest număr, noua noastră povestire științifico-fantastică

Proletari din toate țările, uniți-vă!

magazin

Anul III Nr. 94 ★ Sîmbătă 25 iulie 1959 ★ 8 pagini — 1,50 lei

OMUL ÎN COSMOS!

Noile zboruri ale rachetelor sovietice cu animale la bord reprezintă un progres extrem de important pe drumul spre explorarea cosmosului de către om. Cele 2.200 kg. greutate utilă transportată în ultima rachetă sovietică, sănătatea perfectă a animalelor care au efectuat zborul, ne fac să ne punem în mod legitim întrebarea: CIND VA AVEA LOC PRIMUL ZBOR AL UNEI RACHETE CU OM LA BORD? E greu să se dea acestei întrebări un răspuns precis. In linii mari, condițiile tehnice necesare acestei realizări au fost create.

Ing. A. NEGREA

• *(Continuare în pag. 2-a)*

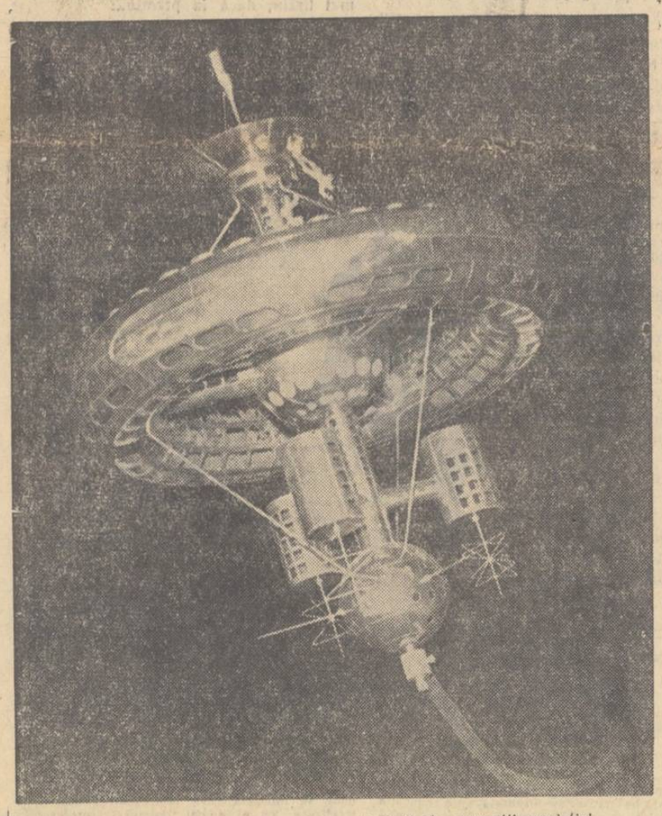

Modelul unei stațiuni cosmice proiectată de savanții sovietici

În acest număr:

De la munte la mare
- Popas la Lacul Roșu
- File dintr-un jurnal de vacanță la mare

◆

MARȘUL TINERETULUI SPRE WASHINGTON
Corespondență specială din New-York

◆

IZOTOPII RADIOACTIVI IN BIOCHIMIE
Interviu cu acad. EUGEN MACOVSCHI

◆

În curînd în vitrinele magazinelor

◆

Cîștigătorii premiilor la concursul nostru sportiv

După un scenariu de Francisc Munteanu și Titus Popovici, o echipă de cineaști turnează la Sibiu filmul „Furtuna", care evocă momente din lupta poporului nostru pentru eliberarea de sub jugul fascist. În fotografie, un cadru din film: Studenta utecistă Maria, interpretată de Silvia Popovici.

(Citiți reportajul din pagina 4-a).

IERI ȘI AZI

PE VALEA BISTRIȚEI

Era prin anul 1933. In toate satele de pe valea Bistriței, de la Ceahlău la Piatra Neamț, se cînta un cîntec plin de durere, născut de pe urma unor fapte reale. Il puseseră pe strune lăutarii și-l cîntau plutașii la drum, fetele la ghilit pinzeturile, cosașii la adunat ierburile de prin poieni:

Plîngeți mame și copii
C-au trecut dintre cei vii;
Plîngeți mîndrelor cu jele
C-au murit în chinuri grele.

Ce se întîmplase? In apropiere de Tarcău, podul șubred de la Capra pe lîngă care trece acum în goană autorapidul București-Bicaz, se prăbușise în apele Bistriței, sub greutatea unui tren încărcat cu bușteni, tren cu care acționarii societății străine Götz ori ai celei autohtone „Albina", transportau bogăția pădurilor spre fabricile proprietatea societății italo-române „Foresta" ori a marilor bogătași Măcărescu, Bocancea și Lalu. Căzuseră, odată cu locomotiva și vagoanele, mecanicul, fochistul, frînarii. Nu se salvase decît unul — Nicolae Bărbuleț — trăitor și acum pe aceste meleaguri. Au rămas crucile înfipte lîngă pod și cîntecul. Asemenea cruci erau înfipte pe aceste locuri cu zecile. Și lîngă Tarcău, unde fusese zdrobit frînarul Ion Juncu, și în pădurile „Albinei", de fapt ale unor exploatatori de felul lui Ion Turcan, și pe domeniile coroanei de la Bicaz sau pe cele personale ale prințului Nicolae de la Borca. Pe cînd prințul Sturza, alt mare exploatator de pe valea Bistriței, din snobism și de prea mult bine, călătorea cu o barcă cu motor pe Bistrița, muncitorii din pădurile de pe moșia lui trăiau în vizuini ca ursii și se vindecau cu fierturi de scoarță din mestacăn ca în preistorie. Bocancea trimetea peste hotare lemn scump, de rezonanță, căutat cu grijă în păduri și prelucrat în fabrica proprie și punea în schimb la îndemîna muncitorilor, la prețuri pipărate brînză veche, de multe ori cu viermi, slănină rîncedă și, bineînțeles, alcooluri. Cuvintele club, bibliotecă, sală de mese, radio erau aproape necunoscute muncitorilor.

Aceste lucruri explică, de fapt, de ce muncitorii din fabricile de cherestea se adunau în întruniri de protest la Casa poporului din Piatra Neamț, de ce nenumărate greve au izbucnit atît printre lucrătorii forestieri, cît și printre legătorii de plute și plutașii din comunele Hangu, Ceahlău, Bistricioara ori Călugăreni. Muncitorii cereau salarii mai bune, ore mai puține de lucru pe zi, condiții de viață omenești. Pentru a îndruma lupta muncitorilor Partidul Comunist Romîn, aflat în ilegalitate, a trimis aici pe unul din cei mai buni fii ai săi, pe Constantin Ivănuș.

Am asistat zilele trecute la o adunare puțin obișnuită. O sală spațioasă în orașul Piatra Neamț. In jur planșe, în mijloc machete. Arhitecți, ingineri, constructori, conducători de întreprinderi, reprezentanți ai organelor locale de partid și de stat, erau chemați să-și spună părerile asupra proiectelor de sistematizare a orașului, propuse în mai multe variante de către I.C.S.O.R. Era vorba de sute și mii de locuințe noi pentru muncitorii de la Săvinești și Bicaz, de un hotel turistic, de canalizare, de aliniere a străzilor, în sfîrșit de urbanistică. Reporterul relatează, de obicei, că în asemenea ședințe discuțiile sînt vii. De astădată ele au fost foarte aprinse. Proiectanții își apărau părerile. Constructorii, beneficiarii, pe ale lor. Dar din toate se vedea limpede grija ca orașul, situat între cele două mari șantiere naționale — Săvinești și Bicaz — cu perspective de a se dezvolta rapid în viitorii ani, să fie bine gospodărit, să se modernizeze, fără a se șterbi din ceea ce face azi farmecul său.

E un fenomen propriu socialismului proiectarea în timp a viitoarelor așe-

Nichita BISTRICEANU

• *(Continuare în pag. 2-a)*

TIC-PITIC ȘI MOȘ POVESTE

Vechiul meu prieten s-a înălțat puțin pe vîrfuri, ca să regleze tonul aparatului de radio. Mulțumit de treaba făcută, și-a sprijinit bărbia în pumni și așteaptă. Este unul dintre cei mai conștiincioși ascultători din casă. Atunci cînd anumite emisiuni, adresate lui sau chiar celor mai mari decît el, coincid cu orele de grădiniță și de mai știu eu ce alte treburi importante, bunica e datoare să le asculte. Apoi trebuie să i le relateze cît mai fidel, schimbîndu-și vocea, cîntînd sau recitînd. Urmează lungul șir al lămuririlor, la care colaborează toți ai casei și cei aflați întîmplător acolo.

Chiar dacă din punct de vedere pedagogic obligativitatea activității bunicii nu-i tocmai fericită, ea o execută cu nemărturisită plăcere subiectivă, deși protestează de cîte ori are prilejul: „femeie bătrînă și am ajuns să ascult ora copiilor". In afirmația ei indignată s-a strecurat o eroare. „Ora copiilor" a fost cu ani în urmă, să tot fie 15. Azi... dar ca orice poveste ce se respectă, și a noastră trebuie să înceapă cu

începutul

Cei care astăzi sînt oameni serioși, tătici și mămici, pe vremea cînd purtau pantaloni scurți și fundă roșii deschideau aparatul de radio în fiecare duminică dimineața la ceasul „orei copiilor", care ținea exact jumătate din titlul ei, adică 30 de minute. Printre diversele știri, melodii și reclame cu „Hau, hau la Sabego", era singurul moment cînd întîrziau și în fața aparatului. Nu că ar fi fost cine știe ce de ascultat. Tot soiul de fluturei, floricele, pitici mici peltici îndulceau și prea îndulceau undele din eter. Era totuși ora copiilor, așa că trebuia ascultată. Regizorii ei se străduiau s-o facă cît de cît interesantă. In studiouri mici, actorii citeau în fața microfonului, ascultînd indicațiile lui Victor Ion Popa, care se ocupa accidental și de această emisiune, sau de cele ale artistului emerit de astăzi, Constantin Moruzan, unul dintre „decanii" emisiunilor pentru copii.

Prin 1946, un anunț transmis la orele cînd de obicei elevii se aflau pe acasă, îi convoca pentru crearea unui colectiv care să inițieze o emisiune nouă, „Ora școalei". Ce vor fi discutat ei în acea duminică de iarnă nu prea știu. Important este că nu s-au strîns zadarnic. După două săptămîni, „bătrînii" deveneau conștiincioșii ascultători ai „Orei școalei". Despre succesul „orei" își amintesc toți cei pomeniți în fruntea acestui capitol. Întrebați numai mămicile și tăticii de astăzi. Unii dintre ei deveniseră chiar colaboratori, prevestindu-și într-un fel viitorul. Corul era dirijat de un elev, Teodorian Valentin, pe care anii l-au transformat în Valentin Teodorian, solistul Teatrului de Operă și Balet. Tot dirijor, al unei formații de muzică ușoară de data aceasta, era și compozitorul Liviu Ionescu. Scriitorul Octav Pancu-Iași, compozitorul Paul Urmuzescu, și Mihaela Cotaru și-au început drumul în jurul aceleiași emisiuni.

După cum anii i-au schimbat pe ascultători, dîndu-le pantaloni lungi și gravitate de maturi, aceiași ani au schimbat și emisiunile, numai că în alt sens.

29 de emisiuni pe săptămînă

Cu adevărat ca în basme, emisiunile din două au devenit din două 29. Vechiul meu prieten abia mai prididește cu ascultatul. Filadă nu știe încă să citească, radio-ul este pentru ei o adevărată carte. Răsfoind-o sau mai precis ascultînd-o, o lume întreagă i se dezvăluie. Începînd cu basmele din „Traista cu povești" sau „Noapte bună copii", trecînd prin întîmplările din viața pionierilor și școlarilor relatate zilnic de „Salut voios de pionier", prietenul meu, curios din fire, caută să deprindă cîte ceva taine ale științei sau tehnicii din emisiunea intitulată cu replica cea mai des întîlnită în limbajul lui: „Vreau să știu". Toate domeniile de activitate, toate sectoarele în care poți întîlni pe copii, sînt oglindite de emisiunile reunite în impresionanta cifră 29. Printre ele „Drumeții veseli" și-au depășit prin faimă tovarășele. Și-au transformat „porecla în renume".

În ultima vreme și cei ce nu se mai

Radu RUPEA

• *(Continuare în pag. 2-a)*

Oameni ai zilelor noastre

PREȘEDINTELE

Într-una din zilele drumeției mele prin satele din preajma Prutului am surpriza de a mă întîlni, așa tam-nesam, cu un vechi cunoscut pe care nu l-am văzut de ani și ani de zile, decît cu totul și cu totul din întîmplare și cu care mai niciodată n-am avut prilejul să stau mai ca lumea de vorbă. E un bărbat pieptos și zdravăn, cu fața plină, deschisă și sănătoasă, cu ochi vii și ageri și cu părul încă negru-corb, în ciuda faptului că omul a trecut de 40 și ceva de ani.

— Noroc, tovarășe Gheorghiu! îl strig de departe pe nume, strîngîndu-ne după aceea mîinile. De unde vii și încotro?

Președintele comitetului executiv al sfatului popular raional n-are cînd sta la taclale.

— Dacă ai timp, — îmi propune el, încălecîndu-și o pereche de ochelari de soare pe nas și îmbrăcîndu-se repede peste haină cu un halat albastru, — hai cu mine la Fălciu. Ți-oi povesti pe drum!

Urc lîngă el în mașină și pornim. Afară, văzduhurile s-au mai aburit, prin aer suflă timide adieri de vînticel subțire, îmbălsămate de mirezme dulci, ademenitoare și după amiaza e plăcut răcoroasă.

— Mă interesează, între altele, stadiul fizic al construcțiilor din gospodăriile colective la ora actuală! face tovarășul Mihai Gheorghiu, tălmăcindu-mi astfel unul din gîndurile care îl preocupă.

Și prinde a-mi istorisi despre caracterul sezonier al activității de construcții, de motivarea tehnico-economică a metodelor de lucru, de rezistența betoanelor de decofrare, de manoperă.

Ion ISTRATI

• *(Continuare în pag. 2-a)*

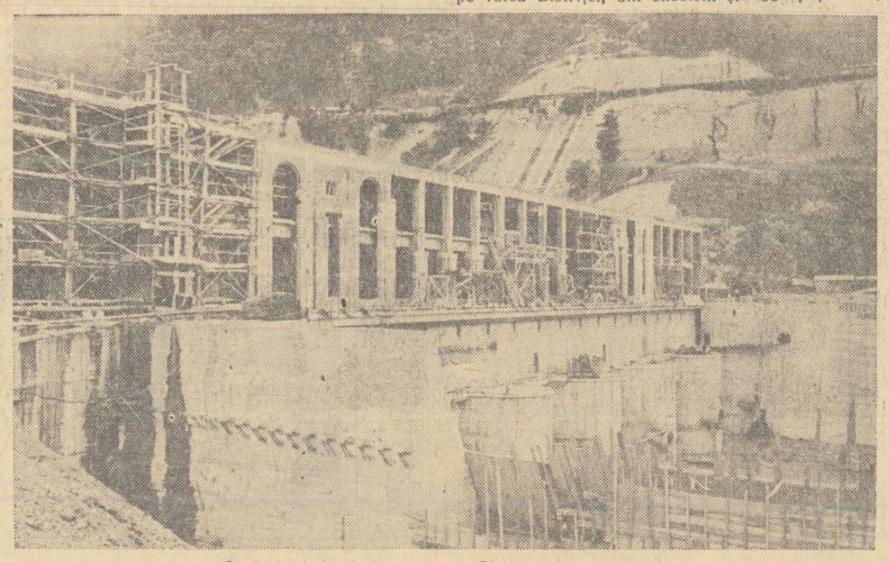

Centrala hidroelectrică de la Stejarul, în construcție.

Fotografia: Șimon POMPEI

Interviu cu GOPO

Pe Ion Popescu-Gopo îl cunosc micii spectatori pe care i-a delectat încă de acum zece ani cu primele filme românești de desen animat, pline de prospețime, gîngășie și, bineînțeles, de învățăminte. Îl cunosc și oamenii mari, cuceriți de ingeniozitatea, originalitatea și verva producțiilor sale destinate spectatorilor maturi. Îl cunoaște publicul de peste hotare și aprecierea e unanimă. O demonstrează premiile cu care a fost răsplătit în ultima vreme, an de an, la Festivalurile internaționale ale filmului: *Edinburgh — 1956* — (pentru *„Fetița mincinoasă"*), *Cannes — 1957* (*„Scurtă istorie"*), *Tours — 1958* (*„Șapte arte"*).

Bineînțeles, nici în 1959 Gopo nu a stat cu mîinile în sîn. Și tocmai de aceea l-am abordat cu întrebarea clasică:

— Ce mai faci?

— *Montez. Am terminat de curînd filmările și acum, împreună cu inginerul Dan Ionescu și cu compozitorul Dumitru Capoianu — colaboratorii mei și la alte filme — lucrez la banda sonoră, respectiv la zgomotele și muzica filmului.*

— Și la dialoguri, bineînțeles.

— Nu. Nu avem așa ceva. Ar fi inutil, pentru că filmul e astfel conceput, încît vorbește prin imagini. E un ideal vechi al meu, acela de a evita pleonasmele — din păcate frecvente în unele filme, de a evita ca dialogul — vorbele — să spună exact ce spune și

Silvia KERIM

• *(Continuare în pag. 2-a)*

Omul în cosmos!

(Urmare din pag. 1-a)

La ora actuală, sute de savanți înzestrați cu mijloacele de cercetare cele mai perfecționate sînt ocupați cu edificarea unei științe noi: biologia zborului cosmic. Această știință nouă are ca scop studiul comportării organismelor vii în condițiile speciale ale zborului cosmic și al realizării unor condiții de viață adecvate pe bordul navelor cosmice. Desigur că cel mai important capitol al acestei științe îl constituie medicina cosmică. În acest domeniu, cercetările sînt îndreptate în două direcții principale. Experiențe de laborator și cercetări efectuate în condiții asemănătoare diverselor faze ale zborului cosmic: avioane, baloane și rachete.

În cadrul experiențelor de laborator se pot reproduce o seamă de condiții ale zborului cosmic. Accelerația se reproduce cu ajutorul unor uriașe centrifuge formate dintr-un braț rotitor, care poartă la capăt o cabină. Cu cît brațul se rotește mai repede, cu atît omul sau animalul din cabină este supus unor solicitări centrifuge mai puternice, care întrec de cîteva ori intensitatea gravitației terestre.

În camere izolate speciale se studiază efectele diverselor temperaturi, umidități, presiuni atmosferice. Se pun la punct costume speciale, destinate să protejeze pe cosmonauți împotriva efectelor accelerațiilor, ale temperaturii, ale presiunii scăzute.

Problema creării unor condiții de viață satisfăcătoare pe bordul navelor cosmice este extrem de complexă. Călătorii lor nu vor putea apela în nici un fel la resurse externe. Pe bordul navei cosmice trebuie să se afle absolut tot ceea ce este necesar existenței omului.

Pentru un zbor pe bordul unei rachete balistice, care durează cîteva minute sau zeci de minute, se pune problema protecției la vibrațiile produse de motoare, la accelerațiile de pornire și frînare, la încălzirea de frînare. De asemenea, va trebui asigurată respirația.

Pasul următor îl va constitui un zbor de cîteva ore pe bordul unui satelit artificial. Aici vor apărea noi probleme legate de starea de imponderabilitate prelungită și de acțiunea radiației cosmice primare asupra organismului. Zborul cățelei Laika indică în orice caz că factorii fiziologici de bază nu sînt prejudiciați nici de imponderabilitate, nici de radiația cosmică. Pentru zborurile scurte, factorul cel mai important îl va constitui tensiunea psihică.

Prelungirea zborurilor pe sateliții artificiali va ridica probleme noi, legate de noțiunea de „locuire" pe bordul vehiculului cosmic. Prelungirea perioadei de zbor va face să apară problema alimentației, a evacuării excreției, a odihnei, a capacității de concentrare. Lichidele vor trebui introduse în gură direct din recipienții respectivi, prin tuburi speciale, deoarece imponderabilitatea le-ar face să plutească prin cabină sub formă de picături sferice extrem de mobile. Spălarea corpului se va putea face cu ajutorul unor bureți umeziți.

Se presupune că cel mai mare pericol pe care îl prezintă starea de imponderabilitate îl va constitui dificultatea de a dormi. Probabil că problema odihnei va putea fi însă rezolvată prin obișnuirea treptată cu somnul în condițiile navei cosmice. La început se va putea face apel la somnifere, iar cosmonauții vor trebui să doarmă legați de paturi, pentru a nu pluti. Imponderabilitatea mai dă naștere și unei dificultăți de orientare în spațiu, deoarece dispare senzația de „sus" și „jos". Orientarea în cabina navei cosmice se va putea face numai vizual. O altă problemă care va apare în această etapă este efectul psihologic al traiului îndelungat și monoton într-un spațiu restrîns, precum și lipsa excitanților externi, într-un mediu de cîțiva metri cubi atît de lipsit de zgomote, încît cosmonauții își vor auzi bătăile inimii.

Odată cu mărirea capacității navelor cosmice, echipajul va putea fi mărit de la unul la doi sau mai mulți oameni, care își vor acorda sprijin moral reciproc.

În ceea ce privește conducerea navelor cosmice, ultimile cercetări au arătat că imaginea prezentată de ilustratorii romanelor științifico-fantastice, în care cosmonauții sînt prezentați manevrînd niște volane și manete impunătoare, cu privirile ațintite înainte prin niște ferestre imense, nu corespunde deloc realității. În primul rînd este posibil ca navele cosmice să nu aibă ferestre, din motive de etanșeitate. În afară se va putea privi probabil cu ajutorul unor periscoape sau al unor camere de televiziune.

Drumul navei va fi calculat automat în funcție de poziția stelelor și a planetelor. Din cauza vitezei imense, schimbările de direcție vor cere și ele un calcul special, care va fi efectuat de către mașini electronice. Pînă și menținerea temperaturii, a presiunii, a umidității și compoziției aerului din cabină vor trebui să fie reglate automat. Majoritatea problemelor de control al funcționării elementelor unei nave cosmice sînt atît de complexe și se cer rezolvate atît de rapid, încît depășesc viteza de a reacționa și capacitatea de concentrare a individului. Din acest motiv, în nava cosmică omul nu va fi „pilot", ci mai curînd va apare în rolul de supraveghetor al funcționării unui sistem complex de dispozitive automate. El va interveni în coordonarea lor, în înlăturarea deranjamentelor și mai ales, în programarea funcționării lor, indicînd datele zborului, care urmează să fie executate automat.

Cercetările au ajuns în faza cînd ne putem imagina destul de clar o mare parte din problemele zborurilor cosmice. **Succesele experimentale sovietice reprezintă un pas hotărîtor către etapa în care vor începe călătoriile unor ființe omenești în cosmos.**

Ing. A. NEGREA

Pionieri, în Parcul „I. V. Stalin" din Capitală.

Fotografia: V. ORZA

PREȘEDINTELE

(Urmare din pag. 1-a)

— Sînteți inginer constructor? glumesc eu.

— Eu?! se miră președintele și ride: Nuu! Tare aș vrea să fac Institutul Agronomic. Și continuă: raionul nostru, cooperativizat în întregime, va fi foarte curînd colectivizat sută la sută. Deocamdată, peste 64% din suprafața raionului e colectivizată. De asta ne gîndim să terminăm și construcțiile necesare!

Îl ascult cu spune, dar gîndurile mi-s altundeva. Mi-aduc astfel aminte că, îndată după eliberarea patriei noastre, Mihai Gheorghiu, abia întors acasă din război, laolaltă cu pandurii în rîndurile cărora se școlise ca prizonier în Uniunea Sovietică, era totuși altcum. Era un flăcău, cuminte, ca o fată mare. Nu l-am cunoscut chiar într-o vreme ca aceea. L-am cunoscut pe cînd, — încoltit de chiaburime, hăituit de reacțiunea manistă și liberală, dar dîrz și neînduplecat, hotărît să-și ducă la bună îndeplinire sarcina ce i-o încredințaseră comuniștii, el însuși comunist, era primar la Bosia, în satul lui de baștină de pe malul Prutului. Deatunci, s-a scurs mai bine de un deceniu și fostul flăcău fără de stare de odinioară, om cu puțină știință de carte față de setea pentru cultură de care-i ardea sufletul, nu mai seamănă cu activistul de stat de azi. L-am știut cîndva elev într-o școală de partid, apoi instructor pe la regiune, student al Universității de marxism-leninism, după aceea secretar de partid în părțile Pașcanilor, distins în vreo două-trei rînduri cu înalte ordine și medalii, și iată-l acum destoinic gospodar al unui raion, tată a doi copii și absolvent al unei școli medii tehnico-agricole! Neîndoios lucru, în trecutul regim, Mihai Gheorghiu ar fi rămas un biet țăran desculț și pricăjit, cu sufletul tescuit de obidă și cu mintea înghețată, mîncat de nevoi, cu vlaga roasă de plozi și, poate, cel mult anarhic citeodată, cîndva. La toate aceste mă gîndesc acum, în vreme ce mașina, lăsînd hăt în urmă Hrănicenii, înaintează într-una printre lanuri în putere, legănate de boare și coboară pe lîngă înconvoiate sălcii, cu păr despletit albastru, spre Rînzeștii din lunca de verde plus a Prutului. De-a dreapta mea, de unde stă, președintele uită pentru o clipă de cele 14 comune ale raionului pe care le are în grija sa, uită și de cele 46 gospodării colective și, luminîndu-și obrazul cu unda unui suris care-i bucură ochii, șoptește către șofer și cată cu priviri încărcate de visare spre un pîlc de răchiți dintr-un cotlon de dumbravă de unde țîșnește roșietic un șoldan de iepure.

— Mînă mai încetul, Mihai, zise el șoferului, — bată-te pustia de iepure!

Înainte de a intra în satul Rînzești, de undeva din niște păpușoaie, ne întîmpină brusc, o nouă construcție, în jurul căreia se hărnicesc ca furnicile vreo 20 de oameni.

— Iaca și noua poezie, tovarășe! constată el admirativ. Dacă știi să privești în perspectivă, poți la sigur vedea de aici măcar cîte ceva din noul peisaj al raionului nostru!

Și, aproape de asta, mă încunoștiințează despre ședința biroului raional de partid în cadrul căreia vor fi discutate o seamă din prevederile planului de perspectivă.

— O să mai fie de furcă cu multe greutăți, — mă lămurește președintele, — dar o să avem curînd la Murgenii noștri mai multă energie electrică, fiindcă se va face racordarea la sistemul energetic al termocentralei de la Borzești! Se va clădi apoi o fabrică de halva, poate și una de conserve de carne și de suc de fructe, sigur o fabrică de cărămidă și de țiglă... Principalul e să știm folosi la maximum resursele locale. Uite, nu mai departe în problema construcțiilor din raion: baza bazelor în ridicarea celor 144 obiective de anul acesta trebuie să-l constituie lemnul ce crește în partea locului, pămîntul și stuful. Ai să vezi dealtfel cum se și descurcă colectiviștii de la Fălciu!

— Cred că aici, la Fălciu, — își dă cu părerea șoferul — cel mai bine stau cu vitele.

— Păi tocmai asta-i problema, — sare președintele. Sarcina lor principală este însă să împletească just fitotehnia cu zootehnia și cu agrotehnia, fiindcă una se trage din alta, nu?!

Dau din cap în semn aprobativ și iarăși mă gîndesc la flăcăul de odinioară. Peste puțin, în timp ce președintele își aduce aminte și vorbește de savanții sovietici Wiliams și Lisenko, înaintea noastră, după ce parcurgem o buclă de șosea, apare, alb-curățel și ca întins pe tipsie, străvechiul tîrgușor al Fălciului.

Ion ISTRATI

Interviu cu GOPO

(Urmare din pag. 1-a)

imaginea. Și sper că am reușit acest lucru. De altfel, reușita acestui film — dacă după realizarea lui va putea fi vorba de așa ceva — se datorește abnegației, elanului, rîvnei și perseverenței cu care a muncit întreaga echipă a filmului — o mînă de oameni foarte talentați.

Din păcate mi-e imposibil să-i amintesc aici pe toți, dar nu pot să nu pomenesc pe asistenta de regie a filmului (Camelia Cojan), fie numai și pentru minuția, gustul și priceperea cu care a știut să aleagă personajele secundare ale filmului — împărații și împărătesele, vecinii și rudele împăratului, venite să asiste la lupta prințului cu smeul. Și, bineînțeles, pentru felul cum a lucrat cu interpreții rolurilor respective. Apoi, Neagu Constantin — regizorul secund — cel care, alături de ajutorul permanent și susținut acordat regizorului principal, a știut să furnizeze o gamă întreagă de „instalații speciale", uneori chiar vii.

— ?!?

— Da, da. El ne-a adus un cîine dresat pentru împărat (Nucu Păunescu), un cal savant pentru prințul monezilor de aur (Dem Savu) și un porumbel perspicace pentru Sfetnicul împăratului (Ion Manu), ca să nu mai vorbim de săbiile care se îndoaie ca prin farmec, de ceasul solar cu secundar și alte minunății care vor apărea în film. Dealtfel, în ceea ce privește „minunățiile" — trucajele — ele sînt la tot pasul și în mare parte răspunzător e inginerul autor al filmărilor combinate, Popescu Alexandru. Nu pot fi pomenite aici. Sînt prea multe și trebuie neapărat văzute mai ales că printre ele se află și un trucaj încă neîntîlnit în cinematografia mondială. Sper că va fi remarcat de spectatori. Interesantă, cred, e și plastica filmului. Costumele, ingenioase și spirituale, compuse cu mult gust de scenografa Neli Grigoriu s-au străduit să sublinieze caracterul personajelor. Un exemplu? Iată-l: pasiunea Împăratului pentru jocul de cărți e accentuată prin colanul imens din cărți de joc, pe care-l poartă la gît, ca să nu mai vorbim de coroana-i cu vîrfuri de trefle și pici; sau Prințul monezilor de aur — avid de bani și hrăpăreț — a cărui armură e bătută, toată, în monezi strălucitoare. De asemenea, decorurile concepute de arhitectul N. Goldman sînt, după aprecierea mea, în spiritul filmului. Totul e numai sugerat. În film nu am folosit de loc pereții de pildă. Interioarele au fost sugerate prin elemente de exterior.

— Adică?

— Adică acolo, de pildă, unde ar fi trebuit să apară plafonul, se văd crenelurile, sugerînd astfel interiorul unui castel medieval. Interesant ca atmosferă mi se pare decorul în care s-a izbutit o combinație de interior cu exterior, și anume cadrul în care ciobanul (Florin Piersic) pleacă în lume, urmărit de împărat prin ochianul cu lentilele de aur. Numai că ochianul ăsta e buclucaș și de aceea ciobanul apare urît, știrb, cu nasul lățăreț.

— Păi spuneai că ciobanul e Florin Piersic.

— Da, chiar el e, numai că e un Piersic urîțit de ochian, respectiv de pensula și vopselurile și plastilina machieuzei Aurelia Matache, care, cu mult talent și pricepere l-a mutilat pe tînărul și chipeșul actor al Naționalului pentru cîteva ore. Din fericire nu pentru toată viața.

De altfel un ajutor prețios l-am avut din partea machiajului, care, împreună cu celelalte elemente furnizate de componenții echipei a creat o galerie de tipuri ca-n poveste.

— Imaginea?

— ...în culori, aparține lui Aurel Samson. După multe experiențe cu filtre speciale, el s-a străduit să obțină tonuri estompate, delicate și pastelate, menite să redea atmosfera de feerie a basmului nostru.

— Ai tot vorbit de basm, de împărați și împărătese, de prinți, de zmei și de ciobani, dar nimic despre vreo prințesă. Că doar trebuie să aveți și așa ceva.

— Bineînțeles, altfel n-ar mai fi basm. Numai că la noi nu apare ca-n toate basmele, ci... cu totul altfel. Veți vedea pe ecran. Interpreta? Am căutat-o foarte mult pînă am găsit-o: se cheamă Cezarina Chiriițescu, are 16 ani, e elevă și arată ca o... prințesă. Cît privește ceilalți interpreți — cei profesioniști — au fost cu toții la înălțime în ce privește dragostea de muncă de care au dat dovadă. În fruntea lor trebuie amintit maestrul Ion Manu (Sfetnicul împăratului) care, în ciuda celor 70 de ani pe care-i poartă pe umeri, a dovedit un elan și o tinerețe care ne-a pus pe gînduri. De altfel, urmînd îndeaproape îndemnul lui, sărind normele, echipa a reușit să termine filmările cu 15 zile mai devreme, așa încît vom putea prezenta filmul în preajma măreței sărbători a eliberării, după cum ne-am făgăduit.

— Și care e povestea poveștei?

— E un basm ca multe altele. Cu un împărat și o împărăteasă care aveau o fată, pe prințesa. Prințesa vrea să se mărite. Și vin prinții s-o petească. Numai că fata îi refuză pe toți și-l alege nu pe Făt Frumos ci pe... altcineva. Pînă aici nimic nou. Nouă e concluzia și interpretarea faptelor. Am încercat să fie în spiritul realităților noastre noi, a concepțiilor noastre de azi, împotriva unor mituri prăfuite, spulberate, înșelătoare ca toate miturile.

— I-ai pomenit pe toți, numai despre regizorul-scenarist nu ai spus nimic.

— Deocamdată nici o vorbă. Poate, mai tîrziu, dacă ia premiu...

Silvia KERIM

P.S. Vreți să știți, desigur, despre ce film e vorba. Se cheamă „O POVESTE CA-N BASME". Autor: Ion Popescu Gopo și echipa sa.

Fără cuvinte

Desen de N. GHENADIE

IERI ȘI AZI

Pe valea Bistriței

(Urmare din pag. 1-a)

zări omenești, concomitent cu lucrările de construcții înfăptuite astăzi, de la marile întreprinderi pînă la sutele de locuințe muncitorești grupate în blocuri. Transformările rapide sînt evidente și aici pe valea Bistriței, altădată vizitată doar pentru pitorescul ei, din al cărui decor erau nelipsiți plutașii.

De o vreme încoace decorul nu mai e la fel cu cel de pe vremea cînd podul de la Capra se prăbușea cu tren cu tot. Hidrocentrala de la Bicaz crește văzînd cu ochii. Constructorii barajului de la Izvorul Muntelui s-au angajat ca în cinstea zilei de 23 August, dar mai devreme, să abată apele Bistriței prin golirile de fund provizorii — niște tunele relativ înguste în corpul barajului. Și cînd o spun oameni de felul lui Ștefan Cozac sau Alexa Moldovanu, nu mai poate exista îndoială. De aceea din sus de baraj, de pe fundul viitorului lac de acumulare, satele se mută. Iau ființă așezări noi, unele mai jos de Bicaz, altele mai în sus. Constructorii au dat dovadă aici de adevărat eroism, au înfruntat greutăți și piedici care păreau de neînvins.

Priviți azi Bicazul. Comparați-l cu ceea ce însemna altădată satul Bicaz

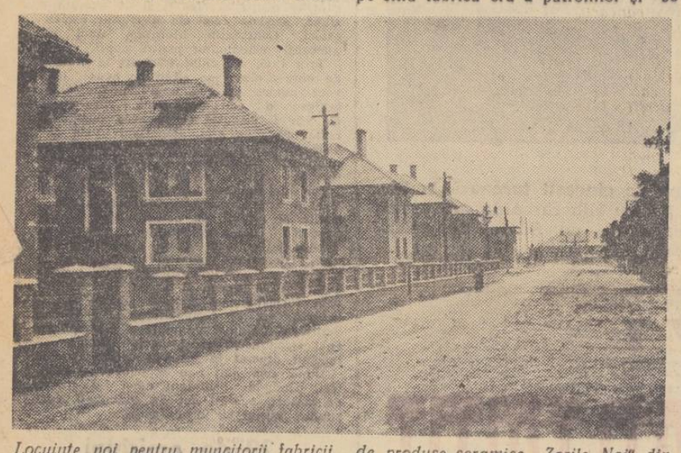

Locuințe noi pentru muncitorii fabricii de produse ceramice „Zorile Noi" din Piatra Neamț.

în care singura clădire impozantă era administrația domeniilor coroanei. Nu numai existența lucrărilor de la baraj și tunelul hidrocentralei „V. I. Lenin" i-a schimbat aspectul. Aici sînt prezente acum fabricile de ciment și azbociment noi, moderne, realizări ale regimului democrat-popular. Sacii cu ciment, purtînd marca „Bourul" călătoresc pînă în India. Cu acest ciment, de fapt, se ridică și barajul hidrocentralei, clădit să înfrunte veacurile.

La Bicaz, pe vremea adolescenței, aveam un prieten, Nicolae Pintilie. Locuia într-o cocioabă ca toate celelalte, pe locul numit Mărceni. Acum acolo este un cartier întreg de blocuri muncitorești cu electricitate, apă curentă, cu aparate de radio și televizoare.

Dar întreaga vale a acestui rîu repede nu mai este cea de altădată. Iată peisajul de seară: de-a lungul văii mii și mii de becuri. Sînt așezările de la Stejaru, de la Vaduri, este Vișoara în întregime electrificată. Pe șoseaua modernă aleargă mașinile; acceleratul sau autorapidul gonesc pe traseul nouii căi ferate, scurtînd distanțele, iar peste munți și dealuri ghicești în noapte stîlpii liniilor de înaltă tensiune, escaladînd înălțimile, înnobilîndu-le. Și aceasta acum cînd hidrocentrala încă nu-i gata. O clipă stăm și ne închipuim ce va fi cînd lacul de acumulare va închide, sprijinit de baraj, 1.200.000.000 m.c. de apă, cînd centrala hidroelectrică de la Stejaru, o adevărată cetate a luminii, va degaja energie electrică de ordinul a sute de mii de kilovați.

Nu numai orașul Piatra Neamț — nodul acestor transformări de pe valea Bistriței — s-a îmbogățit în acești ani cu o fabrică nouă de produse ceramice, cu o a doua fabrică de hîrtie în construcție, cu sute de blocuri în cartierul nou și pe strada I. V. Stalin, ci și așezările din apropiere, altădată niște cuiburi ale analfabetismului și mizeriei, au primit daruri minunate: relonul la Săvinești, combinatul de îngrășăminte chimice la Roznov și în curînd rolanul cel mic și cel mare, precum și o nouă hidrocentrală la Roznov. Anual vor pleca de aici 2000 tone fire și fibre de relon, 5000 tone de rolan, 210.000 tone azotat de amoniu granulat — ceea ce înseamnă hrana industrială pentru marile țesătorii și postăvării, îngrășăminte pentru mii de hectare arabile.

Plutașii și ciobanii de ieri și de azi devin constructori, devin chimiști. Muncitoarea Ecaterina Rață lucrează în fabrica „8 Martie" din Piatra Neamț de 25 de ani. A lucrat, se înțelege, și pe cînd fabrica era a patronilor și se chema „Doamna". Venea administratorul noaptea și mai stingea, ici, colo cîte un bec, să nu se consume prea multă energie electrică. Iar Ecaterina Rață și sute de muncitoare ca ea își stricau vederile. De asta și poartă ochelari acum cînd la apretură s-au așezat zeci de becuri enorme, cu abajururi, cînd întreaga fabrică se modernizează, cînd unele secții se pregătesc să prelucreze și fire de relon de la Săvinești.

La vremuri noi există și oameni noi. Cu brigadieri ca ai lui Vasile Anghelina de la fabrica „Zorile noi", promotori ai inițiativei. „Șapte ore pentru plan, o oră produse peste plan", ca Munteanu C., macaragiu la uzina electrică din Stejaru, care s-a aruncat în apele crescute să salveze o prăpă pneumatică, cu eroismul simplu, firesc al sutelor și miilor de muncitori, tehnicieni și ingineri, în frunte cu comuniștii, satele și orașele de pe valea Bistriței moldovene se schimbă la față.

Pe locurile acestea se cîntă cîndva melodia amară, plină de jale a celor înnecați, la Capra. O brigadă artistică a fost de curînd premiată pentru avîntatul marș „Să trăiești, Săvinești!". Între cele două cîntece și timpurile lor sînt dimensiuni de proporții istorice.

Nichita BISTRICEANU

Cronica gastronomului

BEREA

— Cinți vinul și bei bere! Cu aceste vorbe m-a apostrofat un energumen, care m-a găsit la „Ambasador" în fața unei halbe, avînd aerul că m-a surprins săvîrșind o faptă rușinoasă...

— De altfel, urmă acest prezumțios pedant, eu însumi, pus să aleg între un vin prost și o bere bună, aleg berea. Aici, însă, ai și vin bun. Dar mă întreb: există bere bună?

— Uite asta! îi răspund, ridicînd halba aburită și cu gulerul ca smîntîna ținută la gheață.

I-aș fi putut răspunde nepoftitului că dacă ar fi venit ca mine, pe jos, de la șosea pînă în centru, s-ar fi convins fără îndoială și el de oportunitatea unei halbe bine turnate și la temperatură potrivită. Dar nu aveam chef de vorbă și-am tăcut. El și-a băut sucul de fructe, pălăvrăgind mereu și scuzîndu-se că e silit să mă părăsească — fiind grăbit și s-a tot dus. Ducă-se!

La masa vecină, doi roșcovani plini la față, pe care îi vedeam ori de cîte ori intram în acest local și în preajma cărora mă aflam pentru prima oară, își beau și ei halbele și discutau despre bere. Se vede că vorbele interlocutorului meu îi stîrnise, căci băgasem de seamă că la auzul interpelării sale, cel mai gros din cei doi se încruntase. Din discuția lor, am aflat că pe cel mai gros îl chema Petrică și pe celălalt Grigore. Conversația lor părîndu-mi-se instructivă, am mai cerut o halbă și-am ciulit urechea.

— Crezi tu, Petrică, întrebă Grigore, că vechii egipteni să fi cunoscut berea, așa cum se încumetă unii a zice, cu două mii de ani înaintea erei noastre?

— Greu de spus, Grigore. Făceau ei o băutură, din orz ce-i drept, dar se prea poate ca acea băutură să nu fi fost decît o decoctie sau poate o infuzie. Să lăsăm rezolvarea problemei în seama arheologilor și să mai bem o halbă.

— Nu mă opun, Petrică, dar dacă băutura cu care ne răcorim în clipa de față, pe care fabrica „Prahova" o face atît de bună și pe care canagiul din acest local o condiționează și-o toarnă atît de bine, va fi fost necunoscută egiptienilor din vremea lui Memphis e sigur că pe vremea lui Herodot ea nu putea fi nici o simplă decoctie sau infuzie, cum spuneai, ci băutură fermentată, de vreme ce acest precursor al reportajului o numește vin de orz.

— De bună seamă. În Europa, fabricarea berei, urmă Petrică, a început la popoarele nordice. În această privință avem mărturiile lui Tacit și ale lui Pliniu cel bătrîn. Se înțelege, însă, că cei vechi ar fi uimiți foarte și bucuroși din cale-afară, dacă s-ar putea reîntoarce pe astă lume și ar bea ceea ce bem noi astăzi.

— Încă două, se adresă Grigore ospătarului.

— E-o băutură igienică și nutritivă, zise Petrică.

— Dar umflă, constată cu oarecare melancolie Grigore.

— E-adevărat, dar și îngrașă și asta-i o dovadă că e și un aliment.

— Aproape complet. Conține vitamine, principii calorice (materii grase, dextrină, glucoză), un procent variabil de alcool, elemente azotate, fosfați și diverse alte combinații saline.

— Da, încuviință Petrică, dar nu trebuie băută cu exces...

— Socoteala și două halbe, conveni Grigore.

— Ultimele? întrebă Petrică.

— Da ce, eu îs profet? răspunse Grigore.

CONCLUZIE

Berea e o băutură
Pentru zeii din Olymp.
Dar băută cu măsură
Și de te oprești la timp.

PĂSTOREL

Tic-Pitic și Moș Poveste

(Urmare din pag. 1-a)

socotesc copiii și-au căpătat emisiunile lor. „În slujba patriei", orientată spre educația patriotică a ascultătorilor și „Tinerețea ni-e dragă", ating problemele de viață ale U.T.M.-iștilor. Emisiunea „Școala și viața", întrunește unanimitatea părerilor elogioase. Emisiunea „Părinți și copii" este singura care lese din sfera de preocupări a prietenului meu. Deocamdată problemele educației sînt apanajul tăticului și al mămicii și se pare că se găsesc numeroase aplicații practice, pe care prietenul meu este mai bine să nu le cunoască în forma lor teoretică. De altfel, nici nu se arată a fi prea deceptionat de aceasta. Lumea lui e populată de o serie întreagă de

prieteni — eroi

Nu l-a văzut niciodată cum arată la față, dar fără îndoială, dacă l-ar întîlni vreodată, i-ar recunoaște cu ușurință după voce. S-a obișnuit să-l aștepte în fața aparatului și să-i plaseze în diversele lui jocuri. - Silvia Chicoș, artistă emerită, ocupă un loc de cinste. Glasul ei cristalin, de strengar neastîmpărat îl însoțește pretutindeni.

„Tic-pitic" e de profesie postaș și în general își face apariția atunci cînd geanta este doldora de scrisori. Nu-i însă singur în emisiunile pentru copii. S-a plictisit și el, și ascultătorii. Are o sumedenie de tovarăși, care cît el, care mai vîrstnici. „Moș-Poveste" e cel mai bătrîn. Deși poartă o barbă albă, impresionantă, a venit la „Noapte bună copii" destul de recent. Mai vechi decît el e Niculiță reporterul. Rivalul meu întru reportaj. Nu știu cum face, nu știu cum drege, dar e pretutindeni prin țară, unde se întîmplă ceva interesant. Poate să rivalizeze cu el numai faimosul profesor Știe-tot, prietenul nu mai puțin faimosului dr. Vitamină. Amîndoi își disputa întîietatea în a lămuri copiii despre cîte în lună și-n stele în emisiunea „Vreau să știu". Alături de ei, Țică și Rică și Prichindel populează cu anumită regularitate emisiunile pentru copii.

Dar mai sînt

și alte realizări

Vechiul meu prieten nu poate să știe ce se întîmplă acum 10 sau 15 ani, pentru simplul motiv că nu exista pe atunci. Pentru el realizările cu care emisiunile pentru copii și tineret se mîndresc sînt lucruri absolut normale.

Nu-l poliglot prietenul meu. Ascultă numai emisiunile în limba română. Asta nu-l împiedică însă să știe că tovarășii lui de joacă, care vorbesc în clasă maghiara, germana sau sîrba, își au propriile emisiuni cu eroi și întîmplări interesante. Pentru el e un lucru normal. În scurgerea celor 15 ani a început să devină normal și pentru noi cei mai vîrstnici. Altădată... În cadrul unei povești atît de luminoase, e mai bine să lăsăm deoparte amintirile întunecate.

Scrisorile venite de la copiii din sate pe adresa lui Tic-pitic sînt tot mai numeroase. Și asta-i un lucru deosebit. I-am povestit odată prietenului meu că înainte vreme în sate nu exista electricitate, deci nici radio sau radioficare. Nu l-a venit a crede. Și cum să mă creadă, cînd el aude cum pustii din cine știe ce sătuc moțesc vor să zboare în lună? Alții cer lămuriri asupra dezagregării atomului. Prietenul meu nu știe foarte precis ce e aia dezagregare, dar n-am reușit să-l conving de realitatea evocării mele. E ceva ce îese din sfera lucrurilor ce i se pot părea normale.

★

Fără a mai pomeni de corul de copii al Radiodifuziunii, premiat în diverse competiții internaționale, povestea noastră își cam află aci sfîrșitul. Este, evident, un sfîrșit căruia trebuie să-i adăugăm și un deocamdată...

Radu RUPEA

POȘTA Redacției

SMARANDA SIMION — Iași, ION ANTIHI — Sighișoara, MARGARETA CIUCUREL — Cugir, I. N. C. — București, L. A. NED. — București, V. RUSESCU — București, M. PUSCAȘU — Iași, LAZAR VICTOR — Orașul Stalin, PAUL CREȚU — Satu Mare, SILVIA GROZA — Cugir, MIRCEA VASIU — Sighișoara: Lucrările ce ni le-ați trimis vădesc dragoste pentru versificație. Păcat că rîndurile scrise nu au calitățile necesare pentru a fi publicabile.

Am fi bucuroși ca viitoarele răspunsuri să fie favorabile. O remarcă trebuie făcută în legătură cu poeziile lui L. A. Ned,, care depășesc oarecum pe ale celorlalți autori. I-am recomanda mai multă migala în scrierea versurilor, mai mult autocontrol. Ar putea scrie versuri reușite.

LIVIU NOVAC — Pecica (Timișoara): Este bine că sînteți preocupat de problemele cinematografiei și că în această direcție faceți să fie interesați și alți tineri din comună. Inițiativa creării unui „cerc cinematografic comunal" nu o prea înțelegem. Ce va face acest cerc? Se va mărgini doar să discute unele filme? Dar acest lucru se poate face foarte bine în cadrul căminului cultural, pe care ar fi bine să-l sprijiniți cu toate puterile.

Ne întrebați dacă vom edita un almanah. La această nu vă putem da, deocamdată, un răspuns sigur.

În privința schimbului de fotografii și a discuțiilor pe teme cinematografice cu tineri din țară, v-am îndeplinit dorința, publicîndu-vă adresa. Restul îl lăsăm în seama celor cu care veți coresponda.

M. BĂNESCU — Reșița: Călcînd — după cum spuneți — peste timiditate, v-ați hotărît să ne scrieți, pentru a ne întreba ce condiții trebuie să îndeplinească un desen ca să fie publicat. Să fie în creion sau în tuș? Ce dimensiuni să aibă? ne întrebați dv.

Desigur, desenele trebuie să fie în tuș. Cît privește dimensiunile, pretențiile sînt modeste: desenul să nu fie de proporții uriașe. E clar că nu primim tablouri de mari proporții. Dacă este posibil, desenul să poată încăpea într-un plic obișnuit. În afară de aceasta, ar mai fi o condiție, care pentru noi are mare importanță: desenul să fie bun!

Acum, cînd cunoașteți toate condițiile, urmează să vă înscrieți la examenul de admitere. Dar fără timiditate.

DOREL COJOCARU — București: Vom scrie despre Festivalul de la Viena.

Nu putem publica romanele ilustrate, rezumîndu-le doar la cîteva numere de revistă. Desigur, că nu este bine ca romanele-foileton să aibă întinderea lucrării de bază, dar nici să fie atît de mult comprimate, încît să nu e recomandabil.

Muzeul despre care ați vrea să ne scrieți este destul de cunoscut. Căutați alte subiecte.

TOMA COMĂNESCU — Ploești: În adevăr, Goethe a murit înainte de a apare primul timbru postal din anul 1840. Observația este întemeiată.

Totuși, și el s-a ocupat oarecum de filatelie, interesîndu-se de timbrele... muzicale. Să mai arătăm în paranteză că am glumit?

M. PALADE — Arad: Singura și cea mai indicată soluție este să vă adresați Oficiului Național de Turism „Carpați", cu sediul în București, bulevardul Republicii nr. 10.

VIOREL THOMAS — București, raionul T. Vladimirescu, str. Olteni nr. 34: Înștiințîndu-l pe cititorul nostru Emil Oprișan că îi puteți pune la dispoziție unele din numerele vechi ale revistei noastre pe care le caută, îi faceți deosebita bucurie. Ne permitem să vă mulțumim în numele lui.

A. I. MIHU — Cluj: Ați vrut să-l „atacați" pe Gh. Mozes, care ne-a trimis trei epigrame slabe.

„Atacul" dv. nu este însă eficace. (V-o spunem ca unei vechi cunoștințe). Dv. l-ați atacat cu șapte variante slabe și nici c-o epigramă bună.

AL. F. BUZURU — Tg. Jiu: N-am prea auzit să fie de vînzare tușuri de culoarea ciclamen.

În adevăr, din cînd în cînd, folosim culoarea respectivă pentru frontispiciul revistei dar și pentru unele titluri, dar cerneala tipografică nu credem să vă poată fi de ajutor. Are alte caracteristici. Încercați la librăriile din Craiova; poate să găsiți cerneală de această culoare.

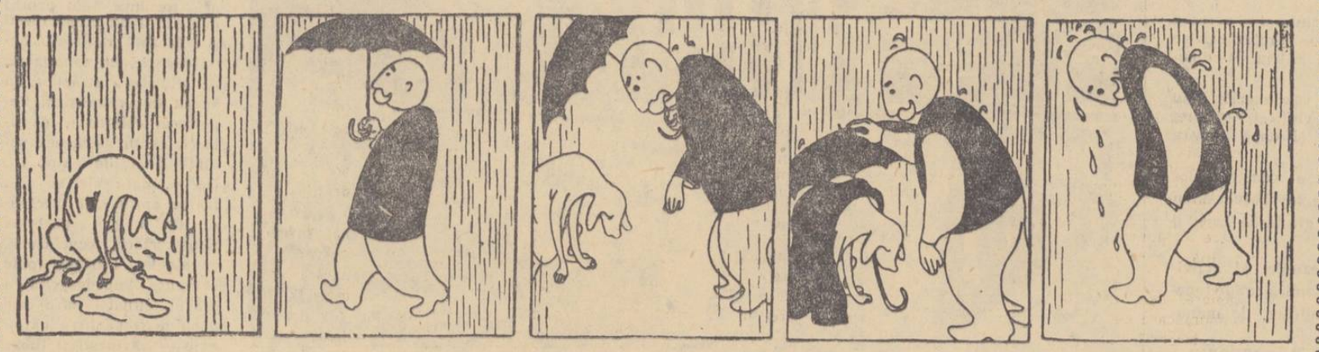

Întîmplările lui Moș Andrei — „inimă de aur"

Desen de V. VASILIU

Scurt itinerar polonez

Pe harta operațiunilor militare întreprinse de Armata Sovietică în anul 1944 se găsește înscris, la marginea unei săgeți punctate cu roșu, numele orașului polonez Lublin. In vara furtunoasă a acelui an, Armatele Sovietice au eliberat Lublinul și și-au continuat înaintarea spre Dobrova și, mai departe, spre Varșovia. In Lublinul eliberat de naziști, în acest oraș în care ruinele vorbeau peste tot de urgia războiului, a avut loc, la 21 iulie 1944, un eveniment memorabil: s-a constituit Comitetul polonez de eliberare națională, cu funcțiile de guvern provizoriu. A doua zi, la 22 iulie, posturile de radio au transmis în întreaga lume manifestul „Către poporul polonez" emis de Comitetul polonez de eliberare națională, un document care conținea programul construirii unei Polonii noi, independente și democratice. Această zi a marcat nașterea statului polonez democrat-popular, de atunci a început anul I al Poloniei noi. De atunci ziua de 22 iulie este cinstită, în fiecare an, ca sărbătoarea națională a Poloniei populare. Sărbătorind și în acest an ziua de 22 iulie, poporul polonez a făcut totodată bilanțul importantelor realizări pe care le-a înfăptuit în cei 15 ani care au trecut de la manifestul lansat în 1944 la Lublin.

Intre un film și realitate

Vă mai amintiți de filmul polonez „Comoara"? Acțiunea lui se petrecea într-un cartier varșovian, distrus în timpul războiului. La turnarea filmului n-a fost nevoie de decoruri speciale — decoruri erau înseși ruinele Varșoviei. Astăzi, dacă cineaștii polonezi ar încerca să realizeze o nouă ediție a filmului, ar trebui să folosească însă, din plin, măiestria pictorilor decoratori. Pentru că, printr-un efort extraordinar, dintr-o Varșovie unde din zece case, hitleriștii au distrus șapte-opt, poporul polonez a reușit să reconstruiască o nouă capitală, în care locuiesc peste un milion de oameni.

Tinerețea construcțiilor este de altfel un element pregnant pe care-l sezizează oricare vizitator al Varșoviei. In centrul capitalei, mai ales, cea mai „virstnică" casă are abia... 13 ani! Pentru a ne da seama de amploarea construcției de locuințe din Varșovia, vom arăta că numai una din întreprinderile constructoare din capitala Poloniei a dat în folosință, în doi ani, aproape 7.000 de camere!

O vizită la întîmplare

Plimbîndu-se prin Katowice, un ziarist străin s-a gîndit să intre la întîmplare într-unul din multele blocuri noi ridicate în oraș. A urcat la primul etaj și a bătut la o ușe. I-a deschis un bărbat mărunt, uscățiv. Cînd a aflat cine e vizitatorul a zîmbit, a deschis larg ușa și s-a recomandat:

— Minerul Henryk Kopec.

Intrînd în casă, ziaristul a examinat rapid locuința minerului: două camere mari, luminoase, frumos mobilate, o baie și o bucătărie. Apoi a început să-l întrebe pe Kopec despre viața sa.

La rugămintea ziaristului, Kopec a povestit pe larg despre viața grea, de șomaj și mizerie, pe care o duceau, înainte de eliberare, minerii polonezi. Apoi, cînd oaspetele s-a pregătit de plecare și-a luat și el haina pe umeri.

— Mă duc la tribunal, s-a scuzat, parcă. Știți, sînt asesor popular...

Articole de porțelan de mare faimă

Există la Varșovia, pe str. Lezno, un elegant magazin de prezentare a articolelor de porțelan. Magazinul e veșnic plin: serviciile de masă, obiectele decorative, glastrele și celelalte produse expuse în vitrine stîrnesc mereu admirația vizitatorilor polonezi și străini.

— Unde au fost produse toate acestea? întrebi mirat.

— La fabrica din Cmielow.

O vizită la creatorii de porțelan din Cmielow e un prilej de încîntare. Porțelănarii au învățat meseria din tată în fiu și sînt oameni plini de inițiativă. In cursul ultimilor ani ei au pus în funcțiune 18 noi cuptoare, de două ori mai mult decît erau înainte de război. Materiile prime, care pînă acum trei ani erau importate din alte țări, sînt înlocuite acum cu succes de materii prime poloneze.

Cînd intri în biroul directorului fabricii te întîmpină o hartă plastică în care Polonia este legată de alte țări prin niște fire roșii. Directorul îți dă bucuros explicații: sînt cele 24 de țări care importă produse din Cmielow. Cînd un englez soarbe cafea dintr-o ceșcuță frumos aurită, cînd o olandeză cumpără figurine fine reprezentînd oameni, animale și flori, cînd un tată belgian cumpără fiicei sale un serviciu microscopic de păpuși ei au, de fapt, un lucru comun: folosesc, cu toții, bunurile produse la Cmielow.

C. NEAGU

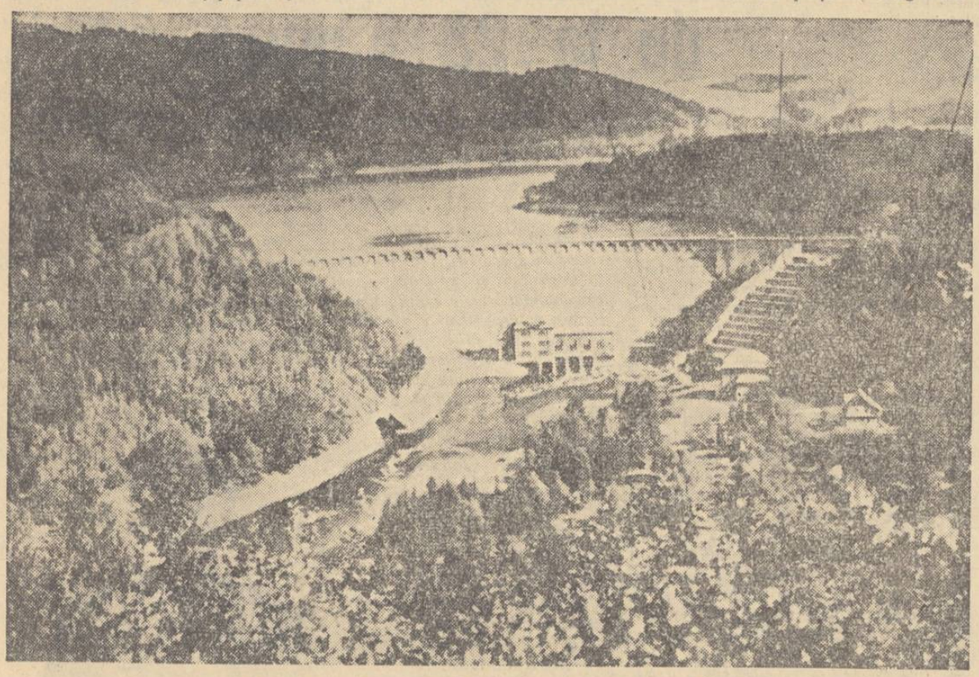

Vedere a hidrocentralei din Pilichovice, lîngă Jelenia Gora

Minciuna are picioare scurte

Falsificatorii izraelieni s-au făcut de rîs!

Cititorii noștri își mai amintesc de bună seamă cu toții de filmul sovietic „Cazul Rumeanțev", care s-a bucurat de un mare succes în țara noastră. Inchipuiți-vă însă că pot exista unele persoane care socot nimerit să folosească cadre din acest film pentru scopuri josnice și calomnii antisovietice.

Este cazul redactorilor de la organul de presă al armatei aeriene izraeliene. Acest ziar a publicat, nu de mult, o știre calomnioasă antisovietică. Ziarul vorbea de un oarecare „colonel sovietic Bogdanov" care, cică, ar fi fugit în Occident și ar fi transmis în acele țări o serie de „secrete" ale Uniunii Sovietice.

Dîndu-și însă seama că acest lucru este greu de crezut de către opinia publică din Izrael, — nu s-au mai compromis acești gazetărași și cu alte născociri antisovietice? — autorii respectivei baliverne, au recurs la un alt fals, mai grosolan, cu ajutorul căruia ei credeau că vor putea înșela opinia publică. Intr-o revistă sovietică au găsit un cadru din filmul „Cazul Rumeanțev". In acest cadru apăreau două personaje: colonelul de miliție Afanasiev, interpretat de actorul S. Lukianov și șoferul Rumeanțev, interpretat de actorul A. Batalov.

Ce s-au gîndit atunci ziariștii izraelieni? Au tăiat frumos cu foarfeca pe unul din personaje (Rumeanțev), lăsînd numai pe cel în uniformă militară (Afanasiev). Poza acestuia au reprodus-o în ziar și au prezentat-o drept chipul „colonelului Bogdanov", care „face declarații în Berlinul occidental" după „fuga" sa.

Falsul a fost repede descoperit. Organul de presă al armatei aeriene izraeliene care și-a permis această născocire s-a făcut din nou de rîs.

Iată în clișeu cele două poze. In poza de sus, Rumeanțev—Batalov și Afanasiev-Lukianov, așa cum apar în film. In poza de jos, Afanasiev-Lukianov, transformat de calomniatorii de la sus-pomenitul ziar izraelian în „colonelul Bogdanov"!

Chiar cel mai naiv student își dă seama...

La o practică asemănătoare a recurs și ziarul *„New York Herald Tribune"*. Dar după cîteva zile ziarul a fost obligat să publice la rubrica „Scrisori adresate redacției, o scrisoare semnată de Samuel P. Fay de la colegiul Anatolia-Salonic (Grecia). Referindu-se la cele publicate în pagina II-a a ziarului „New York Herald Tribune" din 3 iulie, Samuel P. Fay scrie:

„Nu am citit niciodată în presa vreunei țări europene un titlu care să fie de natură să inducă mai mult în eroare. Informația agenției „U.P.I." se referă la un articol publicat de Casa de Editură pentru problemele medicale din Kiev cu privire la „organizarea serviciilor medicale în urma contaminării în masă a populației". Chiar cel mai naiv student din primul an al cursurilor de logică nu ar putea să nu vadă că titlul de mai sus reprezintă o sinteză cu totul falsă a articolului menționat.

Prin urmare: cititorul este lăsat să tragă una din cele două concluzii: sau (1) titlul dv. este un exemplu deliberat de propagandă falsă menită să perpetuieze încordarea războiului rece, sau (2) un redactor cu totul lipsit de simțul răspunderii a lăsat să apară un exemplu de ziaristică menită să ducă cu totul în eroare.

Dacă concluzia (2) este cea corectă, atunci desigur că trebuie să cereți imediat scuze în coloanele ziarului dv. Caset de Editură sovietică pentru probleme medicale a cărei integritate ați calomniat-o, precum și cititorilor dv. de pretutindeni a căror inteligență ați insultat-o".

*

Atît din exemplul ziarului izraelian cît și din al celui american, reese că minciuna are picioare scurte. Presei capitaliste îi vine din ce în ce mai greu să înducă în eroare masele de cititori. Născocirile și balivernele nu mai pot fi înghițite.

V. I.

Marșul tineretului spre Washington*)

Corespondență specială din New-York

Faptul că am luat și eu parte la această grandioasă manifestație mi-a produs desigur o imensă bucurie, dar și mai bine mi-a părut că am putut, cu acest prilej, să descopăr prieteni noi și că am putut sta de vorbă cu ei despre o mulțime de lucruri.

Beth, care este cea mai bună prietenă a mea, a venit la mine acasă, în New York City, ca să mă ia, pe la 6 dimineața. Am pornit la drum la 6 și un sfert. Noua zi se anunța răcoroasă și totuși senină — un timp splendid! Noi am ajuns primele la autobuz. Nu era chip să nu-l vezi! Era frumos și impunător, arginiiu, cu o dungă albastră!

Cu cinci minunte înainte de ora fixată pentru plecare au sosit cu toții buluc. Noi mergeam cu un grup de studenți de la „Cooper Union Art School" (Școală de Arte Frumoase). Am făcut cunoștință cu trei băieți foarte simpatici. Pe drum am cîntat cîntece populare, am povestit tot felul de glume și anecdote etc. Cu noi erau și trei studenți cu ghitarele, așa încît s-au pornit să cînte cu toții laolaltă (fiecare cîntînd altceva, bine înțeles!) Grupul nostru era însă cel mai gălăgios dintre toate!.

Cînd am ajuns, ne-am trezit în mijlocul unei imense mulțimi de manifestanți. In aer plutea o atmosferă de nerăbdare, de emoție. Ne întîlnisem pe drum cu o mulțime de autobuze, le făcusem semn cu mîna și strigasem la manifestanții din ele. I-am regăsit pe toți la Washington. S-ar fi zis că este un imens roi de albine care se încolonează în Marșul Tineretului!

Veniseră atîția manifestanți, din attea locuri și state diferite, încît a trebuit să așteptăm aproape două ore înainte de a putea să ne încolonăm. Așa stînd lucrurile, am avut o idee grozavă: să cîntăm cîntece potrivite pentru această ocazie, cu acompaniament de ghitară (prietenul lui Beth este un excelent ghitarist). Așadar ne-am apucat să cîntăm. Mulțimea manifestanților s-a oprit să ne asculte, — era într-adevăr extrem de emoționant. Cred că cu toții simțeau nevoie de așa ceva, ca să ne mai înviorăm după drum. Am cîntat: „Vom rămîne pe pozițiile noastre", etc. Am descoperit mai tîrziu, spre rușinea noastră, că toată lumea avea pancarte. Noi nu ne gîndisem la așa. Era extrem de supărător dar am reușit totuși să luăm cîteva de la un alt grup (toată lumea își împrumuta lucrurile).

Insfîrșit, am reușit să ne încolonăm, dar eu eram cam obosită, căci dusesem o pancartă mare, pe care scria: „PRIMIȚI STUDENȚI NEGRI. CURTEA SUPREMA TREBUIE SA IA MASURI". Am scris pe spatele pancartei: „Cooper Union Art School", New York City, ca să se știe de unde veneam.

Insfîrșit, a început manifestația. După ce am mers pe jos un timp îndelungat, am ajuns într-un fel de piață unde manifestanții și-au depozitat pancartele. După ce ne-am lăsat și noi pancartele, am mers la Washington Monument și ne-am culcat pe iarbă, morți de oboseală.

Eu, împreună cu Beth, am stat de vorbă cu cîțiva din tinerii care se aflau și ei acolo. Am discutat despre măreția manifestației și ne-am arătat surprinderea că o mulțime atît de mare de oameni luaše parte la ea. După calculele oficiale, se pare că au fost 26.000 manifestanți, iar numărul semnăturilor de pe petiții s-a ridicat la 400.000. Noi ne așteptam să vie cel mult 20.000 de oameni. Aceasta era o mare victorie pentru noi!

Am mai discutat despre faptul că au venit atît de multe autobuze, din locuri atît de diferite. Două dintre ele veniseră tocmai din California, străbătînd Statele Unite de la un capăt la altul. Erau și autocare care au venit cu studenți de la universitățile din Florida, Michigan, Illinois, Wisconsin, Columbia, City College din New York City, iar cîțiva mai cutezători veniseră tocmai de la Norfolk, din Virginia, din Maryland. Participanții din California făcuseră pe drum trei zile.

Printre cei mai de seamă vorbitori de la miting figura și Bayard Rustin. El este coordonatorul național al Marșului Tineretului pentru integrarea studenților negri în școli și universități. Discursul lui a fost foarte convingător. Ne-am apropiat de tribună ca să-l auzim mai bine. L-am aclamat cînd a spus:

„La 26 octombrie trecut, cînd nu erau decît 10.000 de manifestanți și Președintele a refuzat să ne primească, am spus că ne vom întoarce cu un număr îndoit de tineri. Ei bine, acum sîntem mai mult de două ori pe atît și am reușit să intrăm în Casa Albă. Cînd ne vom întoarce aici cu 50.000 de manifestanți, Ike ne va primi; cînd vom veni cu 100.000 de oameni, Congresul se va întruni într-o ședință specială și cînd vom aduce 200.000 de oameni, și putem să facem aceasta, Congresul, președintele și Tribunalul Suprem vor fi cu toții la Washington".

Rustin l-a prezentat apoi pe Harry Belafonte, care este un foarte popular cîntăreț negru de muzică ușoară. El a subliniat nevoia de a ne uni și de a repeta această acțiune atît timp cît guvernul va refuza să ne satisfacă revendicările. A mai spus că ceea ce făcusem era minunat, dar că puteam face și mai mult. Vorbea fără ezitări, scurt și concis.

Așa am aflat și despre cazul Asbury Howard. Acest negru a fost întemnițat pentru că executase un desen satiric care demasca pericolul segregației rasiale. Tribunalul a fost de părere că el încercase să răstoarne guvernul S.U.A. și cîțiva albi l-au atacat în plină ședință! Fiul lui, Asbury Howard jr. a fost arestat pentru că încercase să-l scape pe tatăl lui din mîinile celor ce voiau să-l linșeze.

L-am aplaudat îndelung pe Tom Mboya, care este secretarul general al Federației muncitorilor din Kenya și președintele Conferinței popoarelor pan-africane. El ne-a asigurat că „milioane de oameni din lumea întreagă sînt alături de noi în această zi".

A. Philipp Randolph, președintele Asociației însoțitorilor din vagoanele de dormit, și președinte al Marșului Tineretului a luat și el cuvîntul.

După ce discursurile au luat sfîrșit, am început să cutreerăm străzile de prinprejur ca să ne găsim autobuzul. Apoi am plecat spre New York, copleșiți de impresii de neuitat. Autobusul nostru a intrat deodată într-o bălțoacă de noroi și n-a mai vrut să se miște de acolo. Toți băieții s-au dat jos ca să împingă la roți. In sfîrșit, atleții noștri au reușit să scoată mașina din bălțoacă și noi, fetele, i-am primit cu exclamații de bucurie. Am ajuns acasă pe la 3 dimineața. Apoi m-am trîntit pe pat și v-am scris aceste rînduri.

Iudith Enrica MARZANI

***) Autoarea acestei corespondențe este o tînără americană în vîrstă de 15 ani, care a participat cu cîtva timp în urmă la Marșul Tineretului spre Washington — manifestație a tineretului progresist american împotriva discriminărilor rasiale. Sentimentele pline de prospețime, setea de adevăr care se degajă din aceste rînduri, sînt proprii celei mai bune părți a tineretului american.**

O demonstrație concretă

Funcționarii Departamentului de Stat și ai altor instituții oficiale din S.U.A. care vizitează țările Asiei și Africii nu pierd nici o ocazie pentru a proslăvi faimoasele „libertăți" de care se bucură cetățenii Statelor Unite. Iar dacă cineva îndrăznește să pomenească despre rasism, atunci li se ripostează imediat: „Rasism? La noi nu există așa ceva. E propagandă comunistă".

După cum relatează agenția americană „Associated Press", cinci cetățeni indieni, dintre care trei sînt colaboratori ai unor misiuni oficiale indiene ce se află în S.U.A., au avut ocazia foarte recent să-și dea seama pe propria lor piele de „libertățile" din S.U.A. Duminica trecută (19 iulie) fiind o zi foarte călduroasă, cei cinci indieni s-au dus la țărm, situat la 30 km. de Washington. Cînd au vrut să se ducă pe plaje ei au fost însă opriți. Li s-a spus, pe un ton amenințător că, din cauza „culorii pielei", le este interzis accesul pe plaje. Drept care cei cinci n-au putut face nimic altceva decît cale întoarsă la Washington.

Ei au avut prilejul să participe la o demonstrație concretă a libertăților americane în acțiune...

Însemnări de călătorie PRIN ETIOPIA

ADDIS ABEBA

După cele trei sferturi de oră petrecute la aeroportul Port Sudan, pe malul Mării Roșii, într-o atmosferă asemănătoare cu aceea de lîngă o plită încinsă pe care se toarnă necontenit apă ce se preface imediat în vapori, peisajul ce se zărește din avion, pe măsură ce ne apropiem de Asmara, lasă să se prevadă răcoarea plăcută a pădurilor de munte.

Peisajul dezolant al deșertului galben-roșiatic, care de la Cairo nu fusese decît rareori punctat de verdele fiirav al vegetației din jurul cîte unei așezări omenești, se transformă treptat într-un peisaj alpin, cu o vegetație bogată al cărei verde pronunțat se distinge limpede de la înălțimea la care zburăm.

Asmara, capitala Eritreei, ne apare ca un oraș modern, cochet, cu vile ascunse în verdeață. Este însă un oraș molcom, în care nu pulsează prea intens — ca de altfel în întreaga Etiopie — viața industrială și comercială.

Pe aerodrom se văd multe avioane ale armatei americane. Se pare — după spusele localnicilor — că aici se găsesc aproximativ 4.000 de militari americani.

Aerodromul este destul de mare, iar circulația pe el pare destul de intensă. Autoritățile care ne întîmpină și ne conduc la clădirea aerodromului au o atitudine foarte curtenitoare și toate formalitățile se fac fără să fim deranjați din fotoliile în care ne-am instalat. Funcționarii aerodromului caută pe fiecare pasager și îi predau toate documentele pentru continuarea zborului.

De la Asmara la Addis Abeba — Capitala Etiopiei — zborul durează circa două ore, pe deasupra platoului cu înălțimi mari și cu văi adînci, platou care se întinde în partea centrală a țării, de la nord la sud. Din partea de nord-vest a acestui platou la naștere Nilul albastru, din lacul Tana; ploile extrem de abundente din sezonul ploilor mari (care durează de la sfîrșitul lunii iunie pînă în septembrie) dau o asemenea enormă cantitate de apă încît produc celebra și binefăcătoarea, pentru Egipt, revărsare a Nilului. Circa 80 la sută din cele aproximativ 900 milioane metri cubi de apă care trec zilnic pe Nil, prin Cairo, în timpul creșterii Nilului provin din Nilul Albastru.

Am sosit la Addis Abeba. Deși este vremea prînzului, ora cea mai caldă a zilei, atmosfera este extrem de plăcută. Temperatura nu depășește 25 grade, aerul este limpede și curat, iar soarele dă o căldură molcomă, care contrastează cu căldura arzătoare din deșerturile ce înconjoară această citadelă muntoasă.

Addis Abeba se găsește la înălțimea de 2.500 m. Orașul este răspîndit pe numeroase coline de altitudini variate, astfel încît chiar în interiorul său ai diferențe de altitudini de 200—300 m.

La această altitudine, există o oarecare lipsă de oxigen ceea ce provoacă la unii oameni o vizibilă greutate în respirație și o pronunțată oboseală la eforturile fizice, cele mai simple, de exemplu la urcarea unei scări. Orașul este scăldat în verdeață. Se văd nenumărați eucalipți. Multe locuințe se află în mijlocul unor adevărate păduri, ca de exemplu, printre altele, unele ambasade cum ar fi cele ale U.R.S.S., Franței, Angliei ș.a. care au domenii ce se întind de la zece pînă la cincizeci hectare.

Străzile, în general asfaltate, sînt bune cu excepția unora care sînt prea în pantă și pe care torentele din timpul marilor ploi le rod în așa fel încît le fac cu greu practicabile.

Pe o colină dominantă se află centrul comercial al orașului, cu două magazine universale, ceva mai mari, o serie de mici prăvălii aparținînd toate unor patroni greci, italieni, armeni, arabi, dar niciodată etiopieni, două librării, cîteva bănci, două cinematografe.

Ca așezămînt de cultură este de menționat Teatrul „Haile Selassie I." clădire modernă și frumoasă, utilizată însă numai ca sală de cinematograf.

In oraș se mai găsește de asemenea un centru cultural al U.R.S.S. (Voks) situat în mijlocul orașului și unde se perindă zilnic o mulțime de oameni interesați să cunoască realizările popoarelor sovietice. Centrul cultural Voks are o bibliotecă, o expoziție de fotografii cu aspecte din U.R.S.S., o expoziție filatelică, precum și un stand de unde se pot obține diferite broșuri, buletinul Ambasadei Sovietice, un spital al Crucii Roșii și Semilunii roșii sovietice, încadrat cu medici și alt personal de specialitate sovietic. Spitalul este foarte apreciat, de multă lume. Acest spital continuă o veche tradiție, căci în 1896 Rusia a donat un spital Etiopiei.

In curtea palatului Impăratului poți vedea sumedenie de animale sălbatice domesticite și care se găsesc în stare de libertate: gazele, căprioare, canguri etc. Există chiar și un leu enorm și majestuos ce stă alene pe treptele scării palatului, fiind ținut de un paznic de capătul unui lanț. Este atît de lenevos încît de abia se uită la mine atunci cînd îl mîngîi pe coamă.

In fața palatului se află o mică grădină zoologică, în care sînt vreo 30 de lei splendizi, dintre care unul de Somalia, cu coamă neagră, precum și 10—12 pui de lei, de cite 2—3 luni, extrem de jucăuși, care se lasă însă cu greu, și cu teamă, luați în brațe și mîngîiați. Alături, în altă cușcă, pui de lei de 9—10 luni, deja foarte mari.

Răgetul unui leu matur seamănă aici, în Etiopia, cu un tunet care se aude — după cum spuneau localnicii — pînă la 30 km. In orice caz, chiar în condițiile din Addis Abeba — cu dealuri și văi — se auzea în multe părți ale orașului, și în special dimineața devreme, de la hotel, răgetul leilor care cereau, sau cărora li se dădea de mîncare.

Debre Zeit (sau Bișoftu); se află la circa 50 km. de Addis Abeba, dar altitudinea este cu circa 900 m. sub aceea a Addis Abebei și deci lipsa de oxigen este mai puțin accentuată ceea ce face din localitate o stațiune de odihnă (și Impăratul are o reședință aici).

Lîngă oraș există un lac foarte mare, într-o depresiune înconjurată de jur împrejur de dealuri. O plajă la care se coboară din grădinile hotelului și restaurantului pe o potecă destul de abruptă și cu trepte în părțile mai greu de coborît.

Pe lac se zăresc o mulțime de rațe sălbatice care nu se tem însă de oameni, astfel că poți asista de la o distanță de 3—4 m. la evoluțiile lor pe suprafața lină a apei.

La înapoiere, o pană de automobil ne silește să stăm mai mult de o oră într-o mică localitate. Am fost înconjurați imediat de o grămadă de oameni, îndată ce șoferul le-a spus că sîntem romîni, și fiecare se grăbea să ne dea ajutor, vrînd să-și manifeste astfel simpatia față de țara și poporul nostru. Prin intermediul șoferului etiopian ei încearcă să-și manifeste sentimentele de prietenie.

Aici nu s-a uitat încă faptul că în urmă cu mai bine de trei decenii, atunci cînd Etiopia a fost invadată de hoardele fasciste poporul nostru și-a manifestat simpatia caldă față de lupta eroică a poporului etiopian.

Peisaj etiopian: la periferia Addis Abebei

Să facem acum cunoștință cu AMBO situat la circa 120 km. de Addis Abeba. Aici se găsesc izvoare de ape minerale foarte bune la gust și cu proprietăți curative. In localitate s-a amenajat un mare bazin de înot, cu apă adusă chiar de la izvoarele minerale. In jurul bazinului, la mesuțe sau pe jos, pe iarbă, o mulțime de oameni care au venit să petreacă toată ziua aici și care și-au adus cu ei mîncarea de acasă.

Este însă foarte greu să „reziști" mult timp în jurul lacului sau să faci o plimbare pe străzile localității, din cauza muștelor, care aici parcă sînt mult mai numeroase și mult mai sîcîitoare decît la Addis Abeba — unde totuși este greu de stat ziua pe peluzele din fața hotelului, din cauza lor — sau decît la Cairo (unde, cînd cobori din avion, te întîmpină un roi de muște lipicioase).

SABATA. Acest oraș se găsește la aproximativ 50 km. de Addis Abeba.

Atenția ne-a fost atrasă de un parc natural în care se găsesc multe maimuțe în libertate.

In parc am întîlnit un numeros grup de elevi ai unei școli de ofițeri de poliție, veniți în excursie cu ocazia unei sărbători tradiționale etiopiene. Ei aduseseră în saci jumătăți de vită, tăiată în ajun sau în acea zi, pe care le-au așezat pe frînghii întinse între arbori și apoi fiecare dintre excursioniști, cu un briceag mare, își tăia o halcă serioasă de carne crudă pe care punea piper, amestecat cu ardei iute, și pe care o băga în gură și ținînd-o între dinți, își tăia cu briceagul bucățele pe care mai mult nemestecate — carnea fiind proaspătă și tare — le înghițeau. După aceea beau *arac*, o băutură alcoolică foarte tare, ca un fel de țuică sau drojdie făcută din diferite fructe sau plante.

Tot la Sabata am văzut o frumoasă plantație de arbori de cafea, ale căror boabe de culoare roșiatică sau maron nu lăsau încă să se întrevadă bobul de cafea pe care îl cunoaștem noi și care se obține, în momentul cînd fructul este pe deplin copt, prin înlăturarea cojii care acoperă bobul.

Se știe că Etiopia este mare producătoare de cafea, de sorturi considerate ca printre cele mai bune din lume, cum este de exemplu cea denumită Harai, care intră ca amestec în cele mai bune cafele. Provincia Kaîa este considerată drept patria cafelei.

Etiopia are și plantații de cafea, dar pe o mare întindere a unor provincii arborele de cafea crește în stare naturală și recolta nici nu poate fi strînsă în întregime și valorificată, din lipsa mijloacelor de comunicație. Cafeaua fiind principalul articol de export al Etiopiei (circa 60 la sută din totalul exporturilor) iar S.U.A. fiind principalul cumpărător, economia Etiopiei depinde în mare măsură de acest cumpărător.

In general, Etiopia prezintă un peisaj extrem de variat, iar pe platoul central există multă verdeață, mulți arbori, printre care predomină eucaliptul.

Șosele există numai în jurul orașului Addis Abeba. Ele sînt asfaltate dar nu sînt prea bine întreținute. In continuarea porțiunilor asfaltate, șoselele sînt pietruite.

Satele, imediat ce te depărtezi de Addis Abeba, au specificul african cunoscut din filme documentare, din fotografii, adică mici aglomerări de colibe rotunde de pămînt, acoperite cu paie.

De pe una din înălțimile care înconjoară Addis Abeba ai o frumoasă vedere de o parte asupra orașului iar de altă parte asupra depresiunii care merge înspre valea Nilului Albastru.

Despre Etiopia se pot scrie multe, în sumarele noastre însemnări de călătorie, nu am putut să ne ocupăm nici pe departe despre toate aspectele întîlnite în calea noastră.

V. CONSTANTINESCU

Addis Abeba iulie 1959

O prietenie închegată pe malul Lacului Roșu merită să fie imortalizată...

Fotografia: F. ROMAN

De la munte la mare

File dintr-un jurnal de vacanță la mare

Popas la Lacul Roșu

Așezată în apropierea lacului cu același nume, străjuită de masivele semețe ale Suhardului Mic, Csiki-Buk și Ghilcoșului, stațiunea de odihnă Lacul Roșu se numără printre cele mai pitorești localități din țara noastră.

Aici, găzduiți în zecile de vile cochete ascunse în desișul brazilor, își petrec an de an concediul de odihnă mii de oameni ai muncii, veniți de pe întreg cuprinsul țării.

Cînd am vizitat-o recent, tocmai sosise în stațiune cea de a patra serie de oameni ai muncii veniți la odihnă.

★

Din șoseaua principală, care străbate stațiunea de la un capăt la altul, nu poți vedea vila nr. 17. E ascunsă dincolo de apa Bicazului, undeva într-un pîlc de brazi, aproape de cabana turiștilor. Pentru a o descoperi am fost nevoit să apelez la ajutorul tovarășului Ion Crișan, de la biroul de cazare. Tot de la el am aflat că în una din camerele acestei vile, „la 7", a găzduit patru fete ce sînt de nedespărțit, legate probabil printr-o veche prietenie.

— Și ce te face să bănuiești aceasta? — l-am întrebat.

— Pentru că chiar de la sosire au cerut să fie repartizate în aceeași cameră.

Am aflat însă, mai tîrziu că presupunerea tovarășului Crișan nu era întemeiată. În afară de Elena Dumitru și Georgeta Vasile, care sînt colege, învățătoare la aceeași școală de meleagurile Dobrogei, nici una din celelalte nu s-au cunoscut pînă acum. Tudora Dobre este lăcătuș la Uzina „23 August" din Capitală, iar Tereza Anthal electricianâ la întreprinderea carboniferă din Comănești.

Și totuși tovarășul Crișan avea într-o oarecare măsură dreptate. Cînd s-au prezentat la biroul de cazare, între cele patru fete se închegase deja o strînsă prietenie. Ce le lega oare pe aceste tinere de profesii diferite, venite din colțuri de țară diferite? Nimic altceva decît aceeași tinerețe, același entuziasm, aceeași încredere în viitorul lor luminos. Au fost destule cele cîteva ore petrecute împreună la casa de primire din Gheorghieni, pentru ca fiecare din ele să afle despre viața nouă pe care și-o făuresc colectiviștii din Tariverde, despre faptul că muncitorii din atelierul Tudorei Dobre dețin de trei luni de zile drapelul de fruntași pe sector, despre succesele minerilor din bazinul carbonifer al Comăneștilor. Le-a apropiat perspectiva acelorași minunate zile de odihnă pe care aveau să le petrească aici împreună. Aceleași considerente au stat de altfel la baza tuturor prieteniilor închegate între cei veniți aici.

Pe Petre Moldovan l-am întîlnit la clubul stațiunii. Privea și se minuna de tot ceea ce vedea: de cele peste 11.000 de cărți din rafturile bibliotecii, de fotoliile îmbietoare din sala de lectură, de eleganța sălii de conferințe și audiții muzicale.

— Parcă nu-mi vine să cred că toate acestea sînt făcute pentru noi, cei care altădată nu cunoșteam decît munca și mizeria, mi-a mărturisit el. Is din loc din comuna Plugari, de prin părțile Hîrlăului. Toată tinerețea mi-am irosit-o muncind pe moșiile prințului Știrbei. În război mi-am pierdut o mînă. Au venit apoi copiii, destul de mulți la număr. Altădată oamenii în situația mea erau sortiți pieirii. Pe cînd astăzi? Tot pămîntul l-am băgat în întovărășire. Îl lucrează nevasta și copiii. Nici eu nu-mi pierd vremea degeaba. Sînt om de servici la sfatul popular. Și iată, acum m-au trimis la odihnă. De m-ar vedea prințul, cred că ar muri a doua oară...

★

E ora 9. Deși destul de sus, soarele n-a reușit să risipească încă răcoarea dimineții. După ce au luat gustarea de dimineață, pe care bucătarul Josif Töke s-a străduit s-o facă cît mai îmbelșugată, cîțiva din cei veniți la odihnă se opresc în fața panoului dinaintea clubului. Cîteva indicatoare arată activitatea culturală și sportivă ce se va desfășura în ziua respectivă: o plimbare la Cheile Bicazului, un concurs de memorie, filmul „Romanța periferiei".

— Mi se pare că ne-am sculat cam tîrziu — *i se adresează Petre Holșteanu, muncitor la șantierul naval din Galați, proaspătului său prieten, Alexandru Georgescu, de la rafinăria nr. 1 Ploești.* La Chei s-a plecat de la 8 și jumătate.

— Nu-i nimic, — *îi răspunde acesta.* De-abia am venit. Avem tot timpul să le vedem și de acum înainte. Tot mă simțeam cam obosit după călătoria de ieri. Mai bine să citim ceva...

Tot tîrziu s-a sculat și Elena Badioc, artistă la Teatrul Muzical din Orașul Stalin. Încearcă să se scuze:

— Atîta liniște aici, încît nici nu-ți dai seama cînd se face dimineață.

— Vă pare rău că ați pierdut plimbarea?

— Sigur că da! Cheile Bicazului sînt vestite prin frumusețea lor chiar și peste hotare. Întrucît sînt în apropiere, le pot vedea oricînd. Dar nu aș vrea să pierd excursia pe valea Bistriței, la șantierul de la Bicaz.

— De ce țineți atît de mult să vizitați valea Bistriței?

— În primul rînd ca să văd șantierul. Totodată vreau să folosesc acest prilej pentru documentare. Știți, pentru 23 August teatrul nostru pregătește opereta „PLUTAȘUL DE PE BISTRIȚA", de Filaret Barbu. Rolul subretei, Crizantema, mi-a fost încredințat mie. Întreaga acțiune se petrece printre plutași. Or, eu n-am văzut în viața mea un plutaș și nici nu știu cum arată o plută. Așa că nu vreau în nici un chip să pierd acest prilej.

Pentru a le oferi celor veniți în stațiune posibilitatea de a-și petrece timpul de odihnă în mod cît mai plăcut, colectivul clubului a organizat numeroase activități culturale și sportive: seri de ghicitori muzicale și literare, audiții muzicale, seri de dans, concursuri sportive, spectacole artistice și multe altele.

Const. AZOIȚII

Oameni ai muncii în concediu de odihnă la Eforie.

Pe litoral: *vedere spre plajă, de pe terasa restaurantului din Eforie.*

IMI FAC NOI PRIETENI

Făcut-am băi de Techirghiol
Sînt minunate.
Chiar mort, o cură de nămol
Te-nvie-n rate.
M-am dus la băi ca damblagiu.
O boală tristă.
Acum sînt sprinten și zglobiu
Sînt... baletistă.
Un scaun cu picioare trei
Eu am și-mi pare
Timplarul mi-a cerut cinci lei
Ca să-l repare.
Nu-i dau 5 lei de-aș ști că mor
Îl duc la vară
La Techirghiol și-un nou picior
O să-i răsară!

De versurile acestea ale lui Ranetti mi-am adus aminte azi dimineață, cînd m-am întîlnit cu o veche cunoștință a mea, bătrînul Gabor Marosan, miner din Baia Mare. Acum este pensionar. Mi-a vorbit așa de convins despre puterea binefăcătoare a nămolului asupra reumatismului de care suferă și despre îngrijirea pe care o primește aici, încît am început să cred că și scaunul lui Ranetti ar fi avut șansă de vindecare, dacă ar fi încăput în mîinile medicilor de la Vasile Roaită. Și pentru că avea impresia că nu-l cred, bătrînul Marosan m-a invitat la vila în care locuiește, să stau de vorbă cu oricare din cei găzduiți acolo și veniți pentru tratament asemănător. M-am dus, nu pentru a mă convinge de rostul „împachetărilor" și al băilor ci pentru a cunoaște noi oameni. Și am reușit. Am cunoscut la vila „Forestierul" — veche de numai un an — oameni cu cele mai variate profesii, care zilele acestea de concediu l-a transformat în adevărați prieteni. Așa, de pildă, Vasile Cuceu, maistru instalator la uzinele „Metrom" din Orașul Stalin, s-a împrietenit cu Ion Berezneac, șef de echipă la Bocșa Română și vecinul său de cameră. Amîndoi au mai fost și în anii trecuți pe litoral, dar amîndoi, ca și mine, nu se mai satură vorbind despre tot ce s-a construit și realizat aici. Nu știu de unde au aflat niște cifre pe care le-au învățat pe din afară și cu care au ținut să mă informeze și pe mine. Le notez și eu: pînă acum au sosit aici în Vasile Roaită peste 12.000 oameni ai muncii în concediu de odihnă sau la tratament, iar față de anul trecut numărul locurilor a crescut cu 600. Pentru noi toți, care ne aflăm aici, funcționează nu mai puțin de 18 cantine, iar pentru îngrijirea sănătății avem la dispoziție o policlinică și 18 cabinete medicale unde muncesc peste 60 de medici și surori (în afara celor de la sanatoriul balnear C.F.R.).

Se pare că aici la „Forestierul" și-au dat întîlnire, prin reprezentanții lor, toate regiunile țării. Mi-am notat numele doar al cîtorva dintre cei veniți anul acesta. Iată-i: colectivistul Constantin Bugnar din Luncani, Ion Dragnea, muncitor la gospodăria de stat Perișoru — raionul Feteștl, maistrul lăcătuș Vasile Ponoram din Reșița, tractoristul Ioan Baciu din Turda, minerul Nicolae Petriuc de la Iacobeni.

UNDE MERGEM ASTA-SEARĂ? — Este o întrebare pe care ne-o punem cu toții, cei ce ne aflăm în stațiune de îndată ce la cantină vocea crainicului de la stația de radioamplificare anunță: „Atențiune! Atențiune! Colectivul cultural sportiv vă face următoarele recomandări din programul de azi"... Este greu însă de ales. Zilnic la clubul central și la fiecare din cele șapte puncte culturale din stațiune se întocmește cîte un alt program. Niciodată același, în decurs de 21 de zile. Asta face, m-am informat din curiozitate, cam trei sute de acțiuni diferite. Pentru toate gusturile și vîrstele: conferințe, recenzii de cărți, ghicitori literare, (am luat parte la cea organizată în jurul cărții „Străinul"), comemorări (i-am ascultat pe actorul George Vraca recitînd versuri de Mihail Eminescu, imprimate pe discuri microsion), seri de întrebări și răspunsuri. Despre Marea Neagră am aflat tot ce am vrut de la tovarășul Octavian Șerbănescu, ihtiolog la stațiunea experimentală de la Agigea; concursuri artistice între cei sosiți în stațiune, competiții sportive, seri de dans. Sportivii au la dispoziție baze sportive cu terenuri întinse de baschet și volei.

Acum cîteva seri, alegerea mea a fost mai ușoară. Am preferat oricărui alt program concursul „Drumeții veseli". Tema era deosebit de interesantă: „De la Tomis la Constanța". M am întîlnit aici cu aproape toți cunoscuții mei de la vila „Forestierul". Am invidiat-o pe Sofia Rădulu, muncitoare din Sibiu, care dovedindu-se cea mai cunoscătoare a istoriei regiunii Constanța și a realizărilor înfăptuite pe aici a cîștigat premiul I: o plimbare cu „Neptun" și multe cărți.

ÎNCĂ O BUCURIE. — Timpul a trecut ca prin farmec. Mîine plec. Zilele s-au scurs una după alta, dar fiecare s-a lăsat întipărită în minte prin ceea ce a avut mai semnificativ. Una din ele mai cu seamă nu o voi uita niciodată. Aceea în care am aflat din ziar în legătură cu noile măsuri de creștere a nivelului de trai. Seara la club oamenii nu au discutat decît despre asta. Eram cu toții mulțumiți și mai cu seamă recunoscători față de cei care nu numai că ne-au asigurat minunate zile de vacanță, dar se îngrijesc mereu de îmbunătățirea vieții noastre, față de partid și guvern. Și curînd, după citirea Hotărîrii, seara la club, Cristache Basiac, muncitor la uzina „Semănătoarea" și turnătorul Nicolae Stanciu de la „Mao Tze-dun" au vorbit despre acest lucru. Am aplaudat cu toții din toată inima.

p. conf.
Sonia MARCARIAN

Comunistul Duma (Ion Manta) îi încredințează utecistului Andrei (Nicolae Praida) o misiune de răspundere.

Filme închinate marii sărbători de la 23 August

La Sibiu, cu echipa care turnează filmul „Furtuna"

Tînerii regizori *Sinișa Ivetici* și *Andrei Blaier* nu se află la prima lor lucrare și de altfel se bucură de sfaturile experimentatului regizor de teatru Sică Alexandrescu. Cu toate acestea ei nu și-au putut ascunde — atunci cînd i-am vizitat la Sibiu, unde se filmează exterioarele — îngrijorarea și emoția uriașei răspunderi pe care o simt în fața temei filmului *„Furtuna"*.

Scenariul, scris de *Francisc Munteanu* și *Titus Popovici*, evocă momente ale insurecției și luptelor antihitleriste din august 1944 și dezvoltă tema legăturii dintre comuniști și popor, în aceste momente cruciale ale istoriei patriei noastre. Comunistul Duma, ieșind din închisoare, se pune în fruntea maselor populare dintr-un oraș din Ardeal care înfruntă atacurile armatei hitleriste. El moare eroic după ce se bucurase doar trei zile de mult rîvnita libertate. Dar lupta e dusă mai departe de tovarăși. Drama eroului se împletește strîns, în acțiunea filmului, cu povestea luptei patrioților pentru înfrîngerea și alungarea hoardelor fasciste, cu viața eroului colectiv, clasa muncitoare.

Pe străzile Sibiului, unde fiece unghi de filmare dezvăluie perspective de un pitoresc inedit, elemente ale unei arhitecturi caracteristice Ardealului, am surprins echipa de filmare la lucru. Se filma un cadru dintr-o scenă deosebit de emoționantă: pe fațada unei case cu tencuiala ciupită de schije, se așează o firmă. Oameni de toate vîrstele și categoriile, unii cu mirare, alții cu ostilitate, dar cei mai mulți cu emoție și entuziasm, citesc un nume care în 20 de ani de adîncă ilegalitate s-a dovedit a reprezenta acea forță organizatoare și mobilizatoare a poporului pentru libertate, pîine, pace și socialism: *„Partidul Comunist din Romînia"*.

Un muncitor în vîrstă, cățărat pe scară, ciocănește ultimul cui ce sprijină firma, apoi se întoarce pentru a-l înfrunta pe bărbatul din mulțime care l-a interpelat:

— Vezi să nu cazi, mo-șule!

E momentul de copleșitoare emoție a revederii dintre Duma și bătrînul lui tovarăș de luptă, Horvath-baci.

Artistul emerit *Ion Manta*, interpretul lui Duma și muncitorul sculer *Dumitru Scinteie*, de la Atelierele „Grivița Roșie", care interpretează cu uimitor talent și simț al adevărului rolul lui Horvath-baci, rămîn îmbrățișați și după ce regizorul a dat comanda „stop". Partenerii din film au devenit buni prieteni și în viața de toate zilele, de-a lungul celor cîteva săptămîni de muncă la film.

— Pe moș Scînteie nu ai ce să-l înveți, ne-a declarat artistul emerit Ion Manta. *Sînt convins că-i va cuceri pe spectatori. Trăiește cu atîta intensitate și căldură emoțiile personajului său, are atîta umor și farmec natural, încît e o adevărată încîntare să-l ai drept partener. Rareori mi s-a întîmplat să simt o astfel de comunicare cu partenerul de-a lungul activității mele de actor. Și doar știți că aceasta este condiția esențială a unei interpretări realiste, a unei perfecte „intrări în rol".*

— Știm că aveți experiență în interpretarea rolurilor de eroi pozitivi. Cum ați putea caracteriza personajul Duma?

— În teatru am avut cîteva roluri interesante de eroi pozitivi, iar în filmul „ALARMA ÎN MUNȚI" am fost ofițer de grăniceri. În „FURTUNA" însă mi s-a oferit un rol excepțional de bogat și complex. Duma se caracterizează în film prin relațiile sale cu oamenii, prin faptele sale, care ocupă un loc însemnat în economia acțiunii. Scenariul îmi dă posibilitatea să arăt cum acest om este, în același timp, la fel ca toți oamenii și totodată deosebit, un erou. Aș fi bucuros dacă, prin interpretarea ce i-o dau, comunistul Duma va rămîne ca un exemplu luminos în amintirea spectatorilor.

— Din păcate, rolurile negative nu oferă astfel de satisfacții, intervine artistul emerit *Toma Dumitriu*, *Personajul Albu, pe care-l interpretez eu, trebuie să-și atragă ura și oprobiul publicului. Mă străduiesc însă ca, prin înfățișarea veridică a acestui odios provocator, să contribui la accentuarea conflictului, din care ies învingătoare forțele înaintate, clasa muncitoare condusă de partid.*

Tînărul actor *Nicolae Praida* e deosebit de încîntat de rolul său din filmul „Furtuna". Mînat de avîntul său juvenil riscă să afirme că scena în care, întruchipînd pe utecistul Andrei, se strecoară cu o încărcătură de explozibil printr-o conductă, este punctul nodal al acțiunii. Incontestabil rămîne faptul că Andrei va fi unul din cele mai simpatice personaje ale filmului.

— În sfîrșit un rol de acțiune! exclamă tînărul nostru interlocutor, *un personaj care nu se complică cu bolnăvicioase procese psihologice, așa cum am avut parte în filmele mele precedente. Și mai am din fericire și scene lirice, de o poezie subtilă, alături de colega mea Silvia Popovici, care interpretează cu farmec și gingășie rolul studentei uteciste Maria.*

Horvath-baci, interpretat de muncitorul sculer Dumitru Scinteie, de la Atelierele „Grivița Roșie".

Pe interpretul „eroului colectiv" nu l-am putut invita să ne dea o declarație. Risipit în mii de ipostaze pe chipurile figuranților benevoli, recrutați printre cetățenii Sibiului sau concretizat în cele cîteva chipuri create de actorii ce dețin roluri de importanță mijlocie, „eroul colectiv" își face simțită prezența și într-un alt mod, deosebit. Se manifestă în avîntul care-i însuflețește pe toți participanții la realizarea filmului, în îndîrjirea și dăruirea cu care echipa de cineaști muncește la făurirea acestui dar destinat marii aniversări. Am cunoscut cetățeni din Sibiu care își sacrificau timpul liber și înfruntau exploziile scenelor de lupte, ca să facă figurație în film. Am văzut-o pe Adriana Georgescu, monteza filmului, care la sfîrșitul zilei de filmare, cînd alții se odihneau, lucra de zor în cabina de montaj instalată într-o cameră a hotelului „Păltiniș". Am stat alături de electricienii care în arșita soarelui de iulie deserveau uriașele reflectoare cu arc, împrăștiind valuri de lumină și mii de calorii. L-am surprins pe regizorul Sinișa Ivetici cum își îndruma și-și îmbărbăta interpreții, în timp ce el însuși lupta cu o istovitoare migrenă. Întreaga echipă e însuflețită de dorința de a munci în pas cu avîntul și entuziasmul cu care întreg poporul se pregătește să întîmpine cea de-a cincisprezecea aniversare a eliberării patriei noastre de sub jugul fascist.

Ana ROMAN

PEPENAȘII...

Drumul pînă sus este scurt. La capătul potecii se deschide deodată larg, ca într-o poveste, poiana strălucitoare, scăldată în soare și pictată cu mii de floricele colorate. Înspre marginea ei, la dreapta, la stînga, încotro întorci privirile, se înalță cabane și vile. Toate, găzduiesc oaspeți mici, sosiți de prin orașele încinse de arșița verii.

Vremelnica populație a acestui colț de rai numără între 3 și 14 ani. Dacă-i socotești, sînt peste cinci sute de tineri cetățeni, sosiți aici la Timișul de Sus.

. . . . . .

Cînd am intrat în colonia lor încă dormeau. Mihai cu pumnii strînși era pregătit pare-se pentru o aprigă bătălie; Ionică se încolăcise ca un covrigel în jurul plapomei, iar Renata, firește, strîngea în brațe „Nana" — care nu e o păpușă cum ar fi firesc să vă închipuiți, ci o păturică de mătase, fără de care un adoarme — și dormea adînc.

În salonul alăturat, copiii se treziseră.

În mai puțin de jumătate oră întreaga lume de copii a coloniei era treză. Spălatul, îmbrăcatul au mers cum au mers. Ajunși la punctul din program „masă" lucrurile s-au pornit strună. De ce or fi mîncînd cu atîta poftă copiii în colonie? Lapte, cacao, unt, dulceață, nimic nu li se pare nici rău și nici prea mult. Au dispărut mofturile de acasă și toți stnt în întrecere pentru „cine pleacă cel mai gras".

— M-am făcut ca un pepenaș, spune Cezar Ionescu și așa s-a lăudat și măicuței, cînd i-a trimis la București „scrisoarea" pe bandă de magnetofon.

— Și ce i-ai mai „scris"? îl întreb.

— Că mă joc grozav, culeg flori și sînt cuminte...

— Și ești?

— Dacă spun...

Dacă spune trebuie să-l cred. Nu mai pun la îndoială cuvîntul lui Cezar, dar ce să cred despre ceilalți? Fiecare „a scris" la fel pe banda de magnetofon: sînt cuminte, sînt cuminte...

— Și chiar sînt! — *îmi spune tov. Ioan,* — uneori disciplina lor mă uimește și mă emoționează — *și-mi povestește o întîmplare:* Cu trei zile în urmă, Vera, Rodica și Ionuț făceau gălăgie în dormitor. M-am dus și le-am spus că sînt pedepsiți — pedeapsa constă în faptul că n-au voie să se joace cu alți copii. A doua zi eu uitasem de pedeapsă, dar copiii nu. I-am văzut după ce au mîncat cum și-au luat scăunelele și s-au așezat singuri, triști și izolați pe terasă. Abia atunci, mi-am amintit că erau pedepsiți.

Ne apropiem de Mihăiță și încep să-l descos.

— Ție ce-ți place mai mult la Timiș?

— Să mă joc — *răspunde sigur.*

— Bine, dar asta făceai și la București.

Se uită la mine cu ochișorii negrii ca murele și-mi răspunde:

— Da, dar nu eram la „odihnă"... *Cam tot așa, se „odihnește" și Radu. Grat, cu brațele strîns lipite de trup, aleargă în cerc prin curtea coloniei. Obrăjorii umflați scot necontenit un vuiet, ceea ce înseamnă că e motor de rachetă. Ba e și pilot de rachetă, pe deasupra. El e racheta întreagă. Descrie un cerc mai mare și se oprește din vuet. Se pregătește să aterizeze... A aterizat și ...imaginația nu-l mai ajută. Nu știe ce să facă...*

— Fă-te satelit, îl îndemn.

— Nu se poate — *și-i categoric.*

— De ce? întreb curioasă.

— Satelitul rămîne sus pentru totdeauna și eu vreau să mă întorc în colonie.

Erudiția lui Radu mă uimește literalmente. Îl mai întreb. Are numai cinci ani și cunoaște o grămadă de noțiuni și de cuvinte. Vocabularul lui este foarte bogat și știe incomparabil mai multe lucruri decît știau copiii înainte cu 15—20 ani. Viața lui e plină de impresiile cele mai interesante. Lucrează cu rîvnă obiecte din țipirig, ca să se facă meșter „ca tata", hrănește găinile și curcanii, culege flori pentru tovarășele educatoare, dar mai ales pentru Ilona. Ilona, simplu și drăgăstos cum au botezat-o copiii pe sora Ileana Luchienuc. E greu să treci prin colonie și să nu-ți dai seama de prezența ei. Întotdeauna între copii, cu fel de fel de cuțite în mînă, sticluțe și fiole: Marcela vine fuga să-i dea „Cavit-ul"; Ionuț, ai înghițit vitamina? Lucica țeci la pansat; etc. etc. Copiii îi simt blîndețea și dragostea și o iubesc cu toții. Ilona, e bună să vindece orice bubiță, să aline orice necaz, să spună o poveste, să se joace cu copiii. Ilona e mama tuturor, așa subțirică și tînără cum este de zici că acum a ieșit de pe băncile școlii.

Îmi arată mîndră rezultatele unei luni de colonie: Călin Florin s-a îngrășat cu 2 kg., Mugur Nedelescu cu 1,300 kg., Carmen Dumitrescu cu 1,500 kg. etc., etc. Cîntăriți în fiecare săptămînă, cei care se îngrășau mai greu, erau vitaminizați, supraveghiați la masă și la joacă în mod special, să mănînce destul, să nu alerge prea mult și fără rost. Pînă la sfîrșitul lunii nici unul n-a luat mai puțin de 800 grame.

M-am desprins cu greu de colonia de copii C.S.P. din Timiș. Plec întotdeauna greu din mijlocul unor copii frumoși, sănătoși, colorați în obraji ca în pozele de reclamă. Și nu era deloc ușor, să găsești altfel de copii în întreg orășelul lor timișan.

Alice MIHALCEA

Serviciu prompt și... răcoros.

DUMINICĂ, LA ARGEȘ
— Căutați altă cabină, aici nu mai e loc!...

Desene de Gh. CHIRIAC

Uf, căldurile!

— D-ta cum rezolvi problema căldurii?

— Mă duc la mare să fac băi calde!...

„PE VALURILE DUNĂRII"

Mașina cu reporteri poposise la Galați seara. Era tîrziu. Echipa de filmare se împrăștiase. Unii se odihneau, alții discutau la un pahar cu bere, alții citeau, scriau celor dragi, studiau. Un colectiv de 60 de oameni are, desigur, preocupări diferite. La București văzusem multe fotografii cu imagini din film, cu aspecte de muncă, cu actori și regizori în clasice poze de reclamă. Ce știam, era că aci, la Galați, echipa de filmare condusă de talentatul regizor Liviu Ciulei și de actorul Lazăr Vrabie, muncește cu sufletul. Animați de vestile bune, ne-am grăbit a doua zi spre port.

Șlepul „Ciprian Porumbescu" se afla ancorat lînga căpitănia portului. În sala cantinei, de la pupa șlepului, ne-am întîlnit cu gazdele. Era abia 7 dimineața. Discuția s-a înfiripat repede. Privirile ne erau însa atrase spre un colț al mesei, unde, o fetișcană cu fața de copii suferea transformările machiajului. Ne întrebam: acasta să fie oare Ana, soția cîrmaciului Mihai din film?

Întrebarea era justificată. Pe Irina Petrescu nu o văzusem decît în fotografii. În fotografii era alta. Era în rol. Aci părea foarte tînără și extrem de modestă. Terminîndu-se machiajul, am urcat pe un remorcher și ne-am îndreptat spre mijlocul fluviului, unde se afla ancorat șlepul vedetă. Aveam să cunoaștem foarte multe lucruri. Să cunoaștem momente, oameni, aspecte din filmul „Valurile Dunării"

Cîrmaciul unui șlep, în 1944, Mihai, interpretat de Liviu Ciulei, și-a pus viața în primejdie pentru cauza nobilă a eliberării patriei. Indemnat de marinarul Toma, un ilegalist, cîrmaciul Mihai ajută patrioților să capete armele de pe șlepul ce-l avea în grijă. Acesta este mobilul acțiunii filmului.

Ziua e toridă. Pe vase e și mai cald. Puntea frige. Alămurile frig. Sălciile stau plînse și mute. E duminică. În docuri nu se muncește. Docurile servesc de decor. Pe vas se toarnă patru cadre de film.

Oglinzile de staniol sînt așezate cu fața spre obiectivul aparatului de filmat. Gore Ionescu, operatorul principal, este pregătit. Regizorul Liviu Ciulei dă ultimele indicații. În cadrul de filmare intră Mircea Sladac și Lucian Pintilie, care interpretează rolul unor hitleriști. Se simulează un atac aerian. În jurul șlepului au loc explozii. Nu sînt provenite de la bombele aruncate de avioane, ci numai produsul pricepuților pirotehniști de sub comanda ing. Nicolae Daraban. Olga Zisu, regizorul secund, dă o comandă. Cei doi „inșciși" intră în cadrul de filmare. Aparatul își derulează pelicula și imaginea este fixată. Regizorul e atent la mimica, la gesturile actorilor.

— Nu-i bine. De la capăt, răsună comanda regizorului.

Se filmează din nou aceeași scenă. Pe puntea înfierbîntată apar apoi Toma și soția cîrmaciului. Figurile le sînt răvășite, sparlate, încordate. Momentul e dramatic. Toma îi întinde Anei un colac de salvare. Fuge apoi spre cabina cîrmaciului. Aparatul își derulează mereu pelicula.

A trecut prînzul, dar nimeni nu pleacă. Topoleanu, are și el de lucru. Este marinar cu experiență. Sfaturile lui sînt folositoare cineaștilor. Pelicula se poate asemui inrucîtva cu panglica unei șosele care merge într-un ținut neexploatat, dar cu țintă precisă. Pe secvențele ei se transpun fapte pline de dramatism, de omenesc adînc. Iată, Ana descoperă că Toma nu e un pușcăriaș, ci un om adevărat, care luptă pentru o cauză mare. Cînd descoperă acest lucru, înțelege cît preț are viața. Viața cea adevărată. Va înțelege și cîrmaciul Mihai, omul asprit de viață.

Cele cîteva cadre sînt realizate. Șlepul trage la mal. Echipa de filmare se strămută pe străzile orașului.

Amurgul se apropie. Echipa de filmare revine pe șlepul gazdă. Lazăr Vrabie, interpretul lui Toma, are antrenament de înot. Nu se poate ca un marinar, fie el și de film, să nu fie un bun înotător. Brațele sale arse de soare se ridică și se cufundă ritmic. Înotătorul se apropie din ce în ce de malul celălalt. Acolo sînt flori, sînt sălcii, sînt flăcăi și fete care au încins hora. Înotătorul se apropie, se apropie de mal. Nu știu de ce, privindu-l, asociez această apropiere de mersul filmului. Filmul care va fi gata înainte de cel de al 15-lea 23 August.

V. PREDA

Priza de la Chiscani - o realizare a tehnicii românești

Combinatul stuficol de la Chiscani trebuie alimentat cu apă. In vederea rezolvării acestei probleme, Institutul pentru planuri de amenajare și construcții hidrotehnice din Comitetul de Stat al Apelor, a întocmit un proiect care prevede ca alimentarea cu apă să se facă din Dunăre, printr-o priza de mal amplasată în albia minoră.

Priza, de formă cilindrică, impresionează prin dimensiunile ei. Ea are un diametru exterior de 18,20 m. și o înălțime de 44 m., echivalentă cu cea a unui bloc de 10 etaje. In interior se află o serie de încăperi dispuse pe 6 nivele, în care pătrunde apa Dunării spre a fi pompată apoi printr-o conductă spre combinat.

Această adevărată uzină cuprinde o serie de instalații tehnice din cele mai moderne: electropompe puternice, site rotative, conducte, motoare, transformatori, etc. Este demn de menționat că întregul utilaj va fi comandat automat din camera dispecerului, de la nivelul superior al construcției și că deservirea va putea fi efectuată de numai 2—3 tehnicieni. Una din părțile cele mai importante ale lucrării o constituie fundația. Ea este alcătuită dintr-un inel uriaș de beton armat, care cîntărește peste 1.600 tone. Metoda clasică prevedea în asemenea cazuri construirea unei insule artificiale de pămînt pe care chesonul (inelul) să fie turnat și apoi cufundat în apă. Soluția aceasta prezenta însă o serie de greutăți și ar fi prelungit durata de execuție.

De aceea, proiectanții de la I.P.A.C.H. s-au străduit să elaboreze o nouă metodă de lucru, care să înlăture dezavantajele primei și să scurteze termenul de dare în exploatare cu un an. Chesonul de fundație a fost turnat pe malul Dunării la o distanță de 34 m. de amplasamentul definitiv. După întărirea betonului, s-a săpat un canal adînc de 9 m. în care uriașul inel a fost pus în stare de plutire și apoi tras, cu ajutorul unor troliuri, pe amplasamentul lui definitiv unde a fost cufundat.

Acest sistem de construcție, de un înalt nivel din punct de vedere tehnologic și constructiv, este folosit pentru prima oară la noi în țară și constituie inovația unui colectiv de ingineri de la I.P.A.C.H. format din tov. Bilcea, Hîrjeu Gh., Pintescu C. și Pinsler P.

Izotopii radioactivi în biochimie

Interviul nostru cu acad. EUGEN MACOVSCHI

Oamenii noștri de știință aplică izotopii radioactivi la rezolvarea a nenumărate probleme care se leagă de viață, de construirea socialismului, aducînd astfel aportul lor la utilizarea energiei atomice în scopuri pașnice. Și la Institutul de Biochimie al Academiei R.P.R. se fac pregătiri în vederea începerii cercetărilor cu izotopi. O bună parte din aparatura necesară pentru aceasta a și sosit fiind în curs de instalare în laboratoarele Institutului. Răspunzînd solicitării noastre, tov. ac.ad. Eugen Macovschi, directorul institutului, ne-a acordat un interviu în care ne vorbește despre aceste cercetări.

— Trebuie să lămuresc mai întîi ce sînt izotopii radioactivi. Cele mai multe dintre elementele din natură nu sînt radioactive, adică nu elimină din ele nici un fel de radiațiuni, nu emit nici un fel de raze. Cercetările fizicienilor și chimiștilor întreprinse în ultimele două decenii, au dovedit însă că prin anumite procedee se pot obține elemente chimice artificiale care, din punct de vedere al proprietăților chimice sînt identice cu elementele din natură, dar se deosebesc de acestea din urmă prin faptul că sînt radioactive, adică emană radiațiuni. Putem obține astfel oxigen radioactiv, carbon radioactiv, fosfor radioactiv și a.m.d. Asemenea elemente chimice artificiale au primit numele de izotopi radioactivi, și se înțelege că dacă un asemenea element radioactiv se unește cu alte elemente, corpul care rezultă din această combinare este și el radioactiv.

— Este cunoscut faptul că radioactivitatea unui corp se poate determina cu ajutorul contoarului Geiger — Müller. Puteți să ne vorbiți și de alte metode de cercetare a radioactivității?

— Voi menționa aci metoda bazată pe faptul că radiațiile emise de izotopii radioactivi impresionează placa fotografică. Astfel e suficient să punem pe o placă fotografică învelită în hîrtie neagră materialul care cuprinde substanța radioactivă și să developăm placa peste cîtva timp ca să obținem pe ea o imagine care arată modul de repartiție a substanței radioactive în materialul cercetat. Putem observa în acest fel modul de repartiție a fosforului radioactiv pătruns în diferite părți și organe ale plantelor și animalelor.

— Practic ce înseamnă și la ce folosește aceasta?

— Substanța radioactivă însoțește pe cea neradioactivă în toate procesele și transformările prin care trece. Cu ajutorul contoarului Geiger-Müller se poate urmări deci tot ce se întîmplă cu substanța introdusă într-un organism. Practic, se poate stabili pătrunderea, circulația și localizarea în organism a celor mai diferite substanțe. Să luăm fosfații întrebuințați ca îngrășăminte. Dacă adăugăm la acești fosfați o cantitate minimă de fosfați radioactivi, atunci putem stabili viteza cu care fosfații din îngrășămînt pătrund în plante, cum circulă acolo, unde se localizează cel mai mult, cu ce alte substanțe existente în corpul plantei se combină. In problemele de biochimie animală se poate urmări pătrunderea fosfaților radioactivi din sînge în creier, participarea lor la o serie de procese biochimice care se produc în celulele nervoase și eliminarea lor din creier, atît în stare normală cît și în stare patologică. Cu ajutorul izotopilor radioactivi ai carbonului administrați sub formă de bioxid de carbon radioactiv, s-a urmărit pătrunderea bioxidului de carbon din sol în plante și drumul său prin rădăcinile acestora. In zootehnie, izotopii radioactivi au ajutat la lămurirea diferitelor fenomene ce se produc în timpul digestiei și resorbției substanțelor alimentare la animalele domestice.

— Un medic mi-a spus odată că se poate urmări cu ajutorul izotopilor radioactivi pătrunderea în organism, circulația și eficiența unui medicament.

— Desigur, perfect adevărat. In medicină, fiziologie, farmacologie și în alte domenii ale biologiei, izotopii radioactivi artificiali joacă un rol din ce în ce mai important. Astfel, unele elemente radioactive care se concentrează în anumite părți ale corpului, pot fi utilizate cu scopul de a distruge prin razele ce le emit unele țesuturi și chiar părți de organe dezvoltate în mod necorespunzător. Așa de pildă, în hipetrofia glandei tiroide, se poate înlocui intervenția chirurgicală (extirparea unei părți din glandă) prin aplicarea iodului radioactiv care distruge parțial glanda. Metoda izotopilor radioactivi este utilizată astăzi curent și tot mai mult în orice domeniu de cercetare biochimică și constituie un ajutor prețios și adesea chiar de neînlocuit pentru rezolvarea celor mai diferite probleme. De exemplu, izotopii radioactivi permit determinarea cantității totale de apă într-un organism viu, stabilirea variațiilor de permeabilitate ale învelișurilor celulare, lămurirea diferitelor probleme ce privesc structura substanțelor proteice iar descoperirile ce rezultă din asemenea cercetări prezintă cea mai mare importanță pentru dezvoltarea biochimiei teoretice și a biochimiei aplicate la medicină, agronomie, zootehnie și industrie.

— Am auzit spunîndu-se că munca de cercetare cu izotopi radioactivi poate fi primejdioasă pentru cercetători.

— Lucrările cu izotopi radioactivi cer luarea unor măsuri speciale de protecție căci radiațiile emise de izotopi sînt dăunătoare organismului. Cercetările cu izotopi se efectuează în camere speciale cu ventilație puternică, amenajate astfel încît tavanul, pereții podeaua, mesele de lucru și în general toate obiectele care se găsesc acolo să poată fi spălate cu apă pentru a îndepărta urmele de praf radioactiv. Corpii radioactivi se păstrează în vase speciale înconjurate de manșoane groase de plumb în scopul de a reține radiațiile. Cercetătorii lucrează în halate speciale, utilizează în general o îmbrăcăminte de protecție (mănuși, ochelari și șorțuri).

— Considerați că în țara noastră se realizează progrese în cercetările cu izotopi radioactivi?

— Evident. De altfel, existența în apropiere de București a unui reactor atomic care produce diferiți izotopi constituie o chezășie în plus pentru dezvoltarea cu succes a acestor cercetări.

A. MIHĂIESCU

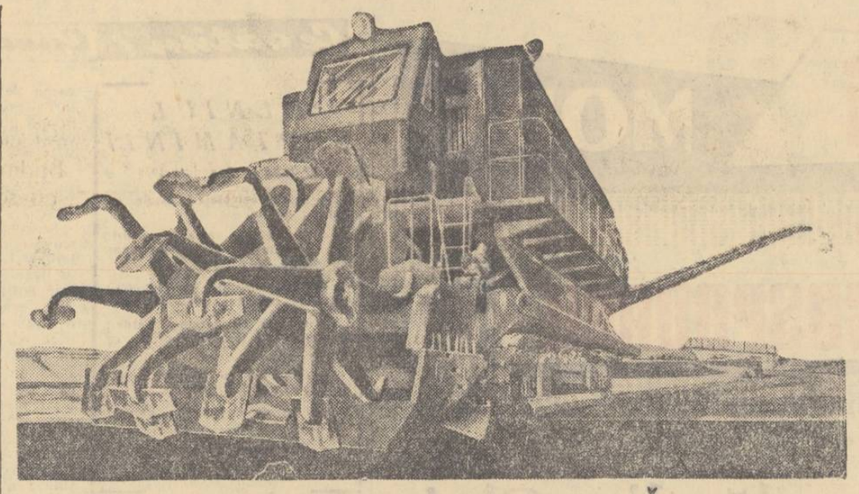

3000 m³ PE ORĂ

In lucrările de construcție, săpăturile joacă un rol din cele mai importante. Omul zilelor noastre nu se mai mărginește de mult să sape cu lopata (productivitatea unui om care sapă cu lopata este de 1 m.c. pe oră). Pe el nu-l mai satisface nici productivitatea screperului (40 m.c. pe oră) sau a escavatorului cu productivitate de 45 m.c. — 300 m.c. pe oră. La marile lucrări de construcție sînt folosite elevatoare cu cupe, escavatoare la care productivitatea ajunge pînă la 1000 m.c. pe oră.

Recent, în Uniunea Sovietică a fost prezentat modelul experimental al unei mașini de săpat, care acționează pe principiul frezei. Productivitatea acestei noi creații a specialiștilor sovietici este de 3.000 m.c. pe oră. Mașina are un gabarit relativ redus (cîntărește mai puțin de 100 de tone, iar instalația ei de forță electrică este de numai 600 c.p.).

IN CLIȘEU: Mașina Z.F.M.—3.000 construită la fabrica de escavatoare din Voronej.

Strămoșul ceasului

Cînd pe străzile sau piețele orașelor se înalță un monument sau un grup sculptural, atunci cu toții ne dăm seama că aceste construcții au fost ridicate în amintirea unui oarecare eveniment istoric sau a unui om de seamă. Dar, ce înseamnă o singură coloană?

Cincizeci de veacuri au trecut de atunci, de cînd în anticul Egipt și Babilon au început să apară în piețele orașelor și pe lîngă casele cetățenilor stîlpi înalți din piatră. Ei serveau la aceea ca oamenii să poată afla ora.

Asemenea stîlpi care indicau vremea, grecii antici îi numeau „gnomoni" (știutori).

După inventarea ceasurilor mai perfecționate, gnomonii erau așezați din obișnuință: fără ei piețele păreau pustii. Astfel, gnomonii au ajuns pînă în timpurile noastre, însă ca obeliscuri sau coloane.

Știați că...

... renumitul biolog sovietic, marele transformator de naturi I. V. Miciurin a creat peste 300 de noi specii de pomi și arbuști fructiferi?

... primul record mondial feminin de săritură cu parașuta a fost stabilit acum 25 de ani de ani de sportiva sovietică Zoia Buseva care a străbătut 2500 metri cu parasuta închisă?

... Leningradul este așezat pe cele aproape 100 insule ale deltei rîului Neva?

...lumea animală și vegetală a lacului Baical, cel mai adînc lac de pe suprafața pămîntului, este compusă din 1.700 de specii de animale și plante, și că aproape 1.000 dintre acestea nu se întîlnesc nicăieri în afară de regiunea lacului Baical?

... al doilea clopot din lume ca mărime după „Țarul clopotelor" care se află la Kremlinul din Moscova, este clopotul din Mingun, unul din orașele Birmaniei de Nord?

... practica medicală a înregistrat un caz, petrecut în Bengal (India), cînd al doilea gemene s-a născut după 45 de zile de la nașterea primului?

... prima carte tipărită din lume — opera indiană „Sutra de diamant", tradusă în limba chineză, — a fost tipărită la 11 mai anul 868 de meșterul Ven Ci? Ea avea forma unui sul compus din șase foi de text și o foaie cu gravura lui Buddа.

Sudare electronică

La Moscova, un grup de specialiști, sub conducerea lui G. Nikolaev, doctor în științe tehnice, a realizat prima instalație de sudare cu ajutorul electronicii. Instalația este destinată sudării metalelor rezistente la temperaturi înalte, cum este de pildă, wolframul, care are punctul de topire la 3.410 grade.

Vreme îndelungată specialiștii au căutat o metodă de sudare a wolframului și a altor metale, ca molibdenul, titanul etc., elemente care joacă un mare rol în progresul construcțiilor de mașini, în radiofonie, electronică și în alte domenii ale tehnicii.

Cînd instalația se pune în funcțiune, în cîmpul ei magnetic începe accelerarea electronilor. Prin acest tun original trec într-o milionime de secundă aproximativ 100 miliarde de electroni. Fascicolul de electroni accelerați, care are forma razelor ce luminează ecranul de televizor, năvălește cu o putere enormă asupra obiectelor de metal și le sudează. Operația durează doar cîteva secunde și este dirijată de la pupitrul de comandă.

La Moscova au și sosit comenzi de la multe întreprinderi care vor să-și procure această instalație neobișnuită, a cărei introducere înseamnă o cotitură radicală în operațiile de sudare.

O mașină de gătit — frigider

Colectivul uzinei de aparate de gaze din Lvov a pus la punct producția unei mașini de gătit neobișnuite — ea este prevăzută și cu frigider.

In partea superioară a mașinii se află cuptorul cu diferite dispozitive necesare gospodinelor. Arzătoarele cuptorului sînt la fundul lui, lîngă peretele din spate. In ușița cuptorului este montat un geam din sticlă refractară, pentru a se putea supraveghea mîncarea pusă în cuptor.

Sub cuptor este amplasat frigiderul, iar alături se află compartimentele pentru păstrarea produselor alimentare, băuturilor etc.

Mașina de gătit-frigider este prevăzută cu regulatoare termice și un aprinzător special cu brichetă. Temperatura se reglează după dorință. In cuptor ea poate fi ridicată pînă la plus 300 de grade.

Pe peretele din spatele mașinii este montat un ceas. Dacă în cuptor a fost introdus un aliat care trebuie să se coacă într-un anumit interval de timp, gospodina nu trebuie să stea să-l supravegheze. La ora indicată ceasornicul va da un semnal asemenea unui ceas deșteptător obișnuit.

Barcă de... buzunar

Colaboratorii institutului de aviație din Moscova A. I. Boldirev și mecanicul N. I. Egorov au construit o barcă cu o greutate extrem de redusă (9 kg.), puternică și comodă, bună pentru turiști, vînători și pescari.

Ea poate fi despachetată și împachetată în 10—15 minute. Barca are o lungime de un metru, diametrul de 200 mm., poate să transporte 250 kg. Barca a trecut cu succes probele de încercare și acum este produsă în serie de una din întreprinderile moscovite.

Ambra — aurul mărilor

In regiunile în care trăiește un număr mai mare de cașaloți, pescuitorii de balene observă suprafața apei cu multă atenție, în speranța de a găsi prețioasa ambră cenușie, folosită în special în industria cosmetică, la fabricarea parfumurilor, cărora le asigură o mare durabilitate.

Ambra cenușie este o substanță, care se găsește în stomacul unor cașaloți foarte bătrîni și este rezultatul unei anomalii organice, care nu este însă totdeauna de natură patologică. Specialiștii afirmă că ea s-ar datora părților chitinoase nedigerabile ale unor cefalopode.

Ca aspect exterior, ambra se prezintă sub forma unei substanțe tari, asemănătoare cu ceara, de culoare cenușie pînă la negru și cu un miros caracteristic de pămînt după ploaie. Ea poate fi ușor tăiată cu cuțitul și poartă amprenta oricărui obiect.

Ambra este cunoscută din timpuri străvechi și a găsit, în decursul veacurilor, multiple utilizări. Astfel, medicina chineză o folosește pînă în zilele noastre ca excitant, iar în India și în alte regiuni ale Asiei ea a fost utilizată la prepararea unor mîncăruri deosebite.

Cu toate că în zilele noastre s-au găsit surogate care înlocuiesc ambra, ea depășește încă prețul aurului, deoarece se găsește numai rareori și în mod excepțional în bucăți care ajung la cîteva kilograme.

Agricultorul amator

LAMÎIUL ŞI SOARELE

Intr-unul din răspunsurile date la „Poșta agricultorului amator" indicam celor interesați în cultura lămîiului articolul publicat în nr. din 4 aprilie a.c. Timotei Maiorov din Focșani, nu s-a mulțumit însă cu acest răspuns din motive lesne de înțeles (n-are colecția cu revistele apărute cu atîtea săptămîni în urmă). Cum însă articolul respectiv se referea la îngrijirea lămîiului primăvara, să vedem de ce anume trebuie avut grijă acum, în acest anotimp.

O să încep cu o constatare făcută zilele trecute. plimbîndu-mă cu un prieten pe B-dul Ana Ipătescu din Capitală. La mai multe blocuri, în balcoane, am văzut ghivece cu lămîi stînd în bătaia directă a soarelui.

— Probabil că-i udă bine, a căutat să mă liniștească prietenul meu.

— Firește, udatul lămîiului este necesar. Și e bine ca această treabă să se facă în fiecare zi, astfel ca apa să umezească tot pămîntul din vas. Trebuie însă avut grijă să nu se ude cu apă prea rece. Dar razele soarelui, mai ales la orele prînzului, sînt dăunătoare pentru plantele de lămîi, provocînd arsura frunzelor și căderea lor. **Prin urmare, plantele de lămîi trebuie ținute în locuri umbrite.**

In cursul verii, cei care vă îndeletniciți cu cultivarea acestei plante, ați observat uneori la lămîiul dv. îngălbenirea frunzelor și încetarea creșterii lor. Aceasta se datorește faptului că pămîntul din ghivece — stînd în bătaia soarelui și a vîntului — se încălzește și se usucă puternic. In acest caz, pe lîngă faptul că lămîii trebuie feriți de bătaia soarelui, îi veți uda treptat, cu cantități mici de apă, în 3—4 reprize, la intervale de 15—20 de minute.

Ingălbenirea frunzelor și căderea lor mai poate fi provocată și de prea multe îngrășăminte azotoase. De aceea îngrășarea lămîiului este bine s-o faceți cu îngrășăminte combinate ce se găsesc în comerț.

Vara, lămîii cultivați în vase sînt atacați de diferiți dăunători (păianjenul roșu, păduchii țestoși și de frunze), precum și de anumite boli criptogamice care atacă frunzele sau lăstarii. Impotriva păianjenului roșu, care e o insectă foarte mică și atacă frunzele de lămîi pe ambele părți, prăfuiți plantele cu pucioasă printr-un tifon sau printr-o sită deasă. Păduchii îi puteți combate ușor cu emulsie de săpun (la un litru de apă topiți 20—25 grame de săpun). Dacă plantele sînt mici, procedați mai simplu: spălați fiecare frunză în parte cu apă și săpun. Pentru a preveni atacul bolilor criptogamice, stropiți plantele de lămîi cu zeamă bordeleză (soluție de piatră vînătă și var) în concentrație de 0,5—1 la sută.

Ing. VASILE CIAUȘU

DE PRETUTINDENI

GEOGRAFII și geologii sovietici au stabilit că regiunile centrale ale Rusiei europene se adîncesc în fiecare an cu 4 mm și jumătate în timp ce regiunea subcarpatică se înalță, în decursul aceleeași perioade, cu 10 mm.

UN MAGAZIN de antichități din Paris își oferă, cu amărîtoarea reclamă, obiectele de vînzare. **Găsiți aici tot ce bunicii dv. au aruncat la lada cu gunoi".** Iar pentru o loțiune de lață, pe care o fabrică o întreprindere din Quedlinburg, reclama sună: „Această loțiune face pielea dv. fină, neteda, face să dispară porii".

ORICINE vizitează Moscova, admiră și Kremlinul cu stelele de rubin în vîrful turnurilor sale. Nu toți știu însă că fiecare din stelele de pe turnurile Kremlinului din Moscova cîntărește aproximativ o tonă. Distanța dintre vîrfurile stelelor este de 3 m.

LA UNUL din cele mai mari zăcăminte diamantifere din lume, în regiunea industrială Viliuisk, extracția diamanților a crescut în 1957 în comparație cu anul 1956, de 2,5 ori și în 1958 de 8 ori. In 1965 ea va crește de 15 ori față de nivelul anului 1956. Astfel, vor fi satisfăcute necesitățile de diamante atît ale Uniunii Sovietice, cît și ale tuturor țărilor lagărului socialist.

BĂILE ultrasonice au fost folosite pentru prima oară la tratarea anumitor boli de către doi specialiști maghiari, doctorul P. Grecus și I. Eisner, de la laboratorul de cercetări în domeniul folosirii ultrasunetului, al unui spital din Budapesta. Vibrațiile ultrasonice, acționînd direct asupra țesuturilor, contribuie la lărgirea vaselor capilare.

ALONSO FERRARA din Valparaiso (Chile) a moștenit o mare sumă de bani. De atunci este vizitat de dimineață și pînă seara de numeroși solicitanți și de foarte mulți „prieteni buni", care pe neașteptate și-au adus aminte de el. Pentru a scăpa de acest aflux, Ferrara a montat la ușa sa un dispozitiv de recul, astfel încît oricine deschide ușa, este împins înapoi.

DUPĂ ultimele date statistice, cel mai mic sat din Europa este cătunul Escalognon, din Alpii francezi. El numără numai șapte locuitori, iar cea mai vîrstnică femeie îndeplinește în același timp funcția de primar, institutor și factor poștal.

ATERIZAREA avioanelor pe aerodromul orașului Kuruman din nordul Uniunii Sud-Africane a trebuit să fie oprită, deoarece pista de decolare a fost „roasă", în adevăratul înțeles al cuvîntului, de milioane de șoareci. Inmulțirea atît de considerabilă a acestor rozătoare se explică prin faptul că șoimii, cîndva foarte răspîndiți în această regiune și care erau dușmanii șoarecilor au zburat în alte locuri. „Nervii" șoimilor n-au rezistat la zgomotul prea mare al motoarelor de avioane.

LA GRĂDINA zoologică din Budapesta, au fost studiate, timp de un an, de către directorul parcului zoologic, comportările ursilor polari în legătură cu oscilațiile de temperatură. S-a constatat că ursii albi nu mai intră în apă cu patru zile înaintea începutului unui val de frig; ei încep a se scălda însă din nou cu trei zile înaintea unei noi urcări a temperaturii aerului. In felul acesta, ursii polari pot fi considerați ca foarte buni prezicători ai timpului...

LA EXPOZIȚIA permanentă de construcții din Berlin este prezentată o cameră de baie prefabricată, destinată apartamentelor standard, la care poate fi anexată perfect. Ea este înzestrată cu toate instalațiile necesare pentru conectarea la sistemul de canalizare. Anul acesta va fi produsă și experimentată la Berlin prima serie de asemenea camere de baie prefabricate.

POTRIVIT legendei păstorii din Egiptul antic „fierbeau" ouăle, rostogolindu-le cu mare viteză de-a lungul unei

bucăți de pînză, groasă așa precum se vede în desenul de sus

IN ARHIVELE militare și istorice ale U.R.S.S. s-a descoperit un interesant document în limba franceză, privitor la cea de-a doua insurecție a țesătorilor din Lyon, care poartă titlul „Precizări **despre evenimentele din Lyon de la 9 la 14 aprilie 1834".** Acest document este lucrarea prințului Golițin, ministrul Rusiei la Paris, care a descris zi de zi desfășurarea insurecției.

UN GRUP de 70 de artiști de circ cehoslovaci se pregătesc pentru un turneu în Japonia și India. Faptul că reprezentațiile vor avea loc exclusiv în mari săli sportive a impus necesitatea creării unui nou gen de spectacol de circ și a unei noi tehnici de punere în scenă. Astfel, vor fi proiectate pe un ecran cu un diametru de 26 de metri, denumit circoscop, toate imaginile de detaliu ale diferitelor numere de atracție, cu ajutorul a șase aparate speciale de proiecție. In acest fel, și spectatorii așezați în ultimele rînduri vor putea urmări desfășurarea spectacolului de circ în condiții optime.

TIMP de 62 ani o femeie din Stelenbosch (Africa de Sud) a transmis familiei și cunoștințelor sale germenii febrei tifoide, fără ca ea să fie atinsă de boală. Cazul a suscitat mult interes medicilor. Din cauza acestei femei, 83 persoane au murit iar alte 250 au contractat boala.

IN DAGHESTAN s-a sărbătorit de curînd un eveniment deosebit. Doi soți și-au aniversat 110 ani de la căsătorie. Soția are vîrsta de 136 ani, iar „tînărul" soț numai... 131 ani. Aniversarea s-a celebrat în prezența a trei fiice, care sînt și ele... centenare.

PROPRIETARUL unui atelier din Hamburg (R.F.G.) a fost foarte mirat găsindu-și într-o dimineață atelierul prădat. Aceasta cu atît mai mult cu cît în atelier se aflase peste noapte cîinele de pază. Lucrurile s-au lămurit cînd în persoana spărgătorului, proprietarul îl recunoscu pe omul de la care cumpărase recent cîinele.

ORAȘUL Innsbruck. Se alege „Miss Tirol" 1959. Își prezintă grațiile concurenta X Ștalează o rochie pe care a primit-o de la prietenul ei. Dar ce ghinion. Este tocmai una din rochiile furate dintr-un salon de mode și proprietara acestuia, prezentă în sală, o recunoaște. De la concurs, candidata a luat drumul închisorii

O POVESTIRE ȘTIINȚIFICO-FANTASTICĂ

Călătorie în țara surprizelor

CAP. I.

In care pămîntul, plictisit să facă mereu același lucru, o pornește la plimbare

O bubuitură asurzitoare răsunase în liniștea nopții, de parcă un milion de tunuri ar fi tras deodată o salvă. Pămîntul se zguduia cu o asemenea putere, încît părea că într-o secundă totul se va prăbuși și se va face țăndări.

Buimăcit de somn, Iurii Nesterov alergă împleticindu-se spre fereastră. Deși trecuse de mult de miezul nopții, afară era o lumină mai orbitoare decît în cele mai însorite zile. Pe cer, limbi de foc se întretăiau, urcau în fîșii amenințătoare, care umpleau tot orizontul și apoi se stingeau ca într-un imens foc de artificii care ar fi pornit simultan din mii și mii de locuri.

Făcînd o adevărată echilibristică pe scările care îi fugeau de sub picioare, Iurii ieși din casă. Pe străzi, un furnicar neobișnuit de oameni. Cutremurul nu mai conteneа. Dimpotrivă, părea că se întețește, iar limbile de foc se uniseră într-o singură pată de culoarea oțelului încandescent, care umplea cerul. Tras de valul mulțimii, Iurii Nesterov se pomeni în parcul de curînd amenajat în apropierea cvartalului unde locuia. Strigăte, întrebări, exclamații se auzeau de pretutindeni:

— Ce s-a întîmplat? Ce o fi însemnînd asta?

— Veniți aici, în parc. E mai puțin periculos.

— Un asemenea cutremur n-am mai pomenit de cînd sînt!

— Cutremur, cutremur, dar ce se întîmplă pe cer? Ce-o fi cu limbile acestea de foc?

Cele mai năstrușnice ipoteze erau lansate din toate părțile. Nimeni nu putea înțelege ce se întîmplase. Nici măcar Iurii Nesterov, deși era un savant renumit, care pătrunsese adînc în tainele cerului și ale pămîntului Cercetătorul în domeniul astronauticii, al cărui ultim zbor în lună făcuse vîlvă pe întregul glob pămîntesc, tocmai sosise de la Leningrad, unde avusese loc o consfătuire a savanților care studiau posibilitatea zborului în planeta Marte. Iurii se întorsese de la consfătuire cam deceptionat. Deși se făcuseră progrese simțitoare, totuși mai existau greutăți mari în calea zborului interplanetar pe care îl visa de atîta timp.

Ajuns acasă, Iurii se dezbrăcă repede și se aruncă în pat. Mașinal aruncase o privire pe teancul de ziare care stăteau nedesfăcute pe măsuța de noapte. Un titlu îi atrăsese atenția: „Misterioasele experiențe ale savantului Dittmar în pădurile tropicale din Africa Centrală". Da, îl cunoștea pe acest Dittmar: un omuleț cu privirea stranie, cu vorba încîlcită, pe care îl întîlnise cu cîtva timp în urmă la un congres internațional.

— Ce-o mai fi meșterind Dittmar în Africa? — se întrebă el cu un ultim efort, înainte de a-l cuprinde somnul. Apoi, după cîteva minute se petrecuse fenomenul neașteptat și neobișnuit pe care am avut prilejul să-l descriem. Acum stătea aici, în parcul acesta împînzit de oameni și căuta să-și adune gîndurile, să-și dea seama ce se întîmplă.

De la o vreme, cutremurul părea că slăbește. Culoarea cerului se limpezise. Era însă lumină ca în plină zi, deși ceasul de mînă pe care îl privi mașinal arăta doar ora 12 și jumătate noaptea.

Savantul luă brusc o hotărîre. Nu putea sta impasibil. Își făcu loc prin mulțimea fremătîndă și o porni repede spre casă. Ajuns în apartamentul său răvășit de cutremur, cu prima mișcare dădu drumul aparatului de radio. Prinse întîmplător o emisiune din Buenos-Aires. Vocea neliniștită a crainicului făcea apel la cetățeni să-și păstreze calmul. Invîrti butonul: Tokio. In diferite limbi crainicul japonez se adresa observatoarelor meteorologice din toate țările cu rugămintea de a comunica observațiile colegilor lor japonezi.

Deci, fenomenul era general. Trebuia imediat, da imediat, să plece spre Institut. Cînd se îndreptă spre ușă, strigăte de uimire venite din stradă, îl atrăseră din nou spre fereastră.

— Ce s-a mai întîmplat? — strigă de sus portarului imobilului, pe care îl zări pe trotuar.

— Priviți, Iurii Igorovici... Priviți luna...

Iurii Nesterov se uită spre cer. O lună uriașă, roșie, neobișnuită, atîrna deasupra blocurilor înalte. Covîrșit de emoție, Nesterov privi minute în șir astrul. Îi cercetă contururile, umbrele, petele, care i se păreau familiare. Deodată, un strigăt îi ieși involuntar pe buze:

— Marte!

Apoi, cu vocea înecată de emoție, îi strigă de sus portarului care îl privea nedumerit.

— Nu e luna! E planeta Marte. Auzi, Marte! Și o porni vijelios pe scări.

Oricît de curios ar părea, cercetările care se efectuară a doua zi la Institut, cercetări care coincideau cu imensa majoritate a observațiilor venite din alte țări, confirmară acest senzațional fenomen. Dus de o forță neștiută, pămîntul ieșise din orbita pe care se învîrtea în jurul soarelui de cînd apăruse în univers și se apropiase de Marte. De fapt nici nu era nevoie să fii specialist ca să-ți dai seama că se întîmplase ceva cu totul neobișnuit. Timpul, calendarul, fuseseră date peste cap. Deși era în plin iulie, vremea se răcise simțitor; te ai fi crezut în aprilie. Ziua era mai lungă decît de obicei, iar pe cer, apărușeră aștri cu totul necunoscuți.

Timp de o lună de zile, împreună cu milioane de alți oameni, Iurii Nesterov nu-și mai vedea capul de treabă. Deocamdată, esențiale nu erau cercetările teoretice. Se ridicau mii de probleme legate de adaptarea vieții la noua climă, de înlăturare a pagubelor cauzate de cataclism. Pentru ca recoltele să nu sufere, cercetările pentru crearea unor sori artificiali, cercetări care ajunseseră într-un stadiu foarte avansat, trebuiau urgentate. Apoi, cînd deasupra Siberiei începuse să încălzească primul soare artificial creat de mîna omului, Nesterov se întoarse în sfîrșit la cercetările sale astronautice. Avea planuri măreț, care acum puteau să prindă viață.

Paul MARIAN
și Simion ȘĂVEANU

(Urmare în numărul viitor)

Sfaturi — MODĂ — Cosmetică — GOSPODĂRIE

Casa de modă din Cluj

Nu peste multă vreme, între magazinul „Universal" și cel al copiilor de pe str. Gh. Doja din Cluj, se va înălța silueta elegantă a unei case de modă.

Salonul de primire, după cîte sîntem informați, deține o suprafață de peste 60 de m.p.

Cîteva măsuțe și fotolii comode, cîteva vitrine de interior

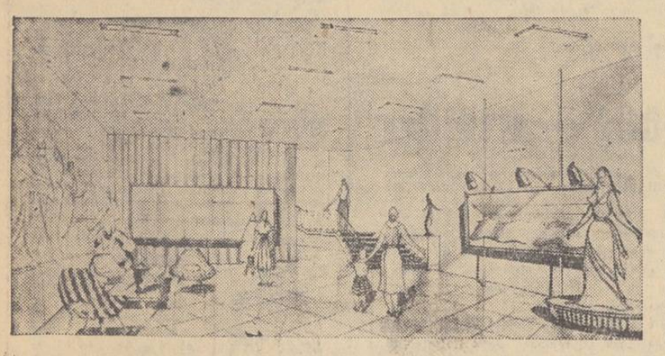

Intrarea în Casa de modă (*fotografie după machetă*)

și draperiile bogate fac ca întreaga încăpere să fie deosebit de primitoare.

În acest salon, care cuprinde o bună parte a parterului, viitorilor vizitatori ai magazinului li se vor pune la dispoziție o mare varietate de jurnale de modă, modele, mostre de țesături și tot aci, după alegerea făcută, clienții „casei" își vor destăinui gusturile și dorințele la un ghișeu special amenajat, care probabil se va numi „birou de comenzi".

După îndeplinirea acestei formalități clienții se vor îndrepta spre scările de marmoră străjuite de o balustradă din fier cromat, care le va conduce pașii spre primul etaj rezervat modei feminine și celei de copii.

Bărbaților le-a fost rezervat cel de-al doilea etaj, unde la fel ca și la primul, vor exista o primitoare sală de așteptare, cabine de măsurători și probe, mici depozite de materiale, ateliere, vestiare și dușuri pentru muncitori, precum și alte instalații sanitare.

Toate celelalte etaje și încăperi sînt rezervate exclusiv bunei desfășurări a procesului de producție. Și fiindcă veni vorba de producție, găsim de cuviință să pomenim și despre înzestrarea tuturor atelierelor cu mașini electrice, instalarea unei centrale telefonice care va asigura legătura între toate etajele, instalarea unui lift pentru accesul personalului, toate menite să asigure condiții bune de lucru pentru toți muncitorii.

Ca un ultim amănunt, vă putem spune că aici vor lucra cei mai prieenuți maiștri ai cooperativei „Drum Nou" aparținînd de U.R.C.M.-Cluj.

Al. KISS

Dacă vom merge în aceste zile pe șantier nu vom afla prea multe lucruri, deoarece abia s-au turnat fundațiile și s-au ridicat cîteva ziduri.

Iată și motivul pentru care nu am zăbovit prea mult pe șantier și ne-am îndreptat pașii spre sediul I.R.P.—Cluj, unde prin bunăvoința colectivului de proiectanți: arhitect Ioan Sovago, arh. Mircea Amitroaie și a inginerului Vasile Sarbea, am aflat o serie de amănunte despre casa de mode din Cluj.

Clădirea va avea 6 etaje. Atrag atenția vitrinele elegante și ferestrele pivotante, montate în cadre metalice, care asigură interioarelor o vizibilitate și aerisire din cele mai perfecte.

Nodul la cravată

Există două posibilități de a face nodul la cravată și anume: nodul simplu și nodul dublu.

Cele mai multe persoane preferă nodul simplu, dat fiind rapiditatea cu care se execută și ușurința de manipulare.

Multe persoane, de frică că nu vor mai reuși un nod frumos, nu-l mai desfac, ci doar slăbesc cravata, atît cît este suficient pentru a o trece peste cap la dezbrăcare. Acest obicei e foarte nepractic și nu poate duce decît la roaderea cravatei. Într-adevăr mătasea stînd prea mult presată, capătă o deformare, care cu greu se poate înlătura. În plus, nodul se murdărește mult mai repede decît restul cravatei și are tendința să alunece în timpul purtării. O altă cauză de degradare este și practica de a fixa nodul cu ace de gămălie.

Nodul dublu necesită ceva mai multă migală. Care sînt avantajele acestui sistem de nod la cravată?

În primul rînd, are o formă potrivită simetriei ansamblului (unghiul gulerului de la cămașe, unghiul reverelor și unghiul cravatei). În al doilea rînd, odată făcut, nodul rămîne în poziția inițială, desfăcîndu-se greu, respectiv nu se slăbește și deci cravata nu cade în timpul purtatului.

Dacă doriți să beneficiați de aceste avantaje ale nodului dublu este cazul să vă așezați în fața oglinzii și să vă exersați. Dealtfel vă recomandăm să faceți acest lucru întotdeauna oricît de specialist ați fi devenit căci facerea nodului de cravată „pe nevăzute" este un neîndoielnic semn de neglijență.

Înainte de a trece la „operația" propriu zisă potrivim locul de împreunare al celor două capete ale cravatei la o distanță de 10—12 cm. de la prima cusătură înspre capătul îngust. Practic se controlează, prin încercări, ca să nu depășim cu capătul cel mare locul cataramei de la curea, acest lucru fiind inestetic, și ducînd la degradarea cravatei prin agățarea ei de cuiul cataramei.

Și acum dacă vreți să încercați nodul dublu, executați mișcările indicate în desenele 1—7 și veți reuși.

În clișeul de jos vă arătăm cum trebuie aranjată cravata pe un suport special pentru a fi bine călcată.

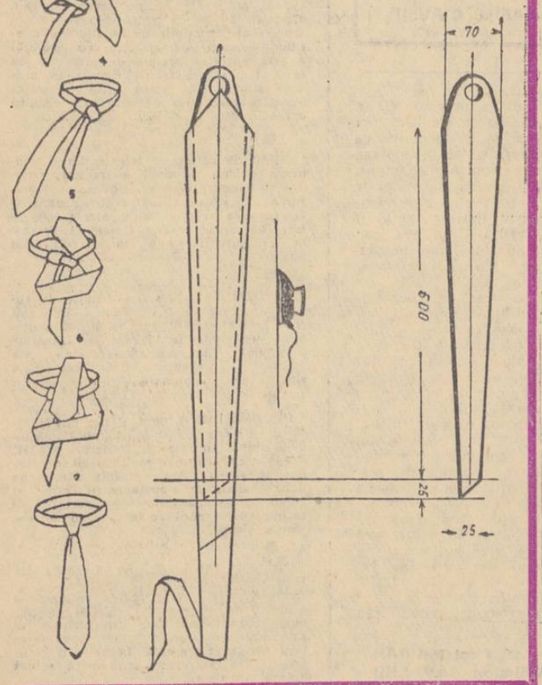

Sfaturi cosmetice

M. P. P.-Giurgiu: Este posibil ca petele pe care le aveți să fi apărut din cauza unei afecțiuni a ficatului. Ar fi bine să vă faceți un control medical. În orice caz, feriți fața de soare și vînt. Crema pe care o solicitați are următoarea formulă: coldcrem 30 gr., hidrochinon 1 gr., acid salicilic 1 gr., camfor 1 gr. Această cremă nu se folosește în regiunea din jurul ochilor.

FRANCISCA D. București: Soțul dv. are perfectă dreptate. Toate femeile trebuie să aibă un aspect cît mai ordonat și îngrijit. Spălați fața zilnic cu apă călduță și săpun de bărbierit și ștergeți regiunea cu puncte negre cu următoarea loțiune: alcool (de 70°) 100 gr., camfor 1 gr., acid salicilic 1 gr., tinctură benzoe 1 gr. Restul feței va fi șters o dată pe zi cu ceai de mușețel amestecat în părți egale cu apă de trandafiri. O dată pe săptămînă masați obrazul cu puțin ulei de parafină căldut, făcîndu-i o baie de aburi cu mușețel, apoi cu degetele învelite în tifon steril presați ușor punctele negre. Nu scoateți prea multe puncte negre deodată deoarece veți irita fața. Faceți acest lucru treptat și de fiecare dată dezinfectați riguros cu alcool. Apoi pentru a strînge porii, aplicați o mască de laurt pe care după 20—30 minute o scoateți spălînd fața cu apă rece. Tenul dv. are nevoie de soare și evident din cauza lui pistruii se vor înmulți. Pentru a atenua culoarea lor, ștergeți fața zilnic cu suc de castraveți și folosiți crema indicată cititoarei M.P.P.-Giurgiu.

MARIA C.-Loco: Aveți o proastă circulație a sîngelui și acest lucru se cere remediat printr-un tratament medical.

Este bine să folosiți oțetul la clătit, dar după părerea mea spălați părul prea des și din această cauza este foarte uscat și are culoarea spălăcită de care vă plîngeți. Îl puteți da reflexe aurii folosind la clătit o infuzie tare preparată din mușețel și foi roșii de ceapă. Desigur însă că această operațiune trebuie repetată după fiecare spălat al părului.

ELENA-București: Spălați obrazul cu apă dar fără săpun și folosiți următoarea cremă: ceară de albine 15 gr., unt de cacao 10 gr., ulei de parafină pentru uz intern 40 gr., apă de trandafiri 10 gr., tinctura benzoe 1 gr. O dată pe săptămînă aplicați pe față o mască făcută dintr-un gălbenuș de ou frecat cu puțin ulei și la care puteți adăuga fie ½ linguriță de miere, fie puțin caimac de lapte (este mai bine să le alternați). Masca se ține 30 de minute, apoi fața se spală cu apă. Seara defardați tenul cu laptele de lanolină „Nivea", apoi clătiți cu apă. Consumați multe fructe și legume, salate, laurt, miere. Beți dimineața pe stomacul gol un pahar de apă călduță, împreună cu o linguriță de miere. Faceți puțină gimnastică și plimbări în aer liber.

MARIANA POPESCU — București: În privința tenului gras și a punctelor negre citiți răspunsul dat cititoarei Virginia Ionescu. Folosiți în regiunea din jurul ochilor următoarea cremă: lanolină 30 gr., unt de cacao 15 gr., ulei de arahide 30 gr., apă boraxată 30 gr., vitamina A 5 cm³. Pentru a odihni ochii și a descongestiona ploapele feței seara comprese cu o infuzie tare de ceai, răcită.

Sanda NOREANU

Ce gătim? Cum gătim?

MENIUL SĂPTĂMÎNII

27 iulie — 2 august 1959

— Salată orientală; fasole cu carne; fructe.

— Budincă de zarzavat; papricaș cu găluște; spumă de albuș cu vișine.

— Roșii umplute cu ciuperci; pilaf de dovlecei; compot.

— Omletă cu fasole verde; chifteluțe cu tarhon; orez cu caise.

— Conopidă cu sos alb; șnițel cu cartofi; fructe.

— Borș de dovlecei; ghiveci cu carne; fructe.

— Ouă umplute; pui cu roșii; strudel cu vișine.

Roșii umplute cu ciuperci

Pentru 6 persoane, se aleg 12 roșii mijlocii. Se taie cu capac, și se scobesc. Se presară sare și puțin zahăr și se lasă cu gura în jos să se scurgă. Între timp se înfierbîntă într-o cratiță o lingură de untură, se pune o ceapă tăiată mărunt, și se amestecă pînă începe să se moaie. Se adaugă 750 gr. ciuperci curățate și tăiate felii, și se fierb înăbușit 15 minute. Se adaugă miezul de la roșii trecut prin sită, o lingură de făină desfăcută cu puțină apă rece, sare, piper și verdeață tocată. Se ține să fiarbă pînă ce sosul este destul de legat; dacă este nevoie se mai adaugă o lingură de apă. Se presară roșiile înăuntru cu pesmet, se umplu cu mincarea de ciuperci, și se așează într-o tavă cu puțin unt. Se dau 20 de minute la cuptor. Se servesc cu iaurt sau cu smîntînă.

Budincă de zarzavat cu sos de smîntînă

Se curăță și se fierb în apă cu sare 4—5 cartofi, 2 morcovi, 1 țelină, 1/4 de varză, și o mînă de fasole verde. Se scurg și se taie potrivit de mărunt. Separat se călește o lingură de făină, cu o lingură de unt, și se stinge cu o ceașcă de lapte, sau de zeamă în care a fiert zarzavatul. Se face un sos potrivit de legat, care se amestecă cu zarzavatul tăiat mărunt. Se adaugă 2 ouă și se potrivește de sare. Se toarnă compoziția într-o formă unsă cu unt, și se coace la cuptor.

Se servește cu un sos de smîntînă sau cu sos de roșii.

Gem de caise
(rețetă cerută)

Se spală 1 kg de caise, se scurg și se curăță de pieliță și de sîmburi. Se pun în tingirea de dulceață sau într-o cratiță smălțuită, împreună cu 600 gr. de zahăr. Se amestecă cu o lingură și se ține puțin pe foc moale pînă se topește tot zahărul; se dă apoi pe foc mai iute și se lasă să fiarbă, amestecînd mereu ca să nu se prindă de fund. Se încearcă de gata punînd puțin pe o farfurioară. Dacă nu lasă zeamă împrejur, este destul de legată. Se toarnă fierbinte în borcan. Ca să nu plesnească borcanul, dacă este de sticlă, se înfășoară cu o cîrpă udă. Se lasă să se răcorească complet și se leagă cu celofan.

Mult mai fin este GEMUL DE CAISE preparat astfel:

Cantități: 1 kg de caise curățate, 600 gr. zahăr, un pahar și jumătate de apă. Se aleg caise foarte coapte, se curăță de pieliță și de sîmburi, și se pun într-o cratiță să fiarbă, amestecînd într-una, pînă sînt foarte scăzute, și nu mai lasă zeamă. Separat, în altă cratiță se fierbe zahărul cu apa, pînă se face un sirop foarte legat. Se încearcă, lăsînd să cadă cîteva picături într-o ceașcă cu apă rece. Cînd picăturile se pot aduna ca o bomboană tare, se pun caisele în siropul de zahăr și se mai fierb împreună 10 minute, amestecînd cu multă grijă, să nu se prindă de fund. Se toarnă fierbinte în borcanul înfășurat într-o cîrpă udă.

La noi acasă

Aseară tătucu spunea către mama:
„Ia seama, unei fetițe îi strică
De-o învești cu luxul de mică!"
Am înțeles, tătucu făcea „aluzii"
La surioara mea, Suzi,
Care e-n a treia elmentară
Dar își dă aere de domnișoară!
Ea, Suzi, să se joace?
Nu, că nu-i mai place.
Și s-o auziți la telefon:
„Nu pot, dragă, am azi probă la palton
Și la bluza verde de tafta.
Apoi „ies în oraș" să-mi mai tîrgui ceva!"
Suzi, cînd vrea bluză de mătasă
Bate și cu pumnul în masă.
Dar mămica stă gata s-o alinte:
„Hai, fetița mamei, fii cuminte
Și nu te mai supăra
Că-ți ia mămica, îți ia,
Dar ia și tu geografia și repetă..."
Suzi face o piruetă,
Se mai uită în oglindă,
Mai cască
Și în fine se apucă să citească...
Tătucu spune despre sora mea
Că o să fie egoistă și rea
Dar tata-n casă n-are nici un vot
El aduce leafa — și atîta tot!

Olga BRATEȘ

Un costumaș pentru copilul dv.

Dacă facem modelul 1, cei cu bluza întreagă, deschidem sus numai cît este fenta de lungă, apoi coasem și montăm fenta, pentru care avem alăturat tiparul. Cînd coasem laolaltă fața și spatele, lăsăm în dreptul șoldurilor cîte o despicătură de 7—8 cm. lungime.

Dacă facem modelul nr. 2, cei care se închele în față, croim la fel, dar avem grijă să lăsăm la mijloc, pe ambele bucăți de material, un plus de lățime de cca. 4 cm., părțile pe care se fac butonierele și respectiv se cos nasturii.

Pantalonașilor — pentru copiii cei mici — li se montează jos cîte un elastic.

Cutiuța noastră

NINA STANILĂ: O asemenea școală ca cea la care vă referiți dv. nu există. Ați putea însă să vă adresați întreprinderii metalurgice din Tîrgoviște, pe lîngă care funcționează și o școală profesională. Sora dv. ar putea foarte bine să se califice într-o meserie, urmînd această școală.

D. E. București: Datoria lui de prieten vechi și bun era să vă explice, să discute cu dv. despre cauzele schimbării atitudinii lui. Nu a făcut acest lucru și este foarte urît din partea lui. Dv. personal nu trebuie să faceți nimic. Totul trebuie să pornească de la el. În discuțiile întîmplătoare ce se ivesc fiți politicoasă, amabilă, dar atît. Nu aveți însă dreptul să neglijați din cauza aceasta pregătirile pentru examene. Acesta este lucrul cel mai important în activitatea dv. și la el nu trebuie renunțat cîtuși de puțin.

LUCIAN B.-Fetești: După cum ați văzut, am îndeplinit dorința dv. înainte de a fi exprimată. Propuneri asemănătoare ne-au făcut și alți cititori, dornici de a găsi în revistă și modă masculină. Vom ține seama de toate acestea.

M. M.: Cazul dv. este dureros într-adevăr dar aceasta nu trebuie să vă împingă pe calea deznădejdei. Vă trebuie mai mult curaj, mai mult calm. Discutați clar și ferm cu ea toate lucrurile. Aflați și poziția ei. Poate nu toate lucrurile stau astfel cum v-au fost aduse la cunoștință. Dacă ea adoptă o atitudine sinceră, dacă regretă cele ce s-au întîmplat, dacă întrezăriți la ea intenții de îndreptare, fiți mai înțelegător. Veți cîștiga mai mult prin aceasta. Lucrurile se pot rearanja pe făgașul lor. Nu uitați că aveți un copil. Numai cînd vedeți că nu mai există nici o șansă de îndreptare a lucrurilor, gîndiți-vă la un alt viitor.

RICA-Pitești: La rubrica noastră „Carnet pedagogic" apărută în nr. 90 al revistei, ne-am ocupat de o asemenea problemă. Nu considerăm nici pe departe epuizat acest subiect și ca atare vom mai reveni. Mai avem de tratat între timp și alte probleme. Cărțile pedagogice recomandate de diriginta clasei în care învață fetița dv. sînt într-adevăr cele mai folositoare. La bibliotecile din orașul dv. le veți găsi cu siguranță.

NICA-Onești: Faptul în sine este nesmnificativ. Rezultatele la care a dus se datoresc faptului că amîndoi ați adoptat o atitudine necorespunzătoare. Nu confundați demnitatea cu orgoliul, fiindcă nu realizați nimic bun. Întîlniți-vă, discutați și recunoașteți-vă singuri pornirile nepotrivite. Totul se poate aranja.

ADRINA T. O.: Dacă pentru dv. este greu, închipuiți-vă cît de dificil este pentru noi să vă spunem ceva precis cînd nu cunoaștem pe nimeni. Rugați rudele și prietenii să fie mai puțin „binevoitori" în această privință și să vă lase liniștită ca să decideți singură ceea ce aveți de făcut. Dacă acționați pe propria dv. răspundere va fi mult mai bine.

R. N.-Caracal: De ce să vă puneți de pe acum atît de multe probleme? Fiți liniștită și lăsați ca viața să-și continue mersul ei normal. Nimeni, inclusiv dv., personal, nu poate ști care vor fi sentimentele ce le veți avea peste doi ani. Dacă ar fi fost ceva deja consolidat era cu totul altceva. Dar așa...

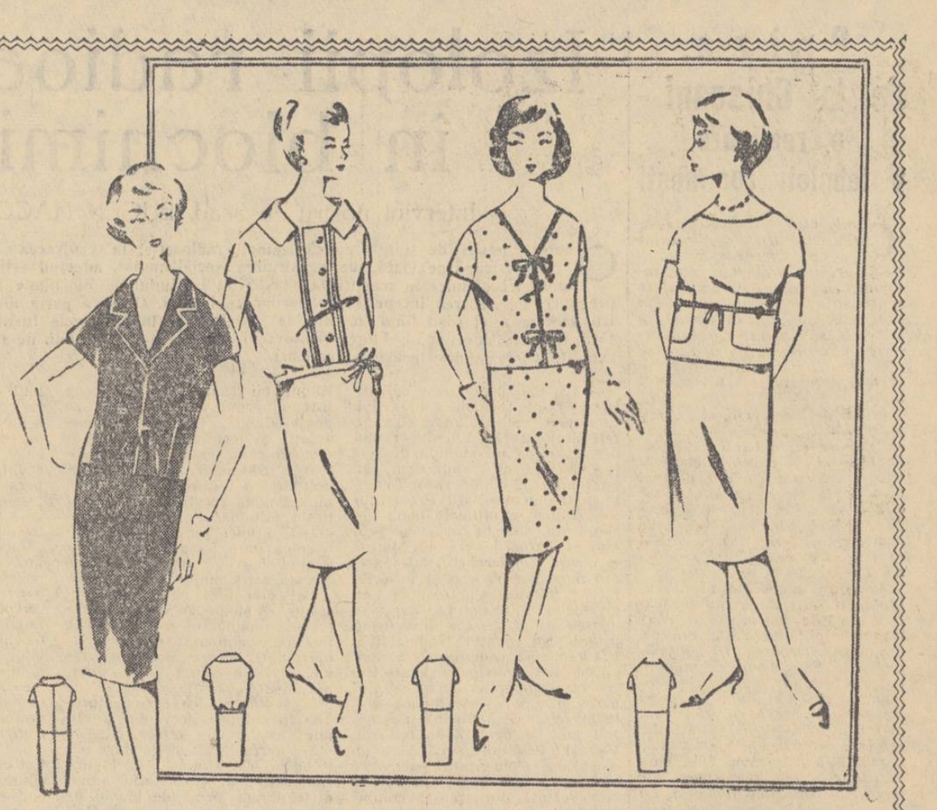

DIN DOUĂ PIESE

Pentru sezonul de vară, o ținută elegantă și tinerească este rochia formată din două piese.

Vă recomandăm să optați pentru acele două piese care au jachetică lejeră, necambrată și să folosiți materiale răcoroase: in, buret, pichet etc.

Pe lîngă faptul că este grațioasă, rochia din două piese este și comodă — nefiind strînsă pe corp — mai ales în zilele foarte călduroase.

De la stînga la dreapta:

— Două piese din in sau pichet mai gros cu o croială simplă și garnitură de paspoal.

— În stil sport, cu efect bluzant, aceste două piese se pot executa din poplin sau olandină; cerculețele și funda vor da o notă tinerească.

— Cu un caracter mai fantezi, o rochie cu două piese din: șantung cu buline albe sau din rips; bordajul și fundițele din pichet de mătase alb.

— Ansamblu tineresc, cu două buzunare mari plasate în dreptul taliei; un cordon îngust traversează buzunarele și se înoadă mai sus de talie; se poate confecționa din buret.

Desene de B. VARLAM

În curînd, în vitrinele magazinelor

Zilele acestea am răsfoit poșta sosită la redacția „Magazinului". Sînt multe problemele pe care cititorii le vor oglindite în paginile revistei, sugestiile pe care aceștia ni le fac în ce privește abordarea unei teme sau a alteia. Din multitudinea acestor probleme și sugestii am reținut una ce face obiectul scrisorii pe care ne-a trimis-o tov. Elena Pietroiu. Domnia sa dorește să afle ce produse de larg consum, citîm — **mai deosebite** — va produce industria noastră ușoară în cinstea marii sărbători de la 23 August.

Am fost, cum s-ar spune, gînd la gînd, tovarășă Pietroiu. Căci vă mărturisim că aveam și noi intenția de a face acest lucru.

Să începem cu un produs mult solicitat în ultimul timp de către femei — FUSTA PLISATĂ DIN TERGAL. Nu peste mult timp veți avea plăcerea să purtați asemenea fuste fabricate la noi în țară. Totul este pus la punct pentru producția industrială a acestui articol. Fabrica „Partizanul Roșu" din Orașul Stalin produce stofă din lînă în amestec cu fire sintetice (tip tergal), iar fabricile „Gh. Gheorghiu-Dej" și „Luceafărul" din București colaborează la plisarea și confecționarea fustei.

Purtînd o asemenea fustă vă veți declara mulțumite. Pliseurile îi dau fustei o notă de eleganță, iar rezistența stofei și faptul că nu se șifonează, fac din ea un articol de îmbrăcăminte util și practic.

★

Nu este o jonglerie faptul că pantofii pe care-i reprezintă fotografia noastră se pot îndoi în acest fel. Flexibilitatea este caracteristica principală a acestui tip de încălțăminte pentru femei, creată la fabrica „Kirov" din București. Alte amănunte?... PANTOFII „BALERINI" au fețele din șevrete, talpă prefabricată de porcine și căptușeală din moar. Vă mai spunem un secret de fabricație. O pereche de „balerini" va cîntări aproximativ 150 grame.

★

Colectivul fabricii „Porțelanul" din Cluj a introdus în producție în ultima vreme mai multe articole noi de menaj printre care și cîteva servicii de masă. SERVICIUL DE MASĂ pe care-l prezentăm în fotografie face parte din recentele noutăți din acest domeniu. Acest serviciu, compus din 26 de piese, ca și celelalte servicii produse de fabrica „Porțelanul" din Cluj, este executat din porțelan, pe care au fost aplicate ornamentații aurii care-i dau eleganță și finețe.

★

Pentru micuțele cumpărătoare de diferite vîrste, colectivul fabricii „Varga Katalin" a creat și produs trei modele noi de tricotaje din lînă albă și anume: SCAMPOLO CU MÎNECI LARGI, O JACHETĂ ȘI UN COMPLE FORMAT DIN FUSTĂ ȘI JACHETĂ. Efectul deosebit al acestor noi modele de tricotaj îl dau motivele naționale ce formează garnitura simplă și frumoasă.

Cl. RĂDULESCU

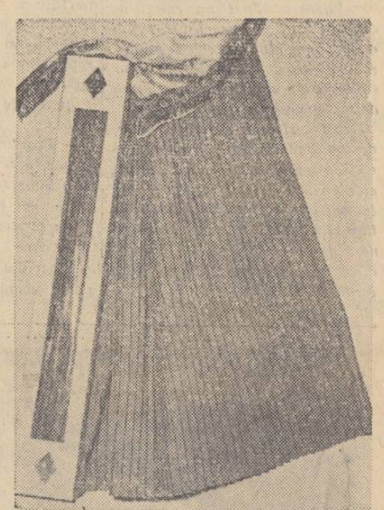

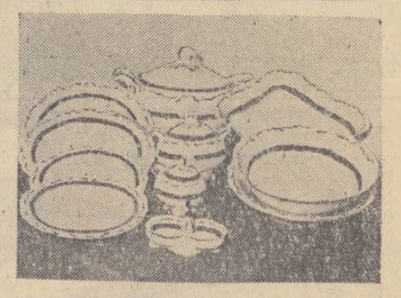

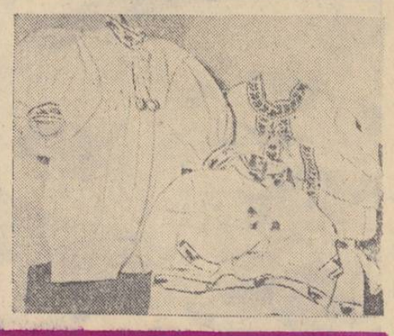

MEDICUL VĂ SFĂTUIEȘTE

LILIANA RAD — Suceava: Vă dați desigur seama că tratamentul afecțiunii dv. nu poate fi stabilit prin corespondență. Pentru un tratament corect sînt necesare o serie de analize de laborator și un examen obiectiv atent. În orice caz, din cele prezentate în scrisoarea dv. avem credința că o eventuală internare într-un serviciu medical ar putea ajuta la stabilirea unui tratament care să rezolve cel puțin anemia și starea generală și să amelioreze reumatismul.

UN GRUP DE TINERI — București: La vîrsta dv. cel mai eficace mijloc pentru prevenirea cheliei este îngrijirea corectă a părului. Vă recomandăm să spălați părul cu o infuzie tare de mușețel, odată pe săptămînă. Masați energic cu vîrful degetelor rădăcina părului și periați-l zilnic cu o perie aspră din păr de porc. În caz de seboree sau alte afecțiuni ale pielii capului, este necesar consultul dermatologic. Îngrijirea corectă, chiar dacă nu oprește complet procesul, fără îndoială îl întîrzie. Nu se cunosc remedii medicamentoase în privința celei de a doua probleme ridicate.

GR. GRIGORESCU — București: Ceea ce s-a întîmplat în urmă cu 22 de ani nu are rost să vă mai preocupe, aceasta neavînd nici o legătură cu starea dv. de azi. De altfel, se poate afirma că nici în momentul de față nu aveți o boală propriu-zisă. Faceți sport, eventual muncă în aer liber, căutați-vă preocupări variate, folositoare. Ca medicație vă recomandăm Glutacid, 12 tablete zilnic, striclinină 1 fiolă pe zi, sub cutan, Viplex 4 tablete zilnic. Este necesar un mic efort de voință ca totul să reintre în normal.

ELENA MARIAN — Giurgiu: Am analizat atent problemele pe care le ridicați. Probabil că este vorba de o flebită sau Elefantia zis, fapt ce ne este greu de precizat numai pe baza datelor pe care ni le furnizați. Este absolut necesar să consultați specialistul chirurg din policlinica teritorială, care vă va putea stabili cu precizione diagnosticul și vă va indica tratamentul corespunzător.

NIKI BROȘTEANU — Odobești: Pentru tulburarea pe care o prezentați folosiți o jumătate tabletă sau o tabletă Fenergan, seara, la culcare. După ce ați încercat acest tratament 10 zile și nu ați obținut rezultate, luați Avill tablete, 2 pe zi, tot timp de 10 zile. Medicul specialist dermatolog din policlinica teritorială de care aparțineți ar putea stabili natura afecțiunii dv. și v-ar indica, în caz de nereușită, un tratament combinat.

D. MARIA — Cluj: Urmați cu încredere sfatul medicilor specialiști ortopediști. Dacă ei consideră că operația este indicată și dacă dv. aveți tulburări serioase, vă sfătuim să vă operați. Într-adevăr, în aceste situații se obțin multe vindecări integrale.

— Te însoțesc, păpușico?
— Dacă îți numaidecît — pînă la miliția din colț!...

Desen de V. CRIVĂȚ

REBUS-magazin

Pe întinsul apelor

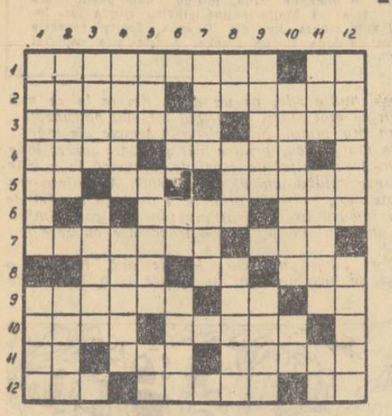

ORIZONTAL: 1) Scriitor romîn, autorul romanului „Venea o moară pe Siret" — Perioadă de timp 2) „Aurul Rinului" de Richard Wagner — „Pe malurile Tisei" de A. Avdeenko, „Apele Halconei" de T. Takakura etc. 3) Compozitor sovietic, autorul oratoriului „Lumini pe Volga" — Autorul poeziei „Dincolo de Criș" din volumul „Cîntecele pămîntului natal" 4) Curier special — Casa țiganului, odinioară 5) Interjecție — Conjuncție latină — Compozitor sovietic, autorul melodiei „Pe rîul Kama" 6) In această operă de Verdi se cîntă celebra arie a Nilului — Articol 7) Poetul frumuseților patriei noastre, din a cărui fermecătoare carte amintim: „Valea Motrului", „Pe valea Jiului" și „Valea Oltului" — Oficiul Național de Turism 8) Clar — Lucian Barbu — Dragoste (Olt) 9) Poet romîn, autorul poeziei „Venisem flăcău de pe Crișuri" — Fluviu în Franța — În bloc! 10) Pictor romîn, autorul pînzelor: „Portul Constanța" și „Apus de soare la Dunăre" — Arteră 11) Măsură japoneză — Riu în Austria — Autorul volumului intitulat „Curcubeu peste Dunăre" 12) Unul din cele trei Crișuri — „Pe ... Amurului" este titlul unei operete de compozitorul sovietic Blanter — Notă muzicală.

VERTICAL: 1) Celebrul autor al romanului „Pe Donul liniștit" — Ridicătură a fundului mării la gura unui fluviu 2) „...Narinului roman al scriitorului sovietic N. Biriukov — Prenumele poetului Isac, autorul poeziei „Mureșul" 3) Oraș în Transilvania — Romancier sovietic, autorul volumului „Dimineața pe Nistru" 4) Indiferent ce — Mare poet german, a scris poezia „Loreley" 5) Oraș în Ungaria — Autorul unei piese ce evocă figura Ecaterinei Teodoroiu, eroina de la Jiu — Consoane vecine 6) Pronume... — Ilie Tudor — „...apelor" se intitulează romanul scriitoarei Maria Vlad 7) Oraș în Ombria (Italia veche) — Fluviu în Suedia 8) Lac în Africa — Literă în alfabetul arab — A compus muzica operetei romînești „Plutașul de pe Bistrița" 9) Aspecte întunecate — Insulă în formă de inel în mările calde; 10) Locuitori ai unui oraș de pe Mureș — Cal 11) Nume feminin — Apele lui despică munții în drumul său spre Dunăre (art.) — Pronume 12) Petrecere cimpenească — A scris „Cartea Oltului".

Ion ARGEȘANU

A VEDEA — VEDERE

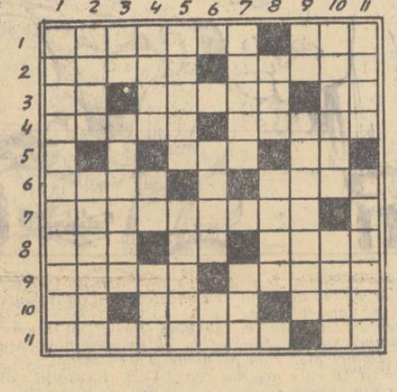

ORIZONTAL: 1) Se îngrijește de vedere — Nume feminin rar (se poate vedea la o mare cîntărește) 2) Locul de concentrare a razelor luminoase — Proiectează ca orașele să fie pe viitor plăcute la vedere 3) Tese! — Nu văd bine — In retină 4) Lucrurile frumoase au operat asupra văzului — Iau ochii! 5) Industria optică romînă — Se vede în navă! 6) Nu se vede bine prin asemenea geamuri — Nu se vede clar 7) Acțiunea de a vedea ce trebuie făcut (pl.) 8) Cit vezi cu ochii pe cîmp! — Onomatopee — Virgiliu l-a văzut în imaginație și l-a cîntat 9) Nici nu-i vezi, atît de repede fug la vînătoare — Ii poți vedea pe cer 10) Il poți vedea într-un pogon! — Se simte, nu se vede — Zeul vînturilor! 11) Refăcut — Și în casă și la masă.

VERTICAL: 1) Văd de vederea bolnavă 2) Preț — Se vede în vitrinele librăriilor (și în original și în traducere!) 3) Un cuc, care și-a pierdut capul! — Membrană de pe fundul ochiului 4) Pe ea se văd microbii la microscop — Interjecție — Ce nu se vede des 5) Inconjoară pupila ochiului (pl.) — Înțeles (pl.) 6) Asigură vizionarea de spectacole— Posed 7) Datorită lui un text se poate vedea multiplicat în zeci de mii de exemplare — A lucra pămîntul 8) Fabrică de medicamente — Se vede pe jos 9) In frunte!... — ...Și încă o dată în frunte! 10) Pirat — Zeul amorului 11) Cele frumoase încîntă văzul — A finisa o suprafață spre o mai mare încîntare a ochiului.

Silviu GHERAN

A N I

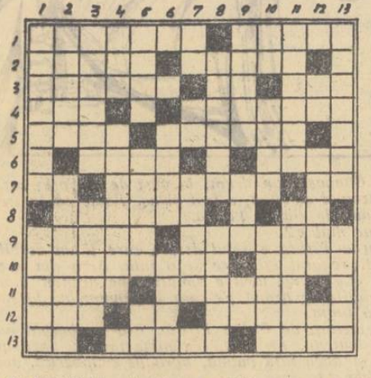

ORIZONTAL: 1) Pictor romîn, autorul tabloului „1907" — Patru într-un an 2) Odată pe an — La teatru 3) Suport, rajt — Pană — Bărbierit 4) Nume turcesc — Tot patru într-un an 5) A ineca — Costiță 6) Intreprindere pentru valorificarea ambalajelor — Pom fructifer 7) Ape — Ani mai lungi — Rea 8) Trecut la examenul de sfîrșit de an — Notă muzicală 9) Scriitor romîn, autorul volumului „Anii împotrivirii" — Poet romîn autorul poemului „1907" 10) Avion mai mic — Pictor romîn, mort în anul 1891 11) Forță, vigoare — Sentimente de neliniște 12) A spune „La mulți ani" — Prepoziție — Stomacul păsărilor 13) Antimoniu — Scriitor francez, autorul romanului „Căpitan la 15 ani" — Ananas căruia i s-a furat potasiul...

VERTICAL: 1) Scriitor romîn coautor al piesei „Anii negri" — Scriitoare, autoarea volumului „Din cronica acestor ani" 2) Publicații științifice periodice — „N-aduce anul ce aduce ceasul" 3) Scriitor sîrb, autorul volumului „Anii de școală" — Era mahomedană, începută în anul 622 4) Etaj — Scriitor sovietic, autorul piesei „Ani de pribegie" 5) Scriitor romîn, autorul volumului „Pasul meu peste ani" — Personaj din filmul „Alo, ați greșit numărul" — Prepoziție 6) Case (Olt) — La operații 7) Ananas fără doi ani — Diftong — Ani 8) „Vor trece ani" — ...Luminile scenei 9) O sută de ani — Tren (trans) Pronume — 10) Elena Nicolau — La săli și la mazăre — Instrument muzical 11) Abia văzută — Personaj din piesa „După 20 de ani" 12) Inainte de amiază — A luci multicolor — Pronume 13) Foarte mult (fem.) — Vechi locuitor din America de Sud.

M. GABOR

Dezlegările jocurilor apărute în numărul 93

LA MUNTE

ORIZONTAL: Cort — Tura — Carpați — Mi — Babe — Tinerețe — Ira — O — Tla — Trin — Canicula — Lina — Aia — Onu — Coteț — Zm — Ala — Autori — Alpinism — Ra — Inălțimi — A — Rd — N — Ve — Ne — Ans — U — Caice — Natural — Erna — Escalada — Piatră — Traseu.

TINERETE

ORIZONTAL: Festival — S — Palat — Avînt — Aden — Teatru — Secție — Re — D — Cetitor — Ace — Vrea — Alaun — S — Erna — Or — T — Pace — DTG — Să — Oto — Cariat — R — Respectat — Tudoran — Aur.

APĂ

ORIZONTAL: Transpirat — CB — Ruginit — Bitlan — Afet — N — Caroetă — N — S — Izvori — Nor — Cutere — Ad — Biga — Adige — Asana — N — Na — Rac — TT — Cart — I — Peluca — P — Lia — Putere — Polo — R — Casa — Arbore — Lin — Aia — A — Barcajiu — Eriplu — Titani.

UMOR PE PUNCTE

ORIZONTAL: Zaiafet — Birlic — I — Neunit — Sao — H — Mie — Rc — Estradă — Bufoneril — Azur — Ida — Ilos — T — A — L — Tibică — Abil — Ii — Iți — H Alin — Farse — Văluri — Urlu — Tc — A — Ar — SR — Iară — H — Rs — Ahtiat — Ernaoca — O — Trucat — P — Go — Aba — Martial — Socoteala — Știi — Risete — I — Puțin.

FRED GHENĂDESCU

Mii de studenți bucureșteni au plecat la sate pentru a ajuta la lucrările campaniei de vară.

— Bine ați venit, ucenici ai culturii!
— Bine v-am găsit, maeștri ai culturilor!

N. GHENADIE

— Ionele, din nou ai ieșit în curte numai în maieu. Vrei să mă faci de rîs în fața vecinilor?

V. VASILIU

BABA DOFTOROAIA: — Ajutooor! Mă sufoc! Moor!

P. ȘERBAN

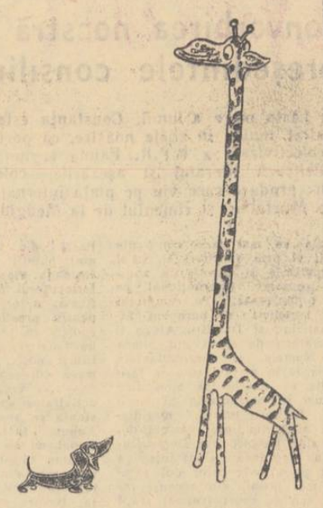

— O fi avînd lift?...

NELL COBAR

Recent, a fost condamnat un escroc care pretindea „onorarii" ca să aducă înapoi... logodnicii și iubiții infidelI.

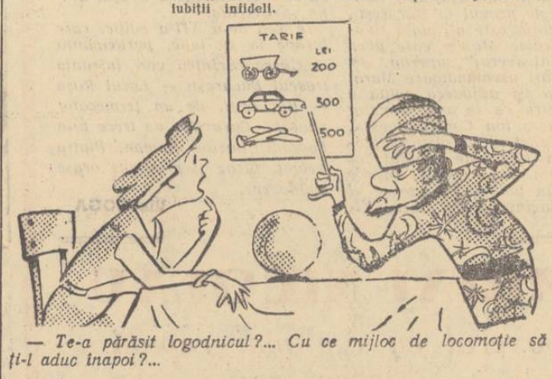

— Te-a părăsit logodnicul?... Cu ce mijloc de locomoție să ți-l aduc înapoi?...

GH. ROLEA

„RELICVE ANTICE"
...el, ceva din Cicero.
...iar ea, ceva din Calul Troian.

C. FLORIAN

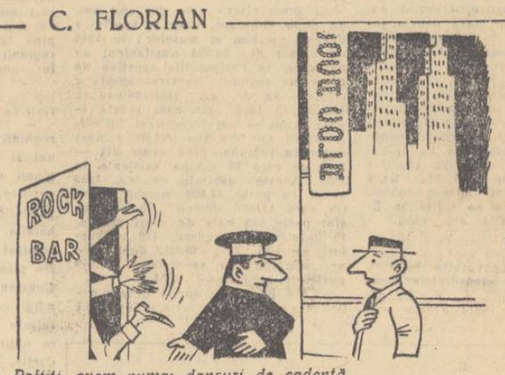

— Poftiți, avem numai dansuri de cadență.
— Intr-adevăr, numai decadență!...

D. PETRICĂ

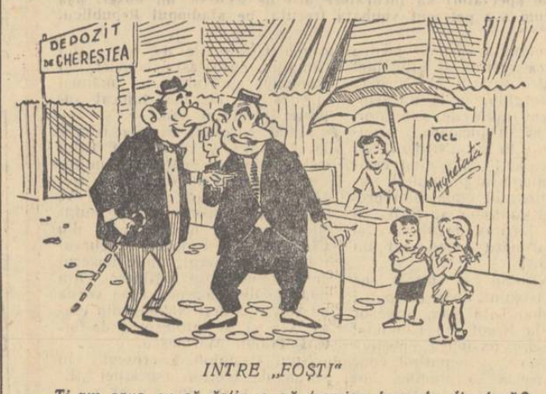

INTRE „FOȘTI"
— Ți-am spus eu că ăștia o să termine lemnele din țară?
— De unde știi?
— N-ai văzut că nu mai serveso înghețată pe băț? O pun între pesmeți...

G. BADEA

— Vai, au uitat copilul!
— E normal! Abia se mai vede între attea resturi...

S. NOVAC

— E curată smîntîna asta?
— Pînă adineaori, cînd ați băgat degetul în ea, era curată!

ȘAH • ȘAH • ȘAH • ȘAH • ȘAH • ȘAH

Ați auzit de „Tema Ianovcic"?

Prin anii 1932—33 cîteva probleme de șah cu mat în două mutări publicate în „Revista Romînă de Șah" și în publicații șahiste din străinătate au atras atenția specialiștilor. Una din probleme era și cea apărută în „L'Italia Schachistica".

Ing. A. F. IANOVCIC

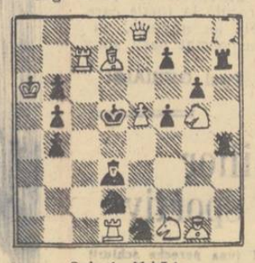

Sol. l. N:b5 !

Ideea problemei era originală. Albul are o piesă legată — în cazul nostru Nb5 — de către o piesă aflată într-o semilegătură neagră — în cazul nostru Nd3. Apărîndu-se de amenințarea albului (2.Td7 mat) negrul mută a doua piesă din semilegătură și închide cu ea linia de acțiune a unei figuri proprii — în problema de mai sus apărarea 1... Cf4 interferează Th4. Aceasta permite albului să dea mat cu figura legată chiar pe linia de legătură: 2. Ne4 mat.

Conținutul strategic bogat al acestei idei a devenit foarte popular și în nomenclatura temelor de probleme ea a căpătat numele autorului ei, inginerul agronom Ianovcic. La teoria problemelor țara noastră a adus astfel o importantă contribuție, „Tema Ianovcic-Romînia" fiind menționată în marile tratate problemistice apărute după război în Olanda, Franța, Italia etc.

Ing. A. F. Ianovcic, astăzi maestru al sportului, domiciliat în Sibiu, a fost cel care în urmă cu aproape patru decenii, fără nici un fel de sprijin din partea oficialităților, a fondat „Revista Romînă de Șah" (este semnificativ că primul număr a apărut în numai ...două exemplare bătute la mașina de scris, al doilea număr în trei exemplare, al treilea în zece și apoi, cu mari sacrificii personale, a apărut în cîteva sute de exemplare). In anul 1930, maestrul Mihai Sadoveanu scria: *„A susține o revistă de șah e într-adevăr un lux. Și atunci a trebuit tinerețea și devotamentul unor adevărați oșteni, care și-au creat din asta o datorie, să susție, să alimenteze și să ducă înainte publicația cu destule suferinți și năcazuri. Intre toți, cel mai devotat și care rămîne fidel pînă la urmă, este acest tînăr student Anatole Ianovcic. Îi mulțămesc în numele tuturor celor care iubesc șahul".*

Iată acum o problemă pe care maestrul sportului ing. A. F. Ianovcic a compus-o special pentru „MAGAZIN".

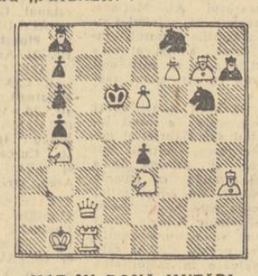

MAT IN DOUĂ MUTĂRI

P. S. — Prin „piesă legată" se înțelege acea piesă care se interpune între propriul rege și o figură adversă, pentru a apăra regele aflat în raza de atac a respectivei figuri. In cazul primei probleme, după cheie, nebunul din b5 este „legat" de nebunul din d3. Prin semilegătură se înțelege o legătură incompletă, interpunerea a două piese între regele propriu și figura adversă. In aceeași problemă prezența Cd2 și Nd3 între turnul alb și regele negru reprezintă o „semilegătură" neagră.

Dv. ce ați muta? (6)

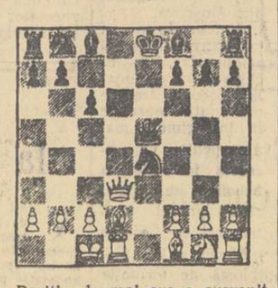

Poziția de mai sus a survenit într-o partidă Reti — Tartakower jucată la Viena, în anul 1910. Albul, la mutare, a deschis partida printr-o combinație clasică.

★

Soluția exercițiului combinativ nr. 4. In locul mutării h3 albul ar fi putut cîștiga jucînd 1. N:f7 ! șah. La 1....R:f7 ar fi urmat 2. Cg5 șah, cu cîștigarea damei.

Soluția exercițiului combinativ nr. 5. Dacă negrul joacă b5 atunci albul are la dispoziție următoarea manevră de cîștig: 1. e5, Ng7 (la d:e5 d:e5) 2. Ne4 negrul pierde calitatea.

FILATELIE

Sportul în filatelie

1500 de mărci poștale, iată cîte piese ar trebui să cuprindă o colecție filatelică cu tema sportul, una dintre cele mai populare și mai atractive teme din filatelie. Nu există disciplină sportivă sau competiție de răsunet mondial care să nu fie reflectată în imaginile micilor bucăți de hîrtie gumată. Dacă veți reuși să întocmiți o colecție completă de mărci cu subiect sportiv, se poate spune că veți avea în paginile albumului o enciclopedie sportivă în imagini. Inceputul va fi făcut cu primele mărci consacrate sportului și emise în 1896 în Grecia. Este vorba de o serie de 12 valori puse în circulație cu prilejul primei ediții a Jocurilor olimpice moderne. Insă întîietatea, în ceea ce privește numărul de mărci cu subiect sportiv, revine Uniunii Sovietice, care a popularizat nemijlocit toate ramurile sportive și marile competiții. Primele au fost emise în 1935 și sînt prilejuite de Spartachiada de la Moscova. Această serie a ajuns astăzi una dintre „cheile" colecției, fiind mult mai greu de găsit decît chiar „Olimpiada" din 1896.

Un mare număr de mărci poștale cu subiecte sportive au fost emise și de țara noastră, începînd din 1937. Intre acestea un loc de frunte îl ocupă seriile OSP 1948, canotaj 1952, aviație sportivă 1953 și, bineînțeles, cele trei serii din 1955 care au fost premiate la concursul internațional de filatelie sportivă de la Roma. Este vorba de seriile consacrate unor competiții internaționale desfășurate în țara noastră în 1955 și anume Campionatele Europene de volei (serie de 2 valori), Campionatele Europene de Canotaj academic feminin (serie de 2 valori) și Campionatele Europene de tir (1 valoare). Cu cele a căror emitere este anunțată pentru acest an, numărul mărcilor românești cu subiect sportiv se ridică la aproape 90 și putem spune că unele dintre ele, și mai ales cele din ultimii ani, au contribuit la ridicarea prestigiului internațional al filateliei românești.

POȘTA REBUS

ADRIANA BANU — Bistrița: Corect, numele arborelui uriaș tropical e **boabab**, și nu **baobab**.

V. A. GEORGESCU — București: Calcutta se scrie cu doi t.

I. VIRGINIA — Băicoi: Cînd publicăm de obicei un joc în genul celui trimis de dv. „De toate cîte ceva" avem în vedere și cheia jocului respectiv. Or, în cazul dv. n-avem de-aface decît cu o înșiruire de definiții — corecte ce-i drept — dar lipsite de orice semnificație. Mai încercați.

GH. PETEANU—București: Vă răspundem cu întîrziere, fapt pentru care vă cerem scuze. N-am reținut „Joc magic". Celălalt va apare în limita spațiului disponibil.

BOGDAN NICOLAE — Cîmpina: Ne-a sosit prea tîrziu.

G. ENEA — Giurgiu: Pentru prima încercare, aveți talent. Din păcate, careul ne-a sosit într-un moment cînd aveam unul asemănător. Mai încercați.

S. A. MIHAI — Cărbunești: Dacă un joc e bine alcătuit, interesant, îl publicăm cu plăcere. In legătură cu jocul trimis de dv., vă recomandăm să vă ocupați de teme de actualitate. Așteptăm.

Jocuri distractive

JOCUL CHIBRITURILOR

Cu chibriturile se pot executa multe jocuri amuzante. Vă prezentăm două din ele:

1) Sînt șapte chibrituri aranjate după cum vă arată desenul. Puteți să obțineți un pătrat mutînd doar un chibrit? (Atenție, v-am întins o cursă!)

2) Luați șase chibrituri și aranjați-le în așa fel încît să obțineți trei Y (fără să le rupeți).

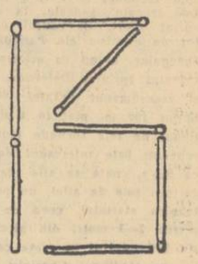

Cu numai două tăieturi de foarfecă!

Luați desenul din stînga și cu numai două tăieturi de foarfecă tăiați-l în trei bucăți în așa fel, încît reunindu-le ulterior să obțineți pătratul din dreapta.

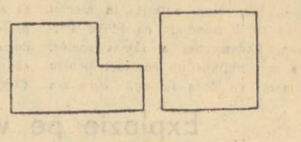

TOTAL 18!

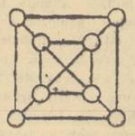

Iată două careuri concentrice care au în colțuri cercuri. Inscrieți în aceste opt cercuri numere de la 1 la 8 în așa fel încît totalul numerelor aranjate fie în perimetru, fie în diagonală să totalizeze 18.

Nu trebuie să se întîlnească

Locuitorii caselor însemnate cu cercuri albe și cifrele 1, 2 și 3 se aprovizionează fiecare cu apă de la fîntînile lor (puncte negre) care poartă aceleași numere de ordine. Adică 1 de la 1, 2 de la 2 și 3 de la 3.

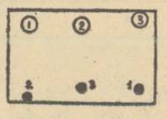

Puteți să indicați drumul fiecăruia astfel ca ele să nu se întretaie?

Puteți să răspundeți?

1. Care este animalul amfibie care se hrănește cu larve de țînțari și care este un ajutor prețios în lupta împotriva paludismului?
2. Care sînt mamiferele care distrug insectele în aer și sub pămînt?
3. Care este animalul care poate să privească în același timp în două direcții diferite?
4. S-au văzut șerpi, înghițindu-se unii pe alții. Șerpii se mănîncă deci între ei?
5. Poate o focă să moară asfixiată dacă și-a pierdut... colții?
6. Există un animal mamifer care se ouă?
7. Cunoașteți numele crabului căruia i se amputează un membru, după care este imediat eliberat pentru ca operația să se mai repete după un timp?
8. Este adevărat că un animal poate să mănînce într-o zi o cantitate de alimente egală cu propria sa greutate?

Copii, desenați și voi! (Desene de E. ARNO)

Mioara, Grigel și Azorel au vizitat o menajerie. Azorel duce în plasă mingea cu care s-au jucat.

Cînd a văzut prima oară în viața lui pe „regele junglei", Azorel a căscat gura de uimire și a scăpat mingea în cușca leului.

Copii, ajutați-i voi pe cei trei prieteni să-și recapete mingea. Desenați voi soluția pe care ați găsit-o și trimiteți desenele revistei noastre.

Sportivii din Constanța

Convorbirea noastră cu tov. V. Mogîrdiceanu, președintele consiliului regional U. C. F. S.

Pe harta mare a lumii, Constanța este cunoscută ca principalul port al Rominiei. Au mai aflat mulți, în zilele noastre, că portul Constanța e și capitala primei regiuni complet colectivizată a R.P.R. Faima regiunii Constanța o fac mulți și multe: numeroșii turiști care vizitează litoralul și așezările colectivelor, cu holde fără de sfîrșit; intensul său trafic maritim; produse care vin pe piața internațională (din care ar fi suficient să amintim faimosul vin de Murfatlar și cimentul de la Medgidia), așezarea de basm a Deltei Dunării, etc. etc.

Constanța se mai face cunoscută străinătății și prin sportivii ei, ca și prin competițiile și întrecerile sportive, cu caracter internațional, pe care le organizează. Pe campionii olimpici, mondiali și europeni Simion Ismailciuc și Dumitru Alexe îi cunosc amatorii de sport din lumea întreagă. Numele și performanțele lor au apărut în ziarele tuturor țărilor însoțite de datele lor biografice — așa cum se obișnuește cu marii campioni. Cititorii tuturor meridianelor au aflat din ele că cei doi campioni sînt pescari din Delta Dunării, din regiunea Constanța a R.P.R. Iar pe urmele celor doi campioni au mai pornit din aceeași regiune, în același sport (canoe) frații I. și P. Lipalit.

Aici, în Constanța, au avut loc numai în acest an întrecerile de volei Paris—București, competiția internațională de yahting „Cupa Victoriei" — pe lacul Siutghiol — campionatele internaționale de tenis de masă ale țării noastre, criteriul european de tenis de masă pentru juniori, partidele de fotbal ale echipelor Polonia Bidgoszcz, Alessandria (Italia), Vefa (Istanbul), Gwardia Varșovia, Spartak Trnava (R. Cehoslovacă) etc. Și toate acestea au adăugat cîte ceva la cunoașterea și faima Constanței, prin participanții din străinătate care au vizitat minunatul nostru port maritim cu splendidele lui baze sportive (Palatul Sporturilor, Stadionul 1 Mai, Baza Nautică de agrement de la Siutghiol, Centrele nautice ce se ridică la Eforie și Vasile Roaită etc. etc.).

★

Într-o recentă convorbire cu tov. V. Mogîrdiceanu, președintele Consiliului Regional U. C. F. S., am discutat și despre toate aceste realizări din regiunea Constanța, în anii puterii populare, ca și despre întreaga viață nouă a regiunii. Interlocutorul nostru, cu mîndria justificată, a oricărui fiu al Constanței pentru prestigiul ei internațional sportiv în plină creștere, a ținut să ne facă și mai cunoscută pentru cititorii noștri activitatea sportivă de masă din regiunea Constanța.

— Aș vrea să se știe că despre activitatea sportivă în regiunea Constanța se poate vorbi numai după 23 August 1944. Înainte, în afară de fotbal nu se practica nici un sport. Existau 15 echipe de fotbal în toată regiunea, dintre care mai mult de jumătate activau în orașul Constanța. Despre sport la sate nici vorbă nu era. Dacă vreți, vă pot pune la îndemînă cîteva date statistice ale anului 1938: în regiune existau 15 echipe cu 365 membri (dintre care 40 femei), 12 baze sportive simple, 4 instructori sportivi, 14 arbitri și... atît.

Și acum cîteva date din anii noi, de după eliberare, cînd și sportul a devenit un bun al maselor: în 1948 un număr de 30.000 constănțeni au participat la competițiile sportive de masă ale regiunii. Numărul acesta a crescut an de an, ridicîndu-se la 188.500 în 1953, iar anul acesta — pînă acum — am înregistrat 181.000. Asociații sportive (nu simple echipe) avem în regiune, pînă acum 341 — față de cele 15 echipe existente în 1938. Aceste asociații cu cca. 1300 secții cu peste 85.000 membri, (dintre care 13.000 femei). În regiune sînt peste 550 baze de sport simple, 40 baze utilate modern, 120 instructori sportivi, 45 arbitri, după cum ne mîndrim cu apoximativ 63.000 purtători ai insignei G.M.A.

— Ce ne puteți spune despre activitatea sportivă în satele regiunii?

— Tineretul nostru sătesc a aflat și îndrăgit sportul în anii regimului nostru. Se bucură de o largă popularitate printre ei oina, voleiul, călăria, trînta și fotbalul. Pe scară locală sînt organizate competiții populare de sezon, care cunosc un succes deosebit: „Cupa secerișului", „Cupa treierișului", „Cupa recoltelor bogate" etc. Mult gustate și larg populate de tineretul sătesc sînt „duminicile sportive" în raioanele Medgidia, Istria, Negru Vodă, etc.

Avîntul mișcării sportive în satele regiunii noastre este ilustrat și de cele 68 de asociații existente în gospodăriile agricole de stat și S.M.T. și de cele 163 asociații sportive din gospodăriile agricole colective.

Larga activitate sportivă la sate este asigurată și de bazele sportive simple construite. În „luna construcțiilor", ce o organizăm în fiecare an, tinerii regiunii noastre își amenajează, prin muncă voluntară, tot mai multe baze sportive simple. Și vă mai pot spune cu certitudine că pînă la sfîrșitul anului toate satele regiunii noastre vor avea asociația lor sportivă.

— Care este participarea sportivilor la munca pentru ridicarea și înflorirea regiunii Constanța?

— Marea majoritate a sportivilor regiunii noastre participă cu tot elanul și vigoarea lor la înflorirea regiunii noastre. Numeroși dintre ei participă cu însuflețire la acțiunile patriotice întreprinse în regiune, la bătălia pentru recolte bogate, sînt fruntași la locurile lor de muncă. De pildă, echipa de rugbi a S.N.M. Constanța, care activează în campionatul categoriei B, al țării, alcătuiește totodată o brigadă de muncă ce obține rezultate deosebite în producție.

★

Tov. V. Mogîrdiceanu ne-a mai împărtășit multe despre sportivii regiunii Constanța, despre ceea ce au realizat ca și despre tot ce-și propun să realizeze de acum în colo. Iar în încheiere interlocutorul nostru ne-a spus: „Sportivii regiunii Constanța se vor strădui ca tot mai mulți dintre ei să fie primii în sport, primii în muncă. Pentru că în felul acesta vor răspunde așa cum se cuvine condițiilor deosebite ce le-au fost asigurate de statul nostru pentru practicarea sportului în anii puterii populare".

I. BOCIOACA

SPORT

„11 metri" și „lovituri de colț"

După ce a terminat la egalitate (2 2), după prelungiri, cu echipa Budapestei, reprezentativa Bucureștilor a pierdut cu 4-5. Conform regulamentului original al competiției desfășurate în Polonia după terminarea prelungirilor, s-a acordat ambelor echipe dreptul de a trage cîte 5 lovituri de la 11 metri. Jucătorii maghiari au transformat 3 din ele, rominii numai 2.

La Moscova, echipa olimpică a R.P.R. a beneficiat de 9 lovituri de colț, iar echipa olimpică a U.R.S.S. de 6. În timp ce jucătorii noștri nu au folosit niciuna din cele 9 lovituri de colț, echipa sovietică a transformat prin Metraveli una din cele 6.

Acestea sînt două amănunte caracteristice ale jocurilor disputate cu minicia de fotbaliștii noștri fruntași. Ele confirmă o deficiență tehnică serioasă, pe care am mai avut prilejul s-o semnalăm în decursul actualului sezon fotbalistic.

Loviturile de la 11 metri sînt, pentru jucătorii cu o tehnică bună și bine exersați, lovituri care nu iartă. De asemenea, loviturile de colț trebuie să creeze situații foarte favorabile pentru înscrierea de goluri. Antrenorii și jucătorii noștri, care în general trebuie să pună un accent mult mai mare pe pregătirea tehnică sînt datori să dea cea mai mare atenție executării loviturilor de la 11 metri și organizării „loviturilor de colț".

„CURSA SCINTEII"

Peste cîteva zile se va da startul în tradiționala „Cursa a Scînteii", care și-a înscris de-a lungul anilor renumele de cea mai populara și mai frumoasa întrecere ciclista din R.P. Romînă. Organizata pentru prima oară în anul 1948 din inițiativa ziarului „Scînteia", întrecerea și-a adus o importantă contribuție în dezvoltarea sportului nostru cu pedale. Prilej de pasionante dispute, „Cursa Scînteii", datorită starturilor sale foarte populate, a avut un rol deosebit în descoperirea și promovarea tinerilor, care mai tîrziu au devenit elemente de nădejde ale ciclismului nostru.

Pasionații ciclismului își amintesc probabil că în primele două ediții Marin Niculescu a cîștigat numai pe linia de sosire, la lungimi de bicicletă în luptă cu verii Chicomban. În 1950 Gheorghe Negoescu obține o victorie ceva mai clară, după o neașteptată evadare la 30 km. de sosire pe piatra cubică de la Otopeni. În ediția a IV-a cursa are un final neprevăzut: Marin Niculescu cîștigă la Orașul Stalin, dar la înapoiere sparge în dreptul Aeroportului Băneasa. C. Șandru sosește primul la București, însă victoria este atribuită tînărului Nicolae Maxim care avea un „sprint averaj" superior. În împrejurări asemănătoare Marin Niculescu își adjudecă ediția a V-a, pentru ca în anul următor să-l urmeze Ion Constantinescu, alt specialist al finișurilor dinamice. În 1954 este rîndul lui Constantin Șandru să-și înscrie numele în tabloul de onoare al cursei, învingînd pe Marin Niculescu și Constantin Dumitrescu, care luptaseră pînă la epuizare. Un an mai tîrziu, alături de cicliștii romîni participă și echipa R.D. Germane. Disputa este extrem de strînsă și plutonul ajunge compact la Predeal, unde evadează Beno Funda, care coboară ca o năluca pe serpentinele ude ale Timișului și sosește cu un avans de 3 minute la Orașul Stalin. Dumitrescu încearcă în ultima etapă o evadare supriză pe ultimii 30 km. dar eșuează a 3-a oară în tentativa de a cîștiga Cursa Scînteii. Totuși el se clasează pe locul doi, înaintea lui Gustav Schur. În ediția a 9-a, dominată de alergătorii tineri, bucureșteanul Gheorghe Calcișca repurtează o nesperată victorie cînd mulți dintre cei consacrați socoteau că au cursa în mînă. Ediția a 10-a, jubiliară, se încheie cu doi învingători: C. Dumitrescu și Șt. Poreceanu, la capătul unei curse pline de peripeții.

Desfășurată pe traseul București — Cluj — București, pe o căldură caniculară, ediția XI-a se termină cu victoria lui C. Dumitrescu, după ce acesta luase un avans de 2 minute în etapa contracronometru Orașul Stalin — Sercaia.

În cea de-a XII-a ediție, care începe la 29 iulie, participanții la Cursa Scînteii vor înfrunta traseul București — Lacul Roșu — București, de un fermecător pitoresc. Caravana va trece prin Focșani, Bacău, Roman, Piatra Neamț, Bicaz și prin alte orașe moldovene.

Ilie GOGA

MIHAI NICOLAU

boxerul cu cea mai rapidă consacrare

Rareori am asistat la o reuniune pugilistică în care 15.000 de spectatori să încurajeze atît de frenetic un boxer, așa cum s-a petrecut sîmbăta trecută, pe stadionul Republicii.

Cînd gongul a răsunat pentru ultima oară vestind sfîrșitul meciului dintre tînărul M. Nicolau și D. Gheorghiu, ca la un semnal nevăzut mii de spectatori s-au ridicat în picioare, scandînd minute în șir „Nicolau, Nicolau, Nicolau!". Iar cînd crainicul reuniunii a pronunțat numele pugilistului cîmpinean proclamîndu-l campion al țării, o adevărată furtună de aplauze și ovații a acoperit stadionul din Dealul Spirii.

Mihai Nicolau a intrat pe „poarta" boxului doar cu patru ani în urmă. Tatăl său, profesor de fizică la liceul din Cîmpina, aflînd despre pasiunea sportivă a fiului său și neputînd concepe ca acesta să practice boxul, l-a admonestat drastic și i-a interzis în mod categoric să mai frecventeze sala de box. Cum, cu toate amenințările, Mihai, altfel băiat ascultător, nu părea să renunțe la box, tatăl său s-a hotărît într-o după-masă să meargă personal la sala de antrenament, pentru a pune lucrurile la punct. Intrînd aici, severul profesor de fizică a fost plăcut impresionat de curățenia și ordinea din sală, de aparatele de antrenament. Iar surprinderea sa a fost nespus de mare atunci cînd a aflat în persoana antrenorului pe nimeni altul decît pe... colegul său, profesorul de latină Traian Marinescu. În după-amiaza aceea, asistînd la antrenament, s-a convins că boxul nu-i o „încăierare", așa cum credea, că sportul acesta dezvoltă curajul, tenacitatea, încrederea în forțele tale. Drept urmare, severitatea i s-a „îmblînzit", Mihai a fost autorizat să boxeze, iar galele de box din Cîmpina au avut de atunci un spectator în plus. Astăzi, tatăl lui Nicolau... este președintele comisiei raionale de box din Cîmpina, entuziast activist în domeniul sportului cu mănuși și, desigur, cel mai înfocat susporter al fiului său.

Mihai Nicolau, care a izbutit la 19 ani să cucerească titlul de campion la categoria mijlocie, învingînd în decurs de trei zile doi adversari de marcă: V. Tiță și D. Gheorghiu, este muncitor la uzina metalurgică din Cîmpina. El urmează și cursurile liceului seară, unde boxerul și antrenorul se întîlnesc din nou, de data aceasta fiind vorba de elevul Mihai Nicolau din clasa X-a și de profesorul de latină Traian Marinescu.

Noul campion a crescut în secția de box a asociației „Energia". Acum doi ani el a cucerit titlul de campion republican la juniori. Pînă în primăvara acestui an însă era un nume prea puțin comentat în presa sportivă. A fost suficient să evolueze o singură dată la Floreasca, întrecîndu-l pe dinamovistul Ion Monea, pentru a se impune atenției. Au urmat apoi alte cîteva meciuri, în care Nicolau s-a comportat la fel de bine, dovedind că este o autentică speranță a boxului nostru pentru Jocurile Olimpice de la Roma.

Aspirînd la marile onoruri sportive, Nicolau are datoria să-și cumpănească bine calitățile și lipsurile, să nu se culce pe laurii primelor succese. El are această datorie în primul rînd față de boxul romînesc, care așteaptă mult de la pugilistul cîmpinean și mai ales față de cei 15.000 de spectatori prezenți zilele trecute la finale care cu entuziastele lor aplauze, indiscutabil i-au purtat pașii spre victorie.

Paul OCHIALBI

Intre „turul și returul" meciului de fotbal U.R.S.S. - R.P.R.

Echipa reprezentativă a R.P.R. și-a făcut debutul în turneul preolimpic de fotbal într-o manieră care a dezamăgit masele de sportivi din țara noastră. Insuficient de combativă și mai ales foarte ineficace în fața porții adverse — la care a ajuns totuși de foarte multe ori grație jocului combinativ bun din mijlocul terenului — „unsprezecele" romînesc a trebuit să se încline în fața jocului vivace, energic și eficace, bazat pe o continuă mișcare și pe contraatacuri rapide, desfășurat de jucătorii sovietici. Cele două puncte pierdute de echipa noastră duminica trecută, pe marele stadion „V. I. Lenin" din Moscova, trebuie neapărat recuperate în meciul revanșă care va avea loc la 2 august la București, pentru ca echipa noastră să mai poată concura la calificare în turneul Olimpic. Deocamdată, situația în serie a echipei noastre este cea mai grea, așa cum o arată de altfel clasamentul:

1. U.R.S.S.	2	1	1	0 3:1 3
2. R.P. Bulgaria	1	0	1	0 1:1 1
3. R. P. Romînă	1	0	0	1 0:2 0

După părerea noastră, bulgarii păstrează șansele cele mai mari de a urca în fruntea clasamentului, după partidele pe care tînăra echipă a U.R.S.S. le va susține, în deplasare, la București și la Sofia. Dar o victorie romînească la 2 august va putea readuce echipa noastră în lupta pentru locul fruntaș. O victorie romînească va transforma așadar în meciuri decisive dubla întîlnire R. P. Bulgaria—R. P. Romînă. (Primul meci: 4.X.1959 la București; al doilea: 1.V.1960, la Sofia).

Este la îndemîna jucătorilor noștri să cîștige jocul revanșă de la 2 august? Indiscutabil că da. Dar pentru aceasta jocul lor trebuie să fie mult înviorat, desfășurat pe arii mai largi, cu pase lungi, la întîlnire, capabile să surprindă apărarea ermetică a echipei sovietice, care a fost elementul hotărîtor în realizarea rezultatului de pe stadionul din Moscova.

Sîntem de acord cu antrenorii echipei noastre, că echipa care a jucat la Moscova trebuie menținută aproape în întregime, mai ales pentru că această formație va beneficia de experiența primei confruntări cu echipa olimpică a U.R.S.S. Singura problemă de formație o pune reintrarea lui Dinulescu, care — restabilit — poate aduce înaintării mai multă mișcare și mai multă eficacitate. Și pentru că Ene I nu s-a acomodat de loc cu marcajul strict al stoperului sovietic Ermolov, folosirea lui Dinulescu în locul său ni se pare foarte potrivită.

Ultima săptămînă de pregătire a jocului revanșă de la 2 august impune însă o îmbunătățire a condiției fizice și a rezistenței jucătorilor noștri și exersarea unui joc mai desfășurat și mai îndrăznet. Faptul că echipa noastră evoluează pe teren propriu îi asigură condițiile de ambianță pentru un joc mai ofensiv, mai puțin reținut, — un joc mereu înainte.

Șt. R.

Un portar practic

Desen de A. PAVEN

Cîștigătorii premiilor la concursul nostru sportiv

Vineri 17 iulie a avut loc la redacția revistei „Magazin" tragerea la sorți a celor 17 premii oferite în cadrul concursului nostru sportiv. După cum am mai anunțat, premiul I, compus dintr-un echipament complet de turism (bocanci, pantaloni și pulover) fusese cîștigat de tovarășul Al. Marinca, din str. Col. Iacobini 24, raionul Grivița Roșie, București, singurul dintre concurenți care a indicat cele cinci răspunsuri exacte și care mai avea trei variante cu cîte patru răspunsuri exacte!

La tragerea la sorți a asistat și tov. Al. Marinca, care a venit însoțit de soția, fiul său Gabriel și nepoata Ana Georgescu, ultimii doi primind ulterior și sarcina de a scoate din urnă biletele cu numele celorlalți cîștigători. Cu acest prilej tov. Marinca, care este medic maior în Ministerul Forțelor Armate, ne-a mărturisit vechea sa pasiune pentru fotbal și evident pentru C.C.A. care a figurat cîștigătoare în majoritatea buletinelor.

Tragerea la sorți a celor 17 premii a dat următorul rezultat:

PREMIUL II (una pereche de bocanci de schi speciali), SAMUEL IONETE, str. Blocuri, blocul 5 B, ap. 174—Onești.

PREMIUL III (una pereche schiuri) MARIA CAZACU, str. N. Tonitza 11, București.

CÎTE UN RUCSAC: 1) GH. LĂCĂTUȘ, str. I. V. Stalin 196, Cîmpina; 2) ION TRICĂ, str. Dezrobirii 127, București; 3) VIRGIL SPĂTARU, Școala Că 7 ani din Nîțchidorf, raionul Gătaia, regiunea Timișoara; 4) AL. DUMITRESCU, str. Gh. Doja 78, Ploești; 5) E. ANDRONESCU, str. 23 August 238 B, Ploești.

CÎTE UN TRENING: 1) NICOLAE CIAVICI, str. Calomfirescu 13, București; 2) DUMITRU MARIN, str. M. Viteazu 1, Tulcea; 3) FLORICA MARINESCU, str. Bradului 3, Buzău; 4) MIȘU CONTANTINESCU; str. Curcanilor 3 A, Orașul Stalin; 5) PETRU D. SIMION, Oficiul P.T.T. Arad, str. Pușkin 4, Arad.

CÎTE O MINGE DE FOTBAL CU CAMERĂ: 1) IRIMIA TUȚUIANU, Caracal; 2) ION MOGOȘAN, calea Victoriei 101, București; 3) OCTAVIAN BARBUCEANU, str. Bernath Andrei 1, Reșița; 4) MIHAIL MOISESCU, str. Elena Doamna 55, București; 5) VASILE TARAȘESCU, str. Programului 12, București.

Pentru ridicarea premiilor, cîștigătorii se vor adresa administrației revistei „Magazin", Piața Scînteii 1, telefon 17.64.37.

Magazin

revistă săptămînală editată de ziarul „ROMÎNIA LIBERA"

★

Redacția și administrația piața Scînteii tel. 17.60.10

★

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzori din întreprinderi și instituții.

★

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI, tel. 17.60.10, interior 1400.

Varietăți • Varietăți

Atleții de culoare

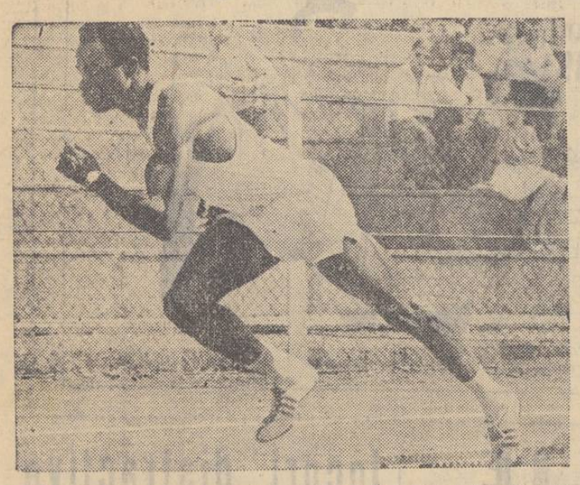

Un nou atlet de culoare, senegalezul Abdulaye Seye, a reușit să se impună atenției opiniei sportive mondiale. După ce a doborît recordul Franței la 400 m. plat, cu performanța excelentă de 46,6 secunde, Seye și-a încercat zilele trecute șansele în cursele de sprint scurt. În cadrul campionatelor de atletism ale Parisului, atletul senegalez, avînd ca adversar pe excelentul sprinter Delécour, campionul și recordmanul Franței (10,3), a alergat 100 m. plat în timpul excepțional de 10,2 secunde (corecord european). Este interesant de remarcat că Seye, care se află la începutul carierii sale de atlet, nu posedă încă tehnica startului, ceea ce-l face să piardă 2—3 metri din plecare. Așa s-a întîmplat și în cursa care a avut loc pe stadionul Charlety din Paris. Delécour și-a asigurat un avans de cîțiva metri din plecare, dar la mijlocul cursei Seye recuperase o parte din handicap, își ajungea adversarul la 15 metri de potou și își nea irezistibil în ultimii metri, trecînd primul linia de sosire în timpul record de 10,2 secunde.

Specialiștii consideră că Seye întrunește toate condițiile fizice pentru ca, atunci cînd își va îmbunătăți tehnica startului și-și va îmbogăți experiența concursurilor, să egaleze și chiar să depășească recordul mondial la 100 m. plat, care este deținut actualmente tot de trei atleți negri, Williams, Murchison și King, cu timpul de 10,1 sec.

Seye se prezintă ca un serios concurent al viitoarelor jocuri olimpice în probele de sprint și sprint prelungit.

Sfîrșitul unei cariere

Vă mai amintiți de Pete Rademacher? Campion olimpic de box la categoria grea în anul 1956, Rademacher s-a gîndit să urmeze pilda altor sportivi americani și să facă avere trecînd la profesionism. Speranțele sale au fost însă dezmințite de realități. După un k. o. fulgerător suferit în meciul pentru titlul mondial cu Floyd Patterson, Rademacher a rămas șomer. El a mai obținut un contract pentru un meci cu Zora Folley, care s-a încheiat la fel de dezastruos. Rademacher a fost părăsit de manager, antrenor și medic. Acum el a anunțat că a hotărît să se lase de box, deoarece nimeni nu mai este dispus să-i propună un nou meci. Nu știe nici ce are să facă de acum înainte întrucît nu cunoaște nici o meserie. Și astfel, după o „carieră" de boxer profesionist în care a susținut numai două meciuri, Pete Rademacher vine să îngroașe rîndurile celor peste 4.000.000 de șomeri americani.

Explozie pe velodrom

De cîțiva ani un diferend opune Asociația națională de atletism și ciclism și Asociația atletică amatoare din Irlanda de Sud. Prima refuză să ia parte la competițiile internaționale atîta timp cît membrii săi nu sînt recunoscuți ca reprezentanți ai întregii Irlande. În consecință, atunci cînd, luna trecută, pe pista noului velodrom din Dublin, urma să aibă loc un concurs internațional de ciclism cu participarea bine cunoscuților alergători Luison Bobet, Andre Darrigade, Roger Hassenforder și Fausto Coppi, au explodat mai multe bombe care au făcut pista impracticabilă.

Ziarele britanice au subliniat că explozia de pe velodromul din Dublin trebuie pusă în primul rînd în legătură cu campania dusă în Irlanda de Sud împotriva drepturilor Marii Britanii asupra celeilalte părți a Irlandei, aflată sub stăpînire engleză. După cum se vede, lupta patrioților irlandezi pentru independența întregii Irlande se manifestă și în lumea sportului.

Adaptare după JACK LONDON

GOANA DUPĂ AUR

Ilustrații de BECA RIND

Smoke și Shorty, rătăciți, în miez de iarnă, într-un ținut pustiu din preajma Munților Stîncoși și avînd foarte puține provizii asupra lor, încearcă să regăsească drumul spre tabăra lor din Dawson. Shorty pornește singur în recunoaștere, urmat a doua zi de Smoke. Acesta este capturat de un grup de tineri indieni.

Își continuară marșul mai multe zile, pe un drum din ce în ce mai stîncos. Zăpada era din ce în ce mai mare, iar frigul tot mai pătrunzător. După șase zile, atinseseră un mic platou între vîrfurile semețe ale munților. După alte cinci zile de marș greu, printre văi și stînci inaccesibile decît păcătosului omului obișnuit cu astfel de escalade, ajunseră la o vale mai largă, pe care o descrisese cîndva amicul lor „Perla". Atmosfera era atît de clară, încît vizibilitatea era perfectă pînă la o distanță de 100 de mile. Se aflau într-o pungă imensă în mijlocul munților, pe care Smoke o recunoscu din povestirile amicului Perla, care o traversase cu zece ani în urmă.

Spre prînz, grupul obosit albia unui curs lat de apă, traversă o pădure de salcîi pletoase și de brazi enormi și ajunse la o tabără de curînd abandonată.

După numărul rugurilor stinse, părea că vreo 500 de oameni poposiseră acolo și Smoke înțelese că e vorba de un trib de indieni. Se vedeau urme din ce în ce mai abundente de vînat mare și Smoke deduse că tribul pornise pe urmele animalelor. Grupul merse pînă tîrziu în noapte. Cîinii lui Smoke, care precedau grupul cu cîțiva zeci de metri, fură primii care simțiră că se apropie de o tabără locuită și dădură semnalul prin lătăturile lor. Mai trecură printr-o pădurice deasă de brazi și se aflară în fața unor focuri de tabără. Fură repede înconjurați de zeci de indieni, care-i primiră cu strigăte vesele, în timp ce cîinii lui Smoke erau asaltați într-un mod mai puțin prietenos de cîinii indienilor. Cu ciomege și cu paturile puștilor, indienii restabiliră armonia printre cîini, apoi grupul celor 7 se opri în fața unui foc, unde Smoke avu plăcerea de a-l descoperi pe amicul său Shorty. Acesta, împreună cu doi tineri indieni, se ocupa cu pregătirea unei apetisante fripturi de vînat. Shorty nici nu clipi cînd își văzu prietenul, spre surprinderea acestuia.

— Ce dracu ți s-a întîmplat? îl apostrofă Smoke.

— Absolut nimic. Dar acum sînt indian și încerc să mă stăpînesc ca și ei și să nu-mi dezvălui sentimentele... Cînd te-au prins?

— O zi după plecarea ta.

— Deocamdată totul merge bine. Ne aflăm în campamentul celibatarilor, îl lămuri Shorty. Mai au cu ei un alb. L-au prins acum 6 ani. Un irlandez, Daniel Mac Can pe nume. Face menaj cu o squaw (femeie indiană n.r.) cu care are doi copii. Vezi focușorul acela din dreapta? Acolo e cortul lor.

Smoke fu cazat împreună cu Shorty și cu cei doi tineri indieni, care păreau foarte prietenoși. În timp ce Smoke își usca la dogoarea focului încălțămintea și devora cu lăcomie porția sa de friptură, Shorty continua să-l informeze:

— Ne aflăm într-o capcană a dracului, iubitul meu. Mă asculți? Greu vom putea scăpa de aici. Sînt indieni veritabili, aproape sălbateci. Nu sînt albi, cu singura excepție a șefului lor. Despre acesta, pot pune mîna în foc că e scoțian sadea. E un șef foarte respectat. Vorba lui e lege pentru indieni. De șase ani, prizonierul lor Daniel Mac Can încearcă

să evadeze, dar nu reușește. Cunoaște un drum, la vest de cel prin care am venit noi. De cîte ori a încercat să fugă, a fost prins. Poate că în trei vom reuși mai lesne să scăpăm de Barbă Pîrlită.

— Barbă Pîrlită? Asta cine mai e?

— A, nu ți-am spus? Barbă Pîrlită e șeful despre care ți-am vorbit. Tot ținutul ăsta îi aparține. E regatul lui. Are și o față. Albă din cap pînă în picioare, ca și tatăl ei. Planul meu e simplu: ne hrănim bine cîtvă, ascundem o parte din rațiile de hrană pe care le primim, ne facem provizii și, la primul prilej, o tulim.

A doua zi dimineața fură vizitați de Barbă Pîrlită. Era un bărbat nu prea voinic, îmbrăcat ca toți indienii. Se purta cu niște favoriți incîlciți și o coafură roșie — argintie și avea fața palidă, aproape cadaverică, dar pieptul lui era zdravăn, plin de vitalitate.

— Dați-mi voie, numele meu e Snass, le spuse el întinzîndu-le mîna.

— Al meu e Bellou, replică Smoke.

— Aveți tot ce vă trebuie? Hrană e suficientă? Da, văd că aveți destulă. Trebuie să vă cer însă scuze că nu e prea variată, în schimb e

foarte sănătoasă și hrănitoare, răspunse tot el. Apoi adăugă: Acum trebuie să plec. Mă grăbesc să țin urma turmelor de vînat, care se deplasează spre est. Mă veți urma mîine.

După plecarea șefului, Smoke făcu o plimbare prin campament. Toți indienii erau îmbrăcați în blănuri și în piei bine tăbăcite și suple. Copiii se jucau cu arcuri și cu săgeți ascuțite, confecționate din oase de animale. Smoke remarcă cuțitele lucrate din os sau din piatră. Femeile se îndeletniceau cu a umatul cărnii și purtau pe spate copilași, care sugeau bucăți de grăsime. Cîinii, care nu se deosebeau prea mult de lupi, îl înconjurară curioși pe Smoke, care i ținu la respect cu o bîtă. Smoke se apropie apoi de un cort mai arătos. Alături de acest cort se afla unul mai mic, din mătase. Se apropie, curios să-l examineze, cînd în deschizătura cortului îi apăru silueta unei fete care ședea. Era îmbrăcată în blănuri atît de fine și atît de bine lucrate, cum Smoke nici în vis nu credea să fi văzut vreodată.

(Va urma)

Una din cele mai frumoase baze sportive construite în anii regimului de democrație populară este complexul de la Floreasca, în care sportivii bucureșteni pot continua activitatea și în timpul iernii, în condiții optime.

Fotografia: C. ANTONIER

Tiparul Combinatului Poligrafic Casa Scînteii — București.

75

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

Proletari din toate țările, uniți-vă!

magazin

Anul III Nr. 95 ★ Sîmbătă 1 august 1959 ★ 8 pagini — 1,50 lei

IMAGINI BĂNĂȚENE

Bogat din vremi imemoriale, Banatul a atras dintotdeauna lăcomoasa sete de avere a exploatatorilor, începînd de la romani și pînă la capitaliștii romîni sau străini din perioada de dinainte de 23 August 1944. Profituri uriașe, stoarse din vlaga și sudoarea localnicilor, au îngrășat pe rînd marii rechini ai capitalului, nu numai din țara noastră, ci și din Franța, Belgia, Germania, Austria. Vechiul Steg, societate exploatatoare, care acaparase de la Habsburgi după revoluția din 1848, aproape întregul ținut al Carașului, a supraviețuit sub denumirea binecunoscută U.D.R., ca stat în stat pînă la naționalizare.

Grea a fost și viața muncitorilor romîni, maghiari, germani, sîrbi din uzina cea mare de pe malurile Bîrzavei, Cetatea de Foc a zilelor noastre, Reșița.

Incontestabil cine cunoaște Reșița de altă-dată, își dă seama de transformările extraordinare petrecute în tot acest răstimp scurs de la 23 August 1944. S-a zidit, pe un vast teren viran, un oraș nou, în care oțelarii, forjorii, electricienii, strungarii, laminatorii uzinelor și-au găsit locuințe frumoase și comode, pe măsura cerințelor vremii noastre socialiste. Orașul s-a modernizat cu canalizare și rețea de autobuze. A crescut un mare magazin universal, o policlinică cu spital.

Combinatul metalurgic s-a mărit considerabil, modernizîndu-se într-o proporție impresionantă. Era și necesar aceasta, deoarece condițiile de lucru în foarte multe secții erau foarte grele din pricina utilajelor învechite, a clădirilor joase, necorespunzătoare, a proceselor tehnologice depășite. La Reșița s-a construit o hală nouă, uriașă și vastă, cuptoare moderne care deservesc liniile de laminare, se construiește noua fabrică de locomotive Diesel electrice, s-a construit un furnal nou de mare capacitate, cel vechi fiind refăcut.

Mircea ȘERBĂNESCU

• *(Continuare în pag. 2-a)*

Urmăriți începînd din numărul viitor noua noastră rubrică

ENCICLOPEDIA «MAGAZIN»

În acest număr:

FRAȚII BANCILA
Reportaj din viața tăietorilor de pădure

◆

Medalioane
Violoncelistul
RADU ALDULESCU

◆

GÎNDIREA DIRIJEAZĂ PROTEZA!
Corespondență specială din Moscova

◆

Sfaturi cosmetice
TINEREȚEA OBRAZULUI

◆

Un mare eveniment sportiv mîine pe stadionul „23 August":
Meciul de fotbal dintre reprezentativele R.P.R. și U.R.S.S.

Uff! Căldurile... Nu se mai poate sta nici în căruț... Mai bine pe jos!...

Fotografia: Mihai POPESCU

Ce se vede dincolo de ferestrele luminate

FLOREASCA-BLOCUL 60

Seară de simbătă în blocul 60 din cartierul Floreasca. Căldura zilei s-a mai domolit. Oameni au deschis larg ferestrele. Luminile s-au aprins și a început viața obișnuită de seară. Indiscret, aparatul fotografic al reporterului nostru s-a oprit în dreptul ferestrelor cîtorva apartamente, închegînd din frînturi imaginea unei vieți pline, pașnice.

(Continuare în pag. 2-a)

MUNCITORII SEZONIERI DIN S. U. A.

Corespondență specială din New-York

Ca în fiecare an în această epocă, în Statele Unite asistăm la un fenomen de migrație în masă, care ia proporțiile unui adevărat scandal național. Într-adevăr, cînd vine vremea strînsului recoltelor, peste un milion și jumătate de ființe omenești cutreeră țara de la un capăt la altul în căutare de lucru. Ei culeg fructe în California, scot cartofi în New Jersey, string tutun în Connecticut — laolaltă, bărbați, femei și copii — lucrînd în condiții care constituie o rușine pentru țara noastră.

Un raport recent al comitetului național pentru problemele muncitorilor agricoli scoate în relief condițiile îngrozitoare în care trebuie să lucreze acești muncitori, care sînt adăpostiți în cotețe de păsări, în grajduri părăsite etc. fără nici un fel de instalații sanitare. Salariul lor este extrem de scăzut: un muncitor agricol obișnuit cîștigă în medie cam 3 dolari pe oră, în timp ce un muncitor sezonier trebuie să se mulțumească cu mai puțin de un dolar pe oră. O statistică recentă efectuată în statul Connecticut a scos la iveală că 80 la sută din muncitorii aparținînd acestei categorii primesc mai puțin de 60 cenți pe oră, așa încît ei trebuie să lucreze cel puțin 75 de ore pe săptămînă pentru a cîștiga exact atît cît să nu moară de foame. Pe deasupra, muncitorii sezonieri sînt supuși la o exploatare cruntă din partea patronilor din regiunile unde prețurile sînt mai ridicate decît în restul țării.

Muncitorii sezonieri sînt virtual excluși din orice formă de asigurare socială, ei nu au dreptul legal de a se întruni sau de a se organiza în uniuni și sînt supuși la o serie întreagă de hărțuieli din partea autorităților și mai ales a poliților locale. Copiii lor rareori pot urma mai mult de trei clase primare întrucît nu pot fi primiți în școlile diferitelor state. Ei sînt siliți să întîrzie la începerea cursurilor din cauză că trebuie să le ajute părinților pînă la o epocă înaintată a anului. Deși legea prevede că copiii sub 14 ani nu trebuie puși la muncă, totuși majoritatea fermierilor bogați și a trusturilor agricole nu țin seama de aceasta. Asistența medicală aproape că nu există și sînt

Carl MARZANI

• *(Continuare în pag. 3-a)*

CONVORBIRE CU ARTISTUL POPORULUI

Vladimir Maximilian

De aproape 60 de ani, artistul poporului Vladimir Maximilian slujește scenele teatrului romînesc. De aproape 60 de ani, generații de spectatori l-au văzut, l-au auzit și l-au urmărit în cele cîteva sute de roluri în care a apărut. Și generațiile de spectatori l-au îndrăgit.

Într-o zi, pe seară, cînd în cartierul Cotrocenilor unde locuiește artistul poporului, liniștea străzilor nu mai era întreruptă decît de risetele copiilor întîrziați în jocul prelungit, ne-am îngăduit să-l vizităm pe maestrul Maximilian. Am ciocănit la ușa casei sale și, după așteptatul „intră", a urmat o convorbire pe care am dori s-o reproducem aici întocmai.

Reporterul: Bună ziua, maestre!

Maximilian: Care maestru? E vreun maestru pe-aici? Nu-l văd.

Reporterul: Sînteți dv.!

Maximilian: Eu?! Să mă ierți. N-am cunoscut decît un singur actor căruia să-i corespundă acest calificativ. A dispărut din viață. Era Constantin Nottara. Dar lui îi spuneam meștere, nu maestre, căci așa cum zicea el, cuvîntul meștere cuprinde și noțiunea de dascăl.

Reporterul: Dar dv...

Maximilian: Eu sînt un actor bătrîn. Spuneți-mi ce doriți de la mine? Poate vreți să-mi împrospătați bătrînețea. Sînt gata.

Reporterul: Aș vrea, dimpotrivă, să vă împrospătez tinerețea. Și tocmai de aceea, aș vrea să vă pun o primă întrebare: ce v-a îndemnat să serviți arta dramatică? La ce școală ați învățat?

Maximilian: La Moși, da, la Moși. La Drăgaica, așa se numea tîrgul care se ținea în fiecare an la Buzău, orașul meu natal. Era la fel ca Moșii din București. Am învățat la Moși, așa cum Molière, actorul, învățase la teatrul funanbulesc.

Reporterul: Unde v-ați format vocea?

Maximilian: Începînd din clasele primare umblam cu plugușorul. Așa mi-am format vocea. De altfel, eu nu am cîntat cu vocea.

Ion BARNA

• *(Continuare în pag. 4-a)*

ȘTIINȚA ȘI PRACTICA

Interviu cu acad. prof. dr. RALUCA RIPAN

E greu, chiar foarte greu să izbutești să răpești cîteva minute savantei sau deputatei a cărei activitate este o mîndrie pentru țara noastră. E greu și totuși, cînd ai izbutit să-i vorbești într-un scurt răgaz, discuția cu acad. prof. dr. Raluca Ripan îți răsplătește stăruința depusă.

Academicianul Raluca Ripan este și președinta filialei din Cluj a Academiei R.P.R. În această calitate i-am solicitat primul răspuns:

— *Spuneți-ne cîteva lucruri în legătură cu activitatea Filialei!*

— E bine c-ai specificat „cîteva lucruri", căci altfel, pentru a vorbi despre activitatea filialei ar trebui să discutăm ore în șir. Or, practic pentru mine e un lucru imposibil. Voi alege deci cîteva exemple din activitatea filialei care mi se par mai concludente. Țin în primul rînd să precizez că filiala din Cluj a Academiei, înființată în 1949, îmbrățișează numai o parte din domeniile de cercetare ale Academiei R.P.R. în funcție de condițiile de dezvoltare și specificul problemelor ridicate de regiunea noastră. Activitatea filialei a fost îndreptată în mai multe direcții printre care amintesc: cercetări teoretice în probleme fundamentale care au adus contribuții valoroase la dezvoltarea patrimoniului științific. În al doilea rînd s-au dezvoltat cercetări ale căror rezultate au o strînsă legătură cu producția, altele se găsesc în faza de fixare a utilizării lor în producție. O parte din cercetări în legătură cu producția se fac în colaborare cu uzinele sau cu alte unități producti-ve. În ceea ce privește planurile științifice ale Filialei, acestea au cuprins în anii 1957—58 în total 410 teme. Prin munca susținută a colaboratorilor științifici, romîni, maghiari, germani și de alte naționalități, în perioada celor doi ani au fost realizate 359 teme, dintre care 177 în 1957 și 182 în 1958.

— *Vă întrerup o clipă cu rugămintea de a ne vorbi în special despre legătura strînsă ce există între cercetările oamenilor de știință clujeni și producție. Ce exemple ne puteți da care să arate contribuția adusă de cercetările filialei la rezolvarea problemelor actuale ale economiei?*

— Îți voi vorbi în special despre acest lucru. De altfel, această problemă stă în centrul atenției filialei și a tuturor oamenilor de știință clujeni. Uite de pildă, la Institutul de calcul s-au rezolvat în ultimii doi ani o serie de probleme de interes practic. Amintesc: probleme de calcul puse de către întreprinderi, aplicațiile metodelor matematice la rezolvarea problemelor de economie, problema angrenajelor cu roți dințate, care se referă la domeniul de construcție de mașini. Aceste probleme au fost cerute de uzinele „Ernst Thälmann" Orașul Stalin, U.T.O.S. Institutul de proiectare al Ministerului Industriei Bunurilor de Consum. Uzinele Steagul Roșu din Orașul Stalin, întreprinderea „J. Herbak" din Cluj, I.R.E. Cluj.

Lucia MANOLESCU

• *(Continuare în pag. 5-a)*

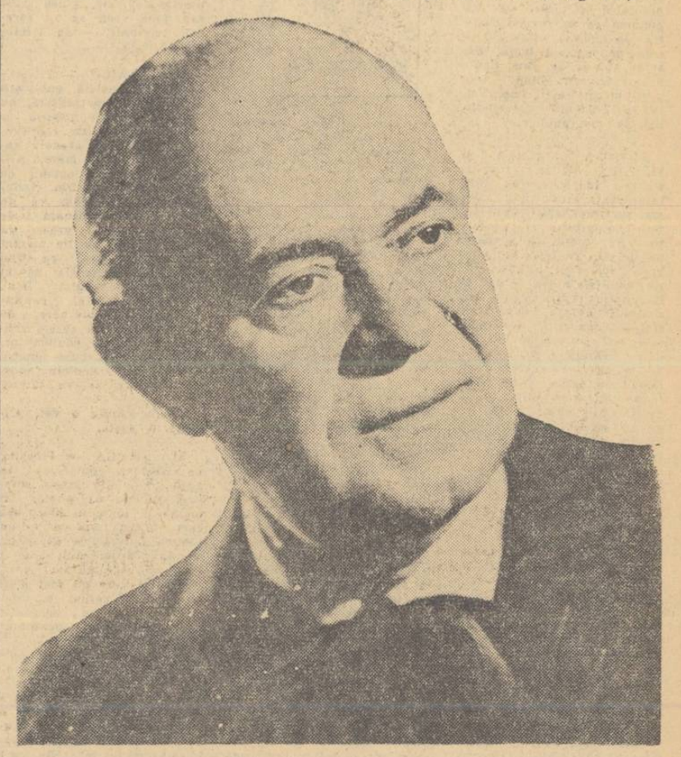

Vreau să știu

Am aflat că, de curînd, s-au terminat lucrările liniei de înaltă tensiune Cluj-Baia Mare, care aduce orașul nostru în sistemul energetic național. Aș vrea să știu ce este „sistemul energetic național" și ce înseamnă pentru orașul și meleagurile noastre faptul că au intrat în acest sistem energetic național.
(DAMIAN CAROL, ucenic, Baia Mare).

Realizarea sistemului energetic național este unul din aspectele îndeplinirii planului de electrificare al R.P.R. Progresul tehnic rapid în toate ramurile economiei naționale ar fi fost de neconceput fără electrificarea țării.

Motoarele electrice care antrenează strunguri și războaie de țesut, laminoare și ferăstraie, mașini de treierat și instalații de foraj, macarale și benzi automate, au permis mecanizarea muncilor grele și automatizarea a numeroase procese de producție. Electroliza, cuptoarele electrice, sudura electrică, instalațiile frigorifere și numeroase dispozitive de control, reglaj și comandă a proceselor tehnologice au creat posibilitatea obținerii unor însemnate succese prin lărgirea cantității, a sortimentelor și a calității produselor industriei metalurgice, chimice, alimentare.

Față de situația din trecut, dezvoltarea electrificării în ultimii 10 ani s-a deosebit nu numai prin ritmuri de creștere cantitativă mult mai repede, dar a existat și o deosebire calitativă esențială. În trecut, fiecare industrie mai importantă trebuia să-și construiască o mică centrală electrică proprie; cu rare excepții, în fiecare oraș electrificat exista cîte o mică centrală electrică, a cărei putere abia ajungea pentru iluminatul străzilor centrale și a locuințelor de pe aceste străzi. Energia electrică produsă în aceste centrale mici era foarte scumpă; ele ardeau în cele mai multe cazuri combustibili lichizi care ar fi putut fi dirijați cu mult mai mult folos către alte utilizări ca transporturi sau chimizare. Dacă se întîmpla cîte un defect în centrala electrică, orașul rămînea în întuneric, fabricile se opreau, ceea ce însemna oprirea producției și în multe cazuri și stricăciuni de materiale.

Astăzi, în țara noastră energia electrică este produsă în cea mai mare parte cu centrale electrice de zeci de ori mai puternice decît majoritatea centralelor din trecut, echipate cu utilaj foarte modern. Energia electrică produsă în asemenea centrale este de cîteva ori mai ieftină decît cea care se producea în vechile centrale mici. În aceste centrale moderne a fost totodată posibilă valorificarea diferitelor resurse energetice ale țării mai puțin solicitate pentru alte scopuri: cărbunii inferiori, gazele naturale de presiune joasă ce nu puteau fi transportate la distanță, cărbuni cu conținut mare de cenușă, căderi de apă. Centralele electrice au fost construite în locurile unde aceste resurse erau disponibile, iar pentru transportul energiei electrice au fost construite linii electrice de înaltă tensiune (110 și 35 kv). Trecută prin stații de transformare, energia electrică este apoi distribuită prin linii electrice de medie și joasă tensiune, diferitor industrii, unități economice și culturale și consumatorilor urbani și rurali. Totodată, rețeaua electrică de înaltă tensiune care astăzi împînzește toată țara, leagă între ele diferitele centrale electrice, ceea ce este foarte important pentru că le permite să se ajute între ele: în fiecare moment energia electrică este produsă în acea centrală unde ea poate fi produsă mai avantajos pentru economia națională sau unde există un surplus de resurse energetice; fiecare centrală își poate efectua programul de reparații necesar întreținerii mașinilor și cazanelor, iar acestea — ca și opririle accidentale — nu sînt resimțite de consumatorii de energie electrică.

Totalitatea acestor instalații legate între ele: centrale electrice, linii electrice, stații de transformare, instalații pentru utilizarea energiei electrice — care funcționează coordonat ca un imens organism prin care pulsează energia electrică — poartă denumirea de SISTEM ELECTROENERGETIC NAȚIONAL.

Faptul că în prezent sistemul energetic național cuprinde cea mai mare parte a teritoriului R.P.R., are o deosebită importanță; aceasta înseamnă energie electrică ieftină, în cantitate suficientă disponibilă în orice moment și în orice loc. Pentru Baia Mare, important centru industrial în continuă dezvoltare, interconectarea (legarea) cu sistemul energetic național reprezintă una din condițiile necesare pentru lărgirea industriei sale, ridicarea în continuare a nivelului tehnic al acesteia, precum și pentru înzestrarea locuințelor și a instituțiilor sociale și culturale cu instalații moderne.

Ing. E. ARIE
cercetător principal în Institutul de Energetică al Academiei R.P.R.

Frații Băncilă

Urcam de două ceasuri încheiate prin codrii Cernatului, cînd o imagine grandioasă mi s-a deschis în fața ochilor. Pe o coastă de munte, oamenii — oameni obișnuiți cu făptura — se luau la trîntă cu arborii înalți de cîțiva stînjeni. Doar în basmele copilăriei îmi mai închipuisem așa ceva. Și aici, ca și în poveste, voinicii biruiau uriașii cu creștetul pînă la cer. Fierăstraiele electrice — aprige paloșe în mîinile lor — mușcau cu sete din carnea de balaur a copacilor, pînă cînd aceștia, pendulînd pentru ultima dată în aer, se prăbușeau cu vuiet la pămînt.

Ajunși aici, o altă ceată de voinici, înarmați cu securi scîlpitoare, le retezau rînd pe rînd crăcile — tot altfel brațe și capete de balaur — și-i împingeau cu țapinele pe jilip (jgheaburi speciale pentru transportul lemnului) către vale.

— **Ferește-e-e!** — răscolea pădurea glasul unui om mărunțel și uriașul răpus pornea cu vuiet năprasnic de-a lungul ulucului.

— **Ferește-e! Ferește-e!** — strigă de fiecare dată omul de la gura jilipului și copacii uriași gonesc nebunește pe jgheabul lustruit oglindă.

Mă uit la el și nu-mi pot reține un sentiment de admirație. Are atîta precizie în mișcări! Lucrează încordat, dar calm și sigur de el. Mă așez pe un trunchi retezat ca să-l examinez mai bine. Nu pare să aibă mai mult de 50 de ani. Poartă mustața tunsă scurt și în sprîncenele stufoase ca și în claia deasă a părului i-au apărut ghioceii bătrîneții. O alună pe obrazul stîng, ca o picătură de tuș, dă un farmec deosebit chipului său.

Din puținele vorbe pe care le putem schimba între două lansări, aflu că îl cheamă Gheorghe Băncilă și că lucrează în pădure de peste 30 de ani. Capăt astfel explicația priceperii și siguranței lui în lansarea trunchiurilor pe jilip. Eram gata să-l mai întreb ceva cînd o voce ciudat de cunoscută îmi răzbătu în auz:

— **Atențiune, dăm ora exactă. La al cincilea semnal...**

Ciudată e firea omului! Deși aflasem încă de la Stîlpeni (sediul I.F.E.T.-ului), că în cabanele parchetelor de exploatare există aparate de radio, totuși pentru moment mi s-au părut atît de surprinzătoare aceste cinci semnale răsunînd în decorul măreț al munților! Oamenilor de aici însă, asemenea lucruri nu păreau să le mai fie deloc de mirare. Gheorghe Băncilă și-a scos ceasul de la brîu, l-a privit o clipă și, mulțumit, l-a pus la loc.

Nu, muncitorii forestieri — socotiți în trecut cei mai înapoiați oameni — nu se mai miră astăzi de multe. Ferăstraiele electrice, care iau tot mai mult locul joagărelor, nu mai sînt pentru ei o noutate. Nici tractoarele pe șenile care fac să duduie pădurea, nici funicularul suspendat la 100 de metri deasupra văilor.

Cu aceste gînduri m-am îndreptat spre cabană. Și aici sînt multe lucruri de văzut. O construcție solidă din bîrne groase pe din afară, tencuită pe dinăuntru. Sub acoperișul ei de șiță încă neînegrită de ploi sînt adăpostite: bucătăria, sala de mese, dormitorul, un mic club cu bibliotecă — unde acum în pauza de prînz, cîțiva muncitori fac lectură, — și două mese de șah. La una dintre ele recunosc pe omul de la jilip, Gheorghe Băncilă. Alunița din obrazul stîng îi joacă a zîmbet așteptînd ca adversarul lui să facă cuvenita mutare.

— **Ai și sosit tovarășe Băncilă?** — mă adresez eu, nedumerită că ajunsese la cabană înaintea mea.

— **Da, am sosit,** îmi răspunse el, văzîndu-și mai departe de joc.

Răspunsul mi s-a părut cam sec, dar mi-am zis că omul nu vrea să fie deranjat în timpul jocului. De-abia cînd partida a luat sfîrșit, am intrat din nou în vorbă cu el.

— **Dar a mers repede după cum văd, deși aveați destul de lucru.**

— **Ei n-a fost cine știe ce** — îmi răspunse el zîmbitor de astă-dată, dar întructîva mirat. **Lucrul cel mai greu — să meargă la oraș să o aleagă — a rămas pe seama femeilor, nevasta și fata adică. Mă așteptă aici muncă destulă, așa că m-am repezit numai să le duc banii...**

Nu înțelegeam nimic.

— **Care bani?** — am întrebat.

— **Cum, care? Salariul, cîștigurile din luna trecută.** Adică numai 1500, că 130 mi-am oprit pentru țigări. Dar le-ajunge că mai aveam 1.000 pusă de o parte, tot pentru mobilă. Știți, nu se făcea — în casă nouă... mobilă veche. Apoi, într-o casă nouă, cu mobilă nouă, se cuvine să ai și un aparat de radio. Dar pe acesta o să-l cumpărăm lunile viitoare. Am și făcut socoteala cu femeia, că numai bine ne ajunge sporul pe care o să-l luăm după noua salarizare.

Acum chiar că nu mai era nimic de înțeles. I-am examinat încă o dată chipul, alunița din obrazul stîng, părul ușor încărunțit și l-am întrebat:

— **Dumneata nu te numești Băncilă?**

— **Ba chiar așa mă cheamă.**

— **Și n-am stat noi de vorbă, la jilip, acum o jumătate de ceas...?**

În loc de răspuns, omul a început să rîdă. Nu, nu stătusem cu el de vorbă, ci... cu fratele lui geamăn care tocmai intra pe ușă. Peste o clipă stăteau unul lîngă altul rizînd de toată întîmplarea.

Cu aceste gînduri m-am îndreptat spre cabană. Și aici sînt multe lucruri de văzut. O construcție solidă din bîrne groase pe din afară, tencuită pe dinăuntru. Sub acoperișul ei de șiță încă neînegrită de ploi sînt adăpostite: bucătăria, sala de mese, dormitorul, un mic club cu bibliotecă — unde acum în pauza de prînz, cîțiva muncitori fac lectură, — și două mese de șah. La una dintre ele recunosc pe omul de la jilip, Gheorghe Băncilă. Alunița din obrazul stîng îi joacă a zîmbet așteptînd ca adversarul lui să facă cuvenita mutare.

— **Ai și sosit tovarășe Băncilă?** — mă adresez eu, nedumerită că ajunsese la cabană înaintea mea.

— **Da, am sosit,** îmi răspunse el, văzîndu-și mai departe de joc.

Răspunsul mi s-a părut cam sec, dar mi-am zis că omul nu vrea să fie deranjat în timpul jocului. De-abia cînd partida a luat sfîrșit, am intrat din nou în vorbă cu el.

— **Dar a mers repede după cum văd, deși aveați destul de lucru.**

— **Ei n-a fost cine știe ce** — îmi răspunse el zîmbitor de astă-dată, dar întructîva mirat. **Lucrul cel mai greu — să meargă la oraș să o aleagă — a rămas pe seama femeilor, nevasta și fata adică. Mă aștepta aici muncă destulă, așa că m-am repezit numai să le duc banii...**

Nu înțelegeam nimic.

— **Care bani?** — am întrebat.

— **Cum, care? Salariul, cîștigurile din luna trecută.** Adică numai 1500, că 130 mi-am oprit pentru țigări. Dar le-ajunge că mai aveam 1.000 pusă de o parte, tot pentru mobilă. Știți, nu se făcea — în casă nouă... mobilă veche. Apoi, într-o casă nouă, cu mobilă nouă, se cuvine să ai și un aparat de radio. Dar pe acesta o să-l cumpărăm lunile viitoare. Am și făcut socoteala cu femeia, că numai bine ne ajunge sporul pe care o să-l luăm după noua salarizare.

Acum chiar că nu mai era nimic de înțeles. I-am examinat încă o dată chipul, alunița din obrazul stîng, părul ușor încărunțit și l-am întrebat:

— **Dumneata nu te numești Băncilă?**

— **Ba chiar așa mă cheamă.**

— **Și n-am stat noi de vorbă, la jilip, acum o jumătate de ceas...?**

În loc de răspuns, omul a început să rîdă. Nu, nu stătusem cu el de vorbă, ci... cu fratele lui geamăn care tocmai intra pe ușă. Peste o clipă stăteau unul lîngă altul rizînd de toată întîmplarea.

— **Pățim tot mereu cîte ceva** — povestește Ion Băncilă (cel cu mobila). **Să vezi, vine într-o zi Miloșoiu, mecanicul de la funicular, și-mi pune în palmă două pachete de țigări și un chibrit. „Ține — zice — că mă grăbesc". Și eu le-am ținut și... le-am fumat, ca să aflu pe urmă că erau de fapt ale lui Gheorghe, frate-meu.**

— **Am pățit și altele mai rele, altădată,** — reluă celălalt. **În tinerețe am fost slugi amîndoi la un morar, un om al dracului, care ne bătea din te miri ce. La cea mai mică greșeală a unuia, gata bătaia. Și ne bătea pe amîndoi ca să fie sigur că vinovatul și-a „încasat porția", cum zicea el.**

— **Dar întîmplarea cu șeful de post n-o povestești măi, Gheorghe?**

— **Ei lasă, asta a fost de mult.**

Ion Băncilă însă nu se lasă.

— **Auziți ce fac eu o dată, tot în tinerețe, la un an după însurătoare.** Munceam la pădure la unul Viezure, care stăpînea pe aici un munte întreg. **N-am de lucru o dată și mă iau în gură cu omul lui de încredere, că el Viezure nu dădea pe aici cu anii, și-i zic că asta-i bătaie de joc — mîncarea adică, ce ne-o dădea, bordeiul ud în care dormeam și amenda pentru fiecare fleac. „Ne sugeți sîngele, trîntorilor!" l-am aruncat eu în obraz plin de mînie, că simțeam că nu mai pot îndura mizeria. Îmi născuse nevasta de curînd și era tot bolnavă și ea și copilul, iar ajutor de undeva nici pomeneală. I-am zis de la obraz, m-am răcorit.** Dar peste două zile ne trezim **cu șeful de post în parchet. Parcă-l văd și acum: un om fălcos, cu capul mare, umeri largi și niște picioare scurte, subțiri, de te mirai cum pot duce partea de sus a corpului. Pe mine mă căuta. Știam ce înseamnă asta.** Bătaia ca bătaia, o mai îndură omul, dar arestul, lipsa din familie în situația mea... Tocmai cînd mă pregăteam **s-o iau la goană pe rîpă în jos, numai ce-l văd pe Solomon, omul de încredere a lui Viezure, că face semn către Gheorghe. Zice: „Asta e".** Degeaba am încercat să le spun că eu eram Ion. Nu m-au crezut.

„Fii pe pace, eu sînt flăcău, mă descurc mai ușor", — mi-a șoptit fratemeu la ureche cînd a trecut pe lîngă mine plecînd cu șeful de post. O lună încheiată a stat „în cercetare" și a mîncat bătaie în locul meu, bietul Gheorghe, uite ăsta care face astăzi pe MODESTUL!...

— **Ei lasă și tu, acum s-a terminat cu asta. S-au dus boierii, s-au dus bordeiele, munca de robi, la naiba, ce să mai pomenim de ele. Mai bine haideți la masă, că ne pune dada ileana lingurile în brîu.**

S-au ridicat și au intrat alături, întîmpinați cu aclamații vesele de ceilalți muncitori șoșiți din parchete pentru cuvenita masă de prînz.

Ana CRISTEA

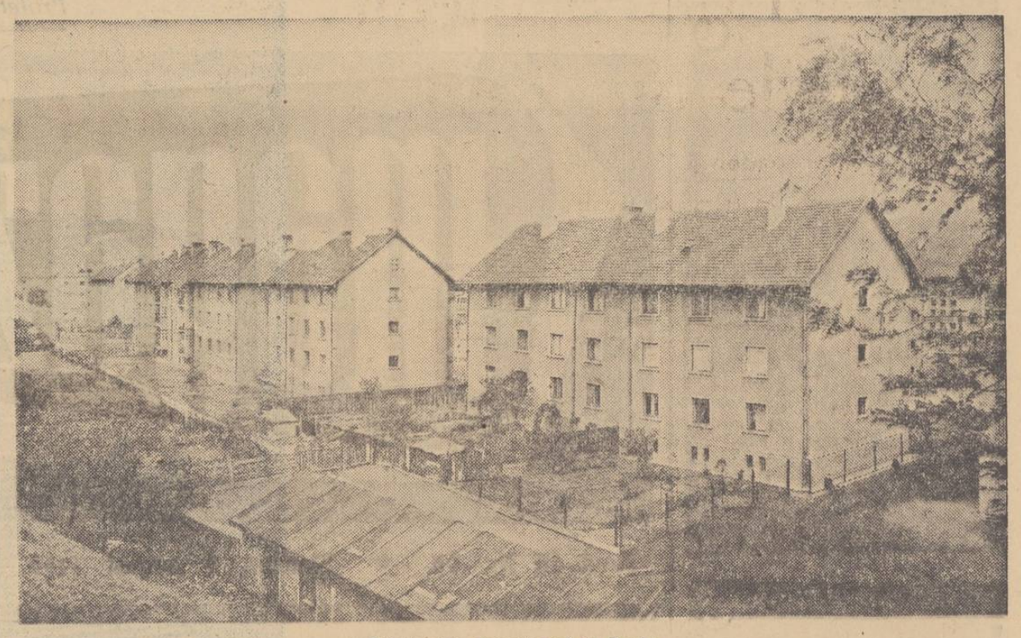

Noi locuințe muncitorești la Reșița

IMAGINI BĂNĂȚENE

(Urmare din pag. I-a)

Spațiul destinat uzinelor, e destul de restrîns, pentru că Reșița e așezată într-o vale îngustă, care abia poate cuprinde fabricile combinatului, locuințele și instituțiile necesare unei vieți complexe. Refacerea oțelăriei din temelii și la nivel socialist a necesitat o muncă de epopee, care s-a desfășurat concomitent aproape: se dărîma și se-nălța în același timp masivul schelet metalic al unei hale mai înalte și mai vaste. Un timp, vechile cuptoare au continuat să dea șarje peste șarje, să dea oțel cît mai mult patriei. Constructorii săpau în condiții grele fundații în pămîntul fierbinte, iar oțelarii nu numai că și îndeplineau sarcinile de plan, dar le și depășeau.

Noua fabrică de locomotive Diesel electrice, ale cărei utilaje se montează în momentul de față, a fost construită în același mod. Vechea hală nu era încă de tot demolată, cînd fruntea metalică a noii hale se înălța mîndră în soare.

La Reșița noi și noi schimbări, sînt de observat chiar și pentru acela care nu intră în uzină, pentru că un specific al orașului industrial este acela că trăiește îmbrățișat strîns cu uzina. Mergi pe-o stradă și la capătul ei dai de una din porțile de acces în marea Cetate a Focului.

În orașul dominat de Combinatul metalurgic, construcțiile social-culturale par a avea și ele profil de combinat. La casa de cultură se desfășoară o activitate foarte bogată și variată, îmbrățișînd nenumărate forme de artă, de la echipa de dansuri populare, pînă la cercul literar, care aci poartă numele lui Maxim Gorki. La doi pași mai încolo, într-o clădire nouă, suplă, elegantă, imaculată, noul serviciu medico-sanitar al uzinei cuprinde tot ce e necesar unor complexe intervenții medicale de urgență: cabinete, aparataj, săli de operație și de spitalizare etc. Chiar și magazinul universal tot un combinat e, un combinat comercial, care asigură o aprovizionare dintre cele mai variate oamenilor muncii, cu zecile de mii, legați prin munca lor de uzină.

Veriga de aur

Bocșa Română este unul din însemnatele centre industriale din regiune, care împreună cu Reșița, Oțelul Roșu și Nădrag, formează un puternic sistem de cetăți metalurgice. Viața nouă a pătruns victorioasă și aci. De la sape și pluguri, vechea fabrică de unelte agricole a trecut la producerea unor utilaje superioare, corespunzătoare unei agriculturi socialiste. Dintre acestea amintim cultivatorul suspendat în fața tractorului care îndeplinește mecanic mai multe munci agricole prin schimbarea simplă a unor cuțite. Superioritatea agregatului constă și în aceea că tractoristul singur, fără ajutoare, poate să-l manevreze și să-l supravegheze în acțiune, pentru că totul se petrece la comanda lui și sub ochii lui.

Am descoperit aci, la uzina Bocșa Română, veriga de aur dintre industrie și agricultură. Dintre industria socialistă și agricultura socialistă, aceasta din urmă fiind și ea în regiunea Timișoara într-un stadiu destul de înaintat. Nu numai în raioanele cu agricultura colectivizată din partea de cîmpie, ci și în multe sate din părțile de deal sau de munte, s-au născut și s-au dezvoltat diferite forme de cooperare a țărănimii. În Rudăria (raionul Bozovici) satul de origină al marelui pașoptist bănățean Eftimie Murgu, gospodăria colectivă are puternice ramuri zootehnice, în principal cu creșterea oilor.

O viață nouă pulsează în satele pornite pe drumul colectivizării. La Deta, de exemplu (și nu numai la Deta) țăranii colectiviști își construiesc multe case, care sînt toate grupate pe străzi nou trasate. În multe comune a pătruns lumina electrică. O călătorie noaptea pe multe din drumurile Banatului, descoperă ochiului constelații strălucitoare necunoscute în trecut. Luminile electrice scînteiază pe catifeaua întunecului ca niște bijuterii de mare preț. Sînt darurile vieții celei noi care pășesc spre socialism.

Această viață nouă a creat cîntece noi, asemenea acestuia:

Nu de mult la noi în sat
Întovărășire s-a format
Mîndruliță și-al meu dor
Arăm astăzi cu tractor...

Supunerea apelor

Îmi povestea un tehnician de la Oficiul Regional de Îmbunătățiri Funciare că pe unul din șantierele de hidroameliorații de pe lîngă Lugoj, oamenii de diferite naționalități au ieșit cu mic cu mare la muncă voluntară.

Acțiunea de hidroameliorații cunoaște în partea de cîmpie a regiunii Timișoara o mare amploare. Nu numai că s-au săpat canale lungi și complexe care scot de sub pericolul apelor mii și mii de hectare de pămînt arabil, dar prelutindeni acolo unde apele trebuiau supuse, s-a trecut de îndată la acțiuni. Anul acesta s-au putut număra 36 șantiere, menite să redea agriculturii circa 65.000 ha. cu un spor de producție de peste 32.000 tone anual. Munca patriotică a asigurat economisirea unor mari sume de bani, care în mod obișnuit se scriu cu 6 zerouri.

Important este, de asemenea, că pe aceste șantiere au lucrat cot la cot, în bună tovărășie oameni ai muncii români, germani, sîrbi, maghiari. Azi, pe meleagurile timișorene nu mai este loc pentru vrajbă națională, pentru șovinism. Muncitorii, țăranii, intelectualii înfrățiți în aceleași idealuri, luptă cu aceeași rîvnă pentru înflorirea Banatului lor drag.

La chemarea organizațiilor U.T.M., tineretul s-a încadrat cu mult entuziasm în brigăzile de muncă patriotică. Unul din obiectivele principale ale activității acestora este înfrumusețarea orașelor și satelor în care locuiesc. Asemenea brigăzi au luat ființă și la Bocșa Română, și la Arad, și la Bozovici. Tinerii din una din brigăzile de muncă patriotică din Bozovici au strîns într-o duminică 14.000 de cărămizi din ruinele unei foste clădiri dărîmată de bombardamente în timpul războiului. La Timișoara, brigăzile au amenajat un parc nou pe un fost loc viran de 50.000 m.p. în suprafață. Au muncit pentru asta 56.537 ore și au realizat peste 160.000 de lei economii.

★

Autorul rîndurilor de față s-a străduit să cînte cîteva acorduri dintr-o mare simfonie a vremii noastre noi. N-a avut spațiul să parcurgă toată partitura. Nici n-a intenționat de altfel, pentru că de la început a știut că realizările unei perioade înfloritoare de 15 ani nu pot fi comprimate în stropul unui reportaj. Dacă a sugerat cu aceste cîteva acorduri măreția și frumusețea întregului cîntec, n-a făcut totuși destul și nu se poate socoti mulțumit.

Alături și împreună cu celelalte regiuni ale scumpei noastre patrii și regiunea Timișoara se înalță hotărît spre socialism. Nu știu dacă aici se cîntă mai frumos și mai mult ca-n alte părți, ca localnic aș fi înclinat să cred că „tăt Bănatu-i fruncea!" Adevărul e că se cîntă: dincolo de coruri și fanfare, care sînt, dacă nu aproape în fiecare sat, în orice caz în majoritatea zdrobitoare, stă Opera de Stat și Filarmonicile de la Timișoara și Arad și cea muncitorească de la Reșița, creații noi ale regimului democrat-popular. Compozitorii, scriitorii și pictorii din acest colț al țării s-au organizat și ei în Filiale ale uniunilor de creatori și slăvesc fiecare cu instrumentele specifice viața nouă a poporului muncitor.

Șirul realizărilor este foarte mare, iar acești cincisprezece ani valorează cu mult mai mult decît un veac. De unde se poate constata că noul cîntec al patriei constructoare a socialismului are cadența impetuoasă a mersului nostru drag: „Porniți înainte, tovarăși!".

Porniți înainte, tovarăși, în anul al șaisprezecelea, al douăzecilea, în socialism și mai departe, în comunism.

Mircea ȘERBĂNESCU

Cronica gastronomului

Posibilități și realități

Am însemnat cu toții în școală, la cursul de istorie, pe caietul nostru de notițe, că cercetarea trecutului ne ajuta să ne explicăm prezentul și să întrezărim viitorul. La lumina acestui postulat, m-am îndemnat a face, în rîndurile de față, un sumar istoric al vinului românesc și conjugînd în ce-l privește, verbul a fi la toate timpurile, să arăt ce-a fost, ce este și ce urmează să fie.

Din foarte îndepărtate vremuri vinurile noastre își cîștigară o binemeritată faimă peste hotare. Pe vremea lui Ștefan cel Mare, paharnicul de Cotnar era un personaj important, iar în a sa „Descriptio Moldaviae". Dimitrie Cantemir are numai cuvinte de laudă pentru vinurile Moldovei. Clasificarea pe care le-o face ne poate stîrni însă oarecare mirare și nedumerire astăzi. În adevar, după ce pe bună dreptate recunoaște întîietatea Cotnarului, a cărui preeminență n-a discutat-o nimeni și niciodată, eruditul voevod așează vinurile Făciului, care e locul său de baștină, înaintea celor de Nicorești și Odobești-Panciu. Dar dacă viile din preajma Hușilor au avut centre care au dat vinuri de mare clasă și anume Pîhnești (vinuri albe) și Cozia (vinuri roșii), vinurile curente din această regiune, care singure s-au bucurat de mare circulație, deși foarte plăcute, nu se pot compara cu rubiniul de pe „Coasta Lupii" (podgoria Nicorești), nici cu vinul din „Belească" sau chiar „Galbena de Odobești" din podgoria eponimă. Să și fi îndrăgit Dimitrie Cantemir tînutul de baștină pînă la părtinire? Să fi vînificat mai bine podgoreni din Huși decît cei ai Nicoreștilor și Odobeștilor? Mistere. Știm însă sigur că toate vinurile acestea erau prețuite și căutate, nu mai puțin ca cele din podgoriile surate din Oltenia (Mehedințul cu celebrul său Golul Drîncii), Drăgășanii cu vestitele: Dealul Oltului, Călima și Mitrofani, „Țara românească", după cum i se spunea Munteniei, cu întinsa „Vale Călugărească", „Dealu-Mare", cu vii renumite, cu viile de la Chitorani, Urlați, Tohani etc. Cu suișuri și pogorîșuri, ele și-au menținut prestigiul pînă la invazia filoxerei, care marchează începutul dezastrului. Omul politic de atunci n-a înțeles că odată cu grîul, porumbul, secara și alte cereale, odată cu petrolul și sarea, vinul trebuie să fie, un izvor de bogăție națională. Fără nici o îndrumare din partea vitregii ocîrmuiri orientîndu-se după reclame comerciale, podgorenii au replantat ce-au vrut. Ba, ceva mai mult, pe la poalele dealurilor cu podgorii altădată celebre, vița de vie nealtoită a-a întins ca o lepră din motive electorale de nimic stavilită, pe terenuri întinse și indicate pentru agricultură. Din momentul acesta, țara noastră încetează de a mai avea vinuri bune în cantități comerciale. Am vizitat vii în care se aflau peste treizeci de sorturi de viță, unele de calitate cel drept, dar cele mai multe cu totul nepotrivite cu clima și natura solului. Așa se explică de ce, acum cîteva decenii, în timp ce vecinii noștri bulgari, care profitînd de flagel, recurgînd la specialiști pricepuți și replantînd podgoriile filoxerate pe baze științifice, au obținut vinuri omogene, pe care le exportau, pe străzile Varșoviei puteau fi văzute butoaie mari, din care vinul se scurgea la rigolă și pe care concurența străină scrisese „vin românesc!"

Din fericire, această stare de lucruri a început să devină un trecut, de care ne îndepărtăm. Concursurile internaționale din ultimii ani au repus vinul românesc la loc de cinste, acordîndu-i cele mai mari distincții. Întinsele replantări făcute pe baze științifice, numeroasele stațiuni experimentale care s-au înființat pe tot cuprinsul țării, adînciile pivnițe de învechire înzestrate cu tot utilajul modern, îi deschid vaste perspective.

Îmi amintesc că acum circa un sfert de veac în urmă, întîmplarea a făcut să mă aflu la masa unui restaurant de la un șirand din Capitală, cu unul din cei mai mari cunoscători de vinuri ai Franței, d-l. Paul de Cassagnac, cunoscutul autor al volumului „Les vins de France". Sticla pe care o adusese cu el, conținînd un „Sauvignon" din Bordeaux, părîndu-i-se că miroase a dop, i-am propus un „Sauvignon" din Dobrogea, aflător în pivnița acelui resturant. După ce l-a privit, adulmecat și gustat, mi-a spus:

— Aveți posibilități imense în această țară.

Această frază laconică, oglindea exact situația vinului nostru de-atunci. Dar posibilitățile de-atunci au devenit realitățile concrete de azi.

PĂSTOREL

Ce se vede dincolo de ferestre'e luminate

Floreasca — blocul 60

(Urmare din pag. I)

Constantin Ștefan e mecanic de linie la fabrica „Kirov". Are un băiat, elev de școală, în vîrstă de 8 ani. Camera de lucru a tatălui cunoaște deseori seara același tablou: părinte și fiu, amîndoi așezați în jurul unei măsuțe rotunde, își fac lecțiile. Tatăl, abia în anii noștri a putut să-și continue studiile. În ciuda maturității chipului, el este încă elev. Lîngă cartea de citire a fiului se află tehnologia și manualul de Economie Politică al tatălui. La toamnă, tatăl are examen și dacă azi studiază singur, asta se întîmplă pentru că băiatul e plecat în vacanță... (Fotografia nr. 1).

Despina Oancea e o fată înaltă pentru cei 11 ani ai săi. Elevă în clasa VI-a la liceul „I. L. Caragiale", ea urmează în același timp și cursurile școlii medii de muzică. Tatăl ei, tehnician la Întreprinderea de foraj, îmi mărturisea că niciodată în trecut nu s-ar fi gîndit că un copil al unui om al muncii să aibă asemenea posibilități de a-și desăvîrși talentul. De aceea poate, tatăl e atît de exigent cu fata lui, cerîndu-i repetate exerciții în fața pupitrului... (Fotografia nr. 2).

În apartamentul soților Turigioiu e animație. Fetița, Aurelia, pleacă anul acesta pentru prima oară într-o tabără de pionieri și școlari, la Predeal. A absolvit clasa cu media 10. Ceea ce nu este de mirare. Are de la cine să ia pildă. Tatăl ei, ani de-a rîndul muncitor zincograf, a pregătit liceul prin corespondență abia în anii noștri, iar azi e student la Facultatea de Științe Juridice. Astă seară, împreună cu soția, o pregătește pe micuța Aurelia pentru tabără. Un ultim retuș în oglindă și... „ce fată frumușică are mama"... (Fotografia nr. 3).

Țesătoarea Elena Petrescu e la fabrică, la „Donca Simo". Lucrează în schimbul de după-amiază. Copiii ei, Elena, Mihai, Gheorghe și Victoria și-au adus prietenii de vîrstă din bloc și s-au instalat în fața televizorului, în fotolii rangul I. Pentru bunică și tată au rămas doar balcoanele. Ce vreți, rulează „Primii pași ai lui Ionică", film de specific... (Fotografia nr. 4).

Constantin Minciu e tehnician la uzinele „Semănătoarea". E un bărbat în vîrstă, cu doi copii mari: fata, elevă, iar băiatul student. Întors acasă după orele de muncă, tatăl, ca bun gospodar ce se află, se ocupă de îngrijirea blocului. Printre altele, scoate furtunul și stropește străturile de flori. Se mai construiește încă în această parte a noului cartier Floreasca, strada nu e încă pavată, încît mașinile care trec pe aici mai ridică nori de praf, dar florile care au crescut aici, prefigurînd spațiile verzi de mîine, trebuie îngrijite de pe acum cu dragoste și răbdare. (Fotografia nr. 5).

Arhitectul Marin Vasilescu a organizat în fața balconului apartamentului său un cinematograf în aer liber. Pe băiatorul aflat în uzul locatarilor (și folosit, din păcate, de unii în ore de odihnă) se așterne un cearceaf pe care se perindă imaginile diafilmelor minuite din balcon, în chip de veritabil operator la... lanterna magică, de fiul mai mare al arhitectului, Daniel. Se adună copiii, dar se string și oamenii mari să urmărească peripețiile lui Dănilă Prepeleac sau ale Caprei cu trei iezi. Cinematograful dă o singură reprezentație pe seară, între orele 20½—22. (Fotografia nr. 6).

Text: I. DELEANU
Fotografii: Mihai POPESCU

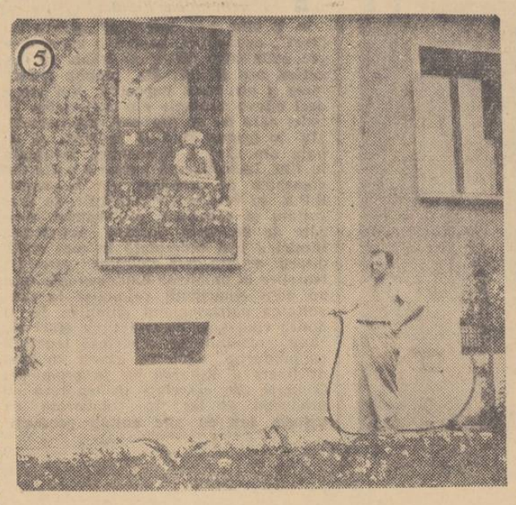

POȘTA Redacției

ION COSTEA — Rădăuți: La rugămintea dv. a publica un articol despre porumbei, despre viața și creșterea lor, despre recordurile realizate de unii porumbei voiajori, vă răspundem că în revista noastră au apărut cîteva articole pe această temă. Desigur că nu ne vom limita numai la atît. Cînd vom găsi lucruri mai importante în domeniul columbofiliei, le vom publica.

MIMOSA MACREA și MIHAIL MICLE — Constanța: În scrisoarea care însoțește producțiile dv. am surprins multe considerații cu privire la umor, pe care, drept să spunem, nu le-am înțeles. Se vorbește acolo de o „dantelărie umoristică" în fotbal și în poezie (?!), despre ilaritate și despre faptul că sînteți „umoriști" (cuvîntul este scris în ghilimele de dv.) Citind producțiile, ne-am dat seama că nu ați folosit în zadar ghilimelele și ne întrebăm totuși dacă aveți atît spirit autocritic de cît ne-ați trimis niște lucrări care sînt din punctul de vedere al valorii — ca să folosim o expresie locală — sub nivelul mării? Ce valoare prezintă poezia „Sezonul", în care se spune că primăvara se mănîncă ceapă verde și ridichi? Poezia este foarte conținută. Dar aceasta e întrecută de cealaltă, intitulată „Microbul", care microb, după părerea dv. autorizată, „este o boală". Ce să mai vorbim despre „Madam Cocorăscu", care nu excelează decît prin „înălțimea" fizică a persoanei sale, nu și prin calitățile umoristice ale poeziei?

Este cazul, stimați tovarăși, să deosebiți umorul de „umor" și să vă preocupați cu... seriozitate de primul.

Și încă ceva: să nu vă mai supărați pe poștașul care și de data aceasta nu v-a putut da decît un răspuns negativ în legătura cu materialele slabe trimise spre publicare.

CORNELIA MOLDOVAN — Sibiu: Prin amabilitatea cititorilor C. Rudoli din Iași și M. Negrilă din Mangalia vă putem comunica numele cîntecului pe care nu-l cunoșteați. E vorba de „Poștașul" de Camelia Dăscălescu.

Tov. C. Rudoli ne-a scris pe colțul cărții poștale: „Vă rog să-mi comunicați, că dacă vrea, pot să i trimit tovarășei textul cîntecului". Din grabă însă, nu și-a scris adresa completă. Mulțumirile noastre așa dar sînt trimise fără adresă, la Iași, pe numele lui C. Rudoli, post restant. Poșeșorul lor este rugat să le ridice de la ghișeu.

N. STOICA — Galați: Printre multele urări ce ni le faceți (vă mulțumim pentru ele și este și aceea de a ne vedea aparînd bisăptămînal. Cu alte cuvinte în loc de „la mai bun", ne dorîți „la mai mult".

Ai fi bine să apărem și de două ori pe săptămînă, totuși și mai bine este să aparem odată, dar să satisfacem exigențele cititorilor noștri, lucru pe care ne străduim să-l realizăm. Aceasta o citim și în rîndurile dv. în care vreți să găsiți „articole mai ample și mai interesante din toate domeniile de activitate ale oamenilor muncii".

În București există școala de care vă interesați. Scrieți direcției Grupului școlar poligrafic „Dimitrie Marinescu", str. Argeș nr. 7 sau dacă vreți să vă adresați telefonic — la telefonul 12.39.30.

N. VLAICU — Pitești: Faptul că există publicații sportive, de specialitate, nu scutește revista noastră de a avea o rubrică sportivă. Dv. spuneți că această rubrică este prea mare. Alți cititori ne-au obiectat că este prea mică. Din rîndurile dv., am dedus că nu prea sînteți amatoare de sport și că ați vrea ca acest spațiu să fie afectat rețetelor culinare. Așa stînd lucrurile, observația nu ni se pare întemeiată. Dacă am greșit cumva, continuați-vă ca neiubitoare de sport, atunci ne cerem scuze, rămînînd să căutăm formele cele mai bune pentru a face ca articolele noastre sportive să vă intereseze.

Rețeta cerută o veți primi prin poștă.

M. STOICA — Ploești: La fiecare epigramă în parte, n-o să-i facem analiza, fiindcă ea poate fi făcută la toate în bloc, așa cum ele au ieșit de pe un șablon. Epigramele dv. merg pe un drum mult bătut (casierul care nu dă rest, măcelarul care dă mai mult oase decît carne, taxatoarea care n-are mărunțiș etc.). Chiar și „poantele" sînt aceleași.

Neavînd originalitate, epigramele sînt neinteresante și ca atare, nepublicabile. V-o spunem fără teamă că ne veți adresa o epigramă cu dedicația „unuia care nu vrea să mi publice producțiile". De ce? Fiindcă aveți „mușteriii" dv., pe care nu-i „slăbiți" din condei, dar nu-i vedeți și pe alții.

Și-au dat oamenii florile din casă...

Corespondență telefonică din Viena de la trimisul nostru special

Birkenhoff nu este un cartier celebru al Vienei. Aici n-au fost construite nici palatele Mariei Tereza, nici n-au fost înălțate statuile mareșalilor sau generalilor curții imperiale. In acest cartier periferic și-au grămădit doar proletarii așezările, oameni modești care își primesc prietenii cu pîine și sare.

Locuitorii Birkenhoff-ului au un deosebit simț al frumosului. Ei știu să aprecieze interpretarea celebrei „Eroice" a lui Beethoven, ca și interpretarea unui simplu dans național de către o modestă echipă de amatori.

Sărbătorile sînt rare în acest cartier, dar sînt așteptate cu multă nerăbdare. De cînd Viena și-a îmbrăcat mantia de sărbătoare a celui de-al VII-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților, cartierul Birkenhoff trăiește clipe dintre cele mai frumoase. Niciînd acest cartier n-a fost vizitat de atîția prieteni. De aceea cetățenii numesc aceste zile : Zilele prieteniei .

Am aflat despre acești prieteni ai noștri cu o zi înainte de a-i vizita, cînd niște trimiși ai delegației tineretului nostru s-au dus să viziteze locul unde aveau să instaleze estrada. Ei ne-au povestit despre sprijinul cetățenilor din acest cartier, care de-abia așteaptă să ne primească.

Niciodată nu vom uita că într-o seară de festival multe sute de cetățeni, tineri și virstnici, bărbați și femei, au venit în parcul cartierului să ne aștepte. Era în această așteptare un amestec de curiozitate, dragoste și interes. Toate aceste lucruri erau de înțeles. Solii unei țări de democrație populară veneau să prezinte pe o scenă în aer liber un program național. O grupare de amatori, tineri muncitori, studenți sau elevi, venea aici cu cele mai curate sentimente, ca mesageri ai păcii și prietenei dintre poporul romîn și cel austriac.

Faptul că o frumoasă tînără austriacă, o fată înaltă cu ochi de azur, mi-a spus că l-a îndrăgit și mai mult pe Eminescu de cînd a aflat că în orașul lor, în Viena, genul poeziei romînești a cunoscut pe Veronica Micle, mi-a umplut sufletul de bucurie.

Intr-o discuție am aflat apoi că Pako Irene, muncitoare la o țesătorie, cunoaște nu numai pe Eminescu și Ciprian Porumbescu, care au trăit la Viena; ea cunoaște și viața noastră nouă și se bucură de succesele noastre La discuții s-au alăturat și alți cetățeni Am aflat astfel că poporul romîn este cunoscut și stimat de oamenii muncii austrieci.

...Autobuzele înaintau încet printre oameni. Cu ropote de aplauze au fost primiți flăcăii și fetele noastre. Mîndrele noastre fete, cu maramele lor de un alb imaculat, pur, curat ca sufletul de fecioară, cu iile strălucitoare, au produs o impresie deosebită.

Cînd s-au urcat pe scenă grupurile noastre de cîntăreți și dansatori din ansamblul U.T.M., o clipă de emoție generală a învăluit mulțimea. Mă uitam în jur. Sub un acoperiș de stele, o imensă mulțime aștepta clipa începerii programului, aștepta parcă cu sufletul la gură. Pe scenă, tinerii romîni trăiau emoțiile prilejuite de moment. Toni Iordache, acest băiat minunat care a împlinit 16 ani, și despre care se spune că „lucrează" la țambal de la 13 ani, era cel mai emoționat. Avea să iasă pentru prima dată în viața lui în fața unui public dintr-o țară străină.

Helgiu Ecaterina, lucrătoare la „Electrobobinaj" și dansatoare în timpul liber, avea — după cum mi-a declarat ulterior — sentimentul unei mari răspunderi.

Fiecare număr al programului cucerea tot mai mult publicul. Fiecare cîntec, fiecare dans dezvăluia o nouă surpriză. Dansatorii „briului", „mușamalei", „călușului" și „Făgărașului" au fost îndelung aplaudați. De multe ori au fost chemați înapoi „la rampă" și de fiecare dată entuziasmul și buna dispoziție creșteau tot mai mult.

Cîntăreții au fost și ei aplaudați la scenă deschisă. Cîntecele noastre au avut un efect molipsitor; mulți din cei care asistau au fredonat „In Bucureștiul iubit" Aplaudînd îndelung, locuitorii Birkenhoff-ului manifestau de fapt dragostea lor pentru țara și poporul nostru, constructor al unei vieți noi. Ei au aplaudat pentru pace și prietenie.

Tinerii noștri dansatori și cîntăreți nu vor uita că la fiecare pauză, bătrînele din acest cartier proletar al Vienei, aduceau oale cu o băutură răcoritoare, făcută de ele ca pentru copiii lor. Fetele erau mereu povățuite să fie atente, să nu răcească, ca să poată prezenta programul și în alte părți ale orașului. Citeam în ochii acestor mame vieneze aceeași grijă și gingășie pe care o dăruiau pruncilor lor.

La acest spectacol cetățenii au venit cu multe flori, pentru a răsplăti strădania romînilor, dar florile n-au ajuns. Fetele și băieții, care locuiau în apropiere, s-au dus acasă, au scos flori din glastre și vase și le-au dat prietenilor veniți din Republica Populară Romînă. Gestul acesta, mai mult decît prietenesc, nu-l vom putea uita în veci.

Printre cei care și-au scos florile din casă, a fost și Pako Irene, textilista, care cu o profundă emoție le-a dat unui flăcău romîn. Pentru un moment, glastra din odaia Irenei a rămas goală, dar au fost răsădite în două inimi tinere florile prieteniei, acele flori care răspîndesc cel mai puternic parfum.

Și toate acestea s-au întîmplat în orașul în care a răsunat pentru prima oară „Flautul fermecat" al lui Mozart, în orașul în care Eminescu și-a întîlnit dragostea și muza poeziei sale, în Viena festivalului tineretului lumii. Aici, în aceste zile, florile prieteniei sînt înmănunchiate într-un buchet uriaș.

Noaptea tîrziu, cînd delegații se întorc la cantonament după o zi de petrecere și veselie, peste Prater, către celebra pădure vieneză, dinspre Dunăre și Schönbrunn, răsună două cuvinte în mai toate limbile pămîntului: PACE și PRIETENIE.

Tîrziu am plecat și noi din cartierul proletar cu mașinile noastre străjuite de tinerii motocicliști ai cartierului. Niciodată însă nu vom uita că pentru tinerii romîni, delegați la cel de-al VII-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților pentru pace și prietenie, muncitorii vienezi și-au dat florile din casă...

M. A. IRINEI

VIENA, 29 iulie 1959.

MERIDIANE

Fapte mici din lumea largă

Cum au „închis" calomniatorii americano-izraelieni sinagoga din Kiev

Ziarul „Izvestia" a publicat cu cîteva zile în urmă o scurtă notă cu privire la calomniile apărute în presa din Izrael și S.U.A. referitoare la o așa zisă discriminare a evreilor din U.R.S.S. Acestor clevetiri le-a dat un viguros răspuns conducerea Societății evreești religioase din Kiev.

In scrisoarea adresată ziarului „Izvestia" se arată : „Sîntem informați că în ultimul timp, în unele ziare din S.U.A. și Izrael, precum și în transmisiunile de radio ale acestor țări, se răspîndesc știri fanteziste despre faptul că, chipurile, în Kiev sinagoga ar fi închisă și evreii credincioși sînt lipsiți de posibilitatea de a se ruga. Fiecare om cinstit poate în orice vreme a zilei să vină în sinagoga din Kiev, aflată pe strada Sekavițkoi nr. 29, și cu ochii săi să se convingă de falsitatea acestor știri. In sinagoga din Kiev aproape în fiecare zi vin turiști americani și izraelieni care pot să vadă că sinagoga este deschisă neîncetat. Pentru ce atunci, în ciuda adevărului, în presa americană și izraeliană apar asemenea născociri provocatoare ?

Nu de mult, la sărbătoarea „Svues" în sinagoga din Kiev s-a rugat ambasadorul statului Izrael în U.R.S.S. La sfîrșitul lui iunie sinagoga noastră a fost vizitată de ingineri izraelieni, de reprezentanții Izraelului la O.N.U. și de mulți alții. Sinagoga din Kiev e deschisă în fiecare zi de la ora 6 pînă la ora 10 seara. Și orice credincios evreu poate să-și satisfacă cerințele lui religioase. La rugămintea credincioșilor evrei din orașul Kiev noi rugăm redacția ziarului „Izvestia" să publice această scrisoare pentru a demasca născocirea presei burgheze".

Incă odată deci, minciuna are picioare scurte.

Un atu care s-a dezintegrat

Sulzberger își mărturisește în „New York Times" dezamăgirea față de faptul că la Geneva puterile occidentale au eșuat în tactica pe care au încercat să o impună. Și, după cum spune el, se pare că tactica consta în a nu se ceda nimic, în a nu se face nici o concesie, în a se face deci totul pentru ca întîlnirea la nivel înalt să nu aibă loc.

Și care au fost rezultatele ? Făcînd o paralelă între prima parte a conferinței și cea de-a doua, Sulzberger trage următoarele concluzii : „La prima parte a conferinței — aliatul care părea oarecum că nu ține pasul era Marea Britanie. Acum este Franța. In prima parte, occidentul vorbea despre o conferință la nivel înalt numai ca o eventualitate și ca și cum convocarea ei ar fi fost un atu de care puteam dispune față de Hrușciov, în aceste tratative. Dar acum, o conferință la nivel înalt pare să fie inevitabilă. In mod tacit s-a căzut de acord că șefii de guverne se vor întîlni aproximativ peste două luni". In continuare, Sulzberger apreciază că ideea tratativelor la nivel înalt a fost folosită de occident ca un mijloc de tîrguială. Stratagema nu a reușit însă. Politica șantajului s-a soldat pentru puterile occidentale cu un nou eșec.

Iată ce declară însuși Sulzberger în legătură cu aceasta : „Tactica nu a dat rezultate. Presupunerea pe care se baza s-a dovedit cu totul greșită. Și, chiar dacă nu ar fi fost, (adică presupunerea că șantajul va fi eficient — n. r.) presiunea maselor pentru o conferință la nivel înalt, care copleșise deja Marea Britanie, s-a răspîndit peste Atlantic. Washingtonul, cu entuziasmul său redus, pare să recunoască drept inevitabilă o reuniune la nivel înalt. Presupusul nostru atu s-a dezintegrat".

Cu alte cuvinte un nou șantaj eșuat, un nou eșec diplomatic.

Cine ordonă...

Ziarul uruguayan „EL POPULAR" a publicat, de curînd, sub titlul *„Din Statele Unite se ordonă ruperea cu U.R.S.S."*, un articol în care, între altele, se relata discuția dintre un înalt funcționar al Departamentului de Stat al S.U.A. și delegatul permanent al Uruguayului la O.N.U., profesorul Enrique Rodriquez Fabregat.

— Profesore, cînd va rupe Uruguayul relațiile diplomatice cu Uniunea Sovietică ? — l-a întrebat funcționarul S.U.A. pe delegatul uruguayan.

— A doua zi după ce le veți rupe și dv. — i-a răspuns acesta.

Comentînd întrebarea provocatoare ca și răspunsul dat, „EL POPULAR" subliniază că și acest fapt dovedește *„atitudinea nerușinată, intervenționistă a Departamentului de Stat al S.U.A. în relațiile externe ale țării noastre, lucru pe care nici un guvern suveran nu-l poate tolera. Relațiile externe ale Uruguayului trebuie să fie dirijate de la Montevideo și nu de la Washington"*.

In continuare ziarul arată că din acest episod se poate trage o altă importantă concluzie și anume : *„se dovedește încă odată că întreaga campanie pentru ruperea relațiilor cu U.R.S.S. își are origina în Statele Unite. Ea conține marca „Made in U.S.A." la fel ca și cămășile de nylon"*.

O concluzie cît se poate de justă.

Dezmințirea lui Brandt

Herter a făcut o vizită de șase ore în Berlinul occidental în timpul lucrărilor conferinței de la Geneva. Motivul : să patroneze botezarea unei străzi cu numele lui John Foster Dulles.

In răstimpul celor șase ore el a avut convorbiri cu primarul Brandt, ce-și zice social-democrat, convorbiri privind unele chestiuni legate de problema Berlinului occidental. Ce s-a discutat nu se știe. Secretul a fost cu strășnicie păstrat. Incetul cu încetul s-a făcut totuși puțină lumină.

Dintr-o telegramă adresată de Brandt ziarului „Frankfurter Allgemeine Zeitung" reiese că acesta nu a prezentat secretarului de stat al S.U.A., Herter, nici un plan pentru crearea unei „comisii interadministrative pe întreaga Germanie". Ziarul menționat publicase o știre în acest sens.

Desmințirea lui Brandt e de fapt lipsită de obiect. Cine și-ar fi putut închipui că după ce a participat la botezarea unei străzi cu numele celui care a fost adversar neîmpăcat al ideii unificării Germaniei, Brandt s-ar fi apucat să promoveze o politică ce-i este complet străină ?

Dacă ar fi făcut o asemenea propunere, Brandt nu ar mai fi fost Brandt.

Vulcanii și vînturile în slujba omului

Academicianul Mihail Lavrentiev este un partizan pasionat al reînoirii ținuturilor de dincolo de Ural. Vicepreședinte al Academiei de Științe, cu sediul la Moscova, el și-a petrecut ultimii ani departe de capitală, în ținuturi încă puțin cercetate. Muncind în aceste ținuturi, Lavrentiev a simțit cum natura Siberiei solicită parcă a fi obiect al muncii științifice și în curînd, la inițiativa sa, pe malul mării artificiale Obi, la 30 km. de Novosibirsk, s-a creat cel mai puternic centru științific din Siberia. In ultima vreme, la Novosibirsk s-a început construirea unei universități de timp nou, cu facultăți de științe exacte. Particularitatea ei constă în aceia că, spre deosebire de institutele de învățămînt existente, noua universitate nu va avea laboratoare proprii. Studenții, după cursurile teoretice, vor lucra în laboratoarele institutelor de cercetări ale Filialei Academiei, participînd alături de oamenii de știință la rezolvarea unor probleme practice de mare însemnătate. Academicianul Lavrentiev, care conduce tot acest complex științific, face și acum cîte o raită spre Răsăritul îndepărtat, pe peninsula Camceatca, unde se găsește unul din obiectele preferate ale cercetărilor sale. Despre aceasta el a vorbit cu înflăcărare și de la tribuna ultimului Congres al Partidului. Este vorba de folosirea gheizerelor de mult cunoscute în Valea Paujetki, ce se întinde între vulcanii Coșelev și Kambalnîi. Recent a fost din nou pe malul mării Ohotsk, unde de 2 ani de zile lucrează fără întrerupere o expediție de tineri entuziaști. Ei cercetează așa numitul „capăt fierbinte", adică adîncurile peninsulei. Izvoarele noi aruncă la suprafață circa 100 de litri de apă clocotitoare, care la o oarecare adîncime încălzită de căldura vulcanică, are o temperatură de 190 grade. Apa fierbinte se analizează amănunțit în laboratoare.

La întoarcere, Lavrentiev a comunicat că expediția a și făcut cîteva sondări adînci și continuă să foreze altele. Cercetările sînt îngreunate de faptul că trebuie studiate amănunțit canalele întortochiate pe care aburul se scurge spre suprafață, pentru a putea capta acest abur în locul unde este în stare să aducă cel mai mare folos.

In curînd, cercetările vor fi terminate și în Valea Paujetki se va construi prima stație electrică geotermică. Ea va da cea mai ieftină energie electrică din țară, căci turbinele sale vor fi mînate de aburii subterani încălziți de procesele vulcanice. De energia ei se vor folosi combinatele de pește de pe malul Mării Ohotsk. Totodată, cu ajutorul energiei stațiunii geotermice, se va extrage din apa mării sare, care în regiunile acestea se aduce de la o distanță de mii de km.

Stațiunile geotermice și în general folosirea energiei subterane în folosul omului au largi perspective. Oamenii de știință au considerat că în adîncime temperatura crește la fiecare 100 de m. cu circa 3 grade. Este adevărat că adîncurile pămîntului sînt extrem de puțin cunoscute. Unele corpuri cerești, ce se află la zeci de milioane de kilometri, adesea sînt mai bine studiate ca adîncurile pămîntului la 50—100 km. ca să nu vorbim de adîncimi mai mari. In orice caz, se știe că de la adîncimea de 100—150 de km. pămîntul este încălzit pînă la temperaturi de mii de grade. Majoritatea oamenilor de știință presupun că principalul izvor al acestei temperaturi îl constituie dezagregarea atomilor de uraniu, toriu și alte elemente ce se găsesc în pămînt. Cu alte cuvinte interiorul pămîntului este un fel de reactor colosal. Extrăgînd numai o parte neînsemnată din energia lui, omul ar putea pentru totdeauna alunga frigul de pe pămînt și s-ar asigura pe vecie combustibil gratuit. Deocamdată este greu de folosit energia geotermică. Este drept că o parte a cîtorva orașe, printre care Tbilisi și Mahacikala, sînt și acum încălzite iarna cu aburii captați din pămînt. Dar acesta este un început foarte modest.

Academicianul Lavrentiev, vorbind odată despre perspectiva folosirii energiei geotermice, spunea că stațiuni electrice acționate pe baza căldurii subterane, vor putea funcționa nu numai în regiunile vulcanice, ci și undeva în apropierea Moscovei, în Ucraina sau în oricare alt punct al țării.

Un alt grup de oameni de știință sovietici studiază pe larg posibilitățile folosirii energiei eoliene. Pînă la moartea sa, entuziastul cercetător al captării acestei energii a fost academicianul Vinter. El spunea că motoarele eoliene trebuie privite, în primul rînd, ca mașini agricole. Acum, în zeci de puncte ale țării funcționează asemenea mașini, ușurînd munca ciobanilor la adăpatul turmelor în stepă, mecanizînd mijloacele de creștere a vitelor în colhozuri, dînd lumină satelor din împrejurimi. In septenal agricultura sovietică va fi complet electrificată. In acest sens, de la marile centrale electrice spre colhozuri se construiesc linii de înaltă tensiune, pe rîurile mai mici se ridică baraje ale hidrocentralelor colhoznice. Acum, la toate acestea se mai adaugă și centralele eoliene. Dacă s-ar „înhăma" numai o mică parte din vînturile care suflă anual, s-ar putea produce atîta energie eletrică cît produc 18 hidrocentrale de mărimea celei de la Kuibîșev. In general, la înălțimea de 80 m. de pămînt, pe teritoriul sovietic „se plimbă" 103 miliarde kilovați energie. O stațiune electrică eoliană funcționează cu succes în regiunea Akmolinsk din Cazahstan. De o lună ea pune în funcțiune diferite mașini agricole, udă cîmpurile, treieră grîu. In orice timp stațiunea produce 400 kilovați energie. Se proiectează acum o stație eoliană de 1000 kilovați.

O interesantă ideie de folosire a puterii vînturilor s-a născut în rîndurile deșelenitorilor pămîntului din Cazahstan. De ce să nu folosim vîntul — și-au zis ei — pentru a creia încă din timpul iernii umezeala necesară pămîntului, vara ? Motoarele eoliene, scoțînd apa din puțuri în zilele friguroase și transportînd-o la oarecare distanță, ar forma în cîmp dîmburi de ghiață. Ghiața acoperită cu paie s-ar putea păstra în felul acesta pînă vara. In timpul secetei această ghiață ar putea umezi suficient pămîntul, mărind simțitor recoltele. La rezolvarea acestei interesante idei se lucrează de zor. Folosirea energiei eoliene ia acum o mare amploare. Vîntul, ca și energia subterană, vor aduce în curînd un aport simțitor la realizarea planurilor construcției comuniste.

C. ALEXANDRESCU

Rasiștii din Florida și purcelușii!

Autoritățile din Miami (S.U.A.) s-au supărat teribil pe trei purcelași. Nu e vorba de trei purcei în carne și oase ci pur și simplu de o povestioară pentru copii intitulată „Cei trei purcelași".

Teribili de înfierbîntați, cei din administrația orașului Miami au dispus, nici mai mult nici mai puțin, ca volumul cuprinzînd povestea cu pricina să fie ars.

Ce le-a cășunat oare acestora naiva povestioară de au procedat la acest autodafeu de tip medieval ?

Motivul e următorul. Nu le-a plăcut deznodămîntul povestirii. Și aceasta pentru că ...unul dintre cei trei purcelași, din povestire, care era mai deștept și a reușit să păcălească lupul, era de culoare neagră, iar cel mîncat de lup era alb...

Orice comentariu e de prisos.

MUNCITORII SEZONIERI DIN S.U.A.

(Urmare din pag 1-a)

extrem de frecvente cazurile în care un muncitor moare din lipsă de îngrijire și este îngropat în cîmp, la marginea șoselei. Un procent foarte ridicat al muncitorilor sezonieri îl constituie negrii așa încît muncitorii sezonieri sînt supuși tuturor discriminărilor rasiale.

Dar cei mai crunt exploatați sînt muncitorii care vin dinafara Statelor Unite. Aceștia sînt în marea lor majoritate mexicani și portoricani. Peste 400 000 mexicani vin în Statele Unite în fiecare an în baza unui acord încheiat între guvernul mexican și Statele Unite. Mexicul a protestat în nenumărate rînduri împotriva grelelor condiții de muncă în care sînt siliți să lucreze muncitorii mexicani, condiții care constituie o violare a acordului. In prezent, guvernul mexican a intentat un proces Statelor Unite, cerînd despăgubiri în valoare de 2.300.000 dolari pentru moartea a 15 mexicani arși de vii într-un camion care-i transporta spre locul de muncă. Muncitorii mexicani fuseseră închiși în camion ca să nu poată evada pe drum.

Astfel de accidente au loc destul de des Muncitorii sezonieri sînt adesea recrutați și trimiși către regiunile din nord de către intermediari care posedă camioane. Aceștia le cer muncitorilor sume ridicate pentru a-i transporta dintr-un loc într-altul. Din păcate camioanele sînt în marea majoritate a cazurilor vechi și uzate și șoferii extrem de prost plătiți ceea ce face ca să nu se îngrijească de întreținerea lor. Pe de altă parte, deși servesc drept autobuze, aceste camioane nu sînt nici inspectate, nici controlate de către organele respective ale diferitelor state prin care trec. Așa se face că numărul accidentelor este foarte ridicat. Acum două luni, lîngă Phoenix, în Arizona, un șofer a nimerit cu camionul într-un copac, din cauza extremei oboseli. 16 oameni au fost uciși pe loc iar alți 32 au fost răniți. Pentru moment, acest accident a provocat o vie senzație în cercurile conducătoare dar în curînd totul a fost dat uitării.

Muncitorii sezonieri au încercat mereu să se organizeze și chiar au luat ființă cîteva mici organizații, lipsite însă de sprijinul legii. Pe de altă parte, muncitorii fiind mereu pe drum, și munca lor neavînd un caracter permanent, le este extrem de greu să se unească pentru a-și apăra drepturile.

Muncitorii sezonieri reprezintă clasa cea mai oropsită a societății americane.

Carl MARZANI

New York, 27 iulie 1959

Sărbătoare la Bagdad

In zilele primei aniversări a revoluției din 14 iulie 1958, întregul Irak, și, în special Bagdadul, au trăit zile de mare sărbătoare. Medinet Assalam — orașul păcii — cum s-a numit inițial Bagdadul, a fost împodobit ca-n basme pentru marea sărbătoare.

Pretutindeni în oraș, se puteau vedea arcuri de triumf, ghirlande de flori, hîrtie colorată, becuri multicolore, diferite figuri alegorice care simbolizau descătușarea poporului din lanțurile tiraniei, pancarte care chemau poporul la apărarea republicii, a păcii și democrației. Privit de sus, din avion, Bagdadul părea o feerie de steaguri, de pancarte și de lumini multicolore.

Coloane nesfîrșite de oameni, care manifestau pe străzile orașului, purtau pancarte și banderole imense în culori vii, pe care erau înfățișate simbolul muncii și al republicii : o stea cu șapte colțuri în centrul căreia se află un angrenaj deasupra căruia se încrucișau pumnalul kurd și sabia încovoiată a arabilor precum și un spic auriu cu 14 boabe și o dată : 14 iulie 1958.

Iar în Piața Eliberării, unde a avut loc defilarea, falfîia glorios, larg desfășurat, noul drapel de stat al Republicii Irak : verde-alb-negru avînd la mijloc steaua în șapte colțuri, un simbol al Irakului liber și independent. In timp ce sute de porumbei albi, simbolizînd pacea, își luau zborul în văzduh, mulțimea aplauda trecerea unei mașini ce purta o roată imensă reprezentînd istoria și pe care o împingeau înainte un muncitor cu ciocanul în mînă și un țăran cu secera.

Aspectul de sărbătoare este redat atît de numeroșii țărani cu turbanul tradițional contopindu-se cu femeile, care majoritatea au renunțat pentru totdeauna la văl, cît și de carele asiriene și din Babilon, care aminteau de trecutul glorios al acestei țări în antichitate.

Bucuria și entuziasmul cu care poporul irakian și-a manifestat dorința de pace și de a-și apăra patria, cu care și-a manifestat prietenia față de țările socialiste, se pot vedea foarte clar și din fotografiile alăturate pe care ni le-a trimis din Bagdad ziaristul Al. Gheorghiu.

Această puternică demonstrație, va rămîne de neuitat în istoria primei aniversări a lui 14 iulie.

Intre 3 şi 17 august

Festivalul internaţional al filmului de la Moscova

Luni începe în capitala Uniunii Sovietice Festivalul internaţional al filmului, sub lozinca „Pentru umanism în arta cinematografică, pentru pace şi prietenie între popoare". Străzile Moscovei împodobite cu afişe multicolore s-au pregătit să-şi întîmpine oaspeţii.

Deschiderea festivalului la care participă cincizeci de ţări, cu mai bine de 200 filme, va avea loc la Palatul Sporturilor. In afara sălilor de proiecţie destinate juriului, filmele prezentate la concurs vor putea fi vizionate la marile cinematografe „Udarnik" şi „Forum", la cinematografele în aer liber şi pe stadionul central „V. I. Lenin", unde, în afara proiecţiilor, vor avea loc întreceri sportive şi serbări populare închinate festivalului.

● Uniunea Sovietică prezintă la festival filmul „Soarta unui om" după nuvela cu acelaşi nume a lui Mihail Şolohov, în regia lui Serghei Bondarciuk, care deţine şi rolul principal. Va fi prezentat de asemenea documentarul „Cuceritorii mării".

● La festival vor fi prezente ţări cu o veche tradiţie cinematografică, de pildă Franţa, Anglia, Cehoslovacia, precum şi alte ţări ale căror filme au fost pînă acum mai puţin cunoscute publicului larg: Bolivia, Guineea, Israel, Peru, Chile, Irak, Tunis şi altele.

Marele premiu care va fi oferit în cadrul festivalului cinematografic de la Moscova. Sus: *insigna festivalului.*

● Comitetul de organizare a festivalului care este condus de ministrul Culturii al U.R.S.S., N. Mihailov, a primit titlurile filmelor cu care ţările participante se prezintă la festival.

Spicuim cîteva dintre ele:

Studioul maghiar „Hunnya" prezintă filmul „Ieri" închinat luptelor împotriva contrarevoluţiei din toamna lui 1956. Austria va prezenta la concurs şi în afara concursului cîteva filme artistice ca de pildă: comedia muzicală „Douăsprezece fete şi un băiat", filmul „Sub 18 ani" cu Paula Wessely — oaspete a festivalului, şi altele.

Suedia prezintă pentru juriu filmul „Închiriez o vilă" şi în afara concursului, „Poiana cu fragi". Cinematografia daneză prezintă la concurs filmul artistic „Marinarul s-a-ntors la ţărm" şi documentarul „Copilul baletului" dedicat şcolii de balet de pe lîngă Teatrul regal.

Israelul prezintă trei filme documentare, unul cu aspecte din viaţa, economia şi natura ţării, altul închinat tradiţionalelor dansuri evreieşti de nuntă; al treilea documentar poartă titlul „Istoria mărcii poştale".

● O seamă de ţări care nu participă în mod oficial la festival cum sînt de pildă S.U.A. şi R.F.G., şi-au anunţat prezenţa cu filme în afara concursului.

● Printre personalităţile care vor participa la festival, se află cunoscutul regizor indian Bimal Roy, realizatorul filmului „Doi acri de pămînt" şi Joris Yvens care sînt şi membri ai juriului.

● Vorbind despre festival cunoscutul regizor sovietic Grigori Roşal spunea de curînd printre altele:

„Festivalul internaţional al filmului de la Moscova este un festival al prieteniei, o sărbătoare a întrecerii creatoare. Adevărata artă a filmului nu cunoaşte hotare. Ea găseşte ecou în toate inimile planetei. In arta filmului noi mergem pe căi diferite. Dar cu cît ne vom întîlni mai des, cu cît va fi mai sinceră şi mai profundă critica noastră prietenească, cu atît mai limpezi vor fi proiectele noastre creatoare, căutările şi rezolvările noastre.

Criteriul suprem al artei, fireşte şi al artei filmului, trebuie să fie adevărul în oglindirea oamenilor şi a vieţii".

TRUJILLO, MICUL CEZAR AL ANTILELOR...

Sub acest titlu dr. German E. Ornes, un medic dominican emigrat în S.U.A., a publicat de curînd o carte la New York cu titlul „Trujillo, a little Caesar of The Caribbean" în care descrie situaţia disperată a micii republici latino-americane care geme de ani de zile sub dictatura lui Trujillo, susţinut şi încurajat de marea finanţă americană. Intr-o scrisoare adresată ambasadorului american în Republica Dominicană, şi în acelaşi timp consilier intim al faimosului dictator, acesta din urmă a cerut ca difuzarea acestei cărţi să fie interzisă în S.U.A. Din fericire pentru editorul Mac Millan care a tipărit această carte, din cele 70.000 de exemplare ale cărţii lui German E. Ornes n-a mai rămas nici un exemplar nevîndut la data cenzurării cărţii.

● MEDALIOANE ● MEDALIOANE ● MEDALIOANE ● MEDALIOANE ● MEDALIOANE

Violoncelistul Radu Aldulescu

Generaţia lui 23 August — cum ne place să-i denumim pe tinerii crescuţi în aceşti 15 ani de rodnice înfăptuiri — numără la loc de frunte printre virtuoşii de azi şi pe violoncelistul Radu Aldulescu.

Pentru cine l-a cunoscut pe acest talentat interpret dincolo de estrada de concert, cu greu a putut să nu-l socotească un devotat prieten. Există o sinceritate în tot ce spune, o dorinţă de a ajuta, o atitudine de reală colegialitate, care te face să-l iubeşti din prima clipă. In intimitate, Radu Aldulescu rămîne la fel de cuceritor ca pe scenă: vesel, glumeţ, totdeauna amator de glume „inedite", pe care le înregistrează spre a le difuza cu viteza... rachetei cosmice! O exuberanţă şi un optimism molipsitor se revarsă în cercul unde apare, răspîndind şi întreţinînd o atmosferă de tinereţe, care de mai bine de un deceniu de cînd l-am cunoscut refuză să îmbătrînească.

Pe artistul Aldulescu îl preţuiesc mai întîi colegii din orchestră, chiar din prima zi de repetiţie. Nu-i jigneşte, dacă greşesc în pasaj şi ştie — ca fost violoncelist de orchestră — să le menajeze capriciile, complexele de inferioritate, spre a nu mai vorbi de amorul propriu. Ai observat, spectatorule, cum ştie Radu Aldulescu la sfîrşitul concertului să-i mulţumească orchestrei? Chiar de la prima rechemare la rampă, violoncelistul ridică formaţia în picioare, voind parcă să împartă aplauzele publicului cu modeştii anonimi de la pupitre care l-au secondat cu atîta fidelitate. De aceea, orchestranţii, cînd îl acompaniază pe Radu Aldulescu, devin toţi trup şi suflet cu solistul, par nişte dăruiţi ai muzicii.

A vorbi despre violoncelistul Aldulescu, înseamnă a epuiza adjectivele şi superlativele vastului „dicţionar" al muzicologului. Problemele tehnice au fost rezolvate din primii ani ai apariţiei pe podiumul Ateneului, fiindcă Radu Aldulescu a dispus de aşa zisele daruri naturale pentru dificilul instrument ce şi l-a ales. Ascultîndu-l, nu ai emoţii că va „scăpa" măcar un sunet (fie el chiar un flageolet în registrul acut!) Totul îl trece cu uşurinţa jocului unui copil, deşi profesionistul ştie ce dificultăţi tehnice ridică traversarea cutărui pasaj. Dar ceea ce încîntă la Radu Aldulescu este mai presus de toate sunetul cald, de o rară puritate de intonaţie, încadrat într-un discurs muzical pe cît de curgător, pe atît de cuceritor. Violoncelul său vorbeşte inimii ascultătorului cu acea sinceritate şi poezie, caracteristice marilor interpreţi. Şi arcuşul, cu toată mîna dreaptă a lui Radu Aldulescu, surprinde prin supleţea, vigoarea şi mecanismul fără reproş.

S-ar părea, citind aprecierile de mai sus, că vîrsta violoncelistului nostru a trecut de jumătatea unui veac, că avem de-a face cu un artist consumat. Aparîţiile lui Radu Aldulescu din ultima vreme ne dovedesc o maturitate interpretativă ce se îmbunătăţeşte continuu pe linia adîncirii conţinutului, a frazării muzicale, a personalităţii artistice. Chiar dacă nu a ajuns încă să fie el însuşi, Radu Aldulescu se străduieşte vizibil să atingă nivelul maxim de interpretare, care să-ţi permită să-l recunoşti imediat după deschiderea aparatului de radio sau după prima tură de disc.

S-ar fi putut oare realiza toate acestea, dacă n-ar fi existat condiţiile excepţionale de dezvoltare din anii democraţiei populare? Răspunsul ni-l dă prin fapte „fişa" sa biografică, asemănătoare multor tineri talentaţi care au avut fericirea să se nască în viaţa artistică după 23 August 1944.

Radu Aldulescu a văzut lumina zilei la 17 septembrie 1922, în comuna Piteasca-Pasărea (reg. Bucureşti). A copilărit într-un mediu muzical, bunicul său fiind cunoscutul flautist Petre Elinescu, iar ca unchi şi mai tîrziu profesor la conservator pe Dimitrie Dinicu. A început studiile de violoncel la vîrsta de 7 ani cu profesorul Petre Popescu, la Oradea, debutînd pe scena teatrului local în anul 1930. Succesele înregistrate atît de timpuriu şi progresele uimitoare la instrument l-au adus pe băncile Conservatorului de muzică din Bucureşti în perioada celui de al doilea război mondial. Sub atenta îndrumare a profesorilor Dimitrie Dinicu (violoncel), Victor Gheorghiu (teorie), Constantin Brăiloiu (istoria muzicii), Mihail Jora (armonie), tînărul violoncelist şi-a însuşit o temeinică pregătire muzicală, obţinînd la absolvenţă premiile „Dimitrie Dinicu" şi „Marioara Voiculescu".

De acum începe ascensiunea artistică: violoncelist în orchestra Filarmonicii de Stat „George Enescu", profesor la Şcoala militară de muzică, solist-concertist, artist emerit (1950), laureat al Premiului de Stat (1951).

Participarea lui Radu Aldulescu la competiţiile internaţionale — cum ar fi, de pildă, la Praga (1950), Berlin (1951), Geneva (1956) — s-a soldat cu tot atîtea premii, consacrîndu-i numele şi pe plan internaţional.

Dacă Radu Aldulescu şi-a dobîndit într-un timp relativ scurt o bogată experienţă scenică, aceasta se datoreşte în primul rînd condiţiilor excepţionale care i s-au oferit de a cînta cu regularitate în public. El rămîne unul din valoroşii noştri interpreţi care a colindat centrele muncitoreşti de la Reşiţa, Anina, Oraviţa, Hunedoara, Caransebeş, Bocşa-Montană, alături de orchestra simfonică a micului centru reşiţean. Dacă vom adăuga concertele pentru studenţi şi militari, precum şi apariţiile sale la aproape toate Filarmonicile din provincie, vom avea imaginea clară a largilor posibilităţi de afirmare pe care le-a avut Radu Aldulescu în anii regimului nostru.

Vastul său repertoriu — însuşit cu o uimitoare uşurinţă — merge de la literatura clasică a instrumentului (Haendel, Haydn, Vivaldi, Beethoven, Kabalevski, Paul Constantinescu, Enescu, Ludovic Feldmann, Stan Golestan, V. Jianu). Pretutindeni în ţară sau peste hotare, Radu Aldulescu a întrunit numai elogii. Să răsfoim cîteva pagini: „Tînărul muzician român posedă arta de a trece în mod magistral de la stilul clasic la cel romantic, pentru a sfîrşi apoi, cu uşurinţă, în stilul folcloric" (Aux écoutes du monde", Paris, 1958). Sau: „Radu Aldulescu este un violoncelist admirabil. Sunet frumos, tehnică sigură, muzicalitate fină — iată trăsăturile caracteristice ale talentului său" (I. Martînov, ziarul „Izvestia", 1952).

In plină ascensiune, Radu Aldulescu este o mîndrie a generaţiei sale, a poporului nostru.

Viorel COSMA

Roza vînturilor

Copii atomici şi poveşti atomice...

In S.U.A. există de mai mulţi ani o literatură atomică pentru adulţi. Iată însă că de curînd scriitorii americani s-au gîndit să ofere micilor cetăţeni ai S.U.A. o literatură atomică cu adevărat puerilă... Decanul poveştilor atomice pentru copii este un copil atomic şi anume tînăra Jane Gaskell în vîrstă de 15 ani. In spatele acestui copil înzestrat cu calităţi „atomice — literare" se află, se înţelege un pumn de afacerişti. După cum relatează săptămînalul american „Publisher Weekly", în poveştile cu zine şi fantome atomice ale tinerei Jane Gaskell se vede clar dorinţa anumitor cercuri din S.U.A. de a pregăti tineretul american cu ideea unui război atomic. Mary Elisabeth Edes, un critic american, scrie că această literatură este mai mult decît nocivă pentru micuţii americani cărora le este adresată. Dacă este vorba să fim asasinaţi — scrie în încheiere Mary Elisabeth Edes, să nu începem de pe acum cu asasinarea copiilor noştri...

Sarcina reporterului american...

Fraţii Joseph şi Steward Alsop, cunoscuţi ziarişti americani se ocupă de mai bine de 12 ani cu reportajul politic. De curînd le-a venit însă ideia să adreseze cîteva sfaturi profesionale reporterilor de politică externă americani prin intermediul cărţii „The reporter's Trade" (Reynal New York 1959.) Iată cîteva din aceste preţioase sfaturi părinteşti adresate de fraţii Alsop, colegilor lor din S.U.A.

a) Să serveşti fără să stai la gînduri naţiunea americană, adică să aperi prin toate mijloacele politica externă a S.U.A. chiar dacă ea contravine intereselor generale ale poporului;

b) Să nu cauţi să descoperi de partea cui se află dreptatea: un reporter patriot nu trebuie să cerceteze cum stau lucrurile ci să scrie;

c) Să întrebi cenzura şi apoi să comentezi: dacă lucrezi la un ziar de categoria II-a să aştepţi mai întîi verdictul marilor cotidiene şi apoi să comentezi;

d) Să publici orice „bombă" chiar dacă la mijloc este vorba de o minciună convenţională, să nu desminţi niciodată o ştire deja publicată, chiar dacă adevărul suferă: a desminţi este antijurnalistic.

Iată sarcina reporterilor americani! Nu se poate spune că sfaturile fraţilor Alsop nu reprezintă o sarcină nobilă pentru ziariştii americani care scriu în serviciul naţiunii americane din Wall-Street.

Occidentul nu are de ales decît coexistenţa

Scriitorul francez Tibor Mende, cunoscut militant pentru pace şi prietenie între popoare, a publicat zilele acestea în Editura Du Seul'e Paris un volum de eseuri politice. „Entre la peur et l'eespoir". Tibor Mende arată că un război atomic echivalează cu sfîrşitul omenirii. „Occidentul nu are de ales decît coexistenţa, scrie T. Mende, dezvoltarea legăturilor politice, economice şi culturale, care vor duce încetul cu încetul la o colaborare sinceră şi la reglementarea problemelor internaţionale în litigiu. Continuarea războiului rece şi a politicii de pe poziţii de forţă — adaugă el — într-un eseu, va duce la izolarea lumii capitaliste de tot ceea ce are mai valabil epoca noastră, marcată de răsunătoarele succese ale Uniunii Sovietice. Cartea lui Tibor Mende este după cum se poate constata o invitaţie adresată guvernelor occidentale de a renunţa la politica lor externă antirealistă.

ECOURI

● „MICA TRAGEDIE" este titlul unui film polonez pentru copii, în care e vorba de doi băieţi care îşi petrec toată ziua împingînd roata unui scrînciob, în speranţa că seara le va veni şi lor rîndul să se dea în căluşei. Seara însă, ei descoperă că dacă se vor urca în scrînciob, nu va avea cine să mai învîrte roata...

● PRIMUL film artistic în culori creat în R. P. Chineză este filmul „Viaţa înotătorilor". Este vorba despre munca depusă pentru doborîrea recordurilor mondiale la înot.

● MARCEL CAMUS, creatorul filmului „Orfeo Negro", distins cu marele premiu al Festivalului de la Cannes din acest an, a plecat din nou în Braziliа, unde va turna două noi filme: un film de scurt metraj, care va prezenta viaţa de toate zilele a locuitorilor Braziliei (pentru realizarea acestui film Camus este însoţit de reporterul Jean Manson, care cunoaşte cele mai îndepărtate colţuri ale Braziliei, întrucît a mai realizat cîteva filme de scurt metraj despre Brazilia); al doilea film, care se va intitula „Pionierii", va fi un imn închinat muncii şi prieteniei.

● IN AMERICA se lucrează la filmul „Spartacus". In rolurile principale vor apare Laurence Olivier şi Kirk Douglas. Turnările durează de mai multe luni, şi se desfăşoară sub conducerea regizorului Stanley Kubrik. Una dintre cele mai interesante scene va fi cea a luptelor de gladiatori în arena Romei, pentru care actorii fac serioase antrenamente sub conducerea unui specialist.

● „AM FOST SATELITUL SOARELUI" se intitulează o nouă producţie a studiourilor de filme ştiinţifice din Moscova. Acţiunea filmului se petrece la sfîrşitul secolului XX şi tratează cercetările efectuate în cosmos, transportînd pe spectatori în locuri unde niciodată n-a călcat picior de om.

● STUDIOURILE de filme din Austria au terminat un nou filmrevistă pe gheaţă. Filmul se intitulează „Simfonia de aur".

● IN COPRODUCŢIE, studiourile din Polonia şi R. D. Germană au creat un film ştiinţifico-fantastic intitulat „Străini pe steaua tăcută".

● CU ROBERT LAMOREUX în rolul principal, regizorul Yves Robert pregăteşte ecranizarea aventurilor lui Arsene Lupin.

● „VISUL PROFESORULUI FILUTEK" se intitulează noul film de desene animate creat în R. P. Polonă. Filmul prezintă spectatorilor aventurile deosebit de amuzante ale unui profesor, care visează că, cu ajutorul unui covor „fermecat", călătoreşte într-un oraş de basm din Orient.

● „DOMNIŞOARA URÎTĂ" este titlul unei noi producţii a studiourilor de filme artistice din R. Cehoslovacă. Eroina este o domnişoară bătrînă, care vine în inspecţie la o editură, de al cărui director se îndrăgosteşte. Ea descoperă o serie de neregului, fiind pusă în faţa alternativei: ori le demască, ori le acoperă din dragoste pentru directorul editurii. Pînă la urmă, conştiinţa ei va birui.

■ IN SCOŢIA se lucrează la filmul „Ocolul pămîntului în 80 de zile". ecranizare după cartea cu acelaşi titlu a lui Jules Verne.

O interesantă manifestare artistică la Veneţia

Umorul în slujba păcii

In cadrul tradiţionalului festival cinematografic de la Veneţia, va avea loc anul acesta un spectacol cu tema „Umorul în slujba păcii", la care îşi vor da concursul marii actori comici POPOV (U.R.S.S.), ALEC GUINESS (Anglia), FERNANDEL (Franţa) şi DANNY KAYE (S.U.A.), pe care-i prezentăm, în această ordine, în clişeul nostru)

Prezentatoarea acestui program va fi cunoscuta actriţă italiană Sofia Loren, pe care o prezentăm în fotografia de mai sus.

Poezie şi muzică de jazz

Rolfe Humphries, business-man american şi amator de muzică uşoară, a iniţiat de curînd într-un restaurant-cafenea din New York seri de poezie-concert, cu concursul unor poeţi şomeri americani. Particularitatea serilor literare organizate de Rolfe Humphries constă în aceea că ele sînt acompaniate de muzică de jazz. Actori şi poeţi fără angajament recită în fiecare seară, în ritm de jazz, poeme clasice americane şi poeme decadente. Philip Booth, James Merwill, Howard Moss şi Louis Simpson sînt numai cîţiva dintre zecile de vedete ale acestor orgii cu poezie şi „rock and roll". Aceste manifestări pseudo-culturale, cu jazz şi whisky, au provocat, aşa după cum era de aşteptat, violente proteste din partea unor personalităţi ale vieţii literare din S.U.A. Criticul american Rexroth Kenneth a scris în revista „Nation" 1959, că poemele americane asociate cu rock and roll sînt sufocante. „Am auzit în acest Café concert nu numai poezii decadente, ci şi poeme de Walt Whitman şi J. Cocteau, pe ritm de Wa-Wa-Mute şi Cha-Cha-Cha... E oribil şi scandalos. Acum se poate spune într-adevăr că nu mai există cultură americană".

CONVORBIRE CU ARTISTUL POPORULUI

Vladimir Maximilian

(Urmare din pag. I-a)

Reporterul: Cum adică?

Maximilian: Da, eu nu am cîntat cu vocea. Cu inima am cîntat. De la inimă la inimă.

Reporterul: Aţi învăţat cumva apoi în străinătate?

Maximilian: Nu, am rămas să învăţ în ţară.

Reporterul: Dacă nu mă înşel, în această perioadă l-aţi cunoscut pe Caragiale.

Maximilian: Da, l-am cunoscut pe Caragiale pe peronul gării Buzău. Era restauratorul gării. Şi prieten bun cu directorul liceului unde am învăţat. Aşa că luau adesea împreună masa de seară pe peronul gării. Cu un asemenea prilej trecînd odată lîngă comeseni, directorul meu m-a oprit, şi m-a prezentat lui Caragiale ca pe „un băiat de talent", pe care are intenţia să-l trimeată la conservator. Caragiale m-a întrebat cum mă cheamă şi cînd l-am spus numele, mi-a zis: „Frumos nume ai băiete, numai de-ai avea şi talent atît!"

Reporterul: L-aţi mai întîlnit apoi pe Caragiale?

Maximilian: L-am găsit mai tîrziu la Ministerul de Finanţe. El avea slujbă acolo şi îl căutasem pentru a-i cere o recomandaţie pe care mi-a şi dat-o — către primarul Capitalei

Reporterul: O recomandaţie în legătură cu teatrul?

Maximilian: Nu, în legătură cu Ospătăria comunală, ca să pot mînca acolo. Veniserm în Bucureşti cu hainele mele de licean, rupte în coate, bani n-aveam şi mîncam la ospătăria asta.

Reporterul: Aţi venit pentru a urma conservatorul?

Maximilian: Da. Şi atunci l-am cunoscut şi pe meşterul Nottara. M-a oprit după examenul meu de intrare în conservator şi a constatat că am o asemănare, şi în vorbă şi în fizic, cu marele actor comic Ştefan Iulian. Asemănarea asta m-a obsedat la începutul carierii mele. Mi s-a făcut chiar, la debutul meu la Teatrul Naţional, următoarea epigramă într-un ziar:

„El joacă pe „Lăcustă Vodă"
ca răposatul Iulian
e sigur dar că şi reţeta
să fie Maxim-Iulian".

Dar am părăsit Teatrul Naţional curînd de tot, căci în ciuda epigramei nu-mi găseam locul. Erau acolo alţii mai tari ca mine.

Reporterul: Cum aţi început activitatea ca actor de operetă?

Maximilian: Ca societar clasa I la „Societatea Lirică Română". Dar, deşi „societar clasa I" în şase luni am primit cu totul, mari şi laşi, 28 de lei. De aci am trecut vara la o trupă, trupa de operetă de la grădina Blanduziei, unde m-am perfecţionat. Apoi, iarna, pînă să-mi vină adevăratul debut la Naţional, am fost secretar la Operă. Asta vreo lună de zile. Pe urmă Opera s-a închis. Am fost angajat la un colectiv de operetă, care a ţinut şi el pînă în decembrie. După aceea am fost chemat la Iaşi de către cunoscutul actor şi ciniăreţ Nicu Poenaru. Acum să vezi mizerie! N-am jucat în două luni decît o singură dată.

Reporterul: De ce?

Maximilian: Nu se vindeau biletele. E uşor de închipuit mizeria în care trăiam. Acolo şi atunci umbla bietul Leonard fără palton şi fără ghete, în galoşi. Mîncam ce apucam şi aceasta cu banii împrumutaţi de Poenaru de la cîte un trecător pe care-l cunoşteau. Aşa trăiau în acea vreme majoritatea actorilor.

Reporterul: Aţi rămas multă vreme acolo?

Maximilian: In acest timp de mizerie pentru noi se înfiinţa în Bucureşti cunoscuta trupă de operetă a lui Grigoriu. Ne-am vîndut paltoanele, ca să avem de drum, şi am plecat angajaţi la Grigoriu.

Reporterul: Au urmat anii de strălucită activitate pe scena operetei... nenumărate roluri...

Maximilian: Poate 150.

Reporterul: Cum aţi trecut apoi de la operetă la proză?

Maximilian: Am fost la Viena, cînd a trecut acolo în turneu trupa lui Stanislavschi, despre care de altfel citisem multe. Cînd am văzut spectacolele lor minunate, mi-am zis: Eu pot face ceva mai mult decît ceea ce fac la operetă. Şi în primul an după întoarcerea mea, cînd am fost chemat, am primit propunerea trupei Bulandra.

Reporterul: Contactul cu teatrul lui Stanislavschi a avut aşadar o influenţă mare asupra dv.?

Maximilian: Era pentru prima oară cînd l-am văzut atunci şi am făcut astfel cunoştinţă cu teatrul rusesc. Am împrumutat multe din învăţămintele lui, cu care am venit încărcaţi în ţară.

Reporterul: În ce au constat aceste învăţăminte?

Maximilian: E greu de spus aşa, în cîteva cuvinte. Era o împrospătare pe care mi-a prilejuit-o teatrul lui Stanislavschi. Acest mare artist nu aducea cu el ceea ce noi cunoşteam despre teatrul din Apus. Venea cu ceva nou, proaspăt. Arta noastră actoricească s-a adăpat de la reprezentaţiile teatrului lui Stanislavschi. Actorii ruşi jucau cu un realism pe care noi nu-l cunoscusem. Felul natural în care jucau ne emoţiona.

Reporterul: Şi apoi, spuneaţi, aţi intrat în trupa Bulandra...

Maximilian: În această trupă am stat 10 ani. Şi am putut, cred, să mă ţin de cuvînt privitor la ceea ce îmi spusesem: că pot face aici mai mult decît la operetă.

Reporterul: Aţi putut-o face de la început?

Maximilian: Piesa cu care am debutat a fost „Magnificul incornorzi" de Cromnelynk. A fost o îndrăzneală pentru mine să încep cu această piesă, scrisă, ca să spun aşa, cu multă... licenţă faţă de spectator. Spectacolul a avut un foarte mare succes la tot publicul. Afară de trei inşi, care la una din reprezentaţii s-au ridicat în picioare şi au strigat: „Jos piesa! Trăiască Maximilian!" Am jucat, în acest teatru, doi ani ca angajat, apoi am fost luat ca asociat. Şi numărul pieselor jucate aici a fost foarte mare. Aproape 200 de roluri. Mai tîrziu am trecut şi la alte teatre. Am jucat şi la un spectacol de pantomimă la Teatrul Naţional, am cîntat şi în opere...

Reporterul: O activitate uriaşă şi cît se poate de variată, aşadar.

Maximilian: Ce vrei? Intru acuşi în al 60-lea an de activitate.

Reporterul: După cîte ştiu, după 23 August 1944 aţi revenit, ca să zic aşa, la prima dragoste.

Maximilian: Întocmai. Am fost angajat la Teatrul Armatei şi aici am reînviat opereta. Am jucat în „Ciocîrlia", „Pericola", „Cîntecul munţilor". Am vrut să sprijin cu toate puterile mele noua operetă românească, iar mai tîrziu, cînd s-a înfiinţat la teatrul nostru secţia de proză, am trecut acolo. Am jucat în noul repertoriu. În „Medicul de plasă", în piese sovietice ca „De partea cealaltă" sau „Invazia", în clasici ca „Fîntîna turmelor" de Lope de Vega sau „Jucătorii de cărţi" de Gogol sau „Fîntîna Blanduziei" a lui Vasile Alecsandri, în piese noi româneşti ca „Noapte de vară" a lui Baranga. Mi-am oferit toate mijloacele şi mi-am pus toate cunoştinţele şi toată dragostea în slujba Teatrului Armatei. Am cunoscut dealtfel alci un tratament faţă de actori, cu totul nou, inexistent în trecut. Astăzi în teatru, toate mijloacele sînt oferite actorilor, ei sînt înconjuraţi de dragoste, munca lor e preţuită. Niciodată nu s-a mai văzut o aremenea omenie. Uite, eu am primit titluri şi distincţii. Astăzi ţara este generoasă faţă de actori. Ce să-ţi spun altceva decît că de doi ani, de cînd sînt bolnav, îmi primesc mai departe, regulat salariul? Aşa ceva nu s-a văzut niciodată în trecut.

În anii puterii populare, artistul poporului Vladimir Maximilian, şi-a pus tot talentul în slujba teatrului nostru, deschis unui public nou. Arta lui a căpătat noi aripi, anii mulţi ai eminentului actor au făcut-o povară, ci chezăşia unei desăvîrşiri artistice, izvorul unei experienţe bogate pe care a transmis-o cu dragoste actorilor mai tineri, pe care a pus-o cu devotament în slujba teatrului din patria noastră democrat-populară.

Maestrul Maximilian a jucat în aceşti ani în numeroase roluri. Neobosit, îndrăgostit de arta sa, actorul poporului Vladimir Maximilian este pilda vie a unui artist care şi-a pus întreaga viaţă în slujba publicului. De aceea a şi fost iubit întotdeauna. De aceea poporul îi stimează şi distincţiile ce i-au fost acordate de guvernul nostru oglindesc stima cu care este înconjurat actorul, căci aşa cum o mărturiseşte singur...

„sînt un om care vreme de aproape 60 de ani am jucat teatru bun sau prost, dar care cred că a meritat ca mărin sa publicul să-i acorde titlul de actor. Şi în această calitate, am dorit totdeauna să apar în faţa publicului, ca să mă judece"...

Ion BARNA

Stînga: *V. Maximilian în rolul lui Ion Sorcovă din piesa „Domnişoara Nastasia" de G. M. Zamfirescu (1928);* dreapta: *în rolul Topaze din piesa cu acelaşi nume de M. Pagnol (1929)*

ȘTIINȚA și PRACTICA

Radioemițător purtat de pinguini

De curînd s-a descoperit că pinguinii clocesc puii în toiul iernii antarctice, pe un ger de 60 grade. Zoologii sînt preocupați de problema cîtă căldură trebuie să degaje pinguinul-părinte pentru ca pe gheața goală să iasă puiul din ou.

Acest lucru este foarte greu de stabilit din cauza firii neastîmpărate a pinguinilor. Ei n-au cuib permanent. În timpul clocirii femela și masculul, schimbîndu-se unul pe altul, se mută mereu din loc în loc. Legănîndu-se stîngaci în timpul mersului, ei duc oul în lăbuțe.

Pentru a se afla secretul, s-a luat un ou de pinguin și după golirea conținutului s-a introdus un radio-emițător mic. În cursul experiențelor s-a reușit să se stabilească că temperatura medie a corpului pinguinului este de 39,5° C. Cu toate că părinții își transmit pe ger din timp în timp oul unul altuia, temperatura din interiorul lui nu scade mai jos de 28,8°C.

(Urmare din pag. I-a)

La Institutul de chimie s-au rezolvat de asemenea probleme care au răspuns unor necesități imediate ale diferitelor uzine. Îți voi vorbi mai pe larg aici, întrucît lucrez în acest domeniu.

S-au dat astfel procedee pentru izolarea unor elemente valoroase din produsele rezultate la prelucrarea minereurilor.

De asemenea, au fost predate Ministerului Industriei Grele rezultatele unor analize complete, stabilindu-se compoziția unor probe de minereuri din regiunea Hunedoara. În continuare s-au executat analizele complete ale unor ape minerale din Transilvania pentru „Cartea Balneară a R.P.R.".

În colaborare cu Electro-ceramica Turda s-au obținut materii izolatoare de înaltă tensiune de tip Calit. S-a pus în fază de laborator metoda de obținere a atebrinei și plasmochinei (medicamente antimalarice). S-au sintetizat după procedee originale, o serie de fungicide care au fost experimentate în cîmp la dimensiuni mici, cum sînt oxiclorura de cupru, arseniați metalici, derivați organici cu fosfor etc. care se găsesc predate la ICAR pentru experimentare în cîmp. De asemenea s-au predat ICAR-ului rezultatele analizei a cca. 200 probe de sol, indicîndu-se metodele cele mai exacte și mai rapide pentru realizarea analizei unui sol din acest punct de vedere.

În afara celor menționate mai sus, s-au făcut cercetări în fază de laborator, pentru valorificarea bilei de porc în vederea obținerii unor substanțe cu activitate hormonală, urmînd ca în cursul anului 1959 să treacă în faza pilot. Institutul de chimie și anume secția anorganică, a contribuit la dezvoltarea economiei naționale și printr-o serie de metode analitice elaborate și publicate. Tot în acești doi ani s-au dat și diferite consultații tehnicienilor din întreprinderi, printre care unii au fost inițiați în analize moderne. De asemenea au fost rezolvate la cererea întreprinderilor, următoarele probleme: la fabrica de porțelan Cluj s-a făcut analiza probelor și capsulelor de porțelan elaborate de fabrică; la Carbochim Cluj s-au efectuat determinări dilatometrice pentru caolinul utilizat ca liant la pietrele de polizor; la Întreprinderea Minieră Cluj și la fabrica de porțelan Cluj s-au efectuat determinări dilatometrice pentru diferite probe de caolinuri.

Un număr de probleme rezolvate la faza de laborator se găsesc astăzi în perioada de experimentare. Astfel ar fi unele combinații chimice din clasa coloranților, a medicamentelor, substanțe contra dăunătorilor etc.

— În ce măsură se oglindește această colaborare în planul de cercetări pe 1959?

— Aș putea răspunde pe scurt: în mai mare măsură decît în ceilalți ani. Mai concret însă, trebuie să-ți spun că la întocmirea planului de cercetări pe 1959, colectivul de conducere al institutului a procedat în conformitate cu Plenara C. C. al P.M.R. din 26—28 noiembrie 1958, orientînd mai mult cercetarea în cadrul Institutului spre rezolvarea problemelor fundamentale ale economiei naționale. Se vor continua cercetările privind valorificarea nisipurilor aluvionare. Utilizarea izotopilor radioactivi va fi valorificată în cursul anului 1959 la studiul proceselor de elaborare a aurului, argintului perfecționîndu-se astfel tehnologia acestor metale. Urmează a se lua legătura cu Combinatul de la Baia Mare. În cadrul aceleeași probleme se vor cerceta reacțiile de sinteză ale apatitei, o materie primă minerală cu o mare însemnătate industrială, luîndu-se legătura cu I.C.E.C.H.I. M. București și Uzinele de la Valea Călugărească.

Cred că ți-am vorbit foarte pe larg despre ceea ce te interesează. Și nu uita că nu ți-am pomenit despre rezultatele obținute în această privință de institutul de medicină, subcentrul de cercetări biologice, colectivul de pedologie sau secția de cercetări economice. Cred însă că nu ne permite nici timpul și nici chiar spațiul pe care vrei să-l acorzi interviului.

— În ceea ce privește spațiul, voi căuta să rezolv această problemă cît mai bine, cît despre timp, îmi iau permisiunea să vă mai răpesc cîteva minute cu o nouă întrebare. Se știe că una din preocupările dv. ca om de știință este studierea utilizării radioizotopilor în chimie. Ce ne puteți spune despre acest lucru?

— Într-adevăr, este o problemă care mă pasionează și nu-ți voi lăsa întrebarea fără răspuns. La Institutul de chimie al Academiei R.P.R. Filiala Cluj și la Facultatea de chimie a Universității „Babeș-Bolyai", se utilizează radioizotopi încă din anul 1956, atît în cercetare cît și pentru specializarea studenților din anul IV și V. Unii dintre absolvenții noștri lucrează fie în institute de cercetări, fie în producție, unde aplică cele învățate în domeniul radiochimiei. Problemele de cercetare efectuate pînă în prezent în laboratoarele noastre pot fi împărțite în trei grupe: o primă grupă de lucrări s-a ocupat cu cercetarea structurii combinațiilor chimice și anume a hexametafosfaților, combinații cu utilizări industriale. S-a pus în evidență existența în soluție a unor combinații complexe de zinc puțin stabile, lucrîndu-se cu zinc 65. Rezultate deosebit de interesante s-au obținut la studierea echilibrelor ce au loc în soluții. S-a studiat problema cunoașterii structurii și echilibrelor pentru o clasă de combinații în vederea utilizării lor mai precise în probleme de analiză. O altă grupă de lucrări o constituie determinarea produșilor de solubilitate la o serie de combinații complexe de zinc și stabilirea de noi metode de analiză rapidă, dintre care amintesc o nouă metodă radiometrică de determinare a potasiului din combinații cu aplicare în analiza industrială. Cercetarea mecanismelor chimice formează cea de-a treia grupă de cercetări, deosebit de interesantă și valoroasă, care a dus la rezolvarea unor probleme industriale.

În aceste probleme se colaborează cu Institutul de Fizică Atomică din București. În rezolvarea problemelor amintite mai sus s-au folosit și studiat cele mai noi metode ce se aplică în astfel de cercetări și anume radiocromatografia și electroradiocromatografia.

★

Depășisem cu mult timpul stabilit pentru interviu. Am cerut scuze interlocutoarei, prezentîndu-i totodată sincere felicitări pentru ultima distincție acordată de statul nostru omului de știință acad. prof. dr. Raluca Ripan pentru îndelungata sa activitate pusă în slujba unei științe înaintate.

Lucia MANOLESCU

Interviu cu acad. prof. dr. RALUCA RIPAN

Anii 1957—1958 au adus rezultate mai bune în domeniul colaborării dintre institutele Academiei și întreprinderi. De pildă, s-a predat Ministerului Industriei Grele procedeul tehnologic pentru obținerea oxidului de magneziu din dolomita indigenă. În această problemă s-a colaborat cu Combinatul Gh. Gheorghiu-Dej din Hunedoara, unde s-a instalat un pilot pentru obținerea oxidului de magneziu necesar fabricării cărămizilor refractare pentru cuptoarele siderurgice și metalurgice. A fost predat fabricii de porțelan Cluj, procedeul tehnologic pentru înobilarea caolinilor din țara noastră și anume a caolinului din regiunea Cluj, ca și din regiunile învecinate Baia Mare și Oradea. La fabrica de porțelan din Cluj s-a realizat faza pilot, urmînd să se aplice pe scară industrială. O a treia temă care s-a rezolvat este studiul mineralogic și chimic al nisipurilor aluvionare din regiunea Cluj, în colaborare cu Comitetul Geologic și Întreprinderea de Foraj din Ministerul Industriei Petrolului și Chimiei și s-a pus la punct și metoda de cercetare și de separare a mineralelor utile din aceste nisipuri.

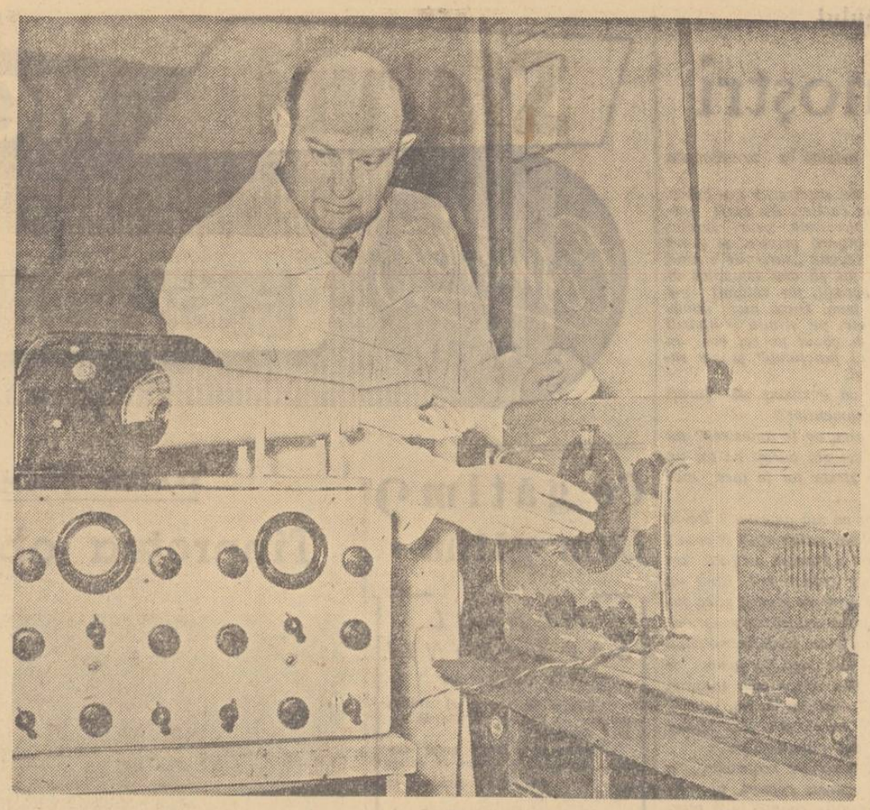

Cercetătorul principal al Institutului central științific de proteze V. Gurfinkel, demonstrează macheta experimentală a mîinii-proteze. Proteza intră în acțiune prin ajutorul biocurenților care sînt amplificați de o aparatură specială.

Gîndirea dirijează proteza

Corespondență specială din Moscova

La Expoziția realizărilor economiei naționale a U.R.S.S. din Moscova, în pavilionul Academiei de Științe a U.R.S.S. se găsesc numeroase exponate. Sînt demonstrate și modelele primelor sateliți artificiali ai Pămîntului și Soarelui și așa-numitul „medic mecanic", care stabilește fără greș diagnosticul a 96 boli din cele mai frecvente ale omului, și un aparat fotografic cu care se pot obține pînă la 33 milioane de imagini pe minut și multe, multe alte lucruri interesante.

Să amintim doar despre unul din exponatele acestui pavilion: „mîna mecanică".

Închipuiți-vă că alături de dv. se află un ghid. Ghidul ridică mîna cu degetul cel mare în sus. Legată printr-un fir de brățara aflată pe mîna ghidului, mîna mecanică repetă aceiași mișcare.

Într-adevăr, această „mînă" are un viitor minunat. Instrumentul ce transformă gîndurile omului în mișcări reale, nu este doar un complex de proteze „inteligente" ale omului. Acestea sînt mașini și mecanisme ce înlocuiesc în întregime munca mîinilor acolo unde ea e periculoasă, sau pur și simplu nu e de dorit; sînt instrumente ce prevîn catastrofele de automobile, de căi ferate, și alte întîmplări neprevăzute; sînt aparate care vor reproduce auditiv tot ceea ce oamenii gîndesc pentru ei.

Toate acestea sînt de domeniul viitorului. Dar iată „mîna vie" este o realitate.

Savanții au stabilit încă de mult timp că procesele nervoase din organismul omenesc sînt însoțite de anumite descărcări electrice — așa numiții biocurenți. Savanții au învățat să intensifice biocurenții și să-i observe. Ca rezultat s-a stabilit că cea mai mică încordare a mușchilor produce o mișcare a biocurenților.

Printre altele, schimbarea impulsurilor se află în strînsă dependență de eforturile gîndirii și încordarea nervilor.

Pentru a fi cunoscute anumite impulsuri și pentru a fi separate de cele tangențiale și care nu sînt necesare, a fost construit un aparat special.

După un fel de „filtrare" a biocurenților cu ajutorul acestui aparat, ei se transformă în semnale de comandă precise.

Aceste semnale pătrund în organul executoriu (în cazul de față în mîna artificială) care îndeplinește fără greș toate indicațiile. Fără greș nu numai în ceea ce privește mișcările, ci și viteza.

În prezent savanții sovietici continuă să lucreze la alte probleme importante ale „mîinii mecanice". Problema transmiterii direcției mișcării și a vitezei nu înseamnă totul. E cunoscut faptul că pentru a ridica un pahar cu lapte e necesară o mișcare de strîngere, iar pentru lucrul cu un ciocan greu, absolut cu totul alta.

Mîna omenească nu numai că simte bine acel obiect pe care îl apucă, ci și percepe cele mai mici schimbări ale poziției lui, schimbarea centrului de greutate etc.

Asupra problemei ca „mîna mecanică" să fie la fel de perceptibilă ca și cea vie, lucrează în clipa de față savanții și inginerii sovietici.

Se lucrează cu succes și la crearea altor organe artificiale ale omului, la fel ca și mecanismele conduse cu ajutorul biocurenților.

De pildă, nimeni dintre noi nu s-a gîndit cînd și cît aer trebuie să inspire omul. Fără vreun control din partea noastră, această muncă este îndeplinită de „centrul respirator" — o grupă bine definită de celule nervoase.

Cu totul alta este imaginea ce ni se înfățișează în cazul operației la plămîni, cînd nervii pierd posibilitatea de a îndeplini ordinul „centrului respirator". Pentru aceasta trebuie să apelăm la plămînul mecanic, care să se supună la fel de bine „centrului respirator" ca și plămînul adevărat.

Plămînul artificial este creat și condus de biocurenți.

Se construiește acum și un aparat care permite executarea de radiografii ale inimii în clipa cînd este deschisă una din camerele sale.

Automate ce se supun ordinelor-cuvinte — există deja. E posibil că nu e departe timpul cînd mașini complicate vor fi conduse nemijlocit prin efortul gîndirii. Acesta va fi un adevărat triumf al gîndirii omenești.

N. MIHAILCENKO

Noul automobil sovietic de mică capacitate

Uzina de automobile „Kommunar" din Zaporoje (R.S.S. Ucraineană) produce un nou automobil de mică capacitate cilindrică, „Zaporoțeț". Greutatea mașinii este de 600 kg. Ea este prevăzută cu un motor cu patru cilindri de 20 C.P. Automobilul poate atinge o viteză pînă la o sută de km. pe oră. Motorul lui consumă 5,5 litri de benzină la suta de kilometri.

In fotografie: *noul automobil „Zaporoțeț".*

Cinci motoare într-o singură mînă

În palma întinsă a unui om, încap 5 motoare electrice. Chiar dacă ar fi vorba de un uriaș din poveste, nimeni n-ar crede că nu mai puțin de 5 motoare găsesc loc în palma unui om. Categoric, nimeni n-ar crede și totuși...

În orașul Harkov (R.S.S. Ucraineană), a fost fabricată, recent, o serie de noi mașini electrice liliputane, avînd fiecare dimensiunile unui mosorel de ață. Să nu credeți cumva că este vorba de obiecte mici, drăguțe, confecționate a servi ca suveniruri sau bibelouri. Motoarele au o destinație utilă, practică. Ele sînt folosite în industria dispozitivelor automate de înregistrare. Un motoraș de acest fel cîntărește numai 140 grame și poate ridica o greutate de 5 kg. Iată de ce muncitorii le-au denumit „furnicile harnice".

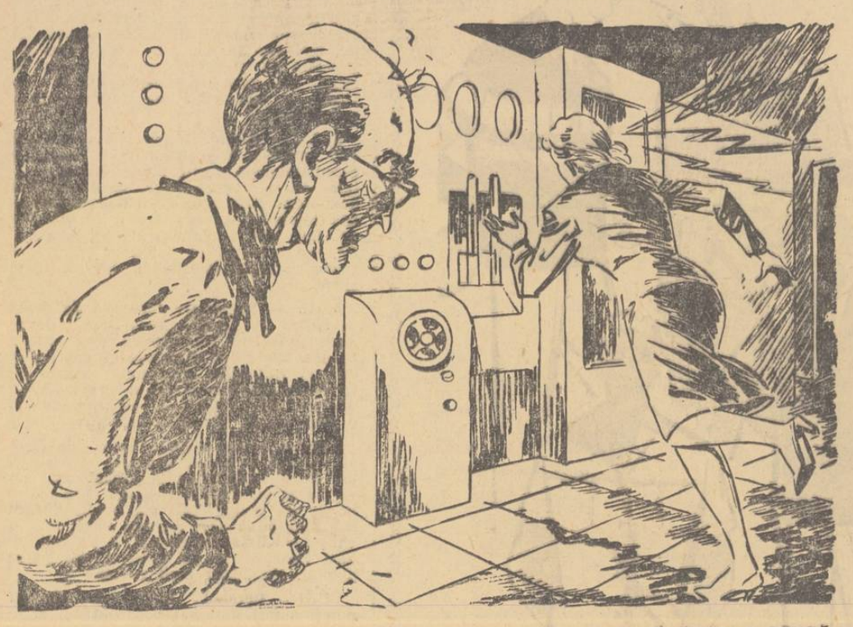

Ilustrații: I. DRUGĂ

O POVESTIRE ȘTIINȚIFICO-FANTASTICĂ

Călătorie în țara surprizelor

REZUMATUL PRIMULUI CAPITOL

Un cataclism provocat de cauze necunoscute, scoate pămîntul din orbita sa și îl apropie de planeta Marte. Savantul sovietic Nesterov, cunoscut cercetător în domeniul astronauticei, ajută la lichidarea urmărilor cataclismului.

CAP. II

În care se lămuresc anumite fenomene nelămurite din capitolul precedent

Cu siguranță că cititorii noștri sînt curioși să afle ce s-a întîmplat cu bătrînul nostru pămînt, de s-a hotărît așa deodată s-o ia razna. Ca să le satisfacem curiozitatea, le cerem îngăduința să ne întoarcem cu cîteva timp în urmă, la zilele care au precedat evenimentele despre care pomeneam în numărul nostru trecut și să facem mai bine cunoștință cu Erich Dittmar.

Pe vremea aceea Erich Dittmar, fiul cunoscutului trustman Franz Dittmar, conducătorul marelui concern de fabricare a avioanelor cu reacție, avea doar 38 de ani. Viața dezordonată pe care o dusese, boala de nervi care se agrava mereu, îl făceau să arate însă de peste 50. Datorită uriașei influențe a tatălui său, Erich reușise să fie numit cu cîțiva ani înainte directorul unui Institut de cercetări cosmice. O reclamă zgomotoasă, încercase și în bună măsură reușise să-l prezinte în fața opiniei publice din țară drept un mare savant.

Cu cîteva timp în urmă, Erich Dittmar aflase despre interesantele experiențe antigravitaționale conduse de un coleg și subaltern al său, Adolf Reicher. Peste cîteva zile, ziarele consemnau vestea misterioasei sinucideri a lui Reicher. Fusese găsit la domiciliul său, cu revolverul în mînă, cu un glonte în creier. Zvonurile despre faptul că nu fusese sinucidere, ci crimă, zvonuri care circulau insistent pe culoarele Institutului, fură repede înăbușite și nu-și găsiră niciodată ecou în presă.

După o lună de zile, Erich Dittmar își dădu demisia din funcția pe care o ocupa și plecă într-o pădure din Africa centrală însoțit doar de o asistentă. Aici își instală marile sale laboratoare.

Elsa Thierer, asistenta lui Dittmar, era o tînără de vreo 25 de ani, blondă, înaltă, cu privirea deschisă. Luptase din greu pînă reușise să termine universitatea: dăduse meditații, îngrijise un bătrîn bolnav, făcînd pe infirmiera. Tenacitatea ei remarcabilă, firea ei robustă, o ajutaseră să învingă greutățile. Profesorul Reicher remarcase încă din facultate inteligența ei pătrunzătoare, aptitudinile remarcabile și o angajase în colectivul său de cercetători. După moartea lui Reicher, Elsa care devenise o colaboratoare apropiată a savantului, primi oferta lui Dittmar de a continua împreună cercetările profesorului decedat.

Iată-i dar împreună în laboratoarele instalate în inima unei păduri din Africa.

— Zău nu pot înțelege, profesore, de ce ne-am izolat de lume aici, la capătul pămîntului. De ce misterul acesta? Să fie oare vorba doar de a ne face reclamă? Ziarele fac fel de fel de presupuneri în legătură cu experiențele noastre.

Dittmar rînji iar privirea lui deveni și mai tulbure.

— Știi Elsa, în mîinile noastre este acum întreaga lume. Noi doi sîntem stăpînii întregii omeniri. Stăpînii! Depinde doar de o mișcare a mea și totul se preface în neant.

Elsa păli:

— Vorbiți desigur despre descoperirea minunată și în același timp înfricoșătoare a lui Reicher în legătură cu posibilitatea mișcării pămîntului de pe orbita sa? Reicher a ținut să nu fie cunoscută lumii din două motive. Întîi fiindcă deocamdată nu are decît o valoare teoretică; pămîntul stă foarte bine unde stă și abia după miliarde de ani, cînd se va răci, se va pune problema să-l apropiem de soare. Apoi fiindcă s-a temut ca invenția să nu cadă pe mîinile vreunui descreierat...

Elsa nu-și termină fraza începută. Scoase un țipăt puternic.

Figura lui Dittmar părea cu totul descompusă. Privirea-i stranie, rînjetul din colțul gurii, o făcuseră pe Elsa să ghicească adevărul. Avea în față un nebun.

— Pentru numele lui drumnezeu profesore, ce aveți de gînd?

Răspunsul lui Dittmar veni șuierat.

— Ce am de gînd? N-ai ghicit? Să distrug planeta aceasta oribilă care se cheamă pămînt. Nu vezi că pentru noi, oamenii întreprinzători, nu mai e loc pe glob?

Vocea lui Dittmar deveni tot mai stridentă. Se apropie pas cu pas de Elsa care se dădea înapoi înmărmurită.

— Eu l-am ucis pe Reicher. Da, eu. Altfel nu se putea să pun mîna pe aceste instalații. În fond, ce importanță are dacă a murit cu o lună mai devreme sau mai tîrziu.

Și apoi, aproape țipînd, continuă:

— Rîdeți, petreceți, bucurați-vă oameni, căci mai aveți doar cinci minute de trăit. Așa am hotărît eu, Dittmar, stăpînul lumii.

Cu un hohot de ris înfiorător, Dittmar se întoarse și o porni brusc spre hala alăturată unde era instalată aparatura. Înlemnită, Elsa auzi cheia învîrtindu-se în broască. Alergă spre ușă și bătu în ea disperată.

— Revino-ți în fire, profesore. Deschide! Deschide! Deschide!

De alături se auzi un zgomot. Dementul stabilise contactul cu sursa de energie. Disperată, Elsa se aruncă cu toată puterea asupra ușii. Oricît era de puternică, nu reuși nici măcar să clatine ușa masivă de metal. Mai încearcă o dată cu același rezultat.

Apoi... Apoi totul sub ea a început să se zdruncine. Pădurea imensă se învîrtea înfricoșată, cerul căpătase culoarea jarului.

O lovitură puternică o trînti la pămînt. Alături de ea căzuse cu un zgomot asurzitor ușa pe care cu cîteva clipe înainte încercase în zadar să o miște din loc. O lovise în cădere la un picior. Fără să țină seama de durerea ingrozitoare, Elsa se ridică și trecu șchiopătînd pragul camerei învecinate. Profesorul, teribil de surescitat, cu același rînjet pe buze, minuia maneta aparatului. Cu un ultim efort, Elsa se aruncă asupra firului de înaltă tensiune și îl trase cu putere. O flacără roșie țîșni ca un șarpe din aparat și cuprinse într-o clipă întreaga încăpere. În cîteva minute clădirea era o mare de flăcări.

Cînd cu hainele și brațele arse, cu ochii injectați, ca o fiară hăituită, Dittmar se pierdu în desișul pădurii, cutremurul încetase. Doar vîntul parcă sufla mai rece decît de obicei, aruncînd mormane de cenușe peste trupul neînsuflețit al Elsei Thierer.

Paul MARIAN
Simion SĂVEANU

(Urmare în numărul viitor)

Agricultorul amator

Semănatul florilor bienale

Florile bienale sînt acele plante care trăiesc 2 ani. În anul în care se seamănă, formează doar o tulpină scurtă, frunze și rădăcini. Ele iernează sub zăpadă, iar în primăvara sau vara următoare înfloresc, produc semințe și mor. Unele din ele însă ca de exemplu garofița de grădină, trăiesc mai mulți ani.

Înmulțirea florilor bienale se face în mod curent prin sămînța semănată în cîmp liber în lunile iulie—august. Floricultorii de „meserie" însămînțează de obicei aceste plante în ultima lună, adică în cea în care am intrat. Cei care sînteți amatori pentru flori bienale, pregătiți mai întîi straturile, pămîntul trebuie săpat și bine mărunțit, îngrășat cu mraniță sau cu bălegar din platforma. După însămînțare — care se face în mod obișnuit prin împrăștierea semințel și acoperirea ei cu grebla — este bine ca semănatul să fie umbrite pînă la răsărire. Trebuie să aveți grijă să udați straturile însămînțate zilnic, seara ori dimineața, astfel ca solul să se mențină permanent umed.

Unele din flori ca: Nu-mă-uita, panselele, după ce au 2—3 frunze, se repică pe o brazdă la distanțe de 10/10 cm., iar altele se repică direct la locul definitiv. Plantarea se face toamna, în octombrie-noiembrie, înainte cu cel puțin 15—20 zile de venirea gerurilor, sau primăvara timpuriu — în martie. În regiunile cu geruri mari, e bine ca plantele să se protejeze peste iarnă, acoperindu-se cu un strat de frunze sau pale.

Florile bienale sînt foarte mult folosite la împodobirea grădinilor și parcurilor, plantate în straturi sau borduri, unele din ele (degețelul, garofița de grădină, clopoțelul) dînd și flori bune pentru tăiat. Pentru cei neinițiați, descriem mai jos cîteva din cele mai cultivate flori bienale, indicînd și unele date privind cerințele lor față de climă și sol, distanțele de plantare etc.

— Panselele dau flori frumoase, albastre, galbene, albe, din aprilie—iunie. Se plantează la distanța de 25/25 cm. și au înălțimea medie de 15 cm.

— Nu-mă-uita înfloresc în albastru deschis, alb, roz, din aprilie pînă în iunie. Se plantează la 15—20 cm. distanță și are înălțimea de 10—20 cm. Cere locuri semi-umbrite și cu multă umezeală.

— Părăluțele înfloresc în martie—iunie, în culori albe, roz, roșii. Distanța de plantare este 15—20 cm., iar înălțimea de 10 cm.

— Degețelul înflorește în iunie—iulie, florile fiind colorate în alb, roz sau violet. Se plantează la 30—50 cm. și are înălțimea de 70—80 cm.

— Garofița de grădină are flori roșii, albe, pestrițe, reunite în buchete mici. Înflorește în mai—iunie. Se plantează la 20—30 cm. și are înălțimea de 40 cm.

— Clopoțelul. Numele el vine de la florile mari în formă de clopoței de culoare violet, albă, roz, care înfloresc în iunie—iulie. Are înălțimea de 60—70 cm. și se plantează la distanța de 40-50 cm.

Ing. Livia ȘTEFAN

PRETUTINDENI

IN R. P. CHINEZA există în prezent 937 diferite muzee. China a depășit Anglia în ceea ce privește numărul de muzee, plasîndu-se pe locul al treilea din lume. Ea rămîne în urmă în această privință doar față de Uniunea Sovietică și S.U.A.

●

LOCALITATEA climaterică Albenga (Italia) este recomandată vizitatorilor prin afișul următor: „dacă vă place căldura și soarele vizitați Albenga. Anul trecut am avut 48 cazuri de insolații". Reclamă, reclamă cu orice preț!

●

LA OFICIUL poștal central din La Plata (Argentina), au fost înființate recent trei cutii poștale, strict separate, pentru scrisori interne, locale și internaționale. Un cetățean curios, după ce aruncă cu atenție scrisoarea sa în cutia indicată, așteptă ridicarea poștei. El văzu că factorul care veni să golească cutiile nu poseda decît un singur sac, în care goli conținutul tuturor cutiilor. La întrebarea de ce sînt amestecate scrisorile, după ce inițial sînt separate atît de riguros, factorul răspunse: Ce să fac? Nu avem decît acest sac...

●

IN LOCALITATEA Groningen (Olanda) frații Mark și David Pollock au vîndut în decursul a trei zile, vecinilor lor care sufereau de pe urma canicule, 180 de bulgări de zăpadă pe care îi păstraseră din iarnă în frigider.

●

LA UZINA de elemente din beton armat din Moscova, s-a început de curînd fabricarea unor blocuri experimentale din plastobeton, destinate acoperirii tunelelor metroului.

Plastobetonul nu conține nici apă, nici ciment. Nisipul și pietrele care intră în compoziția acestui material sînt legate cu substanțe rășinoase. Noul material este etanș, refractar și foarte solid.

●

LA 21 MAI, după un istovitor marș de noapte prin junglă și păduri virgine de munte, exploratorul cehoslovac L. M. Parizek și operatorul Lubomir Mikula care se află în Guineea, au ajuns la adevăratele izvoare ale Nigerului. Ei

sînt primii cehoslovaci și totodată primii europeni care, după 9 ani, au izbutit să ajungă în Pădurea Sfîntă, de unde izvorăște Nigerul.

În fotografie: operatorul Lubomir Mikula reține acest remarcabil eveniment.

●

AUTORITAȚILE din Nairobi (Kenya) au interzis tinerelor fete negre de a participa la concursurile de frumusețe sub motiv că... acestea le dau prilejul să părăsească triburile și să se amestece cu populația albă a orașelor.

●

LA BIBLIOTECA națională din Bari, un răufăcător a „îmbrăcat" toate nudurile clasice din cele mai prețioase colecții de cărți de artă, desenînd pe ele costume de baie în dungi. După îndelungate investigații a fost identificat în cele din urmă autorul acestei neobișnuite aberații în persoana unui octogenar,

●

FOLOSINDU-SE numai de lemn și de deșeuri de tablă și fără a poseda cunoștințe de specialitate, locuitorul Stanislav Olbrycht din satul Rowne din R.P. Polonă, a reușit să fabrice o orgă. Talentatul constructor-amator a lucrat la ea timp de trei ani și a întrebuințat pentru confecționarea nenumăratelor piese și a celor 100 de țevi, cele mai rudimentare unelte. Orga realizată în acest chip original nu este inferioară ca sunet și tonalitate unei orgi obișnuite.

●

IN FOTOGRAFIA noastră îl vedeți pe Huan Hei-man din Pekin. În ciuda vîrstei sale — de 6 anișori — micuțul este un artist talentat, care dispune de o

tehnică uimitoare în pictura tradițională chineză. Huan Hei-man a cîștigat pînă acum două premii la expozițiile internaționale din Delhi și Londra.

●

DUPĂ cum rezultă din date oficiale, un număr de peste 400.000 de copii în vîrstă școlară din Italia, sînt analfabeți. Numărul total al neștiutorilor de carte din Italia este de 3,5 milioane.

●

OFICIUL sanitar al administrației orașului New York a anunțat că la New York există atîția șobolani, încît revine un șobolan la fiecare locuitor, adică peste 8 milioane.

●

UN COLECTIV de ingineri de la Institutul de materiale plastice din Varșovia, a descoperit și a pus la punct procedeul de fabricare a unei noi mase plastice pentru discurile de patefon microsilon. Noua masă plastică, numită H.D.4, se caracterizează printr-o duritate mare și o acustică foarte bună. H.D.4 este cu mult superioară produselor asemănătoare care se fabrică în S. U. A., Anglia, Belgia și R.F. Germană.

Colțul pedagogului

Pionierii noștri

În fața casei mele locuiește o familie de oameni foarte gospodari. Să vi-i prezint: se numesc Cornelia și Ion Popescu, dar toată lumea le spune „mămăică și tătăică". Vecinii mei au o pasiune: florile și pomii. Curtea lor este o adevărată grădină. În afara unor trandafiri agățători care sînt fala întregului cartier, în curtea lor vei găsi întotdeauna florile sezonului respectiv. Primăvara nu-ți poți lua ochii de la cîteva tufe de liliac bătut, alb și violet. În acea perioadă însă mămăica suferă cumplit. O supără în special perechile de îndrăgostiți care trec prin fața casei ei. Are și dreptate mămăica: fiecare cavaler într-un gest de curtoazie față de partenera lui, întinde mîna și-i rupe o crenguță de liliac.

Primăvara trece repede și după cum ar fi și firesc lucrurile ar trebui să se liniștească. Dar nu-i așa. Acum de abia începe marea durere a vecinilor mei. Și iată de ce: ei au în curte un piersic, un cais și un măr care fac niște fructe minunate. De gustul lor excepțional au aflat toți copiii din împrejurimi, care nu mai au răbdare să aștepte să se coacă fructele și vin pe furiș de le mănîncă imediat ce pomii au legat rod. Tartorul acestor incursiuni în grădina cu pricina este Aurel. Pe Aurel nu-l impresionează nimeni și nimic. Chiar pe mine, care mă știe că sînt profesoară la școala la care învață el, mă sfidează și îmi răspunde obraznic dacă-i strig să se dea jos din pomi.

Așa stînd lucrurile vă închipuiți ce surpriză am avut ieri cînd am asistat la următoarea scenă:

Pe stradă au trecut doi băieți străini de cartier. Au zărit caisele și piersicele, s-au înțeles dintr-o singură privire, și și-au împărțit repede „sarcinile": unul a rămas jos să dea semnalul în caz de pericol, iar celălalt s-a urcat în pom. După nici două-trei minute, pe stradă a apărut Aurel. I-a văzut pe cei doi în „exercițiul funcțiunii" și s-a repezit la ei.

— Nu vă e rușine să furați fructele oamenilor?

— Ce vrei, ce te amesteci? au răspuns cei doi mirați că tot un puști de vîrsta lor le face morală.

— Cum ce mă amestec? Dă-te jos că chem milițianul! N-auzi?

Și Aurel a început să facă un zgomot de neînchipuit. Cînd au văzut că nu e de glumit și că lucrurile iau o întorsătură serioasă, cei doi s-au făcut într-o clipă nevăzuți. Am ieșit la geam și zîmbind ce-i drept cu răutate, m-am adresat lui Aurel.

— Ce-i Aurel, ți-a fost teamă că nu-ți mai rămîn și ție?

— Nu, tovarășă profesoară, a răspuns serios copilul, nu de asta, dar nu-s coapte încă piersicile... și apoi se supără mămăica. N-ați văzut? Rupeau și crengile. Păi, să distrugă pomii?

Și roșu la față de enervare, plecă. Eram convinsă să își bate joc de mine. În timpul acesta, atrasă de zgomot apăru și Cornelia Popescu, care asistase la ultimele cuvinte. Zîmbea și se uita la mine.

— Ei ce zici, ai auzit?

— Am auzit mămăico, dar ce s-a întîmplat?

— Păi, o grupă de pionieri și-au luat ca sarcină supravegherea curățeniei pe strada noastră. Au grijă de pomii de la marginea trotuarului și observă să nu se arunce pe stradă gunoaie și hîrtii. Sînt în trecere cu alții de pe strada vecină. Din grupă face parte și Aurel. Și ce crezi? Într-o zi au venit la mine cu toții și și-au luat angajamentul că n-au să-mi mai rupă fructele. Să-ți spun drept nu prea i-am crezut, dar trebuie să recunosc că se țin de cuvînt. Așa colectiv mai zic și eu!

— Da, mămăică, puterea unui colectiv e mare, iar pionierii noștri de azi sînt oameni de nădejde ai zilelor de mîine.

— Poftim, iar am uitat să-mi scot ceasul cînd mă cîntăresc!...

Desen de E. ARNO

Lili PLAIU

Sfaturi — Cosmetică — MODĂ — GOSPODĂRIE

Ce gătim? Cum gătim?

MENIUL SĂPTĂMÎNII

3—9 AUGUST 1959

— **Salată de vinete și ardei; găluște de cartofi, cu sos de roșii; compot.**

— **Dovlecei prăjiți; ardei umpluți cu orez; prăjitură cu caise.**

— **Supă de roșii; musaca de varză; fructe.**

— **Vinete împănate (imambaialdi); friptură înăbușită, cu cartofi; tartă cu fructe.**

— **Clătite cu dovlecei; sote de ficat, cu garnitură de orez; salată de fructe.**

— **Ciorbă de zarzavat; vrăbioare la grătar, cu cartofi; plăcintă cu mere.**

— **Omletă cu ciuperci; mîncare de fasole cu pasăre; cremă de griș cu lămîie.**

Cîteva sfaturi pentru gospodine

1) S-a ars mîncarea pe fundul cratiței? De îndată ce ați prins de veste, se la cratița de pe foc și se răstoarnă mîncarea în altă cratiță curată. Dacă nu se umblă cu lingura, partea arsă rămîne prinsă pe fund. În mîncare se adaugă un praf de zahăr și 2—3 linguri de apă rece; se pune cratița cu mîncare, cu totul, în alt vas cu apă rece, și se acoperă cu o cîrpă umedă. Se ține pînă se răcește. Astfel va pierde gustul de ars. Se încălzește apoi din nou pe mașină, la foc domol.

2) Dacă supa sau mîncarea este prea sărată, se adaugă la fiert cîteva felii de cartofi eruzi. Înainte de a se da la masă, se scot feliile de cartofi. Aceștia absorb o parte din sare, iar mîncarea sau supa va fi numai bună.

3) Supa de carne tese limpede, dacă se fierbe la foc potrivit, în clocote mici. Cînd se fierbe în clocote mari, supa iese totdeauna tulbure.

4) Carnea se poate păstra cîteva timp, în lipsă de răcitor, în zilele calde, dacă se învelește într-un șervet muiat în oțet. Se ține la loc răcoros.

5) Maioneza care s-a tăiat se repară astfel: Se scoate într-un castron o lingură din maioneza tăiată și se picură cu încetul o lingură de apă fierbinte, amestecînd într-una, pînă începe să se lege. Se adaugă apoi puțin cîte puțin, restul de maioneză tăiată și se freacă pînă își recapătă consistența necesară.

SFATURI COSMETICE

Tinerețea obrazului

Cele trei elemente principale de care depinde tinerețea unui obraz sînt: contururile, expresia și starea de sănătate și frumusețe a epidermei.

Puritatea contururilor contribuie cam în proporție de 70 la sută la menținerea aspectului tînăr. De aceea, pentru a păstra contururi ferme timp cît mai îndelungat, trebuie evitată inactivitatea mușchilor feței, deoarece în acest mod ei își pierd tonicitatea și se relaxează.

Înainte de a începe cele cîteva exerciții pe care vi le indicăm aici, ungeți fața cu cremă.

Pleoapele ridate îmbătrînesc figura și dau un aer somnolent. Împotriva acestor riduri faceți următorul exercițiu: închideți ochii și apăsați ușor pleoapele cu degetele. Apoi, cu toată piedica ce ați pus-o, încercați să deschideți ochii. Repetați de cinci ori (fig. 1). După cîteva minute de repaus completați acest exercițiu cu o mișcare de masaj pornită din colțul ochilor spre tîmplă. Mișcarea se execută ușor de cinci ori (fig. 2).

Faceți să lucreze mușchii de sub pomeți în felul următor: umflați obrazul și atingeți ușor de 10—12 ori cu vîrful degetelor. Apoi, dați afară aerul, sufiind cu putere. Repetați de șase ori (fig. 3).

Spre a evita pungile de sub maxilare și bărbia dublă, faceți următoarele două exerciții: dați capul pe spate, apoi treceți cît puteți de mult buza inferioară peste cea superioară. Repetați de 5 ori (fig. 4).

În aceeași poziție, adică tot cu capul dat pe spate, deschideți și închideți gura încet. Executați mișcarea de șase ori (fig. 5).

Înclinînd cît se poate de mult capul în față, lateral și spre spate, descrieți un cerc complet. Repetați mișcarea de cinci ori alternativ, de la dreapta la stînga și de la stînga la dreapta (fig. 6).

Sanda NOREANU

Cum să folosim fierul de călcat cu termoregulator

Apariția atîtor noi țesături din fibre artificiale și sintetice, cu diferite caracteristici, între care și grade felurite de comportare la temperatură, implică o adaptare corespunzătoare a tehnicii călcatului. Aceasta se poate face în bune condițiuni cu ajutorul fierului electric cu termoregulator, produs ce se fabrică acum și la noi în țară. Pe partea superioară a fierului este plasat un buton, pe care sînt înscrise diferite denumiri de țesături. Prin plasarea fiecărei denumiri în dreptul semnului indicator din fața butonului, fierul reglează automat nivelul maxim de încălzire al tălpii, pînă la limita admisibilă.

Ca și fierul electric obișnuit, fierul cu termoregulator trebuie pus la priză cu cîteva minute înainte de a se începe călcatul, timp suficient pentru ca talpa să ajungă la temperatura necesară și astfel să putem începe cu folos lucrul. Aceeași indicație este valabilă și pentru terminarea operației. Vom scoate deci cordonul de legătură din priză cu cîteva minute înainte de a se termina călcatul, cunoscînd că talpa de fier are acumulată o cantitate de căldură suficientă, pe care o va degaja chiar dacă sursa de curent este întreruptă.

Tipul de fier termoregulator aflat în comerț este prevăzut și cu un bec de semnalizare, așezat sub mîner, care rămîne aprins tot timpul cît fierul se găsește sub tensiune. Nefuncționarea becului ne va indica o defectare a fierului. Vom întrerupe deci lucrul și, după caz, vom apela la specialist.

Desigur că principala problemă cînd călcăm cu un asemenea fier este să cunoaștem cu exactitate natura materialului textil, pentru a ști cum să manipulăm butonul de reglare.

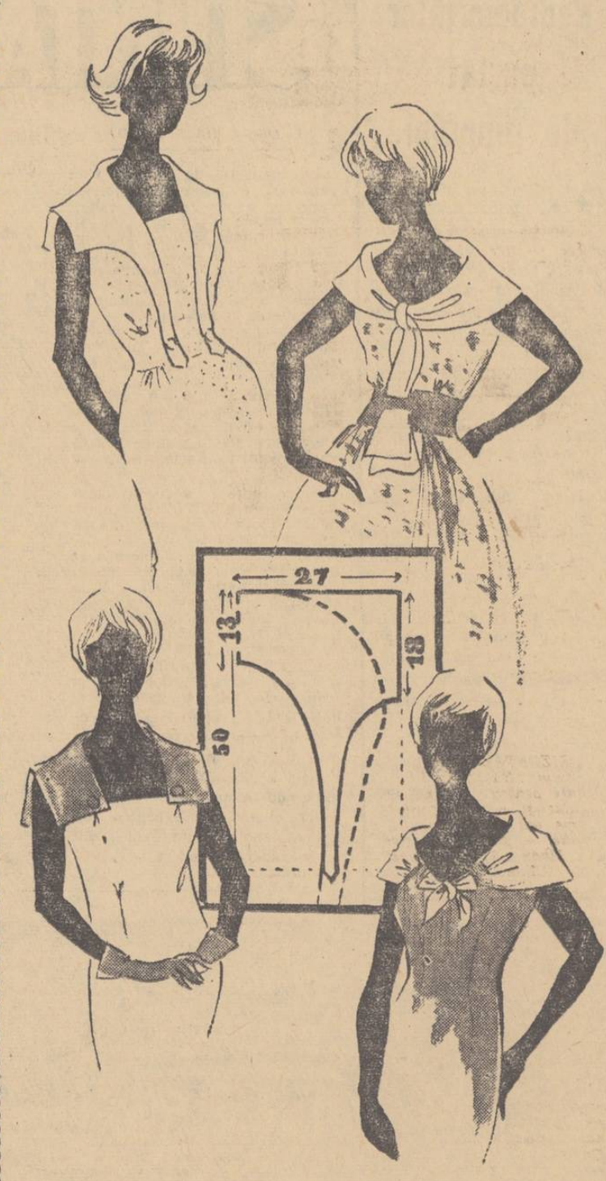

La rochițele decoltate de vară...

...putem înlocui boleroul cu un guler mare pe umeri. Se poate face în două genuri, rotund sau pătrat, cum arată și tiparele date în chenarul din mijloc, lungimea benzilor și modul de prindere rămînînd la gustul fiecărei femei. Se confecționează din materialul rochiei sau dintr-un alt material potrivit poșetei, cordonului etc.

Întreținerea încălțămintei cu fețe de pînză

Încălțămintea cu fețe de pînză constituie un articol foarte căutat în anotimpul de vară, datorită multiplelor sale calități (comodă, ușoară, ieftină și — după cum ne putem convinge de la un sezon la altul — tot mai elegantă). În rîndurile următoare ne vom ocupa de întreținerea fețelor, respectiv de înlăturarea petelor obișnuite de murdărie, care provin fie din praful așezat pe încălțăminte în timpul purtării, fie datorită urmelor lăsate de umezeala mîinilor, la încălțare sau descălțare.

Cel mai bun agent pentru îndepărtarea petelor obișnuite de murdărie este soluția diluată de amoniac (în proporție de 2-10% în funcție de gradul de murdărie al țesăturii). Cu această soluție se freacă fețele, folosindu-se în acest scop, o cîrpă albă, curată. Trebuie să avem însă grijă să nu udăm prea mult țesătura, căci astfel putem deteriora apretul materialului.

Petele de grăsime se îndepărtează cu diferiți solvenți (benzină, terebentină, eter, tetraclorură de carbon). Petele vechi și groase trebuie mai întîi răzuite cu un obiect tocit (de exemplu, partea neascuțită a lamei unui cuțit), după care se execută operația indicată mai sus.

Fețele din țesătură albă se spală cu săpun.

CURIERUL NOSTRU

AUREL G. — **Timișoara:** Socotim că o asemenea cerere poate fi rezolvată favorabil. Adresați-vă secretariatului facultății respective din orașul dv. unde veți putea obține toate îndrumările necesare. În rezolvarea celeilalte probleme totul depinde de propria dv. atitudine.

FLORICEL — **Deva.** În aparență lucrurile sînt complicate, dar dacă le veți analiza mai bine, veți vedea că nu este chiar așa. Ceea ce vreți să faceți este un lucru bun, bine gîndit. Sprijinul pe care vi-l dă mama dv. este, de asemenea, prețios. Cu răbdare și perseverență, folosind argumente convingătoare, veți învinge cu siguranță împotrivirea nejustificată a tatălui dv. Nu provocați discuții „tari", fiindcă mai rău complicați lucrurile, dat fiind orgoliul lui. Vă dorim mult succes.

CRIZANTEMA: Amintirile frumoase ale tinereții v-au răscolit pentru moment. Nu aveți dreptul să judecați lucrurile prin această prizmă. Gîndiți-vă la situația existentă azi, la îndatoririle dv. de soție și de mamă. Oare pentru presupusa dv. fericire merită să distrugeți fericirea actuală și viitorul copiilor dv.? Noi credem că nu, mai ales că nici alte motive prea întemeiate nu aveți. Păstrați-vă căminul și copiii. Veți găsi astfel mai multă fericire. Uitați această clipă de rătăcire din... anii tinereții.

F. I. — **Bîrlad.** Rețetele dv. culinare sînt interesante și bănuim că produsele executate după aceste rețete sînt de calitate. Au o singură lipsă, dacă o putem numi așa. Sînt prea costisitoare. Asemenea rețete se execută numai cu anumite prilejuri, cînd sînt mulți invitați la masă. Or, noi urmărim să publicăm în general rețete ce pot fi folosite în viața de toate zilele.

A. C. — **Segarcea:** Jurnalele de modă se găsesc la aproape toate chioșcurile de ziare și reviste. Probabil că noile jurnale ce vor apare vor cuprinde și modele ce au fost prezentate la recentul congres internațional al modei de la Praga. Socotind această cerință a dv. ca o propunere, o vom înainta forurilor respective.

GABI S. — **București:** Dintre cele două alternative, noi am fi de părere să o adoptați pe a doua. Este într-adevăr cea mai sigură și practică, dar și cea care moralicește vă obligă cel mai mult. Sîntem încredințați că prin aceasta viața dv. își va relua cursul ei normal și că veți regăsi ceea ce la un moment dat părea pierdut. Vă dorim mult succes.

LUCI — **Dorohoi:** Numai dv. singură puteți hotărî în această privință și aceasta în funcție de omul respectiv. Dacă ar fi să judecăm lucrurile numai prin prizma vîrstei fiecăruia și a experienței unor cazuri asemănătoare, răspunsul nostru ar fi negativ. Dar în asemenea cazuri se mai ține seama și de cu totul alte lucruri, îndeosebi de calitățile morale ale omului respectiv. Așadar, judecați singură și hotărîți.

MARA K. — **Cluj:** Dacă ne-ați fi scris ceva mai devreme despre acest lucru, era foarte bine. Acum, după ce s-a încheiat anul școlar, nu mai putem face nimic. În planurile noastre viitoare, mai precis la toamnă, vom introduce și această temă. Vă mulțumim și așteptăm să ne mai scrieți.

B. H. — **București:** Chiar dacă ar fi să vă supărați pe noi, vă spunem deschis că singurul vinovat sînteți dv. Atitudinea de dezinteres față de soția dv., lipsa de grijă față de cămin, de necesitățile acestuia, au determinat discuțiile neplăcute — cum le numiți dv. — care au loc deseori. Nu vă categorisiți soția drept cicălitoare, pînă nu vă analizați propria comportare și nu căutați să o îndreptați. Gîndiți vă și la faptul dacă cei ce vă sustrag de la preocupările familiare vă sînt prieteni chiar atît de buni. Aceasta v-ar ajuta să vedeți mai bine de unde pornește răul.

N. V. — **Buzău:** Credem că v-ați grăbit cînd ați luat o asemenea hotărîre. În aceste luni, ar fi mult mai bine să rămîneți acasă, lîngă familie, de altfel foarte tînără. Acum, la început, este nevoie mai mult ca oricînd de sprijinul dv.

DACĂ NE MUTĂM...

Mutatul este în general, o operație care ridică o sumedenie de probleme. Niciînd nu putem avea atîtea lăzi și lădițe cîte ar fi necesare pentru împachetarea unei întregi gospodării.

De aceea, să utilizăm în primul rînd dulapurile, sertarele etc. Ar fi, de pildă, o mare greșeală să umplem aceste mobile cu cărți, care ar îngreuna peste măsură transportul. În schimb, putem umple dulapurile cu așternut, tablouri sau cu tablițele patului. Dar cel mai bine este să lăsăm îmbrăcămintea în dulap atîrnată bine înțeles, de stinghie, pe umerașe. Pentru aceasta, adunăm îmbrăcămintea spre mijlocul dulapului, o strîngem cu o frînghioară, pe care o prindem cu două cîrlige fixate de pereții laterali ai dulapului (fig. 1).

Și cîrligele umerașelor le fixăm pe stinghie cu o sfoară solidă. Astfel, hainele nu cad cînd transportăm dulapul și se mototolesc mai puțin.

Ușile mobilei trebuie bine închise Se întîmplă, totuși, în timpul transportului, ca o ușă închisă să se deschidă brusc. Pentru a preveni acest accident, fixăm ușile în cuie, în partea lor de sus și de jos (fig. 2), bătînd vîrful cuielor în stinghia care depășește de obicei ușile dulapului. Batem cuiele atît încît să rămînă cel puțin 2 cm. afară, astfel, ca să împiedice deschiderea ușii (fig. 3).

Transportul lăzilor este mult ușurat, dacă le facem mînere de care să le putem ridica. Dăm mai jos două scheme de mînere pentru transportarea lăzilor.

Facem cu burghiul, în părțile laterale ale lăzii, la vreo 10—15 cm. de marginea de sus, cîte două găuri, în care vrîm o bucată de frînghie. Înăuntrul lăzii, la capetele frîngăiei, facem noduri groase, și astfel obținem mînere solide, bine fixate (fig. 4).

Batem în dreapta și stînga părților mai înguste ale lăzii o stinghie de vreo 20 cm. lățime și prindem de ea, deasupra, orizontal, la vreo 20 cm de marginea de sus a lăzii, o altă stinghie de care putem apuca cu ușurință lada (fig. 5).

Farfuriile, ceștile, castroanele, trebuie învelite fiecare în hîrtie de ziar. Farfuriile astfel învelite, fiecare separat, le suprapunem cîte șase și le învelim din nou în hîrtie. Înăuntrul castroanelor punem obiecte mai mici, învelite la rîndul lor, în hîrtie. Apoi, le strîngem toate în rufe vechi, paie sau talaj.

Paharele cu picior se împachetează separat. Ele se umplu cu hîrtie moale, mototolită, apoi se așează în talaș sau paie ca să nu se atingă între ele (fig. 6).

Covoarele bune se string suluri, înăuntrul celor mari.

Mănușile nailon

În nici un domeniu al modei, materialele sintetice nu au înlocuit, cu atîta avantaj pentru noi femeile, materialele tradiționale, ca în cazul mănușilor din piele.

Noua colecție de mănuși din fire sintetice cu care industria noastră de tricotaje se prezintă pentru sezonul de vară cuprinde mănuși în multiple culori, de la albul obișnuit la culori vii, îndrăznețe, precum și culori pastelate, pînă la negrul destinat să întregească toaletele de ocazie, pentru seară.

Dar noua colecție de mănuși este interesantă nu numai prin diversitatea coloritului, ci prin materialul în sine. Mănușile din nailon prezintă multe avantaje față de cele din piele. Întîi fiindcă nailonul e ușor, subțire și ca atare comod de purtat vara. Dezavantajul lipsei de permeabilitate față de aer — care ar da naștere la transpirație — este înlăturat prin modelele confecționate din tricoturi dantelate, recomandabile deci a fi purtate în timpul zilei, celelalte, din materiale pline, rămînînd în schimb practice pentru seară. În al doilea rînd, față de piele, unde aspectul este oarecum limitat la sortimentele cunoscute (glasée, napa, velur), aici diversitatea combinațiilor de tricot sînt de fapt tot atîtea diferite materiale.

O ultimă noutate este mănușa din fir supraelastic. Cu un asemenea model rezolvăm și problema alegerii, întrucît o mănușă se mulează pe un număr foarte mare de măsuri. Finețea firului o face portabilă chiar în sezonul călduros. Aspectul, puțin lînos, îi dă o nuanță de sport, astfel că sînt recomandabile ca atare și pentru excursie. Cu un aspect oarecum asemănător se prezintă mănușile din nailon plușat. Deocamdată aceste ultime două modele sînt încă în experimentare. Ele vor apare însă în curînd în magazine.

Este indicat să cumpărăm mănușile nailon cu o jumătate măsură mai mare decît purtăm în mod obișnuit.

Iar în ceea ce privește întreținerea, nici o problemă. După purtare, trebuie spălate ușor în apă călduță, prin presare între mîini, urmat de clătire în apă rece. Iar în caz că sînt mai murdare, de folosit săpun fulgi sau săpun de bărbierit. Puse la uscat, însă nu la soare sau la lumina becului, mănușile își vor recăpăta de la sine forma inițială, nefiind necesară deci călcarea.

Doina POPA

Pentru băieți între 15 — 18 ani

De la stînga la dreapta:

— Costum din fresco pentru zile călduroase, la un rînd cu doi nasturi. Linia puțin cambrată, talia mai sus și reverul îngust. Șliț cu doi nasturi la mînecă. Pantalon îngust, fără manșetă.

— Sacou sport din bumbac, închis la un rînd cu 3 nasturi. Linie dreaptă, rever îngust, guler lat. Buzunare formate din laisturi. Tighele de jur împrejur.

— Haină ușoară de vară, cu două buzunare oblice aplicate, șliț la mînecă, cu doi nasturi. Spate drept cu două șlițuri mici în părți. Sacoul este necăptușit. Se poate confecționa dintr-o stofă ușoară de vară, sau din balon, în și trotuș. Materialul poate fi uni sau cu desen.

— Bluză ce se poartă direct pe piele; în spate, în talie, are un patent din bumbac. Guler rabatu, două buzunare aplicate. Cele două benzi sînt într-o culoare asortată la fond. Bluza poate fi din balon, în, trotuș, panama.

— Bluză de vară cu mînecă scurtă din orice material de bumbac. Rever îngust, guler lat. Din placă se formează cele două buzunare, se încheie cu patru nasturi în față. Poate fi colorată în tonuri mai vesele.

Desene de Carmen CRISTESCU

REBUS MAGAZIN

Jocuri și cuvinte încrucișate

BUNĂ ZIUA

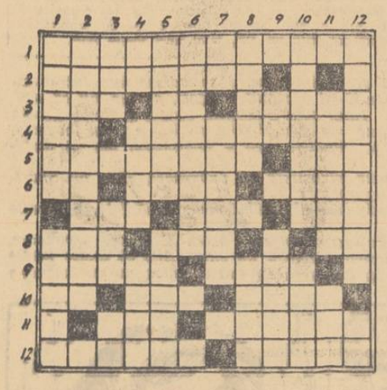

ORIZONTAL: 1) „Zilele vieții tale". 2) O zi posomorită. 3) Muzica la plural — Conjurație — E sărbătorit de „Ziua copilului". 4) Posed — „Cine se scoală de dimineață, departe ajunge". 5) Operația de a trage țevi — Calapod. 6) Există — Mai multe slăbiciuni una lîngă alta — Rîde de cioburi. 7) Pronume — Asta parcă a mîncat numai în zilele de post — Lac. 8) Un fluviu care în zilele de demult era socotit zeu — Autorul romanului „Zilele vieții tale" — Teșire. 9) A face zile negre cuiva (fig.) — Localitate în Egipt. 10) Strălucește toată ziua pe cerul egiptean. — Face noaptea zi. — Ziua de astăzi spre exemplu. 11) Doi din ziua nunții (sing.) — „Ochiul pămîntului în 80 de zile" 12) „Astăzi e ziua ta" sau „Bună ziua tristețe". — Bună ziua!

VERTICAL: 1) A face zile fripte. — Ziua bună! 2) Ziua numelui. 3) Întunecă uneori lumina zilei. — Refren popular — Bine! 4) Un pronume... avion. — „10... care au zguduit lumea" volum închinat Revoluției din Octombrie de John Reed. — Oraș în Maroc. 5) „Femeia zilei". — „Ziua cea mare" și „O zi de odihnă". 6) O zi importantă. 7) Pete. — Interpret în „Ziua cea mare". 8) E sărbătorită de „Ziua armatei". — Din zi în zi. 9) Diftong. — Odinioară, zile de muncă pe moșia boierului. 10) Pus la saramură. — Corali în bloc. 11) După 40 de zile a găzduit o grădină zoologică, ambulantă. — Arhipelag în Polinezia. 12) Autorul romanului „Și a fost ziua a doua". — De-te.

Ing. Victor FERU

RELIEF

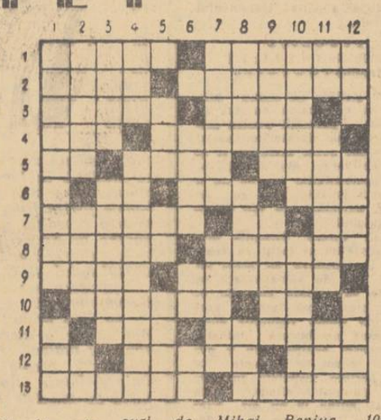

ORIZONTAL: 1) Autorul romanului „Bărăgan" — Casă la munte pentru adăpostirea turiștilor și a vînătorilor; 2) Nume dat unor locuitori de la munte — Autorul dramei „Valea Albă"; 3) A compus melodiile „Ctntecul Deltei", „Ada-Kaleh" și altele — Imbujoratii dealurilor și cîmpiilor; 4) Dans spaniol — Purtate cu vorba; 5) Șase (roman) — Mare asiatică — Nivelul mării; 6) Laurențiu Profeta — Autorul ciclului de versuri „Dintr-o nouă călătorie în Munții Neamțului" din volumul „Focurile sacre" — Înalță călctiul; 7) „...în munți", titlul unui film rominesc — Sfîrșit de dealuri! — Exclamație; 8) Înălțimea formelor de relief în raport cu suprafața mării — „Pe colinele cu...", poezie de Mihai Beniuc; 9) Împreunat — Dealuri mici; 10) Mare — Onomatopee; 11) Vocală cu ecou! — Ales din nou; 12) Fluviu în Italia, se varsă printr-o deltă în Adriatica — Ten brăzdat de văi și dealuri! — Steag turcesc; 13) Podișul patriei — „Cercul de... caucazian", piesă de Berthold Brecht.

VERTICAL 1) Autorul melodiei „Sus pe munte". — Curgătoare sau stătătoare; 2) Insule de corali din mările calde — Apele... sînt adînci! — Însă; 3) Mamifere rumegătoare din ținuturile muntoase ale Americii de Sud — Masă de zăpadă care se desprinde din munți și se prăbușește la vale; 4) Lac vulcanic în Carpații răsăriteni — Persoane care se ocupă cu apretarea (jem.) 5) Riu antic în Italia centrală — Milliltru — Cetate ocupată de turci; 6) Afluent al Tisei — Centimetru — Decilitru; 7) „Corabia deșertului" — Cel mai lung fluviu al Franței; 8) Pictor romîn, autorul tabloului „Scenă cimpenească" — Munți și fluviu în U.R.S.S. — Și celelalte! 9) Aici năbădăioasa Bistriță va da patriei milioane și milioane de kilovați — „...bătrînului Vezuv", volum de versuri de Mihai Beniue. 10) „...pleacă în munți", roman de scriitorul sovietic T. Semușkin — Scule; 11) Poftim — Greșală — Localitate în Baden; 12) Măsuri de suprafață — Vîrtej de apă, bulboană — Continentul cu cei mai înalți munți din lume.

Ada BREZEANU

Monumente ale naturii în R.P.R.

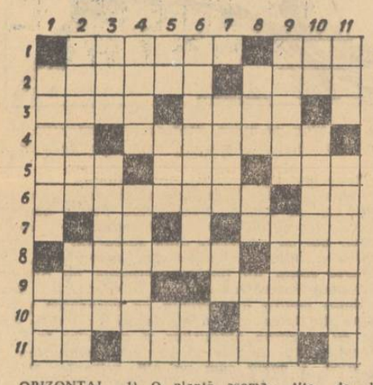

ORIZONTAL: 1) O plantă asemănătoare nufărului, care s-a păstrat la noi (Lacul de la Băile „1 Mai") de aproape un milion de ani, în timp ce în restul Europei a dispărut — În pădurea de la Snagov s-a descoperit un exemplar din acest „pom oriental" (specie care se mai află în Crimeea și Caucaz) 2) Alt nume dat „zadei", un arbore deosebit de frumos (cu conurile catifelate) ocrotit prin lege... — Și niște animale... vesele, în aceeași situație. 3) Tînut pe coasta apusenă a Peloponezului (ant.) — „De-a... gata", joc de copii; 4) Literă — Cea a monumentelor naturii este stabilită prin lege 5) Port în Danemarca — Curelușă de mașină — În acest loc 6) „...goală", prăpastie nu departe de Abrud, sprijinită de niște coloane înalte de bazalt de formă regulată, de o frumusețe deosebită — Numeral 7) Alfie — Schimb drumul 8) Printre cele ocrotite de lege, pentru a le preveni dispariția se numără: capra neagră, risul, ursul etc. (sing.) — Fire 9) Nume feminin — Material plastic romînesc 10) Cui mic — Trec cu vederea 11) Diviziune de timp — Plantă cu frunze verzi, lucitoare, care se cațără pe arbori, pe stînci și pe ziduri umede.

VERTICAL: 1) Un minunat „2" viu, plutitor pe lac — Diminutiv feminin 2) Cea neagră a fost imortalizată de Dumas, cea pestriță înfrumusețează pajiștile pădurilor noastre (pl.) — Cel turcesc, plantă rară, iubitoare de căldură, se găsește în Pădurea Beușnița (Oravița) 3) La înmulțire — Frumusețí de piatră 4) Un alt arbore, deosebit de frumos, devenit foarte rar: e mic, e întotdeauna verde și are lemnul roșiatic — Moliziu din Pădurea Slătioara, cu cele mai mari înălțimi din Europa 5) În nucet — Conifer pitic, care crește în Poiana Stampei, lîngă Vatra Dornei — La orice arbore. 6) Despărțită — Radu Dumitrescu 7) Felicitat — Lică Rădulescu 8) Comună în Pirineii Orientali — Abis — Zeiță scandinavă 9) Printre cele sălbatice, dispărute azi în țara noastră, datorită acțiunii distrugătoare din trecut, se numără bourul, zimbrul, torpanul etc. (sing.) — În Valea ei se găsesc cîteva stînci măreje 10) Campion — Parte a globului cu păduri caracteristice, asemănătoare unei păduri din Delta Dunării unde cresc ștejari, irasini și plopi înalți 11) Parte a corpului — A face un proces.

Dana PETRESCU

PERNIȚA CU ACE

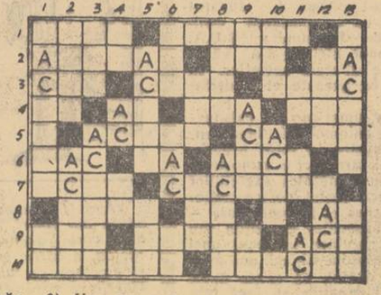

ORIZONTAL: 1) Nu sînt ace, dar înțeapă — Se apără cu acul; 2) Înțepat (fig) — Ace zburătoare... în formație — Așa este; 3) Loc nepotrivit pentru ascunsul acelor — La gura butoiului — Loc îngrădit; 4) Horia Niculescu — Acut — Gen de poezie — Jocul celor 64 de cîmpuri; 5) Înțelegere deplină — Un ac sucit — Din contră; 6) Țesătură orientală — Și-aruncă sulițele pe pămînt — Un ac într-un oftat! 7) Ac mititel — Colecție de ace... naturale (pl); 8) Element chimic — Conjuncție — Țepeluș; 9) Ți-o arată acele ceasorniculuí — Cu apă — Un ac și jumătate! 10) A.C.E. — Apărător.

VERTICAL: 1) A înțepa (fig) — Ulcică; 2) Hidrocarbură — Umblă cu acele; 3) Își are și el acele lui — Un ac folosit prea mult! 4) Ac evoluat — Ac normal — În total; 5) Artist dramatic — Raită; 6) Trece prin urechile acului — Cleștii lui înțepă — M; 7) Se face la ață să nu treacă prin urechile acului — Un ac la plural; 8) Are-n joc de frunze, ace... — Țeapă la limbă; 9) Un băț și-un rotocol — AC CAL Saicim (tr.) — Secol; 10) O rudă mai mare a acului — Imediat; 11) E mereu în frunte — Horia Șerbănescu — Eroul nostru; 12) Își bagă acul... pardon... coada, unde nu trebuie — Poftim! 13) Stă pe ace — Etaj.

Doina NOVLEANU

Un carcu în anagramă

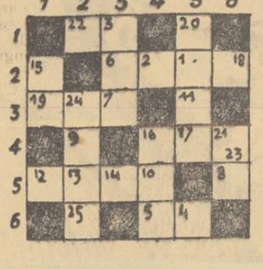

ORIZONTAL: 1) Zece! 2) Puternic 3) Veche măsură de greutate 4) Anul Geofizic Internațional 5) Metodă 6) Interjecție.

VERTICAL: 1) Prefix pentru colaborare 2) A căuta 3) Constantă 4) Articol 5) Metodă modernă de conservare 6) Ilie Briceag.

Toate literele aflate, citite în ordinea indicată în căsuțe, dau numele unei recente și mari realizări a științei și tehnicii sovietice în domeniul cercetării cosmosului.

(N. B. Conform indicației, ultima literă din rîndul 4 orizontal, se citește de două ori).

Mircea POP

Poșta rebus

ION BRATU—Puciosasa: Jocurile au un caracter prea tehnicist. Tema ne interesează așa încît dacă mai debarasați careul de termenii de specialitate — trimiteți-le.

G. ZBÎRNEA — G.A.S.-Izvoru: Am publicat de curînd un careu cu o temă asemănătoare.

N. GHERAN — Onești: Citiți răspunsul de mai sus.

M. VOLINTIRU — reg. București: Ne-a sosit prea tîrziu.

GH. NICULESCU — Galați: Definițiile sînt prea ermetice.

T. PAULA — București: Repartizarea punctelor negre este inegală.

S. COLOSENCO — Birlad: În limita spațiului disponibil, va apare.

E. LAMPERT — Salonta: Temele sînt depășite.

ION PUȘCA — Panciu: Prea multe puncte negre.

N. IONESCU — București: Se reține.

STAN CRISTEA — București: Preferăm jocuri de actualitate.

PAVEL BULGARU — Lupeni: Prea multe puncte negre așezate unele lîngă altele. Mai încercați.

L. BOHATIR — Caransebeș: Am publicat de curînd jocuri pe teme asemănătoare.

V. CREȚU — București: În numărul 90 al revistei noastre a apărut un joc cu o temă asemănătoare.

ILEANA DRÎNCEANU — Cluj: În limita spațiului disponibil, vom publica.

Dezlegările jocurilor apărute în numărul trecut

PE ÎNTINSUL APELOR

ORIZONTAL: Sadoveanu — An — Opera — Romane — Levitin — Brad — Olac — Șatră — E — He — Et — Sedoi — O — C — Aida — Ale — Vlahuță — O.N.T. — Net — LB — Iub — Beniuc — AA — LO — Aman — Aorta — S — Ri — Ens — Botez — Alb — Malul — La.

ANI

ORIZONTAL: Băncilă — Sezon — Anual — Scena — E — Rastel — IC — Ras — Ali — A — Anotimp — Neca — Cotlet — U — G — IRVA — E — Cais — AP — Bisecți — RA — Reușit — U — Si — Bogza — Arghezi — Avioneta — Aman — Nerv — Temeri — C — Ura — De — Pipotă — SB — Verne — Anas.

A VEDEA, VEDERE...

ORIZONTAL: Oculist — Aca — Focar — Icsor — TS — Miopi — RT — Atras — Afișe — L — E — IOR — NA — Mate — S — Pare — Orientări — M — Lan — OA — Enea — Ogari — Aștri — GO — Amar — Eol — Intremat — SA

FRED GHENADESCU

„CONȘTIINCIOSUL"

—Dar de ce dai drumul mașinii?
— Nu pot s-o țin pentru interesele mele. Au nevoie la întreprindere de ea: azi e meci de fotbal.

A. PAVEN

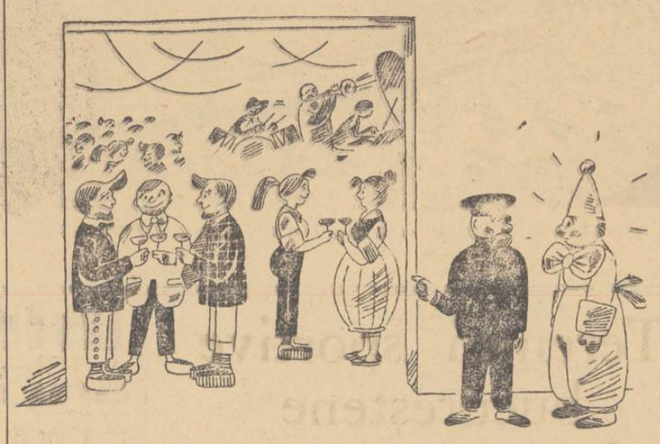

— Nu mai insistați; aici nu e carnaval!...

V. TIMOC

Cioara: *Cînd lanul s-a copt, e păcat să stai degeaba!..*

NELL COBAR

Prima dona și sufletul el...

E. ARNO

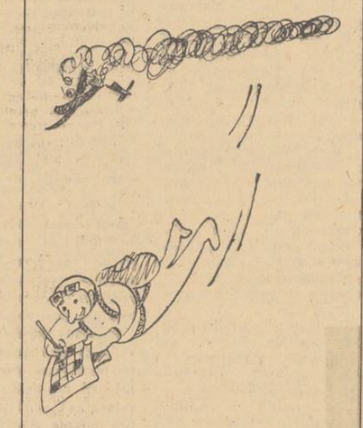

Uraaa! Am găsit!... „Catastrofă"...

P. PALL

— Tăticule, dacă în tramvai am mai puțin de 5 ani iar la teatru mai mult de 7 ani, atunci spune-mi așa, ca între noi bărbații, cîți ani am?

C. FLORIAN

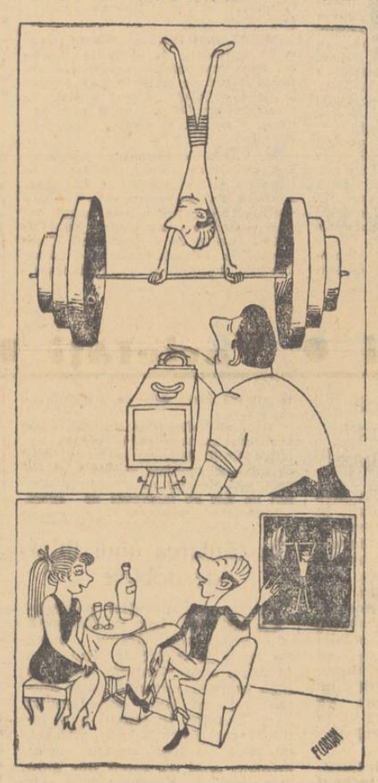

Fără cuvinte.

D. PETRICĂ

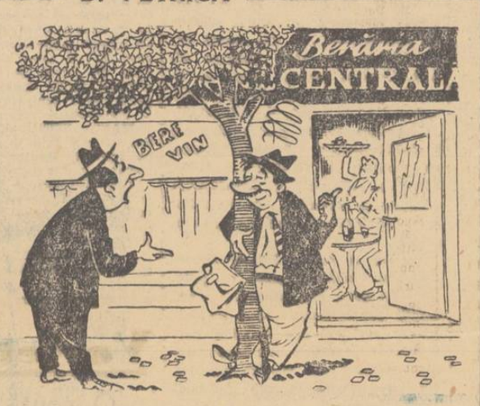

— Ai spus că ai treabă la centrală!...
— Păi ce, n-a fost așa?..

S. NOVAC

CA SĂ-I FIE PE PLAC

— Dacă te string pantofii nr. 44, de ce n-ai luat nr. 45?
— Fiindcă șeful poartă 45 și-i place să spună că are piciorul cel mai mare din întreprindere!...

V. VASILIU

Întîmplările lui Moș Andrei, „inimă de aur"

ȘAH • ȘAH • ȘAH • ȘAH

Rezultate din „Cupa Magazin"

GRUPA 11: Ciorănic Ad. *(Făgăraș)*-Eliade Bănculescu *(Sinaia)* remiză; *GRUPA 24:* M. Burduja *(Bistrița)*-Marinescu O. Ștefan *(Topoloveni) 2—0;* M. Burduja-Nic. Răbocea *(Rupea) 1—0; GRUPA 53:* Pompiliu Bacalu *(Baia Mare)*-Claudiu Manolescu *(Buc.) 0—1;* Vladăreanu Cornel *(Codlea)*-Pompiliu Bacalu *0—1;* Pompiliu Bacalu-Adrian Rădulescu *(Buc.) 0—1; GRUPA 54:* Nicu Puiu Rădnică *(Cujmir)*-Viorel Călugăru *(Buc.) 2—0; GRUPA 76 — spaniolă:* V. Lupu *(Reșița)-Ad.* Ciorănic *1—0;* M. Petrescu *(Buc.)-Ad.* Ciorănic *0—1;*

Partide

GLIGORICI—SMISLOV

Jucată în cadrul meciului U.R.S.S.—Iugoslavia, Kiev, iulie 1959.

1. d4,.	Cf6	21. Cg3,	b5
2. c4,	g6	22. a4,	a6
3. Cc3.	d5,	23. Tb1,	Tab8
4. c:d,	C:d5	24. Nd2.,	b:a4
5. e4,	C:c3	25. Ta1,.	Na8
6. b:c3,	Ng7	26. N:a4,	Dc7
7. Nc4,	c5	27. Ta2,	Tb6
8. Ce2,	0—0	28. g:f,	c:f
9. 0—0,	Cc6	29. Nc1,	Cd5
10. Ne3,	Dc7	30. Ce2,	a5
11. Tc1,	Td8	31. Nc2,	Tb3 !
12. h3,	b6	32. N:b3,	c:b3
13. f4,	e6	33. Ta4,.	Nf8
14. De1,	Nb7	34. Nb2,	Ce3 ! !
15. Df2,	Ca5	35. Tfa1,	Cc4
16. Nd3,	f5 !	36. Cg3.	Ne7
17. e5,	c4	37. Cf1,	Dc6
18. Nc2.,	Cc6	38. T:c4,	Dh1 +
19. g4.,	Ce7	39. Rg3,.	h5
20. Rh2,	Dc6	și albul cedează	

Buza Adrian (București) — dr. Ivanov Vsevolod (București)
Jucată prin corespondență în cadrul grupei nr. 44.

1. e4,	c5	8. Dd2.	D:b2
2. Cf3,	d6	9. Tb1,.	Da3
3. d4,	c:d	10. e5,	d:e5
4. C:d4,	Cf6	11. f:e5.,	Cfd7
5. Cc3,	a6	12. Tb3,	Da5
6. Ng5.,	e6	13. Ne2,	Nc5
7. f4,	Db6	14. Cdb5,	a:b
15. T:b5.,	Dc7	28. Cd3,	Cc6
16. Ce4,	0—0	24. Tf1,	T:a2
17. Nf6,.	C:f6	25. Rg1.,	Dd4+
18. e:f,	De5	26. Rh1.,	Ce5 ?
19. f:g,	R:g7	27. Tb4,	Ta1
20. C:c5,.	Da1 +	28. Nd1.,	Dd6 ?
21. Rf2,	Df6 +	29. C:e5!,	Rf8
22. Nf3,.	Td8	30. Tg4	

și negrul cedează.

Unde va fi regele alb după 6 mutări?

O. WURZBURG
1915

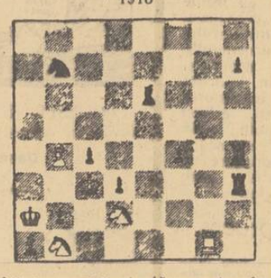

Albul mută și dă mat în 7 mutări.

Controlul poziției. Alb: Rc3, Tg1, Nb4, Cb1 și d2. = 5 piese, negru: Ra2, Th3, h4 Na1 și e6. Cb7, p. b2, c4, d3, f4 și h7 = 11 piese.

Dacă cineva ar arăta într-un cerc de șahiști diagrama de mai sus și ar întreba unde este cel mai puțin probabil să se găsească regele alb după șase mutări, probabil că nu puțini vor fi aceia care vor indica cîmpul h8. Și totuși, rezolvînd problema, i-ar încerca o mare surpriză. Pentru a putea da mat în șapte mutări regele alb se va găsi după șase mutări exact pe h8! Prima mutare a albului este 1.Tg8! (se amenință Ta8). 1. ...N:g8 2. Rd4!! (se amenință Cc3 mat) 2...f3 șah 3. Re5!, Th5 șah 4. Rf6!, Th6 șah 5. Rg7!, Tg6 șah 6. Rh8!! și acum regele fiind în deplină siguranță în însuși dispozitivul negru, albul dă mat imparabil. 7. Cc3 mat! O fantezie de efect.

Copii, desenați și voi!

Din desenele primite din partea micilor noștri cititori, care au dat o soluție celei de a doua întîmplări în imagini publicată de revista „Magazin", am reținut următoarele două:

Desen executat de PLATON ELENA, elevă în clasa V-a elementară, Bacău, str. I.C Frimu nr. 72.

Desen executat de pionierul CIMPEANU GHEORGHE, elev în clasa IV-a elementară a școlii nr. 111, București, șoseaua Giurgiului nr. 59.

Au mai trimis desene bune Constantinescu Viorel, clasa IV B. București, str Dominița Ruxandra nr. 28; Iordănescu Petrică și Cojocaru Vasile, din Fetești, strada Călăraș nr. 253; Bob Melania din Arad, str. Grănicerilor nr. 25; Popa Gheorghe, din București, str. Rondul Bisericii nr. 23; Kauner Reneé, cl. V-a, Focșani, str. Lt. Tatulescu nr. 21; Iacobuța Aurora, cl. II elementară școala nr. 5, Sibiu str. Cilnka nr. 2; Iris Dorcu Ana, Bistrița, strada Tîrgului nr. 1.

Jocuri distractive

Soluțiile jocurilor din nr. 94

CU NUMAI DOUA TAIETURI DE FOARFECA: Faceți o tăietură de la A la B și apoi de la B la C.

Veți avea trei bucăți numerotate 1, 2 și 3, pe care le veți asambla, potrivit soluției de mai jos.

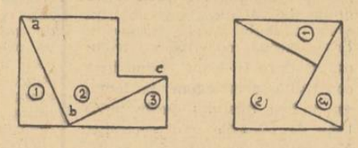

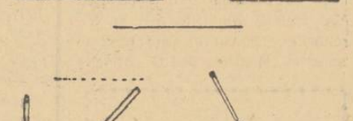

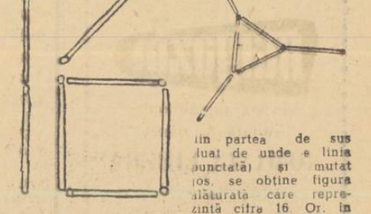

JOCUL CHIBRITURILOR: 1) Soluția este simplă (nu uitați că v-am pomenit de o cursă!): Cu un chibrit din partea de sus (dat de unde e linia punctată) și mutat jos, se obține figura alăturată care reprezintă cifra 16. Or, în aritmetică 16 este un pătrat perfect (4×4 = 16). 2) Cele trei „Y" le puteți obține așa după cum arată desenul de mai sus

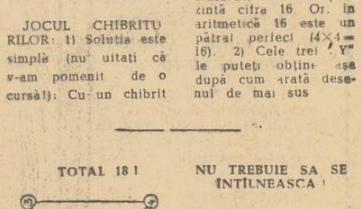

TOTAL 18!

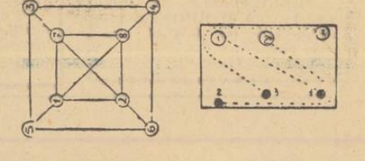

NU TREBUIE SĂ SE ÎNTÎLNEASCĂ!

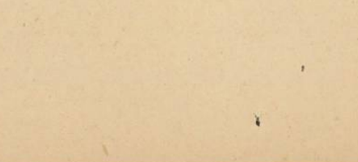

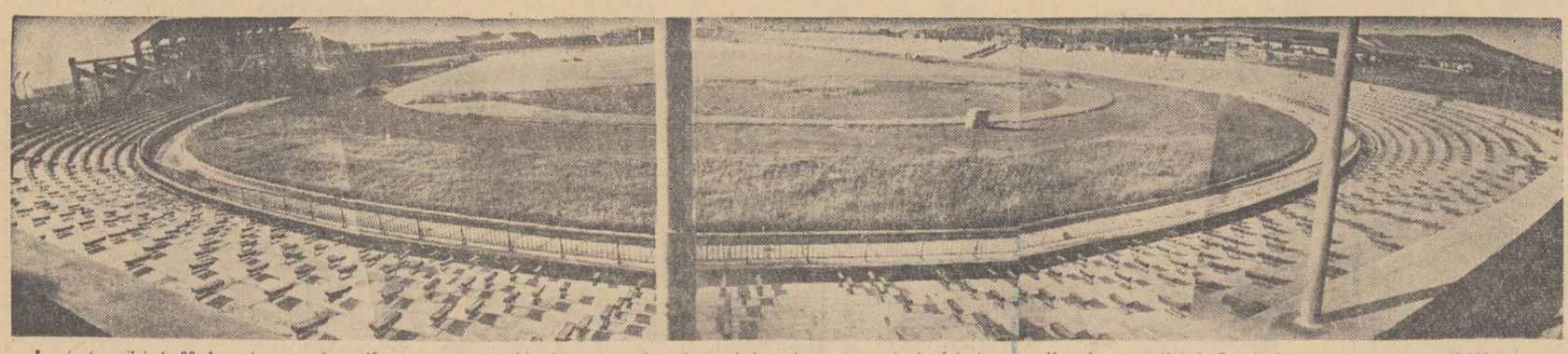

In cinstea zilei de 23 August — cea de a 15-a aniversare a eliberării patriei de sub jugul fascist — se va da în folosință la Hunedoara stadionul Corvinul, cu o capacitate de 16.000 locuri.

Fotografia : Gh. DUMITRU

Terenuri sportive bucureștene altădată și acum

Cînd a apărut primul teren de sport în București ? Iată o întrebare simplă în aparență, dar în fond, foarte dificilă. Într-adevăr, neexistînd nici un document care să statornicească pentru viitor unde și cînd a fost amenajată prima bază sportivă bucureșteană, cercetătorii trebuie să recurgă deocamdată la presupuneri. Cunoscînd că la București s-a vorbit pentru prima oară despre „exerciții fizice", în accepțiunea modernă a cuvîntului, pe la începutul veacului al XVIII-lea, bănuim că tot atunci s-a născut și prima „arenă" sportivă.

Oficial, primul teren de sport din București a fost un poligon de tir. El se găsea, după cum cuvîntă „actul de danie", semnat de domnitorul Alexandru Ioan Cuza la 1 decembrie 1865, **„în apropiere de bariera Șpirea, sub dealul de lîngă fabrica de bere a lui Oppler"** (blocul de astăzi al stadionului „Progresul" din str. Dr. Staicovici). Poligonul avea o suprafață de 13.000 „stînjeni pătrați" și aparținea „Societății de tir la semn". Se pare că sportul armelor, de altfel caracteristic epocii, era în preferințele tineretului, căci a doua asociație sportivă bucureșteană poartă numele de „Tirul". Curios lucru însă, ea n-a pus bazele unui al doilea poligon, ci a construit un... bazin de înot ! Vreme de aproape 50 de ani, micul bazin al „Tirului" (cu dimensiunile liliputane de 15×13 m.) a fost singura piscină bucureșteană..

Cele dintîi velocipede au stîrnit uimire, curiozitate și fireste, observații ironice, dar iată că neașteptatul avînt al „velocipediei" duce la organizarea primelor întreceri cicliste și, în anul 1891, la construirea celui dintîi velodrom. Acesta era din lemn, fiind situat pe șoseaua Kiseleff, în apropierea Arcului de Triumf.

„Leagănul" fotbalului bucureștean a fost un vast maidan, care se afla pe locul unde astăzi este muzeul de istorie naturală. Aci se găsea o circiumă cu numele de „Bolta Rece", unde jucătorii veneau să se „răcorească" în pauza dintre reprize.

Curînd, cîțiva pasionați ai fotbalului, în majoritate salariați ai fabricii de textile „Colentina", amenajează și ei un teren. Cum numărul spectatorilor era destul de mic, iar fotbaliștii vremii erau dornici să se impună atenției, primele noastre echipe și-au „mutat" activitatea la „velodrom". Acolo, unde era locul de predilecție pentru „promenada" duminicală, jocurile au început să suscite interes, atrăgînd tot mai mulți spectatori. Se consemnează tot pe atunci apariția celor dintîi terenuri de tenis : „Doherty" (pe șoseaua Kiseleff) și „Tenis club" (unde se află astăzi Circul de Stat).

În anul 1912 se înființează Federația Societăților Sportive din Romînia, care primește, drept donație (smulsă cu multă greutate...) din partea primăriei, terenul pe care se ridică astăzi Stadionul Tineretului. Pînă la începerea primului război mondial, aci s-a concentrat întreaga activitate sportivă bucureșteană.

În 1923, pe locul fostului velodrom realizat, după cum spun ziarele, „după planurile velodromului din Milano", s-a construit arena Clubului Atletic București. Era o arenă modernă, cu tribune, vestiare și dușuri. Fiind însă construită în întregime din lemn, ea a fost mistuită peste puțin timp de flăcările unui incendiu. Mai trebuie amintite aici și terenurile „Ciocanul" (azi terenul sportiv „Metalul" M.I.G., aparținînd muncitorilor uzinelor „23 August") și terenul „Unirea" de la Obor (azi aparținînd colectivului sportiv „A.S. Pompierul"). Tot din lemn a fost construită în 1925 și arena „Romcomit" (pe locul unde s-a ridicat ulterior marele edificiu al facultății de Științe juridice). Capacitatea sa foarte redusă (6.000 locuri) a făcut-o curînd inutilă. Anul în care ea a fost desființată (1933) este și anul construirii primului stadion din beton — stadionul Giulești : 15.000 locuri. Tot pe atunci s-a „născut" și terenul „Venus" (12.000 locuri). Cu cîțiva ani mai înainte, în 1926, începuse construcția Stadionului din str. Izvor (actualul „Stadion al Republicii"). Lucrările au debutat cu mare pompă, făcîndu-se multă publicitate în jurul proiectului, care era opera arhitectului suedez Torben, cel care construise și stadionul olimpic din Stockholm.

După 23 August 1944, odată cu instaurarea regimului democrat popular, construcția terenurilor de sport a luat un mare avînt. Mai întîi, a fost reconstruit „Stadionul Republicii", distrus în parte de bombardamentele hitleriste, au fost ridicate sala Floreasca și bazinul acoperit, s-au amenajat parcul sportiv Dinamo, sala de sport „Recolta" și multe alte baze sportive, culminînd cu mărețul stadion „23 August" (isprăvit în timpul record de numai patru luni de zile), iar, recent, cu minunatul patinoar artificial. Ce distanță enormă, ce deosebire între terenurile de sport cu tribune de lemn și impozantul stadion „23 August" în tribunele căruia își găsesc loc azi 100.000 de spectatori. 100.000 ! Iată o cifră pe care tribunele foștelor terenuri nu o realizau toate la un loc, într-o „stagiune". Cît despre sălile de sport, nici nu se pomenea în vremurile „leagănului" de la „Bolta Rece"!

Privind prin perspectiva timpului, realizările acestea ne apar pline de semnificație, demne de vremurile noi pe care le trăim. Ele vorbesc despre grija pe care regimul nostru democrat-popular o acordă dezvoltării continue a culturii fizice și a sportului.

S. CUNEA

INSEMNARI

CARTEA SPORTIVĂ

În ultimii zece ani au fost obținute o serie de realizări importante în sectorul editării cărții sportive. Au apărut manuale tehnice, regulamente, anuare sportive pentru diferite ramuri sportive. De asemenea, traduceri din literatura sovietică de specialitate și din alte țări de democrație populară, precum și o serie de lucrări originale, care au adus un aport substanțial la ridicarea nivelului teoretic al cadrelor de tehnicieni și sportivi, contribuind la imprimarea unui caracter științific activității teoretice și educative.

Pe lîngă lucrări de îndrumare tehnică, metodică și tactică, au apărut și o serie de lucrări mai accesibile maselor de iubitori ai sportului, cum sînt biografiile unor sportivi fruntași (Ion Moina, Ion Sătar etc.), reportaje (Cu sportivii romîni la Melbourne, Cursa Scînteii de-a jungul anilor etc.), lucrări de turism (călăuze, ghiduri), de vînătoare, pescuit etc.

În total, în perioada amintită, au apărut circa 500 de titluri, cu un tiraj de peste 2.500.000 exemplare, ceea ce reprezintă o importantă realizare, un însemnat aport la dezvoltarea mișcării sportive din țara noastră.

În ciuda acestor date, producția de cărți sportive nu se află în pas cu impetuoasa dezvoltare a mișcării sportive din țara noastră. Deși este evident că numărul celor care practică diferite discipline sportive este mereu în creștere, în ultimul an nici numărul de titluri, nici tematica și nici tirajele, nu corespund cerințelor.

Grăitor în această privință este simpla enumerare a cărților apărute în primele șase luni ale acestui an, în Editura Tineretului (director Al. I. Ștefănescu) care se ocupă de această problemă : C. IOVĂNESCU: „Alergarea de fond"; E. JURAVLEV: „Gimnastica zilnică pentru bărbați"; I. KALGANOV : „Pescuitul sportiv cu lanseta"; M. BOGDAN : „Îndrumător de alpinism"; V. COJOCARU: „Tabere și colonii", I. KLEȘCEV și O. CEHOV : „Jocul de volei în școală".

Precum se vede, Editura Tineretului nu pregătește nimic cu prilejul celei de a 15-a aniversări a eliberării patriei noastre, deși un astfel de eveniment este un prilej foarte potrivit pentru popularizarea marilor realizări ale mișcării sportive din țara noastră în anii regimului democrat-popular.

Să nu uităm apoi faptul că nici Editura Tineretului și nici E.S.P.L.A. nu-și fac o preocupare pentru publicarea literaturii beletristice sportive, deși se știe cît de favorabil a primit tineretul nostru lucrări ca „Unsprezece", de Eugen Barbu și „Bucuria tinereții", de Demostene Botez.

Tineretul patriei noastre cere și așteaptă cărți de sport mai multe, mai variate ca tematică, legate de actualitate, cărți care să-i însufletească, să-i educe și să-i ajute în pregătirea lor morală și fizică.

Aceste așteptări nu trebuie dezmințite.

Gh. RUSSU

Tripla întîlnire de fotbal
R.P.R.—U.R.S.S.

„Capul de afiș" al manifestațiilor în care sînt angajați sportivi ai țării noastre îl constituie mîine tripla întîlnire fotbalistică R.P.R.—U.R.S.S. La București, pe stadionul „23 August", își vor disputa întîietatea formațiile prime ale celor două țări, la Moscova echipele secunde, iar la Orașul Stalin reprezentativele de tineret. La viul interes pe care-l stîrnește o întîlnire de aceste proporții se adaugă atracția în plus că meciul de la București se dispută în cadrul preliminariilor turneului olimpic de fotbal, grupa a III-a europeană din care fac parte echipele U.R.S.S., R. P. Bulgaria și R.P.R.

Partida de mîine de la București este ediția a doua a întîlnirii U.R.S.S.—R.P.R. din preliminariile turneului olimpic în care cum se știe, la 19 iulie la Moscova, echipa gazdă a cîștigat cu scorul de 2—0. Faptul că ediția de la București se dispută la un interval de timp atît de scurt față de cea precedentă nu mărginește perspectivele oferite de jocul de mîine.

Mai întîi pornim de la faptul că în jocul de la Moscova echipa noastră a avut unele scăderi care au situat-o sub nivelul obișnuitei ei comportări. Nu e vorba aici numai că unii jucători de bază (Călinoiu, V. Anghel, Constantin, etc.) au arătat o formă slabă, ci mai ales de constatarea că echipei noastre i-a lipsit viteza în acțiune — mai ales la înaintare. Or, este bine știut că viteza împreună cu elanul și puterea de luptă sînt caracteristicile de bază ale formației noastre. Se poate sconta în jocul de mîine o revenire la normal în ceea ce privește acest capitol ? Evident că da și pentru că echipei i s-au făcut unele modificări în alcătuire, (atîtea cît pot fi posibile într-un interval de timp scurt), și pentru că pe teren propriu are toate avantajele ce le pune la dispoziție un meci jucat acasă (condițiuni de climă, alimentație, public, etc.).

În comportarea ce o scontăm din partea echipei noastre mai poate și trebuie să intre în discuție și un alt factor important. E vorba de caracterul oarecum decisiv pe care-l poate avea partida de mîine asupra șanselor calificării echipei noastre în turneul final al Jocurilor Olimpice. După cele trei partide disputate pînă acum în grupa a III-a, clasamentul este următorul :

1) U.R.S.S. 2 1 1 0 3 : 1 3
2) R. P. Bulgaria 1 0 1 0 1 : 1 1
3) R. P. Romînă 1 0 0 1 0 : 2 0

Învinsă în partida de mîine este puțin probabil ca echipa noastră să mai poată emite pretenții pentru primul loc al grupei. Jucătorilor noștri le este cunoscut acest amănunt și ei n-au făcut un secret din dorința — bizuită pe posibilitățile lor — de a cîștiga această partidă, deși au de înfruntat un partener de joc dintre cei mai redutabili.

Într-adevăr, tînăra formație prezentată de sovietici în jocul cu echipa noastră la Moscova pe lîngă că a arătat un plus de valoare față de cea dovedită în partida cu R. P. Bulgaria, a prestat un fotbal purtînd amprenta bunei reputații mondiale de care se bucură fotbalul sovietic. Această echipă care a dobîndit pînă acum trei puncte în cele două partide disputate în preliminariile turneului olimpic este chemată însă mîine la un alt examen : acela al valorii ce o va dovedi în jocurile din deplasare — căci cele două partide anterioare le-a jucat ambele la Moscova. Acest examen care corespunde unui debut în materie, poate să nu fie ușor (în funcție și de replica ce o va reuși echipa noastră).

În ansamblu se poate sconta partidei de mîine de pe stadionul „23 August" o desfășurare dinamica, între două echipe hotărîte să și dispute sportivicește miza pusă în joc.

★

Jocurile de la Moscova și Orașul Stalin în care sînt angajate echipele B și de tineret, îutregesc de minune festivalul fotbalistic romîno-sovietic de mîine. Această triplă confruntare corespunde nevoilor fotbalului nostru de a evolua în compania unor formațiuni din contactul cărora să poată învăța.

I. BOCIOACA

Cutia cu scrisori

I. SIMIONESCU — Ploești : Ilie Oană, antrenorul echipei Petrolul Ploești, a fost jucător de fotbal. A jucat la Sibiu, apoi la Juventus București, Petrolul București și apoi Flacăra Ploești.

DUMITRU ARDELEANU — Orașul Victoria : 1) Nu există o asemenea broșură care să se ocupe de istoricul disciplinei respective. În presa de specialitate, în diferite anuare, au apărut materiale în legătură cu ceea ce vă interesează. 2) Primul meci de fotbal în țara noastră s-a disputat la 20 august 1902 la Timișoara între echipele orașelor Lugoj și Timișoara.

MARIA SPÎNU — București : 1) Dorin Dron este în prezent încadrat ca actor la Teatrul Municipal. În ultimele luni a jucat în cîteva piese.

ION LUCIAN — Ploești : Ideia dv. concordă cu proiectul nostru. În curînd vom iniția un nou concurs sportiv. Veți afla la timp amănuntele respective.

VIOREL DOBRE — Cluj : Primim cu plăcere materiale de la cititori. Nu ne-ați scris însă ce anume vreți să ne trimiteți.

P. TĂTARU — Pitești : Nu-i nici o greșeală. Jucătorul Gogoberidze care a jucat în echipa U.R.S.S. în meciul cu R.P.R. este una și aceeași persoană cu cel care a jucat acum 14 ani în țara noastră cu prilejul turneului echipei Dinamo Tbilisi (are 38 de ani).

MIHAI DIMITRIU — Sibiu : Cam multe întrebări ! 1) Augustin Botescu, antrenorul echipei republicane de fotbal a fost și el jucător de fotbal. 2) Bone a jucat înainte la Jiul. 3) Gh. Fătu are 34 de ani și este antrenor secund al echipei Petrolul Ploești.

M. CALIN — Petroșani : Am avut posibilitatea să verificăm data și trebuie să vă comunicăm că cea anunțată de noi corespunde realității : primul campionat de rugbi în țara noastră s-a disputat în 1914 și a fost cîștigat de echipa Tenis Club Romîn. În privința celei de-a doua întrebări îngăduiți-ne un scurt ragaz.

Varietăți • Varietăți • Varietăți

O nouă metodă de „antrenament" a fotbaliștilor englezi

Din Anglia ne vine vestea unei adevărate revoluții în metodele de antrenament ale jucătorilor de fotbal. Inventatorul acesteia nu este nimeni altul decît d-l Don Welsh, în prezent antrenor al echipei de categoria III-a Bournemouth. Cine își va închipui că pentru punerea în aplicare a acestei „metode" jucătorii trebuie să facă eforturi deosebite se înșeală amarnic. Potrivit părerii lui Welsh, fotbaliștii dacă vor să atingă maximum de formă și să cîștige un meci după altul trebuie să... mediteze.

Onorabilul antrenor al clubului Bournemouth a și început să-și pună „metoda" în aplicare. După cum arată ziarul „Daily Worker", de trei ori pe săptămînă jucătorii acestui club pot fi găsiți în sala de sporturi cu capetele aplecate în mîini, într-o tăcere deplină. „Meditează" — a spus antrenorul unui corespondent al acestui ziar. „Vreau să le întăresc facultățile mintale. Băieții trebuie învățați să se concentreze".

Don Welsh a trimis și o scrisoare Consiliului național pentru educație fizică din Marea Britanie în care expune principiile noii sale „metode" de antrenament. Cît privește celelalte cluburi engleze ele au primit cu ironie ultima „descoperire" a antrenorului din Bournemouth. Aceasta, deoarece, punînd în aplicare metoda antrenorului Welsh, echipa Bournemouth abia a reușit să scape de retrogradare în campionatul care s-a încheiat.

Un proces

De cîteva luni între ministerul Justiției din statul Louisiana, unul din cele 50 de state din S.U.A., și boxerul negru Joseph Dorsey există un litigiu care nici pînă acum nu a putut fi rezolvat. După cum ne informează ziarul „La Tribune de Geneve" Dorsey a dat în judecată autoritățile rasiste ale statului Louisiana deoarece acestea refuză să recunoască o hotărîre a Curții Supreme a S.U.A. care a declarat drept „anticonstituțională" legea din Louisiana ce interzice meciuri de box între albi și negri. În cursul procesului, avocatul lui Dorsey a arătat că legea din Louisiana și regulamentele diferitelor competiții sportive care există în acest stat american nu reprezintă altceva decît acte de discriminare rasială.

Și totuși, ministerul Justiției din Louisiana nu vrea să se supună hotărîrii Curții Supreme a S.U.A. Așa că procesul continuă și negrii nu au voie mai departe să concureze alături de albi pe terenurile de sport. „Democrație" americană !.

În căutarea unui titlu de noblețe

Campionul mondial profesionist de box la categoria semi grea Archie Moore s-a oprit de curînd la New York în drum spre Montreal unde, în luna august, urmează să-și apere titlul în fața canadianului Yvon Durelle. În cursul unei întîlniri cu ziariștii new yorkezi, nu mică a fost surpriza celor prezenți cînd au auzit din gura managerului Kearns că Archie Moore intenționează să folosească prilejul vizitei pe care o face în aceeași perioadă în Canada regina Angliei pentru a solicita un titlu de noblețe. „Dacă cererea sa va fi acceptată—a spus Kearns — Moore va deveni „Sir Archibald" sau chiar „Seniora sa". Aceasta s-ar armoniza foarte bine cu titlul său mondial.

În realitate însă, după cum afirmă unii ziariști, acordarea unui titlu de noblețe lui Archie Moore ar fi în primul rînd în avantajul managerului său care, de pe acum, a început să viseze la afișele galelor viitoare unde elevul său ar apărea cu titlul de „Sir". Nu de alta, dar după cum se știe, în occident pentru un titlu de noblețe se plătește mai mult !

Secretul...

Printre numeroasele glasuri americane care au comentat victoria obținută de atleții sovietici în fața celor americani cu prilejul recentului meci desfășurat la Philadephia a fost și acela al lui Bobby Ranck Bonniwell, fost campion de gimnastică al S.U.A. Bonniwell a fost extrem de supărat îndeosebi de comportarea echipei atletice feminine a S.U.A. care aproape nici nu s-a văzut alături de atletele sovietice. În legătură cu aceasta el a declarat :

„Femeia americană obișnuește să ia automobilul chiar pentru o plimbare în jurul propriei case și nu are nici o cunoștință despre însemnătatea exercițiilor fizice. Dacă idolul nostru național — a spus el în continuare — ar fi un aruncător de sulință sau unul de greutate în locul unei stele de cinema atunci am avea și noi o duzină de atlete mari, care ar fi capabile să facă față unei întîlniri internaționale".

„Americanul" Olmedo

Peruvianul Alex Olmedo este la ora actuală unul dintre cei mai buni jucători de tenis din lume. În concursuri el nu reprezintă însă culorile țării sale, ci ale S. U. A. pentru care a cîștigat anul trecut „Cupa Davis", iar recent turneul de la Wimbledon. Ultimul succes al lui Olmedo a fost viu comentat de presa londoneză, care a reluat atacurile împotriva americanilor, începute cu ocazia finalei „Cupei Davis". Ziarul „Sunday Dispatch" scrie, printre altele : „Olmedo a fost angajat de S.U.A. deși el este cetățean peruvian, numai pentru că are o bursă de studii în California și datorită regulamentului „foarte elastic" al federației americane, avidă de onoruri. Este cea mai samavolnică achiziție americană după anexarea Luisianei".

Articolul semnat de Jim Manning se încheie astfel : „Acum, ne așteptăm ca yankeii să racoleze și cîteva jucătoare din Mexic sau Brazilia".

Record împiedicat de... rechini

Înotătorul mexican pe distanțe lungi Ramon Briseno Ocana și-a propus să stabilească un nou record mondial pe distanța Miami—insula Santa Catalina. Numai că, după ce a înotat timp de 17 ore, Ocana a trebuit să fie ridicat în barca însoțitoare din cauza a... peste 50 de rechini care îl „însoțeau" în imediata apropiere. Doi rechini, probabil mai „curajoși", s-au apropiat atît de mult de Ocana încît erau cît pe ce să-l sfîșie.

Fără să renunțe la ideea de a reîncerca altă dată tentativa sa, Ramon Ocana a declarat că preferă să participe de acum înainte la tradiționala cursă „Traversarea canalului Mînecii". Este adevărat că acolo valurile sînt mult mai mari și dificultățile sporite, dar... nu există rechini.

Instantanee sportive

Sprinterii noștri au coborît arareori în acest sezon sub 11 secunde pe 100 m. plat.

POVESTE FĂRĂ CUVINTE... de laudă la adresa sprinterilor noștri.

Desen de AL. CLENCIU

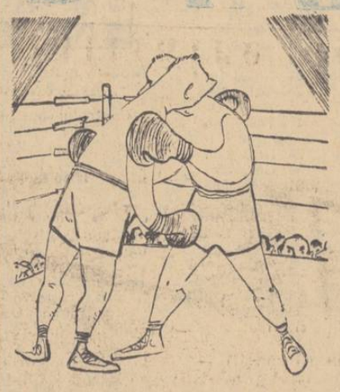

— Măi Vasile, să nu ne lovim tare, că diseară ne așteaptă fetele la bal...

Desen de V. VASILIU

Dopingul a ruinat Turul Franței

Niciodată Turul ciclist al Franței nu a fost urmat de atîtea discuții și polemici ca anul acesta. Faptul este însă explicabil. Cea mai mare cursă profesionistă din lume s-a soldat cu un fiasco general, care l-a scos din sărite chiar și pe „calmul patron" Jacques Goddet. Spectacolul oferit de rutieri a fost lamentabil, cursa a întrecut în spatele caravanei mașinilor publicitare, media orară a fost „slăbuță": 35 km, față de 37,600 în 1958. Marile vedete ale cursei, Anquetil, Riviere, Gaul, Baldini, n-au întreprins nimic ca să-și justifice reputația și susporterii lor i-au primit cu fluierături și tomate la „Parc des Princes". „Giganții șoselii", blazați, s-au consolat cu rolul de oameni sandvici, purtători de reclame. Roși de invidie Anquetil și Riviere, rivali de firme și de generație, au preferat înfrîngerea echipei lor decît victoria „regionalului" Anglade. Spaniolul Bahamontes, fost crescător de catîri la Toledo, a cîștigat astfel, lipsit de glorie, un tur al Franței apatic și neinteresant. Bahamontes a încasat probabil mulți bani. Dar alții, ca belgianul Wierucki, au cîștigat atît cît să-și cumpere două plinii, ca să nu mai vorbim de Robic, care la 38 de ani s-a urcat din nou în șa pentru cîteva mii de franci. Sleit de puteri, învingătorul turului din 1947 a abandonat în etapa a 20-a, după ce se chinuise aproape 4000 de km. Abandonurile au fost de altfel o caracteristică a turului Franței din acest an; 55 de alergători din 120 au părăsit caravana. Echipa Franței, plecată cu 12 oameni, a pierdut 7 pe drum. Printre abandonați și eliminați s-au numărat cicliști renumiți ca L. Bobet, Favero, Gauthier, Hassenforder, Fallarini. Francezul Anastasi și belgianul Van Tangerloo au terminat cursa la spital.

Bernard Gauthier, epuizat după folosirea dopingului...

Turul Franței a semnalat și o gravă recrudescență a folosirii dopingului, a stimulentelor farmaceutice, cauza principala a nenumăratelor abandonuri. Este semnificativă în acest sens declarația cunoscutului campion elvețian Kubler : „După cursa contraconometru alergătorii au fost incapabili să facă cel mai mic efort ! Din 10 concurenți, 8 au folosit injecții intravenoase" (este vorba de injecții cu benzedrină și alte substanțe).

Raymond le Bert, fost antrenor al lui Bobet, scrie în „Mirroir Sprint" : „Mulți campioni concurează necinstit. Încă din primele etape am remarcat nenumărate colete farmaceutice trimise alergătorilor. Majoritatea destinatarilor nu au terminat însă cursa".

„Dopingul a ruinat turul Franței", recunoaște Pierre Chany în l'„Equipe" Anul acesta în turul Franței a mirosit mai mult ca de obicei a farmacie Dar nimeni n-a luat nici o măsură. Cicliștii sînt lăsați să-și distrugă sănătatea pentru gloria aperitivului Martini sau a brill'antinei Tricofilina. Patronilor le trebuie victorii de etapă, reclamă pe prima pagină și alergătorii recurg la toate mijloacele pentru a nu fi excluși din echipă. Ciclismul profesionist se află într-o „pană" serioasă după ultimul tur al Franței.

Ilie GOGA

Magazin

revistă săptămînală editată de ziarul

„ROMÎNIA LIBERĂ"

★

Redacția și administrația piața Scînteii tel. 17 60.10

★

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzori din întreprinderi și instituții

★

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI tel 17 60 10 interior 1400

Adaptare după JACK LONDON

GOANA DUPĂ AUR

Ilustrații de BECA RIND

Smoke și Shorty, rătăciți, în miez de iarnă, într-un ținut pustiu din preajma Munților Stîncoși și avînd foarte puține provizii asupra lor, încearcă să regăsească drumul spre tabăra lor din Dawson. Shorty pornește cearcă să regăsească drumul spre tabăra lor din Dawson. Ei sînt capturați de un trib de indieni, al cărui șef este un alb, tatăl unei tinere fete.

— Sînt foarte bucuroasă să te întîlnesc, i se adresă fata într-o englezească destul de curată. Iartă-mi accentul stîngaci, dar să știi că sînt englezoaică, ca și dumneata. Tatăl meu e scoțian. Mama a murit. Ea era jumătate franțuzoaică, jumătate englezoaică. Dar ce frig e ! Hai înăuntru, lîngă foc, să stăm de vorbă. Numele meu e Labiskwee, dar al dumitale ?...

În felul acesta făcu Smoke cunoștință cu Labiskwee, fiica lui Snass, pe care acesta o numea Margaret.

— Snass nu e numele adevărat al tatălui meu, reluă fata, e porecla pe care i-au dat-o indienii.

Smoke află o mulțime de lucruri în ziua aceea și în cea următoare, cînd tribul se deplasă pe urmele turmelor de vînat. Află că Snass fusese un om instruit. Dar de vînd își alesese acest exil voluntar, nu mai văzuse o

carte sau un ziar. Nu știa nimic și nici nu vroia să știe despre ceea ce se întîmplă în lume. Labiskwee s-a născut în aceste ținuturi arctice. I-a murit mama cînd avea 6 ani. Își amintea despre ea doar că fusese o femeie foarte frumoasă. Smoke vorbi și cu Danny Mac Can. S-a rătăcit dintr-o expediție care pornise spre Point Barrow și a fost prins de avangărzile lui Snass, cînd era aproape mort de foame. Era un bărbat slăbuț, cu o privire bolnăvicioasă, iar unicul său ideal era să se reîntoarcă în orașul natal, la San Francisco, și la meseria lui de zidar.

În seara aceea Smoke avu din nou o conversație cu marele șef. Snass îl complimentă :

— Ești primul om inteligent pe care l-am prins, îi declară scoțianul. Am să fac o excepție doar în cea ce-l privește pe „Patru Ochi". Așa îi spuneau indienii, pentru că purta ochelarii unui profesor de zoologie care a trăit o vreme aici, alături de noi. A murit anul trecut. Era foarte naiv și foarte blînd. Cunoștea foarte bine geologia și metalurgia. A găsit huilă pe muntele Luskwa și apoi zăcăminte de fier. I-a învățat pe indieni

să-și facă arme și unelte. Cît era ziua de mare, rătăcea prin împrejurimi, pînă s-a rătăcit. L-au găsit oamenii mei înghețat, la mai puțin de o milă de tabără.

Apoi Snass îi dădu lui Smoke un sfat.

— Cel mai bun lucru pe care-l ai de făcut este să-ți alegi una din femeile noastre și să-ți întemeiezi un cămin printre noi. Fetele noastre nu-și aprind focurile — e un fel de sărbătoare a fecioarelor — înainte de venirea verii. Dar dacă vrei, pot să devansez data serbării...

Smoke ceru un răgaz pentru a reflecta și întrerupse convorbirea.

În zilele următoare Labiskwee căuta tot timpul compania lui Smoke. Ea îi povesti despre bătrînul zoolog Patru Ochi, despre blîndețea lui, despre străduința pe care și a dat-o pentru a o învăța să vorbească și să scrie englezește. Îi vorbi despre duritatea tatălui ei, despre ocupațiile lui. Tribul se ocupa cu vînatul și cu vînzarea blănurilor și a peilor la anumite centre de achiziție ale companiilor arctice, în schimbul muniților și al tutunului. Cînd era încă mică, a văzut cum un alb, prizonier al tribului, care încercase să evadeze, a fost împușcat. Nu, tatăl ei nu ucisese cu propriile lui mîini. Pusese doi tineri indieni s-o facă. Nici un indian nu ar îndrăzni să nu i se supună ..

Apoi Labiskwee îl întrebă : — Spune-mi, este adevărat că au existat odată doi tineri, Paula și Francesco, care s-au iubit mult ? Patru Ochi mi-a vorbit despre ei. Mi-a vorbit și despre alți doi tineri, Tristan și Izolda, a căror poveste de dragoste e foarte tristă. Așa aș vrea să iubesc și eu. Așa se iubesc oamenii în lumea civilizată ? Aici e cu totul altfel. Tinerii se căsătoresc și asta-i totul. Eu sînt însă englezoaică și aș vrea să mă căsătoresc cu un englez. De aceea nu mi-am aprins încă focul de virgină. Tinerii indieni îl presează pe tatăl meu să mă grăbească. Mai ales unul dintre ei, Libash, care e un vînător foarte priceput. Altul, Makuk, mă caută ades și-mi cîntă. Makuk mă amuză. Dacă vrei, plimbă-te noaptea pe lîngă cortul meu și ai să-l auzi și dumneata.. Spune-mi, cum poți să știi că ești îndrăgostit așa cum au fost Paula și Francesco ?

Intimidat de gîngășia și naivitatea fetei, surprins de mulțimea întrebărilor, Smoke nu putu să răspundă prea limpede.

— Da, spuse el, îndrăgostiții preund că amorul e mai prețios decît viața însăși. Vezi dumneata, cînd descoperi că cineva îți e mai drag decît orice altceva pe lume, atunci descoperi de fapt că ești îndrăgostit. Cam așa se întîmplă, dar e foarte greu de explicat : îți dai seama de asta și gata...

Fata suspină și apoi replică pe un ton hotărît.

— Ei bine, eu n-am să mă mărit niciodată !

În ziua următoare Smoke și Shorty se ocupară de examinarea situației lor și discutară îndelung și pe toate fețele proiectata lor evadare.

— Punctul cel mai nevralgic în planul nostru rămîne Daniel Mac Can, spuse Shorty. Pretinde însă că cunoaște un drum către vest. Așadar, fără el nu putem pleca... Dar mai e o problemă, n-o știi ?

— Care anume ?

— Tot tribul vorbește. Mi-a spus-o femeia lui Mac Can, reluă Shorty. Astă-seară, cu mult înainte de termen, va avea loc serbarea fecioarelor. Fetele de măritat își vor aprinde focurile.

(Va urma)

Tiparul Combinatului Poligrafic Casa Scînteii — București.

75

BIBLIOTECA CENTRALA

Proletari din toate țările, uniți-vă!

magazin

Anul III Nr. 96 ★ Sîmbătă 8 august 1959 ★ 8 pagini — 1,50 lei

Citiți în paginile 4-5 marele nostru reportaj

DE LA MUNTE LA MARE

In curînd, Ansamblul de balet al Teatrului de Balet din Budapesta va da o serie de spectacole în țara noastră. In fotografie : balerina RACZ BORISKA, una din protagonistele ansamblului maghiar.

ACASĂ LA...

ARTISTUL POPORULUI

Sică Alexandrescu

Am proiectat o întîlnire cu Sică Alexandrescu, după ce o informație apărută în ziare consemnase investirea primului regizor al primei noastre scene, cu titlul de artist al poporului. Mă grăbesc, deci, să răsfoiesc cartea de telefon, pentru a-i adresa, mai întîi, cuvenita felicitare.

— Allo ! Maestrul Sică ?

— La telefon.

— Felicitările mele, maestre ! Aici este...

— Vă mulțumesc, tovarășe.

— Maestre, vă solicit un interviu pentru „Magazin".

— Cu multă plăcere. Dar cum facem ? — că sînt tare ocupat. Abia am venit de la Sibiu și mîine dimineață plec la Buitea, unde stau toată ziua...

— Și poimîine ?

— Poimîine la fel.

— Totuși...

— Dacă vă convine, mîine la 7 dimineața. Vă stau la dispoziție o oră. Pentru că la opt trebuie s-o pornesc spre studio.

— E suficient, maestre.

...Casa lui Sică Alexandrescu se află departe de efervescența arterelor centrale ale Capitalei. Ați ghicit, desigur. O casă la periferie ; cu o curte mare și o grădină destul de întinsă.

Cînd intri pe poartă, te întîmpină, din fundul curții gălăgia păsărilor. Un fel de „concert" original, în care abundă zgomotos măcăitul rațelor albe, ciripitul pestrițelor bibilici, cotcodăcitul găinilor sau croncănitul curcanilor plimbăreți, cu frumoasele lor penaje, larg desfășurate. In mijlocul lor, cunoscutul regizor, împărțind în dreapta și în stînga pumni de grăunțe. „Scena" nu-i lipsită de pitoresc. Maestrul abia poate face față iureșului păsăresc care-l asaltează.

...Cînd orătăniile și-au mai potolit foamea, am urmat pașii maestrului în grădină. Aci, — pomi fructiferi cu ramurile aplecate sub povara rodului, flori, — multe flori — și, apoi, brazde de legume.

— Anul acesta, grădina mi-a dat o recoltă foarte bună.

Și acum intră în funcțiune furtunul spulberînd peste verdețăstropi de apă proaspătă. Din cînd în cînd, Sică Alexandrescu mai pune cîte o proptea sub craca grea a unui pom, se apleacă cu grijă asupra unui plante nedezvoltate. Sensibilitatea artistului e manifestată aici, în grădină, și în fața păsărilor pe care le îndrăgește, ca și în artă, în fața scenei, alături de actori. ...După ce stropii de apă au împrospătat și ultimul coltișor al grădinii, ne-am așezat să sorbim o cafea, la umbra deasă a unui nuc. Și de la pasiunea și îndeletnicirile gospodarului, discuția alunecă — s-ar fi putut altfel ? — spre cele artistice. Mi-am amintit de cuvintele rostite la telefon : „Dar sînt tare ocupat".

— După munca de peste an — i-am spus maestrului — vi s-ar cuveni o vacanță odihnitoare.

Miron LIVIU

● *(Continuare în pag. 2-a)*

VIAȚA NOUA IN

VALEA CĂRBUNELUI

Valea Jiului. Cea mai mare regiune producătoare de cărbune din țara noastră freamătă zi și noapte. Cînd se aprind luminile în ferestrele sutelor de blocuri ale minerilor și cînd liniștea coboară peste orașe, în adîncuri munca nu încetează o clipă.

In abatajul nr. 9, la Uricani, s-a așternut o liniște grea, apăsătoare. Minerii au coborît pe suitor în galeria de bază. In abataj a rămas doar Vascul-baci, brigadierul și cu artificierul. Încarcă găurile bătute în muntele negru și lucios. Mai controlează odată totul în abataj. Grinzile-s bine strînse cu stringătorii, crațerul a fost acoperit cu scîndură, deci se poate pușca. După ce au coborît și ei în galerie, un ardeel... prelung și apoi o pală de vînt puternic și o bubuitură sparg liniștea. Vascul-baci numără pe degete. Una... două... trei... cinci... opt... alte și alte bubuituri sînt numărate. Pînă să iasă fumul de la explozii oamenii se hodinesc, se prind la discuție.

— *Ce spui, măi Suciule, cît o să cadă din feldul ăsta?* își întreabă brigadierul, minerul șef de schimb. Omul se gîndește o clipă, socoate ceva apoi răspunde :

— *Cred ca cel puțin vreun sfert de sută de „goale" să cerem Staigărului să ne bage la buncăr.* Se uită la ceasul învelit într-o batistă. *Pînă la șut mai că putem pușca în ambele părți încă odată.*

Intervine și un miner :

— *Apoi nu așa, Suciu-baci, musai să pușcăm, să lăsăm feldul armat pentru cei din schimbul II...*

După ce au citit Hotărîrea C.C. al P.M.R. din 13—14 iulie, minerii din brigada comunistului Dumitru Vascul, mulți dintre ei membri sau candidați de partid, au hotărît să-și exprime bucuria și satisfacția pentru grija ce le-o poartă partidul, angajîndu-se să dea în acest an. în fiecare lună, cel puțin cîte 500 tone de cărbune cocsificabil peste plan. Angajamente mobilizatoare și au luat sute de brigăzi de mineri din toate exploatările Văii Jiului. Ce înseamnă aceasta ? Inseamnă că minerii prețuiesc viața nouă de acum și luptă pentru continua ei înflorire. Da, viața nouă s-a statornicit în Valea Jiului în acești 15 ani. A venit în acest bogat colț al patriei noastre odată cu primele unități ale Armatei Sovietice eliberatoare, odată cu primele utilaje miniere sovietice, odată cu trenul care a răzbătut defileul Jiului în 1948, pe drumul deschis de bravii brigadieri. A venit odată cu cuvîntul partidului. „SA FACEM DIN VALEA JIULUI, FOSTA VALE A PLINGERII, O VALE A FERICIRII, A BUNEI STARI", au răsunat atunci, în 1952, cuvintele conducătorului iubit, tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej. „*Vom face din Valea noastră, o vale a fericirii, vom asigura industriei cărbunele, plinea necesară*", s-au angajat minerii.

Flori de piatră și de beton împînzesc azi Valea Jiului, de la Lonea pînă la Uricani. Sînt zecile de blocuri muncitorești, cantine, cluburi, cinematografe. „Buchetele" lor se întind peste toate localitățile miniere. Florile acestea-s mai dragi ca oricare altele, pentru că-s sădite în anii noștri și fac viața și munca minerilor mereu mai plăcută și mai frumoasă.

Sus : o brigadă de mineri de la Lupeni intră în șut ; jos : tehnicienii Octavian Costea și Iosif Dincă de la mina Uricani controlează conținutul de metan într-o galerie. Ca de obicei, nici urmă de metan.

Fotografii : A. RIEGELHAPUT

Multe s-au schimbat și deasupra și sub pămînt în Valea Jiului. Roaba și trocul, vagonetul de lemn tras de cai, au dispărut de pe galeriile și din abatajele Văii Jiului. Astăzi, rar, foarte rar, să mai

Gh. DUMITRESCU

● *(Continuare în pag. 2-a)*

În acest număr:

Vizitînd

EXPOZIȚIA

realizărilor economice ale Uniunii Sovietice

◆

ENCICLOPEDIA

Magazin

- Primul film artistic românesc
- Pușkin — inspiratorul teatrului liric rus
- „Capriciile" lui Goya
- Diderot, sufletul „Enciclopediei"

◆

Vreau să știu : Ce este tergalul

◆

In curînd în vitrine

◆

MODA

◆

SPORT - ȘAH - REBUS

SAVANȚII ROMÎNI CUCERESC

TAINELE ATOMULUI

de vorbă cu acad. prof. HORIA HULUBEI

Zi de vacanță. Pe culoare, în sălile de cursuri sau în laboratoare domnește o liniște deplină. Pare nefiresc pentru o facultate unde în tot restul anului forfota este continuă. Numai sus, la etajul III se mai lucrează în această dimineață de început de august. Este laboratorul acad. prof. Horia Hulubei, directorul Institutului de Fizică Atomică.

Il găsim adîncit în lectura unei lucrări. Deși anunțați, ne sfiim totuși să-l stînjenim. Intrerupîndu-și lectura, acad. Hulubei rostește în cele din urmă mai mult pentru sine :

— Este remarcabil executată lucrarea l...

— Despre ce anume este vorba ?

— Nimic altceva decît despre lucrarea de diplomă a unui student. Mai bine zis absolvent acum. Bine lucrată și într-un domeniu foarte puțin cercetat.

— Interesant. Se pare că și studenților nu le mai sînt astăzi străine cercetările îndreptate spre descoperirea tainelor atomului. Au oare la noi în țară aceste cercetări vreo tradiție ?

— Indiscutabil că da. Intre cele două războaie mondiale, la noi în țară au existat o serie de preocupări în domeniul fizicii, preocupări care s-au soldat cu unele lucrări care, la vremea lor au devenit cunoscute, rămînînd valabile și în ziua de azi. Astfel de lucrări au fost însă sporadice, fără nici un fel de sprijin din partea statului.

Convorbirea odată întîrîpată continuă pe aceeași temă. Proeminentul om de știință evocă unul din evenimentele hotărîtoare, care a stat la baza creării centrului românesc de cercetări nucleare.

— După cum se știe, încă la începutul anului 1955, guvernul sovietic a adoptat o hotărîre privind acordarea de ajutor tehnico-științific și de producție pentru crearea de baze științifice experimentale altor state, în vederea dezvoltării cercetărilor în domeniul fizicii nucleare și folosirii energiei atomice în scopuri pașnice. Printre aceste state se află și țara noastră.

S-a hotărît cu prilejul tratativelor purtate la Moscova ca pentru dotarea centrului nostru de cercetări nucleare să primim din U.R.S.S. un reactor atomic de tipul V.V.R.S. (alimentat cu uraniu îmbogățit, moderat și răcit cu apă distilată) și un accelerator de tip ciclotron capabil să accelereze deutoni pînă la energia de 12,5 milioane electronvolți.

— Au visat vreodată fizicienii romîni asemenea condiții de lucru cum sînt cele create astăzi în cadrul Institutului de Fizică Atomică ?

— Fără îndoială că oamenii de știință sînt întotdeauna tentați să se gîndească la condiții cît mai optime de lucru, chiar dacă împrejurările le sînt vitrege așa cum ne-au fost nouă în urmă cu 15—20 de ani. Spre deosebire de altădată, chiar și visurile cele mai frumoase ale oamenilor noștri de știință, nu numai din domeniul fizicii atomice, dar și din alte specialități au fost împlinite și chiar mult depășite. Să ne gîndim numai la faptul că R. P. Romînă se număra în august 1957 printre cele 8—10 țări din lume cu reactori atomici în funcțiune.

Tudor GHEORGHIU

● *(Continuare în pag. 2-a)*

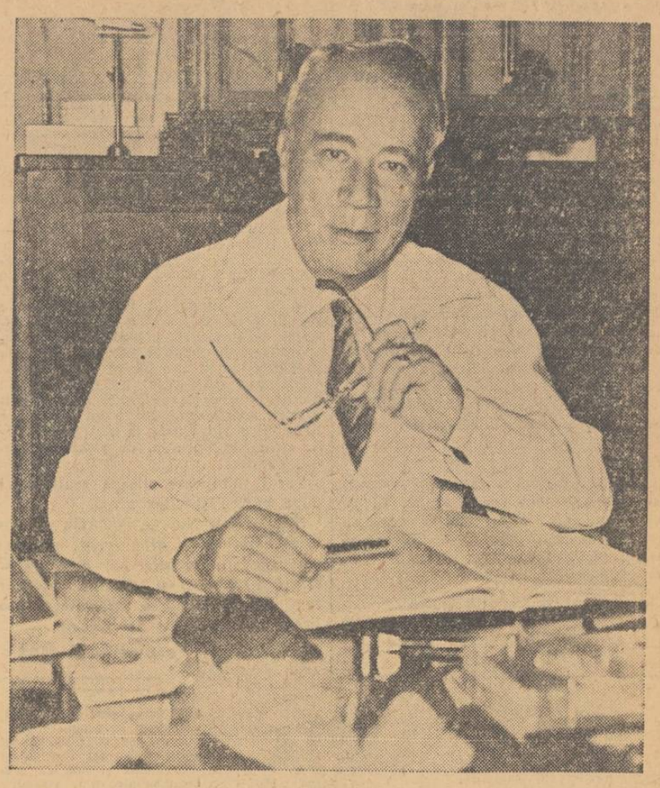

Acad. prof. Horia Hulubei, directorul Institutului de Fizică Atomică.

GRĂDINI ÎN BĂRĂGAN

Cerul era necuprins de înalt și de albastru. Cîmpia verde, aproape uniform verde. Doar mai încolo, grîul din lanurile colectivelor Platonești și Lăcusteni strălucea auriu, iar pe orezăriile de pe malul Ialomiței, apa sticlea la soare pe tarlalele îndiguite, împroșpătînd parcă și mai mult culoarea crudă a tinerelor fire de orez. Pîlcurile de sălcii bătrîne, punctau ici, colo, zarea, indicînd rămășițe din lunca Ialomiței, aici în apropiere de vărsarea în Dunăre.

Cum stăteam cu fața spre răsărit, privind în lungul canalului de desecare de la nord de satul Platonești, spre dreapta, la 3—4 km., zarea era închisă de malul înalt, deasupra căruia se-ntinde Bărăganul, ca o masă uriașă, pe care cresc și înfloresc holdele pe sute de mii de hectare. Uscățiv și sur, cu un zîmbet blînd, Mihai Constantin, președintele sfatului popular din Platonești, a privit în lungul canalului din „sistemul Chioara — Hagieni — Platonești". Cuvintele lui evocă mulțimea de oameni care l-au săpat prin muncă voluntară.

— Vezi, toată întinderea asta, pînă la satul Chioara, e supusă inundației. Primăvara, și ori de cîte ori plouă mai tare, pînă la Dunăre, pe mii de ha., netede ca palma, mustește apa. Ani de zile nu s-a putut cultiva nimic aici. Ori s-au înecat culturile. Puteam lăsa netrebnic atîta pămînt ? Și încă pămînt așa de bun ?

Dumitru ALMAȘ

● *(Continuare în pag. 2-a)*

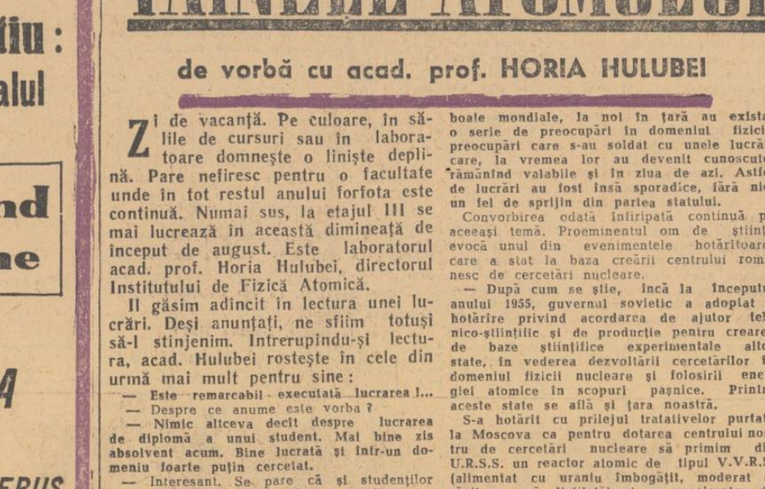

Acceleratorul de tip ciclotron cu care se lucrează la Institutul de Fizică Atomică al Academiei R.P. Romîne

Darclée pe ecran

O firmă nouă a apărut pe ușa unuia dintre birourile de la Studioul cinematografic „București". Un nou film a intrat în pregătire.

Ne apropiem și citim: **Producția filmului „DARCLÉE".**

Numele ilustrei cîntărețe ne-a suscitat curiozitatea. Intrăm. Echipa, în curs de constituire, nu a avut încă timpul să se adune. In noul sediu îl găsim însă pe regizorul Mihai Iacob. O arzătoare emoție îl mistuie pe foarte tînărul regizor, care și-a asumat greaua misiune de a reînvia pe ecran chipul marei cîntărețe Hariclea Darclée.

— E totuși o încercare grea, acest prim film de lung metraj a cărui regie o voi semna singur. Un film de epocă, evocînd viața unei mari artiste, care a trăit în cercul celor mai ilustre personalități ale vremii sale, compozitori și cîntăreți, oameni de artă și de litere, capete încoronate și oameni de stat, — ne spune regizorul Mihai Iacob.

Vedeți dar ce mare răspundere ! Cu atît mai mult cu cît, împreună cu autorii scenariului, poetul Constantin Cîrjan și muzicologul Ionel Hristea, ne-am propus să realizăm un film de un gen deosebit. Nu o simplă „biografie muzicală" pe fundal de epocă, ci un film dramatic, un film despre talent și despre lupta omului de talent pentru înfăptuirea idealului său artistic. Există în scenariu o replică semnificativă, care dă cheia întregului film: **„Talentul obligă".** In spiritul acestei idei, firul dramatic al acțiunii este construit pe strădaniile eroinei noastre pentru înfăptuirea a ceea ce constituie misiunea vieții sale : întemeierea teatrului de operă în Romînia și afirmarea pe plan mondial a artei interpretative românești. Documente ale epocii — dintre care unele ne-au fost puse la dispoziție cu multă bunăvoință de către fiul celebrei cîntărețe, compozitorul Ion Hartulary-Darclée — stau mărturie asupra faimei și admirației nețărmurite de care s-a bucurat Hariclea Darclée în rîndurile muzicienilor din lumea întreagă. Ea este considerată și acum ca una din cele mai mari cîntărețe ale secolului trecut, comparată cu Malibran, Adelina Patti și Melba, care au dominat, fiecare pe rînd, lumea muzicală a epocii.

— Cum vă documentați cu privire la epocă?

— Pentru filmul nostru am adoptat

Ana ROMAN

● *(Continuare în pag. 2-a)*

Grădini în Bărăgan

(Urmare din pag. I-a)

Vorbirea se deapănă în mers, în lungul canalului cu două chiunete care, pe aici, șerpuiește larg, pe urmele unui vechi prival.

De la O.R.I.F. (Oficiul regional de îmbunătățiri funciare) Constanța am aflat că lucrările de hidroameliorație din „sistemul Chioara—Hagieni—Platonești" constituie numai un capitol d'n marea acțiune întreprinsă, cu entuziasm, în toată țara. Partidul și guvernul acordă cea mai mare atenție acestei probleme. Este vorba de ameliorarea a sute de mii de hectare care trebuie să devină productive, cît mai productive, pentru folosul întregului popor muncitor.

Președintele Mihai Constantin își reia explicațiile.

— Canalul nostru va fi gata în curînd. Avem de săpat peste 108.000 de metri cubi de pămînt. Numai oamenii din orășelul Fetești și-au luat angajamentul să ne ajute la săparea a 17.000 metri cubi. Puteam noi să ne lăsăm mai prejos? Nu. Noi cei din Platonești și Lăcustenii, ne-am angajat să săpăm peste 50.000 de metri cubi.

— Și cît ați săpat pînă acum?

— Cred că în sectorul ce revine Platoneștilor am trecut de 30.000 metri cubi.

Ajutorul pe care-l primim din afară e, cum să zic, ceva firesc. Și, desigur de mare folos. Că așa-i în socialism. Și noi cei din Platonești am ajutat, astă iarnă, la asfaltarea șoselei între Țăndărei și Giurgeni. Vor mai veni în ajutor și vecinii noștri de dincolo de apa Ialomiței. De pildă, cei din comuna M. Kogălniceanu, uite-o de colo, unde se văd magaziile alea mari, albe. In sectorul ăsta, numără președintele pe degete, lucrează: Gura Văii, Săveni, Platonești, Țăndărei, Hagieni, Kogălniceanu, Chioara și Fetești — lucrează, adică muncitorii, salariații și tineretul din centrul nostru raional. Așa-i bine să se între-ajute oamenii. S-avem destulă putere să domolim năbădăile Ialomiței. Să schimbăm și cîntecul în: „Noi cei de pe Ialomița / Să bem vinul cu cofița"... Mă-nțelegi? Vorba „vinul cu cofița" aici, în cîntec. Închipuie belșugul și bucuria poporului. Și la sporirea acestui belșug contribuie de bună seamă și canalul pe care-l săpăm.

Cînd era proprietar unul Aurel Pană, aici, în jurul Platoneștilor, zeci și zeci de hectare stăteau primăvara sub apă. Iar pe noi ne mînca sărăcia și ne topeau frigurile galbene. Acum statul ne ajută să facem din mlaștină pămînt roditor. Și oamenii se bucură. Să-i auzi dimineața cum pornesc la lucru... Cîntînd pleacă și tot cîntînd se-ntorc.

Imi place mult vorba cu președintele. Are ceva așa de prietenesc și de apropiat! Il ascult pășind în lungul canalului și privind vasta întindere netedă ca masa. Departe duduie un tractor. Aproape fosnesc, abia perceptibil, frunzele de floarea soarelui. Parcă s-aude cum cresc, sorbind apă din pămînt și lumină din soare.

Mă gîndesc la acești oameni vrednici, care aici, la Platonești, schimbă fața pămîntului.

— Nu-i muncă ușoară, tovarășe, îmi spune președintele parcă ghicindu-mi gîndul: e pămînt greu, duplit. Iar în multe locuri oamenii au fost nevoiți să lucreze în apă, pînă mai sus de genunchi. Păcat că n-ai venit atunci, să ne vezi. Dar noi nu ne speriem de asta, Dimpotrivă. Greutățile ne îndîrjesc. Cum zicea un șef de brigadă: „dacă săpăm acum în apă, săpăm de noroi pe toată viața". Și avea dreptate. Secăm toate smîrcurile astea ca să sporim terenul de cultură. Săpăm pentru pîine mai bună și mai dulce.

Azi nu lucrează oamenii din Platonești. Numai, dincolo de Lăcusteni sapă de zor un grup mare. Dar nu-i greu să-mi închipui zilele cînd două mii de gospodari au muncit și aici, la canalul pe care-l măsurăm cu privirea, cît poate ea cuprinde. Taluzul neted, ca și pămîntul cărat cu căruțele ori cu roabele și depus pe izlaz, sînt mărturii ale efortului obștesc. Au lucrat și vor lucra aici bărbați și femei, bătrîni și tineri. Mai ales tineri.

— Cine s-a distins, tovarășe președinte?

— Mulți, tovarășe. Foarte mulți. Și dacă ți-aș da cîteva nume, aș nedreptăți sute și sute de oameni. Satul întreg și-a dat concursul, cu tragere de inimă. Sau mai bine zis — satele. Că eu vorbesc și de Lăcusteni. Și-apoi mai avem de lucru: de împrăștiat pămîntul, de nivelat, ca să nu stricăm izlazul. Sîntem, ca să zic așa, în mijlocul lucrării. Continuăm în pauzele dintre muncile la culturi. Reluăm săpatul îndată ce se ridică recolta de grîu. Că în dreptul tarlalelor de grîu am întrerupt săparea, pînă secerăm. Să nu stricăm semănătura. Și știi și dumneata, laudele la urmă. Așa e mai bine, mai chibzuit, mai frumos.

— Și laudele și mustrările.

— Poate crezi că nu ne pricepem la critică? Totul e să găsești momentul cînd s-o aplici. Că nici doctorul nu pune bisturiul, așa oricum. Intîi face toate analizele, cercetează, află felul bolii. Și-apoi, hast! taie. In orice caz, munca patriotică, pentru canalul ăsta a întărît mult legăturile dintre oameni. Nu mai tăndălește decît cîte unul, pe ici pe colo. Dar, la privirile tovarășilor, știi, privire de dojană, omul începe să se dea la brazdă.

După asta, președintele îmi arată orezăria, stațiile de pompare, grădina de zarzavat.

Pe tot întinsul cîmpiei, oamenii lucrează harnici în pîlcuri de cîte 20-30. Vor ca și anul acesta, gospodăria colectivă din Platonești să fie fruntașe pe raion.

— Și nu numai la recolte, ci și la numărul de metri cubi săpați la canalul de desecare, mă avertizează președintele, gesticulînd ușor cu dreapta indicînd, parcă, un țel precis și sigur.

Nici aici Bărăganul nu mai este un peisaj pitoresc și sălbatic, cum îl zugrăvea Odobescu. In locul bălăriilor netrebnice rîd vioaie la soare tarlalele de grîu, de porumb, de floarea-soarelui, de orez.

Vor fi unii care oftează sentimental după bălării și după gropi.

N-au decît. Noi ne bucurăm că, în locul bălăriilor și al gropilor, au apărut oamenii; oameni noi care transformă Bărăganul și luncile riurilor lui, pînă la Dunărea cea lată, într-o grădină izvoditoare de belșug.

Dumitru ALMAȘ

Vreau să știu

Ce este tergalul?

Am citit că s-a pus în vînzare o nouă țesătură din material plastic fabricată în țara noastră: tergalul. Vă rog să-mi spuneți cum arată acest material nou, ce caracteristici prezintă și la ce anume confecții poate fi utilizat (IRINA BOLOGEA — Breaza).

In presă s-a anunțat despre începerea fabricării și la noi în țară, a stofelor din amestec de fire de tergal și fire de lînă, la întreprinderea „Partizanul Roșu" din Orașul Stalin. Calitățile remarcabile ale acestui material — nesifonabilitatea și menținerea permanentă a dungii și cutelor — vor trezi fără îndoială aprecierea unanimă a cumpărătorilor. Este justificat deci interesul publicului asupra naturii acestor fire.

Tergalul, terilena sau teritalul sînt denumiri ale categoriei de fibre sintetice, așa numite poliesterice. Aceste fibre se obțin din acid tereftelic și etileaglicol, prezentînd, din punct de vedere chimic, o foarte mare rezistență la acțiunea diferiților agenți chimici. Acest lucru este important de reținut pentru consumator, întrucît înseamnă că la spălarea articolelor din asemenea fibre se pot folosi produse conținînd clor, care, precum se știe, în cazul fibrelor textile naturale, le slăbește rezistența.

In afară de o mare rezistență, fibrele poliesterice au remarcabila caracteristică de a li se putea imprima — la o anumită temperatură și presiune — o anumită formă, la care revin indiferent de deformările la care sînt supuse ulterior. Mai mult chiar, această „fixare" se menține și dacă materialul este băgat în apă. De aci rezultă acele calități, cu totul caracteristice acestor fibre, despre care am amintit mai sus.

O altă însușire interesantă a acestor fibre este că ele nu sînt atacate de bacterii și microorganisme, cum ar fi cazul mătăsii. Iată deci un nou avantaj, în ceeace privește păstrarea unor asemenea materiale.

Trebuie precizat că toate experimentările făcute au demonstrat că fibrele poliesterice nu sînt toxice și nu provoacă nici un fel de dermatite pe piele. Ca atare, purtarea materialelor din fibre poliesterice este nedăunătoare din punct de vedere higienic.

Sub aspectul întreținerii nu este de asemenea nici o problemă, întrucît majoritatea petelor se pot înlătura prin spălarea cu săpun.

Intrucît confecționarea unor asemenea materiale necesită o tehnică aparte, s-a găsit nimerit ca ele să fie date în comerț direct sub formă de confecții. Actualmente au apărut pantaloni bărbătești și sînt în curs de apariție fustele plisate.

Inginer Valeriu POPA
Director tehnic în Direcția Generală Industrială Lînă și Mătase

Savanții romîni cuceresc
TAINELE ATOMULUI

(Urmare din pag. I-a)

Așa dar la 30 iulie 1957 reactorul nostru a devenit critic pentru ca zece zile mai tîrziu să lucreze la puterea nominală. De atunci lucrează fără avarii cîte 8 ore pe zi. In ianuarie 1958 a intrat în funcțiune și primul nostru accelerator.

Pentru a utiliza în cele mai bune condiții aceste instalații a fost necesar să se creeze imediat o serie de laboratoare de specialitate. Amintesc laboratoarele de fizica reactorilor, de reacție nucleară, de influența radiațiilor asupra corpurilor solide, de spectroscopie nucleară, de magnetism nuclear, de radiochimie etc. Pe lîngă acestea s-a creat un laborator pentru energii înalte, unde se studiază razele cosmice atît prin metode electronice cît și prin intermediul plăcilor iradiate la înălțimi mari, în stratosferă unde au fost trimise cu ajutorul baloanelor.

— Ce posibilități a oferit crearea Institutului de Fizică Atomică cercetătorilor noștri?

— Studiile s-au concentrat la început asupra fizicii și tehnicii reactorilor. Trebuiau mai întîi cunoscuți parametrii de funcționare ai acestui reactor, primul care funcționa după proiectul respectiv. In acest sens s-a trecut la studiul dinamicii sale, la precizarea condițiilor de funcționare a acestui reactor eterogen, răcit și moderat cu apă. Rezultatele dobîndite ne-au permis o mai bună cunoaștere a condițiilor de funcționare a reactorului, ne-au dat posibilitatea să evaluăm unii parametri, ceea ce ne a ajutat să lucrăm și la energii mai mari decît valoarea sa nominală. Rezultatele acestor cercetări sînt deja în parte cunoscute prin diferite referate prezentate în țară și peste hotare. In acest domeniu socotesc că sîntem satisfăcători de avansați.

Cu ajutorul reactorului s-au fabricat și numeroși izotopi radioactivi întrebuințați atît la cercetările noastre cît și ale altor institute ale Academiei precum și în lucrări cu interes aplicativ. Odată cu intrarea în funcțiune a laboratoarelor fierbinți — lucru de perspectivă imediată — vom produce practic toți izotopii necesari consumului intern, creînd eventuale disponibilități și pentru export.

In ce privește cercetările de fizică fundamentală rezultatele s-au arătat a fi bune și ne dau toate speranțele că nu prea tîrziu le vom putea dezvolta foarte mult și cu succes. Unele din aceste lucrări comunicate la diferite congrese internaționale, au atras atenția asupra cercetărilor Institutului nostru, ceea ce ne bucură și ne încurajează. Trebuie amintite și cercetările în domeniul energiilor înalte. Acestea s-au remarcat atît cu ocazia consfătuirii internaționale ce s-a ținut în primăvara aceasta la noi în țară, cît și la Congresul internațional de energii înalte ce a avut loc de curînd la Kiev. Fără îndoială că acesta este numai un început, un început bun, la care cadrele noastre tinere au adus și ele un aport foarte substanțial.

Doresc să mai amintesc și de crearea în cadrul Institutului a unui sector care se ocupă de construirea unor acceleratori ciclici de electroni, precum și a altor tipuri de asemenea instalații. Dintre aceștia un betatron de 30 Mev care sperăm că va intra în curînd în funcțiune, are multe utilizări importante în medicină și în defectoscopie, precum și în cercetări fundamentale.

— Care este contribuția țării noastre în acest domeniu pe plan internațional?

— In primul rînd trebuie vorbit de faptul că țara noastră a semnat la Moscova în luna martie 1956, alături de alte 10 țări din Europa și Asia, un acord cu privire la organizarea la Dubna a unui Institut unificat de cercetări nucleare. Un număr destul de mare de specialiști romîni — în momentul de față 25 dintre care 19 fizicieni — lucrează în cadrul acestui mare centru de cercetări nucleare. Prin aparatura de înaltă tehnicitate și prin colaborarea științifică cu specialiștii celorlalte țări, și în deosebi cu cei sovietici, Dubna reprezintă pentru cercetătorii romîni posibilitatea de a ataca pe un front larg marile probleme ale fizicii nucleare moderne, fizica particolelor elementare.

Nu trebuie uitat nici faptul că noi am prezentat anul trecut la Geneva, în cadrul celei de a doua Conferințe internaționale pentru utilizarea pașnică a energiei atomice 47 de comunicări față de 10 la prima conferință.

Apoi, după cum se știe, țara noastră a fost printre primele care au depus instrumentele de ratificare a Statutului Agenției Internaționale pentru energia atomică. In același an — 1957 — R. P. Romînă a fost aleasă în Consiliul Guvernatorilor Agenției Internaționale pe o durată de 2 ani.

— In încheiere, vă rog să prezentați cititorilor noștri perspectiva folosirii energiei atomice în țara noastră.

— Datorită faptului că la noi combustibilii clasici pentru producerea energiei electrice sînt pentru moment suficienți, problema folosirii energiei atomice în acest scop nu se va pune decît mai tîrziu, prin anii 1965—1970. Pentru această importantă etapă noi ne pregătim să fim gata. Fără îndoială că posibilitățile noastre sînt multe în acest domeniu și vom căuta să adoptăm soluțiile cele mai bune din acel moment.

Independent de acest lucru, aplicațiile pașnice ale energiei nucleare, diferitele forme de utilizare a radioizotopilor capătă în R.P.R. o dezvoltare din ce în ce mai mare. După cum vedeți această creație a Partidului Muncitoresc Romîn arată ce posibilități importante au fost deschise cercetărilor nucleare. Este bine să amintim cu mîndrie de această realizare acum în preajma aniversării a 15 ani de la eliberarea țării de sub jugul fascist.

Mulțumind pentru interesantele relatări făcute cititorilor „Magazinului" ne-am despărțit de acad. prof. H. Hulubei, urîndu-i lui și cercetătorilor pe care îi îndrumă, noi succese spre faima științei romînești.

Tudor GHEORGHIU

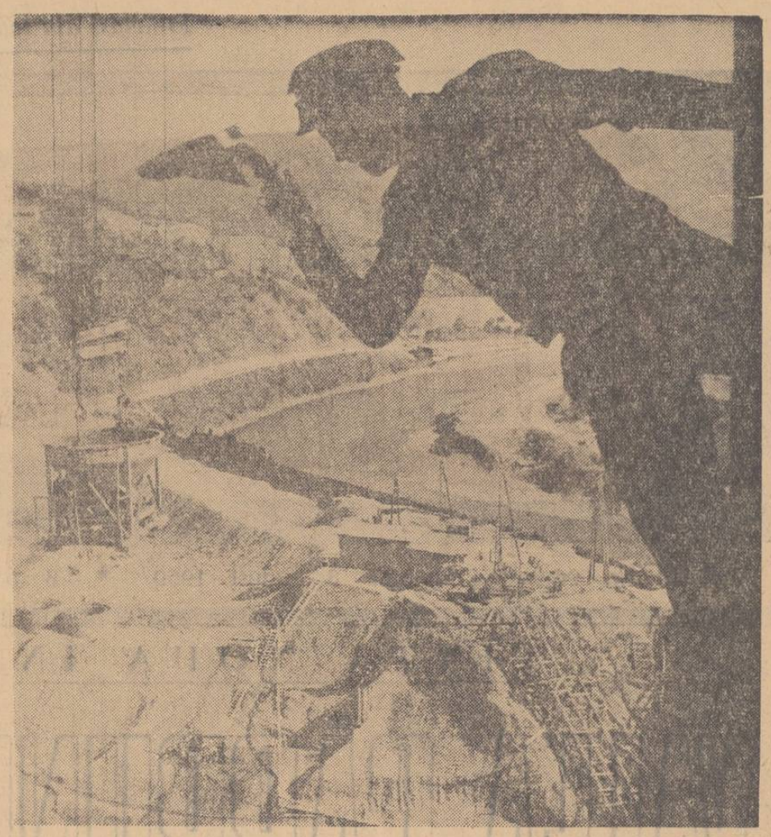

La Bicaz, pe șantierul barajului: se toarnă cimentul la 100 metri înălțime.

Fotografia: Alexandru MENDREA

Acasă la... artistul poporului Sică Alexandrescu

(Urmare din pag. 1)

— Vacanță? Este adevărat. Dar anul acesta — cel puțin pînă la 23 August — mă gîndesc mai puțin la vacanță. Și noi, oamenii de artă, avem acum îndatoriri mai mari decît în ceilalți ani. Pînă acum cîteva zile am fost la Sibiu, unde s-au turnat ultimele scene din filmul „Furtuna" — producție în cinstea lui 23 August — în realizarea căruia eu am sarcina supravegherii artistice. Apoi, o parte din munca mea... de vacanță, o consacru unei serii de spectacole, pe care Naționalul le va da — în cadrul unei decade — în cinstea marii sărbători. S-au ales șapte piese, dintre care patru scrise după 23 August 1944: „Anii negri", „In Valea Cucului", „Cuza Vodă" (puse de mine în scenă) și „Surorile Boga" (în regia lui Moni Ghelerter), piese care reprezintă puncte cardinale ale dramaturgiei romînești, legate de marea cotitură. La acestea se mai adaogă „Pescărușul" de Cehov, „Tragedia optimistă" de Vișnevski și „Dușmanii" de Gorki.

După cum vedeți, deocamdată nu poate fi vorba de odihnă. De altfel, am început să mă obișnuiesc; am mai avut și altfel de... vacanțe. De pildă, turneele prin străinătate.

— Acestea sînt și mai plăcute. Știu că vă plac călătoriile.

— Adevărat, dar cer și multă muncă.

— Pentru că veni vorba, aș vrea, maestre, să-mi povestiți cîte ceva din amintirile acestor turnee.

— Sînt multe de spus. Și apoi, s-au mai scris la momentul respectiv.

— Atunci, ceva despre care s-a scris mai puțin...

— Mai întîi aș vrea să menționez că turneele la Moscova, Paris și Veneția au fost pentru mine cele mai importante etape ale carierei mele artistice. Și acum să mă gîndesc la lucruri despre care s-a scris mai puțin. De pildă, despre Veneția; și anume despre oamenii care ne-au îmbărbătat și ne-au dat cel mai mare curaj înainte de spectacole. Turneul de la Veneția însemna pentru mine și întreg colectivul Naționalului, o mare încercare. Mergeam să jucăm în orașul lui Goldoni, unde teatrul marelui dramaturg este foarte bine cunoscut. Apoi, puneam în scenă, pentru prima oară, o piesă goldoniană. Ne gîndeam: oare vom reuși? Au început repetițiile. In sală și pe scenă jocul actorilor și decorurile erau urmărite cu multă atenție de niște „critici" foarte pretențioși. Erau mașiniștii teatrului venețian, acești oameni necunoscuți pentru public, dar care cunoșteau spectacolele lui Goldoni aproape pe de rost. Cînd am terminat repetiția, mașiniștii au izbucnit într-o furtună de aplauze. Parcă-l aud și acum strigînd: „Moltto bene! Moltto bene!"

Era indicația cea mai sigură că vom reuși. Și așa a fost.

Apoi la Paris. In prima seară cînd am jucat „Scrisoarea", a apărut la teatru ca spectatoare — cum era și de așteptat — Elvira Popescu. Am privit chipul romîncii din loje. Am privit atent și sală: toate privirile erau ațintite spre loja Elvirei Popescu, numeroși spectatori se înclinau cu respect; saluturile erau adevărate ovații. Faptul m-a emoționat adînc; m-am simțit mîndru și abia atunci mi-am dat seama de marea popularitate și de marele prestigiu de care se bucură marea artistă romîncă.

— Și altceva?...

— Da. O chestie amuzantă. Inainte de sfîrșitul actului III, cortina s-a lăsat — dintr-o eroare de regie tehnică — cînd Cațavencu nu-și terminase discursul. Apoi, cortina s-a ridicat din nou, și Niki Atanasiu a putut să spună finalul. In sală, însă, eroarea n-a fost observată. Dimpotrivă, presa a consemnat faptul ca un foarte reușit „trouvaille"...

V-aș mai putea povesti și alte lucruri interesante.

— De acord cu dv. Dar n-aș vrea să vă răpesc prea mult timp. Văd că s-a împlinit ora.

— Este adevărat. La opt trebuie s-o pornesc spre Buftea...

— Spor la muncă, maestre Sică!

Miron LIVIU

DARCLÉE PE ECRAN

(Urmare din pag. 1-a)

după cum știți structura unei drame și nu a unei frești biografice. De aceea reprezentarea epocii va avea un caracter oarecum stilizat, modernizat. Aceasta nu ne scutește bineînțeles de o atentă studiere a epocii, cu moravurile, arhitectura, costumele și tehnica ei. Decoratorii, Teodoru și Dumitriu, care colaborează la filmul nostru, vor avea de lucru pentru a reconstitui ambianța epocii, teatrele din marile capitale europene ca Opera din Paris, Scala din Milano etc. Atenția noastră se va îndrepta mai cu seamă spre o veridică reînviere a personalităților artistice care vor apare în film alături de Darclée. In funcție de rolul mai mult sau mai puțin important ce l-au jucat în viața celebrei cîntărețe, vom vedea în film pe înaintașii muzicii romînești, Gheorghe Ștefănescu, Eduard Caudella, Eduard Wachmann, Alexe Catargiu, pe ilustrii ei contemporani Constantin Nottara și Aristizza Romanescu, pe muzicienii italieni Leoncavallo, Puccini și Verdi.

— Presupunem că problema muzicii constituie o dificultate deosebit de serioasă.

— Așa cum am mai spus, nu ne propunem să facem un film strict „muzical" în genul filmului „Me ba", unde numerele muzicale intervin la orice pas, gratuit, ca momente în sine. In filmul consacrat cîntăreței Darclée, vor fi bineînțeles multe momente muzicale, dar fiecare dintre ele va fi perfect justificat dramatic. Muzica de fond a filmului va trebui să încadreze într-un tot organic fragmentele muzicale datorate unor compozitori diferiți, să le integreze în sinteza dramatică. Complexitatea problemelor ridicate de partitura sonoră a filmului pretinde din partea compozitorului o cultură muzicală vastă, mult simț al sintezei și un gust artistic desăvîrșit. Nu vă pot spune deocamdată numele lui, deoarece tratativele sînt în curs.

— Dar numele interpretei principale? Pe Darclée ați găsit-o?

— Iată o întrebare cam prematură. Deocamdată n-am stabilit nici măcar formula de interpretare: actori de film dublați cu voci de operă, sau cîntăreți de operă cu talent dramatic? Problema principală o constituie rolurile Darclée și Giraldoni — partenerul și iubitul ilustrei cîntărețe — pentru care avem nevoie de o soprană și, respectiv, de un bariton. Există candidaturi pentru ambele alternative și... probele filmate vor decide.

— După cîte am înțeles, acțiunea filmului ne va purta în mai multe colțuri ale Europei. Veți filma exterioare în Italia, la Viena, la Paris?

— Realismul cinematografic nu impune chiar atîtea deplasări. Știți bine că filmul are suficiente mijloace pentru a sugera un cadru autentic cu mai puține sacrificii.

Profitînd de apariția operatorului șef Andrei Feher, regizorul Mihai Iacob a întrerupt convorbirea — probabil ca să nu se mai lase ispitit să comită noi indiscreții.

— Iată-l pe tovarășul Feher, care vă poate da amănunte interesante în legătură cu problemele imaginii.

— Despre amănunte nu poate fi vorba pentru moment. Pot doar să vă împărtășesc impresii generale și în primul rînd bucuria de care sînt cuprinși din clipa în care mi s-a încredințat realizarea imaginii la filmul în culori „Darclée". Problemele sînt multiple. In primul rînd cele legate de portret, de necesitatea de a obține prin plastica imaginii un corespondent al farmecului incomparabil degajat de marea artistă prin întreaga ei ființă și mai ales prin vocea ei. O performanță deosebite de grea va fi realizarea prin mijloacele machiajului și ale luminii a diverselor etape de vîrstă, de la 20 la 60 de ani, căci filmul o însoțește pe Darclée de-a lungul a 40 de ani de viață. Deosebit de interesant mi se pare și sarcina de a evoca prin mijloacele plasticii cinematografice, — lumină, perspectivă, tonalitate, culoare, — atmosfera specifică a unor orașe europene, a peisajului italian, și a Bucureștiului de altă dată. In ansamblu, o muncă extrem de atrăgătoare pentru operator... și îmi doresc ca, alături de întreaga echipă, să contribui și eu la reușita acestui film pe care îl închinăm centenarului marei înaintașe a muzicii romînești, Hariclea Darclée.

Ana ROMAN

VIAȚA NOUĂ IN VALEA CĂRBUNELUI

(Urmare din pag. I-a)

fie abătaj unde cărbunele să nu se transporte cu puternice craițere, nu mai există galerie unde să nu alerge, cu zeci de vagonete după ele, locomotive electrice. Pe multe din acestea se pot vedea plăcuțe cu inscripția *„fabricat în R.P.R."* sau cu inscripții ale uzinelor din marea țară a comunismului victorios.

N-a fost totdeauna așa...

Viața minerilor n-a fost totdeauna așa. In valea acesta, unde totul poartă pecetea aurului negru din adînc, au fost vremuri grele, întunecoase, de care minerii mai bătrîni amintesc adesea celor tineri, cînd se întîlnesc la cluburile miniere.

L-am auzit deunăzi pe bătrînul miner Francisc Gerbert, de la Lupeni, povestind la o joie a tineretului celor care abia au pășit în mineriț:

— *Prin acel '929, măi flăcăi,* le spunea el, *ne ajunsese cuțitul la os. La plată nu luam nici măcar cît să plătim datoriile, măcar că lucram cîte 10—12 ore muncă de robi în abataje. Ca unul ne-am ridicat în acel august acum treizeci de ani. Am cerut pîine și libertate. Ne-au dat patronii și pîine și libertate, așa cum știau ei. Vitos Gavrilă a căzut primul, străpuns de gloanțe. Alte zeci de mineri au înroșit cu sîngele lor pietrele din curtea minei Lupeni. Care am scăpat de urgia patronilor și a polițailor, am fost nevoiți să căutăm de lucru aiurea. Uitați-vă voi azi aici în Lupeniul nostru. Munca îi muncă. După hărnicie-i și plata. Aveți căminele cele din Braia, frumoase, curate, spațioase. Noi, pe vremuri dormeam în bordeie. Vreți azi să mergeți la film, la teatru, n-aveți decît. Avem doar aici în Lupeni, două cinematografe, un club... Pe timpul nostru, cînd aveam pită albă la masă, apoi atunci era mare sărbătoare. Mai Gheorghiță și tu Loczi, voi acum v-ați calificat ajutori mineri și doară n-aveți doi ani de cînd știu că ați venit aici la mină. Cînd am fost ca voi, cîte 6—7 ani slujeam de vagonetar, apoi alți ani, mulți la număr ca ajutor miner. Trebuia să ung cu multe sticle de... „trei stele" gîtul nesătios al Banyamesterului ca să-mi dea țiduă de calificare. O să scoateți acu' după Hotărîre aproape 2000 de lei la plată, așa-i? Vedeți, pe timpul de demult, dacă nu mă-nvoiam cu staigărul, cu Banyamesterul să le dau cîte-un sutar, nu vedeam plată după munca mea cîtu-i hăul!...* Bătrînul miner vorbește tinerilor. Cu ochii țintiți într-un loc pe perete își vede propria-i viață grea de odinioară. Apoi, din cînd în cînd, zgomotul celor de la tenis de masă din sala alăturată îl aduce la realitate, la viața nouă de azi.

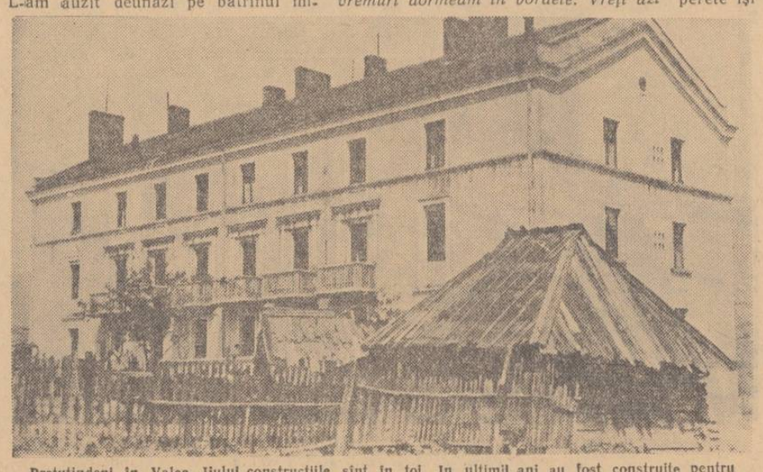

Pretutindeni în Valea Jiului construcțiile sînt în toi. In ultimii ani au fost construite pentru mineri aproape 5000 de apartamente în blocuri. Clișeul nostru reprezintă un document al vieții noi din Valea Jiului. Ultimele vestigii ale vechilor „locuințe" ale minerilor nu vor mai rezista noilor blocuri. La Sohodol față în față: prezentul și trecutul.

Povestea vieții lui Gerbert baci îți povestea, mai bine-zis viața multor mineri, nu numai de la Lupeni ci și de la Vulcan, de la Aninoasa, Petrila sau Lonea, de peste tot din Valea Jiului.

Cîte n-au pățimit în trecut și Avram Dotiu și Haidu Iuliu și Ion Compodi și mulți dintre minerii de nădejde din Valea Jiului de azi.

Ion Compodi este șeful unei brigăzi de mineri de la mina Lonea II, mină redeschisă acum vreo 10—11 ani. Brigada sa lucrează într-un abataj-cameră. Acum cîteva luni, comunistul Ion Compodi a venit cu o prețioasă propunere: *„Hai, mă-nvoiam cu staigărul, cu Banyamesterul, ci mai ortacilor,* a spus el într-o consfătuire de producție, *să muncim în așa fel ca fiecare tonă de cărbune s-o dăm mai ieftină cu 2 lei. Noi putem face acest lucru. O să gospodărim mai bine lemnul, o să economisim energia electrică, aerul comprimat, o să batem găurile de pușcare mai cu socoteală și mai ales nu vom lasa să scape nici o bucată de șist în cărbune. O să realizăm acești 2 lei economie".* Și comunistul Ion Compodi de la Lonea, brigada sa, își țin cuvîntul.

Sub soarele libertății

Sub soarele libertății, harta Văii Cărbunelui s-a îmbogățit cu noi localități. Mai sus de Lupeni, la Uricani era pînă acum vreo 11 ani cîmp liber, de păștea oile localnicilor. Sub loviturile de tîrnăcop ale minerilor conduși de Ludovic Bartha, Ioan Recsak și mulți alții, au început să înainteze aici galeriile unei noi mine. Mina Uricani a schimbat fața Văii Jiului și pe aceste meleaguri. Astăzi la Uricani, un întreg oraș de blocuri, construite pentru harnicii mineri de aici, trăiește și înflorește din zi în zi. An de an s-a dezvoltat și mina nouă. Am văzut cîteva abataje de la Uricani. Peste tot mecanizarea cea mai nouă, condiții optime de muncă.

Intre Vulcan și Lupeni, urmele lăstărișului și ale bălților se mai văd și azi. Linia ferată le ocolește cu grijă. In locul lor se întinde azi, mîndră și impunătoare, termocentrala din Paroșeni, expresie a ajutorului frățesc primit din partea oamenilor sovietici. Totul, absolut totul este construit în marile uzine din Moscova, Leningrad și în alte orașe ale Uniunii Sovietice. *„Față de uriașa cantitate de energie electrică pe care o producem azi,* spunea tov. ing. Gheorghe Militescu, șeful uzinei, *avem doar un număr restrins de oameni. Mecanizarea și automatizarea sînt prezente peste tot".* Fochistul Ion Jula, spre deosebire de semenii săi pe care mi-i închipuiam negri de cărbune, era în fața punctului de comandă, la unul din cazane, îmbrăcat curat, mînuind complicatele aparate care alimentează uriașul de foc. La Paroșeni a răsărit în acești ani o nouă stea, mare și roșie, pe firmamentul electric al patriei noastre, o stea care-și trimite brațele de lumină și putere pînă departe către sondele Olteniei, către cuptoarele Hunedoarei, către multe orașe.

Dacă întrebi pe vreun petroșenean care este mîndria orașului cărbunelui, fără îndoială îți va arăta cu mîna sus pe deal impunătoarea clădire a Institutului de mine. Ca o cetate în vîrf de deal, Institutul își are totuși rădăcinile înfipte adînc în subteranul minelor Văii Jiului. Mare parte din cele cîteva sute de studenți și-au început învățătura în abataje și pe galeriile minelor. Iosif Pesitz, Ion Lăzărescu, Gheorghe Mihuț, Nicolae Nicorici sînt cîțiva din actualii ingineri ai Văii Cărbunelui, învățați pe băncile Institutului minerilor. Multora dintre ei, regimul nostru le-a deschis calea științei și culturii.

Se mai mîndresc petroșenenii cu ceva, cu teatrul lor. Seară de seară, sala teatrului se umple de sute de mineri dornici să vadă piese de calitate, să-i vadă pe actorii dintre care mulți au plecat din mijlocul minerilor.

— *Bine mai joacă Anuța noastră,* îmi destăinuia într-o seară un bătrînel. *E de la noi din Lonea, Anuța noastră.* Intr-adevăr, actrița Ana Colda este fiica minerului Colda, binecunoscut în Lonea. Drumul parcurs de această artistă a minerilor este concludent. Numai într-o țară liberă, în regimul nostru, talentul poporului se bucură de o înaltă apreciere.

Am arătat mai sus cîteva aspecte din viața nouă a Văii Cărbunelui. Pentru unul care n-a mai fost în Valea Jiului de mulți ani, desigur că totul i se va părea de necrezut. Intr-adevăr așa este. Ceea ce s-a făcut în Valea Jiului constituie un uriaș salt înainte, așa cum se întîmplă azi în toată patria noastră.

Gh. DUMITRESCU

POȘTA Redacției

V. MIHAI — Brad: Am citit cu plăcere scrisoarea dv. și am fi dorit să ne spuneți mai deschis ceea ce nu vă place sau ce ați dori să găsiți publicat în coloanele revistei noastre. Singura apreciere este aceasta: „E distractivă, e distractivă, e distractivă! E educativă, e educativă, e educativă! E Magazin!"

Căutînd să vă imităm, am spune despre scrisoarea dv: „E generală, e generală, e generală!"

Desenele sînt „slăbuțe, slăbuțe" fiindcă execuția și dialogurile nu aduc nimic nou. Intrezărim însă la dv. posibilități de dezvoltare, cu condiția de a persevera.

GH. NIȚU — Brănești (Pucioasa): Revista noastră s-a ocupat de ultimele tipuri de avioane construite în Uniunea Sovietică.

In numărul trecut (nr. 95) am publicat fotografia și caracteristicile noului automobil sovietic de mică capacitate-„Zaporojeț".

Ne vom îngriji ca la pagina „Știința și viața" să mai găsiți informații din domeniul aviației și al industriei de automobile.

V. MOLDOVEANU — Sibiu: Adresa conservatorului „Ciprian Porumbescu" din București este str. 13 Decembrie nr. 47. Cîntăreților de muzică ușoară cărora vreți să le scrieți, adresați-le scrisorile la Teatrul satiric muzical „C. Tănase", calea Victoriei 33.

ION ANGELESCU — București: Propunerea de a explica unele expresii curente în limba noastră ni se pare interesantă și demnă de reținut.

In noua noastră rubrică, „Enciclopedia Magazin" vom publica asemenea articole.

N. VINTILESCU — Bicaz: După cum am mai spus-o cu alte ocazii și altor cititori care ne-au rugat același lucru, vă informăm că nu posedăm numere vechi ale revistei.

Singura soluție este de a căuta la unii cititori care nu și-au făcut colecție numerele ce vă lipsesc.

V. IONIȚA — Cîlnic (Reșița): Din cele patru epigrame am ales următoarele două:

Unui cetățean cu veleități de electrician
Cînd s-a stins lumina-n casă
Terminași cu aroganța,
Căci ți-ai dat seama îndată
Că-ți arsese... siguranța.

Unui funcționar servil
care a cedat șefului locul
la mare.
Ai cedat locul îndată
Și ți-ai zis, privind în zare:
Anul ăsta stau acasă
Dar la anul... la mai mare.

C. ARMEANU — București: Dorința de a-l ajunge pe Popescu-Gopo poate fi realizată dacă depuneți multă strădanie. Noi vă urăm succes în acțiunea ce o întreprindeți și credem că aveți multe șanse întrucît, deși numai de 16 ani și deși numai în clasa X-a, dovediți frumoase însușiri de desenator. Desenele ce ni le-ați trimis nu pot fi publicate. Regretăm. Ne veți întreba: care e motivul? Reușite din punct de vedere tehnic, prin temă, prin dialog, ele sînt însă lipsite de originalitate. Așteptăm să primim altele care să merite publicarea. In nici un caz nu vă sfătuim să vă lăsați „păgubag," în materie de desen. De asemenea nu este rău dacă, după terminarea studiilor medii, veți „da" la arhitectură.

V-am scuzat că nu ne-ați putut scrie mai mult deoarece mama și tata vă grăbeau să plecați la ștrand.

VETUȚA — Cluj: „Prin radio și ziare — ne scrieți — am urmărit desfășurarea celui de-al VII-lea Festival internațional al tineretului de la Viena. Sînt mîndră că tineretul din R.P.R. a purtat faima țării dincolo de hotare, ca în atîtea rînduri. Aș dori ca fotografiile de la Festival să apară pe panourile orașului Cluj, pentru a cunoaște mai bine succesele obținute cu frumoasele cîntece și dansuri populare romînești".

Propunerea dv. este judicioasă și fără îndoială că acest lucru se va înfăptui cînd organizația de tineret din Cluj va fi în posesia întregului material documentar.

M. LICA — Iași: Se spunea, pe vremuri, că cine n-are noroc în dragoste, are noroc în jocul de cărți. Despre absurditatea acestei teorii nu este cazul să insistăm și dacă am amintit zicala de mai sus aceasta am făcut-o cu scopul de a o folosi în alt chip. Dacă, în adevăr, n-ați avut noroc în dragostea dv., ați descoperit că acest noroc l-ați putea avea în poezie. V-am sfătui să mai încercați, însă folosind alte subiecte. Puteți scrie poezie și fără ca ea să izvorească din durere. Concepția aceasta, romantică, a apus de mult. Să nu vă surprindă că în rîndurile de față, în loc de un sfat în ceea ce privește dragostea, ați primit unul literar. E sfatul cel mai bun ce vi-l putem da.

Fără a mai trece scrisoarea „Curierului nostru", sîntem în măsură să apreciem că persoana în cauză nu merită sentimentele ce i le nutriți și prin urmare nici de a fi „muza" dv. în poezie.

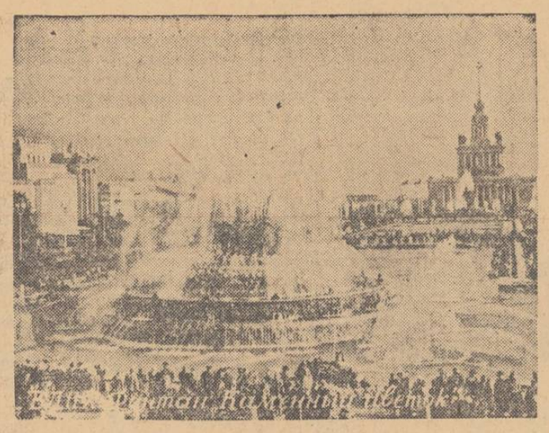

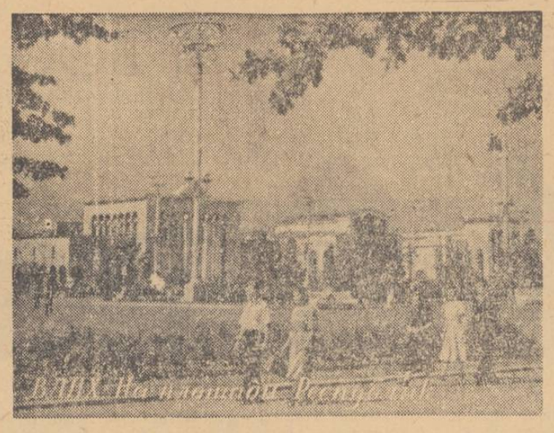

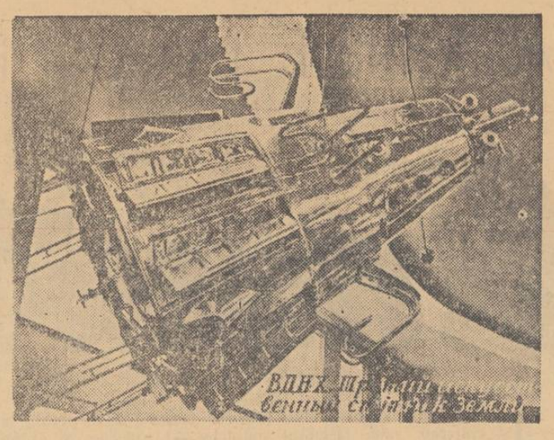

De la stînga la dreapta: *Fîntîna arteziană „Floarea de Piatră" din incinta expoziției; Piața Republicilor; macheta, în mărime naturală, a celui de al treilea satelit artificial al pămîntului, lansat de U.R.S.S.*

CU PAȘI PE GIGANT

JURNAL DE CĂLĂTORIE: VIZITÎND EXPOZIȚIA REALIZĂRILOR ECONOMICE ALE UNIUNII SOVIETICE

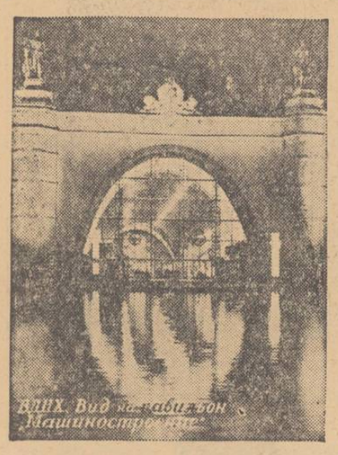

Iată în clișeele noastre (de sus în jos), cîteva aspecte exterioare ale pavilioanelor expoziției: Aleea pavilionului; aspect al pavilionului „Construcția de mașini"; pavilionul „Energia atomică în scopuri pașnice"

Intîlnirea cosmonauților sovietici

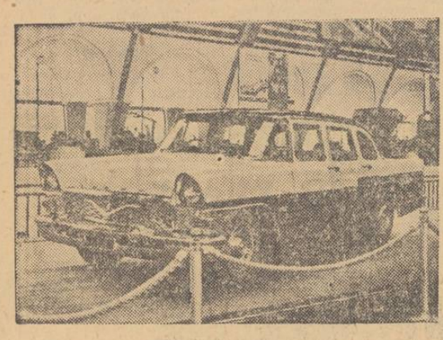

Pavilionul „Mașini-unelte"

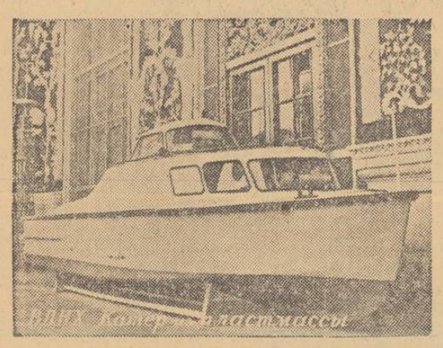

Pavilionul „Energia atomică"

Pavilionul „Cosmos"

De sus în jos, cîteva dintre exponate: noul automobil sovietic „ZIL—111; automobilul sovietic „Ceaika"; o barcă cu motor din mase plastice; aparatul de radio „Sputnik" pe bază de semiconductori; după cum ușor se poate remarca, dimensiunea acestuia nu este cu mult mai mare decît a unei obișnuite cutii de chibrituri.

Cînd un bun prieten moscovit mi-a sugerat să scriu pentru presa românească despre Expoziția realizărilor economice ale Uniunii Sovietice, recent deschisă la Moscova, prima mea reacție a fost aceea de a mă opune. Nu mă neliniștea atît problema competenței, pe care cititorii au tot dreptul s-o pună la îndoială: voi scrie, imi ziceam, ca un simplu vizitator care împărtășește din impresii compatrioților săi. Mă neliniștea mai ales faptul că nu vedeam nici un punct de contact între o asemenea demonstrație tehnico-științifică, cum este expoziția moscovită, și sfera obișnuită a preocupărilor mele. Am scris pînă acum numai despre ceea ce poate zmulge oamenilor o reacție emoțional-estetică, despre ceea ce face să vibreze coardele simțirii, despre ceea ce dă elan și aripi fanteziei. Și iată-mă dintr-o dată în fața unei teme care solicită, dimpotrivă, capacitatea de concentrare pur intelectuală și obligă fantezia să se supună, ascultătoare, examenului lucid, sever și migălos al realității. Eram — cu alte cuvinte — captivul acelei păreri extrem de răspîndite care opune antagonic preocuparea științifică celei artistico-poetice. Și cu toate că viața nu o singură dată mi-a atras atenția asupra inconsistenței unei asemenea categorice opuneri, continuam să mă complac în această captivitate.

Este cu neputință ca, părăsind expoziția, să mai fii robul unei astfel de prejudecăți. În fața peisajului care i se oferă, spiritul cel mai refractar rigorii științifice și aridității tehnice, nu poate a nu recunoaște că toată această uriașă demonstrație a realizărilor și perspectivelor primului stat socialist din lume este în fond un frenetic imn închinat eliberării omului și transformării sale în stăpînul incontestabil al universului.

Sentimentul că vii în contact cu o măreață operă de artă îl ai încă din clipele cînd, ieșind din Metrou, te apropii de coloanele monumentale care străjuiesc expoziția și apoi pătrunzi pe imens de largile sale alei. Te simți ca descins în chip miraculos într-un oraș de basm, cu gigantice fîntîni multicolore, care-și proiectează apele, cutezător, spre țărîile cerului, cu zeci de feerice palate care par a se întrece unul cu altul în splendoare arhitectonică, cu o ireală împletire a fastului oriental orbitor și a severei sobrietăți moderne. Alături de brazii semeți și drepți ca luminările își desfășoară foiajul, amintind de alte tărîmuri, molaticii și languroșii palmieri. Tot ce vezi în jur îți creiază sugestia că te afli în imperiul basmului, singurul domeniu unde e posibilă întîlnirea paradoxală, și totuși armonioasă și firească, a contrastelor lumii. Nu aceasta este însă poezia cea mai cuceritoare pe care o iradiază expoziția.

Apropiindu-se de intimitatea acestui neobișnuit oraș și trecînd pragul palatelor sale, vizitatorul găsește în priveliștile interioare noi surse de vibrație artistică. Modul cum creațiile grandioase ale naturii și tehnicii sînt reduse la dimensiunile unui modest exponat sau cum fenomenele ultramicroscopice sînt dilatate la proporții de anvergură cosmică, acționează poate și mai puternic asupra fanteziei privitorului. Într-o singură încăpere a putut fi reprodusă cea mai puternică hidrocentrală din lume, cea de la Krasnoiarsk, care transformă apele siberiene în energie electrică; recea transparență a acestor ape o simte și vizitatorul expoziției. Cînd intri în pavilionul consacrat energiei atomice ești frapat într-un sens complet opus: frămîntata și invizibila viață lăuntrică a atomului îți este dezvăluită de o imensă sferă întunecată, în al cărui interior diamante sclipitoare roiesc după o ordine bine stabilită. Încerci fiorul pătrunderii indiscrete într-o taină ascunsă ochilor noștri de natură. Dar nici încîntarea pe care ți-o prilejuiește această inversare fantastică a proporțiilor reale nu reprezintă sentimentul cel mai puternic pe care ți-l inspiră expoziția.

Cu adevărat răscolit te simți din momentul în care, spărgînd poighița acestei frumuseți mai mult exterioare, pătrunzi spre frumusețea autentică, de conținut — frumusețea avîntului sublim spre necunoscut a geniului omenesc pe care o ascunde această expoziție.

Omul a devenit stăpîn deplin al văzduhului și a învins distanțele, pare a spune colosalul și de mult renumitul TU-104 expus în una din pietele expoziției și accesibil tuturor celor care doresc să treacă prin confortabilele sale încăperi.

În pavilioanele expoziției figurează și exponate care nu te îndeamnă în mod direct, la asemenea reflecții asupra formidabilei atotputernicii a omului, ci îți trezesc interesul prin comoditatea pe care o reprezintă, prin minuția desăvîrșirii lor tehnice, prin linia modernă a eleganței lor. Iată bunăoară, combinatul muzical care reunește într-o singură mobilă radioul, pickup-ul, magnetofonul și televizorul deservite de un difuzor al cărui sunet se distinge printr-o amploare și o puritate aproape neverosimile. Sau televizoarele stereofonice și cu imagine colorată, dintre care unele sînt atît de mici încît pot fi introduse într-o valiză de voiaj. Sau spectaculosul automobil „Ceaika", cu șapte locuri și alură aerodinamică. La gîndești însă cu mîinile care l-au creat și asemenea performanțe tehnice ale poporului ce acum patruzeci de ani trăia încă în negura mizeriei și ignoranței primite în dar de la țarism. Pe vremea cînd Rusia și America atunci-ce-i-a-mai-spus-ea tehnicei, majoritatea oamenilor de aici încă opaiul. Iată în fața ta patruzeci de ani, și iată-l pe același popor ajuns din urmă [illegible] îl depășește și se [illegible] America.

Concentrînd cîteva din cele mai apăsătoare ale spiritului uman și dînd imaginea forțelor creatoare de [illegible] unui popor eliberat, în care idealul comunismului a aprins energii [illegible], marea expoziție moscovită dezvăluie privitorului, în dosul spectaculozității exponatelor, un profund conținut omenesc. Iată de ce vizitînd-o, sensibilitatea pentru frumos, pentru tot ce poate alimenta zborul fanteziei — este la maximum solicitată. Acesta a fost și impulsul din care s-au născut rîndurile de față.

George BĂLAN

Un eveniment istoric

Dubla întîlnire la nivel înalt sovieto-americană

Vestea dublei întîlniri la nivel înalt sovieto-americane a stîrnit un ecou uriaș, în întreaga lume. Ziarele și radiourile din toate țările au transmis nenumărate știri și comentarii în legătură cu vizita pe care N. S. Hrușciov o va face în S.U.A. și cea pe care D. Eisenhower o va face ulterior în U.R.S.S. Personalități politice marcante de pe tot globul, șefi de state și șefi de guverne și-au exprimat via lor satisfacție la aflarea acestei știri istorice.

Pentru întreaga omenire a apărut evident că acest schimb de vizite e susceptibil să deschidă o nouă eră în istoria relațiilor sovieto-americane. Pentru toată lumea este evident faptul că o apropiere între cele două mari puteri este de o covîrșitoare importanță pentru ansamblul relațiilor internaționale, pentru însănătoșirea generală a atmosferei.

Sute și sute de milioane de oameni de pe toate meridianele, apreciază acest schimb de vizite ca un eveniment istoric care nu a avut și nu are egal în viața internațională. După cum apreciază presa internațională, adevărata problemă constă nu numai că N. S. Hrușciov și D. Eisenhower vor face pur și simplu un schimb de vizite, ci mai ales, în faptul că evenimentul are o covîrșitoare importanță pentru slăbirea încordării internaționale.

Principalul eveniment al anului

Fără îndoială că la Washington [illegible] eveniment [illegible] de la Institutul presa [illegible] vizita [illegible] S.U.A. care se găseau la [illegible] anuală a guvernatorilor. L. [illegible] din partea statului Florida, [illegible] conferinței, a suspendat [illegible] dimineață pentru a [illegible] despre apropiatul [illegible] lins a condus de[illegible] guvernatori care [illegible] a suspendat ședința, [illegible] au împărtășit celor culese cu prilejul [illegible] în Uniunea Sovietică. În declarațiile făcute la conferință, cei noua guvernatori au scos în relief faptul că au fost profund impresionați de realizările poporului sovietic în domeniul industriei, agriculturii, învățămîntului și tehnicii.

Cu mici excepții, majoritatea senatorilor și membrilor Camerei Reprezentanților s-au pronunțat favorabil în ceea ce privește apropiata călătorie a lui N.S. Hrușciov în S.U.A. Senatorul Johnson, liderul democraților în senat, personalitate care se bucură de o mare influență în congresul american, a declarat: „Sper că această vizită va fi urmată de multe alte vizite ale reprezentanților celor mai diferite profesiuni". Atitudinea lui Johnson s-a bucurat de sprijinul multor senatori influenți. Senatorul Jarborough a declarat că el consideră aceste vizite ca „un pas important făcut în direcția cea bună". „Există două căi de lichidare a războiului rece, a spus el. Il putem lichida fie pe calea tratativelor, fie pe calea unei încleștări militare. Putem folosi fie limbajul tunurilor, fie să discutăm principalele căi de slăbire a încordării. Ar fi zadarnic să așteptăm o coexistență pașnică cu oamenii, refuzînd să discutăm cu ei. În ce mă privește, a spus în continuare senatorul, aprob metoda tratativelor, dezbaterile și schimbul de declarații între cele două mari puteri. Realizarea unui acord este posibilă numai după tratative îndelungate și dezbateri minuțioase. Cu cît mai repede vor începe aceste tratative între liderii americani și ruși, cu atît va fi mai bine".

Un nou gen de concurență

Prin mii de scrisori și mesaje, cetățeni și numeroase organizații de pe tot cuprinsul Statelor Unite își manifestă entuziasmul față de vizita lui N. S. Hrușciov. Un corespondent de presă relata chiar că a început o adevărată concurență între diferitele state și orașe americane în a face pronosticuri că primul ministru sovietic va veni să le viziteze. Primarul orașului Detroit, Louis Miriani, a declarat că „orașul său, capitala automobilului, cum este denumit în S.U.A., va primi pe Hrușciov în mod demn, cu respectul și cordialitatea cuvenite unui oaspete al președintelui Statelor Unite". Invitațiile adresate lui N. S. Hrușciov se țin lanț și ziarul „Houston Post" anunță pe cititorii săi cu o vizibilă nuanță de mîndrie că premierul sovietic va vizita probabil statul lor, Texas, binecunoscut pentru producția animalieră. Clubul presei din orașul San Antonio, l-a invitat pe N. S. Hrușciov la un dineu, solicitîndu-i să țină și o cuvîntare. Agenția „Associated Press" relatează ca o altă manifestare a satisfacției populației americane față de apropiata vizită a lui Hrușciov în S.U.A., afluența de proporții uriașe înregistrată la Expoziția sovietică de la New York.

La colțul dintre 5Th Avenue și 48Th Street...

Ziarul „Cristian Science Monitor" relatează rezultatele unui sondaj al opiniei publice, efectuat la întîmplare în New York. Din cele 80 de persoane întrebate de un corespondent al ziarului la colțul dintre 5 Th Avenue și 48 Th Street, majoritatea și-au exprimat speranța că schimbul de vizite va contribui la întărirea păcii. Printre cele 72 de persoane care au dat un răspuns pozitiv a figurat o desenatoare de modele pentru broderii. Ea a declarat: „Acest lucru nu poate decît să contribuie la stabilirea înțelegerii și la prevenirea războiului. Aceasta va fi de folos ambelor țări". O tînără vînzătoare a spus: „Acest lucru este minunat. Relațiile dintre noi se vor îmbunătăți și în felul acesta în locul războiului vom avea unitatea". O croitoreasă a spus: „Mai bine este să se facă schimb de idei decît..." și ea clipi din ochi în mod semnificativ. Un funcționar de bancă din New York a declarat: „Aceasta este o bună idee pentru a se contribui la pace și a se pune capăt războiului rece". Un alt funcționar a spus: „Dacă pentru stabilirea păcii s-ar cheltui tot atîtea fonduri cît se cheltuiesc pentru pregătirile de război, am avea desigur pace".

Reacții la bursă

Corespondenții de presă semnalează atitudinea favorabilă cu care anunțarea schimbului de vizite sovieto-american a fost primită de numeroase cercuri de afaceri din occident. Agenția „France Presse" relatează despre urcările masive înregistrate la bursa de acțiuni din Londra în ciuda „marasmului caracteristic acestei perioade a anului". Bursa închisă la 2 și 3 august din cauza unor sărbători religioase, și-a redeschis porțile „în condițiile unei tendințe de fermitate în toate sectoarele". Agenția menționată mai subliniază că lumea de afaceri din Anglia „a primit în mod extrem de favorabil această știre".

O mișcare de creștere a valorilor se înregistrează și la bursele din R.F. Germană. Valorile au crescut dintr-o dată cu 25 de puncte sau chiar mai mult. În zilele de 3 și 4 august unele valori au crescut chiar cu aproape 100 de puncte.

Gheața „războiului rece" se va topi

Făcîndu-se interpretul gîndurilor tuturor muncitorilor uzinei „Lihaciov" din Moscova, V. Kudinov, topitor la cubilou spunea: „Sîntem încredințați că gheața „războiului rece" se va topi. Acestea sînt de altfel gîndurile întregului popor sovietic ca și ale tuturor popoarelor din lume. Muncitorii și funcționarii, țăranii, studenții și oamenii de știință sovietici discută în aceste zile cu deosebită însuflețire posibilitățile care există în vederea îmbunătățirii relațiilor dintre U.R.S.S. și S.U.A. Ei sînt ferm convinși că schimbul de vizite va duce la micșorarea încordării internaționale și va crea noi perspective de întărire a păcii.

A. Baidakov, frezor la uzina „Krasnii Proletari" a spus: „Poporul sovietic a trecut prin urgiile războaielor mondiale din care cauză el salută din toată inima invitarea lui N. S. Hrușciov în America și vizita de răspuns a lui Eisenhower în U.R.S.S., socotind că în urma acestor vizite speranțele oamenilor în menținerea păcii se vor întări". Academicianul Artemi Ali Hanian, directorul Institutului de Fizică al Academiei de Științe a R.S.S. Armene declara: „Trebuie să sperăm că vizitele șefilor guvernelor U.R.S.S. și S.U.A. vor contribui la întărirea prieteniei și înțelegerii între cele două mari popoare, precum și la lărgirea contactelor dintre oamenii de știință sovietici și cei americani. Devine tot mai evident că pentru soluționarea cu succes a problemelor de cea mai mare importanță ale fizicii moderne — studierea nucleonilor și a particolelor elementare — sînt necesare eforturi reunite ale multor țări și în primul rînd ale celor mai puternice".

Cunoscutul scriitor Nikolai Tihonov declara la rîndul său: „Oamenii sînt convinși că conducătorii guvernelor celor mai puternice țări din lume vor găsi mijloacele necesare pentru realizarea unei mai bune înțelegeri reciproce care va contribui la destinderea încordării internaționale, va pune bazele unei apropieri multilaterale, prietenești a celor două popoare care nu poate să nu se facă simțită și în toate celelalte țări. După aceste întîlniri poate să aibă loc conferința la nivel înalt. Ea va limpezi definitiv problemele cele mai complexe ale coexistenței țărilor, va înmormînta „războiul rece", va contribui la întărirea păcii în lumea întreagă".

*

În cele de mai sus am relatat numai cîteva aspecte ale uriașului ecou stîrnit în întreaga lume de vestea schimbului de vizite dintre N. S. Hrușciov și D. Eisenhower. Opinia publică internațională în unanimitate dorește ca aceste vizite să ducă la îndepărtarea norilor neîncrederii de pe arena internațională, la întărirea păcii.

Realități portugheze

Revista engleză „New Statesman" vorbind despre situația din Portugalia, arată că „locuitorii de la periferia orașului Oporto trăiesc în cocioabe mizere, făcute din niște lăzi, scînduri, bucăți de fier vechi și chiar carton. Iarna, acești oameni aidoma unor triburi sălbatice, trăiesc literalmente într-o mocirlă. Copiii mici umblă aproape goi, cu burțile umflate din cauza fierturii de cartofi, care este alimentația lor de bază".

Această situație deplorabilă a făcut ca revolta maselor populare să crească tot mai mult. Astfel, ziarul „L'Humanité" relatează că atît pe zidurile caselor cît și pe drumuri apar tot mai des lozinci care cer demisia dictatorului Salazar. De asemenea, lupta economică a oamenilor muncii din Portugalia, poartă din ce în ce mai mult un caracter politic. Unul din evenimentele din ultimul timp a fost greva celor 1.000 de pescari din regiunile din nord ale țării, care a durat 70 de zile, avînd ca urmare încetarea totală a lucrului în întreprinderile industriei de conserve.

Toate aceste lucruri au alarmat pe conducătorii Portugaliei. Iar dictatorul Salazar, cu prilejul unei reuniuni a conducătorilor partidului, a căutat să-i „încurajeze". promițîndu-le că „furtuna va trece" și că el, dictatorul, va „convinge" opoziția de eșecul tuturor încercărilor sale. Însă, metodele sale de „convingere" sînt prea bine cunoscute: în lunile martie-aprilie au fost arestate 150 de persoane, iar „metodele" întrebuințate sînt din cele mai barbare: timp de mai multe zile, deținuții Oscar Reis și Francisco Pinto au fost siliți să stea cu mîinile legate de un cui în perete; Regerio de Carvalho a asurzit după ce i-au turnat alternativ doze de apă fierbinte și rece în urechi iar dr. Anadeu de Alcantata, a fost orbit din cauza torturilor.

Aceste fapte reprezintă numai cîteva din noianul de „realități portugheze", precum și din metodele și mijloacele de „convingere" folosite

PERICOLUL FASCISMULUI

Dr. Harry Pross, redactor al ziarului „DEUTSCHE RUNDSCHAU a publicat recent, în ziarul elvețian „ST. GALLER TAGBLATT" articolul intitulat „Există în Germania un pericol neofascist?". Articolul se referă la situația din Germania Federală, iar tema este foarte actuală. Constatările lui Harry Pross sînt deosebit de interesante, ele avînd menirea de a aduce aminte celor care încearcă să uite, că fascismul reînvie în Republica lui Adenauer.

Analizînd situația din Germania Occidentală, autorul arată că „concepția potrivit căreia actuala orînduire vest-germană este democrată, reprezintă un vis frumos. Nici structura socială, nici tradițiile gîndirii și nici mentalitatea nu s-au schimbat prea mult în ultimii 30 sau 50 de ani". Dr. Pross arată că, o parte a populației din Germania Federală, „este astăzi mai expusă molimii naziste decît acum zece ani, pentru că între timp, fasciștii s-au reorganizat și au trecut sub ocrotirea statului, la acțiuni directe".

Ziaristul vest-german înșiră chiar numele cîtorva organizații fasciste ca: „Uniunea de luptă pentru adevăr și dreptate", „H.I.A.G." (organizația de într-ajutorare a S.S.-iștilor), „Biroul pentru unitatea germană" etc.

Fasciștii fac pregătiri serioase pentru organizarea lor pe plan internațional. Au loc reuniuni „camaradrești" între fasciștii germani și colaboraționiștii olandezi, scandinavi, francezi etc. Încă în 1946, fasciștii italieni și fasciștii germani au inițiat „Mișcarea socială-europeană", care tinde spre o Uniune europeană fascistă de genul fostei axe Berlin-Roma. Această organizație dispune astăzi de grupuri naționale în țările capitaliste europene și are relații strînse cu fugarii fasciști care au găsit adăpost în unele țări din America Latină.

Pe continentul nostru, mișcarea fascistă folosește tot mai des lozinca „unificării Europei". La Corburg apare chiar o revistă intitulată „NATION EUROPA" și care militează pentru scopurile criminale ale fasciștilor. În Germania Federală s-au mai înființat organizații fasciste europene ca „DEUTSCHES KULTURWERK EUROPÄISCHEN GEISTES" și „PFADFINDERSCHAFT NATION EUROPA".

Dr. Pross își încheie interesantul său articol arătînd că în Germania Federală, „nu rareori, fasciștii se prezintă astăzi ca apărători ai «democrației scump plătite»" pentru a ajunge cu atît mai sigur țelul lor.

PRETUTINDENI

PIAȚA San Marco din Veneția și porumbeii săi formează de mult un punct de atracție al vechiului oraș de pe lagună. În ultima vreme însă, administrația municipală a Veneției a constatat că, prin murdăria pe care o produc, porumbeii periclitează existența străvechilor clădiri istorice de piatră și de marmură. Foarte finele rețele de cupru ce fuseseră montate spre a apăra valorile arhitectonice nu au putut împiedica deteriorarea lor progresivă, datorită păsărilor. Edilii au ajuns acum la concluzia exterminării unei părți a tradiționalilor porumbei...

UN MUZEU în miniatură despre Charlie Chaplin și-a alcătuit artistul de estradă Robert Slavsky din Leningrad. Nu există aproape nici o carte despre Charlot, care să nu figureze în această expoziție, unde se pot găsi de asemenea sute de tăieturi din gazete, fotografii și desene. Slavsky posedă și discuri rare cu vocea celebrului comic, cît și copii pe peliculă îngustă cu primele filme ale lui Chaplin.

GIOVANNA PERASCA, în vîrstă de 78 ani din orașul Gravedona (Italia de Nord) nu mai avea nici un dinte în gură de 20 de ani. Spre surprinderea ei și a celor din jur, în ultimele luni ea a avut mari dureri care s-au soldat cu ieșirea a patru dinți. Un fenomen unic în lume.

COMISIA judiciară a ținutului Chippewa (Wisconsin) a pus recent pe listă persoanele desemnate ca jurați, pe John Risler din Cornell. Mama acestuia a anunțat însă că fiul ei nu se va putea achita de misiunea încredințată pentru că... numără doar 6 săptămîni.

UN GRUP format din 8 alpiniste chineze, a reușit să escaladeze muntele Muztagh Ata din Pamir a cărui altitudine e de 7546 metri. Această performanță feminină ameliorează cu 110 metri vechiul record stabilit de alpinista francezăr Claude Kogan.

LA PARIS, căsătoria unui anume Ferdinand Colin, a fost contramandată în ultimul moment. Mama mirelui a susținut în fața ofițerului stării civile, că fiul ei ar fi fost hipnotizat de către tatăl miresei. Ofițerul stării civile a hotărît să se fixeze un termen de două luni pentru elucidarea faptelor.

200 DE UȘI există în casa unui anume Wiemann din Melbourne. Dintre acestea însă numai 12 pot fi deschise, pe cînd restul de 188 formează pereții caselor. Ele au fost dăruite străinului locatar de către un prieten al său și folosite drept material de construcție. Soția lui Wiemann a cerut acum divorțul, întrucît în decursul timpului ea a început să sufere de o „fobie a ușilor"...

PROTOTIPUL profesorului ciern distrat nu este un fruct al imaginației, ci el a existat aevea, în persoana medicului ducelui de Orléans, purtînd numele de profesor Chivaq. Cînd, la începutul secolului al XVIII-lea, fu tîntuit la pat de o puternică febră, el își apucă propriul puls și murmură supărat: „Omul acesta este pierdut! Și aceasta se datorește faptului că sînt oameni care nu cheamă doctorul decît atunci cînd este prea tîrziu!"

UN HOTEL din Denver (Colorado) a fost „vizitat" deunăzi de doi bărbați mascați care au furat de acolo o sumă importantă. Partea curioasă este faptul că la ultimul etaj al clădirii dormeau în acest timp, liniștiți, douăzeci de polițiști care participaseră la un congres al polițiștilor din statul Colorado.

LA EXPOZIȚIA agricolă din Makkleeberg (R.D. Germană) a fost expusă o „vacă de sticlă". Vizitatorii au putut studia în toate amănuntele structura interioară a animalului. Toate organele sale precum și aparatul circulator sînt iluminate din interior.

In fotografie: „vaca de sticlă" prezentată la expoziție.

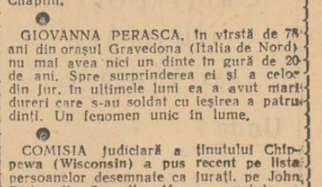

IN ORAȘUL Carlton din Anglia trăiesc doi gemeni care prezintă o cîudățenie extrem de rară într-adevăr, unul s-a născut cu puțin înainte de miezul nopții, la 31 decembrie 1929, iar celălalt în primele minute ale lui Ianuarie 1930.

GRĂDINA BOTANICĂ a Academiei de Științe a U.R.S.S., amplasată în jurul Moscovei, numără nu mai puțin de 400.000 de specii de plante din țările lumii. Cadrele grădinii botanice desfășoară o muncă vastă de aclimatizare a diferitelor culturi vegetale de selecționare a unor soiuri cu productivitate mărită. Grădina botanică întreține legături cu instituții științifice din 60 de țări. Zilnic ea este vizitată de aproximativ 2000 de persoane.

IN APROPIERE de Erevan, capitala R.S.S. Armenia, s-a găsit în cursul unor săpături un pin care zăcuse sub pămînt mai bine de 3000 de ani.

Primul violonist al Orchestrei Simfonice Armene, examinînd acest lemn, a constatat că posedă toate calitățile lemnului din care marii lutieri italieni au construit celebrele lor viori, viole și violoncele. Și într-adevăr, din acest lemn au fost construite mai multe viori, care au un sunet extraordinar.

DATORITĂ radio-foto-cardiogramei, care este una din cele mai recente realizări ale tehnicei medicale, un bolnav de inimă care se găsește la Roma sau la Paris, poate fi ascultat de către un specialist cardiolog din Moscova sau din New-York, fără ca acesta din urmă să fie nevoit să facă cea mai mică deplasare.

SCRISORI importante ale unei mari întreprinderi americane nu au ajuns nici odată la destinație și multă vreme nu s-a cunoscut motivul. Deunăzi s-a descoperit că noua secretară confundase clapeta ce acoperă canalul pentru gunoi cu aceea a unei cutii pentru expedierea scrisorilor...

SPRE a evada din arșița care s-a abătut asupra regiunii, primarul localității Horn din R.F.G. a convocat o ședință a consiliului municipal la bazinul de înot. Lampioanele, luminările și costumele de baie au fost decorul acestei neobișnuite adunări.

IN LOCALITATEA Valenciennes (Franța) o asociație a vînătorilor a ținut adunarea generală. Cu acest prilej s-a hotărît menținerea în vigoare a unei prevederi ce datează din sec. XVII și potrivit căreia în cazul cînd un membru al asociației împușcă din greșeală la vînătoare pe un coleg din asociație, el este obligat să se căsătorească cu văduva acestuia.

O CIUDĂȚENIE geologică unică în felul ei, este lacul de asfalt din insula Trinidad, situată în apropierea coastei Venezuelei. Aici se găsește, în craterul unui vechi vulcan, cel mai mare depozit natural de asfalt de pe glob.

Întrucît din adîncurile craterului se ridică mereu noi valuri, iluvii largi de asfalt se scurgeau înainte vreme în apele oceanului. Astăzi, deși sînt exploatate anual 150.000 de tone, nivelul lacului de asfalt rămîne aproape neschimbat.

FRUMOASA NE E ȚARA — FRUMOASA ȘI BOGATA

De la munte la mare

Vacanță 59!

Cărți poștale ilustrate și rimate

Unde ?

Unde plec anume? Unde?
Plec la munte? Plec la mare?
Încă n-aș putea răspunde
La această întrebare.
Nu-s decis,
Nu știu precis
Unde să-mi petrec vacanța.
Bine este la Constanța
Și nu-i rău
Nici pe Ceahlău.
Ce s-aleg deci: munții? marea?
Asta este întrebarea!

Cred că-i bine pe Bucegi,
Pe înaltele poteci
Cu izvoare limpezi, rect.
Cînd la noi în Capitală
E-o căldură tropicală,
Eu în zori o iau din loc
Cu rucsac și alpenștoc
Și mă spăl pe la nămiezi
Cu carpatice zăpezi..
E frumos!... Și totuși plaja
Iarăși îmi întinde mreaja.
Marea e fermecătoare:
Valuri, plajă, briză, soare;
Marea, cum să spun, e... mare!
Plec deci la Mamaia noastră,
Unde-n vraja ei măiastră
Marea Neagră e... albastră!

Plec la mare! Plec la munte!
Astea sînt chestiuni mărunte,
Astea-s simple amănunte.
Faptul plin de importanță
E plecarea în vacanță.
Pleacă tineri și cărunți
Ba la mare, ba în munți.
Alt tablou de viață nouă:
Cronica lui 59!

Seara, în parc...

Luna, zveltă, sare gardul
Și se urcă în brădet,
Cum spunea pe vremuri bardul:
Ca o frunte de poet!

Lîngă turn așteaptă norii:
Luna are-o întîlnire...
Ies în parc vizitatorii,
Chipurile, s-o admire!

Ca o barcă de lumină...
Lunecă pe boltă luna...
Nici o bancă din grădină
Nu e liberă, nici una!

Luna își anină-n ramuri
Panglicile de neon
Și ascultă pe la geamuri
Zvonuri de acordeon.

Auzi frunzele foșnind,
Sau e-o șoaptă de romanță?
Sus e luna de argint,
Jos e... luna *de vacanță!*

Din cele mai vechi timpuri poporul nostru a slăvit în versurile și-n cîntecele sale, farmecul munților, al pădurilor și al apelor patriei.

Cînd erau obidiți, cînd nu mai puteau îndura suferințele, umilința la care îi supuneau stăpînii vremurilor, țăranii, păstorii, găseau mîngîiere și adăpost în înălțimile împădurite, îndemn la rezistență și luptă în măreția brazilor, în vigoarea stejarilor. De la doinele nostalgice și pînă la vioaiele sîrbe, cîntecele populare românești evocă, aproape fără excepție, minunata frumusețe a plaiurilor natale.

Cît de darnică a fost natura cu țara noastră! E de ajuns să-i privești harta ca să-ți dai seama cît de armonios se împletesc toate formele de relief, cît de variate sînt frumusețile ei naturale. Ca un arc întins în mijlocul patriei, Carpații domină cu crestele lor semețe dealurile bogate în rodul viilor și livezilor, cîmpiile mănoase. Îmbrăcînd cu un brîu de apă toată partea de miazăzi a țării, bătrînul Dunăre oferă poporului lesnicios drum fără pulbere dar și peisaje de o inegalabilă frumusețe, minunate monumente ale naturii, începînd cu Porțile de Fier și terminînd cu Delta. În sud-estul țării marea, numită pe nedrept Neagră, e o largă poartă deschisă spre mările și oceanele lumii; țărmul ei însorit se bucură de-o climă blîndă, apropiată de cea mediteraniană, iar plajele cu nisip fin, apa plăcută și răcoroasă își oferă cu dărnicie ospitalitatea. Riurile au ros, în decursul veacurilor, țăria munților, creînd văi de o rară frumusețe. Din adîncurile pămîntului izvoare tămăduitoare țîșnesc la suprafață, oferindu-și apele oamenilor suferinzi...

Să facem împreună, dragi cititori, o plimbare prin locuri de la noi, să poposim prin cîteva dintre localitățile mult îndrăgite de oamenii muncii, să ne amintim trecutul lor, să le cunoaștem prezentul și să ne bucurăm de viitorul lor, să vedem cum își petrec vremea în aceste zile călduroase de vară zecile și zecile de mii de cetățeni plecați la odihnă.

Să pornim spre Brăila, către o stațiune mai puțin cunoscută, dar de un mare pitoresc. Lacul Sărat.

Nămol și apă

Cîndva — cînd anume, nimeni nu știe —, într-o zi de vară, un țăran tîra o gloabă prin împrejurimile Brăilei. Avea calul gleznele îngroșate, burta umflată și de-abia pășea. S-au oprit, om și cal, să se odihnească pe malul neprieten al unui lac cu apă plină de viermuși, mîlîit din gros și departe duhnind a sărătură și pucioasă.

Dată fiind căldura insuportabilă și pentrucă animalul nici nu se mai putea urni, țăranul și-a învins sila și a împins calul în apa cea sărată. Dar minune: în scurt răstimp, calul, înviorat, a pornit voinicește la pas. Parcă era altul: nici gleznele nu-i mai erau umflate, nici burta dureroasă și grea.

Astfel spune legenda că ar fi fost descoperite efectele terapeutice ale Lacului Sărat. Cine știe dacă a fost așa sau altminterea? Esențial este că, pe la sfîrșitul veacului trecut, lacul își cîștigase o oarecare faimă, numeroși tîrgoveți și țărani din partea locului căutînd aici alinarea suferințelor.

Prima analiză a apei din lac a fost făcută prin anul 1875, de un chimist pe nume Bernhard care a descoperit aici sulf și iod, brom și sulfat de sodiu, substanțe de primă însemnătate în tratamentul reumatismului. Apoi, un negustor brăilean, Popescu, a „mirosit" o afacere bună și a clădit un hotel pe marginea lacului, unde în schimbul unor sume exorbitante, bogătașii din Brăila sau de aiurea aveau dreptul să-și trateze reumatismele. Cît despre oamenii „de rînd", aceștia, în lipsa unor recomandări și supravegheri medicale, în lipsa unor condiții cît de rudimentare de cazare și hrană, își făceau mai mult rău decît bine, bălăcindu-se „clandestin" în apa lacului sau ungîndu-se cu „catranul" mirosind a sulf.

A fost odată... A fost odată, și nu în vremi străvechi, ci cu cîteva decenii în urmă...

Astăzi, în holul administrației stațiunii Lacului Sărat un anunț arată că, pentru oamenii muncii veniți la tratament, examenul medical este obligatoriu și gratuit, că prețul cazării este redus: 6 lei pe zi.

În remorca tramvaiului care ne ducea de la Brăila la stațiune, un muncitor de la uzina electrică locală, Nicolae Cîrnet, care în concediu medical fiind, venea în stațiune să-și trateze o păcătoasă de sciatică, ne vorbea despre chipul cel nou al micii stațiuni:

— *Acum avem și noi, muncitorii, parte de îngrijire medicală. Unde mai pui că partidul are mereu grijă să ne facă viața tot mai bună* (era a doua zi după publicarea Hotărîrii Plenarei C.C. al P.M.R. din 13—14 iulie). *Iar noi ne străduim să facem tot ce putem, să punem umărul la dezvoltarea țării noastre.*

Nicolae Cîrnet și alți oameni ai muncii asemeni lui, era mulțumit. Mulțumit și bucuros de ceea ce i se oferă lui, constructor al socialismului. În tot ce-l înconjoară el simte grija partidului față de om și mîna de harnic gospodar a poporului. De aceea, la despărțire ne îndeamnă cu oarecare mîndrie: *„Să nu plecați de la Lacul Sărat înainte de a vedea parcul..."*

Avea dreptate Nicolae Cîrnet. Parcul de la Lacul Sărat e o încîntare; fiecare colțișor al său o adevărată lucrare de artă.

Efectul terapeutic al lacului — comparabil cu cel de la Techirghiol — parcul admirabil, apropierea stațiunii de Brăila, fac din Lacul Sărat un punct de atracție. Iată de ce în stațiune găsești, alături de brăileni, mulți vizitatori veniți din toate colțurile țării, precum Ana Vlad, învățătoare din Bacău, Constantin Emanuel, proiectant din Capitală, Marius Petrescu, ceferist din Orașul Stalin, Gh. Ungureanu, funcționar din Suceava și alții. Pentru toți aceștia, administrația băilor (subordonată sfatului popular orășenesc Brăila) se străduiește să asigure condiții cît mai bune de cazare și tratament. În ultimul an numărul paturilor a sporit cu 50, s-au creat noi alei, noi spații verzi, s-a lărgit platforma băilor reci etc. etc.

Urmînd îndemnul lui Nicolae Cîrnet am stat de vorbă cu grădinarul șef Nicolae Coadă, căruia îi revine principalul merit al creării splendidului parc din stațiune. Are 47 de ani, din care 27 i-a petrecut aici, la Lacul Sărat, de cînd a venit din comuna apropiată, Cazanu. Coadă e un adevărat artist în meseria lui. Ne vorbește cu dezinvoltură despre plantele sale de mozaic, despre anthernathera, begonii, petunii, salvie. Împreună cu colectivul său de nouă grădinari, a organizat o seră care satisface nu numai nevoile stațiunii, dar pune flori și la dispoziția magazinelor din oraș. Ca să ne dăm seama de migala, de răbdarea necesară în munca sa, vom menționa că numai la rondoul principal din centrul parcului, colectivul de grădinari a sădit 650.000 de flori. Lucrare pentru care merită toate felicitările.

Scurte interviuri

Așa se înfățișează astăzi o stațiune mică. Ea împărtășește aceeași soartă cu cele mari, de mult cunoscute, pînă departe vestite căci, mari sau mici, stațiunile noastre balneoclimatice, cele de la munte și cele de la mare, toate se bucură de îngrijire; căci toate slujesc, fie ele mici, fie ele mari, oamenilor muncii.

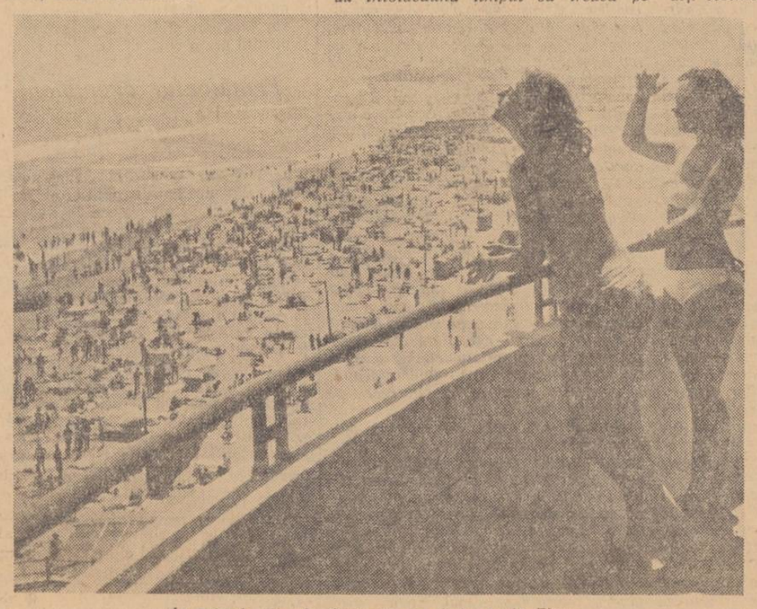

În primele ore ale dimineții, pe plaja de la Eforie.

Să ascultăm, în această privință, părerea unor oameni veniți să se odihnească la Lacul Roșu, în vecinătatea superbelor Chei ale Bicazului...

Pătrundem, pentru puțină vreme, în vila nr. 18. De la intrare îți atrage atenția confortul statornicit pretutindeni. Piciorul ți se înfundă în moi covoare persane, așternute pe scări, pe culoare, în odăi; pe pereți, tablouri în ulei, la ferestre, perdele de mătase. Paturile au fost înlocuite cu studiouri și divane.

Stăm de vorbă cu cîțiva dintre cei sosiți recent la odihnă. (De la începutul verii și-au petrecut concediul în stațiune cca. 2.000 de oameni ai muncii). Fiecare își exprimă mulțumirea pentru condițiile de odihnă și recreere. Ei au remarcat de asemenea căldura cu care au fost primiți.

— *Am sosit la Gheorghieni cu un tren de noapte* — ne spune tov. Gh. Tănăsoiu, președintele comitetului executiv al sfatului popular al comunei Mătăsari din raionul Tg. Jiu. *Mă așteptam să petrec restul din noapte în gară. Cînd colo, chiar la coborîre am fost întîmpinați de un delegat al stațiunii, care ne-a condus la casa de primire, unde pînă la plecarea autobuzului am avut tot timpul să ne odihnim.*

Aprecieri tot atît de elogioase despre condițiile create celor ce vin să se odihnească despre comportarea atentă a personalului stațiunii, a făcut și tovarășa Elena Dumitru, învățătoare la școala elementară din satul Tariverde, raionul Istria. Ea a ținut însă să facă și o sezisare.

— *Mulți dintre cei veniți la odihnă, mă refer în special la femei, lucrăm la țară. Se știe că nu în toate satele există posibilitatea ca femeile să-și poată aranja părul. Dar chiar și cele ce-și au locul de producție în orașe nu au întotdeauna timpul să treacă pe la coafor înainte de a pleca la odihnă. Iată de ce socot absolut necesară înființarea unei secții de coafură și în stațiunea noastră.*

Din vila nr. 18 trecem în cea cu nr. 25. Aici ascultăm cuvîntul tovarășilor Ilie Radu, mecanic la S.M.T. Ciorogîrla și Gheorghe Mihai, învățător în comuna N. Bălcescu din raionul Hîrlău. I-am găsit stînd de vorbă în cameră lor.

— *E adevărat* — zicea Gheorghe Mihai — *că cea mai mare parte a acestor frumuseți* (se referea la Lacul Roșu și la Cheile Bicazului) *sînt un dar al naturii. Asta nu înseamnă să subapreciem și contribuția oamenilor, a colectivului stațiunii la înfrumusețarea localității. Mă refer la amenajarea aleilor, plantarea rondurilor de flori, montarea băncilor și altele.*

S-au făcut multe și încă mai sînt unele și altele de făcut... Au și stațiunile o viață a lor care oglindește viața țării. Și precum țara devine tot mai mîndră și ele își sporesc și trebuie să-și sporească frumusețea.

Reflecțiile la „istoria" stațiunilor noastre de la munte și de la mare ne-au îndemnat să trecem, peste munți, tocmai la Sinaia, admirabila și binecunoscuta localitate de pe Valea Prahovei.

E bine să nu se uite...

Cînd Petru cel Mare plănuia înălțarea orașului de granit de la gurile Nevei, *„a nordului minune"*, cum avea mai tîrziu s-o numească Pușkin, pe Valea Prahovei, spătarul Mihai Cantacuzino, cel sprijinit într-o bănuită spadă pe soclul cretos din fața spitalului Coltea, edifica la Sinaia. Dura în pădure o mînăstire de zid pe locul vechii biserici de lemn, ctitorie a unui haiduc. Sinaia era deci în zorii veacului XVIII, loc ferit, pe-ținut umblat, știut de schimnici, de haiduci și fără îndoială de negustorii brașoveni care-și purtau carele grele de-a lungul Văii Prahovei.

Locul s-a legănat mai mult în legende pînă la sfîrșitul veacului următor, al XIX-lea, cînd, la Sinaia edificau doi oameni: habsburgul pripășit calic, la București, și peste noapte bogat putred și mult vestitul domn Costinescu. Primul construia prin jaf cumplit castelul Peleș, al doilea fabrici. Era una de var? Proprietarul se numea Costinescu! Una de cherestea? Tot Costinescu era stăpîn! Una de cuie? Fără Costinescu se putea? Carol și Costinescu și în jurul lor slugile regale, alți costinești, își rînduiau cuibușor de tihnă. Cînd au răsărit hotelurile, — bunăoară „Caraimanul" — un prospect din 1903 arăta că o cameră cu pensiune costa pe zi 12,50 lei; o sumă mică pentru Costinești, dar ea era echivalentul salariului unui muncitor bun, calificat, pe o săptămînă.

Așa a intrat Sinaia în veacul al XX-lea, cu lux cu cazino, unde curgea aurul, cu castele și castelașe pentru domni și prințișori, cu vile pentru îmbogățiți, cu nevoi pentru lucrătorii fabricilor. Destrăul regesc din castele, cel burghez din cazino și hoteluri, trecea reputația Sinaiei peste hotare, argumentînd, pentru unii străini, în favoarea aprecierii de „Rominia, țară a contrastelor". Căci, într-adevăr uriaș era contrastul dintre viața Sinaiei și cea a țării roase de nevoi, subjugată capitalurilor străine, măcinată de boli sociale, campioană europeană în analfabetism.

— *Dar ce rost are toată această istorie a Sinaiei?* — poate întreba cititorul grăbit, care astăzi, în anii noștri, în anii puterii populare, vine și-și petrece concediul la Sinaia, lăsînd pentru două-trei săptămîni uzina.

— *Are, devreme ce sînt unii care nu știu ce a fost Sinaia. Ba chiar, sînt tineri care, neavînd nici o imagine a trecutului de exploatare, socot că așa cum e astăzi va fi fost de cînd e lumea. Ești fruntaș în muncă, om harnic și destoinic? Pleci în concediu pe cheltuiala statului. Pui ceva bani de o parte și vara hop în tren și hai la Eforie ori la Sinaia; pe alese. Aici găsești casă bună, masă bună, tovarăși de concediu muncitori ca și tine. Te bucuri de aer, te bucuri de soare, te bucuri de munți, te bucuri vizitînd Peleșul și simți că și aici, la Sinaia, e țara ta dragă în care ești stăpîn.*

Frumoase și înălțătoare, firești simțăminte: numai că nici o clipă nu trebuie să se uite că Sinaia, ca și alte localități balneo-climatice, ca toate bunurile și minunile țării noastre n-au fost dintotdeauna ale poporului. Erau ale costineștilor, stăpîni de fabrici, erau ale regelui, ale casei regale, ale slugilor monarhiei, bancheri, negustori, fabricanți, moșieri, politicieni buni de gură, căpătuiți de grabă. Sinaia de astăzi, cu admirabilul ei parc, cu vile cochete în care odihnesc oamenii muncii, Sinaia cu primitoarele ei hoteluri, cu admirabilele locuri de excursie, Sinaia de astăzi e o cucerire a poporului muncitor, o cucerire ca și dreptul la concediul plătit.

E frumos la Sinaia. A fost frumos locul cînd spătarul Cantacuzino construia mînăstirea, a fost frumos și cînd se ridica Peleșul și, în jurul său, ca clupercile, vilele lingăilor regali. De frumusețile dintîi se bucurau monarhii și haiducii, apoi bogătașii Acum, în anii noștri, de frumusețea Sinaiei se bucură poporul, oamenii muncii sînt stăpîni și în această localitate, și aceasta îi sporește și mai mult frumusețea.

Pățania lui Kopetin Geza

Aceeași strălucitoare lumină care încununa biruințele poporului am aflat-o poposind la Călimănești stațiune din vecinătatea Rîmnicului Vîlcea.

Printre sutele de oameni ai muncii veniți aici pentru cură am întîlnit, la vilele „23 August" și „Bujorul", un grup de mineri din Valea Jiului. Deși se găseau numeroși metalurgiști de la Reșița, cimentiști de la Turda, mai mult am zăbovit cu primii. Poate fiind că vorbesc mai fără ocol și despre bune și despre rele, aprigi la cuvînt ca și la muncă.

REBUSISTUL: — Ce-o fi „animal de munte din trei litere"?
URSUL: — Mir! mir!...
REBUSISTUL: — Nu, că începe cu „U"...

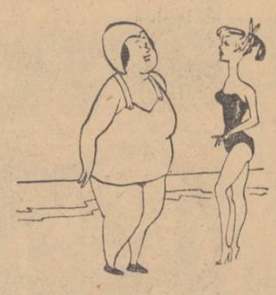

— Se spune că înotul slăbește, dar la mine nu văd nici un efect...
— Dar de cînd înoți?
— De astăzi!...

— Dragă, am văzut-o pe Popeasca cu o fustiță scurtă, — pur și simplu indecentă!...

PE TIMP PLOIOS

— Ce faci, dragă, lîngă bec?
— Nu vezi? Iar plouă... Încerc și eu să mă bronzez!...

Ion Teodoreanu, miner la Uricani, un om vînjos, deși cu părul cărunt, a ținut să ne vorbească despre felul în care-și petrec ziua potrivit unui program ce se execută „ca la carte" prin grija agerei doctorițe Taloș.

— *Dimineața* — zicea el — *are loc programul de tratamente — cura propriu-zisă la izvoarele și băile prescrise de medicii specialiști, fiecăruia dintre noi în parte. Tratamentele, în ansamblul lor țin pînă în jurul orei douăsprezece. Avem apoi o jumătate de oră gimnastică. Asta ne face foarte bine. Închipuiți-vă ce am face noi aici 21 de zile fără efort fizic? Urmează apoi masa și — somn obligatoriu de la 3 la 5.*

— *Dumneavoastră scrieți acolo odihnă obligatorie* — s-a amestecat un mecanic de la Reșița. *Știți, noi nu prea putem dormi, dar ne odihnim.*

— Ziceți-i un vreți, tovarăși muncitori Principalul este că ea i obligatorie! Această „odihnă (somn) obligatorie" este o treabă foarte bună și foarte necesară sănătății noastre.

— *După masă*, a continuat minerul din Uricani, *mergem la plimbare. Aerul curat ne întărește plămînul, iar în parc orchestru angajată de stațiune cîntă în fiecare seară, pentru noi...*

KOPETIN GEZA, vestitul miner al Văii Jiului, intervine cu știutul lui umor:

— *Cînd am venit aici, de la 6 kilometri simțeam aerul proaspăt și curat. N-am ce zice. Bun tratament. Îmi place în fiecare zi. La dans nu ne întrec nici cei tineri.*

Dansați tovarăși mineri și muncitori veniți pentru cură la Călimești! Dansați acum, cu tîmplele cărunte și pentru anii tinereții furate de burghezie.

(Continuarea reportajului în pagina 5-a)

În vila albă...

I.

Sub brazi își furișa ecoul
O vilă albă: cazinoul!

Un glas, la mese verzi de ieri,
Își închiriase beregata,
Un glas prădalnic de crupieri:
„Hai, faceți jocurile! Gata!"

II.

În vila albă de sub brazi
Copiii-și au căminul, azi.
Și-acum auzi un glas spre ceata

Din sala unde numai spare-t:
„Hai, faceți jocurile! Gata!"
Dar, ...glasul e-al educatoarei!

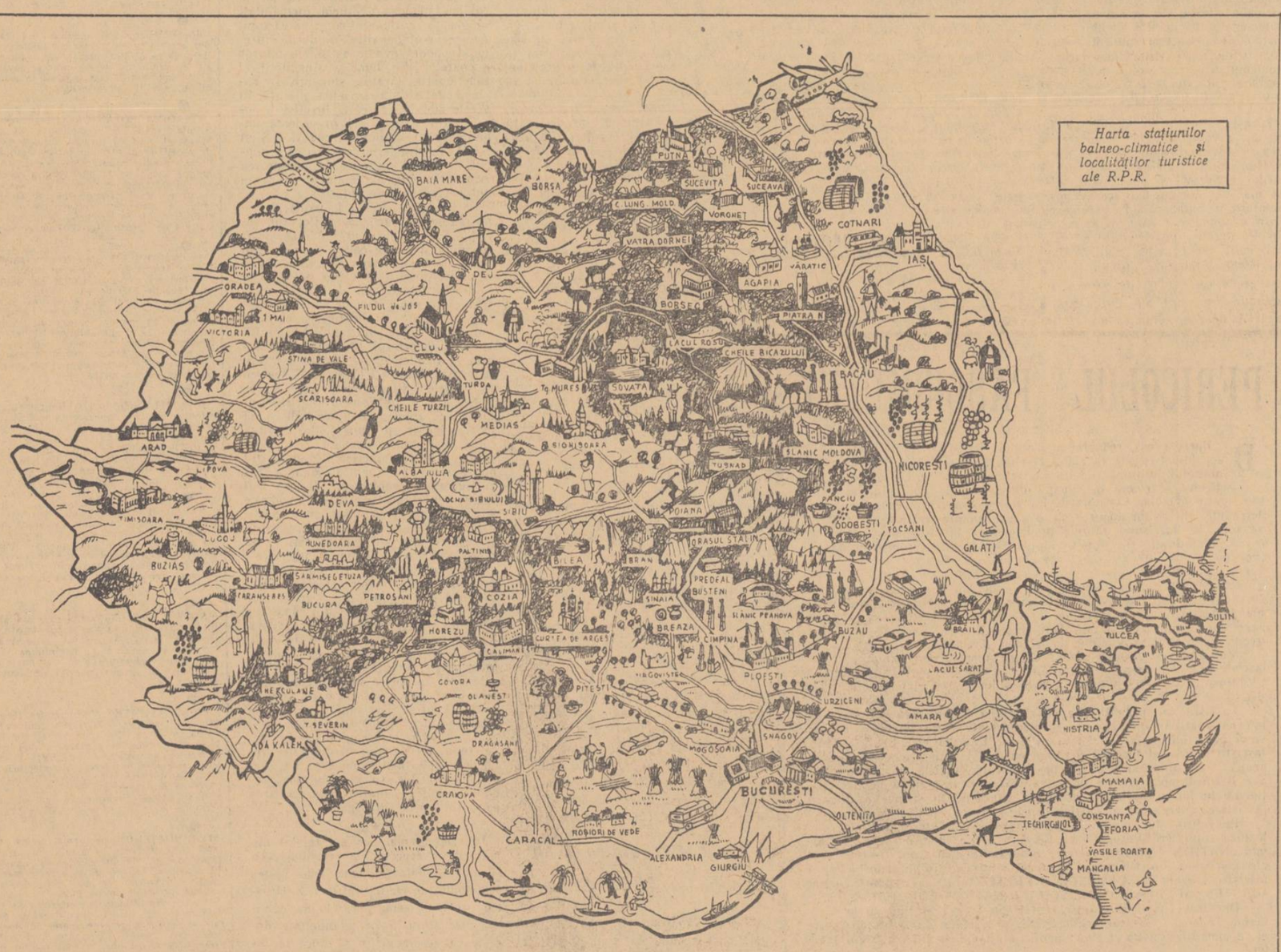

Harta stațiunilor balneo-climatice și localităților turistice ale R.P.R.

Materialele reportajului „De la munte la mare" au fost redactate de Mihai ALEXANDRU, Const. AZOIȚEI, Virgil DĂNCIULESCU, V. KUNYA și Paul MARIAN; versuri de I. BERG; caricaturi: Gh. CHIRIAC; fotografii: Vasile NICU, Mihai POPESCU și F. ROMAN

Sus: *La Predeal, în fața vilei „7 Noiembrie"; jos: în excursie, pe înălțimile care domină Lacul Roșu.*

Geza Kopetin, vestitul nostru miner, ne povestește cîte unele, apoi deodată ne întreabă: *„Ia spuneți-mi acum, degrabă, știți voi cum eram eu mort?..."* L-am privit nedumeriți. El a rîs și a răspuns: *„Uite-așa! Eram mort și nu știam! Și cum stăteam fără să-mi dea măcar prin cap ce și cum e cu mine, numai ce mă pomenesc într-o seară*

Cronică

Soarele, prin munți și văi,
A plecat cu noi la băi.
Și cu raza lui măiastră,
El notează-n calendar,
Ca un vrednic cronicar,
Semnele din vremea noastră:

IULIE... Cer de romanță!
Oamenii sînt în vacanță.
Și pe țărm, sau pe colnici,
Gustă vechea desfătare:
Vara, nopțile-s mai mici,
Iară ziua e mai mare.

AUGUST... Vreme mai frumoasă.
Oamenii se-ntorc acasă.
Și la treburi, la servici,
Gustă noua încîntare:
Prețurile sînt mai mici
Și salariul e mai mare.

Pe litoral...

Privește-acolo!... Cît cuprinzi,
Pe-un cîmp albastru și fluid
Se sparg milioane de oglinzi!
E cîmp de-azur, sau cer lichid?

Privește-acolo țărmul care
Ridică soarele din mare
Și mîndru-l cheamă să-i arate
Cum peste noapte cresc palate.
De la o zi la alta, valul
Nu recunoaște litoralul.

Doi pescăruși, sub bolta zării,
Parcă născuți din spuma mării,
Privesc și ei uimiți, faleza
— „Să știi că am greșit adresa,
Căci mai acum cîteva zile
N-au fost aici aceste vile!"

Pe munte...

Piscul și-a croit ușor
Pălărie dintr-un nor.

Cine-ajunge-acolo sus,
Are un cuvînt de spus.

Și îl spune dîrz în stei
C-un ciocan făcut condei.

Anii și-au săpat adînci
Amintirile în stînci.

Iată, scoate un pietroi
Capul lui pleșuv spre noi.

Ochiul prinde laolaltă
Două crestături de daltă.

Ne vestește bolovanul:
Locul, numele și anul.

Sus, într-un chenar: „O mie
Nouă sute treizeci doi.
Spiridon G. Eremie,
Fabricant din Dorohoi."

Jos, în alt pătrat: „O mie
Nouă sute cincizeci nouă.
Victor Stan și Vlad Ilie,
Tractoriști din Moara Nouă'.'

... Hronicul contemporan
Scris pe-un colț de bolovan!

la mine acasă cu un grup de cetățeni veniți tocmai din Germania federală. Vorbeau tare rău de românește și numai ce-i aud:

— „Dumneata este Geza Kopetin?"

— „Eu!"

— „La noi în occident, se vorbește că ai murit, sau ești gata să mori. Te-au obligat comuniștii să muncești prea mult..." — „Ei drăcie!" — zic eu. Sînt mort vasăzică! Și eu care credeam că tocmai acuma viu de la lucru. Dar cred că vedeți că sînt viu — le spun. Uitați-vă: Asta-i casa mea, eu locuiesc aici. Și-mi pare că la dv. în occident se vorbesc cam multe prostii. Noi nu ținem seama de ele. Înțelegeți acum că nu e bine să credeți tot ce se spune la dv. despre noi... Și — continuă, Kopetin — i-am poftit să șadă pe scaune.

Nu știu cum se făcea că tocmai în ziua aceea, m-am nimerit fără pic de vinars în casă. Supărat am scos atunce două damigene cu vin și i-am poftit pe cei veniți la mine să cinstească.

— Ca să vedeți că nu sînt mort, ba chiar că sînt sănătos tun, să ciocnim un păhărel.

Ciocnim noi unul, ciocnim două, ciocnim trei și ce să vezi? Numai ce începe a curge sudoarea de pe domnii cei occidentali. Cînd am dat să ciocnesc și al patrulea pahar, am văzut că n-am cu cine bea, bărbătește o țină de vin.

În același grup de veseli mineri veniți la odihnă și la cură în Călimănești l-am cunoscut și pe inginerul Eugen Csaszar, cel mai tînăr dintre toți, fost și el miner. Ne-a atras luarea aminte porecla ce-o primise: i se spunea *„sfertul de milion"*. De ce? Pentru că a cîștigat la „Pronoexpres" 250.000 lei. Cu banii nu mai este nevoie să vă spun ce și-a propus a face. În orice caz lucruri trebuincioase.

Venit în stațiune, inginerul miner, a rămas uimit de mîncarea ce li se servește.

— Șapte mii de calorii! În calculele mele inginerești, aceasta înseamnă foarte mult. Plus suplimentele de la orele 10 și 16 cu care nu sîntem slăbiți. Fripturi, prăjituri, înghețată...

patriei se distrează după placul inimii. Acolo le-am întîlnit pe textilistele Ileana Rotaru și Nagy Gizella de la întreprinderea „Teba" din Arad, pe Karl Baum, oțelar din Reșița, pe electricianul Petre Cristescu de la C. S. Hunedoara, pe tîmplarul Venczel Iozsef de la fabrica de mobilă „Libertatea" din Cluj. Ieșiseră tocmai de la frumosul cinematograf de lîngă debarcader și discutau despre filmul pe care îl văzuseră.

— Părerea mea este — spuse Ileana Rotaru — *că cea mai frumoasă parte a filmului este readucerea lui Vanda în rîndurile oamenilor cinstiți.* (Este vorba de filmul sovietic „Steaguri pe turnuri"). Se emit și alte păreri. Karl Baum, oțelarul, dezvoltă aceeași idee cu formulări precise, riguroase de cronicar cinematografic: *„Valoarea i-o dă conținutul! Mijloacele artistice, dezvăluie adevărul că un colectiv bine închegat, cu dragoste mare de muncă, are un rol mare în educarea omului nou..."*

Cu aceste aprecieri sînt toți de acord. Dar fetele mai insistă asupra părților sentimentale ale filmului.

După cinema, pe platoul din jurul peninsulei înconjurată de lacul Ciucaș începe dansul. Ilenei îi place să danseze tango, Gizellei valsul vienez sau valsul lent, „bostonul" cum îi spune Cristescu acestui dans, deoarece el este

Trebuie să ne obișnuim și cu acest capitol de regulament...

Toate acestea le-am discutat cu minerii într-o după masă de la prînz, în holul confortabil al vilei „23 August" — unde fiecare miner stătea pe un fotoliu îndeplinind obligația de a se odihni de la 3 la 5.

Odihniți-vă obligatoriu tovarăși mineri și muncitori. Dansați în fiecare seară. Obișnuiți-vă cu cele șapte mii de calorii pe care vi le dă stațiunea. Acestea toate pentru dv. și pentru întreaga noastră clasă muncitoare sînt făcute. Le meritați din plin.

Veselie la Tușnad

Poate nu știu mulți că la Băile Tușnad cîteva zile înainte de eliberare a ars, pînă la temelii, cazinoul. Prilej de tristețe pentru conți și baroni, pentru fabricanți și moșieri; prilej de scandal pentru fiul grofului Teleki.

— Sînteți niște nătîngi — răcnea el, cu mîinile în șold la jandarmi. Nu-i destul că nu putem pleca nicăieri... Nu-i destul că nu mai putem merge la Monte Carlo!... Mai lăsați pe deasupra să se pună și foc ultimului cazinou din țară. Jandarmi sînteți voi sau babe?

Vedeți dv ce „grijă" avea domnul conte taman atunci cînd floarea tineretului din țară fusese trîtă pe front, cînd văduvele de război și orfanii mureau de foame pretutindeni.

„A ars cazinoul boieresc!" Mare pagubă! Azi nimeni nici nu știe unde a fost. Și nici nu-i prea curios să afle. Oamenii muncii veniți la odihnă la Tușnad au alte preocupări, alte distracții.

La poalele muntelui care adăpostește stațiunea, orînduirea cea nouă s-a îngrijit să construiască un complex cultural distractiv modern. Aici muncitorii și muncitoarele, tehnicienii și inginerii, funcționarii veniți din toate colțurile

— ...Și el creștea într-o lună cît altădată într-o sută de ani...
— A, știu, bunico: litoralul!

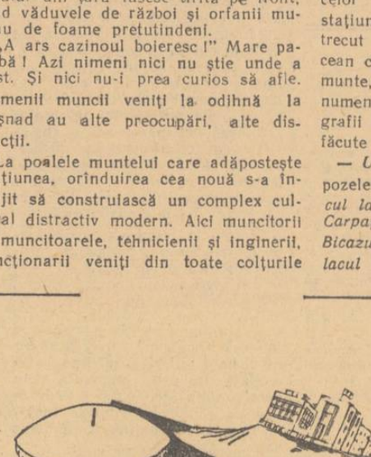

— Nu e gol, că ai tras în bară!...

Peisaje la Vatra Dornei

Stînd în parc, la Vatra Dornei, pe o bancă, privind în jur coamele munților care înconjoară locul cu niște negrii pereți de stîncă și verdeață, cu neputință să nu cauți în amintiri, din anii dinții de școală, versul lui Alecsandri din *Legenda de la Dorna:*

„Se văd turme albind pe coaste,
Riuri lungi pe văi frumoase
Și, crescuți în rînd de oaste
Brazi pe culmi luminoase

Ca ființele din basme
Pe sub piclă se arată
Munți, gigantice fantasme
Stînci cu fruntea fulgerată".

Neputînd privi numai către creste omul căutînd peisajul din jur, la nivelul vieții din toate zilele, nu izbutește să găsească, în vers, corespondențe. Peisajul din Vatra Dornei nu e numai cel alpestru, îndemnînd la romanțioase exaltări. Există un peisaj balnear și urban mult mai plin de atracții și doldora de tilcuri. Căci Vatra Dornei, cea cu *„munți, gigantice fantasme"* e un centru de cură, căutat îndeosebi de cardiaci, care găsesc un sanatoriu amenajat după cele mai noi cerințe medicale, un regim de odihnă însoțit de gimnastică și plimbare, medical supraveghiate, o nutriție corespunzătoare maladiei, găsesc ceasuri de recreație în clubul stațiunii rînduit cu bun gust și înzestrat cu o excelentă discotecă. E peste tot în vigoare o curățenie exemplară: în camere, în sălile de folosință comună, în parc: e o curățenie concordantă cu albeața așezămintelor balneare, strălucitoare pe fundalul negru al pădurii.

Să tot stai la Vatra Dornei! Și unde mai pui că de aici pleci întremat, cu suferința alinată! Bine-i deci cît ești în stațiune, bine-i și după aceea, cînd pleci cu amintiri plăcute, și înzdrăvenit!

Dar muncitorii veniți la odihnă la Vatra Dornei nu par a se mulțumi numai cu repausul oferit de băncile parcului, confortul camerelor și tratamentul medical. Ei vor să cunoască și orașul, oraș din miazănoaptea țării noastre, aflat în plină dezvoltare. Ei știu că la Vatra Dornei s-a construit, în anii puterii populare, o mare fabrică de lactoză, care pe lîngă excelente brînzeturi produce și materia primă trebuincioasă fabricii mari de penicilină din Iași. Această nouă întreprindere, ultramodernă, ei vor s-o cunoască. De aceea nu rar vezi în piimbare, un grup de oameni porniți spre noul edificiu, de unde se întorc apoi cu încă o imagine concretă (pe care o adaogă celor multe) a construcției socialiste în patria noastră.

Altă-dată întîlnești oameni veniți la odihnă mergînd în grup spre marele combinat forestier „Bernath Andrei". Sub îndrumarea unui tovarăș din întreprindere vizitatorii privesc hala gaterelor, văd drumul bușteanului, de cînd a fost plută pînă ce ajunge scîndură albă, pregătită să plece departe, în țară ori peste hotare, spre fala industriei noastre forestiere. Și oamenii muncii află care au fost condițiile de muncă în trecut, cînd se întîmpla des ca mîna omului să treacă pe fierăstrău odată cu bușteanul; află ce înseamnă mecanizarea într-un mare combinat de prelucrare a lemnului, află cum se străduiesc tovarășii lor de aici să facă producție mare și ieftină, producție de bună calitate. Și noile cunoștințe umplu de bucurie sufletul vizitatorilor, oamenilor veniți la odihnă. Sînt la Vatra Dornei, potrivit versului:

Munți, gigantice fantasme
Stînci cu fruntea fulgerată.

Cei veniți aici admiră acest peisaj. Ei nu pot însă ignora peisajul nou care-i atrage. Peisajul stațiunii moderne, peisajul urban industrial al Vetrei Dornei de astăzi.

Salba de mărgăritare a mării

Peisaje noi întîlnește astăzi și vizitatorul Dobrogei, vizitatorul litoralului. În puțini ani stațiunile de odihnă și sănătate care se înșiră de-a lungul țărmului mării ca niște mărgăritare dintr-o salbă neprețuită au suferit miraculoase transformări. Dar nu numai stațiunile! Este vorba de întreaga viață a bătrînei, a tristei și săracei Dobroge de odinioară, a Dobrogei de astăzi, de nerecunoscut, ale cărei pămînturi lucrate laolaltă au devenit mănoase, ale cărei tîrguri și sate s-au smuls din bezna semi-feudală, transformîndu-se în centre muncitorești și agricole puternice, moderne.

E deci lesne de înțeles de ce oamenii muncii veniți la odihnă, precum și numeroși vizitatori străini, nu pierd prilejul de a vizita bogata gospodărie colectivă de la Palazul Mare sau renumita gospodărie de stat de la Murfatlar sau termocentrala Ovidiu II și uzina chimică din Năvodari ale căror coșuri semețe domină marea ca niște faruri ale vremurilor noi. Astfel minerul Văii Jiului sau oțelarul Hunedoarei, constructorul de la Onești sau profesorul ieșan, profită de zilele de vacanță pentru a vedea cu ochii lor așezări noi ale patriei ce le erau cunoscute doar din ziare și filme. Iar după aceste excursii se întorc și mai reconfortați din frumoasele, veselele, pitorestile stațiuni unde și-au fixat timp de două săptămîni reședința provizorie.

Să ne imaginăm că am luat unul din „taxiurile marine" care circulă în acest sezon între Constanța și stațiunile de pe litoral și am pornit-o așa cum fac mii și mii de oameni veniți la odihnă să vedem ce e nou pe litoral.

Vom descoperi la Năvodari împărăția copiilor. Marea tabără de pionieri

— Luăm și purcelul, că la mare este apă mai multă ca în baie...

și școlari instalată într-un complex de 28 cabane și pavilioane, ne va primi cu cîntece și veselie. Ce le lipsește acestor copii sărăcuți, bronzați, vioi? Nimic nu le lipsește. Dimineața valurile mării le mîngîie trupurile, îi răcorește de arșița soarelui. După amiază, alte bucurii: îi așteaptă clubul, sala de cinematograf, complexul sportiv, cofetăria; fiecare după gustul lui. Masa e copioasă, variată, îngrijirea medicală dintre cele mai bune.

O pornim către sud: Mamaia. Mai rar o asemenea pitorească așezare pentru îndrăgostiții mării: o limbă de nisip între mare și lacul Siutghiol pe care stau înșirate vile și hoteluri, restaurante și magazine cochete, noi noute. Nisipul e fin, plaja lată. Au de ce fi încîntați miile de vizitatori, printre care numeroși oaspeți din R. D. Germană, R. Cehoslovacă și alte țări prietene. Cele mai mari exigențe în ce privește confortul sînt satisfăcute.

La club...

La club, în sala mare, un student
Citește un roman, foarte atent.

E ora 5... Ceasornicul din cui
S-a împrietenit cu cartea lui.

Trăgînd cu ochiul, ca de obicei,
Zărește fila: 43.

Alături, la o masă-nvecinată,
S-a așezat, întîmplător, o fată.

O fată cu zuluf de aur pur
Și-n ochi cu două boabe de azur.

Studentul — poate tot din întîmplare —
A ridicat privirea și tresare.

La masa cu reviste și jurnale
E însăși zîna visurilor sale.

Și tînărul privește mai departe
Mai des spre fată și mai rar spre carte.

Auzi în sală numai glas de file
Și pași măsurați ai unei zile.

E ora 8... Ceasornicul privește
Zîmbind cu înțeles, prietenește,

Spre carte și spre cititorul ei:
Sînt tot la fila 43!

Noile complexe de hoteluri inaugurate în acest an pot rivaliza ca frumusețe și confort cu construcțiile similare din cele mai cunoscute stațiuni ale străinătății.

Dar să mergem mai departe. Perla perlelor este, fără îndoială, Eforia. Nu e vorba numai de noul complex de case de odihnă din preajma gării, a cărui fermecătoare arhitectură a stîrnit admirația tuturor; nu e vorba numai de numeroasele noi construcții care oferă numai în acest an adăpost confortabil pentru încă 5000 oameni ai muncii; nu e vorba numai de lacul Belona, asanat și transformat într-unul dintre cele mai plăcute locuri de agrement. E vorba de toate acestea la un loc și de multe altele: de cinematografele în aer liber, de restaurantele monumentale, de noua arteră de circulație de pe malul lacului Techirghiol, de cîte și mai cîte, care determină pe vizitatorii stațiunii să nu o uite multă vreme.

Apoi, stațiunea geamănă: Vasile Roaită, cu care, într-un viitor nu foarte îndepărtat Eforia se va uni. Vasile Roaită, stațiunea parcurilor pline de flori, stațiunea cu cea mai modernă faleză, de curînd construită. Și, în sfîrșit Mangalia, tîrgul oriental de odinioară, care încheie înspre sud minunata salbă a stațiunilor de pe litoral. Și aici construcții noi și aici spații verzi, lucrări gospodărești care încîntă ochiul.

De la Năvodari la Mangalia, renăscute și întinerite, stațiunile litoralului așa cum se găsesc astăzi, constituie un dar minunat pe care regimul democrat-popular l-a pus la dispoziția poporului muncitor.

Odihnă, la Lacul Roșu

Enciclopedia magazin

Primul film artistic românesc

Cinematograful a devenit cunoscut în Rominia la numai cîteva luni după prima reprezentație de la Paris a lui Lumière. La 27 mai 1896 are loc în salonul „Independenței Romîne", această noutate pe care tot Bucureștiul se va înghesui să o guste", cum nota într-o cronică mondenă faimosul Claymoor. Aparatul de proecție sosise cu cîteva zile mai înainte, dar în urma unui „accident de lumină survenit exact în momentul începerii reprezentației", primul spectacol programat a fost amînat pentru data amintită. Cîteva luni mai tîrziu, Casa Lumière își trimite un agent în Romînia și spectacolele cinematografice se încetățenesc în țara noastră, ele avînd loc curînd după aceea și în afara Bucureștiului, la Iași și Brăila.

Au trecut doar puțini ani pînă cînd, în 1906, după relatarea lui D. I. Suchianu, a avut loc în sala „Eforie" din Capitală proiecția primului film documentar romînesc, care cuprindea o vedere a unei porțiuni din Calea Victoriei filmată din birje. Încă șase ani au mai fost necesari apoi pînă la apariția primului film romînesc jucat.

Pentru a ne alcătui o părere despre caracterul reprezentațiilor cinematografice din anul 1912 este suficient să spicuim din prezentarea programelor de la „Cinema Pathé Birlad" (casa „Pathé Frères" își instalase o reprezentanță în țara noastră încă din anul 1908). Cităm: „OCHIU PENTRU OCHIU". Să rizi, să nu mai poți! ȘARLATANUL ÎNȘELAT. Să te tăvălești de ris! DIN VIAȚA PISICILOR. Tablou foarte interesant!", etc. Dincolo de picanteria lor, aceste programe sînt interesante pentru ca prin comparație să ne putem da seama mai bine de meritele și viciile primei noastre producții artistice.

În acel an, la 3 septembrie, tot în sala „Eforie" de pe bulevard, are loc premiera „Războiului Independenței", primul film artistic romînesc. Realizat de Leon Popescu, celebrul patron al „Teatrului Liric", cu concursul armatei și cu participarea unor actori ai Teatrului Național ca Aristide Demetriad și Constantin Nottara, „Războiul Independenței" s-a bucurat, se pare, de o primire caldă din partea publicului.

Din presa timpului reiese că filmul a costat peste patru sute de mii de lei, ceea ce era o sumă impresionantă. Sala, relatează primii cronicari cinematografici, aplauda frenetic eroismul soldaților noștri la Grivița. Se cerea ca acompaniamentul filmului să nu se limiteze la „un clavir și cîteva flaute", ci să ajungă la proporțiile unei fanfare militare.

Din fericire în arhiva noastră de filme se mai păstrează cîteva acte din „Războiul Independenței". Vizionarea lor produce, pe lîngă emoția firească la contactul cu un document istoric, și zîmbetul pricinuit de puerilitățile cuprinse pe peliculă. Naivitățile filmului nu se datoresc dealtminteri numai faptului că îl vedem azi, cu o perspectivă istorică considerabilă; ele au fost sezisate atunci și de contemporanii premierei. Este ridicul înainte de toate lipsa de firesc: o șarjă de cavalerie este realizată cu ajutorul unui număr foarte restrîns de călăreți care apar, mereu aceiași, din spatele unui dîmb; morții se mișcă incontinuu pentru a se feri de cozile cailor; soldații, în plin atac, zîmbesc spre aparat; scena traversării podului peste Dunăre este de o lungime exasperantă, de parcă operatorul ar fi uitat să se oprească din rotirea manivelei... Sînt naivități însă care nu alterează interesul cu care spectatorul de astăzi privește acest prețios document de valoare artistică. Adăugăm că filmul este colorat conform obiceiului epocii, fiecare cadru fiind „virat" în altă culoare: roșu, galben, verde...

Ion BARNA

„Capriciile" lui Goya

GOYA: „Somnul rațiunii trezește monștrii" (Din „Capriciile")

Biblioteca Academiei R.P.R. posedă în colecțiile sale, printr-o achiziție relativ recentă, o serie prețioasă din ciclul de gravuri în apă tare de Goya, cunoscut sub numele de **Capriciile**.

Un nume puțin ciudat, care la prima vedere spune foarte puțin despre conținutul agitatoric, combativ, al acestui ciclu de **Capriciile**, în vremea apariției lor (1797) au avut o circulație tot atît de mare ca și pamfletele iacobinilor în timpul Revoluției franceze, păstrîndu-se în memoria timpurilor noastre ca o pildă de atitudine cetățenească a unui artist din trecut și ca un model de stil. Goya a dat acest nume ciclului său de gravuri pentru a induce în eroare Inchiziția, de rigorile căreia artistul se prevala demonstrînd că în imaginile sale ar fi vorba, chipurile, de niscaiva jocuri fanteziste ale imaginației, cu nimic primejdioase orînduielii sociale a timpului. Era o epocă cînd un artist trebuia să recurgă la asemenea subterfugii pentru a se putea adresa poporului.

În Franța, revoluția din 1789 pusese la pămînt monarhia absolută. Spiritul revoluționar francez și-a găsit ecouri în toată Europa. Elemente înaintate ale societății spaniole, intelectuali iluminați, luptători pentru libertate, animați de îzbînda Revoluției franceze, desfășurau o vie activitate de agitație în rîndul maselor populare. În manuscris sau tipărite, aceste cercuri, ferindu-se de Inchiziție sau sfidînd-o, lansau în stradă pamflete satirice și polemici virulente, cerînd reforme sociale. Intim al acestor cercuri, însuflețit de aceleași idealuri progresiste, Goya s-a încadrat în mod conștient activității lor în mijlocul maselor populare, propunîndu-și să realizeze în imagini plastice, accesibile unui mare număr de oameni, o fabulație satirică amplă, ascuțită critică, distrugătoare.

Alegoriile lui Goya au fost înțelese de poporul spaniol, Goya se adresa maselor într-un limbaj pitoresc, extras din folclorul viu, imaginativ al poporului său, din acel folclor în care forțele răului și ale întunericului erau atît de plastic figurate prin năstrușnice și hidoase măști, prin ființe de o grotească alcătuire. Goya a mînuit cu rafinament aceste bogate resurse de caracterizare, punîndu-le în slujba unui mesaj social, în slujba rechizitoriului pe care-l făcea clericalismului neîndurător, Inchiziției, mobilimii înfatuate și stupide, fată de pildă virulenta, acida sa condamnare a injustiției vremii sale, așa cum ne arată în cunoscuta gravură **No hubo namedio**; imaginea înfățișează un sinistru și monstruos cortegiu ce duce spre eșafod o femeie: oamenii Inchiziției au pus-o pe un măgar, i-au imobilizat gîtul într-o zgardă de lemn iar pe cap i-au așezat boneta infamiei. Într-o altă gravură **Tu que no puedes** (Tu care nu mai poți), Goya înfățișează, prin alegoria a doi oameni care abia mai pot ține în spinare doi măgari voinici și grași, suferințele poporului spaniol pe grumazul căruia aristocrația și nobilimea apăsau tot mai greu. Dar nimic nu caracterizează cu mai multă forță expresivă societatea timpului său decît celebra gravură **El sueno de la rason produce monstruos** (Somnul rațiunii trezește monștrii); metafora este limpede și a fost bine înțeleasă de oamenii acelui timp.

Maxim COSMA

Diderot — sufletul Enciclopediei

Toată lumea știe că revoluția franceză a izbucnit în 1789. Ea a fost însă declanșată cu mulți ani înainte, cînd poporul a început acțiunea revoluționară de dinamitare a instituțiilor feudale. Printre cei care au adus o contribuție însemnată la cristalizarea opiniei publice revoluționare a timpului, trebuie socotiți și oamenii grupați în jurul „Enciclopediei".

Enciclopedia (care în grecește înseamnă „ciclu de cunoștințe") a apărut în anul 1772 cu toate cele 42 de volume ale sale. Ea a fost mai mult, mult mai mult decît un magazin sau un almanah de curiozități științifice și literare. Alcătuitorii săi, Diderot și d-Alambert, i-au dat un alt sens superior. Și cum d'Alambert după ce a scris introducerea, celebrul „Discurs preliminar", n-a mai colaborat decît cu cîteva articole despre științele matematice, speriat și depășit de amploarea întreprinderii și de riscurile ideologice pe care le implica o lucrare concepută într-un spirit materialist și anti-feudal, singurul care a dus la capăt munca redactării și editării vastei publicații rămîne Diderot.

Ginditor, critic, romancier și dramaturg, Diderot, — de la moartea căruia se împlinesc zilele acestea 175 de ani — prin întinderea și varietatea preocupărilor, este cea mai apreciată personalitate a epocii lui și, fără îndoială, unul dintre spiritele înaintate care a slujit ideile revoluționare ale secolului. Din acest punct de vedere, Enciclopedia, opera cea mai de seamă a vieții lui, îi oglindește perfect convingerile. Diderot a conceput-o ca un „Dictionar rational al științelor, artelor și meșteriilor", punînd un dublu accent pe observația ivită din studierea fenomenelor lumii materiale și pe ideia de evoluție. Spiritul enciclopediei, pătruns de luminile filozofiei iluministe, dar și de cel practic, inspirat din necesitatea răspîndirii cuceririlor științifice, a contribuit, la sfîrșitul secolului al XVIII-lea, la înfăptuirea reformelor sociale, la sfărîmarea jugului prejudecăților aristocratice și a demonstrat unitatea materială a lumii. Articolele de filozofie, istorie, literatură, reproducerile după cele mai recente modele de mașini și mecanisme, studiate de altfel de Diderot direct în ateliere și fabrici, nu reprezintă decît o parte înfimă a activității pe care el a desfășurat-o din 1751 și pînă la moarte, în 1784. A întreținut corespondență cu sute de cititori și colaboratori, a organizat tot procesul publicării Enciclopediei și, în afara acestei munci epuizante, a mai scris cîteva romane, dintre care „Jacques fatalistul" și „Nepotul lui Rameau" sînt și azi celebre. Cronicile sale de artă trimise în Germania, lui Grimm, adună reflecțiile sale. Alături de atîtea figuri ilustre cum au fost Montesquieu, Voltaire, Beaumarchais în literatură și Helvetius, d'Holbach sau Buffon, în filozofie și științe, Diderot se situează printre oamenii iluminați ai epocii sale care au contribuit la prăbușirea regimului absolutist feudal.

H. ZALIS

Pușkin — inspiratorul teatrului liric rus

Alexandr Sergheevici Pușkin (1799—1837), marele geniu al poporului rus, care a marcat un moment de cotitură în cultura rusă și universală, a exercitat o deosebită vie atracție printre muzicienii timpului său și ai generației următoare. Nici un alt scriitor clasic — cu singura excepție a marelui dramaturg englez William Shakespeare — nu a inspirat în asemenea măsură pe creatorii de muzică, pe creatorii de teatru liric în special. De altfel, înseși începuturile curentului național în muzica de operă din Rusia se datoresc în mare măsură lui Pușkin, pentru care M. I. Glinka, fondatorul acestui curent, a avut o nețărmurită admirație. Glinka, socotit pe bună dreptate drept părintele operei ruse, s-a inspirat din creația pușkiniană atunci cînd a compus una din cele mai cunoscute opere din repertoriul universal, celebra „Ruslan și Ludmila", care are la bază poemul cu același titlu scris de Pușkin la vîrsta de 17 ani.

După Glinka, un alt compozitor rus, Alexandr Sergheevici Dargomîjski, a folosit creația lui Pușkin pentru realizarea unor opere de valoare: „Rusalka" (inspirată după poemul neterminat, purtînd același titlu, scris de Pușkin) și „Oaspetele de piatră" (după tragedia pușkiniană care abordează legenda lui Don Juan).

Opera lui Pușkin a fost în același timp model și izvor de inspirație pentru muzicienii din celebrul „grup al celor cinci". Modest Petrovici Mussorgski a creat capodopera sa „Boris Godunov", după tragedia cu același titlu a lui Pușkin, N. A. Rimski-Korsakov a compus operele „Mozart și Salieri", „Poveste despre țarul Saltan" și „Cocoșul de aur", după lucrările marelui poet, iar Cezar Cui operele „Prizonierul din Caucaz", „Ospățul în timpul ciumei" și „Fiica căpitanului".

Ceaikovski a folosit și el, în bogata lui creație pentru teatrul liric, opera literară a lui Pușkin. Cea mai valoroasă operă a lui Ceaikovski, „Evghenii Oneghin", a fost compusă pe un libret întocmit după romanul în versuri al lui Pușkin. Operele „Mazepa" și „Poltava" au ca punct de plecare tot creația lui Pușkin.

„Dubrovnik" a lui Napravnik, „Cavalerul zgîrcit" și „Aleko" ale lui Rahmaninov, completează tabloul operelor care au folosit lucrările marelui scriitor.

Patriotismul, dragostea pentru popor și pentru năzuințele lui spre libertate și o viață mai bună, ura împotriva tiraniei, idealurile revoluționare, — trăsături comune întregii opere pușkiniene, s-au transmis astfel generațiilor următoare, înaripate de limbajul fermecător și universal al muzicii, prin mijlocirea teatrului liric rus.

M. NEACȘU

SFATURI · Modă · COSMETICĂ · Gospodărie

Prepararea conservelor

Sîntem în plină vară şi în piaţă se găsesc din abundenţă legume şi fructe bune pentru conserve. Redăm mai jos cîteva indicaţii ce ne vor ajuta să avem conserve care să-şi păstreze substanţele hrănitoare, vitaminele, aroma, culoarea şi gustul lor.

Alegerea materiei prime este un factor foarte important care contribuie la calitatea conservei. Se vor cumpăra numai fructe şi legume proaspete, sănătoase, neatacate de insecte şi boli criptogamice, nevătămate şi, în special, tinere şi fragede. S-a observat că folosirea legumelor care nu sînt suficient de tinere şi fragede prezintă o serie de dezavantaje. Mazărea are boabe galbene; fasolea, ată şi boabe, bamele, vinetele, dovleceii, seminţe mari, etc. Pe de altă parte, fiind conservate în bulion de pătlăgele roşii legumele mai bătrîne se întăresc. Alegerea fructelor este condiţionată de sortimentele pe care vrem să le preparăm. Pentru compoturi se vor alege fructe care se pot desface de pe sîmbure, caise, piersici, prune, de mărime potrivită, în nici un caz prea mici, şi care să fi fost recoltate într-un stadiu potrivit de coacere pentru a avea aroma caracteristică celor mature fără să fie însă atît de coapte sau de moi ca cele de consumat proaspete. Pentru dulceţuri şi gemuri se cere ca fructele să fie ajunse la maturitate, întrunind toate calităţile în ceea ce priveşte aroma, gustul, culoarea. Este greşită practica acelor gospodine care folosesc pentru prepararea bulionului roşii de calitate inferioară, ajunse chiar în stadiul de mucegăire. Aceste roşii atacate de mucegai vor influenţa produsul finit care va fermenta, va avea gust acru şi chiar va mucegăi. Dacă pentru bulion se vor alege roşii coapte şi puternic colorate în roşu, indiferent de forma lor, pentru conservarea roşiilor întregi fără pieliţă se vor folosi roşii mici, ovoide, care sînt caracteristice prin consistenţă, carne, seminţe mici şi puţine, coloraţie intensă roşie şi uniformă a întregului fruct.

Pregătirea materiei prime. — Una din condiţiile esenţiale pentru evitarea alterării ulterioare a conservelor este prepararea lor într-o perfectă curăţenie.

Dacă vrem să preparăm ardei pentru umplut sau ardei umpluţi se întîmplă adesea ca ardeii să crape sau să se rupă din cauză că fiind proaspeţi şi fragezi conţin multă apă şi se rup uşor. Pentru a evita acest inconvenient este bine ca ardeii să fie lăsaţi să se vestejească, adică să piardă o parte din apă şi, în acelaşi timp, să se înmoaie, devenind mai elastici. In acest scop, ardeii curăţaţi de cotoare sînt aşezaţi în straturi subţiri şi expuşi astfel cel mult o zi la soare.

— Nu pricep de ce ţi-au dat primă la birou, că văd că eşti tare neîndemînatec la treabă!...

Desen de Nell COBAR

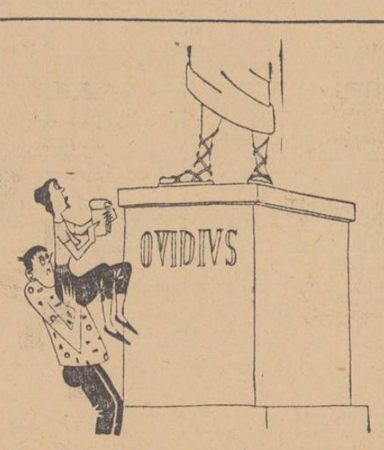

— Puţin mai sus, Ionele, să văd cum vine talpa!...

Desen de B. IOSIF

Sfaturi cosmetice

Răspuns cititoarelor

DAŞA H. — Galaţi: Cred că la vîrsta dv. de 26 de ani, unghiile nelăcuite vi se potrivesc mai bine. Dacă ţineţi totuşi să le lăcuiţi lacul roz sau incolor, în nici un caz cel roşu. Daţi unghiilor o formă frumoasă — să nu fie prea lungi — şi îngrijiţi le săptămînal. Carminul trebuie să fie aproape invizibil.

Folosiţi o cremă pe bază de lanolină, ca de pildă „Magnolia". Nu întrebuinţaţi însă această cremă în regiunea bărbiei pe care o veţi şterge zilnic cu următoarea loţiune: alcool (de 70°) 100 g. camfor 1 g, acid salicilic 1 g, acid boric 1 g. Odată la 10 zile, după baia de aburi făcută în prealabil feţei — aplicaţi o mască de gălbenuş de ou frecat cu puţin untdelemn pe care după 25 de minute o scoateţi spălînd obrazul cu apă călduţă, apoi cu rece.

B. A. — Bucureşti: Vă rog să reveniţi cu o scrisoare detaliată menţionînd vîrsta, ocupaţia şi adresa dv. De asemenea, am nevoie să ştiu dacă părul este gras sau uscat, de cînd cade şi de cînd a apărut mătreaţa.

LEYLA B. — Vasile Roaită: Aveţi o proastă circulaţie a sîngelui şi acest lucru trebuie remediat printr-un tratament medical. Pentru cea de-a doua chestiune, am nevoie de adresa dv.

C. G. — Focşani: Folosiţi următoarea cremă: coldcream 30 g. hidrochinon 1 g, acid salicilic 1 g, camfor 1 g. De asemenea, ştergeţi zilnic faţa cu suc de castraveţi.

M. T. — Brăila: Vă sfătuiesc să vă adresaţi unui medic dermatolog pentru că din cele scrise de dv. se pare că aveţi o eczemă sau în tot cazul, o iritaţie a pielii şi deci este nevoie de un tratament medical.

Sanda NOREANU

MEDICUL vă sfătuieşte

N. N. — *Bucureşti:* Am întîrziat cu răspunsul, fapt pentru care vă cerem scuze. Socotim că indicaţia de a vi se opera ochiul este corectă. Vă stau la dispoziţie în Bucureşti, cele mai bune clinici pentru aceasta. Ca operaţie în sine ea este uşoară şi tratamentul postoperatoriu este scurt. In ceea ce priveşte proteza, într-adevăr astăzi sînt condiţii ca o proteză să fie atît de bine adaptată încît cineva poate foarte greu s-o diferenţieze de ochiul sănătos.

IUDITHA HARO: Vă comunicăm că vitamina A se găseşte şi sub formă de fiole şi se face una la 5 zile intramuscular. Paraminolul, 2 tablete pe zi — 15 zile pe lună; vitamina C — pastile de 200 mg. — 5 pe zi şi vitamina PP — 20 zile pe lună.

In ce priveşte antelobinul (extras din lobul anterior din hipofiză) se găseşte în fiole de 500 U. şi se fac 5 fiole pe lună, începînd din a 15-a zi a ciclului.

M. D. — *Rădăuţi:* Bolile de piele nu pot fi diagnosticate numai din descrierea bolnavului. Este necesar ca medicul să vadă caracterul petelor, sau să le urmărească în timp, să facă analizele necesare pentru a putea să ajungă la o concluzie.

De aceea, vă sfătuim să vă prezentaţi medicului dermatolog din policlinica teritorială de care aparţineţi.

LORENNA: Cu toate că plîngerile dv. sînt atît de multe, credem că epitetul pe care singură vi l-aţi dat nu este potrivit. Nu este nici un motiv de tristeţe. Este vorba de turburări, unele mai mărunte, altele mai importante, care însă toate, pot fi tratate.

Trebuie, în primul rînd, un control medical general şi numai după aceea, în poses a analizelor pe care le fixează medicul internist din policlinica teritorială respectivă, trebuie tratată colita dv. care este şi cauza durerilor de cap, precum şi reumatismul ce înglobează celelalte plîngeri. In afară de acestea, medicul O.R.L.-ist va putea stabili tratamentul necesar în legătură cu cauzele privind urechea. Să nu vă îngrijoreze ritmul menstrelor, care la vîrsta dv. pot fi sub această formă normale.

VASILE OLTEANU — *Blaj:* Nu ştiu în ce măsură turburările pe care le descrieţi vă reţin atenţia mai multă vreme şi în ce măsură nu exageraţi faptele.

Cred că legătura pe care aţi făcut-o cu injecţiile de penicilină în pretinsa dv. boală de plămîni e complet greşită, dar acea experienţă este o dovadă clară a faptului că nu sînteţi bolnav în nici un fel, prin urmare trebuie să vă debarasaţi de această idee. Vă recomand şi un consult la medicul neurolog.

GHEORGHE COMAN — *Iaşi:* E într-adevăr vorba despre o boală foarte serioasă care necesită, aşa cum şi dv. ştiţi, un tratament medical la fel de serios, o supraveghere mai îndelungată. Deoarece aţi urmat un tratament îndelungat care, din păcate, n-a dat rezultate, considerăm că este necesară o internare în spitalul de specialitate.

FULGICA — *Bucureşti:* Regretăm că nu putem fi de acord întru totul cu părerea dv. De aceea socotim că nu are rost să ridicăm nici o discuţie în legătură cu această problemă.

SPIRESCU — *Şimleu:* Noi considerăm, că, în linii generale, tratamentul care vi s-a fixat este corespunzător. Ne-ar interesa rezultatele obţinute.

ALEXANDRINA B. — *Bucureşti:* Ne este foarte greu să vă dăm un sfat competent, deoarece numai un examen atent, medical, poate să lămurească cauzele suferinţelor dv.

In orice caz, în afara medicului internist, considerăm că este necesar şi un consult la specialistul dermatolog şi ginecolog din policlinica de care aparţineţi.

N. C. — *Botoşani:* Tulburările pe care le aveţi nu le considerăm grave şi credem că nici dv. nu trebuie să vă îngrijoraţi. Pentru liniştirea dv. un consult la medicul neurolog şi un eventual tratament de sedaţie nervoasă, poate o perioadă mai lungă de odihnă, ar fi suficient pentru ca totul să reintre în normal.

Dr. E. ALBU

Cum înlăturăm petele de transpiraţie de pe ţesături

Petele de transpiraţie pot fi de cele mai multe ori, înlăturate, fără a lăsa urme pe material. Trebuie ştiut că petele de transpiraţie, prin natura lor acidă, se caracterizează printr-un conţinut de grăsimi şi uleiuri. De asemenea trebuie ştiut, în vederea alegerii mijlocului eficace de înlăturare a lor, că prin expunere la aer aceste pete tind să devină alcaline. De obicei, petele de transpiraţie apar în locurile de contact ale îmbrăcămintei cu corpul şi anume sub braţ, pe umeri şi în dreptul genunchilor (la pantalonii bărbăteşti). Vom da acum cîteva indicaţii de scoatere a acestor pete, în funcţie de natura materialului pătat.

Petele de pe bluzele albe de mătase se îndepărtează prin simplă spălare, cu clăbuc de săpun neutral (fulgi de săpun, săpun de bărbierit).

Petele de pe stofele colorate se freacă cu peria, muiată în apă amestecată cu amoniac, în proporţie de 25 părţi amoniac în 75 părţi apă. După aceea se perie cu apă îndoită cu oţet şi la urmă cu apă curată.

Petele de pe ţesăturile fine, colorate se freacă uşor cu o soluţie formată din alcool şi amoniac în părţi egale.

O pată mai veche se îndepărtează cu o soluţie de două părţi acid oxalic în opt părţi apă.

In majoritatea cazurilor însă, oricît de atenţi am lucra, după aplicarea unuia din procedeele de mai sus, ţesăturile vor prezenta pe locurile tratate margini mai mult sau mai puţin pronunţate. Pentru înlăturarea lor, porţiunile respective se vor şterge ulterior cu neofalină, timp de 10 minute. Lăsăm apoi materialul la aer, pentru înlăturarea mirosului de neofalină.

Doina POPA

Cîteva modele pentru siluete mai pline

Alegerea modelului potrivit unei siluete mai pline este desigur mai dificilă, deoarece atît linia îmbrăcămintei, cît şi tăieturile din model, trebuie să fie bine armonizate cu conturul mai îngroşat al siluetei. Dacă ne referim şi la persoane mai mature, grija în alegerea modelului trebuie să fie îndoită. Persoanelor tinere şi cu siluiete svelte le vine bine orice, dar multe femei mature şi cu silueta plină atrag admiraţia prin bunul gust cu care se îmbracă.

O primă regulă în alegerea modelului, este simplitatea pentru orice siluetă. Pentru siluetele pline, ne vom feri de fuste prea largi, decolteuri prea mari, lucruri prea fixe pe corp, extravaganţe de linie sau de model. Extravaganţa nu se împacă cu talia îngroşată, nici cu vîrsta mai mult sau mai puţin înaintată.

Simplitatea dublată de sobrietate asigură eleganţa şi distincţia care stă bine oricărei femei.

Schiţa nr. 1 este un taior de vară din stofă subţire cu dungi pe fond deschis. Pentru a subţia silueta, dungile se folosesc pe lung. Talia este aproape nepensată pentru a nu deranja desenul de dungi, gulerul fantezi nu prea degajat, iar garnitura din lasot (şiret) în culoarea dungilor, de preferinţă negru cu alb şi bleumarin cu alb, se pune la rever, clape şi terminaţia mînecii.

Rochiile din două piese (schiţa nr. 2) îmbracă cel mai bine siluetele pline. Din şantung de bumbac mercerizat sau natural dar mai plin, această rochie din două piese are jacheta cu o croială lejeră, strînsă cu cordon care porneşte din pensele feţei şi se închide cu nasturi sau cataramă la spate. Gulerul este puţin degajat şi lat, iar pe reverul îngust se poate purta o broşe sau o floare din acelaş material în dungi cu plastronul. Fusta are o linie dreaptă şi lărgime pentru mers din cute duble în faţă.

Pentru după-amiază puteţi face o rochie (schiţa nr. 3) din surah imprimat cu buline, cu linia fustei puţin evazată din cute libere sau presate. Mîneca semi-raglan se termină în partea de sus în pensa de bust care este de asemenea liberă sub formă de fald. Gulerul puţin degajat şi înalt se termină în pensa de sub bust.

Dimineaţa, puteţi purta o rochie din olandină sau stambă (schiţa nr. 4) cu desen potrivit ca mărime, sau mic, nici-odată mare, cu o tăieturăcu pense libere care avantajează bustul mare: fusta are o linie puţin evazată, cu buzunare interioare cu clape. Dacă rochia are fond închis, gulerul şi manşetele se fac din pichet alb obişnuit, bine scrobit care dă o notă de prospeţime rochiei.

Dora TONESCU

Ce gătim? Cum gătim?

MENIUL SĂPTĂMÎNII

10—16 AUGUST 1959

— Supă de gulii; mîncare de fasole verde cu usturoi; salată de fructe.

— Roşii umplute cu jumări; musaca de dovlecei; compot.

— Marinată de peşte; sărmăluţe în foi de viţă, cu iaurt; cremă de caise.

— Salată rusească; pulpă de porc, la cuptor; friganele de mere.

— Ciorbă de cartofi, dreasă cu smîntînă; varză cu carne; fructe.

— Caşcaval în aluat de clătite; ghiveci; budincă de pîine cu mere.

— Sufleu de dovlecei; şniţele cu cartofi; tartă cu prune.

La cererea unor cititoare, dăm cîteva reţete de dulciuri cu fructe, pregătite fără cuptor:

Cremă de caise

Se spală ½ kg. de caise coapte. Se scurg bine de apă şi se scot sîmburii. Se trec prin sită. Se moaie cu puţin lapte fierbinte 3 foi de gelatină. Se amestecă împreună piureaua de caise cu gelatina topită şi cu 250 gr. de zahăr pisat, adăugînd la urmă şi 250 gr. de frişcă bătută. Se udă o formă cu apă, se toarnă compoziţia şi se pune 2 ore la gheaţă. Cu puţin înainte de a fi servită crema se răstoarnă, după ce s-a introdus o clipă forma în apă caldă.

Crema mai poate fi servită turnată direct în cupe sau în castronaşe, care se ţin cîtva timp la rece.

Friganele de mere

Se curăţă 3—4 mere de mărime mijlocie şi se rad prin răzătoarea cu găuri mari. Se toarnă o lingură de rom sau de rachiu şi se presară o lingură de zahăr. Separat se face într-un castron un aluat de clătite, dintr-o ceaşcă de făină, cu o ceaşcă de lapte sau de apă, 2 ouă, o linguriţă de ulei şi un praf de sare. Se amestecă bine, ca să nu se facă cocoloşi. Se scurg merele de zeama pe care au lăsat-o şi se amestecă cu aluatul, care trebuie să fie potrivit de gros. Se ia din compoziţie cu lingura şi se toarnă într-o tigaie cu untură sau ulei fierbinte. Se rumenesc friganelele pe o parte şi pe alta şi se servesc fierbinţi, presărate cu zahăr.

Salată de fructe cu cremă

Se curăţă şi se taie potrivit de mărunt diferite fructe: pere, mere, caise, prune, pepene galben etc. Se amestecă într-un castron cu puţin zahăr şi cu o lingură de rom. Se dau la gheaţă. Se freacă într-o cratiţă mică 2 ouă întregi, cu 100 gr. zahăr vanilat şi cu 50 gr. făină (2 linguri); se toarnă ¼ l. de lapte fierbinte şi se amestecă pe foc, pînă ce se leagă ca o smîntînă groasă. Se dă la o parte, se mai bate puţin şi după ce s-a răcorit se amestecă crema cu fructele. Se serveşte rece, în cupe, sau în mici castronaşe.

Vin de măcieş

(Reţetă cerută)

Cantităţi: 1 kg măcieş, 40 gr. drojdie, 3 kg zahăr, o lămîie tăiată felii, 12 l. apă.

Se pune măcieşul într-un borcan mare (de preferinţă de pămînt) şi se adaugă apa, zahărul, lămîia şi drojdia muiată cu puţină apă. Se aşează borcanul la un loc ferit, cu o temperatură mijlocie (18—20 grade) şi se acoperă cu un tifon. Se amestecă în fiecare zi, timp de trei săptămîni. Dacă temperatura camerei este mai mare, amestecul va fermenta mai repede. După ce a fermentat, vinul se strecoară printr-o pînză şi se trece în sticle. O frunză de pelin adăugată de la început, îi dă un gust plăcut, amărui, de vermut.

PRACTIC

1. — FOARFECA VECHE. Putem repara o foarfecă uzată, cu nitul rupt, cu ajutorul unui elastic înfăşurat de cîteva ori în jurul ei (fig 1). Datorită acestui bandaj, care poate fi uşor înnoit, foarfeca funcţionează perfect.

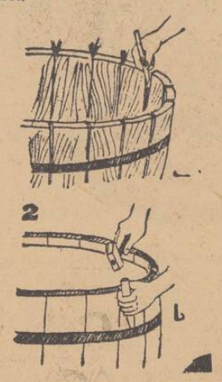

2. — BUTOI DOGIT. — Butoiul lăsat în soare, sau la căldură, se dogeşte şi curge. Il umplem cu apă clocotită ca să se umfle lemnul. Dacă acest procedeu nu dă rezultate satisfăcătoare, astupăm crăpăturile cu sfoară, introdusă cu ajutorul unui cuţitaş (fig. 2 a), apoi întoarcem butoiul cu gura în jos şi batem bine cercul, ca să se strîngă doagele (fig. 2 b).

3. — PENTRU SCURSUL FARFURIILOR DUPĂ SPĂLAT este foarte potrivit acest dispozitiv pe care-l putem confecţiona singure. Tăiem şipci mai groşuţe, le găurim la ambele capete, ca să putem vîră în ele cîte o stinghie subţire, apoi le fixăm cu două şipci transversale, bătute în cuie, aşa cum arată figura 3. Tot din şipci formăm picioarele dispozitivului.

CURIERUL nostru

VIORICA N.: — La început aţi privit lucrurile cu prea multă uşurinţă. Atitudinea dvs. a lăsat să se înţeleagă că sînteţi indiferentă la toate acestea. Va trebui de aceea să începeţi prin a-i explica, cu multă răbdare şi cu mult tact, că aveţi o părere mult mai bine precizată în această privinţă şi că intenţiile dv. nu sînt cîtuşi de puţin acelea pe care, din vină proprie, le-aţi lăsat să se întrevadă. Ar fi păcat ca lucrurile să nu evolueze spre bine, cînd există toate condiţiile pentru aceasta.

ACHIM C.-Sulina: — Este dreptul şi datoria dv. să vă interesaţi de creşterea şi educarea copilului dat în grija fostei soţii. Discutaţi cu ea şi poate va înţelege acest lucru. In caz că tot nu acceptă, adresaţi-vă tribunalului popular raional.

ŞTEFANIA F. B.: Credem că aţi dat prea mare importanţă unor amănunte nesemnificative. Este adevărat că şi lucrurile mici îşi au importanţa lor. In cazul dv. însă, este cel puţin exagerat ca din cele petrecute să trageţi concluzii atît de greşite. Sîntem de părere să aveţi mai multă încredere, să judecaţi mai puţin după aparenţe şi să nu căutaţi să puneţi cu orice preţ, cap la cap, lucruri care nu se potrivesc. Pentru dv. personal, pentru liniştea căminului, va fi mult mai bine aşa.

MARILENA: Nu am înţeles de ce puneţi astfel problema. Nu e vorba — după părerea noastră — de ales între cele două alternative. Nu vedem nimic contradictoriu în ele şi nu sîntem de părere că una (cea adoptată) trebuie să o elimine pe cealaltă. Socotim că sînt două lucruri care nu se exclud, ci dimpotrivă, se completează unul pe altul. De aceea nu credem că e bine să vă faceţi atîtea probleme. Viaţa îşi are şi ea cursul ei, pe care nu vedem de ce nu l-aţi lăsa să se desfăşoare normal. Mai gîndiţi-vă. Poate ajungeţi la aceeaşi concluzie.

T.T.L.: Prietenia dintre dv. ni se pare un lucru foarte bun. Am înţeles din scrisoare că e o prietenie în adevăratul înţeles al cuvîntului, bazată pe principii sănătoase. Aşa stînd lucrurile, noi credem că ar trebui să-i explicaţi mamei dv. despre ce este vorba, să-i arătaţi că aceasta nu numai că n-a dăunat, dar a ajutat preocupărilor dv. şcolare. De altfel rezultatele obţinute la sfîrşitul anului sînt convingătoare în această privinţă. Spuneţi-i şi despre ce discutaţi, despre subiectele de învăţătură, cum vă completaţi şi vă ajutaţi unul pe altul. Credem că veţi reuşi să o convingeţi să-şi schimbe atitudinea.

TRAIAN F.: Nu vă sfătuim să fiţi prea încîntat de „metoda" dv. Cu o astfel de „metodă" n-o să ajungeţi prea departe în viaţă, chiar dacă momentan aţi avut cîteva satisfacţii. De altfel, primele simptome ale eşecului „metodei" au şi apărut. Dovadă scrisoarea ce ne-aţi trimis-o şi mai ales conţinutul ei. Renunţaţi cît mai repede la „metodă" şi nu veţi mai avea nici un fel de complicaţii de genul celei despre care ne-aţi scris.

MARIA T.-Tecuci: După cîte sîntem informaţi, nu există o carte de genul celei pe care o căutaţi. Dar chiar dacă ar fi nu v-ar ajuta la mare lucru. Părerea noastră este să vă interesaţi la preşedinta comisiei de femei din cartier, cînd şi cum se organizează cercuri de croitorie pentru gospodine şi să vă înscrieţi şi să urmaţi cursurile unui asemenea cerc. S-ar putea să existe asemenea cercuri în oraşul dv. V-ar fi de un ajutor foarte mare.

ICA-Hunedoara: Atitudinea lui e cel puţin ciudată. Este absolut necesar să aveţi o discuţie cu el. S-ar putea ca unii „binevoitori" să-l fi determinat la o asemenea schimbare bruscă în comportare. Este bine şi pentru dv. şi pentru el ca lucrurile să fie clarificate. Un prieten sau o prietenă comună (ne referim la prieteni adevăraţi, nu la cei care poate au făcut ca lucrurile să ajungă aici) v-ar putea fi de folos în această împrejurare.

TEREZA-Oradea: Am face şi ceea ce ne cereţi dv., dar nu se încadrează în specificul revistei în general şi al paginii noastre în special. In revistele „Femeia" şi „Săteanca" puteţi citi asemenea materiale.

OLGA I.-Galaţi: Vă mulţumim pentru aprecieri şi pentru critici. Nu fiţi îngrijorată fiindcă nu ne-am suparat de loc pentru acestea din urmă.

Cînd aveţi un sfătuitor atît de bun ca mama dv. noi nu mai avem ce adăugat decît că trebuie să aveţi încredere în ea şi să-i urmaţi îndemnurile. V-a dat o soluţie cum nu se poate mai bună, care vă va duce cu siguranţa la rezultatul dorit.

NAE B: Şi totuşi nu aveţi dreptate. O hotărîre atît de importantă nu se poate lua în mod pripit. Înţelegem situaţia prin care aţi trecut datorită şi unor greşeli ale dv. Dar numai din dorinţa de a plăti cu aceeaşi monedă să fiţi gata a comite o eventuală greşeală, ni se pare cel puţin exagerat. Fiţi mai temperat şi mai puţin orgolios. Veţi avea foloase mai mari.

In curînd în magazine

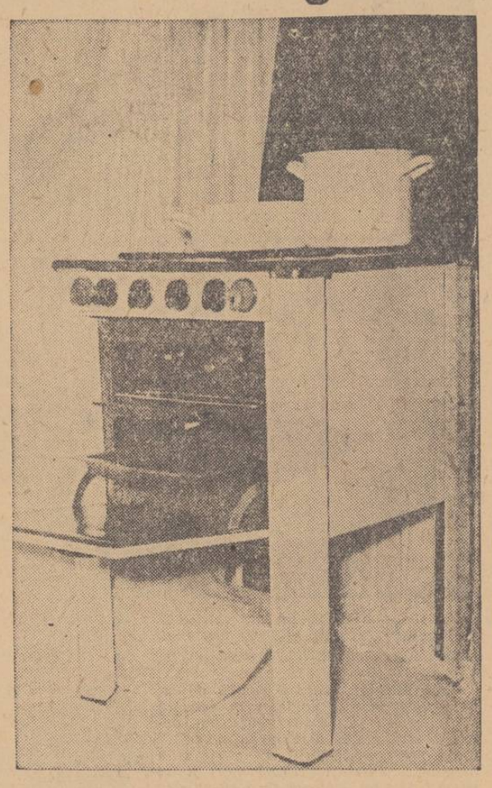

In cadrul rubricii de faţă am fotografiat pentru dv. o altă serie de produse pe care industria noastră uşoară se pregăteşte să le introducă în fabricaţie. Nu va trece deci mult timp şi magazinele se vor îmbogăţi cu noi articole de larg consum.

De această dată am insistat asupra noutăţilor ce ni le rezervă sectorul articolelor casnice. Să însoţim dar cu explicaţiile necesare, fotografiile publicate.

Iată un... ARAGAZ... Vă arătaţi desigur nedumerirea. Ce nu s-au mai produs aragaze pînă acum? S-au produs. Le găsim mai în fiecare bucătărie ajutînd gospodinele în pregătirea cît mai rapidă a mesei.

Dar... priviţi cu mai mare atenţie aragazul fotografiat. Ce observaţi la el? Să vă spunem mai bine noi. In primul rînd buşoanele sînt mai aspectuoase şi bine fixate împiedicînd pătrunderea murdăriei în aragaz şi blocarea lor. Ochiurile nu mai sînt acoperite de capace separate ci de un singur capac mare ce se suprapune întregii plite, ceea ce este mult mai practic şi mai frumos.

Pe lîngă aceste considerente, să le spunem de ordin „estetic", noul tip de aragaz construit la uzina „1 Septembrie" din Satu Mare prezintă faţă de cele ce se produc în prezent, o serie de îmbunătăţiri substanţiale în ce priveşte sistemul de funcţionare. Este vorba de fixarea şi centrarea arzătoarelor în lăcaşul lor şi de faptul că deşi aragazul cu 4 ochiuri de acest nou tip este prevăzut cu un singur cuptor acesta are o capacitate şi un randament caloric superior. Asemenea tipuri îmbunătăţite de aragaze se vor fabrica cu 2, 3 şi 4 ochiuri.

Ne permitem să vă întrebăm: Doriţi să vă fabricaţi sifon în casă? Dacă da... veţi putea folosi în curînd o butelie ca cea mică din fotografie.

Deţinînd recordul în domeniul „noutăţilor" colectivul uzinei „1 Septembrie" din Satu Mare a conceput o butelie denumită „sifon casnic" cu ajutorul căreia posesorul ei va putea să-şi prepare sifon în gospodărie. Cum? Sifonul care are o capacitate de 1 litru este prevăzut cu un patron încărcat cu acid carbonic concentrat care, prin înşurubare în lăcaşul său, liberează acidul carbonic în butelia umplută cu apă. Sifonul se produce astfel, într-un minut.

Sifonul cel mare care poate avea o capacitate de 5 sau 10 litri se încarcă la centrele de sifoane. Dat fiind că are o capacitate aşa de mare înlocuieşte cu succes cîteva sifoane obişnuite.

Sîntem în plină vară. Cu toate acestea, bunul gospodar chibzuieşte încă de pe acum la ceea ce va avea nevoie pentru timpul răcoros... Aşa au chibzuit şi lucrătorii din industria uşoară cînd s-au apucat să construiască soba de încălzit „universală" pe care ne-o înfăţişează fotografia de faţă. Ea este construită din pereţi dubli de fontă şi căptuşită cu şamot folosind la încălzire gazele naturale, lemnele sau... cărbunii.

Şi acum o ultimă noutate! Poate nu aţi căpătat îndemînarea de a face tăiţei sau poate... nu prea aveţi timp... Nu vă necăjiţi! In ajutorul dv. colectivul întreprinderii „Flacăra" din Ploeşti va produce în curînd o maşină de făcut tăiţei pe cît de simplă pe atît de ingenioasă. Concepută după sistemul maşinii de tocat carne, acest nou produs este prevăzut cu două mărimi de cuţite care primesc coca şi o taie în fişii groase de 2 sau 4 mm. după preferinţe.

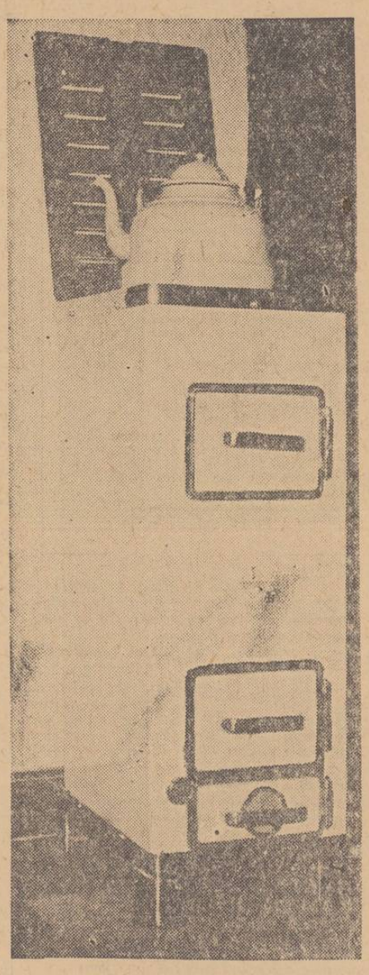

Cl. RĂDULESCU

Fotografii:

A. CONSTANTINESCU

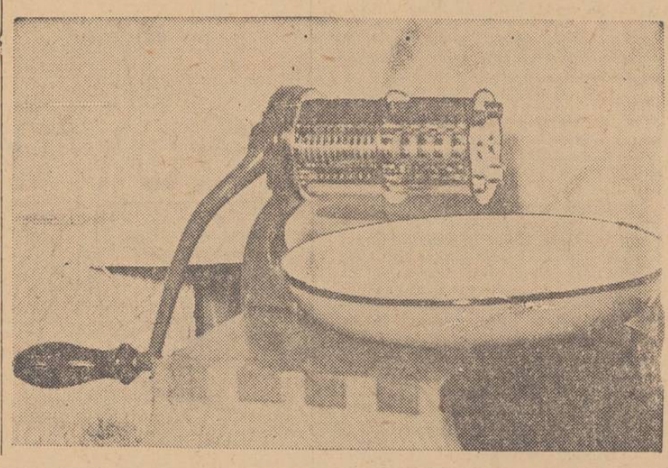

FRED GHENĂDESCU

In unele restaurante, mîncărurile care compun menu-ul fix lasă de dorit.

— Dă-mi, te rog, un meniu fix.
— Credeam că vreți să mîncați!...

RIK AUERBACH

— Vin n-am voie, sînt venit la cură!
— Nici o grijă: faceți sprițul cu apă de Căciulata.

V. TIMOC

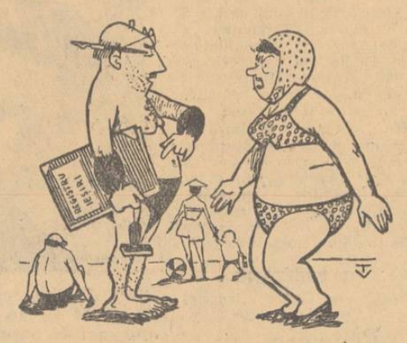

— Ce te-a apucat, Pandele?
— Mi-am luat cele necesare ca să le trimit salutări colegilor de birou.

PAVEL ILIEȘ

— Ai venit să faci baie?
— Ași, să pescuiesc!

S. NOVAC

In unele locuri din regiunea Suceava, îngrijirea culturilor a fost neglijată.

— Și, totuși, pe aici pe undeva, prin burueniile astea trebuie să fie și... porumbul!

T. PALL

— Dorel... Dănuț... Costel...

ȘT. MUNTEANU

— Pentru că televizorul s-a defectat, să ținem cu ocazia asta ședința comitetului de bloc, amînată de anul trecut...

P. ȘERBAN

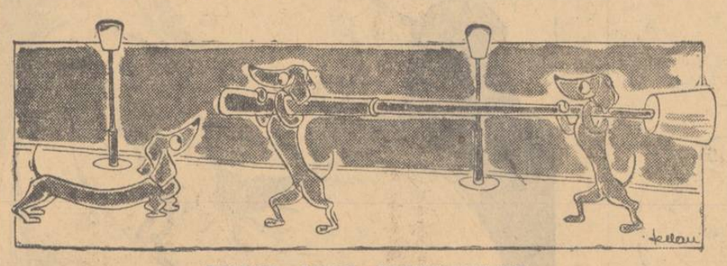

PENTRU ORICE EVENTUALITATE

— Unde cărați felinarul ăsta?
— Îl luăm cu noi în planeta Marte!...

S. ALEXANDRESCU

Fără cuvinte

REBUS MAGAZIN

Jocuri și cuvinte încrucișate

RACORITOARE

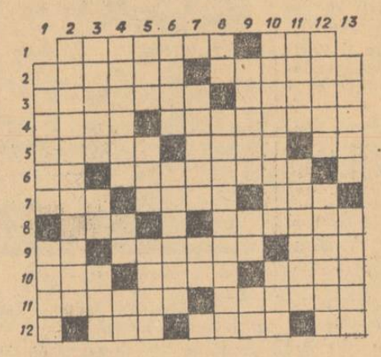

ORIZONTAL: 1) Gheață la dulap — Aici i-a înghețat ursului coada. 2) Casă răcoroasă... — Acum e preferabil cel rece... 3) Bani gheață (od) — A lăsa rece... 4) Compozitor romîn (Ottescu) — I-a trecut rece prin inimă. 5) În loc de „zece" se va citi „rece" — Țară asiatică — În titlu. 6) La Mamaia — Învățat. 7) Înghețați la sfîrșit — Omagii fără cămași (De, căldura!) — Cum beau acum unii apă rece. 8) Oficiul Național de Turism — Reci. 9) În baie... — ...Se răcorește! — Partea de sus a piciorului calului. 10) A lucra pămîntul — Și aici trebuie instalate chioșcuri cu răcoritoare — Poet ardelean. 11) Personaj din Harap Alb, foarte folositor în acest sezon — Printre ele se numără „Sfinxul ghețarilor" de Jules Verne. 12) Donăm — Un răcoritor cald — Două consoane...

VERTICAL: 1) A avut (în program) „Inima rece" — A... în răcori, a sperla. 2) Asta-i cuvîntul pe care-l așteptam. 3) Verbul gheții la domiciliu — Fiara-n codri tremura ¦ Căci prin lumea spăimîntată ¦ ...uimire cufundată ¦ Treceau reci fiori de moarte (Alecsandri) — Frig. 4) Înghețată multicoloră — Țese — La gheață. 5) Nume feminin — Riu în Italia — Domol. 6) Înghețați — Fără soț. 7) Și nu-i era ¦ zău, nimănui! În piept ¦ ...rece (Peneș Curcanul). — Doi stropi de limonadă. 8) Rece — Mobilă rece! (pl) 9) Cinstit — Încă doi stropi... — Și alți doi... 10) Am tot strîns la strop cu strop și am obținut sirop (ceva mai diluat și la plural că nu te răcorești cu una singură!) — Pronume. 11) Îți dă fiori — Aici se servește înghețată... 12) Greutate prețioasă — Răcoreală cu înghesuială... 13) Răcoritoare — Sparg gheața!

N. CORNEA

Cîntare patriei iubite

ORIZONTAL: 1) Poetă română contemporană, autoarea versurilor „Republica în sărbătoare" — A sărbători eliberarea patriei. 2) Avîntul cu care oamenii muncii din țara noastră întîmpină cea de a 15-a aniversare a zilei de 23 August — Ovidiu Stănescu — Cîntă pe toate tonurile mărețul eveniment. 3) Pronume — Titlu onorific ce se acordă oamenilor de știință și artă care slujesc cu cinste și dragoste Republica — Legendă antică. 4) Cămașă înflorată — Acela (pop) — „Bărăgan" de V. Em. Galan, „Morometii" de Marin Preda, „Setea" de Titus Popovici etc... 5) Autorul cîntecului „Înaltă-te liberă țară" pe versuri de Victor Tulbure — T. 6) Compozitor romîn, autorul cîntecelor „Cîntec pentru Republică", „Mare bucurie-n țară", „Slăvim o viață nouă", etc. — Măsură de suprafață — Eugen Taru. 7) Parte a saniei — Se acordă anual de către Stat scriitorilor, poeților, compozitorilor și tuturor celor care au publicat lucrări de o valoare deosebită care să ilustreze viața noastră nouă. 8) Număr — „Înflorește... mea", cîntec de H. Mălineanu — Parter la teatru. 9) Din nou — Animal de tracțiune — Republica Populară Română. 10) „Noi viața..." cîntec de Ovidiu Varga pe versuri de Vlaicu Bîrna — Textilă — Vasile Udrea. 11) „Mă cheamă..." poezie de Mihu Dragomir — Sprijinul primit din partea U.R.S.S. la eliberarea țării și la construirea socialismului. 12) „...țări" poezie de Mihai Beniuc închinată proclamării Republicii Populare Romîne — Datorită transformării socialiste a agriculturii, devin tot mai mîndre și mai îmbelșugate — Fire.

VERTICAL: 1) Academician, autorul poeziei „Sărbătoare" — A compus cîntecul „Sub steagul păcii". 2) Poteci prin parcul de cultură și odihnă — Se prind în ea bătrîni și tineri și joacă chiuind de veselie — Armăsar. 3) Poftim — Mărețul eveniment pe care-l aniversăm la 23 August. 4) În mijlocul tunelului! — Au căzut vitejește cu arma în mînă în lupta pentru eliberarea țării de sub jugul fascist — Imită zgomotul talerelor de la fanfară. 5) „...pămînt al patriei iubite", cîntec de Ion Chirescu — Titlul unei poezii de Maria Banuș. 6) Fostă reședință a monarhiei, transformată în anii regimului de democrație populară în muzeu de artă, unde au acces toți oamenii muncii — Stat. 7) Cea din 1907 a fost efectul nemulțumirii țăranilor exploatați cu cruzime de moșieri și chiaburi. — 8) „Poemul vieții..." cîntec de compozitorul Dumitru Bughici — Împreună. 9) Numele vechi al Dunării — Autorul romanului „Zilele vieții tale" — Cal dobrogean. 10) Planetă mică — Particulă — Ax de transmisie la mașini

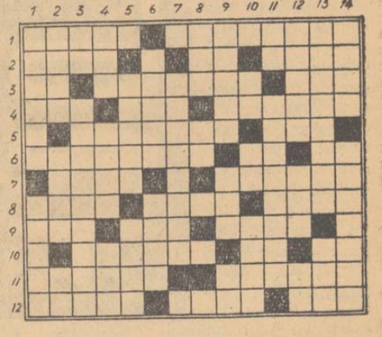

(pl.). 11) Secol — Poet romîn, autorul poeziei „Patria". 12) A compus „Cîntec pentru Republică" pe versurile lui Eugen Jebeleanu — Ministerul Transporturilor și Telecomunicațiilor — Pronume. 13) Gospodărie agricolă colectivă în regiunea Iași — După 23 August 1944 a devenit mijloc de participare largă a maselor la alegerea organelor conducătoare ale statului. 14) Usturoiate — Autorul volumului de versuri „Laudă patriei".

Lucia RUSU

ECRANUL

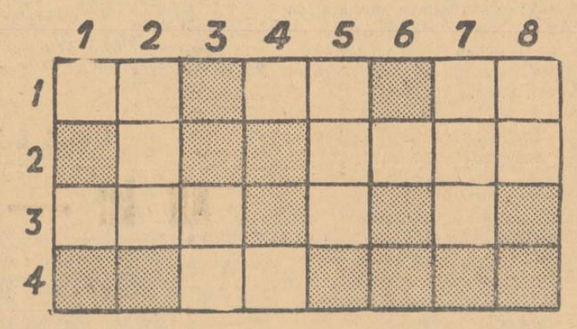

ORIZONTAL: 1) Salutare din vîrful degetului — Notă cu direcție — Persoana a doua 2) 50 — Progres. 3) Plimbare — Uni — Ele! 4) Sau

VERTICAL: 1) La începutul postului... — ...și la sfîrșitul lui. 2) Insulă în arhipelagul Solomon. 3) 3,14 + 11 4) Liviu... — ...Rădulescu. 5) Campioni. 6) Prima la prima! 7) Haină sau măsură. 8) Oraș din vechime.

Literele din căsuțele orizontale, citite la rînd dau numele edificiului din Moscova în care are loc „Festivalul internațional al filmului" la care participă 41 de țări.

M. POP

Copii, desenați și voi!

Publicăm în cele ce urmează două dintre cele mai bune soluții la problema a III-a, trimise de elevii ROMAN MIHAELA, cl. VII-a, Șc. Medie nr. 2, str. Andrei Mureșanu nr. 5, raionul Năsăud, regiunea Cluj și PENESCU ȘERBAN, elev, București str. Sf. Elefterie nr. 6.

Ne-au mai trimis desene bune: *Bivolaru T. Mircea*, cl. IX-a, Șc. Medie nr. 1 Pitești, *Platon Elena*, cl. V-a str. I. C. Frimu nr. 72, Bacău; *Cîmpeanu Gheorghe*, cl. IV-a B Șc. 7 ani nr. 111, șos. Giurgiului București; *Ciobanu Voichița*, elevă, str. Dragoș Vodă nr. 38 Gherla, reg. Cluj; *Panait Dan*, cl. III-a A Șc. elementară de 7 ani nr. 1 comuna Prejmer nr. 16, raionul Codlea, reg. Stalin; *Bompescu Radu*, cl. V-a Galați; *Constantinescu Viorel*, cl. IV-a B Șc. 24 mixtă str. D-ța Ruxandra, raionul 1 Mai București; *Grigoraș Ana Ion* Șc. 7 ani Pipirig cl. VI-a raionul Tg. Neamț-Bacău; *Țiță F. Silviu*, cl. V Șc. 18 M. Eminescu str. Bozianu 36, raionul N. Bălcescu București; *Popa George*, cl. IV-a Șc. 29 mixtă str. Bisericii nr. 23, raionul 1 Mai București; *Negoescu Radu*, cl. VII-a Pietroșița; *Gheorghe Niculina*, cl. IV-a Șc. 7 ani nr. 12 Brăila, reg. Galați.

Copii, căutați să găsiți soluții într-o singură imagine cu cît mai mult haz și frumos desenate, pentru a fi publicate și ale voastre. Noi vă rugăm să trimiteți cît mai repede desenele, pentru a putea fi publicate la timp. Totodată, vă rugăm să ne scrieți școala și clasa în care învățați.

ȘAH • ȘAH • ȘAH • ȘAH

Primii semifinaliști din „Cupa Magazin"

Grupa 4: MAFTEI NICOLAE — București și GABAN IOAN Tr. Severin cu cîte 11 puncte.

Grupa 6: ISMAIL NOMAN — Constanța — 11 puncte (pe locul II s-a clasat Munteanu Adrian — București cu 10 puncte).

Grupa 7: N. BOTEZATU — Sinaia cu 10 puncte. (Pentru locul II luptă în continuare Vasile Constantin — Constanța, Drug Vasile — Mediaș, Klein Klauss — Sibiu și Alex. Vidican — Timișoara).

Grupa 12: EMILIA GABAN — Tr. Severin 12 puncte. (Pe locul II s-a clasat H. Steinberg — Huși cu 10 puncte).

Grupa 15: MANU CONSTANTIN — Ploești cu 12 puncte.

Grupa 19: STAN V. GH. — comuna Răzvad și VIJA IOAN — București cu cîte 7 puncte.

Grupa 28: TOMESCU MIHAI — București 12 puncte. (Pe locul II s-a clasat Coșoreanu Gh. — Constanța cu 10 puncte).

Grupa 33: PETRESCU MARIN — București cu 11 puncte. (Pe locurile II—III s-au clasat Turiak Tiberiu — Lugoj și Lazăr Schwartz — Iași cu cîte 9,1/2 puncte.

Grupa 41: AD. IONESCU-VORNICU — București cu 12 puncte. (Pe locul II s-a clasat Gh. Avintescu — Aninoasa cu 10 puncte).

Grupa 58: IRINA GRECU — Hunedoara cu 12 puncte. (Pe locul II s-a clasat Rădulescu Cristea — București cu 10 puncte).

Grupa 61: ADRIAN LAPEDATU — Ocna Mureș cu 11 1/2 puncte. (Pentru locul II luptă în continuare Păcurariu Aurel — București, Argeș Mihail — Galați și Moarcăș George — Orașul Stalin).

Dv. ce ați muta? (7)

L. Portiș

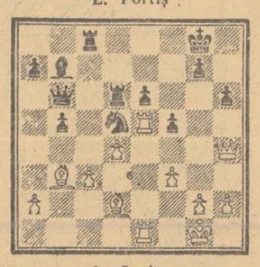

L. Szabo

Poziția de mai sus a survenit în partida Szabo—Portiș disputată la turneul internațional care a avut loc anul acesta la Budapesta. Ultima mutare a negrului a fost 31... Td8—d6. Albul fiind la mutare cîștigă. Soluția în numărul viitor.

★

Soluția exercițiului combinativ nr. 6. 1. Dd8 șah 1! R:d8 2. Ng5 șah, Rc7 3. Nd8 mat. La 2...Re8 3. Td8 mat.

Mat în... 130 de mutări!

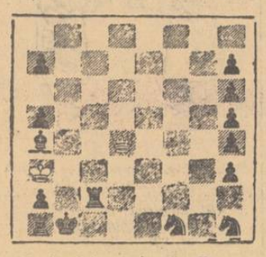

Nu-i nici o glumă. E numai o problemă fantezie compusă mai de mult de austriacul Halumbirek. Soluția în numărul viitor.

FILATELIE

Primul timbru etiopian datează din 1894 și reprezintă pe împăratul Menelik II care, la sfîrșitul secolului trecut, a desăvîrșit unirea principatelor fărîmițate, într-un singur stat.

Una din cele mai importante sarcini ce stau în fața Etiopiei este cea legată de problema dezvoltării comunicațiilor. În sezonul de ploi comunicațiile dintre diferite regiuni și centre orășenești sînt întrerupte. Timbrul pe care-l reproducem îl reprezintă pe împăratul Haile Selasie I, iar fundalul reprezintă un pod nou construit peste un rîu de munte.

Anul trecut a avut loc la Accra conferința celor opt state independente din Africa. Acestui eveniment i-a fost consacrat un timbru reprezentînd conturul continentului african, pe care se disting cele opt state independente. Continentul este înconjurat de o cunună de lauri, deasupra străjuiește porumbelul păcii. În colțul din dreapta Haile Selasie I.

În 65 de ani, în Etiopia au apărut peste 400 de mărci.

Dezlegările jocurilor apărute în numărul trecut

BUNA ZIUA

ORIZONTAL: Contemporane — Inourată — R — H — Cor — Or — Sugar — Am — Zicătoare — Lamînare — Șan — Is — Lanț — Hîrb — Ție — Tir — Tău — Nia — Pas — G — TR — Ocări — Tăia — G — Ra — Bec — Data — O — Nas — Record — Cîntec — Salut.

RELIEF

ORIZONTAL: Galan — Cabană — Itan — Camilar — Roman — Maci — I — Ole — Aminate — VI — Aral — Zero — E — LP — Rău — Toc — Alarmă — RI — Ah — Nivel — Lanuri — Unit — Coline — Enormă — Me — A — A — AAA — Reales — Po — Ridat — Tui — Ardeal — Cretă.

MONUMENTE ALE NATURII ÎN R.P.R.

ORIZONTAL: Lotuși — Fag — Larice — Risi — Elis — Puia — T — BE — Apărare — Als — Ira — Aci — Detunata — Un — A — IR — T — Abat — Animal — Ițe — Ilca — Relon — Cuișor — Iert — An — Iedera — A.

UN CAREU IN ANAGRAMA

ORIZONTAL: ZC — F — C — Tare — Oca — I — A — Agi — Stil — B — A — EH.

RACHETA BALISTICĂ GEOFIZICA

PERINIȚA CU ACE

ORIZONTAL: Tepi — Albină — F — Atacat — Roi — Da — Car — Cana — Țară — HN — AT — Oda — Șah — I. — Acord — CA — Cl — Nac — RA — AACH — R — Acut — Cactuși — Azot — Cl — M — Ac — Ora — Umede — Aca — Litere — Avocat.

Poșta rebus

VICTOR IATENKO — *Orașul Stalin:* Mai trimiteți.

I. CAPRARIN — *Craiova:* Așteptăm scrisoarea promisă.

GETTA DOBRIN — *Bicaz:* Se reține.

O. DIACONESCU — *Turnu Severin:* „Puțin sport" cuprinde cuvinte inexistente în dicționar: oiac, de pildă. Celălalt, e mult prea divers ca să-l reținem. O sugestie pentru dv.: preferăm jocuri de actualitate.

N. ȘTEFANESCU — *București:* V-am ruga să treceți într-una din zile pe la redacție.

MATEI ANGHEL — *București:* Am publicat de curînd un careu pe o temă asemănătoare.

O POVESTIRE ȘTIINȚIFICO-FANTASTICĂ

Călătorie în țara surprizelor

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Un cataclism provocat de un savant dement, Dittmar, scoate pămîntul din orbita sa și îl apropie de planeta Marte. Acesta este împiedicat în ultimul moment să-și desăvîrșească ideile criminale de către o asistentă a sa, Elsa Thierer, care cade apoi victimă curajoasei sale acțiuni.

CAP. III

În care este pusă la cale și pornește o expediție neobișnuită

În acele zile Iurii Nesterov parcă întinerise. Toată ziua se învîrtea printre sutele de muncitori și specialiști care roboteau pe rachetodrom, încurcîndu-i în treabă.

Nerăbdarea lui Nesterov era întemeiată. Visul tinereții sale, obiectivul pentru care luptase și muncise ani în șir era pe punctul de a fi realizat mai ales acum, cînd distanța care despărțea pămîntul de planeta Marte devenise accesibilă chiar unei rachete obișnuite, de tipul celei cu care zburase în Lună; cu atît mai mult rachetei ionice ce fusese construită. În sfîrșit, avea să se poată verifica ipoteza savantului sovietic Șklovski în legătură cu sateliții artificiali ai planetei Marte, cu înaltul nivel de civilizație la care ajunseseră marțienii cu miliarde de ani în urmă, înainte de a dispare în mod misterios de pe planetă.

Cercetările care se desfășuraseră paralel în numeroase țări privind cauzele care determinaseră ieșirea Pămîntului din orbita sa nu dăduseră nici un rezultat. Era vădit că fusese făcută o experiență îndrăzneață. Dar ce urmărise ea, de ce era ținută în secret, nimeni nu înțelegea. Cui să-i treacă prin gînd că totul fusese provocat de un dement?

Împreună cu Iurii Nesterov, își făceau pregătirile încă patru cercetători experimentați: meteorologistul Vasili Parmohov, a cărui contribuție la crearea primului soare artificial făcuse mare vîlvă, tînărul geolog romîn Elena Istrate, botanistul Serghei Ieronidze, precum și inginerul mecanic Ciao Ciu-cuei, care îl însoțise pe Nesterov și în zborul său în Lună.

În întreaga lume nu se mai vorbea decît de expediția condusă de Nesterov. Presa internațională, posturile de radio din toate continentele, lăsaseră pe planul doi toate celelalte probleme de actualitate și discutau pe larg despre zborul spre Marte. Va reuși expediția? Ce va găsi oare ea pe Marte? Ce foloase va trage omenirea de pe urma acestui zbor? — iată numai cîteva din titlurile care umpleau toate coloanele ziarelor.

Ziua pornirii expediției se apropia văzînd cu ochii. Fusese fixată în așa fel încît distanța pe care o avea de străbătut racheta să fie redusă, cele două planete — Pămîntul și Marte — situîndu-se în acel moment la depărtare minimă una de alta.

Cu cîteva zile înaintea plecării presa anunță că o delegație de savanți străini, condusă de profesorul Dittmar, și-a exprimat dorința de a vizita astronava. Propunerea fiind acceptată, în ajunul marei zile, așteptată cu nerăbdare de întreaga opinie publică, un șir de limuzine se opriră în fața rachetodromului. În întîmpinarea oaspeților sosi Nesterov, conducîndu-i cu amabilitate spre racheta.

— Vă felicit pentru organizarea acestei îndrăznețe expediții, îi spuse pe drum Dittmar. Iar ne-ați luat-o înainte. Dar nu-i nimic, principalul este să reușească...

— Va reuși, spuse scurt și ferm Nesterov. Iar apoi cu ironie: Dar, a propos, profesore. La ce rezultate ați ajuns cu cercetările privind mișcarea neobișnuită a Pămîntului?

Pe figura lui Dittmar se ivi un rictus. Răspunse repede, înecîndu-se:

— N-am ajuns încă la un rezultat definitiv. În tot cazul aș opina că e vorba de un factor exterior, cosmic, care a provocat fenomenul.

Oaspeții vizitară pe îndelete racheta, ascultînd cu atenție explicațiile competente ale lui Nesterov. La plecare își exprimară admirația față de înaltul nivel tehnic al instalațiilor.

— Vă urez drum bun și... succes deplin, spuse Dittmar. În semn de prețuire vă dăruiesc acest fanion care, sper, vă va purta noroc.

Nesterov distinse în privirea profesorului o licărire ciudată care se stinse însă imediat. Era prea preocupat ca să-i dea încă importanță. Mulțumi profesorului și așeză fanionul la postul de comandă al rachetei.

În dimineața zilei următoare, mii de oameni se adunaseră în fața rachetodromului. Posturile de televiziune din întreaga lume anunțaseră că, datorită instalațiilor speciale montate pe rachetă, vor putea fi transmise în mod continuu imagini despre desfășurarea expediției. Difuzarea lor în toate țările era asigurată de stația de retransmitere instalată pe satelitul artificial special amenajat al Pămîntului.

La ora 11 un sunet puternic se auzi pe rachetodrom. Într-un minut racheta ieși din cîmpul vizual al oamenilor. Alergară cu toții spre aparatele de televiziune pentru a urmări în continuare mersul expediției.

În acest timp cei cinci astronauți, după ce rezistaseră cu bine primului șoc al pornirii, își vedeau fiecare de treaba lui. În aparență păreau foarte calmi; doar o privire foarte atentă ar fi putut citi în spatele acestui calm emoția, încordarea. Mersul rachetei îl supraveghea direct Nesterov, ajutat de inginerul Ciao Ciu-cuei. Ceilalți trei priveau prin fereastra groasă pămîntul care se tot îndepărta, începînd să semene cu un glob rotund la fel cu cele folosite în școli ca material didactic. Apoi privirile se îndreptau pline de curiozitate spre sfera roșie strălucitoare care se tot mărea, tinzînd să înghită întregul orizont: misteriosul Marte, care făcuse obiectul atîtor presupuneri, care trezise într-o măsură atît de mare interesul și fantezia pămîntenilor.

— În vreo 10 minute ajungem pe Marte — se auzi vocea plină de emoție a lui Nesterov. Pregătiți-vă pentru...

Vocea i se frînse brusc.

— Sîntem pierduți, tună vocea lui Ciao Ciu-cuei. Nu pot înțelege ce s-a întîmplat, dar racheta și-a schimbat direcția.

— Doar a fost verificată minuțios de o sută de ori, spuse Nesterov pălind.

— E imposibil să putem verifica ce s-a întîmplat. Nu mai avem timpul necesar. Ne pierdem în spațiul cosmic, cu puține speranțe că vom mai ajunge vreodată pe Pămînt.

Nesterov se hotărî. Spuse cu voce calmă, tare:

— Nu-i nimic. Ce n-am reușit noi, vor reuși alții. Totul este ca expediția noastră să nu fi pierit fără nici un folos. Iar informațiile pe care calculatoarele noastre electronice le-au transmis pe Pămînt, vor fi desigur de mare folos.

Pe Pămînt, milioane de oameni aflați în fața televizoarelor stăteau înmărmuriți, stupefiați. Doar undeva, stînd într-un fotoliu somptuos, un om privea rînjind plin de mulțumire ecranul televizorului care transmitea eroica tragedie a temerarilor cosmonauți. Dar bucuria lui Ditmur fu de scurtă durată. De pe rachetă se auzi glasul nedumerit și în același timp plin de speranță al lui Nesterov:

— Ne îndreptăm rapid spre Phobos, satelitul lui Marte. Nu-mi pot explica cum, dar sîntem atrași parcă de un magnet. Și apoi, cu vocea tunătoare: Pregătiți-vă pentru coborîre!

Ilustrația: I. DRUGĂ

Paul MARIAN
Simion SĂVEANU

(Urmare în numărul viitor)

Competiția tinereții

Spartachiada de vară

În sunetele marșului sportiv, peste 700 de tinere și tineri din raioanele regiunii București părăseau voioși stadionul „Olimpia" din Giurgiu, care a găzduit timp de două zile, întrecerile sportive din cadrul etapei regionale a celei de a 4-a ediții a Spartachiadei de vară.

Concurenții duceau cu ei diplome, pachete, premii și amintiri frumoase de la aceste pasionante întreceri, unde tinerețea și entuziasmul au domnit din plin. In special, sportivii din raionul Turnu Măgurele erau foarte veseli. Ei au cucerit două titluri de campioni regionali la handbal, prin echipa masculină „Lucefărul" și formația feminină „Dunărea"; un titlu de campion regional la volei prin echipa masculină „C.S. Turnu Măgurele"; un titlu de campion regional la trîntă, prin țăranul muncitor Constantin Șchiopu, din comuna Odaia, precum și numeroase locuri fruntașe la diferite discipline. Echipele masculine de volei și handbal au avut de înfruntat formații redutabile ca „C.S. Giurgiu" și „Voința" Oltenița, care erau considerate ca favorite în această competiție. Insă, voința, elanul tineresc și dîrzenia cu care au luptat tinerii sportivi din Tr. Măgurele, au făcut ca ei să se claseze pe primele locuri.

SPORT

Și în rîndurile sportivilor din raionul Călărași domnea aceeași veselie și bună dispoziție. Aceștia au cucerit două titluri de campioni regionali la natație, prin Eugenia Ciobanu și C. Frătescu; un titlu de campion regional la trîntă prin țăranul colectivist Chirică Bratu din comuna Modelu; iar echipa de oină a colectiviștilor de la gospodăria agricolă colectivă „Drum Nou" din comuna Radu Negru, avînd o comportare meritorie, a reușit să cîștige detașat primul loc pe regiune, întrecînd formația campioană pe țară „Avîntul" Băduleasa, tînăra echipă „Avîntul" Curcani și echipa „Viața Nouă" din Olteni. In ultima lor partidă cu „Avîntul" Băduleasa, colectiviștii din Radu Negru au prestat un joc care a entuziasmat pe cei prezenți la turneul final de oină. Mai ales, ei au excelat cînd au fost la „bătaie", obținînd foarte multe „barur" (trimiterea mingii peste linia de fund), dintre care trebuie să menționăm acțiunea colectivistului Vișan Arhimon, care a trimis mingea peste 80 m. De altfel, așa cum remarca și arbitrul jocului, prof. Tănăsescu, echipa din comuna Radu Negru a fost cea mai tehnică la aceste întreceri. O frumoasă impresie a făcut și tînărul colectivist Chirică Bratu, de la gospodăria agricolă colectivă „Înainte" din comuna Modelu, care a arătat că posedă calități deosebite pentru trîntă. In finală, el l-a învins prin tuș, în prima repriză, pe Gh. Ene din Roșiori. După primirea diplomei și insignei de campion regional al Spartachiadei, colectivistul C. Bratu, ne-a declarat: **„Sînt foarte bucuros că mă întorc acasă învingător și că voi avea cinstea să reprezint regiunea București la finalele pe țară ale Spartachiadei de vară ce se vor desfășura în preajma măreței sărbători a eliberării patriei noastre de sub jugul fascist. Chiar dacă întrecerea cu cei mai buni sportivi din țară va fi mai grea, mă voi strădui să ocup un loc cît mai bun, pentru a răsplăti încrederea pe care mi-au acordat-o colectiviștii din comuna mea, atunci cînd m-au trimis la această populară competiție de masă"**

Am avut prilejul să stau de vorbă și cu concurenții care s-au clasat pe locurile 2, 3 și cele următoare, în aceste întreceri ale tinereții. Și trebuie să spunem că și aceștia erau foarte bine dispuși ca și campionii regionali. De pildă, tînărul muncitor Aurel Olteanu, de la centrul de experimentare pentru cultura porumbului din Săftica, raionul Snagov care a concurat la proba de aruncare a greutății ne-a spus: **„Aș fi dorit să mă număr printre campionii regiunii București. Dar dacă n-am reușit, nu-i nimic. Voi căuta să-mi realizez dorința la „Cupa satelor", care va începe în curînd".** La fel de optimiste erau și tinerele jucătoare de handbal de la echipele „Energia" din Andrășești și „Agricola" din Fierbinți.

„Acum am ocupat locul 3, — ne-a spus conducătoarea echipei din Andrășești, profesoara V. Ionescu — **dar, la Spartachiada fetelor vom căuta să ocupăm un loc mai bun. Insă, pentru aceasta va trebui să ne pregătim mai bine".**

★

Dorințe, speranțe, optimism! ...Iată caracteristicile tinereții. Sînt caracteristicile tineretului nostru încrezător în forțele sale. De aceea ne asociem dorințelor participanților la această competiție și le urăm succes în viitoarea activitate sportivă.

M. LERESCU

DUPĂ MECIUL DINTRE REPREZENTATIVELE R. P. R. ȘI U. R. S. S.

Actorii despre jocul fotbaliștilor

Joc nervos și dur

La 2 august am asistat la meciul dintre echipele reprezentative de fotbal ale R.P. Romîne și U.R.S.S.

Dat fiind caracterul ei oficial, cu importanta miză a celor două prețioase puncte, întîlnirea a prilejuit un joc nervos, unii jucători depășind limitele jocului atletic. Este regretabil ca un internațional valoros de talia lui Nunweiller să aibă ieșirea care de altfel i-a adus și eliminarea de pe teren.

Retușările făcute formației echipei nu au rezolvat deficiențele semnalate în prima partidă jucată la Moscova, așa că ele nu au fost întru totul inspirate. Problema atacului a rămas, de pildă, nesoluționată. De asemenea, pregătirea fizică a echipei a lăsat de dorit, făcînd ca sfîrșitul meciului să-i găsească pe unii jucători epuizați. Din lipsă de calm, orientarea tactică a lipsit, astfel că apărarea foarte bună a sovieticilor, din care s-a remarcat stoperul Ermolaiev, a destrămat majoritatea acțiunilor noastre. De la noi s-au evidențiat Todor, Tătaru, Macri, Caricaș și Popa, iar de la sovietici cele două aripi și apărarea.

Pentru viitoarele întîlniri pe care le mai avem de susținut, este necesară o serioasă analiză a jocului de duminică, pentru remedierea lipsurilor semnalate, astfel ca în viitor culorile patriei noastre să fie reprezentate la valoarea unui fotbal de calitate.

C. BREZEANU
actor la Teatrul Armatei

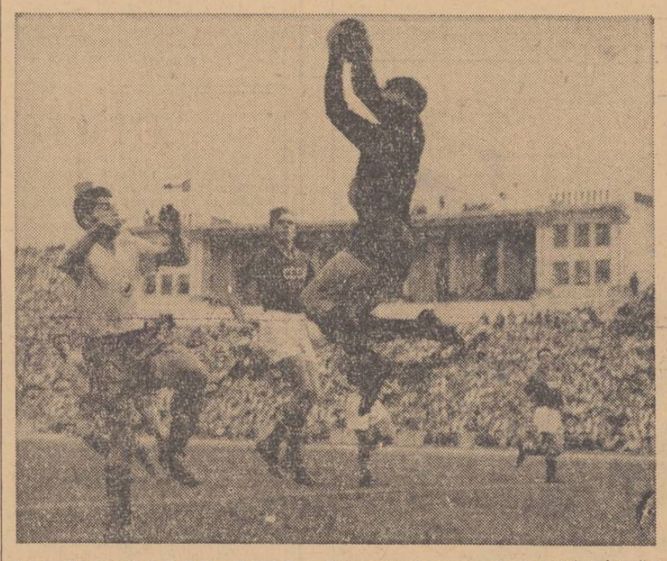

Fază din meciul R.P.R.—U.R.S.S. O intervenție energică și spectaculoasă a talentatului portar sovietic Razinski, sub privirile lui Oaidă.

Regrete...

Noi, actorii, ca și sportivii, avem un factor comun: „spectatorii". Chiar și criteriile de apreciere ne sînt comune: „a jucat bine", „a jucat prost". Cazurile cînd actorii fac sport au devenit astăzi foarte frecvente. Vezi campionatul de fotbal interteatre, în care fiecare teatru, în luneа liberă, își consumă cu multă pasiune surplusul de energie. De la o vreme înțelinim și reversul: sportivi care au devenit actori: Dorin Dron, Ștefan Tăpălagă etc. (A nu se confunda cu acei sportivi care „fac teatru" pe teren; se știu ei!) Așadar, această legătură există, mi-aș permite să-mi spun și eu părerea asupra celui de-al doilea meci din cadrul preliminariilor turneului olimpic de fotbal, dintre reprezentativele R.P Romînă și U.R.S.S.

Dezilucia noastră, a „spectatorilor", a început din acea după amiază de 19 iulie, cînd ascultînd emisiunea la radio am aflat că am pierdut la Moscova cu 0—2. Și am început să ne punem toate speranțele în meciul de la 2 august. Această partidă trezise un asemenea interes, încît eram pur și simplu asaltat la telefon de către prieteni și cunoscuți, care-mi solicitau „un bilet în plus" (ceea ce, recunosc nu se întîmplă întotdeauna atunci cînd am eu o premieră!). Duminică am fost printre primii spectatori care au pătruns pe poarta stadionului. Eram nerăbdător să gust cît mai mult din freamătul tribunelor. Incă de la prima „ridicare de cortină" am început să-i încurajez pe băieții noștri, crezînd cu tărie într-o victorie care să anihileze înfrîngerea suferită cu două săptămîni înainte.

Dar minutele treceau și tabela de marcaj rămînea albă. Unde erau elanul și dorința de a învinge ale jucătorilor noștri? Faze confuze, bîlbîite, înaintarea făcea figurație de parcă uitase că are rolul principal în înscrierea punctelor, în sfîrșit un joc fără orizont și fără finalitate. (Ba uneori ne retrăgeam în apărare, de parcă am fi ținut morțiș să „scoatem" un meci nul!) Sigur că n-aș vrea să-i introduc în același „oală" și pe acei care au muncit pe teren (Tătaru, Todor, Caricaș și Măcri), dar în ansamblu, „capetele noastre de afiș" și regizorii (citește: antrenorii) ne-au făcut să gustăm încă odată din cupa amară a deceptiilor.

Să mă ierte dacă am fost cam dur, dar și ei confundă de multe ori jocul bărbatesc cu duritățile (ce părere ai Nunweiller?) Știu prea bine ce înseamnă aplauzele și înțeleg acum mai bine ca oricînd de ce publicul nostru (recunoscut ca obiectiv) de data aceasta, cu regret, s-a abținut. Jocul celor 11 interpreți n-a trecut... gazonul!

Dem. SAVU
actor la Teatrul „C. Nottara"

Deosebiri

— Hai R.P.R.! Bravo! Așa! Ura!!!

Un stadion întreg își încurajează echipa.

— Motor clac! Hai Almăjeanu! Bravo... Ura!

O echipă întreagă își încurajează protagonistul.

S-ar părea că între cele două fraze n-ar fi nici o legătură. Și totuși, ea există.

Instantanee

Tot în legătură cu felul cum trag la poartă fotbaliștii noștri fruntași

— Stimați auditori, din motive obiective transmisia meciului se întrerupe...

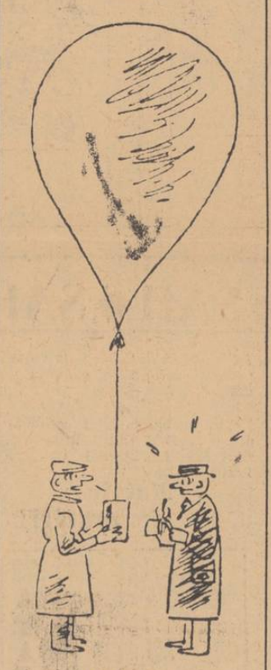

INTERVIU

— Sînt meteorolog: mă ocup cu trimiterea baloanelor în stratosferă

— Și în timpul liber?

— Sînt fotbalist

Desene de A. PAVEN

INSEMNĂRI

Alt lot — alte obiective

Alt lot de jucători, alte obiective tehnice și tactice, alte metode de pregătire, — iată concluziile logice care se impun după disputarea dublei ediții a întîlnirii de fotbal dintre reprezentativele R.P.R. și U.R.S.S.

ALT LOT, din care să facă parte mai ales jucători tineri, buni tehnicieni ai balonului rotund sau susceptibili de a-și îmbunătăți într-un timp scurt tehnica individuală;

ALTE OBIECTIVE, între care principalul trebuie să fie: echipa reprezentativă să joace fotbal.

ALTE METODE DE PREGĂTIRE, care să aibă în vedere, cu strictețe, considerentul că cea mai bună pregătire a fotbalistului o asigură competiția regulată și instruirea din cadrul clubului.

Comentariile care au însoțit jocul de duminica trecută, în unanimitate, au criticat jocul echipei romîne care a ignorat principii tehnice elementare, cum ar fi pase la coechipier, driblingul și șutul precis la poartă și a pus întregul accent pe jocul în forță, care adesea a alunecat pe panta neregularităților. In schimb, acolo unde condiția atletică trebuia să se facă simțită, anume în viteza de execuție, jucătorii noștri au fost regulat întrecuți de cei sovietici, totdeauna cu o fracțiune de secundă mai repede la minge.

Echipa noastră națională viitoare, echipele noastre de club, trebuie așadar orientate în primul rînd spre fotbal, spre stăpînirea deplină a tuturor cunoștințelor tehnice ce se cer practicanților acestui sport, dublată de o permanentă grijă pentru asigurarea unor condiții fizice corespunzătoare. Lotul viitoarei reprezentative, întinerit, cuprinzînd jucători cu o tehnică bună sau capabili de a și-o îmbunătăți în cadrul colectivelor din care fac parte, trebuie să scoată din mediocritate fotbalul nostru.

Șt. R.

Rugbiul romînesc ieri și azi

Dintre jocurile de echipă practicate în țara noastră, rugbiul a avut multă vreme o situație foarte curioasă. El a fost singurul joc care, între anii 1914 și 1944, n-a izbutit să depășească granițele Capitalei. In toată această epocă, jocurile campionatului se desfășurau, în totalitatea lor, numai pe un singur teren și anume pe stadionul aflat pe Șoseaua Kiseleff, toate echipele erau numai bucureștene, iar jucătorii erau bucureșteni get-beget. De altfel, în 30 de ani de rugbi, numărul jucătorilor n-a atins niciodată cifra de 1000. Existau — pe atunci — maximum zece cluburi. In istoria campionatului Romîniei unele ediții au început cu patru echipe de categoria I-a și maximum de participare a fost de opt.

Cluburile de rugbi din acea vreme, nesprijinite în mod oficial, trăiau din ajutorul personal pe care îl oferea, atunci cînd era bine dispus, cîte un „președinte de onoare", deobicei un fabricant, bancher sau negustor. Prostu zis, cluburile nu aveau nici un teren de sport, nici o magazie de echipamente sau materiale. Practica sportul cine avea bani să-și cumpere echipamentul necesar și cum bani aveau numai membrii clasei avute, numărul muncitorilor care făceau sport era, bineînțeles, foarte mic.

Despre valoarea internațională a acestui sport, vorbește în mod grăitor palmaresul echipei naționale. Din 21 jocuri interfări disputate între anii 1919 (cînd Romînia a apărut cu echipa de rugbi în arena internațională) și pînă în 1942 s-au înregistrat numai trei victorii. Una împotriva Cehoslovaciei care abia cunoștea acest sport și altele două în fața Olandei, la fel de debutantă și Italiei.

In anii puterii populare și pentru rugbi a început o viață nouă. Echipele de rugbi au fost dotate cu echipamente și materiale, au fost înființate cursuri de antrenori și arbitri, în principalele centre industriale și universitare au fost înființate noi echipe. In puțini ani, campionatul țării a devenit o competiție de mare amploare cu 10 echipe în categoria A (cuprinzînd centre ca București, Cluj, Petroșani, Iași, Timișoara, etc) cu 32 echipe în categoria B (cuprinzînd orașe ca Orașul Stalin, Ploești, Sibiu, Tîrnăveni, Arad, Galați, Tecuci, Buzău, etc.). Ca urmare a sprijinului larg pe care Statul îl acordă sportului numărul jucătorilor de rugbi a sporit considerabil, astfel că au devenit necesare organizarea unor campionate orășenești și școlare. Pe plan internațional rugbiul nostru a făcut legături cu echipe din Anglia, Țara Galilor, Franța, Italia, Belgia, R. F. Germană, R. Cehoslovacă, R. D. Germană, R.P.F. Iugoslavia și R.P. Polonă. Din 1947 și pînă în 1959, din 17 partide interfări, formația noastră a cîștigat 13 partide și a pierdut 4. Echipa Bucureștiului s-a impus pe plan internațional, întrecînd formații de renume mondial ca Harlequin Londra, F.C.R. Swansea, Leicester Tigers, Llanelly, Cardiff, Perpignan și P.U.C. (ultimele două din Franța), etc.

Dezvoltarea tot mai mare a rugbiului romînesc din ultimii ani a hotărît Federația internațională să-și țină congresul său de anul acesta la București, în cursul lunii septembrie.

A. VOGEL

Magazin

revistă săptămînală editată de ziarul

„ROMÎNIA LIBERA"

★

Redacția și administrația piața Scînteii tel. 17.60.10

★

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzori din întreprinderi și Instituții.

★

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI, tel. 17 60.10, interior 1400.

Varietăți • Varietăți • Varietăți • Varietăți

Diletantism și dispreț

In orașul vest german Duisburg s-a desfășurat cu puțină vreme în urmă un important concurs atletic la care au luat parte sportivi din șase țări occidentale. Rezultatele au fost slabe dar, potrivit părerii conducătorilor și sportivilor participanți, organizarea a fost o adevărată bătaie de joc. Iată de altfel ce scrie în legătură cu aceasta ziarul elvețian: „Tagesanzeiger":

„Rămîi înlemnit cu cît diletantism și dispreț au aplicat cele mai elementare reguli organizatorii acestui concurs. Pe teren domnea o harabaură atît de mare încît din cînd în cînd era imposibil să dai de urma atleților care trebuiau să participe la probe. Este o adevărată minune că într-o asemenea „organizare" nici un atlet, oficial sau fotograf nu a fost lovit de sulițele sau discurile care zburau la întîmplare pe teren".

Și toate acestea s-au petrecut la un concurs internațional cu participarea sportivilor din șase țări. Cu nota căpătată la capitolul „organizare" oficialii vest germani din Duisburg au rămas... repetenți.

1800 km. pe jos

B. A. Derșinski din Kiev este un mare iubitor al turismului. Spre deosebire însă de alți turiști el obișnuiește să efectueze întreaga rută de la locuința sa și pînă la punctul de destinație pe jos. Anul trecut, Derșinski a străbătut cei 900 km. care despart Kiev de Moscova în timp de 33 de zile. Se pare însă că această performanță nu l-a mulțumit. Cu puțină vreme în urmă B. A. Derșinski a plecat, însoțit de alți doi turiști tineri, într-o altă rută turistică care de data aceasta măsoară 1800 km. și îl duce de la Kiev la Leningrad. In 15 zile el a acoperit de acum 500 km. ajungînd, împreună cu însoțitorii săi, la Minsk. După o odihnă de trei zile cei trei turiști au plecat mai departe spre Leningrad. Bine înțeles pe jos.

S-ar părea că o asemenea tentativă nu este prea greu de adus la îndeplinire. Ce veți spune însă cînd veți afla că B. A. Derșinski este un pensionar în vîrstă de... 69 de ani?

„Importuri occidentale"

In ultimii ani Noua Guinee a fost vizitată de mai multe echipe profesioniste de fotbal din diferite țări occidentale. Scopul mărturisit al acestor vizite a fost de a deprinde populația locală cu regulile jocului de fotbal. Și într-adevăr roadele nu s-au lăsat mult timp așteptate. In scurtă vreme, membrii diferitelor triburi de papuași au început să joace fotbal. Toate ar fi fost bune dacă papuașii nu ar fi învățat, odată cu regulamentul fotbalului, și anumite practici obișnuite de pe terenurile din Occident, cum ar fi de pildă bătăile între jucători, spectatori și arbitri.

De curînd șeful poliției din Port Moresby, J. Graham, a adresat un „avertisment" jucătorilor celor 27 de echipe locale alcătuite din papuași prin care îi înștiințează că va înterzice jocul de fotbal dacă incidentele vor continua. S-a aflat că în cursul unui meci, un jucător care a fost eliminat de pe teren a bătut pînă la sînge pe arbitru. Cîteva duzini de spectatori au pătruns de asemenea pe teren și au luat la bătaie pe jucătorii echipei adverse.

In cursul unui alt meci, la bătaie au luat parte 600 de spectatori, dintre care mai mulți au fost răniți.

După cum informează presa engleză autoritățile coloniale engleze regretă invitația adresată echipelor occidentale de a juca în Noua Guinee. Nu de alta, dar bătăile de pe stadioane constituie un „antrenament" pentru papuași în eventualitatea altor bătăi în care rolul principal nu îl vor mai juca arbitrii sau jucătorii ci înșiși colonialiștii. Perspectivă care nu este de fel pe placul acestora din urmă.

UN MILION DE CICLIȘTI

La fel ca și multe alte sporturi ciclismul înregistrează succese în R. P. Chineză. In urmă cu doi ani sportul cu pedala era aproape necunoscut în această țară. Anul trecut, la diferitele concursuri cicliste au participat peste un milion de sportivi. Au și fost înregistrate de acum cîteva performanțe de valoare internațională, printre care recordul pe pistă la proba de 100 km. — 1h.51'17''2/10.

La Pekin urmează să fie inaugurat în scurtă vreme un velodrom modern cu tribune pentru aproape 6.000 de spectatori. In mijlocul velodromului se vor găsi terenuri de tenis și baschet care iarna urmează să fie transformate în patinoare pentru hochei pe gheață. Alte două velodromuri, dintre care unul cu tribune avînd o capacitate de 20.000 locuri au fost de acum date în folosință în orașele Cianciun și Harbin.

Dezvoltarea impetuoasă a sportului în R. P. Chineză s-a reflectat de acum în mai multe titluri și recorduri mondiale cucerite de sportivii chinezi la hallere, tenis de masă. Nu există nici o îndoială că și ciclișii vor avea în foarte scurtă vreme un cuvînt greu de spus pe plan internațional.

Aflați știut..

...Că jucătorii de fotbal de clasă internațională sînt în posesia balonului în cursul unui meci care durează 90 de minute timp de maximum trei minute? Bine înțeles spectatorii care urmăresc din tribune desfășurarea jocului în ansamblu nu au posibilitatea să ajungă la aceste concluzii, despre care s-au ingrijit însă specialiștii. Și astfel s-a dovedit că bine cunoscutul fotbalist ungur Șandor Hidegkuti „ține" mingea la picior în cursul unui meci nu mai mult de 85 de secunde iar englezul Billy Wright, 66 de secunde. In restul timpului acești fotbaliști aleargă pe teren și „joacă" fără balon.

De unde se poate trage concluzia că pentru a aprecia clasa unui jucător de fotbal nu trebuie în nici un caz luat în considerație cît de mult timp el este în posesia balonului.

Adaptare după JACK LONDON

GOANA DUPĂ AUR

Ilustrații de BECA RIND

Smoke și Shorty, rătăciți, în miez de iarnă, într-un ținut pustiu din preajma Munților Stîncoși și avînd foarte puține provizii asupra lor, încearcă să regăsească drumul spre tabăra lor din Dawson. Ei sînt capturați de un trib de indieni, al cărui șef este un alb, tatăl unei tinere fete.

— Ei și, ce ne privește pe noi?

— Ne privește, ne privește chiar foarte mult, dragul meu fante. Toată lumea de aici știe că în seara aceasta, în fața unui anumit cort de măiase, se va aprinde pentru prima oară focul. Labiskwee își va anunța intenția de a intra în rînduri e femeilor. Ea spune însă tuturor că nu se va mărita cu un indian. Și cum trebuie să fii orb ca să nu vezi flacăra din ochii ei cînd te zărește, trebuie să fii și prost ca-ți tine ca să nu înțelegi pe cine și-l dorește ea ca soț...

In clipa aceea apărură trei bătrîne squaw, care proclamară cu voce tare: „Astă-seară, Labiskwee, fiica lui Snass, făcătorul de ploaie, marele șef, își aprinde pentru prima oară focul; de asemenea Maka, fiica lui Orviz, vînătorul de lupi..." Mai pronunțară numele unei duzini de fete și plecară mai departe să facă ritualele anunțări.

— Să ne grăbim, amice, nu mai avem timp de pierdut, reluă Shorty.

Stabiră apoi planul evadării. Shorty și Daniel Mac Can vor pleca neînțeles, luînd cu ei cîini și proviziile ascunse. După trei zile, urmînd drumul indicat de Mac Can, Smoke îi va ajunge din urmă, apoi vor continua drumul toți trei.

Indienii și șeful lor prinseră repede de veste despre dispariția lui Shorty și a lui Mac Can. Un grup de tineri indieni fu trimis pe urmele lor. Mac Can n-a avut curajul să continue. A mers cîteva mile alături de Shorty și cînd a simțit că sînt urmăriți, s-a pitit, în timp ce Shorty s-a apărat ca un tigru încolțit. A ucis cu pușca pe doi dintre urmăritori, pe un al treilea, care a reușit să-l ajungă, l-a înjunghiat cu cuțitul și a fugit mai departe, spre pădure. Mac Can s-a furișat înapoi, pînă la cortul lui.

Cînd s-a aflat de fuga lui Shorty, Labiskwee l-a căutat pe Smoke.

— Sînt tare bucuroasă că n-ai încercat să fugi împreună cu prietenul dumitale, îi spuse ea, cu ochii plini de lacrimi. Știi, mi-am aprins focul de fecioară. Pentru dumneata am făcut-o. Te iubesc mai mult decît orice

pe lume, mai mult decît pe o mie de Libash și pe o mie de Makuk. Te iubesc așa cum l-a iubit Paula pe Francesco, așa cum iubea Izolda.

Smoke, emoționat de declarația fetei, prima declarație de dragoste care i-a fost făcută vreodată, încercă s-o liniștească.

Dar iată că apăru șeful. Avea figura încruntată și-i vorbi lui Smoke pe un ton aspru:

— Imi pare bine că n-ai fugit cu Shorty. Mi-a ucis trei oameni. Dar nu-mi va scăpa. Vînătorii mei îl urmăresc pas cu pas și-l vor prinde. Niciodată nu va atinge Yukonul. In ce te privește pe dumneata, de azi înainte vei dormi în cortul meu, ca să te am tot timpul sub ochi.

Situația lui Smoke era din ce în ce mai încurcată. Aproape tot timpul și-l petrecea alături de Labiskwee, care-l înconjura cu o dragoste plină de gingășie și de ardoare. De mai multe ori fu gata să-i vorbească despre logodnica lui, Joy Gastell, și de tot atîtea ori îi lipsi curajul s-o facă. A teori era atît de fermecat de frumusețea, de inocența și de blînde țea fetei, încît se întreba dacă nu va sfîrși prin a o îndrăgi — deși știa bine că o iubește din toată inima pe Joy.

Intr-o seară, Labiskwee îl întrebă dacă a existat vreo Izolda în viața

lui, acolo peste munți. Clătină negînd din cap și se califică imediat, în sinea lui, de laș.

Cîteva zile mai tîrziu, Smoke suportă asaltul lui Snass, tatăl fetei:

— Margaret trebuie să se mărite, a atins vîrsta. E un adevărat noroc că te afli printre noi. Dacă n-ai fi fost dumneata, aș fi dat-o după un indian. Libash ar fi fost tatăl nepoțelor mei.

Peste alte cîteva zile veni să-i aducă veștii despre Shorty, fugarul:

— Prietenul d-tale a murit. Vînătorii mei nu l-au prins, dar l-au aflat urma. I-au găsit corpul înghețat pe munte. Nimeni nu poate scăpa de aici. Ei, cînd facem nunta?

Labiskwee, la rîndul ei, continua să-i dea semne de dragoste și de duioșie.

— Stau și te privesc uneori și observ neliniște pe fața ta. Îți cunosc

atît de bine fața și cicatricea de pe gît, acolo sub ureche. Cînd ești mulțumit, îți se ridică colțurile buzelor. Cînd te gîndești la lucruri triste, ele coboară. Cînd zîmbești îți se formează trei sau patru riduri în jurul ochilor, iar rînd rînd faci șase-șapte riduri. Patru Ochi m-a învățat o mulțime de lucruri. In ochii lui, ca și în ochii tăi, am citit aceeași tristețe, aceeași nostalgie a lumii pe care ați cunoscut-o în altă parte. E așa de frumoasă lumea aceea, încît nu vă puteți lipsi de ea? Patru Ochi a murit cu regretul de a nu fi revăzut-o. Dacă ai rămîne aici, printre noi, ai păstra același regret. Nu e așa că ai vrea să fugi?

Smoke nu răspunse nimic, dar Labiskwee îi observă cu atenție expresia feței. Apoi se apropie de el și-i șopti, într-un elan de tandrețe:

— Am înțeles! Să știi că dragostea mea pentru tine e mai puternică decît frica de tatăl meu, deși mînia lui e mai teribilă decît uraganul din vîrful munților. M-ai făcut să simt ce este dragostea. Am să-ți dau și eu o dovadă. Am să te ajut să fugi la lumea ta!...

(Va urma)

Tiparul Combinatului Poligrafic Casa Scînteii — București.

1964

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

Proletari din toate țările, uniți-vă!

magazin

Anul III Nr. 97 ★ Sîmbătă 15 august 1959 ★ 8 pagini — 1,50 lei

În acest număr:

Însemnări dintr-o călătorie în Coreea

◆

MODENA — PROVINCIE ROMANĂ

◆

Medalion
OLGA TUDORACHE

◆

Enciclopedia «MAGAZIN»

◆

FABRICĂM VACCIN ANTIPOLIOMIELITIC

◆

Schița biografice pentru citeva teatre din țară

Studiourile noastre pregătesc noul film romînesc „Valurile Dunării", care evocă un moment din lupta poporului pentru înfăptuirea actului istoric de la 23 August. Filmul prilejuește debutul unei tinere actrițe, Irina Petrescu, al cărei portret îl publicăm azi.

Fotografia : Aurelia CRISTESCU

IZVOARELE OȚELULUI

Nu cu multe luni de zile în urmă, o mînă de oameni au pornit în drumeție pe valea cea frumoasă a Cernei. Era într-o vreme cînd toamna învăluia într-o burniță sură și rece așezările tupilate ici colo, prin rariștile din depresiunea Hațegului.

De la ferestrele vagonului drumeții și-au mai întors o dată privirile către coșurile înalte ce fumegau potolit, ca mai apoi, pe măsură ce trenul s-a mistuit în ascunzișurile văilor, din gigantica cetate hunedoreană să nu mai rămînă ca puncte de sprijin pentru ochi, decît îndepărtatele creste ale Rudei și Padeșului.

Aveau drumeții aceștia ce coborau de-a lungul Cernei, veșmînt de sărbătoare pe ei, iar în ochi bucuria unei solii pe care inimile abia o puteau cuprinde. Au ocolit nu știu cîte dealuri, s-au avîntat peste nu știu cîte văi, au întîlnit în cale pînă și apa domoală a Mureșului și pe cea sprintenă a Timișului, dar nicăieri nu și-au îngăduit popas. Abia într-un tîrziu, cînd trenul a început să gîfîie în susul Bîrzavei mohorîte și unsuroase, cînd la capătul zării s-au profilat dintr-odată munții neguroși ai Semenicului, drumeții noștri au descins la poarta unei cetăți care semăna cu aceea pe care abia o părăsiseră ei, acolo în munții Ruscăi.

Și-au vorbit încăodată din ochi într-un grai pe care îl știau numai ei, apoi au pășit cu gesturi cumpănite înspre trimișii cei mulți ce le ieșiseră în întîmpinare.

Oaspeți și gazde au discutat, s-au sfătuit. Pînă la urmă cei din cetatea Hunedoarei au propus :

— Apoi dacă așa stau treburile, să ne întrecem. Să vedem care pe care. Judecător să ne fie poporul. Cine i-o da mai mult, acela să fie cîștigătorul.

Răspunsul a venit pe dată fără nici o șovăială.

— Primim bucuroși. Să ne întrecem. Dar să știți că n-om fi noi acei care vom rămînea la urmă...

S-au strîns atunci mîini, s-au îmbrățișat oameni iar pe coșurile cele înalte de la poalele munților Ruscăi și Semenicului, s-au înălțat steaguri de purpură, vestind țării întregi legămîntul fără seamăn al celor doi coloși ai industriei noastre : Hunedoara și Reșița.

...Așa s-a pornit la începutul celui de-al cincisprezecilea an de la eliberare, întrecerea cea mare de la izvoarele de oțel ale patriei.

Și de atunci, din zile'e acelea, oamenii Reșiței nu-și mai găsesc astîmpăr. Se bulucesc pînă tîrziu pe platoul oțelăriei, în jurul furnalelor, sau în hala imensă a laminoarelor. Răsfoiesc ca niciodată cărțile tehnice în vasta bibliotecă a monumentalei case de cultură. Mii de tone fontă și laminate peste plan, zeci de mii tone oțel peste plan, milioane de lei economii, așa sunau angajamentele hunedoreni or, iar reșițenii nici măcar în ruptul capului nu voiau să rămînă mai prejos. La mii au răspuns cu mii, la zeci de mii cu zeci de mii, iar la milioane tot cu milioane.

Și bătălia a pornit avîntată, plină de măreție.

Stegarii noului, comuniștii Grigore Berecseny, Ion Peceneagă, Dumitru Gropșan la furnale, Bala-Bîrsan Dănilă, Frauehofer Nicolae la oțelăria specială, Matei Stubnea, Lazăr Borduz, Ion Bădescu, Stengel Francis la oțelăria mare și alții și alții, au trecut cu îndrăzneală în fruntea celorlalți, pentru a lua cu asalt obiectivele marelui legămînt. Redutele nu erau puține și nici tocmai ușor de cucerit, iar lupta nu se putea duce la întîmplare ci trebuia pregătită cu grijă și cu multă socoteală. La organizațiile de partid din combinat — s-au întocmit planuri, pentru întreg frontul laminatelor, fontei și oțelului, în timp ce la conducerea tehnică s-au făcut toate calculele necesare. Aceste calcule însă n-au fost făcute pe baza unităților de măsură obișnuite : kilogramul și leul. Matei Stubnea, Bala-Bîrsan Dănilă și ceilalți comuniști ai Reșiței și-au creat unități de măsură noi la nivelul puterii lor de azi. Acestea sînt tona și suta de mii de lei. Cu ele s-au învățat să socotească acum reșițenii de la cel mai mic pînă la cel mai mare.

S-ar părea însă că nici acestea nu sînt sortite să dăinuiască prea mult. În gîndurile lor oamenii de la poalele Semenicului le coc schimbarea peste nu prea multă vreme, cu altele și mai potrivite : mia de tone și milionul de lei.

La colțul roșu al secției furnale se găsește de patru ani de zile drapelul de fruntaș pe ramură pe întreaga țară. Dar cu toate acestea furnaliștii nu s-au culcat pe lauri. Îi știau dîrji pe cei din Hunedoara, iar steagul întrecerii le era prea scump ca să-l piardă așa cu una cu două. Angajamentul lor a fost clar încă de la început : 6.000 tone fontă peste plan pe anul 1959. Numai că Grigore Berecseny și cu tovarășii săi au ținut să-l aducă și mai mult după gustul lor și anume, să-l facă pur și simplu : luna și mia de tone. Cu alte cuvinte șase mii de tone în șase luni de zile. Măreția și proporția acestei minunate simplificări este

Gh. LIPOVANU

• *(Continuare în pag. 2-a)*

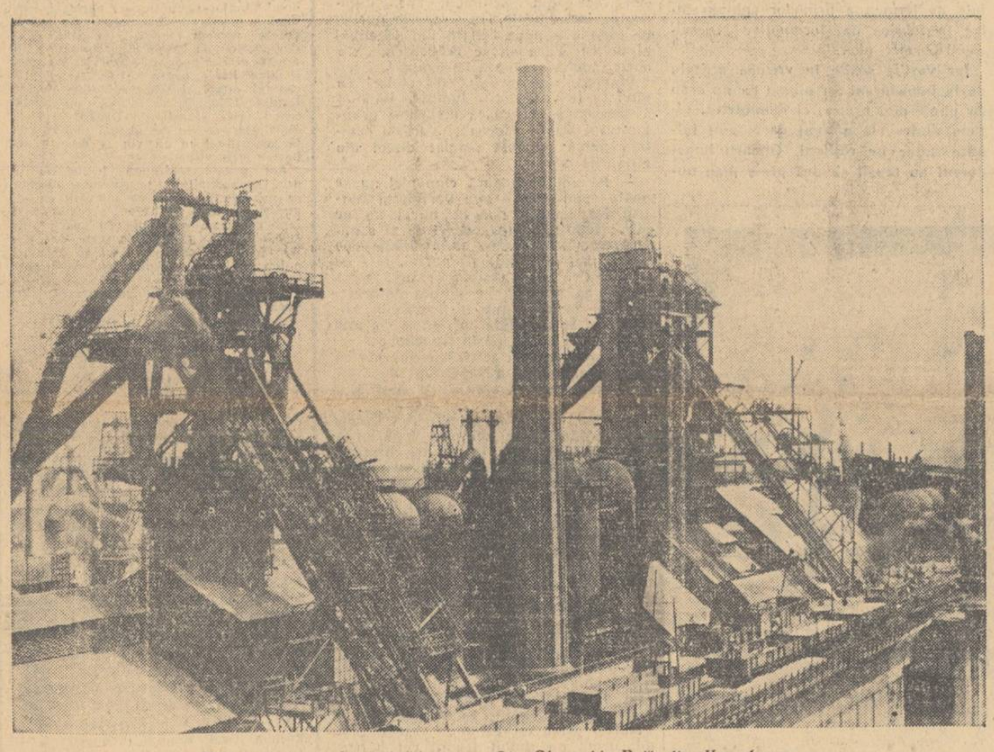

Vedere de la combinatul siderurgic „Gh. Gheorghiu-Dej" din Hunedoara.

TEHNICA ÎN OFENSIVĂ

Acum citva timp am luat parte la o ședință. Era o ședință cu caracter festiv organizată de Consiliul Central al Asociației Științifice a Inginerilor și Tehnicienilor din țara noastră. Participanții : ingineri, tehnicieni, fruntași în producție, inovatori, specialiști de o înaltă calificare tehnică. La această ședință — ca și la multe altele organizate de A.S.I.T. — s-a vorbit îndelung despre un singur subiect : promovarea tehnicii avansate în producție.

Stăteam în ședință și ascultam cu luare-aminte cuvîntul celor ce vorbeau despre progresele realizate la noi în introducerea tehnicii avansate. Mă străduiam să prind înțelesul unor termeni tehnici, să aflu adînca semnificație a unor cifre, care ilustrau avantajele uluitoare ce se dobîndesc prin promovarea tehnicii înaintate. Mi-am amintit de o întîmplare, petrecută cu vreo 25 ani în urmă — care mi-a fost relatată de oțelarii reșițeni. Un inginer vorbea acum despre progresele dobîndite de noi în folosirea energiei atomice în scopuri pașnice. Făcea o comparație. „De unde înainte de eliberare țara noastră era printre țările care dețineau recordul în materie de... analfabetism, în prezent am ajuns printre primele țări din lume care au pus în funcțiune un reactor atomic. De la analfabetism la reactorul atomic. Un drum colosal străbătut în 15 ani..."

Ascultam vorbele inginerului. În fată îmi stăruia însă imaginea zămislită din relatarea oțelarului reșițean. Îi auzeam parcă și glasul :

„...Eram în schimbul de cu ziuă. Stăteam cu toții în jurul cuptoarelor și așteptam să dăm drumul la șarjă. Maistrul a controlat proba și a făcut semn să-i dăm drumul. Unul din oțelari a luat ranga să găurească ușița, adică orificiul prin care curgea oțelul. A dat odată cu ranga, apoi s-a opintit din răsputeri și a mai dat odată. Atunci s-a întîmplat — ceeace nu se

T. DUMITRESCU

• *(Continuare în pag 2 a)*

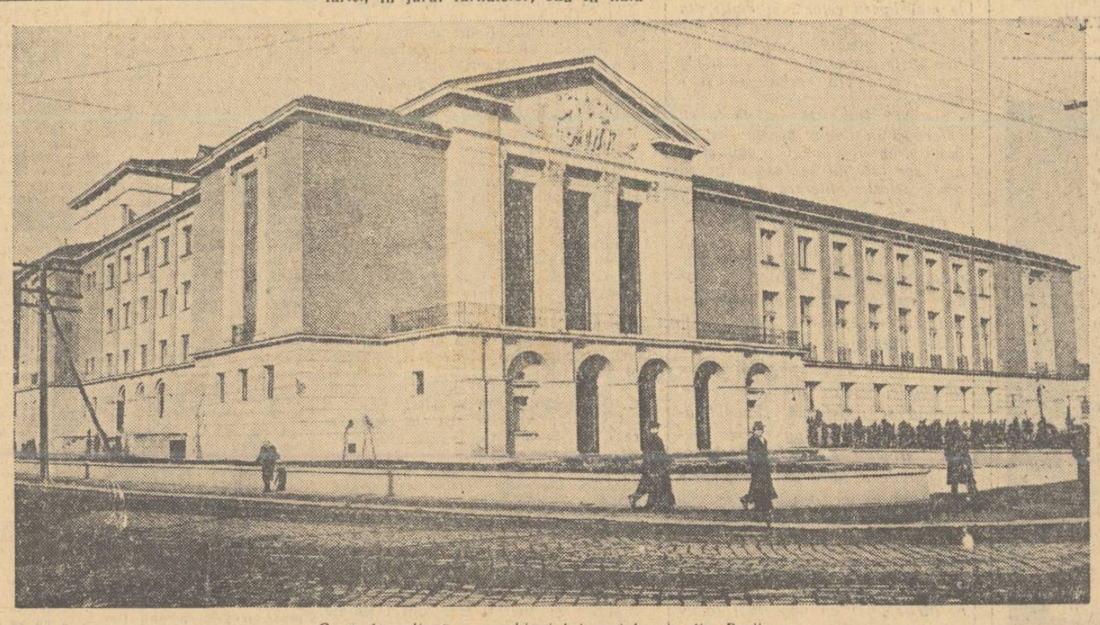

Casa de cultură a combinatului metalurgic din Reșița

MONUMENTE NOI ÎN PATRIA NOASTRĂ

Un vast program pentru așezarea de monumente, menite să împodobească parcurile și piețele publice, în cadrul marilor construcții ale socialismului, este în curs de desfășurare în anii puterii populare.

Aceste monumente vor evoca fapte glorioase din trecutul de luptă al poporului sau vor cinsti amintirea acelor înaintași care, prin operele și realizările lor, și-au înscris numele în istorie.

S-au și ridicat, în ultimii ani, monumente care ilustrează eroismul ostașilor romîni în lupta împotriva fascismului și rolul actual al armatei populare pentru apărarea cuceririlor regimului de democrație populară. La București s-a inaugurat în 1958 Monumentul Eroilor Patriei din piața Academiei Militare (sculptorii M. Butunoiu, Zoe Băicoianu, T. N. Ionescu, I. Dămăceanu și V. Barabas), alcătuit dintr-un grup statuar de trei ostași și din două rînduri de basoreliefuri laterale, în care sînt evocate cele mai de seamă momente din istoria poporului romîn. La Oradea s-a ridicat un monument al Ostașului Romîn (sculptor Iulia Oniță), în amintirea luptelor date de Divizia Tudor Vladimirescu împotriva armatelor hitleriste, iar la Timișoara și Arad se vor inaugura în curînd monumente ale Ostașului Romîn realizate de sculptorii Ion Vlad și Gh. Covalschi.

Monumente ale Ostașului Sovietic au fost ridicate la București, în piața Victoriei (sculptor C. Baraschi), la Iași, lîngă Copou (sculptor Boris Caragea), la Roman (sculptor M. Schulmann).

Răscoalele țărănești de la 1907 vor fi evocate prin monumentele create de sculptorii C. Medrea, Ion Irimescu, Naum Corcescu, Veturia Ilica și alții care vor fi plasate la București, Bacău, Pitești, Iași, Craiova și Suceava.

Pe dealul de la Bobîlna s-a construit un monument în amintirea răscoalelor de la 1437 (sculptor A. Kos). La Lupeni, grevele minerilor din 1929 vor fi comemorate printr-un monument care va întruchipa eroismul și lupta clasei muncitoare.

Luptele ceferiștilor de la Griviția 1933 — vor constitui tema monumentului care se va ridica în noua piață din fața clădirii Ministerului Transporturilor.

La Suceava s-a inaugurat monumentul lui Ștefan cel Mare de către sculptorii Eftimie Bîrleanu și V. Florea, la Cîmpina bustul monumental al pictorului N. Grigorescu, de Ion Vlad. În scurtă vreme se vor dezveli la Bucu-

Ionel JIANU

• *(Continuare în pag 2-a)*

Colectiviști în loje

La casa de bilete a Teatrului de Stat „Victor Ion Popa" din Bîrlad, casierul îmi spune :

— La lojă nu mai sînt bilete !...

— Aveți cumva musafiri ? mai întreb eu.

— Aș, de unde ? îmi răspunde omul, privindu-mă peste ochelari. Sînt colectiviștii din Mitoc și Strbi, pe care-i avem mereu la spectacole.

Înainte cu cîteva minute, de a se ridica cortina, în loje își făcură apariția grupuri de bărbați și femei, bătrîni și tineri, îmbrăcați cu gust, chiar cu eleganță — bărbații în haine de culoare închisă, femeile în rochii frumos croite — încît, la prima vedere, nu poți face deosebire între ei și restul spectatorilor orășeni. S-au așezat în liniște și au așteptat începerea spectacolului. Se reprezenta „Cîntecul de cătină" de Korneiciuc.

Mulți dintre ei nu-mi sînt străini. Cunosc chiar și unele amănunte din viața lor. Am fost la ei în mai multe rînduri : cînd colectiva din Sîrbi a împlinit 9 ani, cînd cea din Mitoc a obținut recordul de 6000 kg. porumb la hectar și apoi cînd toți oamenii din comună s-au înscris în cele două gospodării colective...

Iată-i acum în loje pe colectiviști. Privindu-i, nu ți se pare ni-

Corneliu ȘTEFANACHE

• *(Continuare în pag 2-a)*

Scriitorul ieri și azi

Cînd am fost interviewat prin telefon de către un redactor al „Scînteii" în primii ani ai eliberării, de felul cum au trăit în trecut scriitorii, între altele am spus cam următoarele :

— Văd în noapte, printre picăturile reci ale toamnei, strecurîndu-se un tînăr cu gulerul pardesiului ridicat și cu ghetele chițcăind de apa ce-i pătrundea prin tălpile găurite... Asta nu-l împiedica să nu înșeileze un vers, sau să conceapă subiectul unei nuvele... geniale !...

Imaginea aceasta mă urmărește și astăzi, căci ea simbolizează viața din trecut a scriitorilor, o viață aspră, plină de privațiuni și fără mari speranțe de viitor. Căci dacă începuturile erau grele, și în multe cazuri mortale, scriitorului să-i zicem „ajuns" (ca să nu zic că a izbutit să-și facă un nume), nu i se îmbunătățea viața. De altfel, mai din vechi timpuri, cînd scriitorul izbutea să-și publice poezioare sau nuvele, se alegea cu cel mult o notiță elogioasă care-l consacra într-un fel. Onorarii nu se dădeau. De altfel, de unde ? Revistele abia își duceau viața de pe o zi pe alta și de odată expirau, lăsînd în urmă regrete și datorii la tipografie.

Scriitorul „ajuns", izbutea, în cele mai fericite cazuri, să capete o slujbușoară modestă, ce-l făcea să-și piardă vremea făcînd „contopistică", în loc să-și vadă de scrisul său.

În afară de cazuri rare, cum au fost Sadoveanu, Rebreanu, Cezar

Mihail SORBUL

• *(Continuare în pag 2-a)*

Basorelief de BORIS CARAGEA și ZOE BAICOIANU pentru Teatrul de Operă și Balet al R.P.R.

Tehnica în ofensivă

(Urmare din pag. I-a)

poate povesti. Ranga a pătruns în cuptor, omul şi-a pierdut echilibrul şi a căzut în căldare şi... oţelul a început să curgă. Din căldare s-a ridicat o flacără albăstruie şi puţin fum. Atîta tot. Oţelarul nu mai era însă..."

Dar asta s-a întîmplat de mult. Acum, la Reşiţa, ca şi în oricare altă uzină a ţării, asemenea întîmplări sînt de neconceput. Oţelarul care îmi povestise întîmplarea dramatică îmi arăta astă primăvară cu mîndrie cuptorul nr. 3 al Reşiţei, o construcţie modernă realizată de proiectanţii şi constructorii noştri. După ce îmi descrise caracteristicile noului cuptor oţelarul subliniie: „notează că întregul proces tehnologic, inclusiv operaţia de inversare a focului, este automatizat". Adică: muncă — mult uşurată, condiţii de securitate — asigurate, producţie sporită şi de calitate.

O iniţiativă valoroasă

Stăteam în şedinţa A.S.I.T.-ului şi notam în carnet lucrurile care mi se păreau deosebit de importante: la uzinele „Mao-Ţze-dun" din Capitală funcţionează acum o linie de sudură automată, realizată de un colectiv al uzinei cu ajutorul specialiştilor din cadrul Ministerului Industriei Grele; metoda carotajului radioactiv a fost aplicată pînă acum la peste 800 operaţii pe şantierele noastre petrolifere; procesele tehnologice de la laminoarele bluming — Hunedoara — de ţevi — Roman — de tablă — Galaţi — de profile — Cîmpia Turzii — de platine — Oţelul Roşu — şi la altele, sînt în cea mai mare parte automatizate; anul trecut au avut loc la Bucureşti şi Ploeşti cursuri de specializare în automatizare a cadrelor inginereşti; pe linia introducerii tehnicii avansate în producţie A.S.I.T. a organizat în ultimii ani 27.050 conferinţe, sesiuni tehnico-ştiinţifice, 219 consfătuiri pe ţară, etc. etc.

Am luat cunoştinţă şi de o iniţiativă a făuritorilor de rulmenţi de la Bîrlad. Aici, cercul A.S.I.T. din care fac parte cei mai inimoşi şi destoinici ingineri şi tehnicieni, a lansat o chemare: „Fiecare muncitor — un cititor activ al cărţii tehnice". Cu acest prilej, 50 de ingineri şi tehnicieni de aici s-au angajat de a îndruma fiecare cîte 2—3 muncitori în lectura cărţii tehnice. Tot atunci peste 200 muncitori şi-au exprimat dorinţa de a-şi ridica pe această cale nivelul tehnic şi profesional. Ar mai trebui poate să notăm că la Bîrlad mişcarea de inovaţii pentru perfecţionarea producţiei se bucură de mare cinste: anul trecut, aici s-au realizat prin inovaţii şi raţionalizări sute de mii lei economii; în acest an numai membrii brigăzii de inovaţii ,compusă din 63 ingineri şi tehnicieni — s-au angajat să realizeze economii de aproape 2 milioane lei.

Am stăruit mai mult asupra iniţiativei constructorilor de rulmenţi de la Bîrlad. Această iniţiativă care urmăreşte ca fiecare muncitor să devină un cititor activ al cărţii tehnice, poate părea unora de mică importanţă. Nu este însă aşa. Această iniţiativă ţinteşte departe: anume ca tot mai mulţi muncitori să-şi ridice cunoştinţele profesionale la nivelul celor peste 250.000 ingineri şi tehnicieni din ţara noastră, să devină, cu alte cuvinte, stegari ai promovării tehnicii avansate.

Fiecare membru A.S.I.T....

Despre ofensiva tehnicii în ţara noastră s-ar putea scrie mai mult. Această ofensivă se duce pe mai multe fronturi. Şi ea ţinteşte să contribuie la înfăptuirea politicii promovate de partid pentru dezvoltarea patriei noastre la nivelul celor mai înaintate ţări, pentru construirea socialismului, pentru făurirea bunei stări materiale şi culturale a poporului muncitor.

Pentru înfăptuirea acestor obiective cadrele tehnico-inginereşti aduc o contribuţie deosebită. Pe această linie poate fi amintită iniţiativa inginerilor şi tehnicienilor, membri ai cercurilor A.S.I.T. din regiunea Stalin, care s-au angajat ca prin inovaţii, raţionalizări, perfecţionări tehnice, prin buna organizare a proceselor tehnologice să realizeze fiecare în acest an cîte 10—15—20.000 lei economii. Această iniţiativă care a avut un larg răsunet în toată ţara, a fost îmbrăţişată de peste 40.000 membri A.S.I.T. care pînă acum au realizat economii ce trec de 110.000.000 lei.

Ofensiva tehnicii în ţară noastră dă rezultate remarcabile! Ea este confirmată de zecile de mii de tractoare care brăzdează cîmpiile patriei (în 1938 existau în ţară 4858 tractoare, toate importate) de instalaţiile de foraj şi de multe alte maşini româneşti care se bucură de înaltă apreciere peste hotare, de cele peste 400 tipuri de maşini noi care au fost asimilate de industria noastră, de succesele deosebite pe care le realizăm zi de zi sub conducerea înţeleaptă a partidului nostru.

Ofensiva tehnicii se desfăşoară cu succes. Cu ajutorul ei vom înscrie noi izbînzi în lupta pentru construcţia socialismului.

T. DUMITRESCU

Vreau să ştiu

Cum se restaurează o pictură

Mă interesează să cunosc procedeele folosite pentru restaurarea picturilor deteriorate, fie din cauza unor accidente, fie din cauza vechimii lor. (MARIN BALŢATU — învăţător, regiunea Sucéava).

Preţiosul patrimoniu de lucrări de pictură, sculptură şi grafică al Muzeului de Artă al R.P.R. constituie un bogat tezaur de artă românească şi străină.

Acest patrimoniu necesită un control permanent şi minuţios al stării de conservare, pentru a i se asigura o viaţă cît mai lungă.

În regimul trecut, în ţara noastră, nu existau condiţiile necesare asigurării unor mijloace ştiinţifice de conservare şi restaurare a operelor de artă. Acestea erau în mod sporadic examinate, pictate din nou sau unse cu lacuri strălucitoare de către restauratori improvizaţi.

Se impunea pentru noi, care avem în sarcină păstrarea în bune condiţii a patrimoniului naţional de artă plastică, să organizăm un atelier corespunzător, bine utilat, dotat cu instalaţii tehnice, cu instrumentar şi materiale chimice corespunzătoare nevoilor de restaurare.

Pentru analiza cauzelor care au determinat degradările operei de artă este nevoie de analize ştiinţifice, precum analiza spectrală, analiza chimică. De asemenea, prin examenul făcut cu raze ultraviolete se pot constata ulterioarele retuşe, probleme de tehnică, trucaje etc.

Analiza fiziochimică începe cu suportul, adică cu preparatul pînzei, continuă cu materialul de pictură, şi se încheie cu verniul. Ea dezvăluie etapele de dezvoltare ale creaţiei artistului, etape pe care restauratorul trebuie să le cunoască, pentru a lupta contra falsurilor, a picturii suprapuse.

În cadrul Muzeului de Artă al R.P.R. s-au pus bazele unui atelier de restaurare în care se lucrează după metode ştiinţifice.

Sub îndrumarea maestrului A.A.Fedorov, un număr de 5 tineri absolvenţi ai Institutului de Arte Plastice „Nicolae Grigorescu" şi-au însuşit în decurs de doi ani tehnica restaurării după metodele sovietice. În ultimii doi ani, alţi 3 tineri au urmat cursul de restaurare. Aceşti tineri continuă totodată cu studiul desenului, executarea de copii de pe lucrările marilor maeştri ai picturii române sau străine, învăţînd astfel să pătrundă tehnica acestor maeştri; să-şi perfecţioneze meşteşugul.

Sute de tablouri din Muzeul de Artă al R.P.R. precum şi din alte muzee din Bucureşti şi din ţară au fost salvate de la mari degradări şi aduse din nou în expunere.

Lucrări de valoare de Nicolae Grigorescu, Andreescu, Aman etc., precum şi întregul patrimoniu naţional, este în grija zilnică a atelierului de restaurare care verifică permanent starea sănătăţii lor, conservarea lor, pentru ca orice fisură să fie la vreme înlăturată.

H. M. MAXY
Director al Muzeului de Artă al R.P.R.

Colectivişti în loje

(Urmare din pag. I-a)

mic ieşit din comun. Au aerul cel mai firesc de parcă toată viaţa ar fi avut parte de binefacerile culturii, de o viaţă bună.

Oamenii aceştia, mulţi dintre ei altă dată neştiutori de carte, sînt acum nelipsiţi de la spectacolele teatrului... Bunăoară, bătrîna de colo, din rîndul întîi, cea cu părul strîns într-un coc nins, e Catinca Bleju, de la Mitoc. Are 60 de ani. Dar anii n-au împiedicat-o să facă anul trecut, împreună cu fiică-sa, fata aceea veselă, cu rochie înflorată, nici mai mult nici mai puţin decît 700 zile-muncă.

Îmi amintesc povestea tristă a vieţii acestei femei, care-şi odihneşte acum mîinile aspre, trudite de muncă, pe catifeaua moale a lojei. Mult timp, mîinile ei au trudit la muncă pe pămîntul boierului. Muncea alături de bărbatu-său, alături de întreg satul. Munceau pe ruptele în dorinţa de a-şi ridica şi ei o căsuţă, căci cei cinci copii se măreau şi trebuiau să-şi vadă şi ei rosturile împlinite. Dar zadarnică le-a fost străduinţa... Au continuat să trăiască aşa multă vreme. Aşa a trăit şi Hristache Nevarache şi Constantin Condurache şi Ganea Sterian şi mulţi alţii din Sîrbi.

Nu puteau oamenii scăpa de sărăcie, oricît s-ar fi străduit. Se ţinea sărăcia de ei ca scaiul. Dar acele vremuri au trecut. Astăzi, în colectivă trăiesc altă viaţă.

— Colectiva noastră, spunea Nevarache, a ajuns să aibă un fond de bază de 1.000.000 lei. Şi cei din Mitoc sînt bogaţi acum. Ei au pornit-o la cîţiva ani după noi. Parcă ieri au fost toate!... Nu ne mai recunoaştem nici noi!... Baba Catinca, de exemplu, a învăţat carte acum la bătrîneţe. Copiii ei îs toţi rostuiţi. Cel mare e muncitor la Hunedoara, altul ofiţer. Nici satul nu-l mai recunoaştem... Cinematograf, cămin cultural, şcoală nouă, grădiniţă sezonieră...

În loja teatrului se află acum şi un tînăr: Vasile Ilanu. Are numai 19 ani... El a rămas orfan de mic. Nu şi-a cunoscut părinţii. Războiul i l-a răpit pe taică-său, exploatarea grea pe moşia boierului, i-a răpit-o pe maică-sa. Partidul i-a fost părinte. A crescut întreţinut de stat şi tot statul l-a trimis la şcoala zootehnică. Apoi a venit în sat... E tînăr Ilanu, dar straşnic la muncă. Colectiviştii au avut încredere în el, încredinţîndu-i una din marile lor bogăţii: sectorul zootehnic. Şi are în seamă Vasile cîteva sute de oi, cîteva zeci de vite, păsări, albine... Şi Vasile munceşte cu rîvnă şi munca lui e bine răsplătită, ca şi a celorlalţi colectivişti. Acum clăcaşii de odinioară sînt stăpîni pe pămîntul ce-l muncesc şi-şi făuresc un trai îmbelşugat. În comună, 50 de colectivişti şi-au ridicat case noi, mulţi alţii şi le-au refăcut. 100 de garnituri de mobilă s-au cumpărat aici în ultimul timp, zeci de aparate de radio şi multe altele... iar feciorii lor nu mai păzesc acum desculţi vitele boierului, ci învaţă...

S-a lăsat cortina şi sala a izbucnit în ropote de aplauze. Sus, în loje, aplaudă şi colectiviştii din Sîrbi şi Mitoc. Le-a plăcut piesa care vorbeşte despre viaţa colhoznicilor din Uniunea Sovietică...

Cînd să ies îl întîlnesc pe Ştefan Codreanu, preşedintele colectivei.

— Unde dormiţi în noaptea asta?

— Acasă la noi...

— Cum? După cîte ştiu sînt vreo 25 km. pînă în sat.

— E drept, dar am venit cu maşinile noastre, îmi răspunde omul şi-mi arată două camioane, care erau trase „la scară".

Era o noapte liniştită şi înstelată.

— Gata? întrebă şoferul de la ultima maşină.

— Gata, i se răspunse. Şi maşinile porniră, pierzîndu-se după colţul străzii.

Corneliu ŞTEFANACHE

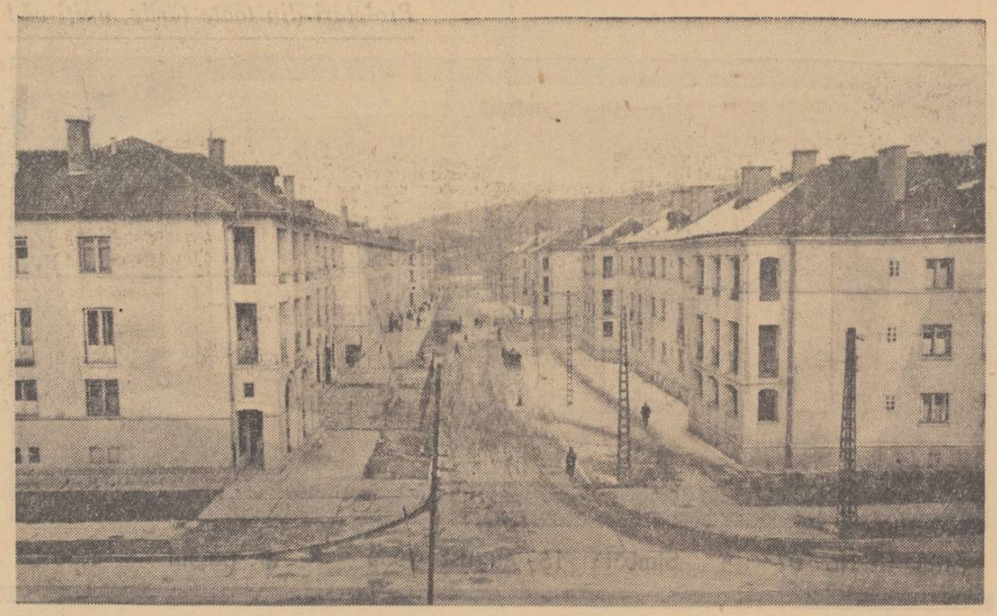

Imagini noi în Reşiţa

IZVOARELE OŢELULUI

(Urmare din pag. I-a)

greu de priceput pentru acei care n-au fost martori cît de cît la bătălia pe care o dau în fiecare zi furnaliştii pentru a supune metalul.

Pornind întrecerea, furnaliştii reşiţeni au început să socotească cum ar putea scoate la iveală cît mai multe tone în plus din ascunzişurile rezervelor interne ale secţiei. Şi pînă la urmă tonele acestea au început să se adune. Prin ridicarea cu 1000 C a temperaturii aerului ce se suflă în furnale au apărut pe schimb încă trei-patru tone de fontă; prin folosirea unui jghiab mai mic şi mai înclinat la scurgerea fontei s-au mai recuperat două-trei tone; iar efectuarea gropilor pentru decantarea fontei din zgură a dus zilnic altă tonă în plus. Ar fi prea lungă lista descoperirilor făcute de furnaliştii pentru a o înşira pe toată aici. Rezultatul muncii lor însă se poate sintetiza în cîteva cuvinte: şase mii tone fontă peste plan, realizate în şase luni de zile.

Dar furnalele nu sînt decît o parte a uriaşului combinat şi furnaliştii în vremea cînd se bătea cu zilele şi cu tonele, ştiau că de fapt soarta marii întreceri se hotăra pînă la urmă dincolo la vecinii lor, oţelarii. Pentru anul 1959 era prevăzută darea în funcţie la oţelăria Reşiţei a trei cuptoare noi, de mare capacitate. Chemarea la întrecere a hunedorenilor i-a găsit deci pe reşiţeni în plină pregătire pentru îndeplinirea acestei sarcini. Zidari şi săpători, ingineri şi tehnicieni şi-au dat mîna cu toţii, punînd umărul la înfăptuirea ţelului comun.

Peste 40.000 metri cubi pămînt şi moloz, mai bine de 6.000 tone construcţii metalice, sute şi sute de kilometri de sudură, iată bilanţul muncii lor entuziaste. Şi rînd pe rînd cele trei cuptoare Martin au prins viaţă. Ultimul dintre ele s-a pornit în ziua de 18 iunie la un semn al prim-topitorului Ion Căputan, căruia i-a revenit cinstea să elaboreze cea dintîi şarjă.

Ce a mai urmat apoi n-a fost altceva decît o uimitoare înlănţuire de cifre; 20.000 tone oţel peste plan la oţelărie, 2.700 tone tablă peste plan la laminate, 3.500 tone metal şi 6.000.000 lei economii pe întregul combinat, 16 la sută depăşire de plan la fabrica de motoare electrice, darea în producţie înainte de termen a primelor sub-ansamble la fabrica de locomotive Diesel-electrice etc. etc....

Iar veştile sosite în vremea aceasta de la hunedoreni nu numai că nu erau cu nimic mai prejos, ci dimpotrivă, ultima dintre ele a avut darul să-i tulbure adînc pe reşiţeni. Oţelarii hunedoreni au reuşit să dea peste plan numai în şase luni de zile nu mai puţin de 25.000 tone oţel, depăşindu-şi astfel colegii din Banat.

Cu aceasta se părea că s-au limpezit apele în marea întrecere şi că reşiţenii nu mai au altceva de făcut decît să se mulţumească cu locul al doilea. Cantitatea de oţel, care îi despărţea de colegii lor de pe malurile Cernei, nu este o bagatelă peste care să poţi trece cu una cu două, chiar dacă în faţă se mai întind încă şase luni de zile de întrecere. Oţelarii lui Stubnea au fost însă de altă părere şi aceasta avea să se vădă nu mai departe decît a doua zi, cînd la Reşiţa s-a aflat despre noua Hotărîre a partidului cu privire la creşterea bunăstării celor ce muncesc.

În ziua aceea, Matei Stubnea, primmaistru, a privit o vreme îngîndurat către jghiaburile de scurgere ale celor trei Martine noi. Pe urmă a început să-şi măsoare din ochi băieţii. Într-o parte sporoviau veseli cei din schimbul de dimineaţă, iar dincolo, în preajma gurilor de foc, se aţineau ceilalţi din schimbul al doilea. Fără să se grăbească, s-a oprit îndelung asupra fiecăruia.

Stubnea s-a apropiat de oţelari cu gînd să le vorbească. Înaintea lui însă a apucat să vorbească oţelarilor primtopitorul Vasile Mocea şi vorbele acestuia parcă au fost smulse direct din gîndurile sale.

— Pe noi ne bucură cum nici nu se poate spune, Hotărîrea partidului nostru. Ne bucură, dar de mirat nu ne mirăm. Împlinirea însă de zi cu zi a năzuinţelor noastre, ne îndatorează pe noi şi mai mult faţă de partid, faţă de popor. Or, nouă reşiţenilor ne-a mers vestea că ştim să ne plătim datoriile. Noi nu ne-am spus încă ultimul cuvînt, s-o ştie aceasta cu toţii şi s-o afle şi tovarăşii noştri de la Hunedoara.

Stubnea ascultă cuvintele lui Mocea şi fără să vrea un simţămînt de mîndrie i-a îmbujorat obrajii. A căutat încă odată către el, apoi şi-a mutat privirile la Ion Bădescu, pe urmă la Dumitru Bordan şi de aci mai departe la Florea Bălan, care în fruntea brigăzii sale de tineret străjuia cele şase guri de foc ale Martinului al treilea.

— Minunaţi băieţi mi-a fost dat mie să cresc, s-a bucurat Stubnea în sinea lui şi parcă nu-i venea a crede că toţi aceşti oţelari cu renume, au învăţat de la el tainele celui mai frumos dintre meşteşuguri. Nu, cu astfel de oameni nu vor putea pierde întrecerea cu hunedorenii.

Tîrziu, după terminarea schimbului, Matei Stubnea a trecut cu paşi înceţi de-a lungul oraşului, pe la uriaşul magazin universal, pe la casa de cultură, apoi prin Lunca Pomostului, printre blocurile noi înveliţe în straiele amurgului şi peste tot pe unde anii aceştia din urmă au înnoit trupul cel bătrîn al cetăţii de foc.

Şi parcă nu pot crede că întorcîndu-se acasă, între florile pentru care dovedeşte atîta pasiune, Matei Stubnea să nu se fi gîndit şi la anii ce vor veni, cînd el, bătrîn, cu timplele ninse, îşi va juca într-o seară de vară ca aceasta pe genunchi nepoţii şi le va spune domol o poveste care ar începe cam aşa:

— Au fost o dată aici lîngă Semenic şi dincolo în ţara Haţegului, nişte oameni minunaţi, care s-au încumetat în cel de-al cincisprezecilea an de la eliberare, să pornească o întrecere fără seamăn la izvoarele de oţel ale patriei...

Gh. LIPOVANU

Basorelieful „Învăţătura lui Lenin" — de acad. I. JALEA, — terminat în cinstea zilei de 23 August

Monumente noi în patria noastră

(Urmare din pag. I)

reşti monumentele lui N. Bălcescu şi Mihail Eminescu (sculptor C. Baraschi) acela al lui G. Enescu, operă a lui Ion Jalea, acela al dr. Petru Groza de Romulus Ladea şi al dr. Victor Babeş de O. Han. La Cluj se vor ridica monumente consacrate lui Horia, Cloşca şi Crişan, lui Buday Nagy Antal şi lui Mihail Eminescu, acesta din urmă datorat sculptorului Ovidiu Maitec. La Deva se vor realiza monumente ale lui Horia, Cloşca şi Crişan şi al dr. Petru Groza. La Timişoara un monument va fi consacrat lui Gheorghe Doja.

Monumente ale lui Ştefan cel Mare, Vlad Ţepeş, Constantin Brîncoveanu, Tudor Vladimirescu vor întruchipa în piatră sau bronz, pagini din istoria poporului romîn.

La Tg Mureş, sculptorii Şt. Csorvassy şi Martin Izsak au realizat monumentul lui J. şi F. Bolyai.

Numeroase busturi monumentale au fost instalate în diferite oraşe ale ţării în ultimii zece ani: acela al lui Ilie Pintilie de Nestor Culluri la Bucureşti, Iaşi şi Doftana, al lui Ştefan Gheorghiu la Ploeşti, al lui Ernst Thalmann la Oraşul Stalin, al lui Iosif Rangheţ de Romulus Ladea la Arad, al lui Bela Brainer la Oradea (sculptor I. Fekete), al lui Petöfy de Romulus Ladea la Sighişoara, al lui G. Enescu de G. Anghel la Bucureşti şi Liveni, al lui Ciprian Porumbescu de Naum Corfescu, al lui Th. Aman de Ion Jalea la Craiova, al lui Ady Endre de Artur Vetro la Oradea, al lui I. L. Caragiale de Ion Irimescu la Constanţa etc.

Ansambluri de sculptură monumentală au fost înfăptuite la Combinatul chimic din Făgăraş (sculptori Ion Jalea şi C. Baraschi), la stadionul 23 August şi la stadionul Dinamo din Bucureşti (sculptori B. Caragea, O. Han, Mac Constantinescu, E. Ciucă, etc.) la stadionul din Constanţa (sculptori Lelia Zuaf şi Cristea Grosu) la Teatrul de stat din Galaţi (Mac Constantinescu, Nestor Culluri şi Andrei Ostap), la Teatrul Maghiar de Stat din Sf. Gheorghe (St. Csorvassy şi Martin Izsak), la Teatrul în aer liber de la Deva (Mac Constantinescu, I. Tureatcă, E. Ciucă) etc.

O impunătoare serie de reliefuri au lucrat pentru Teatrul de Stat de Operă şi Balet din Bucureşti sculptorii B. Caragea şi Zoe Băicoianu, Ion Vlad, C. Buzdugan şi Mircea Ştefănescu.

Înşiruirea aceasta atît de lungă arată cît de important este programul de monumente întocmit în anii de democraţie populară. Dar ceea ce apare şi mai semnificativ este saltul calitativ realizat prin operele executate, spiritul partinic care le însufleţeşte, avîntul lor combativ şi măiestria lor artistică.

Monumentele noi din patria noastră, opere de artă create de cei mai de seamă sculptori ai generaţiei mai vîrstnice şi mai tinere, sînt inspirate din lupta poporului nostru şi vin în sprijinul luptei însufleţite ce se desfăşoară în ţara noastră pentru construirea socialismului.

Ionel ŢIANU

SCRIITORUL IERI ŞI AZI

(Urmare din pag. I-a)

Petrescu, care au izbutit într-o oarecare măsură să trăiască din scrisul lor, avînd opere nu numai numeroase, dar şi valoroase, restul se mărgineau la cîte un volum două de proză şi mai puţin de versuri.

Editorii se lăsau greu convinşi să editeze mai ales pe un tînăr, ba le mai lipsea celor mai mulţi dintre ei onestitatea. Făceau cu greu conturile, găsind numeroase motive să le amîne şi se lăsau şi mai greu, cînd era vorba să şi le achite.

Astăzi? După 15 ani de la eliberare şi în timpul acesta cîte volume n-au apărut? Cîţi noi şi tineri scriitori nu se înscriu în paginile istoriei literare de după 23 August?

Cum se explică acest fapt?

Condiţia scriitorilor de azi s-a schimbat cu totul. Republica, Partidul Muncitoresc Romîn, au acordat scriitorilor toate mijloacele ce-i sînt necesare să creeze în linişte, fără grija zilei de mîine. Trei localuri somptuoase, ca să nu zic palate, case de odihnă şi creaţie, cantină şi policlinică. „Fondul literar" iar editura nu amînă conturile şi plăteşte drepturile de autor înainte de a se desface operele.

Spaţiul nu-mi îngăduie să mai insist. De altfel toate acestea se ştiu şi se văd.

În societatea nouă de azi, scriitorul nu mai este un „scirţa-scirţa pe hîrtie", ci un important factor social, un arhitect al construcţiei socialiste.

Mihail SORBUL

TH. AMAN: Portret de femeie; în stînga: tabloul deteriorat; în dreapta: tabloul după operaţia de restaurare.

Cronica gastronomului

Însemnări despre vinurile noastre

În întunecatul Ev mediu, cînd minuirea armelor era socotită virtute fără egal, drumul spre glorie nu putea fi străbătut decît pe cai în zale şi cu paloşul în mînă. În scurtele răgazuri dintre două bătălii adevărate, mulţi cavaleri medievali şi-au găsit moartea, în acele simulacre de luptă numite „tournois", pe care ades le luau prea în serios. În zilele noastre, cînd ideea păcii se înrădăcinează pe zi ce merge tot mai adînc în cugetul omenesc sătul de războaie şi cînd lăncile şi armurile nu-şi mai află loc decît în muzee, întrecerile din sînul aceluiaşi popor, ca şi cele internaţionale, au loc pe alte planuri. Ştiinţa, literatura şi frumoasele arte sînt astăzi îndeletnicirile care conferă cununa de lauri. Ziarele ne informează zilnic despre comunicările ştiinţifice pe care şi le fac savanţii din diferite state, despre festivaluri muzicale, teatrale şi coregrafice, despre nenumăratele concursuri sportive de pretutindeni. Pe lîngă ele, fiecare popor caută să-şi pună în valoare produsele solului propriu. Dintre acestea, după cum se ştie, vinul e unul care, în ultimii ani, ne-a adus mare faimă. E cazul deci, să vorbim puţin de el.

Băut la cea nepotrivit, şi pe nemîncate, vinul cel mai bun nu ne va lăsa decît o impresie ades obtuză, totdeauna incompletă. Vinurile şi mîncările sînt sortite să-şi sublinieze şi să-şi sporească reciproc calităţile. Dar între vinuri şi mîncări se stabilesc nu numai mutuale şi spontane simpatii, ci şi aversiuni ireconciliabile. Numai un inifirm al gustului ar îi în stare, de pildă, să toarne pe gît un vin aspru şi sec după o baclava, sau un vin roşu, capitos, după o scrumbie de mare sau un crustaceu. Şi nu e nevoie să fii un mare iniţiat în subtilele taine ale pivniţei şi bucătăriei, pentru a şti că e o regulă generală, ca în succesiunea vinurilor la o masă, să pornească de la sec spre dulce, de la slab spre puternic, de la tînăr spre bătrîn. Asta o propovăduieşte orice abecedar gastronomic. Dar nu-i destul. E un punct de reper, nu o soluţie. Şi în aplicarea pomenitei reguli ne lovim mereu de serioase obstacole.

I le spuneam aceste toate unui prieten dobrogean, care mi-a replicat:

— De ce să complicăm lucrurile? Natura, pe care nu trebuie s-o pierdem niciodată din vedere, a avut ea grijă, că acolo unde se află produse excepţionale să aşeze prin preajmă şi o podgorie în înălţime. Îţi propun ca exemplu simplul fapt că nu departe de Deltă se află şi podgoria Murfatlarului. Şi poţi susţine oare că după încrle moi, acest mare vin nu se potriveşte de minune?

Acest lucru nu-l poate nimeni susţine, dar pot demonstra uşor că prietenul din Dobrogea are dreptate în principiu numai, în practică, nu. În adevăr, care e omul sănătos şi cu simţuri normale, care după o porţie de icre negre să nu savureze, precum merită, un pahar-două din excelentul „Pinot-Chardonnay" ale acestei vestite podgorii? Dar iar mă-ntorc şi zic: icrele negre se servesc la începutul mesei şi toate calităţile Murfatlarului îl indică să încheie nu să înceapă seria vinurilor. Dacă începi cu Murfatlar, ce vin roş al mai putea servi la friptură şi ce alt vin la desert? Atunci? veţi zice.

Am primit totdeauna legiferarea a priori, amănuntită şi peremptorie, în ceea ce priveşte armonizarea mîncării cu vinurile, ca faptă de pedant prezumţios şi fără minte. E o chestie de gust şi de cunoaştere a pivniţei la care recurgi. Dar dacă legi categorice nu mă încumet a formula, cred că lunga mea experienţă în materie îmi îngăduie să dau cîteva indicaţii utile în ceea ce priveşte folosirea vinurilor noastre:

— Pentru păstrăv şi lostriţă (fala apelor curgătoare de munte), socot că vinurile cele mai indicate sînt cele albe, uşoare şi seci de pe Dealul Oltului, Călina şi Mitrofani (podgoria Drăgăşani), precum şi unele vinuri din ville de pe lîngă Piteşti şi din podgoria Odobeştilor (dar alese numai din acele care întrunesc atribuţiile mai sus-menţionate).

— Nisetrul, morunul, păstruga şi cega precum şi crapul şi somnul din Dunăre şi afluenţii săi, ca de altfel toţi peştii mai graşi, cer vinuri mai zdravene, cum ar fi un Riesling din podgoria Mehedinţilor, o Feteasă de pe Tîrnave sau un Traminer. La acest soi de peşti, am văzut amatori serioşi preferînd vinurile demi-seci, din aceleaşi regiuni. Chestie de gust.

— La vînatul cu pană, vinul roş de Nicoreşti (Crăcană sau Cabernet) cu menţiune specială pentru cel de pe „Coasta Lupii"; pentru vînatul cu păr, vinurile roşii de la Segarcea (Pinot sau Bordeaux), cele de Miniş (podgoria Arad), Bucium, Osoi, Tomeşti (podgoria Iaşi).

— Aceleaşi vinuri roşii sînt recomandabile la mîncările din carne de porc şi sînt optim puse în valoare de brînzeturile fermentate.

— Ca vinuri de desert: Muscat Ottonelul de la Crăciunul (medalia de aur) „Frontignan"-ul de Segarcea şi Murfatlarul.

Ca încheiere propun următorul a ticonunic, pentru o eventuală Pravilă a vinurilor noastre:

Dacă se va întîmpla ca la vreo masă să fie destupată o singură sticlă de Cotnar vechi (adică cinci ani de butoi şi cel puţin unul de butelcă), nici un vin nu mai e volnic să se încumete pe acea masă.

PĂSTOREL

POŞTA Redacţiei

V-am citit cu mult interes scrisoarea. Întrucît cuprindea un punct de vedere sănătos ne permitem, cu îngăduinţa dv., să „cezvăluim" ceva din ea: „Sînt un student în medicină — ne scrieţi — născut şi crescut în mijlocul oamenilor din popor. De mic copil am îndrăgit şi am învăţat să preţuiesc tezaurul său artistic: cîntecele şi dansurile populare. În admiraţia pentru ele, am învăţat diferite instrumente, am încercat să-mi însuşesc, pe cît cu putinţă, minunatul joc popular românesc, activînd în formaţii artistice de amatori". Ne oprim aici cu citatul, nu fiindcă restul scrisorii nu mai conţine lucruri care interesează, ci fiindcă tot ceea ce am redat pînă acum este destul de semnificativ. Vă sfătuim să continuaţi cu acelaşi preocupări, care vă fac cinste.

Acum, să vă dăm răspuns la întrebarea ce ne-aţi pus-o în legătură cu unul din dansatorii cunoscuţi. Acesta face parte din ansamblul de cîntece şi dansuri populare al Sfatului popular al Capitalei. Dacă vreţi să-i scrieţi, folosiţi această adresă. Scrisoarea va ajunge cu siguranţă în mîna destinatarului.

I. E. CRAMER - Buziaş: **Am primit din partea dv. o sarcină dificilă, care aduce întructva cu cea pe care şi-o asumase Don Quichote — să se lupte cu morile de vînt.**

Să zăbovim puţin asupra celor spuse: întîlnind un afiş expus în urbea în care locuiţi, ne cereţi „să-i zicem vreo cîteva" autorului pentru că afişul nu corespunde scopului propus. Dar despre ce afiş este vorba şi despre ce autor? Asta n-am prea înţeles-o. Ce-ar fi să ne scrieţi mai detaliat care este situaţia? Altfel, cu părere de rău, ne-am lupta cu un autor nevăzut, necunoscut.

VALER BALTEŞ-Constanţa: **Cine a pus temelia Muzeului Brukenthal? Mînăstire într-un picior...**

CONSTANTIN NICHIFOR Iaşi: **Noul port Tomis, actualmente în construcţie, se află în oraşul Constanţa. Toate relaţiile, cereţi-le de la conducerea şantierului. E mai indicată ca noi să dea răspunsuri autorizate.**

ARISTICA BAGHINA-Tr. Severin: **Cele „cîteva bancuri" (aşa le intitulaţi) nu ne-au plăcut. Cînd le citeşti, treoule să-ţi spună cineva simultan un banc bun, ca să poţi rîde. E nevoie neapărat de această sincronizare. Procedaţi într-un fel pentru a ieşi din impas.**

Multele epigrame ce le-am primit aţi uitat probabil că trebuie să aibă şi puţin umor. Parcă, mai înainte le făceaţi după o reţetă mai bună!

EUGEN CSASZAR, tehnician miner, exploatarea Petrila: **Am primit scrisoarea dv. şi am regretat foarte mult că reporterul în cauza a lucrat superficial, creîndu-vă şi dv. şi nouă, neplăceri. Am luat toate măsurile ca asemenea greşeli să nu se mai întîmple.**

V. LUPEA-Cluj: **Se cunoaşte că sînteţi începător în fotografiat. Citindu-vă rîndurile, nu vă dăm însă dreptate că sînteţi „un biet fotograf amator" şi că ne-aţi trimis „nişte jalnice şi nenorocite pelicule". Daca nu sînt apte pentru publicare, ele au totuşi o valoare documentară, căci arată începuturile dv. de fotomai amator. Dacă se văd începuturile, faceţi să se vadă şi progresele.**

Clişeele vi le vom înapoia prin poştă.

I. MARGINEANU-Bucureşti: **Istorisirea „Moraviuri uitate" cuprinde lucruri despre care mai bine să nu ni le fi adus aducem aminte.**

Excrocheriile avocatului Savu şi magistraturii istrătescu, săvîrşite cînd în ţara tăia şi spînzura justiţia burgheză, nu pot să ne intereseze în acelaşi măsură ca problemele vieţii noi de astăzi. Asta nu înseamnă că trebuie să uităm trecutul urîţilor. Nu trebuie şi nici nu putem să-l uităm: În ce priveşte schiţa dv., răspunsul este clar: nu e publicabilă.

M. GARBI-Constanţa: **Întrucît problema care vă interesează din tehnica fotografică nu suscită o tratare amplă prin revistă, vă vom da răspunsul prin poştă. Avem însă nevoie de mai multe date în legătură cu nedumeririle referitoare la expuneri şi filtre fotografice.**

Din aceste chestiuni, veţi filtra, bineînţeles, pe cele mai importante, pentru ca prea multe întrebări puse dintr-odată ne pot duce la scrierea unui tratat. Or, aceasta reclamă răbdare din partea dv. Şi drept să spunem, n-am vrea să o punem la prea mare încercare. Aşteptăm deci detaliile.